JOSEPH SMITHS LEVNETSLÖB.

OVERSAT, SAMLET OG UDGIVET

AF

A. JENSON OG J. A. BRUUN.

"SANDELIG DEN HERRE HERRE SKAL INTET GJÖRE, UDEN HAN AABENBARER SIN HEMMELIGHED FOR SINE TJENERE, PROFETERNE."—*Amos* 3, 7.

SALT LAKE CITY, UTAH.

TRYKT HOS CANNON & YOUNG, "DESERET NEWS OFFICE."

1879.

FORTALE.

Mange og forskjellige ere de Værker, som paa en mere eller mindre udförlig Maade have behandlet Tidens brændende Spörgsmaal: "Mormonismens" sande Oprindelse, Udbredelse og Lære, men da de fleste af de Værker, der have givet sig af med at löse det store Problem, have været baserede paa en falsk Grundvold og i Almindelighed udvist en partisk og fordomsfuld Aand, have de saalangt fra kunnet give en Nögle til Gaadens Oplösning, at de snarere have bragt mere Mörke end Lys over Sagen. Nærværende Værk, der gjör Fordring paa at være gaaen ud fra det rette Synspunkt, tror sig nogenlunde at have löst Opgaven, idetmindste har det været Forfatternes Hensigt saavidt muligt at anföre bevislige Kjendsgierninger i Forbindelse med Hovedpersonens eget Liv. At Værket imidlertid nærmest er beregnet paa Udbredelse blandt Sidste-Dages Hellige fremgaar iövrigt af sig selv, og vil det her maaske ikke være afvejen at anföre, at Værker som "*The Times and Seasons,*" "*The Millennial Star,*" "*The Juvenile Instructor,*" Parley P. Pratts Authobiografi, "Skandinaviens Stjerne" etc., hyppigen ere blevne brugte og have afgivet betydelig Stof ved Udarbejdelsen af foreliggende Værk. Ligeledes er det kun en skyldig Pligt at bemærke, at vor höjtagtede Broder, Apostel Erastus Snow, under hvis Bestyrelse vi have arbejdet, har ydet os væsentlig Hjælp ved det nu tilendebragte Arbejde.

Ærbödigst,

FORF.

INDHOLD.

---

*

SJETTE KAPITEL.

SYVENDE KAPITEL.

OTTENDE KAPITEL.

NIENDE KAPITEL.

TIENDE KAPITEL.

ELLEVTE KAPITEL.

TOLVTE KAPITEL.

TRETTENDE KAPITEL.

FJORTENDE KAPITEL.

FEMTENDE KAPITEL.

SEXTENDE KAPITEL.

SYTTENDE KAPITEL.

ATTENDE KAPITEL.

NITTENDE KAPITEL.

TYVENDE KAPITEL.

EN OG TYVENDE KAPITEL.

TO OG TYVENDE KAPITEL.

TRE OG TYVENDE KAPITEL.

FIRE OG TYVENDE KAPITEL.

FEM OG TYVENDE KAPITEL.

SEX OG TYVENDE KAPITEL.

SYV OG TYVENDE KAPITEL.

OTTE OG TYVENDE KAPITEL.

NI OG TYVENDE KAPITEL.

TREDIVTE KAPITEL.

EN OG TREDIVTE KAPITEL.

TO OG TREDIVTE KAPITEL.

TRE OG TREDIVTE KAPITEL.

FIRE OG TREDIVTE KAPITEL.

FEM OG TREDIVTE KAPITEL.

JOSEPH SMITHS LEVNETSLÖB.

FÖRSTE KAPITEL.

Josephs Herkomst. — Undervisning. — Ungdom.—Religiöse Paavirkninger. — Hans förste Syn.—Besög of Engelen Moroni.—Erholder Optegnelserne tilligemed Urim og Thummim samt Brystspandet.

Iblandt de store Mænd, som nogensinde have levet paa Jorden, fremtræder Joseph Smith, den store Sidste-Dages Profet, som en af de mærkværdigste, og hans Liv og Levnet, som vi i det Efterfölgende agte at skildre saa kortfattet og tydeligt som muligt, vil vistnok for den upartiske Læser bevise Sandheden af denne vor Paastand.

Som tredie Sön af Joseph og Lucy Smith blev han den 23de December 1805 födt i Sharon, Windsor County, Staten Vermont, hvor hans Forældre dengang boede. Hans Fader Joseph Smith sen. var födt den 12te Juli 1771 i Topsfield, Essex County, Massachusetts, og var den anden af Asahel og Mary Smiths syv Sönner. Asahel var födt i Topsfield den 7de Marts 1744, og var den yngste Sön af Samuel og Priscilla Smith. Samuel var födt i Topsfield den 26de Januar 1714, og var den ældste af Samuel og Rebecca Smiths Sönner. Samuel Smith sen. var födt i Topsfield den 26de Januar 1666, og var en Sön af Robert og Mary Smith, der udvandrede til Amerika fra England.

Joseph Smith sen. flyttede i 1791 tilligemed sin Fader til Tunbridge, Orange County, Vermont, og var der med til at oprydde en stor Farm, der var stærkt bevoxet med Skov. Den 24de Januar 1796 ægtede han Lucy, en Datter af Solomon og Lydia Mack, og avlede med hende fölgende Börn:

Alvin Smith födt d. 11te Feb. 1798.
Hyrum Smith födt d. 9de Feb. 1800.
Sophronia Smith födt d. 16de Maj 1803.
Joseph Smith födt d. 23de Decbr. 1805.
Samuel Harrison Smith födt d. 13de Marts 1808.
Ephraim Smith födt d. 13de Marts 1810, död d. 24de Marts s. A.
William Smith födt d. 13de Marts 1811.

Catherine Smith födt d. 28de Juli 1812.

Don Carlos Smith födt d. 25de Marts 1816.

Lucy Smith födt d. 18de Juli 1824.

Ved Joseph Smith sen.'s Indtrædelse i Ægtestanden ejede han en smuk Farm i Tunbridge. I Aaret 1802 lejede han den ud og begyndte at drive Handel, ligesom han kort derefter indlod sig paa en Spekulation, som gik ud paa at sende Gingseng—et Slags Bitterrod—til Kina, men blev bedraget af Kaptejnen og Agenten, saa at han maatte opgive det hele Foretagende. Han maatte sælge sin Landejendom og alt sit Indbo for at kunne betale sin Gjæld.

Efter dette Uheld skiftede Familien gjentagende Gange Bosted, indtil den omsider ved Aaret 1815 flyttede til Palmyra, Wayne County i Staten New York (Joseph var dengang omtrent ti Aar gammel), hvor Fader Smith kjöbte en Landejendom, og opryddede henved 200 Akres Land, men maatte opgive den igjen, da han ikke til rette Tid kunde betale den sidste Termin paa Kjöbesummen. Det samme var Tilfældet med et stort Antal Jordbrugere, som i New York Stat havde opdyrket Land under lignende Betingelser. Siden flyttede han til Manchester i samme County, hvor han forskaffede sig et hyggeligt Hjem, tilligemed 16 Akres Land, og boede der, indtil han i Aaret 1831 flyttede til Kirtland, Ohio.

Fader Smith og Hustru vare i deres Liv og Vandel dydige og retskafne Folk; de lærte deres Börn gode Sæder og Skikke; formanede dem til at være ærlige og stræbsomme, samt underviste dem om Gud og Religion, saavidt som deres egen Kundskab strakte sig i denne Retning, men paa Grund af deres Uformuenhed formaaede de ikke at give deres Börn mere end en almindelig Skoleundervisning.

Joseph havde derfor kun liden Lejlighed til at erhverve sig videnskabelig Dannelse, og hans hele Lærdom indskrænkede sig til et ringe Bekjendtskab med to eller tre af de almindelige Skolefag. Han kunde læse temmelig godt, men skrev en meget ufuldkommen Haand, og havde kuns meget svage Begreber om Regnekunsten. Dette var omtrent hele hans Skolekundskab, medens de övrige Undervisningsgrene, som i Almindelighed læres i Almueskolerne overalt i de Forenede Stater, vare ham ganske ubekjendt.

Da imidlertid Intet af særdeles Vigtighed forefaldt under Josephs Opvæxt, til han var omtrent fjorten Aar gammel, ville vi ikke her opholde Læseren med hvad, der kun vilde være af mindre Interesse, men skride til at give en Beretning om hans förste Syner og de Omstændigheder, som dermed staa i Forbindelse, hvilket vi fordetmeste ville gjengive med hans egne Ord. Han skriver:

"I det andet Aar efterat vi vare flyttede til Manchester, opstod der paa det Sted, hvor vi boede, en ualmindelig Vækkelse blandt Folket i

religiös Henseende. Det begyndte med Methodisterne, men blev snart almindeligt iblandt alle Sekterne i den Egn, ja den hele Landsdel syntes angreben deraf, og store Hobe föjede sig til de forskjellige religiöse Partier, hvilket gjorde en ikke ringe Bevægelse og Adskillelse iblandt Folket. Nogle skrege, se her! og Andre, se der! Nogle strede for Methodisternes Tro, Andre for Presbyterianernes og atter Andre for Baptisternes. Thi uagtet den store Kjærlighed, som de, der vare omvendte til disse forskjellige Troessamfund, udviste, da de vare blevne omvendte, og den store Iver, som de respektive Gejstlige lagde for Dagen, hvilke vare virksomme i at foranstalte og afstedkomme denne overordentlige Scene af religiös Opvækkelse, i den Hensigt at faa Alle omvendte (som de behagede at kalde det), og lade dem föje sig til hvilken Sekt, de önskede, saa viste det sig dog, da de Omvendte begyndte at fordele sig—Nogle til et Parti og Andre til et andet—at de tilsyneladende gode Fölelser, baade hos Præsterne og de Omvendte vare mere forstilte end virkelige, thi en meget slem forvirrende Scene paafulgte; Præsterne stredes med hverandre, og de Omvendte ligesaa, saa at al deres gode Forstaaelse, hvis nogensinde der var nogen, tabtes i en Ordkrig og en Strid om Meninger.

Jeg var da i mit femtende Aar. Min Faders Familie blev vundet for den presbyterianske Tro, og fire of dem föjede sig til den Kirke, nemlig, min Moder, mine Brödre Hyrum og Samuel, og min Söster Sophronia.

Medens denne Bevægelse fandt Sted, blev mit Sind opvakt til alvorlig Betragtning og stor Urolighed; men endskjöndt mine Tanker vare dybe og ofte smertelige, saa holdt jeg mig dog udenfor alle disse Partier, uagtet jeg besögte deres forskjellige Forsamlinger saa ofte som Lejlighed gaves. Men efter nogen Tids Forlöb begyndte jeg at helde noget til Methodisternes Sekt, og jeg fölte nogen Attraa til at forenes med dem; men Forvirringen og Striden imellem de forskjellige Partier var saa stor, at det var umuligt for saa ungt et Menneske som jeg, og saa ubekjendt som jeg var med Menneskene og Verden, at komme til noget bestemt Resultat om, hvem der havde Ret og hvem der havde Uret. Jeg var flere Gange stærkt bevæget i mit Sind, thi Striden og Tumulten var saa stor og uophörlig. Presbyterianerne strede imod Baptisterne og Methodisterne, og anvendte alle deres Kræfter til Ræsonnementer og Sofisterier, for at bevise deres Modstanderes Vildfarelser, eller idetmindste at faa Folk til at tænke, at de vare vildfarende. Baptisterne og Methodisterne vare paa den anden Side ligesaa ivrige i at stadfæste deres egne Læresætninger og gjendrive alle andre.

Midt i denne Ordstrid og Tumult sagde jeg ofte til mig selv: Hvad er der herved at gjöre? Hvilket af alle disse Partier er ret, eller ere de allesammen forkerte? Dersom noget af dem er ret, hvilket er det da, og hvorledes skal jeg kjende det?

Medens jeg stred under Byrden af disse Vanskeligheder, læste jeg en Dag Fölgende i Jakobs Brev, 1 Kap. 5 V.: "Dersom nogen af Eder fattes Visdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne og bebrejder ikke, saa skal det gives ham." Aldrig gjorde noget Skriftsprog stærkere Indtryk paa et Menneskes Hjerte, end dette dengang gjorde paa mit. Det syntes at trænge ind med stor Kraft i ethvert af mit Hjertes Fölelser. Jeg overvejede det atter og atter, vidende forvist, at dersom Nogen trængte til Visdom fra Gud, saa var det mig; thi jeg vidste ikke, hvad jeg skulde gjöre, og uden jeg kunde faa mere Visdom end jeg da havde, vilde jeg aldrig faa det at vide; thi Religionslærerne i de forskjellige Sekter forstode det samme Skriftsprog saa forskjelligt, at de tilintetgjorde al Tillid i at besvare Spörgsmaalet ved at henvise til Bibelen. Endelig kom jeg til det Resultat, at jeg enten maatte forblive i Mörke og Forvirring, eller gjöre som Jakob anviste, nemlig bede til Gud med den Forvisning, at dersom han gav Visdom til dem, der fattedes den, og vilde gjerne give og ikke bebrejde, da kunde jeg sejre. Og saaledes begav jeg mig overensstemmende med denne min Beslutning (at bede til Gud) til Skoven, for at gjöre et Forsög. Det var en dejlig, klar Morgen tidlig om Foraaret 1820. Det var den förste Gang i mit Liv, at jeg gjorde et saadant Forsög, thi midt i al min Længsel havde jeg dog aldrig hidindtil gjort Forsög paa at bede med Ord.

Efter jeg var kommen til det Sted, hvor jeg för havde besluttet at gaa hen, og havde seet mig omkring og fundet mig alene, knælede jeg ned og begyndte at opsende mit Hjertes Önsker til Gud. Neppe havde jeg gjort dette, förend jeg blev overvældet af en Magt, der var mig ganske ubekjendt og som havde en saadan forbausende Indflydelse over mig, at den bandt min Tunge, saa jeg ikke kunde tale. Et tykt Mörke omgav mig, og det forekom mig en kort Tid, som om jeg pludselig skulde tilintetgjöres. Men jeg anvendte alle mine Kræfter, for at anraabe Gud om at udfrie mig af denne Fjendes Magt, som havde overvældet mig, og i det Öjeblik jeg var nær ved at synke i Fortvivlelse og overgive mig til Tilintetgjörelse (ikke til en indbildt Tilintetgjörelse, men til et virkeligt Væsens Magt fra den usete Verden, hvilket havde en saa forfærdelig Kraft, som jeg aldrig för havde erfaret hos noget Væsen), netop i dette forfærdelige Öjeblik saa jeg en Lysstötte lige over mit Hoved klarere end Solen, hvilken dalede ned, indtil den faldt paa mig. Ikke saasnart saa jeg den, förend jeg fölte mig befriet fra den Fjende, som holdt mig bunden. Da Lyset hvilede paa mig, saa jeg to Personer, hvis Skjönhed og Herlighed overgaar al Beskrivelse, staaende over mig i Luften. En af dem talede til mig, kaldte mig ved Navn og sagde, idet han pegede paa den Anden: "*Denne er min elskelige Sön, hör ham.*"

Min Hensigt med at gaa og adspörge Herren var, at faa at vide, hvilken af alle Sekterne var den rette, saa jeg kunde vide, til hvilken jeg

skulde föje mig. Ikke saasnart blev jeg derfor Herre over mig selv, saa at jeg var istand til at tale, förend jeg spurgte de Personer, som stode ovenover mig i Lyset, hvilken af Sekterne var den rette, (thi dengang var det endnu ikke faldet mig ind, at de alle vare urigtige), og hvilken jeg skulde föje mig til? Svaret var, at jeg ikke maatte föje mig til nogen af dem, thi de vare alle forkerte, og den Person, som tiltalede mig, sagde, at al deres Troesbekjendelse var en Vederstyggelighed for hans Aasyn, og at disse Troesbekjendere vare alle fordærvede: "de drage nær til mig med deres Mund og ære mig med Læberne, men deres Hjerter ere langt fra mig. De lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskebud og have Gudfrygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft."

Han forböd mig atter at föje mig til nogen af dem, og mange andre Ting sagde han til mig, som jeg ikke kan skrive om denne Gang. Da jeg kom til mig selv igjen, fandt jeg mig liggende paa Ryggen, skuende opad mod Himmelen.*

Nogle faa Dage efter at jeg havde dette Syn, var jeg hændelsesvis i Selskab med en af Methodisternes Prædikanter, og da jeg talede med ham om Religion, fik jeg Anledning til at fortælle ham om Synet, jeg havde havt. Men hvor forbauset blev jeg ikke ved hans Adfærd; han behandlede ikke alene min Beretning löselig, men med stor Foragt, og sagde, at det var Altsammen af Djævelen, at der ikke skete noget Saadant som Syner og Aabenbaringer i disse Dage, at alt Saadant havde ophört med Apostlerne, og at slige Ting vilde ikke mere ske.

Hvorledes det var eller ikke, saa mærkede jeg snart, at min Fortælling havde vakt stor Fordom imod mig iblandt de Religiöse og foraarsagede en Forfölgelse, der vedblev at tage til; og omendskjöndt jeg var en uanseelig Dreng paa 14 a 15 Aars Alder, og mine Omstændigheder i Livet saadanne som gjorde mig ringe og ubetydelig i Verden, lagde dog fornemme Mænd Mærke nok til mig, til at opvække den offentlige Stemning imod mig, der foraarsagede en stærk Forfölgelse, som efterhaanden blev almindelig iblandt alle Sekterne; Alle vare enige om at forfölge mig.

Det har ofte bragt mig til alvorligt at overveje, baade dengang og siden, hvor forunderligt det var, at en simpel Dreng paa lidt over fjorten Aars Alder, og som tillige var nödsaget til at erhverve sig et tarveligt Udkomme ved sit daglige Arbejde, skulde anses for vigtig nok til at hendrage de Stores Opmærksomhed paa sig i Datidens mest populære Sekter, og skabe i dem den stærkeste Forfölgelses-og Modstandsaand. Men enten det var forunderligt eller ikke, saa var det dog saaledes, og det foraarsagede mig ofte stor Sorg, thi jeg vidste, at hvad der end kunde indven-

---

* Det blev ham endvidere betydet i dette Syn, at det sande Evangelium skulde siden blive ham aabenbaret.

des, havde jeg dog havt et Syn. Jeg har siden tænkt, at jeg fölte ligesom Paulus, da han forsvarede sig for Kong Agrippa, og fortalte om det Syn, han havde, da han "saa et Lys og hörte en Röst," men der var ikkun Faa, som troede ham; Nogle sagde, at han talede Usandhed, Andre at han var gal, og blev derfor haanet og bespottet; men alt dette tilintetgjorde ikke Virkeligheden af hans Syn. Han havde seet et Syn, han vidste han havde, og al Forfölgelse under Himmelen kunde ikke forandre det; og om end de vilde forfölge ham til Döden, vidste han dog, og vilde vide til sit sidste Öjeblik, at han havde baade seet et Lys og hört en Röst tale til ham, og den hele Verden kunde ikke faa ham til at tænke eller tro anderledes.

Saaledes var det ogsaa med mig, jeg havde virkelig seet et Lys, og midt i det Lys to Personer, og de eller en af dem talede virkelig til mig; og omendskjöndt jeg blev hadet og forfulgt, fordi jeg sagde, at jeg havde seet et Syn, var det ikkedestomindre sandt, og medens de hadede og forfulgte mig, samt talede allehaande Ondt imod mig uforskyldt, fordi jeg sagde det, fölte jeg mig drevet til at sige i mit Hjerte: hvi forfölges jeg, fordi jeg fortæller Sandheden? Jeg har virkelig seet et Syn, og hvo er jeg, at jeg kan imodstaa Gud. Eller tænker Menneskene at faa mig til at nægte det, jeg virkelig har seet? thi jeg havde seet et Syn; jeg vidste det, og jeg vidste tillige, at Gud var vidende derom, hvilket jeg ikke kunde nægte, ejheller turde jeg gjöre det. Idetmindste vidste jeg, at dersom jeg gjorde det, vilde jeg forsynde mig imod Gud, og komme under Fordömmelse.

Jeg var nu tilfredsstillet i mit Sind, forsaavidt som den sekteriske Verden angik; jeg forstod, det var min Pligt ikke at föje mig til nogen af Partierne, men forblive som jeg var, indtil jeg havde erholdt nærmere Underretning. Jeg havde fundet Jakobs Vidnesbyrd at være sandt, at et Menneske, der mangler Visdom, kan bede til Gud, og faa og ikke blive bebrejdet.

Jeg vedblev i min almindelige Næringsvej indtil den 21de September 1823, og led i al den Tid svær Forfölgelse af alle Klasser, baade religiöse og ikke religiöse, fordi jeg vedblev at paastaa, at jeg havde seet et Syn. Jeg var meget ung, og blev forfulgt af dem, som burde have været mine Venner, og behandlet mig paa en venlig Maade; og dersom de troede, at jeg var bleven bedraget, burde de have stræbt paa en rigtig og kjærlig Maade at vinde mig tilbage. Saaledes udsat for allehaande Fristelser og i alt Slags Selskab faldt jeg ofte i daarlige Vildfarelser, der viste Ungdommens Svaghed og Menneskets fordærvede Natur, og maa med Bedrövelse sige, at jeg ofte ledtes i adskillige Fristelser til Nydelsen af mange Begjærligheder, som vare anstödelige for Guds Aasyn. Som Fölge heraf fölte jeg mig ofte fordömt af min Samvittighed for min Svaghed og Ufuldkommenhed, og om Aftenen den 21de September, efter at have begivet mig til Hvile, oplöftede jeg mit Hjerte i Bön og Paakal-

delse til den Almægtige om Tilgivelse for alle mine Synder og Daarligheder, samt at det maatte blive mig tilkjendegivet, hvorledes min Tilstand og Stilling var for ham; thi jeg havde fuld Tillid til at faa en guddommelig Aabenbarelse, eftersom jeg för havde havt een.

Medens jeg saaledes paakaldte Gud, saa jeg et Lys vise sig i Værelset, hvilket blev ved at forstærkes, indtil Værelset var lysere end om Middagen, da strax en Skikkelse viste sig ved min Seng, staaende i Luften, thi hans Födder berörte ikke Gulvet. Han var ifört en lys Kjortel, hvilken var overordentlig hvid. Det var en Hvidhed, som overgik alt Jordisk, jeg nogensinde havde seet; ejheller tror jeg, at noget Jordisk kunde gjöres saa overordentligt hvidt og skjönt. Hans Hænder vare nögne, og ligeledes hans Arme, til lidt ovenfor Haandledet; og ligeledes vare hans Födder og Ben nögne til lidt over Anklerne. Hans Hoved og Hals vare ogsaa bare. Jeg kunde se, at han ingen andre Klæder havde paa end denne Kjortel, da den var aaben, saa jeg kunde se hans Bryst.

Ikke alene var hans Kjortel overordentlig hvid, men hans hele Person var langt skjönnere end man kan beskrive, og hans Aasyn i Sandhed som Lynet. Værelset var overordentlig lyst, men ikke saameget klart, som umiddelbart omkring hans Person. Da jeg först saa ham, blev jeg bange, men Frygten forlod mig snart. Han kaldte mig ved Navn og sagde, at han var et Sendebud, sendt fra Gud til mig og at hans Navn var Moroni; at Gud havde en Gjerning for mig at udrette, og at mit Navn skulde haves for Ondt og Godt iblandt alle Nationer, Stammer og Tungemaal. Han sagde, der var en Bog henlagt, hvilken var skreven paa Guldplader, som gav Beretning om de forrige Beboere af denne Verdensdel, og hvorfra de kom. Han sagde agsaa, at den indeholdt det evige Evangeliums Fylde, som det blev givet af Frelseren til de gamle Indbyggere paa dette Land. Ligeledes at der var tvende Stene gjemte tilligemed Pladerne, indfattede i Sölv (hvilke Stene, fæstede til en Brystplade, udgjorde hvad der kaldes Urim og Thummim), og at de, der besadde og brugte disse Stene, vare disse, som i gamle og forrige Tider kaldtes Seere, og at Gud havde beredt dem til Bogens Oversættelse.

Efter at have fortalt disse Ting, begyndte han at oplæse af det Gamle Testamentes Profetier. Först læste han en Del of Malakiæ 3die Kap., hvorpaa han læste det 4de eller sidste Kapitel af samme Profeti, dog ikke ganske som det læses i vore Bibler. Istedetfor at læse det förste Vers som det læses i vore Böger, læste han saaledes: "Thi se, Dagen kommer, der brænder som en Ovn, da skulle alle Hovmodige og Enhver, som gjör Ugudelighed, være som Halm, thi *de, der komme,* skal opbrænde dem, siger den Herre Zebaoth, og skal hverken lade dem Rod eller Gren;" og det 5te Vers læste han saaledes: "Se, jeg vil aabenbare Eder *Præstedömmet* ved Elias, Profetens Haand, förend den store og forfærdelige Dag kommer." Han læste ogsaa det næstfölgende Vers anderledes:

"Og han skal plante de Forjættelser, som gaves Fædrene i Börnenes Hjerter, og Börnenes Hjerter skulle omvendes til deres Fædre, at ikke al Jorden skal blive aldeles ödelagt, naar han kommer."

Derpaa læste han det 11te Kapitel af Esaias, og sagde, at det var ved at blive opfyldt. Han læste ogsaa det 3die Kapitel af Apostlernes Gjerninger, 22de og 23de Vers, ganske som det staar i vort Nye Testamente. Han sagde, at hin Profet var Kristus, men Dagen var endnu ikke kommen, da "hver Sjæl, som ikke hörer den Profet, skal udryddes af Folket," men at den snart vilde komme.

Han læste ogsaa det 2det Kapitel of Joel fra det 28de til sidste Vers, og sagde, at dette heller ikke var opfyldt endnu, men snart vilde blive. Og han sagde endvidere, at Hedningernes Fylde snart skulde indgaa. Han læste mange andre Skriftsteder, og forklarede mange Ting, som ikke kan nævnes her. Og atter sagde han til mig, at naar jeg fik disse Plader, om hvilke han havde talet—thi Tiden var endnu ikke kommen, da de kunde erholdes—da skulde jeg ikke vise dem til noget Menneske, ejheller Brystpladen med Urim og Thummim, kuns alene til dem, som jeg skulde blive befalet at vise dem til; dersom jeg alligevel gjorde dette, skulde jeg blive fordærvet. Medens han talede med mig, blev jeg henrykt i et Syn, saa at jeg kunde se Stedet, hvor Pladerne vare skjulte, og det saa klart og tydeligt, at jeg gjenkjendte Stedet, saasnart jeg kom dertil.

Efter denne Underretning saa jeg, at Lyset i Værelset begyndte at samles omkring dens Person, der havde talet til mig, og det vedblev saaledes, indtil Værelset atter var mörkt, undtagen netop omkring *ham*, og strax saa jeg ligesom en Gang aaben lige ind i Himmelen, og han steg op, indtil jeg ikke længere kunde se ham, og Værelset var atter, som för dette himmelske Sendebud kom ind.

Jeg laa og tænkte paa denne besynderlige Scene, og forundrede mig saare meget over det, som var bleven mig fortalt af dette overordentlige Sendebud, da jeg midt i mine Betragtninger pludselig blev var, at mit Værelse atter begyndte at blive lyst, og et Öjeblik efter stod det samme himmelske Sendebud igjen ved min Seng. Han begyndte atter at tale til mig, og gjentog de selvsamme Ting som ved hans förste Besög uden mindste Afvigelse, hvorefter han fortalte mig om svare Domme, som skulde komme over Jorden med stor Ödelæggelse, ved Hunger, Sværd og Pestilentse, og at disse gruelige Straffedomme vilde komme paa Jorden i denne Slægt. Da han havde talet disse Ting, opfor han igjen ligesom för.

Nu havde det gjort saa dybt Indtryk paa mig, at Sövnen ganske havde forladt mig, og jeg laa overvældet af Forbauselse over det, som jeg havde baade seet og hört; men hvor bestyrtet blev jeg ikke, da jeg atter saa det samme Sendebud ved min Seng, og hörte ham gjentage sin Tale til mig, og tilföjede en Advarsel for mig, sigende, at Satan vilde, formedelst min Faders fattige Omstændigheder, pröve paa at friste mig til at tragte efter

Pladerne for Vindings Skyld. Dette forböd han mig, idet han sagde, at jeg ikke maatte have noget andet Öjemed med at faa Pladerne end at forherlige Gud, og ikke fremskyndes af noget andet Motiv end det, at opbygge Guds Rige, ellers kunde jeg ikke faa dem. Efter dette tredie Besög steg han atter op til Himmelen ligesom för, og jeg var atter overladt til at grunde paa disse besynderlige Ting, som jeg nylig havde erfaret, da næsten strax efter det himmelske Sendebud var opfaren tredie Gang, Hanen galede, og jeg fandt, at det var Daggry, saa hans Besög og Taler til mig maa have optaget det Hele af den Nat. Kort efter stod jeg op, og gik som sædvanligt til mit daglige nödvendige Arbejde; men da jeg begyndte at arbejde, fandt jeg mig saa afkræftet, at jeg aldeles ikke var istand dertil. Min Fader, som arbejdede tilligemed mig, mærkede, at der var noget Usædvanligt ved mig, og böd mig gaa hjem, hvorpaa jeg begav mig paa Vejen til Huset; men da jeg vilde stige over Gjærdet, for at komme ud af Marken, hvor vi vare, forlode mine Kræfter mig ganske, og jeg faldt til Jorden, og havde for en Tid slet ingen Bevidsthed om nogen Ting. Det Förste, jeg kan erindre, var en Röst, der talte til mig og kaldte mig ved Navn, hvorpaa jeg slog Öjnene op, og saa det samme Sendebud staaende over mit Hovet, omgiven of Lys ligesom för. Han sagde da Alt til mig, som han havde fortalt mig Natten forud, og befalede mig at gaa til min Fader, og fortælle ham om de Syner, jeg havde seet, og de Befalinger, jeg havde modtaget.

Jeg adlöd, og gik tilbage til min Fader paa Marken og fortalte ham det Hele. Han svarede mig, at det var fra Gud, og böd mig gaa og gjöre som Sendebudet havde befalet. Jeg forlod Marken, og gik til det Sted, hvor Sendebudet havde sagt mig, at Pladerne laa i Forvaring, og paa Grund of Synets Nöjagtighed, som jeg havde havt desangaaende, kjendte jeg Stedet, saasnart jeg kom dertil."

Ganske tæt ved Landsbyen Manchester og omtrent fire (engl.) Mile fra Palmyra, Wayne County, i det vestlige af Staten New York, findes en Bakke eller Höj af betydelig Störrelse og den höjeste i Nabolaget. Denne Höj kaldtes af Nephiterne Cumorah og af Jarediterne Ramah. Siden Pladerne bleve tagne fra Höjen af Joseph, have Omegnens Beboere benævnet den "Mormonhöjen." Paa Vestsiden af denne Höj eller Bakke, ikke langt fra Toppen, under en Sten af betydelig Störrelse, laa Pladerne forvarede i en Kiste, lavet af firkantede flade Stene, der vare sammenföjede af Cement for at holde Fugtigheden ude; inden i var der anbragt 3 smaa Piller af Cement, paa hvilke Pladerne hvilede. Den överste Sten var rund ovenpaa, og da Joseph först besögte Stedet, var en Del af den synlig ovenover Jorden, medens Kanterne vare bedækkede med Grönsvær, hvoraf ses, at hvor dybt Kisten end var bleven anbragt fra först af, havde Regnen i Tidens Löb bortskyllet saameget af Jorden, at den var let at opdage for den, hvem den var betegnet, uden dog at til-

trække sig Forbigaaendes Opmærksomhed ved noget afstikkende Ydre. Joseph bortryddede Jorden, og ved Hjælp af en Stang, som han stak ind under Kanten af Stenen, hævede han den op uden megen Anstrængelse, og skriver han: "Jeg kigede ned, og der saa jeg virkelig Pladerne, de Urim og Thummim samt Brystspandet, ligesom Engelen havde sagt."

Medens han betragtede denne hellige Skat med Forundring og Forbauselse, se, da stod Herrens Engel, som för havde besögt ham, atter ved hans Side, og hans Sjæl blev igjen oplyst ligesom Aftenen forud, og han blev fuld af den Hellig-Aand; Himlen aabnedes, og Guds Herlighed omstraalede ham, og hvilede paa ham. Medens han saaledes stod hensunken i Betragtninger og glædede sig over disse Ting, sagde Engelen til ham: "Se!" og som han sagde dette, saa han Mörkets Fyrste omgiven af en utallig Skare af Tilhængere i deres elendige Tilstand. Efterat han havde skuet alt dette, sagde det himmelske Sendebud: "Alt dette bliver Dig vist, det Gode og det Onde, det Hellige og det Urene, Guds Herlighed og Mörkets Magt, paa det at Du herefter kan kjende de to Magter og aldrig blive paavirket eller overvundet af det Onde. Alt det, der leder til Godt eller til at gjöre det Gode, er af Gud, og hvad som ikke gjör det, er af den Onde. Det er ham, som opfylder Menneskenes Hjerter med Ondt, og faar dem til at vandre i Mörket og bespotte Gud, og Du kan vide herefter, at hans Veje före til Fordærvelse, men Gudfrygtigheds Vej til Fred og Hvile. Du kan ikke denne Gang erholde Optegnelserne, thi Guds Befaling er bestemt, og dersom Du nogensinde erholder disse hellige Ting, maa det ske ved Bön og standhaftig Lydighed imod Herren. De ere ikke opbevarede her for at forskaffe Nogen Vinding eller Rigdom eller denne Verdens Ære; de bleve forseglede ved Troens Bön og for den Kundskabs Skyld, som de indeholde, og have intet Værd for Menneskenes Börn uden for deres Indhold. Paa dem er optegnet Fylden af Jesu Kristi Evangelium, saaledes som det gaves til hans Folk i dette Land, og naar det ved Guds Kraft bliver fremfört, skal det bringes til Hedningerne, af hvilke mange skulle annamme det, og derefter skal Israels Sæd ogsaa blive bragt ind i sin Forlösers Hjord ved at adlyde det. De, som holdt Herrens Befalinger i dette Land, begjærede dette af ham, og formedelst Troens Bön erholdt de den Forjættelse, at dersom deres Efterkommere skulde overtræde og falde fra, da skulle deres Optegnelser blive bevarede og komme til deres Börn i de sidste Dage. Disse Ting ere hellige og maa holdes hellige, thi Guds Forjættelser desangaaende maa opfyldes. Intet Menneske, hvis Hjerte er urent, kan erholde det, som er helligt. Ved dem vil Herren gjöre en stor og mægtig Gjerning, de Vises Visdom skal forgaa og de Forstandiges Forstand skjule sig, og de, som sige, at de kjende Sandheden, men vandre i Vildfarelse, skulle skjælve af Vrede, fordi Guds Kraft bliver aabenbaret, men de Troendes Hjerter skulle tröstes ved Tegn og Mirakler, ved Gaver og Helbredelser, ved Guds Krafts Aabenbarelse

og ved den Hellig-Aand. Du har nu seet Guds Kraft aabenbaret og ligeledes Satans Magt. Du ser, at der er intet Önskeligt ved Mörkets Gjerninger, at de ikke kan bringe Lyksalighed, at de, som ere overvundne deraf, ere ulyksalige, medens de Retfærdige derimod have deres Plads i Guds Rige, hvor uudsigelig Glæde omgiver dem. Der hvile de i Tryghed for Sandhedens Fjendes Magt, og intet Ondt kan forstyrre dem. De ere kronede med Guds Herlighed, og fryde sig bestandig ved hans Naade og Miskundhed. Se, uagtet Du har seet denne Fremstilling af de to Magter, hvorved Du stedse kan kjende den Onde, saa giver jeg Dig dog et andet Tegn, og naar det sker, da vid, at Herren er Gud, at han vil udföre sine Beslutninger, og at Kundskaben, som denne Optegnelse indeholder, skal udgaa til alle Nationer, Stammer og Tungemaal paa den hele Jord. Dette er Tegnet: Naar det begynder at blive bekjendt, at Herren har vist Dig disse Ting, da ville de, der gjöre Ondt, söge at styrte Dig. De ville udsprede Lögn for at skade dit Rygte, og de ville söge at beröve Dig Livet; men husk dette, at dersom Du er trofast og herefter vedbliver at holde Herrens Bud, da skal Du blive bevaret og bringe disse Ting for Dagen, thi han vil i rette Tid give Dig Befaling til at komme og tage dem. Naar de ere oversatte, da vil Herren give det hellige Præstedömme til Nogle, og de skulle begynde at forkynde mit Evangelium og döbe med Vand, og derefter skulle de have Magt til at give den Hellig-Aand ved Hænders Paalæggelse. Da vil Forfölgelsen rase mere og mere, thi Menneskens Ondskab skal aabenbares, og de, som ikke ere byggede paa Klippen, skulle söge at tilintetgjöre Kirken, men den vil voxe, jo mere man strider imod den, og udbrede sig videre, og dens Medlemmer skulle tiltage i Kundskab, indtil de blive helliggjorte og faa en Arv, hvor Guds Herlighed skal hvile over dem; og naar dette sker, og Alt er beredt, da skulle de ti Israels Stammer aabenbares i Nordenland, hvor de have været i lang Tid, og naar dette er fuldkommet, vil Profetens Spaadom blive opfyldt, som siger: "Og Gjenlöseren skal komme til Zion og til dem, som omvende sig fra Overtrædelse i Jakob, siger Herren!" Men uagtet de Ugudelige skulle söge at tilintetgjöre Dig, skal dog Herrens Arm være udrakt, og Du skal vinde Sejer, dersom Du holder alle disse Bud. Dit Navn skal blive bekjendt iblandt alle Nationer, thi den Gjerning, som Herren vil udrette ved Dig, skal bringe de Retfærdige til at glæde sig og de Ugudelige til at fnyse af Vrede; af hine skal det holdes i Ære og af disse bespottes, dog skal det være disse til Skræk formedelst det store og forunderlige Værk, som skal fölge paa Aabenbarelsen af dette Evangeliums Fylde. Gaa nu din Vej, og husk, hvad Herren har gjort for Dig, og beflit Dig paa at holde hans Bud, saa vil han fri Dig fra Fristelser og alle den Ondes Kunstgreb og Rænker. Glem ikke at bede, paa det at dit Sind maa vorde styrket, saa at naar han nærmer sig Dig, Du da kan have Kraft til at undfly det Onde og erholde disse kostelige Ting."

Uagtet Engelen underrettede ham om meget Mere, end vi her have skrevet, saa er dog det Vigtigste indbefattet i Ovenstaaende. Det blev ham sagt, at Tiden for ham til at erholde Optegnelserne vilde ikke komme, förend fire Aar fra den Tid af, men at han skulde komme til Stedet lige om et Aar, og Engelen vilde da igjen möde ham der, og han skulde fremdeles besöge Stedet en Gang om Aaret til Tiden kom, da han skulde faa Optegnelserne.

Joseph skriver: "Efter hvad jeg var bleven befalet, gik jeg ved Enden af hvert Aar, og fandt hver Gang det samme Sendebud der, og modtog Undervisning og Lærdom af ham ved hver Sammenkomst, angaaende hvad Herren vilde lade ske, og hvordan og paa hvad Maade hans Rige skulde bestyres i de sidste Dage.

Da min Faders timelige Omstændigheder vare meget begrændsede, vare vi nödsagede til at arbejde med vore Hænder som Daglejere og paa anden Maade, eftersom vi kunde faa Lejlighed, undertiden vare vi hjemme og undertiden ude, og ved bestandig at arbejde, forskaffede vi os en tarvelig Underholdning.

I Aaret 1824 mödte der min Faders Familie en stor Gjenvordighed derved, at min ældste Broder Alvin döde. I Oktober Maaned 1825 fæstede jeg mig til en gammel Mand ved Navn Josiah Stoal, som boede i Chenango County i Staten New York. Han havde hört Noget om en Sölvmine, som havde været aabnet af Spanierne i Harmony, Susquehannah County i Pennsylvanien, og havde, förend jeg begav mig i hans Tjeneste, gravet, for om muligt at opdage Minen. Efterat jeg kom til at være hos ham, tog han mig med iblandt de Andre of hans Folk til at grave efter Sölvminen, ved hvilket jeg vedblev at arbejde næsten en Maaned, uden at vi havde noget Held i vort Foretagende, og tilsidst fik jeg den gamle Herre overtalt til at holde op med Gravningen. Heraf opkom den almindelige Historie om, at jeg har været Skattegraver.

Medens jeg var saaledes sysselsat, logerede jeg hos en vis Isaac Hale dersteds, hvor jeg for förste Gang saa min Kone, som var hans Datter. Den 18de Januar 1827 bleve vi ægteviede, medens jeg endnu var i Hr. Stoals Tjeneste. Da jeg endnu vedblev at sige, at jeg havde seet et Syn, blev Forfölgelsen ved og min Svigerfader og hans Familie vare meget imod vort Giftermaal. Jeg var derfor nödsaget til at tage hende andensteds hen, og vi toge til *Squire* Tarbills Hus i Syd Bainbridge, Chenango County, N. Y. Strax efter vort Giftermaal forlod jeg Stoal og gik til min Fader, i Forening med hvem jeg arbejdede den Sommer.

Endelig kom Tiden, da jeg skulde have Pladerne, tilligemed Urim og Thummim samt Brystspandet. Paa den 22de Dag i September 1827 gik jeg som sædvanligt, naar et Aar var omme, til Stedet, hvor de vare forvarede, og det samme himmelske Sendebud overgav dem til mig med den Erklæring, at jeg skulde være ansvarlig for dem, og dersom jeg lod

dem komme fra mig af Mangel paa Omhu, eller formedelst Forsömmelse, skulde jeg blive forkastet, men dersom jeg vilde anvende al min Flid paa at bevare dem, indtil han (nemlig Sendebudet) skulde forlange dem, da skulde det gaa godt."

Disse Tavler eller Plader havde Udseende af Guld; hver Plade var henved 8 Tommer lang og 7 Tommer bred, og ikke fuldkommen saa tyk som almindeligt Blik. De vare opfyldte paa begge Sider med en Indskrift af ægyptiske Skrifttegn, og bundne tilsammen ligesom Bladene i en Bog, idet de vare heftede i den ene Kant med 3 Ringe, der gik igjennem det Hele. Denne Bog var henved 6 Tommer tyk, og en Del af den var forseglet. Skrifttegnene i den uforseglede Del vare meget smaa og smukt indgraverede. Den hele Bog bar mange Tegn paa Ælde i dens Dannelse, saavelsom megen Duelighed i Gravörkunsten. De Urim og Thummim vare et besynderligt Instrument, som bestod af 2 gjennemsigtige Stene, klare som Krystal, i en bueformig Indfatning. Det brugtes i Oldtiden af Seerne, og var et Instrument, hvorved de erholdt Aabenbaringer om fjerne Ting, saavel forbigangne som tilkommende. (Se 2 Moseb. 28, 30. 3 Moseb. 8, 8. 4 Moseb. 27, 21. 5 Moseb. 23, 8. Neh. 7, 65. 1 Sam. 28, 6.)

Disse hellige Ting bleve begravne i Cumorah Höj af en Guds Profet ved Navn Moroni omtrent 420 Aar efter Kristi Födsel. Han skjulte dem der ifölge Herrens Befaling, saa de maatte blive bevarede fra at falde i de Ugudeliges Hænder, men Herren havde lovet, at de skulde komme frem i de sidste Dage og tjene Menneskene til Gavn og Oplysning, i Særdeleshed Lamaniterne, hvilket Löfte nu begyndte at opfyldes over 1400 Aar efter at det blev givet til Moroni. Optegnelserne vare skrevne af Mormon, en anden Guds Profet, og fuldendtes af hans Sön Moroni, den Samme, som begrov dem i Jorden og som leverede dem til Joseph Smith, hvem det blev overdraget ved Hjælp af Guds Gave og Kraft, at oversætte den uforseglede Del deraf i det engelske Sprog, som derefter udkom i Trykken under Navn af Mormons Bog.

Vi ville herefter nöjere beskrive de Omstændigheder, som vare forbundne med Oversættelsen, og blot her bemærke, at efterat Joseph havde udfört det Arbejde, som Herren havde paalagt ham, tilbageleverede han dem i Moronis Hænder, som indtil denne Dag har dem i sin Varetægt. Den forseglede Del har Herren ogsaa lovet i sin egen bestemte Tid at give til sit Folk i denne Uddeling, saavelsom andre hellige Optegneler og Oldsager, hvis Gjemmested endnu ikke er aabenbaret.

ANDET KAPITEL.

Joseph forfölges for Optegnelsernes Skyld.—Rejser til Pennsylvanien.—Begynder at oversætte.—Sender Martin Harris til New York med en Del af Skrifttegnene. —Fortsætter Oversættelsen.—Manuskriptet tabes.—Oliver Cowdery besöger Joseph.—Joseph og Oliver Cowdery ordineres til det Aaronske Præstedömme. —Oversættelsen fortsættes og fuldendes.-Mormons Bog udkommer i Trykken·

Joseph lærte imidlertid snart at kjende, hvorfor Sendebudet havde givet ham saa nöje Befaling, om at tage godt Vare paa Optegnelserne, og hvorfor han havde sagt, at naar han fik gjort, hvad der var forlangt af ham, vilde han (Sendebudet) kræve dem tilbage: thi aldrig saasnart blev det bekjendt, at Joseph havde Pladerne, förend Folk gjorde sig den störste Ulejlighed for at faa dem fra ham. De anvendte alle de Rænker og Kunstgreb, der kunde opfindes til dette Öjemed. Allerede strax efter han havde erholdt dem af Sendebudet, og havde begivet sig paa Vejen hjemad igjennem Skoven og Markerne, blev han overfaldet af to onde Mænd, der havde skjult sig for at röve Optegnelserne fra ham. En af dem slog ham med en Knippel, för han blev dem var, men da han var stor og stærk, sled han sig lös fra dem, skjöndt med stor Anstrængelse, og löb hjemad; de fulgte ham i Hælene, indtil han kom i Nærheden af sin Faders Hus, da vendte de om og flygtede den anden Vej, af Frygt for at blive grebne. Ofte var det Hus, hvor han boede, omringet af Pöbel og ildesindede Personer, som flere Gange stræbte ham efter Livet, og som ofte gjorde ham det vanskeligt at undgaa deres morderiske Hensigter. Fölgelig da hans Liv bestandig svævede i Fare blandt disse fordærvede Uslinger, besluttede han tilsidst at forlade Stedet, og rejse til Pennsylvanien. Han pakkede derfor sit Töj ind, skjulte Pladerne i en Tönde fuld af Bönner, og begav sig paa Rejsen. Han var ikke kommen langt, för han blev indhentet af en Politiembedsmand, med en skriftlig Fuldmagt til at undersöge hans Sager, og han smigrede sig med den Tanke, at han nok skulde finde Pladerne, men efter at have sögt meget omhyggeligt, maatte han sluköret forlade ham, uden at have opnaaet sin Hensigt. Joseph kjörte derpaa videre, men för han naaede sit Bestemmelssted, blev han atter anholdt af en Politiembedsmand i det samme Ærinde, og efter at have ransaget Vognen, maatte agsaa han gaa sin Vej ligesaa ærgerlig som den förste, fordi han ikke kunde opdage Gjenstanden for sin Undersögelse. Han fortsatte da sin Rejse uden videre Hindring, indtil han kom til den nordlige Del af Pennsylvanien til Byen Harmony ved Susquehannah Floden, hvor hans Svigerfader boede. Dette Sted var beliggende omtrent 100 (engl.) Mile fra Manchester.

Strax efter hans Ankomst til Pennsylvanien i December Maaned

1827, begyndte han at afskrive Karaktererne, som fandtes paa Pladerne, og ved Hjælp af Urim og Thummim begyndte han ogsaa at oversætte dem, og da han skrev en daarlig Haand, var han nödt til at antage sig en Skriver, der kunde nedskrive Oversættelsen som den kom fra hans Mund.

I Februar 1828 kom en Herre ved Navn Martin Harris for at besöge Joseph. Han var en agtet Landmand og boede i Palmyra, Wayne County, N. Y., og havde tidligere givet Joseph 50 Dollars tilhjælp ved hans Flytning til Pennsylvanien. Denne Martin Harris fik de Karakterer, som Joseph havde afskrevet fra Pladerne samt Oversættelsen af nogle af dem, og rejste med dem til Staden New York, hvor han foreviste dem for Professor Anthon, en Mand som var bekjendt for sin store Sprogkyndighed. Professor Anthon sagde, at Oversættelsen var rigtig, ja mere end Noget, han för havde seet oversat fra Ægyptisk. Han sagde, at Karaktererne vare ægyptiske, kaldæiske, syriske og arabiske, og at de vare ægte Karakterer. Han gav Hr. Harris et skriftligt Vidnesbyrd paa, at de vare ægte og at Oversættelsen var rigtig, hvilket Bevis denne stak i Lommen og gik, men Professor Anthon kaldte ham tilbage og spurgte, hvorledes den unge Mand fik at vide, at der var Guldtavler paa det Sted, hvor han fandt dem. Da han fik til Svar, at en Guds Engel havde aabenbaret ham det, forlangte han Beviset tilbage, hvorpaa han rev det istykker, idet han sagde, at saadant Noget som Englesendelse skete ikke nutildags. Han sagde ogsaa til Martin Harris, at hvis han vilde bringe Pladerne til ham, vilde han oversætte dem. Denne svarede, at det var ham forbudt at bringe dem, og at en Del af Pladerne vare forseglede, hvorefter Professor Anthon ytrede: "Jeg kan ikke læse en forseglet Bog." Martin Harris tog dem ogsaa til Doktor Mitchel, som bekræftede, hvad Professor Anthon havde sagt, baade om Karaktererne og Oversættelsen. Hvis vore Læsere ville kaste op i deres Bibler og læse det 29de Kapitel af Esaias, saa ville de der finde, at denne Profet spaaede om dette 2,500 Aar för det skete.

Efterat Martin Harris var kommen tilbage fra New York, rejste han til sit eget Hjem i Palmyra og ordnede der sine Affærer saaledes, at han atter kunde være borte en Tid, hvorpaa han igjen rejste til Pennsylvanien for at assistere Joseph med Oversættelsen. Dette var i April 1828. Joseph fortsatte strax sit Arbejde, og som han oversatte, skrev Martin Harris for ham; og de vare saaledes beskjæftigede indtil den 14de Juni samme Aar, ved hvilken Tid de havde oversat 116 Sider Manuskript. Martin Harris havde blot skrevet for Joseph en kort Tid, da han begyndte at plage og bede ham om Tilladelse til at tage Manuskriptet hjem og forevise det for sin Familie. Han vedblev saa indtrængende at bede ham, at Joseph tilsidst gav efter og adspurgte Herren desangaaende, men Svaret blev, at Joseph maatte ikke föje Harris i sit Begjær.

Dermed var denne dog ikke tilfreds, men nödede Joseph til anden Gang at adspörge Herren, hvilket han gjorde, men erholdt samme Svar som förste Gang. Endnu ikke fornöjet, gav Joseph igjen efter for Harris's Paatrængenhed og adspurgte Herren tredie Gang, og denne Gang var Svaret, at Martin Harris maatte tage Manuskriptet paa visse Betingelser, hvilke vare, at han blot maatte vise dem til fem Personer, nemlig hans Kone, hans Forældre, hans Broder og hans Kones Söster. Han gav höjtideligt Löfte om at ville opfylde paa det Nöjagtigste disse Betingelser, og begav sig strax paa Hjemvejen med Manuskriptet. Han viste det strax til de omtalte Personer, som han havde Lov til, men bröd derpaa sin Pagt ved ogsaa at vise det til adskillige andre af hans Venner, som kom for at besöge ham. Fölgen heraf var, at Manuskriptet blev stjaalen fra Kisteskuffen, hvor Martin Harris havde gjemt det, og hverken han eller Joseph fik det nogensinde igjen. Hvem det var, som stjal det, vides ikke bestemt, men det antages at være Harris's egen Kone, som allerede för den Tid havde forsögt paa at skade Joseph ved at udsprede falske Rygter og slette Beskyldninger om ham, men da dette ikke havde den forönskede Virkning, benyttede hun maaske denne Lejlighed til at giöre ham Fortræd.

Medens Martin Harris var borte med Manuskriptet, giorde Joseph en Tur til Manchester og besögte sin Faders Familie. Medens han opholdt sig her, kom han til Kundskab om Manuskriptets Forsvinden, hvilket bevirkede hos ham en Angst og Bekymring, som maa have været meget stor, eftersom han strax forstod, at han havde handlet uviist i Henseende til at adspörge Herren saa ofte. Efter et kort Ophold i Manchester rejste han derpaa tilbage til sit eget Hjem i Pennsylvanien.

Herren, som var fortörnet paa Joseph paa Grund af hans Forseelse i dette Tilfælde, tog Urim og Thummim og siden Pladerne fra ham, saa at han lærte herved en streng Lexie, og kom til at forstaa, at naar Herren engang forbyder eller nægter en Ting, saa bör Mennesket være tilfreds og ikke vedblive at adspörge eller bede om Noget, som han engang har nægtet, om ogsaa Befalingen i saa Henseende ikke er aldeles som det kortsynede Menneske kunde önske det.

Joseph ydmygede sig for Herren og erholdt Tilgivelse for sin Forseelse, saa at det himmelske Sendebud atter overleverede Pladerne samt Urim og Thummim i hans Hænder. Dette skete i Juli Maaned 1828. Paa samme Tid modtog han den förste Aabenbaring, som findes i Pagtens Bog, 30te Stykke.

En Tid efter modtog han en anden Aabenbaring, hvori Herren gav ham sin Villie tilkjende angaaende det tabte Manuskript. Han blev heri forbudt igjen at oversætte den samme Beretning, efterdi de Ugudelige, i hvis Hænder Manuskriptet var falden, havde formedelst Djævelens Indskydelse foretaget sig at forandre Oversættelsen, og hvis Joseph skulde

gjengive de samme Ord igjen i en ny Oversættelse, saa vilde disse onde Mennesker fremföre det förste Manuskript i en forandret Form, og derved forsöge paa at stemple Joseph som en Bedrager, da de vilde sige, at han ikke havde oversat det ens begge Gange, og havde altsaa ikke den guddommelige Gave til at oversætte, som han beraabte sig paa. Derfor sagde Herren, det var Visdom, at det ikke blev oversat anden Gang, paa det de Ugudelige maatte blive beskjæmmede og deres Planer og onde Anslag blive tilintetgjorte. Joseph fik derimod Befaling til at oversætte fra Nephis Plader, hvilke indeholdt omtrent den samme Beretning, og dertil gav en mere udförlig Oplysning angaaende Evangeliet, som Herren i Særdeleshed önskede at fremföre tydeligen for Menneskene. Beretningen, som fandtes paa det tabte Manuskript, var en Oversættelse fra Lehis Plader, der omtales i Mormons Bog, Side 2 og 11. (Se endvidere Pagtens Bog, 36te Stykke.)

Joseph fortsatte ikke lige strax sit Oversætterarbejde, men arbejdede en Tid med sine Hænder for sin Families Ophold paa en lille Farm, som han havde kjöbt af sin Svigerfader. I Februar 1829 blev han besögt af sin Fader fra Manchester, og omtrent samtidig modtog han to Aabenbaringer, som findes i Pagtens Bog, 31te og 32te Stykke. I den sidste af disse bliver Martin Harris betydelig dadlet, og Mormons Bogs tre Vidner omtales her for förste Gang.

Den 15de April kom Oliver Cowdery til Joseph i Pennsylvanien. Han havde været Skolelærer i det Nabolag, hvor Josephs Fader boede og havde været Kostgjænger i hans Familie en Tid. De havde fortalt ham, hvorledes Joseph havde erholdt Pladerne, og han var nu kommen for at lære mere desangaaende fra hans egen Mund. Den 17de April, to Dage efter hans Ankomst, begyndte Joseph at oversætte Mormons Bog, og Oliver Cowdery begyndte at skrive for ham. Fra den Tid af, at han begyndte at oversætte, modtog han mange Aabenbaringer angaaende det Værk, som Herren nu havde paabegyndt, samt om Evangeliets Fylde, som han var ifærd med at lade udgaa til Jordens Nationer. Dette gav ham megen Lys og forberedte ham for den Stilling, som han siden kom til at indtage. Og da den sande Mening af nogle af disse Aabenbaringer bedre vil kunne forstaas, naar Omstændighederne, hvorunder de bleve givne, blive almindelig bekjendt, saa ville vi, saameget som det lader sig gjöre, omtale de Begivenheder, som undertiden ledte til deres Meddelelse, og i nogle Tilfælde, hvor Aabenbaringen staar i umiddelbar Forbindelse med Historien, korteligen beröre disse.

Kort efterat Oliver Cowdery havde begyndt at skrive for Joseph, modtoges saaledes den Aabenbaring, som udgjör det 8de Stykke af Pagtens Bog, og da Joseph og Oliver Cowdery en Tid efter under en Samtale angaaende Apostelen Johannes udvexlede forskjellige Anskuelser med Hensyn til hvad, der siges om ham i Joh. 21 Kap. 22 V., saa adspurgte

Joseph Herren og erholdt ved Urim og Thummim den Oplysning, at denne Apostel ifölge hans eget Begjær, skulde leve i Kjödet, indtil Kristus igjen skulde komme til Jorden. (Pagtens Bog, 33te Stykke.)

Omtrent samtidig bleve to andre Aabenbaringer givne i Anledning af Oliver Cowderys Önske og Begjær om at erholde den samme Oversættergave som Joseph, men blev i den sidste af disse befalet til atter at fortsætte sit Arbejde som Josephs Skriver. (Se Pagtens Bog, 34te og 35te Stykke.)

Da de havde fundet Daab til Syndsforladelse omtalt i Oversættelsen af Mormons Bog, fölte Joseph og Oliver Cowdery en Attraa efter at adspörge Herren angaaende denne Ordinantse, og i denne Hensigt gik de ud i Skoven for at bede (den 15de Maj 1829). Medens de bade og paakaldte Herren, nedsteg et Sendebud fra Himmelen i en klar Sky, som lagde sine Hænder paa dem og ordinerede dem, sigende: "*Paa Eder, mine Medtjenere, besegler jeg det Aaronske Præstedömme i Messiæ Navn, hvilket Præstedömme holder Nöglerne til Engles Betjening og til Omvendelsens Evangelium, samt til Daab i Vand til Syndsforladelse; og dette skal aldrig mere blive borttaget fra Jorden, indtil Levi Sönner atter frembære Offer for Herren i Retfærdighed.*" Han sagde dem ogsaa, at dette Præstedömme havde ikke Fuldmagt til at lægge Hænder paa for den Hellig-Aands Gave, men at det siden skulde gives dem, og han gav dem tillige Anvisning om, hvorledes de skulde döbe hinanden.

Dette Sendebud, som saaledes besögte dem, sagde, at hans Navn var Johannes, den Samme, som i det Nye Testamente kaldes Johannes den Döber. Han havde Nöglerne til det Aaronske Præstedömme, og handlede under Bestyrelse af Peter, Jakob og Johannes, der holdt det Melkisedikske Præstedömmes Nögler, hvilket Præstedömme, han sagde, skulde om en Tid blive dem paalagt.

Samme Dag gik de og bleve döbte. Joseph döbte först Oliver Cowdery, hvorpaa Oliver döbte ham. Derefter lagde Joseph sine Hænder paa Olivers Hoved, og ordinerede ham til det Aaronske Præstedömme, og Cowdery lagde derpaa sine Hænder paa Josephs Hoved og ordinerede ham til det samme Præstedömme, thi saaledes havde Sendebudet befalet dem at gjöre. Saasnart som de vare döbte, faldt den Hellig-Aand paa dem, og de profeterede om mange Ting, som snart skulde ske.

Disse vare de förste Daabshandlinger, som efter de Beretninger, der haves desangaaende, have været forordnede og anerkjendte af Herren for over 1400 Aar. Alle de Kirker, som have været opbyggede i disse mange Aarhundreder, have været stiftede af Mennesker foruden den Almægtiges Undervisning. De Ugudelige have dræbt Herrens Tjenere, som besadde det hellige Præstedömme, og der blev Ingen levnet tilbage paa Jorden, som kunde döbe eller udföre Noget i Herrens Navn, som han vilde anerkjende. Endskjöndt Joseph havde seet og samtalet med

himmelske Væsener, saa havde han derfor ingen Myndighed til at döbe Nogen, eller til at administrere i nogen Ordinantse tilhörende Guds Rige. Han maatte vente, intil han blev ordineret og paalagt Præstedömmet, förend Herren vilde anerkjende hans Rettighed til at döbe, og der var ikke nogen Mand paa Jorden, som kunde ordinere ham til denne Myndighed. Derfor var det nödvendigt, at Mænd, som havde Præstedömmets Nögler, da de vare paa Jorden, men som vare blevne dræbte, skulde komme fra Himmelen for at ordinere Joseph, og endog efter at han og Oliver Cowdery vare blevne ordinerede til det Aaronske Præstedömme, kunde de ikke lægge Hænder paa for den Hellig-Aands Gave. De maate vente, intil Peter, Jakob og Johannes, hvilke vare de sidste Mænd, som havde det Melkisedikske Præstedömmes Nögler paa Jorden, skulde komme til dem for at ordinere dem, og give dem den nödvendige Magt og Myndighed.

Efter at Joseph og Oliver Cowdery vare blevne döbte og ordinerede, blev deres Forstand oplyst, saa de bedre kunde forstaa Skrifterne; og den sande Mening af de mere hemmelighedsfulde Skriftsteder blev opklaret for dem. De vare imidlertid nödsagede til at dölge for en kort Tid, at de vare blevne döbte og ordinerede til Præstedömmet paa Grund af den Forfölgelsesaand, der allerede havde givet sig tilkjende i Nabolaget. De bleve flere Gange truede med Overfald paa Huset, hvilket dog hindredes formedelst den Indflydelse, Josephs Svigerfader havde iblandt Folket. Denne Familie, som för var imod Joseph. var nu bleven hans Venner og önskede, at han skulde have Lejlighed til at fortsætte sit Arbejde med Oversættelsen, hvisaarsag de ydede ham al den Beskyttelse, som var dem muligt.

Trods Folkets Trudsler vedblev Joseph derfor sit Arbejde og foruden at oversætte, begyndte han og Oliver Cowdery at forelæse af Skrifterne for deres Venner og Bekjendte, naar de traf sammen med dem. Josephs Broder, Samuel H. Smith, kom for at besöge dem, og efter at have talt med ham om enkelte bibelske Sandheder samt vist ham den oversatte Del af Mormons Bog, gik han i Skoven og bad til Herren, hvilket havde tilfölge, at han blev overbevist om Værkets Sandhed, og den 25de Maj blev han döbt af Oliver Cowdery og drog derpaa tilbage til sin Faders Hus, lovende og prisende Gud og fuld af den Hellig-Aand.

Kort derefter kom ogsaa Hyrum Smith for at besöge sin Broder, og ifölge hans oprigtige Begjær adspurgte Joseph Herren og modtog en Aabenbaring til ham, som findes i Pagtens Bog, 37te Stykke.

Vi ville her igjen anföre Josephs egne Ord: "Omtrent paa samme Tid (Maj 1829) kom en gammel Mand og besögte os, hvis Navn jeg önsker at nævne med Agtelse, nemlig Hr. Joseph Knight sen. fra Colesville, Broom County, Staten New York. Han havde hört, hvorledes vi anvendte vor Tid og bragte os meget venligt og imödekommende noget

Proviant, for at vi ikke skulde blive hindrede i vort Oversætterarbejde ved Mangel paa deslige Fornödenheder, og jeg maa pligtskyldigst anföre, at han flere Gange bragte os saadan Understöttelse, uagtet han boede idetmindste 30 Mile borte.* Dette satte os istand til at vedblive Arbejdet, som vi ellers maatte have lagt tilside for en Tid. Da han saameget önskede at vide sin Pligt med Hensyn til dette Værk, saa adspurgte jeg Herren og modtog fölgende Aabenbaring. (Se Pagtens Bog, 38te Stykke.)

Kort efter jeg begyndte at oversætte, blev jeg bekjendt med Hr. Whitmer fra Fayette i Seneca County, N. Y., samt med nogle af hans Familie. Först i Juni Maaned kom hans Sön David Whitmer med en Tospændervogn til det Sted, hvor vi boede, og önskede, at vi skulde fölge med ham til hans Fader og opholde os der, til vi havde fuldendt Arbejdet. Han tilböd os Kost og Logi samt en af hans Brödre til at skrive for mig, som og hans egen Hjælp ved Lejlighed.

Da vi netop havde saadan betimelig Hjælp behov i et saa vanskeligt Foretagende, og vi vare blevne underrettede om, at Folk der i Nabolaget ventede med stor Længsel efter at faa Lejlighed til at ransage disse Ting, saa antoge vi Tilbudet og fulgte med Whitmer til hans Faders Hus, hvor vi saa opholdt os, indtil Oversættelsen var færdig og Eneret sikret. Ved vor Ankomst fandt vi Whitmers Familie meget imödekommende og videbegjærlig angaaende Værket. De vedbleve at være gjæstfrie, bespiste og logerede os efter Löfte, og navnlig hjalp John Whitmer os meget med at skrive Resten af Oversættelsen. Imidlertid blev David og Peter Whitmer ogsaa til vore ivrige Venner og Medhjælpere ved Arbejdet, og da de önskede at kjende deres særegne Pligter og begjærede med megen Alvor, at jeg skulde adspörge Herren dem angaaende, saa adspurgte jeg Herren ved Urim og Thummim og erholdt fölgende Aabenbaringer for dem, den ene efter den anden. (Se Pagtens Bog, 39te, 40de og 41de Stykke.)

I Seneca County fandt vi Folket i Almindelighed venskabeligt og begjærligt efter at faa Sandheden at vide angaaende disse Ting, hvilke nu begyndte at omtales rundt omkring. Mange tilböde os fri Adgang til deres Huse, paa det vi kunde have Lejlighed til at forsamles med vore Venner i den Hensigt at belære og undervise dem. Vi traf paa Mange fra Tid til anden, som vare villige til at höre os og begjærlige efter at udfinde Sandheden, som den er i Kristo Jesu, og lode til at være villige til at adlyde Evangeliet, naar de engang bleve rigtig overbeviste og tilfredsstillede i deres Sind; og i samme Maaned (Juni) blev min Broder Hyrum Smith, David Whitmer og Peter Whitmer jun. döbte i Seneca Sö, de to Förstnævnte af mig og den Sidstnævnte af Oliver Cowdery. Fra den Tid af var der Mange, som troede og bleve döbte, og vi vedbleve at

* Det bemærkes, at Afstanden stedse er angivet i engelske Mil.

undervise og belære saamange, som sögte at komme til Kundskab om Sandheden.

Medens vi arbejdede paa Oversættelsen, opdagede vi, at der skulde beskikkes tre særdeles Vidner af Herren til at se Pladerne, som dette Værk (Mormons Bog) blev oversat fra, og at disse tre Vidner skulde bære Vidnesbyrd om samme, hvilket vil findes omtalt i Mormons Bog, Side 530. Næsten umiddelbart efter, at vi havde gjort denne Opdagelse, önskede Oliver Cowdery, David Whitmer og den föromtalte Martin Harris, som var kommen for at se, hvorledes det gik med Arbejdet, at jeg skulde adspörge Herren, om det ikke maatte blive dem forundt at være disse tre særdeles Vidner, og de bleve saameget længselsfulde og bade mig saa indstændig derom, at jeg tilsidst gav efter, og ved Urim og Thummim erholdt fölgende Aabenbaring af Herren til dem. (Se Pagtens Bog, 42de Stykke.)

Ikke mange Dage efter, at ovennævnte Befaling blev given, bleve vi Fire, nemlig Martin Harris, David Whitmer, Oliver Cowdery og mig selv enige om at gaa ind i Skoven og forsöge ved ivrig og ydmyg Bön at faa det, som var lovet i Aabenbaringen, nemlig at maatte faa Pladerne at se osv. Fölgelig valgte vi en Skov, som var bekvem at komme til fra Whitmers Hus, og begave os didhen, knælede ned og begyndte at bede i megen Tro til den almægtige Gud, at han vilde opfylde disse Forjættelser. Efter forudgaaende Bestemmelse begyndte jeg först med lydelig Bön til vor himmelske Fader og efterfulgtes af hver af de Andre i Rad, men vi erholdt intet Svar eller Tegn paa guddommeligt Velbehag, hvorfor vi gjentoge vor Bön i samme Orden som för, men Udfaldet var det samme som förste Gang. Efter dette vort andet forgjæves Forsög udlod Martin Harris sig med, at han vilde unddrage sig fra os, da han, som han selv ytrede, troede, at hans Nærværelse var Aarsagen til, at vi ikke fik, hvad vi bade om, og fölgelig forlod han os, hvorefter vi knælede ned igjen, og vi havde ikke bedet mange Minuter, för vi saa et Lys ovenover os i Luften, som var overordentlig klart, og se en Guds Engel stod foran os, og i sin Haand holdt han de Plader, som vi havde bedet om, at disse maatte se. Han vendte Bladene, eet ad Gangen, saa at vi kunde se dem og tydelig skjelne den derpaa indgraverede Skrift. Derpaa henvendte han sig til David Whitmer, sigende: "David, velsignet er Herren og den, der holder hans Bud," hvorefter vi hörte en Röst fra det klare Lys ovenover os, sigende: "Disse Plader bleve aabenbarede ved Guds Kraft, og de ere oversatte ved Guds Kraft. Oversættelsen, som I have seet, er rigtig, og jeg befaler Eder at bære Vidnesbyrd om, hvad I nu se og höre." Jeg forlod nu David og Oliver, og gik hen for at opsöge Martin Harris, som jeg fandt i betydelig Afstand, ivrigt bedende; dog fortalte han mig snart, at Herren havde endnu ikke bönhört ham, og bad mig alvorligt om at forene mig med ham i Bön, at han maatte nyde de Velsignelser,

som nylig vare vederfarede os. Vi forenede os da i Bön og fik omsider vort Önske opfyldt, thi förend vi vare færdige, blev det samme Syn opladt for vore Öjne, idetmindste for mig, og jeg hörte og saa atter de samme Ting, medens Martin Harris i det samme Öjeblik, ligesom i en Henrykkelse af Glæde, udbröd: "Det er nok, mine Öjne have skuet," og idet han sprang op, raabte han: "Hosianna," lovede Gud og udviste stor Glæde."

Disse Mænd havde ogsaa det Privilegium at se Brystpladen, de Urim og Thummim samt Labans Sværd, der omtales i Mormons Bog, Side 8. For at fuldbyrde Befalingen, som de havde faaet, opsatte og underskrev disse tre Mænd fölgende Vidnesbyrd:

"Det være herved vitterligt for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, til hvilke dette Værk monne komme, at vi formedelst Gud Faderens og vor Herres Jesu Kristi Naade have seet de Tavler, som indeholde disse Optegnelser om Nephis Folk og ligeledes om Lamaniterne, deres Brödre, og ligeledes om Jareds Folk, som kom fra Taarnet, om hvilke der er talet; og vi vide ogsaa, at de ere blevne oversatte ved Guds Gave og Kraft, thi hans Röst har kundgjort os det, og derfor vide vi med Vished, at dette Værk er sandt. Endvidere bevidne vi at have seet de Indgravninger, som findes paa Tavlerne, og at de ere blevne os viste ved Guds Kraft og ikke Menneskers. Og se, vi erklære med al Troværdighed, at en Guds Engel kom ned fra Himmelen, og han bragte Tavlerne og lagde dem for vore Öjne, saa at vi saa og skuede dem samt Indgravningerne derpaa, og vi vide, at det er ved Gud Faderens og vor Herres Jesu Kristi Naade, at vi saa dem og kunne bevidne, at disse Ting ere sandfærdige, og det er vidunderligt for vore Öjne: desuagtet böd Herrens Röst os, at bære Vidnesbyrd derom, hvorfor vi, for at være lydige imod Gud, vidne om disse Ting. Og vi vide, at dersom vi ere trofaste i Kristo, ville vi kunne holde vore Klæder rene for alle Menneskers Blod, og ville findes ubesmittede for Kristi Domstol og bo hos ham evindeligen i Himmelen. Og Ære være Faderen, Sönnen og den Hellig-Aand, hvilke ere een Gud. Amen."

OLIVER COWDERY. DAVID WHITMER. MARTIN HARRIS.

Foruden disse tre Mænds Vidnesbyrd, som findes anfört i Begyndelsen af Mormons Bog, afgav otte Andre, som nogle Dage efter havde Lejlighed til at beskue og beröre de samme Plader, fölgende Vidnesbyrd:

"Det være herved vitterligt for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, til hvilke dette Værk monne komme, at Joseph Smith jun., Oversætteren af dette Værk, har vist os de omtalte Tavler, hvilke have Udseende af Guld, og saamange af Bladene, som ovennævnte Smith har oversat, have vi berört med vore Hænder, og vi saa ogsaa Indgravningerne derpaa, hvilket Altsammen har Udseende af ældgammelt, besynderlig udfört Arbejde. Og dette bevidne vi med fornuftige og besindige Ord, at ovennævnte Smith har vist os de ovenomtalte Tavler, thi vi have seet og löftet dem, og vide med Vished, at samme Smith har

dem, og vi overgive vore Navne til Verden, for at bevidne for Verden, hvad vi have seet; og vi lyve ikke, Gud er vort Vidne."

CHRISTIAN WHITMER.	HIRAM PAGE.
JACOB WHITMER.	JOSEPH SMITH, SEN.
PETER WHITMER, JUN.	HYRUM SMITH.
JOHN WHITMER.	SAMUEL H. SMITH.

De Ovennævnte tilligemed Joseph Smith selv udgjorde tolv Mænd, som vare Vidner til Mormons Bog.

Joseph og Oliver Cowdery fortsatte imidlertid deres Arbejde med Oversættelsen, skjöndt deres Tid var for en stor Del optaget med at samtale med de Mange, som nu kom for at besöge dem. Nogle kom for at finde Sandheden, medens Andre kom for at beskjæmme dem og gjöre dem vrange Spörgsmaal. Iblandt sidstnævnte Klasse vare adskillige lærde Præster, som almindelig kom for at disputere, men skjöndt Joseph og Oliver vare ulærde og uerfarne i religiös Bevisförelse, saa formaaede de dog ved Herrens Aands Bistand at beskjæmme disse Lærde, medens de til samme Tid kunde overbevise de Oprigtige om det sande Evangelium.

Da de vare omtrent færdige med Oversættelsen, rejste de til Palmyra, Wayne County, N.Y., og bleve enige med Hr. Egbert Grandon om at lade 5000 Exemplarer af Mormons Bog trykke for 3000 Dollars, samt sikrede sig Forlagsretten.

Ligesom Joseph hele Tiden under Oversættelsen havde været udsat for Forfölgelse, idet onde Mennesker tragtede efter at ödelægge baade ham og Værket, saa forefaldt der ogsaa adskillige Ubehageligheder under Trykningen. Folk, som fremdeles vare Josephs Fjender holdt nemlig Möder i den Hensigt at opfinde Planer til Ödelæggelsen af Manuskriptet, og sögte tillige at formaa Hr. Grandon til at höre op med dets Trykning. En vis Mand foretog sig endvidere at udgive et Blad, hvori han begyndte at publisere Udtog af Mormons Bog i en fordrejet Stil, sammenblandet med de sletteste Lögne og Beskyldninger angaaende Joseph og Bogens Oprindelse. Joseph formaaede imidlertid formedelst sin Eneret, som han havde sikret sig til Bogen, at standse denne ugudelige Mand i hans Foretagende; og det maa her kortelig bemærkes, at alle de Planer, som lagdes, og alle de Forsög, som gjordes af Værkets Fjender for dets Tilintetgjörelse, mislykkedes, og den förste Udgave af Mormons Bog, bestaaende af 5000 Exemplarer, udkom i Trykken i Begyndelsen af Aaret 1830.

Det fortjener endvidere at bemærkes, at Titelbladet af Mormons Bog i den engelske Udgave er en bogstavelig Oversættelse af Titelbladet paa Originalen, der lyder saaledes:

MORMONS BOG.

"*En Beretning*, skreven ved Mormons Haand paa Tavler, efter Nephis Tavler."

"Og det er en Forkortelse af Nephis Folks Optegnelser og Lamaniternes Handeler, skreven til Lamaniterne, hvilke ere en Levning af Israels Hus, saa og til Jöder og Hedninger. Skreven efter Befaling samt ved Profeties og Aabenbarings Aand. Skreven, forseglet og gjemt i Herren, at den ej skulde fordærves, men komme frem ved Guds Gave og Kraft til dens Udlæggelse. Forseglet ved Moronis Haand, og gjemt i Herren til at fremkomme i sin Tid ved Hedningerne. Udlæggelsen deraf ved Guds Gave. Ogsaa:

Et kort Udtog af Ethers Bog, hvilken er en Optegnelse om Jareds Folk, som blev fraskilt paa den Tid Herren forvirrede Folkets Tungemaal, da de byggede et Taarn for at naa op til Himmelen, hvilket viser de Overblevne af Israels Hus, hvilke store Ting Herren har gjort for deres Fædre, og at de kunde kjende Herrens Pagter, at de ikke ere forskudte til evig Tid; og ligesaa for at overbevise Jöde og Hedning om, at Jesus er Kristus, den evige Gud, og at han aabenbarer sig for alle Folk; og nu, dersom der er Fejl, da ere de menneskelige Fejltagelser, derfor fordömmer ikke, hvad der hörer Gud til, at I maa findes ubesmittede for Kristi Domstol."—Moroni.

TREDIE KAPITEL.

Gjengivelsen af det Melkisedikske Præstedömme ved Peter, Jakob og Johannes.—Kirken organiseres i Fayette med sex Medlemmer.—Den förste offentlige Prædiken.—Det förste Mirakel.—Kirkens förste Konference.—Aabenbarelser og Tilkjendegivelser af Guds Kraft.—Forfölgelse i Colesville.—Joseph bliver to Gange arresteret.—Forhöres og frikjendes.—Besoger atter Colesville. Falske Aabenbaringer.—Kirkens anden Konference.—Missionærer kaldes til Lamaniterne.

Vore Læsere ville maaske erindre, at da Joseph og Oliver Cowdery bleve paalagte det Aaronske Præstedömme af Johannes den Döber, blev det dem samtidig lovet, at de siden skulde modtage det höjere eller Melkisedikske Præstedömme, hvilket vilde berettige dem til at forrette i Evangeliets höjere Ordinantser. Dette Löfte blev opfyldt om Sommeren 1829. Joseph og de Faa, som allerede havde vist Lydighed til Daabsordinantsen, havde i nogen Tid ydmygeligen bedet til Herren om denne Velsignelse, og samledes omsider i Hr. Whitmers Hus i Fayette, for der i Forening at anraabe Herren om det, som de saa hjerteligt attraaede. Efter at de en kort Stund i inderlig og alvorlig Bön havde sögt Herren, kom hans Ord til dem i Værelset, og Joseph og Oliver Cowdery bleve befalede at ordinere hinanden til Ældster, dog skulde de ikke strax foretage denne Ordination, men vente indtil de ved en passende Lejlighed fik andre af de Döbte samlede.

I Juni s. A. blev det ligeledes i en Aabenbaring til Joseph Smith, Oliver Cowdery og David Whitmer tilkjendegivet, at tolv Apostler skulde kaldes i denne Uddeling. (Pagtens Bog, 43de Stykke.) En kort Tid derefter bleve Joseph og Oliver Cowdery besögte af Peter, Jakob og Johannes, som efter Præstedömmets hellige og regelmæssige Orden ordinerede dem til Apostelskabet, eller det Melkisedikske Præstedömme, men det var ikke för en længere Tid efter, at dette Præstedömmes fulde Myndighed blev paalagt andre af Brödrene.

Det blev dem endvidere betegnet ved Aabenbaring og Profetiens Aand, paa hvilken Dag de ifölge Herrens Villie skulde organisere hans Kirke igjen paa Jorden, og mange Instruktioner og Oplysninger bleve dem givne i Henseende til Kirkens Opbyggelse og Bestyrelse, saasom den rette Döbemaade, Nadverens Forrettelse, og de forskjellige Embedsmænds saavelsom Medlemmernes Pligter osv. (Pagtens Bog, 2det Stykke.)

Efter at de saaledes vare blevne underviste, og det hellige Præstedömmes Myndighed allerede var givet dem, saa vare de nu beredte til at

kunne organisere Kirken, og de havde blot til at vente, indtil den af Herren bestemte Dag kom.

Tirsdag den 6te April 1830 forsamledes fölgende Personer i Peter Whitmers Hus i Fayette, Seneca County, Staten New York, nemlig: Joseph Smith, jun., Oliver Cowdery, Hyrum Smith, Peter Whitmer, jun., Samuel H. Smith og David Whitmer. Med disse sex Medlemmer blev Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige paa denne Dag organiseret. Efterat det var enstemmigen vedtaget af alle Medlemmerne, at de vilde anerkjende Joseph Smith jun. og Oliver Cowdery som deres aandelige Lærere, ordinerede Joseph og Oliver hinanden ifölge den Befaling, som Herren tidligere havde givet desangaaende, Joseph til at være den förste Ældste i Kirken og Oliver Cowdery den anden. Disse to Ældster lagde da deres Hænder paa ethvert af de andre fire Medlemmer, og beseglede paa dem den Hellig-Aands Gave. Den hellige Nadvre blev ved samme Lejlighed for förste Gang administreret i denne Uddeling, idet Bröd og Vin blev uddelt og nydt af alle Medlemmerne. Den Hellig-Aand var i en stor Grad udgydt over Forsamlingen. Nogle profeterede, medens de Alle prisede Herren og glædede sig overordentligt. Medens de endnu vare tilsammen, modtog Joseph en Aabenbaring, som findes anfört i Pagtens Bog, 46de Stykke. Endnu bleve nogle af de andre Medlemmer ordinerede til Præstedömmet, ifölge Aandens Vejledning, hvorpaa de Alle skiltes ad med den behagelige Forvisning, at de nu vare uadskillelige Medlemmer af Kristi Kirke og anerkjendte af Herren som saadanne.

Flere Personer, som havde bivaanet nævnte Möde og som vare blevne overbeviste om Sandheden, kom kort efter frem og bleve optagne i Kirken ved Daab. Iblandt disse var Josephs Fader og Moder samt Martin Harris og A. Rockwell.

Saaledes var en sand og levende Kirke atter organiseret paa Jorden, en Kirke, som Herren kunde kalde sin egen, og i hvilken hans Kraft, Gaver og Velsignelser kunde blive tilkjendegivet.

Der var Nogle paa denne Tid, som önskede at forene sig med Kirken uden Gjendaab, eftersom de forud vare döbte til en af Sekterne; og for at vise Herrens bestemte Villie desangaaende, ville vi her i ordret Oversættelse gjengive den i samme Anledning givne Aabenbaring, der lyder saaledes:

"Se, jeg siger Eder, at alle Pagter har jeg heri ladet bortskaffe, og dette er en ny og evig Pagt, og den samme, som var fra Begyndelsen af. Om derfor et Menneske blev döbt hundrede Gange, nytter det ham dog Intet; thi I kunne ikke indgaa ad den snevre Port ved Mose Lov, ejheller ved Eders döde Gjerninger; thi paa Grund af Eders döde Gjerninger har jeg ladet denne sidste Pagt og denne Kirke blive oprettet for mig, ligesom i fordums Dage. Gaar derfor ind ad Porten, som jeg har befalet,

og søg ikke at raadføre Eders Gud. Amen." (Pagtens Bog, 47de Stykke.)

Da Oliver Cowdery, Hyrum Smith, Samuel H. Smith og Joseph Knight önskede at vide Herrens Villie angaaende dem selv, saa adspurgte Joseph Herren og erholdt for dem en Aabenbaring, som findes i Pagtens Bog, 45de Stykke.

Söndagen den 11te April prædikede Oliver Cowdery förste Gang offentlig, hvilket var den förste Tale, som var holdt af noget Medlem i Kirken. Forsamlingen holdtes i Hr. Whitmers Hus i Fayette. Et stort Antal Mennesker bivaanede den, og samme Dag bleve Fölgende döbte: Hiram Page, Catherine Page, Christian Whitmer, Anna Whitmer, Jacob Whitmer, Elizabeth Whitmer; og den 18de s. M.: Peter Whitmer sen., Mary Whitmer, William Jolly, Elizabeth Jolly, Vincent Jolly, Richard Ziba Peterson og Elizabeth Anna Whitmer. De bleve Alle döbte af Oliver Cowdery i Seneca Sö.

Omtrent ved denne Tid skete det förste Mirakel i Kirken ved Guds Kraft. Joseph skriver saaledes herom: "I denne Maaned (April) aflagde jeg Besög i Joseph Knights Bolig i Colesville, Broom County, N. Y. Med ham og hans Familie havde jeg tidligere været bekjendt, og har ovenfor omtalt ham for hans Venlighed og Opmærksomhed mod os, medens vi oversatte Mormons Bog. Hr. Knight og hans Familie vare Universalister (de troede paa Guds almindelige Naade), men de billigede dog mine religiöse Anskuelser, og viste sig bestandigen venlige og gjæstfrie. Vi holdt adskillige Forsamlinger i Nabolaget, hvor vi havde mange Venner og nogle Fjender. Vore Forsamlinger vare vel besögte, og Mange begyndte inderligen at bede den almægtige Gud om, at han vilde give dem Visdom til at forstaa Sandheden. Iblandt dem, som regelmæssig bivaanede vore Forsamlinger, befandt Newel Knight sig, en Sön af Joseph Knight. Han og jeg havde mange alvorlige Samtaler om det vigtige Punkt, Menneskets evige Salighed. Det var bleven vor Sædvane, at bede meget i vore Forsamlinger, og Newel havde sagt, at han vilde forsöge at tage sit Kors op og bede höjt under vor Forsamling, men da vi atter mödte sammen, sögte han at undskylde sig osv. Han opsatte fölgelig at bede, til han den næste Morgen befandt sig paa et ensomt Sted i Skoven, hvor han (ifölge hans egen Beretning sidenefter), gjorde adskillige Forsög paa at bede, men neppe kunde gjöre saa, fordi han fölte, at han ikke havde gjort sin Pligt, thi han burde have bedet i Andres Nærværelse. Han begyndte at föle sig utilpas, og vedblev at befinde sig ilde baade paa Sind og Legeme, saa at hans Hustru forskrækkedes meget over hans Udseende, da han kom hjem. Han forlangte, at hun skulde gaa og hente mig til ham. Jeg gik og fandt ham meget lidende paa hans Sind, og hans Legeme bevægede sig paa en meget besynderlig Maade. Hans Ansigt og Lemmer vrede og fordrejede sig i næsten en-

hver tænkelig Skikkelse og Form; og tilsidst blev han kastet om paa Gulvet, hvor han vred sig omkring paa det Frygteligste. Hans Naboer og Slægtninge bleve snart underrettede om hans Tilstand, og i kort Tid havde saamange som otte eller ni voxne Personer samlet sig for at være Vidne til denne Scene. Efterat han saaledes havde lidt en Stund, lykkedes det mig at faa fat paa hans Haand, og næsten umiddelbart efter begyndte han at tale til mig og forlangte med megen Alvor, at jeg skulde uddrive Djævelen af ham, idet han sagde, at den var i ham, og at han ogsaa vidste, at jeg kunde uddrive den. Jeg svarede: "Dersom Du veed, at jeg kan, skal det ske." Jeg irettesatte da næsten ubevidst Djævelen, og böd den i Jesu Kristi Navn at vige fra ham, og strax derpaa udbröd Newel og sagde, at han saa Djævelen forlade ham og komme ham afsyne.

Scenen forandredes nu ganske, thi saasnart som Djævelen havde forladt vor Ven, fik hans Ansigt igjen sit naturlige Udseende; hans Legems Vriden ophörte, og næsten i samme Öjeblik neddalede Herrens Aand over ham, og Evighedens Syner aabnede sig for hans Blik.

Han fortalte sidenefter, hvad han havde erfaret saaledes: "Jeg begyndte nu at föle det behageligste Indtryk paa mig, og strax bleve Himmelens Syner aabnet for mit Blik. Jeg följte mig draget opad, og var i nogen Tid i en saadan Grad fordybet i Betragtninger, at jeg ikke vidste, hvad der foregik i Værelset. Lidt efter lidt fölte jeg et Tryk at hvile tungt paa min Skulder og paa den ene Side af mit Hoved, hvilket tjente til at bringe mig til at fatte min Stilling igjen, og jeg fandt, at Herrens Aand virkelig havde draget mig op fra Gulvet, og at min Skulder og Hoved pressedes mod Bjælkerne."

"Alt dette blev bevidnet af Mange til deres store Forbauselse og Glæde, da de saa, at Djævelen saaledes blev uddreven og Guds Kraft og hans Hellig-Aand paa denne Maade blive aabenbaret. Saasnart han kom til sin Bevidsthed igjen, var han saa svag paa Legemet, at vi vare nödsagede til at lægge ham i hans Seng og blive en Tid hos ham. Man kan vel tænke sig, at en Scene, som denne, bidrog meget til at bringe dem, der vare Vidner dertil, til at tro, og tilsidst blev den störste Del af dem Medlemmer af Kirken."

Kort efter denne Begivenhed vendte Joseph tilbage til Fayette i Seneca County. Mormons Bog havde dengang allerede været publiseret i nogen Tid, og som en gammel Profet har forudsagt om den: "Den blev kun agtet som noget Fremmed." Joseph skriver, at en ikke ringe Bevægelse opstod, da den kom frem; stor Modstand og Forfölgelse fulgte de Faa, der troede paa dens guddommelige Oprindelse, men det var nu skeet, at Sandheden var voxet op af Jorden og Retfærdighed havde skuet ned af Himmelen, saa at Joseph og den lille Flok, der havde annammet Evangeliet, som det nu var gjengivet, frygtede ikke for deres Modstandere, da de vidste, at de havde Sandhed og Ret paa deres Side, thi de havde

Kristi Lærdomme og holdt sig til dem; derfor vedbleve de at prædike og undervise Alle, som vare villige til at höre.

I den sidste Uge af Maj kom den föromtalte Newel Knight til Fayette for at besöge Brödrene, og blev der döbt af David Whitmer.

Den 1ste Juni afholdt Kirken sin förste Konference. Omtrent 30 Medlemmer vare tilstede foruden mange andre Personer, som endnu ikke vare optagne i Kirken. Om dette Möde skriver Joseph saaledes: "Efter at have aabnet med Sang og Bön, deltoge vi Alle i Sindbilledet af vor Herres Jesu Kristi Legeme og Blod; vi skrede derpaa til at give dem Haandspaalæggelse, som sidst vare blevne döbte, og derefter kaldte og ordinerede vi Andre til forskjellige Embeder af Præstedömmet. Der blev talet meget til Formaning og Undervisning, og den Hellig-Aand var udgydt over os paa en mirakulös Maade. Mange af os profeterede, medens Andre saa Himmelen aabnet, og de bleve saa overvældede, at vi maatte lægge dem paa Senge eller andre passende Steder. Iblandt disse var Broder Newel Knight, som blev bragt tilsengs, uden at være istand til at hjælpe sig selv. Efter hans egen Beretning om Tildragelsen, kunde han ikke begribe, hvorfor vi vilde lægge ham iseng, da han ingen Svaghed fölte. Han fölte sit Hjerte fyldt med Kjærlighed, Taksigelse og uudsigelig Glæde og kunde gjöre Rede for Alt, som var foregaaet i Værelset, da ganske pludseligt et Syn om Fremtiden viste sig for ham. Han saa deri fremstillet et stort Værk, som jeg nu skulde være et Redskab til at udföre. Han saa Himmelen aabnet og skuede den Herre Jesus siddende ved Majestætens höjre Haand i det Höje, og han forstod klart, at den Tid vilde komme, da det skulde tilstedes ham at indgaa til Gud og glædes i hans Nærværelse i al Evighed. Da Brödrenes legemlige Styrke atter vendte tilbage, sang de med Fryd: "Hosianna for Gud og Lammet," og de skuede igjen den Herlighed, som de kun havde fölt og seet i Aanden.

Saadanne Scener som disse vare beregnede paa at indskyde usigelig Glæde i vore Hjerter og at fylde os med Ærefrygt og Ærbödighed for det almægtige Væsen, ved hvis Naade vi vare blevne kaldte til at være Redskaber i hans Haand, til at bringe det glade Budskab om saadanne herlige Velsignelser, som nu bleve udgydte over os, rundtom til Menneskenes Börn. At finde os selv delagtige i netop den samme Tingenes Orden, som iagttoges af Fortidens hellige Apostler; at erkjende Vigtigheden og Höjtideligheden af saadanne Forretninger, og at være Vidner til samt föle med vore egne naturlige Sandser deslige herlige Aabenbarelser af Præstedömmets Kraft, den Hellig-Aands Gaver og Velsignelser samt en barmhjertig Guds Godhed og Naade imod dem, der adlyde vor Herres Jesu Kristi Evangelium, er Altsammen Noget, som tjener til at skabe en dyb og varig Taknemmelighedsfölelse hos os, og inspirerer os tillige med fornyet Iver og Kraft for Sandhedens Sag.

Kort efter denne Konference döbte David Whitmer fölgende Personer i Seneca Sö: John Poorman, John Jolly, Jerushe Smith, Peter Rockwell, Caroline Rockwell, Electa Rockwell, William Smith, Don C. Smith og Catherine Smith." De tre Sidstnævnte vare Josephs kjödelige Södskende.

Nogen Tid derefter rejste Joseph atter tilbage til sit Hjem i Pennsylvanien, og aflagde kort efter et Besög hos Hr. Knight i Colesville, Broom County, N. Y., ledsaget af sin Hustru, Oliver Cowdery, John og David Whitmer. De fandt Mange i dette Nabolag, som troede og som vare begjærlige efter at annamme Daab. Joseph skriver:

"Vi besluttede at afholde en Forsamling den næste Sabbat, og lode Lördagen forud en Dæmning opföre tvers over en Vandström, ved hvilken det var bekvemt at forrette den hellige Daabsordinantse, men om Natten samledes en Pöbelhob og ödelagde vor Dæmning, hvilket hindrede os i at udföre vor Hensigt den Dag.

Vi fandt siden ud, at denne Pöbel var bleven tilskyndet til at begaa dette Ödelæggelsesværk af visse sekteriske Præster i Nabolaget, som begyndte at se, at deres Haandtering stod ifare, hvisaarsag de lagde denne Plan for at standse Sandhedens Fremgang, og det Efterfölgende vil vise, hvor fast de vedbleve deres Opposition, saavelsom hvor lidt Resultat, det tilsidst medförte.

Sabbaten kom, og vi holdt vor Forsamling. Oliver Cowdery prædikede og Andre af os bare Vidnesbyrd om Sandheden af Mormons Bog, Lærdommen om Omvendelse, Daab til Syndsforladelse og Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave osv. Iblandt vore Tilhörere vare ogsaa hine, som havde ödelagt vor Dæmning og som syntes at have Lyst til igien at foraarsage os Ulejlighed, men de holdt sig dog rolige, indtil Forsamlingen var hævet, da de strax begyndte at tale til dem, som de troede vare vore Venner, for at pröve paa at opsætte dem imod os og vor Lære.

Iblandt de Mange, som bivaanede denne Forsamling, var ogsaa en Emilie Coburn, Söster af Joseph Knight. Hr. Shearer, en Theolog af den presbyterianske Troesbekjendelse, der ansaa sig selv for hendes Sjælesörger, fik Nys om, at hun var paa Nippet til at tro vor Lære, og var kort för denne Forsamling kommen til hende for at omvende hende paany, men efter at have tilbragt nogen Tid, uden at være istand til at overtale hende til at være imod os, bestræbte han sig paa at faa hende til at forlade sin Sösters Hus for at drage med ham til hendes Fader, som boede idetmindste ti Mile derfra. For at opnaa dette, tog han sin Tilflugt til List; han fortalte hende nemlig, at en af hendes Brödre ventede et vist Sted paa hende og önskede, at hun skulde tage hjem med ham. Det lykkedes ham ogsaa, at faa hende et kort Stykke Vej bort fra Huset, men da hun saa, at hendes Broder ikke ventede paa hende, vægrede hun sig

ved at gaa videre med ham, hvorfor han tog fat paa hendes Arm, for med Magt at drage hende videre. Hendes Söster kom snart til, og de to Fruentimmer bleve ham for stærke, saa han blev nödt til at snige sig bort, uden at faa sit Ærinde udrettet.

Intet syntes alligevel at afskrække ham; han gik til hendes Fader, forestilte ham Et og Andet, som bevægede den gamle Mand til at give ham Ret, til med Magt og imod hendes Villie at bringe hende hjem til hendes Faders Bolig, saasnart som vor omtalte Forsamling hin Söndag Aften var tilende. Al hans Ulejlighed var alligevel forgjæves, thi nævnte Emilie Coburn blev kort Tid efter döbt og ved Haandspaalæggelse bekræftet som Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Den næste Morgen vare vi dog paa vor Post, og för vore Fjender bleve det var, havde vi repareret Dæmningen, og fölgende 13 Personer bleve döbte af Oliver Cowdery: Emma Smith (Josephs Hustru), Hezekiah Peck og Hustru, Joseph Knight og Hustru, William Stringham og Hustru, Joseph Knight jun., Aaron Culver og Hustru, Polly Knight og Julia Stringham. För Daaben ganske var tilende, begyndte Pöbelen atter at samle sig, og kort efter vi havde begivet os bort, talte de omtrent 50 Mænd. De omringede Hr. Knights Hus (hvorhen vi havde begivet os), rasende af Vrede, og som det syntes begjærlige efter paany at begaa Voldsomheder imod os. Nogle gjorde os Spörgsmaal, Andre truede os, saa vi tilsidst fandt det raadeligst at forlade Stedet og begive os til Newel Knights Bolig.

De fulgte os ogsaa derhen, og det var kun ved at udvise stor Forsigtighed og Tillid til vor himmelske Fader, at vi undgik, at man med Voldsomhed lagde Hænder paa os; saalænge som det behagede dem at blive staaende, vare vi nödsagede til at svare dem paa deres forksjellige unyttige Spörgsmaal og taale utallige Forhaanelser og Trudsler.

Vi havde bestemt en Forsamling samme Aften i den Hensigt at benytte den til at give dem Haandspaalæggelse, som vare blevne döbte samme Dags Morgen. Den til Forsamlingens Afholdelse fastsatte Tid kom, og vore Venner havde næsten alle samlet sig, da jeg til min Overraskelse blev besögt af en Retsbetjent, og blev arresteret af ham under Paaskud af at være en farlig Person, idet jeg satte Landet i Oprör ved at prædike Mormons Bog osv. Retsbetjenten underrettede mig dog om, kort efter at jeg var bleven arresteret, at deres Plan, som havde udstedt Arrestordren, var, at bringe mig i Pöbelens Hænder, som kun ventede paa en gunstig Lejlighed til at ödelægge mig, men sagde tillige, at det var hans Beslutning at frelse mig, da han havde fundet ud, at jeg var en hel anden Person, end som jeg oprindelig var bleven fremstillet for ham.

Jeg blev snart overtydet om, at han havde talt Sandhed til mig angaaende dette, thi ikke langt fra Hr. Knights Hus blev den Vogn, hvori

vi vare, omringet af Pöbelen, som kun syntes at vente paa et eller andet Signal fra Retsbetjenten, men til deres store Skuffelse gav han Hesten et Rap med Pidsken og förte mig snart udenfor deres Rækkevidde. Medens vi fore temmelig hurtigt afsted, gik et af Vognhjulene af, hvilket bevirkede, at vi endnu engang bleve temmelig nær omringede af Pöbelen, som hurtigt ilede efter os. Vi magede det dog saaledes, at vi fik Hjulet paa igjen, og lode dem atter bag os. Vi kjörte nu afsted til Byen Syd Bainbridge i Chenango County, hvor han forelöbig indlogerede mig i et af de övre Værelser i en Gjæstgivergaard, og for at Alt skulde gaa vel til for saavel ham selv som for mig, sov han om Natten med Födderne imod Dören og med et ladet Gevær ved Siden, medens jeg selv afbenyttede en Seng, som fandtes i Værelset. Han erklærede tillige, at hvis vi paa nogen ulovlig Maade bleve forstyrrede, vilde han stride for mig og forsvare mig, saavidt som det stod i hans Magt.

Den fölgende Dag blev en Ret nedsat for at undersöge de Beskyldninger, som vare blevne anförte imod mig. En stor Bevægelse herskede paa Grund af disse skjændige Beskyldninger, hvis Ubeföjethed siden klarligen blev bevist. Imidlertid havde min Ven, Joseph Knight, forföjet sig hen til to af sine Naboer, nemlig d'Herr. Jacob Davidson og John Reid (agtværdige Landmænd, Mennesker bekjendte for deres Retskaffenhed og vel bevandrede i deres Lands Love), og fik dem til at være mig behjælpelig under mit Forhör. Endelig begyndte Forhöret under en Mængde Tilskuere, som i Almindelighed lagde den Tro for Dagen, at jeg var skyldig i Alt, hvad der var fortalt om mig, og fölgelig vare de meget ivrige for at jeg skulde straffes i Overensstemmelse med min Bröde. Iblandt de mange Vidner, som bleve kaldte op imod mig, befandt Hr. Josiah Stoal sig, hvem jeg allerede har omtalt, da jeg havde arbejdet for ham nogen Tid. Han blev examineret paa fölgende Maade:

"Har Arrestanten Joseph Smith ikke en af Deres Heste?"—"Jo."

"Gik han ikke til Dem og fortalte Dem, at en Engel havde vist sig for ham, og bemyndiget ham til at tage Hesten fra Dem?"—"Nej, han fortalte mig ikke nogen saadan Historie."

"Naa, hvorledes fik han saa Hesten fra Dem?"—"Han kjöbte den af mig ligesom enhver Anden vilde have gjort."

"Har De faaet Deres Betaling?"—"Det vedkommer ikke Dem."

Man gjorde atter samme Spörgsmaal. Vidnet svarede: "Jeg erholdt hans Bevis for Prisen af Hesten, hvilket jeg anser for ligesaa godt som Betalingen, thi jeg er vel bekjendt med Joseph Smith jun. og veed, at han er en redelig Mand, og hvis han önsker det, er jeg rede til at lade ham faa endnu en Hest paa samme Vilkaar."

Hr. Thompson blev dernæst kaldt frem og examineret:

"Har Arrestanten Joseph Smith jun. ikke faaet et Par Oxer af Dem?"—"Jo."

"Erholdt han dem ikke ved at fortælle Dem, at han fik en Aabenbaring om, at han skulde have dem?"—"Nej, han har ikke talt et Ord paa den Maade angaaende Oxerne; han tilhandlede sig dem ligesom enhver Anden vilde have gjort."

Efter et Par lignende Forsög, udsattes Retten en Stund, for at der kunde blive sendt Bud efter to unge Damer, Dötre af Hr. Stoal, med hvem jeg i nogen Tid havde holdt Selskab, for om muligt at udlokke Noget af dem, som kunde vendes til Skin imod mig. De unge Damer ankom og bleve gjorte adskillige Spörgsmaal, som angik min Karakter og Opförsel i Almindelighed, men i Særdeleshed om mit Forhold til dem baade offentlig og privat; men de bare begge saadant Vidnesbyrd til Gunst for mig, at det ikke efterlod mine Fjender et Skin til deres Fordel. Adskillige Forsög bleve endnu gjorte for at bevise Noget imod mig, og Tildragelser, som man erklærede havde fundet Sted i Broom County, bleve fremdragne, men mine Lovkyndige vilde ikke her indgaa paa Noget imod os, hvorfor mine Forfölgere magede det saaledes, at de fik Retten opholdt saalænge, indtil det lykkedes dem at erholde en Arrestordre fra Broom County. Denne Arrestdom betjente de sig af i samme Öjeblik, som jeg var bleven frikjendt af denne Ret.

Den Retsbetjent, som fuldbyrdede denne Arrestdom paa mig, havde ikke saasnart arresteret mig, för han begyndte at udskjælde og forhaane mig, og saa ufölsom viste han sig, at skjöndt jeg var bleven opholdt hele Dagen i Retten, uden at have faaet Noget at spise siden Morgenen, saa skyndte han sig dog afsted med mig til Broom County, som laa omtrent 15 Mile derfra, för han undte mig nogensomhelst Spise. Han förte mig hen til et Værtshus, hvor han samlede en Del Mennesker, som benyttede ethvert Middel til at nedrive, latterliggjöre og forhaane mig. De spyttede paa mig, pegede Fingre ad mig og raabte: "Profeter! profeter!" og saaledes efterlignede de dem, som korsfæstede Menneskeslægtens Frelser, uden selv at vide, hvad de gjorde. Vi vare paa den Tid ikke langt borte fra mit eget Hus, og jeg önskede, at man vilde tillade mig at tilbringe Natten sammen med min Hustru i mit eget Hjem, og stillede nogle Betingelser til Sikkerhed for min Person, men man nægtede mig det. Jeg ytrede, at jeg önskede Noget at spise; Retsbetjenten rekvirerede mig da nogle Brödskorper og noget Vand, hvilket var al den Kost, jeg fik den Nat. Tilsidst skulde vi gaa tilsengs. Retsbetjenten lod mig ligge inderst til Væggen, derpaa lagde han sig selv ved Siden af mig, slyngede sin Arm omkring mig og vilde ved min mindste Bevægelse klemme mig fast, da han frygtede for, at jeg vilde forsöge paa at slippe fra ham, og paa denne, ikke meget behagelige Maade, tilbragte vi Natten.

Den fölgende Dag blev jeg fört for Magistratsretten i Colesville, Broom County, i Forhör. Mine tidligere tro Venner og Lovkyndige vare atter ved min Side, medens mine tidligere Forfölgere igjen i dette Tilfælde

vare imod mig. Mange Vidner bleve atter fremkaldte og examinerede. Af disse Vidner var der Nogle, som svore paa de mest paatagelige Usandheder, og ligesom de falske Vidner, som den foregaaende Dag havde opstaaet imod mig, modsagde de sig selv saa aabenbart, at Retten ikke vilde anerkjende deres Vidnesbyrd. Andre bleve fremkaldte, som ved deres Iver viste, at de vare villige nok til at bevise Noget imod mig, men Alt, hvad de formaaede, var, at de fortalte Et og Andet, som Andre havde fortalt dem. Paa denne intetsigende og fortrædelige Maade vedbleve de i en temmelig lang Tid, indtil Newel Knight tilsidst blev kaldt frem og examineret af Lovkyndig Seymour, hvem der var sendt specielt Bud efter i denne Anledning. En Lovkyndig Burch var tillige paa Forfölgelsens Side; men Hr. Seymour syntes at være en mere nidkjær Presbyterianer, og viste sig meget bekymret og bestemt paa, at man ikke skulde lade sig bedrage af Nogen, som bekjendte Guds Navn og ikke "fornægtede hans Kraft."

Saasnart som Hr. Knight var bleven taget i Ed, begyndte Hr. Seymour at gjöre ham fölgende Spörgsmaal:

"Uddrev ikke Arrestanten Joseph Smith jun. Djævelen af Dem?"— "Nej, min Herre."

"Hvorledes, har De ikke faaet en Djævel uddreven af Dem?"— "Jo, min Herre."

"Og har ikke Joseph Smith havt en Haand med deri, da det skete?" —"Jo, min Herre."

"Og uddrev han den ikke af Dem?"—"Nej, min Herre, det skete ved Guds Kraft, og Joseph Smith var Redskabet i Guds Haand ved denne Lejlighed; han böd den vige fra mig i Jesu Navn."

"Er De vis paa, at det var Djævelen?"—"Ja, min Herre."

"Saa De den, efterat den var uddreven af Dem?"—"Ja, min Herre, jeg saa den."

"Tör jeg spörge, hvorledes saa den ud?"

En af mine Lovkyndige underrettede her Vidnet om, at han ikke behövede at besvare dette Spörgsmaal. Vidnet svarede: "Jeg tror ikke, jeg behöver at besvare Deres sidste Spörgsmaal, men jeg vil gjöre det paa den Betingelse, at De tillader mig först at gjöre Dem et Spörgsmaal, som De vil love at besvare mig, nemlig: Fatter De, Hr. Seymour, de Ting, som ere af Aanden."

"Nej," svarede Hr. Seymour, "jeg gjör ikke Fordring paa noget saa Stort."

"Nu vel da," sagde Hr. Knight, "det vilde ikke nytte Noget at fortælle Dem, hvorledes Djævelen saa ud, thi det er et aandeligt Syn og fattes aandeligt, fölgelig vilde De ikke forstaa det, hvis jeg fortalte Dem derom."

Juristen böjede sit Hoved, medens Tilhörernes höje Latter forkyndte

hans Nederlag. Hr. Seymour henvendte sig nu til Retten, og i en lang og heftig Tale bestræbte han sig for at sværte min Karakter, og gjöre mig skyldig i de Beskyldninger, som vare fremförte imod mig. Iblandt Andet fremkom han med Historien om, at jeg havde været en Skattegraver, og paa denne Maade vedblev han i Haab om at vinde Indflydelse over Retten og Folket imod mig.

Hr. Davidson og Hr. Reid talte derpaa til mit Forsvar. De fremstillede i ægte Farver Forfölgelsens Beskaffenhed, Hensigtens Slethed og den öjensynlige Tilböjelighed til at forfölge deres Klient heller end at lade ham vederfares Retfærdighed. De optoge de forskjellige Argumenter, som Forfölgernes Jurister havde fremfört imod mig, og efterat have paavist deres fuldstændige Ubeföjethed og urigtige Anvendelse, skrede de til at undersöge Vidnesbyrdet, som var bleven fremfört, og enhver af dem takkede Gud i Talens Löb, at de vare blevne delagtige i saa god en Sag som den, at forsvare en Mand, hvis Karakter bestod saa godt Pröven af en saa skarp Undersögelse. I Sandhed, skjöndt disse Mænd ikke vare almindelige Jurister, vare de dog ved denne Lejlighed istand til at bringe deres Opponenter til Taushed, og overbevise Retten om, at jeg var uskyldig. De talte som Mænd, der vare inspirerede af Gud, hvorimod de, som vare opstillede imod mig, skjælvede under Lyden af deres Röst, og ængstedes for dem ligesom Misdædere for Rettens Domstol.

Störstedelen af den forsamlede Mængde havde nu begyndt at udfinde, at Intet kunde anföres imod mig; endog Retsbetjenten, som arresterede mig og truede mig saa slemt, kom nu og undskyldte sig, samt bad mig om Tilgivelse for hans Adfærd imod mig; og saameget havde han forandret sig, at han endog underrettede mig om, hvad Pöbelen havde isinde at gjöre, i Tilfælde Retten frikjendte mig, nemlig at de vilde have mig fat for at mishandle samt tjære og fjedre mig; ligeledes forsikrede han mig om, at han var villig til at beskytte mig, og före mig i Sikkerhed ad en hemmelig Vej.

Da Retten fandt, at de Beskyldninger, som vare fremförte imod mig, ikke vare begrundede, blev jeg fölgelig frikjendt, til mine Venners store Tilfredshed og mine Fjenders megen Ærgrelse, hvilke endnu vare fast bestemte paa at gjöre mig Fortræd; men ved Hjælp af min nye Ven, Retsbetjenten, blev jeg istand til at undslippe dem, og banede mig Vej til min Kones Sösters Hus, hvor jeg fandt min Kone i ængstelig Forventning af Udfaldet af disse ugudelige Sagsögelser. I Forening med hende ankom jeg den næste Dag i Sikkerhed til mit eget Hjem.

Efter nogle faa Dages Forlöb vendte jeg dog tilbage til Colesville i Forening med Oliver Cowdery, i den Hensigt at give dem Haandspaalæggelse, hvem vi saaledes vare blevne nödte til at forlade for en Tid. Vi havde neppe naaet Hr. Knights Hus, för Pöbelen saas at samle sig for at stride imod os; vi ansaa det for Visdom at forlade Stedet for at begive

os hjem, hvilket vi gjorde, uden endog at töve for at nyde nogen Forfriskning. Vore Fjender forfulgte os, og det var mange Gange Alt, hvad vi kunde gjöre, at undslippe dem; ikkedestomindre lykkedes det os at naa hjem, efter at have rejst hele Natten med Undtagelse af en kort Tid, da vi vare nödte til at hvile os under et stort Træ ved Siden af Vejen, og vexelvis sove og vaage. Saaledes bleve vi forfulgte for vor religiöse Tro i et Land, hvis Konstitution garanterer ethvert Menneske fuldkommen Ret til at dyrke Gud i Overensstemmelse med dets egen Samvittigheds Bydende, og dette tillige af Mennesker, som vare Religionslærere, og som ikke vare sene til at forsvare denne Rettighed for dem selv, skjöndt de saaledes letfærdigen kunde nægte os den. Saaledes var Cyrus McMaster, en Presbyterianer af stor Anseelse i sin Kirke, en af Hovedmændene ved disse Forfölgelser, og han sagde engang personlig til mig, at han ansaa mig skyldig uden Dommer eller Jury. Den berömte Dr. Boyington, ogsaa en Presbyterianer, var en anden Ophavsmand til disse Voldsgjerninger; og en ung Mand ved Navn Benton af samme Troesbekjendelse aflagde Ed til den förste Arrestdom imod mig. Jeg kunde nævne mange Andre endnu, men for Kortheds Skyld vil dette være tilstrækkeligt for Nærværende."

Under alle disse Pröver og Gjenvordigheder, bemærker Joseph videre, skete der mange Ting af en guddommelig Natur, som tjente til at opmuntre de Hellige og bestyrke dem i deres Tro, og han selv modtog ofte Aabenbaringer fra Herren til stor Glæde og Opmuntring for baade ham selv og de Hellige. Saaledes modtog han i Juni Maaned s. A. hin fortræffelige Aabenbaring, som findes anfört i "Pearl of Great Price," Side 8. Og atter i Juli Maaned annammede han de Aabenbaringer, som udgjöre det 9de, 48de og 49de Stykke af Pagtens Bog.

Kort efter at disse Befalinger vare givne, rejste Oliver Cowdery tilbage til Hr. Whitmer i Fayette, Seneca County, N. Y., medens Joseph, som endnu boede i Harmony, Pennsylvanien, begyndte at renskrive Aabenbaringerne, som han fra Tid til anden havde modtaget, i hvilket Arbejde han blev assisteret af John Whitmer, som nu boede hos ham.

Medens han saaledes var beskjæftiget, modtog han et Brev fra Oliver Cowdery i Fayette, hvis Indhold voldte ham megen Bedrövelse. Oliver Cowdery underrettede ham nemlig om, at han havde opdaget en Fejl i en af Aabenbaringerne, som han i Guds Navn böd Joseph at forandre. Joseph svarede strax og spurgte Oliver, ved hvilken Myndighed han paatog sig at befale ham at forandre, tage fra, eller lægge Noget til en Aabenbaring eller Befaling fra den almægtige Gud. Nogle Dage efter besögte Joseph Fayette og fandt der ikke alene Oliver Cowdery, men hele den whitmerske Familie af samme Mening, og det var först efter megen Talen, Möje og Besvær, at det lykkedes Joseph at bringe dem til en rigtig Forstaaelse af Aabenbaringen, men tilsidst erkjendte de Alle,

at de havde fejlet, og at den omdisputerede Sætning stemte overens med Resten af Befalingerne.

I Begyndelsen af August blev Joseph besögt af Newel Knight og Hustru fra Colesville, den samme Knight af hvem Djævelen var bleven uddreven. Knights og Josephs Hustruer vare iblandt dem, som bleve döbte i Colesville en kort Tid i Forvejen, men som paa Grund of Pöbelens Uroligheder dengang bleve forhindrede i at erholde Haandspaalæggelse, eftersom Brödrene maatte flygte fra Nabolaget. Joseph gjorde derfor Forberedelser til at holde en lille Forsamling, hvor disse to kunde erholde Haandspaalæggelse samt nyde den Hellige Nadvere, i hvilket Öjemed han gik ud for at kjöbe noget Vin. Han var blot kommen et kort Stykke Vej fra Huset, da han mödte et himmelsk Sendebud, og modtog en Aabenbaring angaaende Nadverens Sakramente. Herren forböd deri Joseph og de Hellige at kjöbe Vin eller stærke Drikke af deres Fjender, at de endvidere slet ikke skulde nyde Vin til Nadverbrug, medmindre den var ny tillavet iblandt dem selv. (Se Aabenbaringen herom, Pagtens Bog, 50de Stykke.) I Lydighed til denne Befaling lavede de selv noget Vin, holdt deres Forsamling, gave de to Söstre Haandspaalæggelse og havde en opbyggelig Aften tilsammen. Hr. Knight og Hustru rejste derpaa hjem.

Paa samme Tid begyndte atter en Forfölgelsesaand at ytre sig imod Joseph og hans Familie i det Nabolag, hvor han boede. En vis Mand, en Methodistprædikant, opirrede nemlig Folket til Vrede og Ondskab imod Joseph ved at udsprede allehaande Usandheder af den værste Slags om ham, og især brugte denne Mand sin Indflydelse over Josephs Svigerforældre, som nu i en længere Tid havde været Profetens Venner og havde ydet ham Beskyttelse og Bistand. Det lykkedes ham tilsidst at bringe Svigerfaderen og hans Familie saavidt, at de ikke længere vilde love Joseph Beskyttelse eller tro hans Lærdomme.

Sidst i August besögte Joseph, hans Broder Hyrum, samt John og David Whitmer Menigheden i Colesville. Eftersom de kjendte deres Fjenders Ondskab i dette Nabolag, havde de, för de begave sig paa Vejen, anraabt Herren i kraftig Bön om, at han vilde forblinde deres Fjenders Öjne, saa at de ikke kunde kjende dem, paa det de maatte faa Lejlighed til at samles med Menigheden. Deres Bönner vare ikke forgjæves; thi paa Vejen did og i Nærheden af Hr. Knights Hus stödte de paa et stort Antal Mænd, som vare beskjæftigede med at arbejde paa den offentlige Landevej, hvoriblandt vare flere af deres værste Fjender. Disse Mænd betragtede dem alvorligt, men kjendte dem ikke, saa Brödrene passerede dem uforstyrret. Samme Aften sammenkaldte de Menigheden, gave nogle af dem Haandspaalæggelse, nöde Nadveren sammen med dem og havde en god Forsamling. Alle frydede sig i den nye Pagt, prisede deres Saligheds Gud og sang Hosianna til hans hellige Navns Ære. Om

Morgenen begave Brödrene sig paa Tilbagevejen, og uagtet deres Fjender havde lovet en Dusör paa 5 Dollars til hvemsomhelst, der kunde give dem Underretning om deres Ankomst, saa slap de dog lykkelig og vel ud af Nabolaget uden mindste Ubehagelighed. Strax efter de havde forladt Byen, fik Pöbelen Underretning om, at Brödrene havde været der, hvor paa de uopholdelig forsamlede sig, truede de Hellige og vedbleve at forvolde dem Besvær hele den Dag.

Kort efter denne Begivenhed flyttede Joseph med sin Familie til Fayette, Seneca County, N. Y., hvor han blev hjertelig modtaget af sine Brödre og Venner, efter forud at være bleven indbudt til at tage Ophold hos Hr. Whitmer, der havde hört Tale om den Forfölgelse, som var opstaaet imod ham i Harmony.

Joseph fandt imidlertid snart ud, at Satan havde gjort Forsög paa at bedrage og forföre de Hellige. En Broder ved Navn Hiram Page var saaledes kommen i Besiddelse af en vis Sten, ved hvilken han havde erholdt visse Aabenbaringer angaaend Zions Opbyggelse, Kirkens Organisation osv., hvilke vare aldeles modstridende de Aabenbaringer, som Joseph havde modtaget, saavelsom det Nye Testamentes Lære. Og da han fandt, at Mange, hvoriblandt i Særdeleshed Oliver Cowdery og den whitmerske Familie, troede meget paa de Ting, som vare fremsatte ved denne Sten, tænkte han, det var bedst at adspörge Herren i saa vigtig en Sag, og erholdt i den Anledning en Aabenbaring til Oliver Cowdery, hvori Herren bl. A. siger, at det, som var bleven aabenbaret ved denne Sten, var ikke af ham, og at Ingen skulde blive beskikket til at annamme Aabenbaringer og Befalinger for Kirken undtagen Joseph Smith, jun.

I samme Aabenbaring omtaler Herren for förste Gang Beliggenheden af det Nye Jerusalem. (Se Pagtens Bog, 51de Stykke.)

Omtrent paa samme Tid modtog Joseph en anden Aabenbaring i Nærværelse af sex Ældster i Fayette, hvilken for en stor Del angik de Helliges Indsamling, Verdens Ende, de Retfærdiges Lön og de Ugudeliges Straf. (Se Pagtens Bog, 10de Stykke).

Den 1ste September tog Kirkens anden Konference, som varede i tre Dage, sin Begyndelse i Fayette. Sagen om den föromtalte Sten blev taget under Behandling, og efter betydelig Undersögelse afsværgede Page saavelsom den hele Menighed sig bemeldte Sten samt hvad dermed stod i Forbindelse, til Konferencens almindelige Glæde og Tilfredshed. Man deltog i Nadveren, gav Nogle Haandspaalæggelse og ordinerede Andre til forskjellige Embeder samt behandlede adskillige Menighedsanliggender. Den Hellig-Aand var rigelig udgydt over Forsamlingerne, og Guds Kraft viste sig iblandt de Tilstedeværende, medens almindelig Enighed og god Forstaaelse herskede blandt de Hellige, der syntes opfyldte af en stærk Attraa efter at gaa ud og forkynde Sandhedens store og skjönne Principer blandt deres Medmennesker.

Medens Konferencen endnu varede, erholdt Joseph to Aabenbaringer (se Pagtens Bog, 52de og 53de Stykke), hvori flere af Brödrene bleve kaldte til at gaa ud og prædike Evangeliet.

Kirken talte paa denne Tid omtrent 50 Medlemmer.

Da flere af Brödrene lagde saamegen Interesse for Dagen for Levningerne af Josephs Hus, Lamaniterne, der boede i Vesten, hvilket Folk de vidste var lovet saa store Forjættelser af Herren i de sidste Dage, og da denne Interesse blev alt mere og mere almindelig og voxede med hver Dag, besluttede Joseph omsider at adspörge Herren med Hensyn til det Passende i at udsende Ældster iblandt dem, og erholdt i den Anledning en Aabenbaring, som bemyndigede Oliver Cowdery, Parley P. Pratt, Ziba Peterson og Peter Whitmer til at tage ud paa Mission til Lamaniterne eller Indianerne i Vesten. (Se Pagtens Bog, 54de Stykke.) Eftersom dette var den förste betydelige Mission, som blev udfört af nogen Ældste i denne Kirke, og den som saadan har mere end almindelig Interesse, ville vi efter Parley P. Pratts Authobiographi gjengive hans Beretning om denne Mission, som derfor vil udgjöre det næste Kapitel.

FJERDE KAPITEL.

Missionærernes Rejse til de vestlige Stater og Lamaniterne.—Prædike efterhaanden som de rejse.—Mödes med megen Held i Kirtland.—Parley P. Pratt arresteres og forhöres.—Undflyr sine Forfölgere.—Har en besværlig Rejse.—Ankommer tilligemed de Övrige til Jackson Co., Missouri.—Besöger i Forening med Oliver Cowdery Delaware-Indianerne.—Forvises derpaa af Indianer-Agenterne.—Raad i Independence.—Pratt vender tilbage til Kirtland.

"Det var nu Oktober 1830. En Aabenbaring var bleven given igjennem Profeten, i hvilken Ældsterne Oliver Cowdery, Peter Whitmer, Ziba Peterson og mig selv, bleve beskikkede til at gaa ud i Örken igjennem de vestlige Stater til Indianernes Territorium. Jeg gjorde Foranstaltning for min Hustrues Ophold i Whitmers Familie under min Fraværelse, tog derpaa Afsked med vore Venner og Kirken, og tiltraadte Rejsen tilfods.

Da vi havde rejst nogle Dage, besögte vi en Indianerstamme i Nærheden af Buffalo og tilbragte en Del af Dagen hos dem, undervisende dem om deres Fædres Optegnelser. Vi forærede to Exemplarer of Mormons Bog til visse iblandt dem, som kunde læse, og droge derpaa videre til Buffalo. Derfra fortsatte vi vor Rejse omtrent 200 Mile, og besögte omsider Sidney Rigdon, min forrige Ven og Underviser i dét Reformerte Baptistsamfund. Han modtog os hjertelig og beviste os megen Gjæstfrihed.

Vi presenterde ham snart med en Mormons Bog, og fortalte ham om sammes Historie. Han blev meget interesseret og lovede en fuldstændig Undersögelse af Bogen.

Vi tövede en Tid i denne Egn, beskjæftigede i Evangeliets Tjeneste, og gik fra Hus til Hus.

Omsider blev Sidney Rigdon og mange Andre overbeviste om, at de ingen Myndighed havde til at administrere i Herrens Ordinantser, og at de ikke vare blevne retmæssigen döbte eller ordinerde, hvorfor de kom frem og bleve döbte af os, og annammede den Hellig-Aands Gave ved Haandspaalæggelse og Bön i Jesu Navn.

Efterretningen angaaende vor Ankomst blev snart udbredt rundtomkring, saavelsom Nyhederne angaaende Mormons Bogs Opdagelse og de særegne Tildragelser, som dermed vare forbundne; Interessen og Bevægelsen blev nu almindelig i Kirtland og Omegn. Folket besværede os baade Dag og Nat, saa at vi tilsidst næsten ingen Tid havde til Hvile eller til at være alene. Forsamlinger bleve afholdte i forskjellige Egne,

og Folk stimlede sammen for at söge vor Opmærksomhed, medens Hundreder flokkedes omkring os dagligen, Nogle for at erholde Lærdom, Andre af Nysgjerrighed, Nogle for at adlyde Evangeliet og Andre for at disputere og imodstaa det.

To eller tre Uger efter vor Ankomst i Nabolaget med Nyhederne havde vi döbt 127 Sjæle, og dette Antal formeredes snart til et Tusinde. Brödrene fyldtes med Glæde og Lyksalighed, medens Vrede og Lögn udvistes overflödigen af Modstanderne; Troen var stærk, Glæden stor og Forfölgelsen betydelig.

Vi skrede derpaa til at ordinere Sidney Rigdon, Isaac Morley, John Murdock, Lyman Wight og mange Andre til Tjenesten, og idet vi efterlode disse til at tage Vare paa Menighederne, og til at administrere Evangeliet, toge vi Afsked med de Hellige og fortsatte vor Rejse.

50 Mile vest for Kirtland, havde jeg Lejlighed til at drage igjennem den Egn, hvor jeg först nedsatte mig i Örkenen efter mit Giftermaal. Vi fandt her hele Folket allerede opvakt formedelst Efterretningen om det store Arbejde, som vi havde været ydmyge Redskaber i Herrens Haand til at udföre i Kirtland og Omegn. Nogle önskede at lære og adlyde Evangeliets Fylde, samt vare rede til at understötte os og til at höre os prædike, medens Andre vare fyldte med Vrede, Lögn og Foragt.

Vi havde logeret om Natten i Simeon Carters Hus, af hvem vi bleve venligt modtagne, og vi vare just ifærd med at læse og forklare Mormons Bog for ham, da Nogen bankede paa Dören, og en Retsbetjent traadte ind med en Fuldmagt fra en Övrighedsperson ved Navn Boyington, til at arrestere mig paa en meget ubetydelig Beskyldning. Jeg efterlod Mormons Bog i Carters Hus, og gik med ham to Mile ad en mörk, sölet Vej. En af Brödrene fulgte med mig. Vi ankom til Stedet, hvor Forhöret skulde holdes, sildig om Aftenen, fandt falske Vidner i Beredskab og en Dommer, som broutede af hans Beslutning om at ville kaste mig i Fængsel, for derved at pröve vor Apostel-Myndighed, som han kaldte det, skjöndt jeg kun var en Ældste i Kirken. Da jeg hörte Dommeren bryste sig paa denne Maade og strax gjorde den Erfaring, at Vidnerne vare fuldstændig falske, saa besluttede jeg ikke at gjöre noget Forsvar, men behandle den hele Sag med taus Foragt.

Jeg blev snart dömt til Fængsel, eller til at betale en Sum Penge, som jeg slet ikke havde. Det var nu sent paa Aften, og jeg var endnu opholdt i Retten, bespottet, fornærmet og plaget med at jeg strax skulde afgjöre Sagen, hvortil jeg dog Intet svarede for en Tid. Dette udtömmede storligen deres Taalmodighed. Det var snart Midnat. Jeg bad Broder Peterson om at synge en Salme i Retten; vi sang: "O how happy are they, etc." Dette opirrede dem endnu mere, og de vedbleve at plage os med, at vi skulde ende Sagen ved at betale Pengene. Jeg bemærkede da som fölger: "Tillad mig at gjöre den ærede Ret et Forslag med Hen-

syn til en endelig Afgjörelse af de Ting, som synes at besvære samme. Det er saaledes: Dersom Vidnerne, som have aflagt Vidnesbyrd i denne Sag, ville omvende sig fra deres falske Sværgen, og Dommeren omvende sig fra hans uretfærdige og ugudelige Domfælden, hans Forfölgelse, Lumpenhed og Fornærmelser, og Alle knæle ned, saa ville vi bede for Eder, at Gud maa tilgive Eder i denne Sag."

"Min store Bulbider, bede for mig!" sagde Dommeren.

"Djævelen hjælpe os!" udbröd en Anden.

De plagede mig atter med at jeg skulde betale Pengene, men fik intet videre Svar.

Retten hævedes, og jeg blev ledsaget til et Gjæstgiversted paa den anden Side af Vejen, hvor jeg blev lukket inde til om Morgenen, da Fængselet var nogle Mile borte.

Om Morgenen viste Retsbetjenten sig atter og tog mig til Frokost. Da denne var forbi, sad vi og ventede paa, at Alt skulde blive rede til at före mig i Fængsel. Imidlertid kom mine Brödre forbi som de fortsatte deres Rejse, og kom ind for at tale med mig; jeg hviskede til dem, at de skulde fortsætte sin Rejse, og efterlade mig til at varetage mine egne Affærer, idet jeg lovede snart at overtage dem. De gjorde saaledes.

Efter derpaa at have siddet en Stund ved Ilden under Retsbetjentens Opsyn, forlangte jeg at træde udenfor. Jeg spadserde ledsaget af ham ud paa Torvet.

"Hr. Peabody," sagde jeg, "er De en god Væddelöber?"

"Nej," sagde han, "men min store Hund er, og den er bleven saaledes indövet for flere Aar, til at assistere mig i mit Embede, at den vil tage hvilkensomhelst Mand til Jorden, som jeg byder den."

"Godt Hr. Peabody," sagde jeg, "De nödsagede mig til at gaa een Mil, jeg har gaaet med Dem to, De har givet mig Lejlighed til at prædike og synge, og har tillige beværtet mig med Logi og Frokost. Jeg maa nu fortsætte min Rejse; hvis de er flink til at löbe, kan de ledsage mig. Jeg takker Dem for al Deres Godhed. Farvel, min Herre!"

Jeg fortsatte derpaa min Rejse, medens han stod som forstenet, og var ikke istand til at sætte een Fod foran en anden. Da jeg saa dette, gjorde jeg Holdt, vendte mig om og indböd ham igjen til et Væddelöb. Han stod endnu som forstenet. Jeg fornyede nu mine Anstrængelser, og forstærkede snart min Fart til noget lig en Hjorts. Han vaagnede ikke af sin Forbauselse, for at kunne forfölge mig, förend jeg havde vundet maaske en 300 Alens Forsprang. Jeg havde sprunget over et Gjærde, og hastede nu over Marken ad Skoven til, som laa noget tilhöjre fra Vejen. Retsbetjenten kom nu raabende efter mig, og skreg paa Hunden, at den skulde gribe mig fat. Hunden, som var en af de störste, jeg nogensinde havde seet, nærmede sig snart med hele sin Fyrighed. Retsbetjenten, der endnu fulgte efter, klappede med Hænderne og raabte: "Af-

sted, afsted! ta' ham, Pasop! grib ham! hör, ned med ham!" og pegede med Haanden i den Retning, hvori jeg löb. Hunden havde næsten naaet mig, og var lige ved at springe paa mig, da, hastigt som Lynet, den Tanke faldt mig ind, at hjælpe Retsbetjenten med at sende Hunden med fuld Fyrighed ind i Skoven, som nu kun laa et lille Stykke Vej foran mig. Jeg pegede med min Finger i den Retning, klappede med Hænderne og raabte ligesom Betjenten; Hunden for forbi mig med forboblet Fart ind i Skoven, fremskyndet af Betjenten og mig selv, begge löbende i samme Retning.

Da jeg havde naaet Skoven, tabte jeg snart Retsbetjenten og Hunden afsyne, og har ikke seet dem siden. Jeg forandrede nu min Kurs, krydsede Vejen og tog omkring ind i Örkenen tilvenstre, og kom til Vejen igjen for at gaa over Broen, der förte over Vermilion Floden, hvor jeg blev raabt an af et halvt Dusin Mænd, som ængstelig ventede vor Ankomst til den Egn, og som nödede mig meget til at stoppe og prædike. Jeg fortalte dem, at jeg kunde ikke gjöre det denne Gang, thi en Retsbetjent var efter mig. Jeg fortsatte Rejsen sex Mile længere igjennem Slud og Regn, naaede Brödrene og prædikede samme Aften for en stor Forsamling, af hvem vi bleve vel behandlede.

Mormons Bog, som jeg lod blive i Simeon Carters Hus, da jeg blev tagen af Betjenten, blev læst af ham med megen Alvor. Den gjorde et dybt Indtryk paa ham, og han rejste 50 Mile til Menigheden i Kirtland, hvor han blev döbt og ordineret til Ældste. Derpaa vendte han tilbage til sit Hjem, og begyndte at prædike og döbe. En Menighed paa omtrent 60 Medlemmer blev snart organiseret paa det Sted, hvor jeg havde spillet ovennævnte Puds med Hunden.

Vi fortsatte nu vor Rejse i nogle Dage, og ankom omsider til Sandusky i det vestlige Ohio. Her boede en Indianerstamme, kaldet Wyandotterne, som vi besögte og hos hvilke vi tilbragte flere Dage. Vi bleve vel modtagne, og havde Lejlighed til at forelægge dem deres Forfædres Optegnelser osv. De glædede sig ved disse Tidender, önskede os Guds Fred, og bade os skrive dem til angaaende vor Fremgang iblandt de Stammer længere Vest, der allerede vare flyttede til Indianer-Territoriet, hvortil disse snart ogsaa ventede at gaa.

Efterat have taget en hjertelig Afsked med disse Folk, fortsatte vi vor Rejse til Cincinnati. I denne Stad tilbragte vi flere Dage, og prædikede meget, dog uden videre Held. Omtrent den 20de Decbr. löste vi Billet ombord paa et Dampskib, der skulde afgaa til St. Louis. Efter et Par Dages Forlöb ankom vi til Mundingen af Ohio Floden, men da Floden paa den Tid var tilstoppet med Is, kunde Baaden ikke gaa længere, hvorfor vi landede, og fortsatte derpaa vor Rejse tilfods 200 Mile, indtil vi ankom i Nærheden af St. Louis.

Vi stoppede nogle Dage i Illinois, omtrent 20 Mile fra St. Louis,

ıf en frygtelig Storm, ledsaget af Regn og Sne, som varede n Uge, indtil Sneen faldt flere Steder næsten tre Fod dyb. Skjöndt vi befandt os iblandt Fremmede, bleve vi dog venligt behandlede, vandt flere Venner, og prædikede til store Forsamlinger i adskillige Nabolag.

I Begyndelsen af 1831 fortsatte vi vor Rejse, og passerede igjennem St. Louis og St. Charles. Vi rejste derfra tilfods 300 Mile over store Sletter og igjennem sporlöse Sneörkener. Der var ingen Landeveje; af Huse var der faa og langt imellem hvert. Den kolde Nordvestvind blæste hele Tiden imod os med en saadan Skarphed, som næsten kunde tage Huden af vore Ansigter. Vi vandrede hele Dage fra Morgen til Aften uden at komme til Huse eller Ild, og vadede i Sne til Knæerne ved ethvert Skridt; Kulden var tillige saa stræng, at Sneen ikke smeltede paa Sydsiden af Husene, selv i Middagssolen, for næsten sex Uger. Vi bare paa Ryggen vore Klæder, som vi havde til at skifte med, nogle Böger, samt Majsbröd og raat Flæsk. Vi spiste ofte vort frosne Bröd og Flæsk, naar Brödet var saa haardt tilfrosset, at vi ikke kunde bide eller gjennemskjære noget af det undtagen Yderskorpen.

Efter megen Besværlighed og nogen Lidelse, ankom vi Alle til Independence, Jackson County, ved Missouris vestlige Grændse og Udkanten af de Forenede Stater. Det var omtrent 1500 Mile, fra hvor vi begyndte vor Rejse, og det meste af denne Vejlængde havde vi tilbagelagt tilfods igjennem öde Landskaber paa den værste Aarstid. Det medtog omtrent fire Maaneder, i hvilken Tid vi havde prædiket Evangeliet for Tusinder af Mennesker, deriblandt til to Indianerstammer og havde döbt, konfirmeret og organiseret flere Hundreder til de Sidste-Dages Helliges Kirke.

Dette var den förste Mission, som nogensinde blev udfört af Kirkens Ældster i nogen Stat vestenfor New York, og vi vare de förste Medlemmer af samme, som nogensinde var paa denne Kant.

To af vort Selskab toge nu Arbejde som Skrædere, medens de Andre gik over Grændselinien og begyndte en Mission iblandt Lamaniterne eller Indianerne.

Idet vi passerede igjennem Shawnee-Stammens Land, tövede vi Natten over hos dem. Næste Dag gik vi over Kansas Floden og kom ind iblandt Delaware-Indianerne. Vi spurgte strax efter den fornemste Hövdings Bopæl, og bleve snart efter forestillede for en ældre Mand med et ærværdigt Udseende, som længe havde staaet som Hoved for Delaware-Indianerne, og blev seet op til som den Store Bedstefader eller Sachem for ti Nationer eller Stammer.

Han sad paa en Sofa af Peltsværk, Skind og Tæpper, foran Ilden i Midten af sin Bolig, der var et bekvemt lille Hus med to rummelige Værelser.

Hans Koner vare net paaklædte og bare Dragter af Kalliko og Skind, samt brugte en stor Del Prydelser af Sölv. Idet vi traadte ind i Huset, tog han os ved Haanden og böd os hjertelig Velkommen, og gjorde derpaa Tegn til, at vi skulde sidde ned paa et behageligt Sæde af Tæpper eller Rober. Hans Koner opvartede os efter hans Befaling med et Blikfad fuldt af sammenkogte Bönner og Majs, hvilket viste sig at være en god Ret, om ogsaa tre af os skiftevis maatte gjöre Brug af den samme Træske.

Der var en Tolk tilstede, ved hvis Hjælp vi begyndte at bekjendtgjöre vort Ærinde, og fortalte ham om Mormons Bog. Vi bade ham nu at sammenkalde hans Stammes Raad, og give os Lejlighed til at blive almindelig hörte. Han lovede at ville overveje Sagen til næste Dag, og anbefalede os imidlertid til en vis Hr. Pool for vort Ophold. Dette var deres Smed, der var ansat af Regjeringen.

Denne Mand behandlede os kjærligt og godt. Næste Morgen besögte vi igjen Hr. Anderson, den gamle Hövding, og forklarede noget af Bogen for ham. Han var först uvillig til at sammenkalde sit Raad, gjorde flere Undskyldninger og nægtede endog tilsidst at ville gjöre det, da han altid havde været imod at anbefale Missionærer til hans Stamme.

Vi vedbleve vor Samtale lidt længere, indtil han endelig begyndte at forstaa Bogens Beskaffenhed. Da forandrede han sit Sind, blev pludselig interesseret, og bad os ikke fortsætte vor Samtale, för han fik sammenkaldt et Raad. Han skikkede et Sendebud afsted, og i omtrent en Time havde ca. 40 Mænd samlet sig omkring hans Bopæl, hvilke, efter at have taget os ved Haanden, satte sig ned i Stilhed, og paa en alvorlig og værdig Maade ventede paa Forkyndelsen af det, vi havde at meddele. Hövdingen anmodede os nu om at fortsætte, eller rettere at begynde forfra igjen og fuldende vor Beretning.

Oliver Cowdery holdt derpaa fölgende Tale:

"Bedagede Hövding og ærværdige Raad af Delaware-Stammen! Det glæder os ved denne Lejlighed at tale til Eder som vore röde Brödre og Venner. Vi have rejst en lang Vej, ja fra den opgaaende Sol for at bringe Eder glade Tidender; vi have vandret igjennem Örkener, krydset de dybe og brede Floder, og gjememvadet den dybe Sne midt under Vinterens barske Storme, for at meddele Eder de store Nyheder, som nylig ere komne os for Öre, og som ville gjöre den röde Mand godt saavelsom den hvide.

Engang vare de röde Mænd mange; de beboede Landet fra Hav til Hav—fra Solens Opgang til dens Nedgang; det ganske Land var deres; den Store Aand gav det til dem, og ingen Hvid boede iblandt dem. Men nu ere de faa i Antal, deres Besiddelser ere smaa og de Hvide ere mange.

Tusinder af Nymaaneder siden, da de röde Mænds Forfædre boede i

Fred og besadde det ganske Land, talede den Store Aand med dem, og aabenbarede sin Lov og Villie samt megen Kundskab til deres vise Mænd og Profeter. Dette nedskreve de i en Bog tilligemed deres Historie og de Ting, som skulde vederfares deres Börn i de sidste Dage.

Denne Bog blev skreven paa Plader af Guld, og nedarvedes fra Fader til Sön for mange Tidsaldere og Generationer.

Det var da, at Folket trivedes, og blev stort og mægtigt; de dyrkede Jorden, byggede Huse og Stæder, og havde i Overflod af alle gode Ting ligesom de Hvide nu have.

Men de bleve ugudelige; de dræbte hverandre og udgöde meget Blod; de myrdede ogsaa deres Profeter og vise Mænd, og sögte at ödelægge Bogen. Den Store Aand blev vred og vilde ikke mere tale til dem; de erholdt ikke flere gode og vise Drömme; ikke flere Syner; den Store Aand sendte ikke flere Engle iblandt dem. Og Herren befalede Mormon og Moroni, deres sidste vise Mænd og Profeter, at skjule Bogen i Jorden, saa at den kunde blive bevaret i Sikkerhed og blive funden og gjort bekjendt i de sidste Dage for de Hvide, som skulde besidde Landet, saa at disse igjen kunde gjöre den bekjendt for de röde Mænd, i den Hensigt at gjenoprejse dem til Kundskab om den Store Aands Villie, og atter bringe dem under hans Naade. Og dersom de röde Mænd da vilde modtage Bogen og lære de Ting, som ere skrevne i den, samt handle i Overensstemmelse dermed, skulde de blive gjengivne deres Rettigheder og Privilegier; skulde ophöre at kjæmpe og dræbe hverandre; skulde blive til eet Folk og dyrke Jorden i Fred i Forening med de af de Hvide, som vare villige til at tro og adlyde den samme Bog, og blive gode Mænd og leve i Fred.

Da skulde de röde Mænd blive stærke, og have i Overflod at spise og gode Klæder at iföre sig, skulde blive benaadede af den Store Aand og være hans Börn, medens han vilde være deres Store Fader og tale med dem, samt paany oprejse Profeter og vise og gode Mænd iblandt dem, som skulde lære dem om mange Ting.

Denne Bog, som indeholdt disse Ting, blev skjult i Jorden af Moroni i en Höj, som han kaldte Cumorah, hvilken Höj er beliggende i Staten New York tætved Landsbyen Palmyra i Wayne County.

I samme Egn levede der en ung Mand ved Navn Joseph Smith, som bad meget til den Store Aand i den Hensigt, at han maatte lære Sandheden at kjende, og den Store Aand sendte en Engel til ham, som fortalte ham, hvor denne Bog var skjult af Moroni, samt befalede ham at gaa og erholde den. Fölgelig gik han til Stedet, gravede i Jorden og fandt Bogen skreven paa Guldplader.

Men den var skreven i de röde Mænds Forfædres Sprog, hvorfor den unge Mand, der var en Hvid, ikke kunde forstaa den, men Engelen underviste ham, gav ham Kundskab om Sproget og viste ham, hvorledes han

skulde oversætte den. Derpaa oversatte han den i de Hvides Sprog, skrev den paa Papir og lod den trykke, hvorpaa han publiserede og udspredte Tusinder af den iblandt de Hvide, og sendte os derpaa med nogle Exemplarer af den til de röde Mænd, for ogsaa at bringe dem disse Nyheder.

Saaledes ere vi nu komne fra ham, og her er et Exemplar af Bogen, som vi nu ville forære vor röde Ven, Delawarernes Hövding, og som vi haabe han vil lade blive læst og gjort bekjendt iblandt hans Stamme; den vil gjöre dem godt."

Vi skjænkede derpaa Hövdingen en Mormons Bog.

Der var et Ophold i Raadet, og nogen Samtale i deres eget Sprog, hvorpaa Hövdingen gav fölgende Svar:

"Vi föle i Sandhed taknemmelig til vore hvide Venner, som have rejst saalangt og gjort sig saamegen Umage for at meddele os gode Nyheder, og i Særdeleshed for denne nye Efterretning angaaende vore Fædres Bog. Det gjör os glade herinde"—læggende sin Haand paa sit Hjerte.

"Det er nu Vinter, vi ere Nybyggere paa dette Sted; Sneen er dyb, vore Kreaturer og Heste dö, og vore Wigwams (Hytter) ere daarlige. Vi have meget at bestille til Foraaret—bygge Huse, indhegne og lave Marker; men vi ville bygge et Raadhus og möde tilsammen, og I skulle da tale til os, og lære os mere om vore Fædre og den Store Aands Villie."

Vi logerede igjen hos Hr. Pool, fortalte ham om Bogen og havde en behagelig Samtale med ham; han blev siden en Troende, en Velynder af Bogen og tjente os som Tolk.

Vi vedbleve i flere Dage at undervise den gamle Hövding og mange af hans Stamme. Interessen blev större og större for hver Dag, indtil omsider næsten den hele Stamme begyndte at paavirkes af Aanden til at gjöre Forespörgsel og undersöge disse Ting for dem selv.

Vi fandt Mange iblandt dem, som kunde læse, og til Saadanne forærede vi Exemplarer af Bogen, idet vi samtidig fortalte dem, at det var deres Forfædres Bog. Nogle begyndte at glæde sig overordentlig, og gjorde sig stor Umage for at fortælle Nyhederne til Andre i deres eget Sprog.

Bevægelsen naaede snart Grændse-Settlementerne i Missouri, og det opirrede Indianer-Agenterne og de sekteriske Missionærer til Misundelse og Avind i den Grad, at vi bleve befalede at forlade Stedet som Fredsforstyrrere, og de truede os endog med Militærmagt, i Tilfælde vi ikke strax forföjede os bort.

Vi forlode fölgelig Indianernes Land, kom over Grændsen, og begyndte at arbejde i Jackson County, Missouri, iblandt de Hvide, hvor vi bleve vel modtagne, og hvor vi havde Lejlighed til at afholde Forsamling samt döbe og lægge Nogle til Menigheden.

Saaledes endte vor förste Indianermission, under hvilken vi havde prædiket Evangeliet i sin Fylde og omdelt deres Forfædres Optegnelser iblandt tre Stammer, nemlig: Catteragus-Indianerne i Nærheden af Buffalo, New York, Wyandotterne ved Ohio og Delawarerne vestenfor Missouri.

Vi haabe, at naar Guds Tjenere engang i Fremtiden gaa frem med Kraft til Josephs Overblevne, de da maa finde nogen god Sæd endnu gro i deres Hjerter, som blev saaet of os i hine tidlige Dage."

Den 14de Feb. 1831 samledes Brödrene til Raad i Independence, hvori det blev bestemt at sende Parley P. Pratt tilbage til Östen for at afgive Rapport til Kirkens Præsidentskab om deres Mission etc. Han begav sig strax paa Vejen, og ankom efter en möjsommelig Rejse til Kirtland, Ohio, engang i Marts Maaned, hvor han blev hjertelig modtagen af de Hellige og Joseph, som under Pratts Fravær var flyttet fra Staten New York til Kirtland.

FEMTE KAPITEL.

Joseph vedbliver at modtage Aabenbaringer.—Besöges af Orson Pratt; en Tid efter af Sidney Rigdon og Edward Partridge.—Kirkens tredie Konference.—Joseph og de Hellige flytte til Kirtland, Ohio.—Falske Aand-Paavirkninger.—En mirakuløs Helbredelse.—Kirkens fjerde Konference.—Josephs förste Tur til Missouri.—Beliggenheden af Ny-Jerusalem aabenbares.—Zions Land helliges og indvies til de Helliges Indsamling.—Tempelpladsen i Jackson County indvies i otte Mænds Nærværelse.—Kirkens femte Konference.—Beskrivelse over Zions Land.—Joseph og Andre rejse tilbage til Kirtland.

Imidlertid vedblev Joseph fremdeles at modtage Aabenbaringer fra Tid til anden, og ved saaledes gradvis at erholde foröget Lys og Kundskab om Guds Riges Anliggender, blev han istand til under Kirkens stadige Væxt og Tiltagen i Antal at rögte sit höje og ansvarsfulde Kald med Ære. Dog var baade han og Kirken endnu i sin Barndom, og eftersom Evangeliet, der nu var gjengivet, næsten i alle Henseender var saa forskjelligt fra den saakaldte Kristendom, der var bleven grundlagt af Menneskene, fandt han det ofte nödvendigt at adspörge Herren, naar Nogen kom til ham for at söge Raad eller for at faa Herrens Villie at kjende angaaende dem selv. Saaledes modtog han i Oktober Maaned 1830 en Aabenbaring til Ezra Thayre og Northrop Sweet, som Læseren vil finde anfört i Pagtens Bog, 55de Stykke.

I Begyndelsen af November s.A. kom Orson Pratt og besögte Joseph i Fayette. Orson var nylig bleven döbt af sin Broder P. P. Pratt i Canaan, New York, paa hans 19aarige Födselsdag, den 19de Septbr. 1830. Ifölge hans Begjær efter at kjende sine Pligter og at vide Herrens Villie angaaende sig selv, adspurgte Joseph Herren og erholdt en Aabenbaring til ham, hvori han blev paabudt strax at drage ud og prædike Evangeliet. (Se Pagtens Bog, 56de Stykke.)

Det er vel næsten overflödigt at bemærke, at Orson Pratt fra den Tid af og til den nærværende har været en ivrig og trofast Arbejder i Herrens Vingaard, og i en lang Tid har været talt iblandt Kirkens store og fremragende Mænd, bekjendt for sin store Kundskab og Uddannelse, ikke alene i theologisk Henseende, men ogsaa i næsten enhver Gren af Filosofien og Videnskaben, ved Siden af hvilket han har udmærket sig ved en Ydmyghed og Nedladenhed, som kun faa Mænd med hans Evner og Kundskab har udvist.

I December Maaned kom Sidney Rigdon tilligemed Edward Partridge til Joseph i Fayette for at adspörge Herren, og Joseph annammede en Aabenbaring, hvori Sidney Rigdon blev befalet til at forblive en

Tid hos ham i Fayette og skrive for ham, siden skulde Joseph rejse med ham til Kirtland. (Se Pagtens Bog, 11te Stykke.)

Sidney Rigdon, som snart blev en af Kirkens Hovedmænd og Josephs förste Raadgiver, var födt i St. Claire Sogn, Alleghany County i Pennsylvanien, den 19de Feb. 1793. Hans Fader döde, da han kun var 17 Aar gammel. Han forblev hjemme paa sin Faders Gaard, arbejdende som Agerdyrker, indtil han var 25 Aar gammel. Paa denne Tid begyndte han alvorligt at skjænke Opmærksomhed til Religionen, og föjede sig til et religiöst Samfund, kaldet de Regulære Baptister, i hvilket Samfund han snart blev ansat som Prædikant, og lagde da Agerdyrkningen tilside. Den 12te Juni 1820 giftede han sig med Phebe Brook. Efter at han havde været Prædikant i henved 3 Aar, fik han Ansættelse som Pastor for det fornemste Baptistsamfund i Staden Pittsburg, hvor han snart blev yndet som en god Taler, og blev höjt elsket og respekteret baade af sin egen Menighed og Folket i Almindelighed. I August 1824, da han havde indehavt denne Stilling i omtrent 2½ Aar, forbausede han sin Menighed ved at fortælle dem, at han ikke længere kunde tro de Lærdomme, som han skulde prædike og som de troede, hvorfor han vilde opgive sit Embede. Han forlod derpaa denne sin anseelige Stilling, og arbejdede derefter i to Aar som Garversvend. Imidlertid blev han bekjendt med en Mand ved Navn Alexander Campbell fra Irland—en berömt Mand i den religiöse Verden—samt med en vis Walter Scott, en Skotlænder af Födsel, som havde været Medlem af den skandinaviske Menighed i Pittsburg, og havde udtraadt af Samfundet samtidig med Sidney Rigdon. Disse tre Mænd bleve nu Grundlæggere af en ny Sekt, som kaldes Campbelliter. Rigdon begyndte da atter at prædike, efter at han var flyttet til Bainbridge, Geuage County i Ohio, og vandt snart igjen stor Berömmelse som en grundig og duelig Taler. De Principer, som han mest udviklede, vare Tro, Omvendelse, Daab og den Hellig-Aands Gave, som det Nye Testamente lærer og som de Sidste-Dages Hellige nu lære. Mange, som troede hans Lærdomme, flokkedes til ham og bleve döbte, og han oprettede store Menigheder overalt i denne Del af Staten. Han led undertiden stor Forfölgelse af hans Modstandere, thi de Lærdomme, som han lærte, havde for megen Sandhed i sig til at blive antagne af den store Mængde; men han vedblev utrætteligen at prædike. Forfölgelsen standsede omsider for en Del og hans Indflydelse tiltog mere og mere iblandt Folket. Hans Tilhængere gjorde endog Forberedelser til at bygge ham en passende Bolig, da han var fattig, og Verdens Gods ikke var nogen Fristelse for ham, thi hans Tanker dvælede bestandig ved det Aandelige. Hans Stilling var derfor helt smilende og behagelig, da han saaledes om Efteraaret 1830 blev besögt af Parley P. Pratt og hans Brödre. Pratt havde forhen været Prædikant i Rigdons Menighed.

Efterat være bleven overbevist om Mormons Bogs Guddommelighed

og om Præstedömmets Gjengivelse, var han strax rede til atter at opgive en agtet og æret Stilling; thi i samme Öjeblik, som han antog Mormonismen, vidste han, at han vilde tabe de fleste af sine forrige Venner tilligemed sin Anseelse og gode Udsigter i Verden; men dette afskrækkede ham ikke, han valgte hellere at adlyde Sandheden og tage imod Fölgerne; efter derfor at have bekjendtgjort sin Hensigt for sin Hustru, der var villig til at fölge ham, bleve de derpaa begge döbte.

Om Edward Partridge, som samtidig med Sidney Rigdon besögte Joseph, skriver denne, at han var et sandt Mönster paa Gudfrygtighed og en af Herrens store Mænd, bekjendt for sin Standhaftighed indtil Enden. Den 11te Decbr., faa Dage efter hans Ankomst til Fayette, blev han döbt af Joseph selv, som siden ogsaa ordinerede ham til Kirkens förste Biskop. (Se Pagtens Bog, 57de og 61de Stykke.)

Allerede inden Aarets Udgang, havde Joseph begyndt at oversætte Bibelen ved Hjælp af den Almægtiges Inspiration; thi den Hellige Skrift, som vi nu have den, oversat af uinspirerede Mænd, er mange Steder utydelig og meget besværlig at forstaa, hvorfor det var nödvendigt, at Herren skulde inspirere sin Tjener Joseph til at oversætte den ved samme Aand, som Profeterne og Herrens Tjenere oprindelig skreve den. Sidney Rigdon assisterede Joseph med dette Arbejde ved at skrive for ham. Der var dengang ogsaa mange Gisninger og megen Tale iblandt de Hellige angaaende de Böger, der nævnes og henvises til paa forskjellige Steder, baade i det Gamle og Nye Testamente, men som nu ingensteds ere at finde; saaledes nævner Judas i det Nye Testamente "Enoks Profeti, den Syvende fra Adam." Til Glæde for de Hellige, aabenbarede Herren igjennem Joseph en Del af denne Enoks Profeti, som findes i "*Pearl of Great Price,*" Side 1.

Kort derefter bleve de Hellige i Staten New York befalede at indsamles til Ohio (Pagtens Bog, 58de Stykke), hvilket var den förste Aabenbaring, som Herren i denne Uddeling gav i Henseende til Indsamlingen.

Den 2den Januar 1831 afholdt Kirken sin tredie Konference i Hr. Whitmers Hus i Fayette. Medlemmernes Antal var dengang steget til henved et Hundrede i Staten New York. Foruden Kirkens almindelige Anliggender, som bleve behandlede i denne Konference, modtog Joseph en opmuntrende Aabenbaring til de Hellige, i hvilken der iblandt Andet blev dem lovet, at Herren vilde give dem et Arveland, som de skulde eje for bestandig, dersom de vilde söge det af deres ganske Hjerte. (Se Pagtens Bog, 12te Stykke.)

Ikke længe efter Afholdelsen af denne Konference kom der en Mand til Joseph ved Navn James Covill, som havde været Baptistpræst i omtrent 40 Aar, og gjorde Pagt med Herren, at han vilde adlyde hvilkensomhelst Befaling, der blev ham givet igjennem Joseph; men da Herren derpaa i

en Aabenbaring (Pagtens Bog, 59de Stk.) befalede ham at adlyde Evangeliets Fylde, saaledes som det var bleven aabenbaret ved Joseph, vendte Covill sig alligevel bort og faldt tilbage til sine forrige Grundsætninger og Folk. I en derpaa fölgende Aabenbaring til Joseph og Sidney Rigdon sagde Herren, at Aarsagen, hvorfor James Covill forkastede Befalingen, som blev ham given, var, at Satan fristede ham og indgav ham Frygt for Forfölgelse etc. (Se Pagtens Bog, 60de Stk.)

Sidst i Januar forlod Joseph og hans Hustru Fayette, og rejste med Brödrene Sidney Rigdon og Edward Partridge til Kirtland i Ohio omtrent 200 Mile vest for Fayette. Joseph og Hustru bleve der venligt modtagne, og tilbödes et Hjem i Broder N. K. Whitneys Hus, hvor de derpaa opholdt sig i flere Uger, i hvilken Tid de nöde al den Opmærksomhed og Godhed, de kunde vente sig. Joseph fandt de Hellige i Kirtland bestræbende sig paa at gjöre Herrens Villie, saavidt som de kjendte den, omendskjöndt nogle forunderlige Ideer og falske Aander havde indsneget sig iblandt dem. Ved en viis og forstandig Fremgangsmaade hjalp han dem imidlertid til snart at overvinde disse falske Aander, hvilke let bleve opdagede ved Aabenbaringens Lys, som han var i Besiddelse af.

Strax efter at Joseph var rejst til Kirtland, begyndte de Hellige i Staten New York i Lydighed til Aabenbaringen, som var given desangaaende at udvandre til de nordlige Dele af Staten Ohio, fornemmelig til Kirtland og Omegn, hvilket Sted Herren havde udvalgt til en af Zions Staver. Denne Udvandring foretoges om Foraaret 1831, og allerede i April og Maj Maaned begyndte de Hellige at ankomme til Kirtland.

Ifölge foregaaende Forjættelse og i en Forsamling af 12 Ældster gav Herren en Aabenbaring, der indeholder en Del af Kirkens Love. (Se Pagtens Bog, 13de Stk.) I nævnte Aabenbaring bleve tillige alle Ældsterne, undtagen Joseph Smith og Sidney Rigdon, befalede at gaa ud to og to, for at prædike Evangeliet, og de Hellige bleve befalede at bede meget til Herren, saa vilde han i sin egen belejlige Tid aabenbare dem Stedet, hvor det Nye Jerusalem skulde bygges osv.

Kort derefter kom der en Kvinde til Joseph, som gjorde Paastand paa, at hun modtog Aabenbaringer om Bud og Love vedrörende Kirkens Bestyrelse etc. Joseph adspurgte Herren desangaaende og erholdt atter som Svar, at Ingen uden ham selv var eller vilde blive beskikket til at modtage Aabenbaringer i denne Henseende, saalænge som han levede og forblev trofast. (Se Pagtens Bog, 14de Stk.)

Sidst i Februar böd Herren (Pagtens Bog, 62de Stk.), at de Ældster, som vare rejste paa Mission, skulde samles tilsammen til Kirtland, hvor det blev bestemt at afholde en Konference d. 6te Juni næstfölgende.

Paa denne Tid, skriver Joseph, bleve mange falske Fortællinger og taabelige Historier publiserede i Bladene og udspredte i alle Retninger, for at Folk ikke skulde undersöge Sagen og antage Troen, men til de

Helliges Glæde, som maatte kjæmpe mod alskens Fordomme og Ondskab, gav Herren d. 4de Marts en særdeles opbyggende Aabenbaring, i hvilken mange Spaadomme af en meget vigtig Natur, baade angaaende de Helliges og Verdens Fremtid bleve aabenbarede. Det blev befalet de Hellige at samle deres Formue med eet Hjerte og eet Sind for at kjöbe et Arveland, som Herren skulde anvise dem. Dette Arveland skulde være Stedet, hvor det Nye Jerusalem eller Zion skulde bygges. (Se Pagtens Bog, 15de Stk.)

Dagen efter, den 8de Marts, modtog Joseph en Aabenbaring angaaende den Hellig-Aands Gave, og atter en anden, som befalede ham at beskikke John Whitmer til Historieskriver for Kirken. (Se Pagtens Bog, 16de og 63de Stk.)

Endnu samme Maaned bleve de Hellige i Kirtland befalede at berede sig for Modtagelsen af deres Brödre, som vilde komme efter fra New York og dele Land med dem, saa at Alle kunde blive forsörgede, indtil Herren vilde give dem Befaling at samles til deres Arveland. (Se Pagtens Bog, 64de Stk.)

Paa samme Tid kom Lemon Copley af Kvækernes Sekt og annammede Evangeliet. Han lod til at være oprigtig, men havde dog beholdt den Ide, at Kvækerne havde Ret i nogle visse Punkter af deres Lære, hvorfor Joseph adspurgte Herren for at faa en mere fuldkommen Forstaaelse om disse Ting, og modtog derfor en Aabenbaring (Pagtens Bog, 65de Stk.), hvori den forönskede Oplysning gaves. Sidney Rigdon, Parley P. Pratt og Lemon Copley bleve derpaa beskikkede til at gaa og prædike Evangeliets Fylde for Kvækerne, som dog ikke syntes modtagelige for samme, idet nævnte Ældster kort efter uden Held besögte et af deres Settlementer i Nærheden af Cleveland, Ohio.

Imidlertid fortsatte Joseph sit Arbejde med Bibeloversættelsen, saavidt som Tiden tillod ham det, og i Maj Maaned, da en Del Ældster vare samlede for at dröfte Aarsagen til de forskjellige Aander, der ytrede sig omkring i Landet, henvendte Joseph sig atter til Herren for at faa Oplysning i saa Henseende, og modtog derom en Aabenbaring, som findes i Pagtens Bog, 17de Stk.

Om Tilkjendegivelsen af disse Aander skriver Parley P. Pratt saaledes: "Da jeg rejste omkring i de forskjellige Egne, viste der sig nogle meget forunderlige Aand-Paavirkninger, som vare af en mere modbydelig end opbyggende Natur. Nogle Personer syntes at besvime og gjöre uanstændige Gebærder, medens deres Aasyn bleve fortrukne i en forfærdelig Grad. Andre syntes at falde i en Slags Henrykkelse og fik Krampeanfald, medens atter Andre syntes at have Syner og Aabenbaringer, som slet ikke være opbyggende, og som heller ikke vare i Overensstemmelse med Evangeliets Aand og Lære. Kortsagt en falsk og lögnagtig Aand syntes at arbejde sig ind i Kirken.

Alle disse Ting vare nye og fremmede for mig, og havde oprindelig begyndt at vise sig i Kirken under vort Fravær, og för President Smith ankom fra New York. I Fölelsen af vor Svaghed og Uerfarenhed, og af Frygt for at begaa Fejl ved Bedömmelsen af disse aandelige Paavirkninger, begave vi os, John Murdock og jeg tilligemed nogle andre Ældster til Joseph Smith, og bade ham adspörge Herren angaaende disse Aander og Aabenbaringer."

Efter at disse Brödre derpaa havde forenet sig i Bön i Josephs Oversætterværelse, dikterede han i deres Nærværelse ovennævnte Aabenbaring.

"Hver Sætning," bemærker Pratt videre, "blev udtalt sagte, men meget tydelig, og med et Ophold imellem hver af tilstrækkelig Længde til at det kunde nedskrives af en almindelig Skriver. Dette var Maaden, hvorpaa alle hans Aabenbaringer bleve dikterede og nedskrevne. Der var aldrig nogen Stammen, Gjennemseen eller Forbedring for at före Sproget passende om Gjenstanden; ikke heller blev nogen af disse Meddelelser underkastet Revision eller Forandring. Som han dikterede dem, saaledes stod det, forsaavidt som jeg har været Vidne dertil, og jeg var nærværende og kan bevidne flere saadanne Meddelelser, dikteret paa flere Sider hver."

Om et Tilfælde af mirakulös Helbredelse, som samtidig fandt Sted i Kirken, skriver Parley P. Pratt saaledes:

"Omtrent paa denne Tid var der en ung Dame, som laa meget syg af en langvarig Feber hos en Familie, der benyttede et af Husene paa Isaac Morleys Landejendom i Kirtland. Mange af Kirkens Folk havde besögt og bedet med hende, men Alt til ingen Nytte. Hun syntes at være lige ved Döden, men vilde ikke samtykke i at have Lægehjælp. Dette forbitrede storligen hendes Slægtninge, som tilligemed mange af Folket i Nabolaget vare meget opbragte og vrede, idet de sagde: Disse ugudelige Bedragere ville lade hende ligge og dö foruden en Læge for deres Overtroes Skyld, og hvis de gjöre det, saa ville vi forfölge dem derfor.

Under disse Omstændigheder gik Præsident Smith, mig selv og nogle andre Ældster for at besöge hende. Hun var saa svag, at Ingen havde været tilladt for flere Dage i Forvejen at tale höjere i hendes Nærværelse end blot Hvisken, ja endog Dören paa Bræddehuset var behængt med Klæder for at forhindre Larm fra at trænge ind.

Vi knælede ned og bade Alle skiftevis höjt, hvorefter Præsident Smith rejste sig, gik hen til Sengen, tog hende ved Haanden og sagde med höj Röst: "I Jesu Kristi Navn, staa op og gaa!" Hun stod strax op, blev paaklædt af en Kvinde, som var ved Haanden, og gik hen til en Stol foran Ilden og satte sig, og hjalp derpaa til med at synge en Salme. Huset blev snart overfyldt af Mennesker, og den unge Dame rejste sig og gav hver af dem Haanden, eftersom de kom ind, fra hvilken Stund af hun var fuldkommen gjengivet sin Helbred."

I samme Maaned (Maj) tilkjendegav Herren sin Villie for sin Tjener Joseph angaaende Colesville-Menighedens Nedsættelse for nogen Tid i Thompson (et Sted ikke langt fra Kirtland), efter den Forenede Ordens Regler, om hvilken Orden Aabenbaringen indeholder nogle Love. (Se Pagtens Bog, 23de Stk.)

Den 6te Juni forsamledes de Ældster, som ifölge Herrens Befaling havde taget ud for at prædike Evangeliet, fra de forskjellige Dele af Landet, hvor de havde arbejdet, og afholdt den forudbestemte Konference i Kirtland. Mange Lærdomme og Instruxer bleve ved denne Lejlighed fremsatte af Joseph, som talte med stor Kraft og fuld af den Hellig-Aand. Flere af Brödrene bleve udvalgte ved Aabenbaring og ordinerede til Overpræster, eller en höjere Grad af det Melkisedikske Præstedömme efter Guds Söns hellige Orden. Dette var förste Gang, at dette Præstedömmes Myndighed blev tilfulde aabenbaret og paalagt Ældsterne i denne Uddeling, thi för den Tid var ingen af Brödrene bleven ordineret til höjere Præstedömme end en almindelig Ældstes Embede med Undtagelse af Joseph og Oliver Cowdery, der, som forhen berettet, vare af Peter, Jakob og Johannes blevne paalagte Apostelskabet. Dette var Kirkens fjerde Konference, og Medlemmernes Antal var nu steget til henved to Tusinde.

Dagen efter (den 7de Juni) modtog Joseph en Aabenbaring (Pagtens Bog, 66de Stk.), hvori Herren befalede ham og henved 30 andre af de Ældste, at rejse mod Vesten to og to for at prædike Evangeliet og oprette Grene af Kirken, hvorsomhelst Folket vilde annamme deres Vidnesbyrd. Disse Ældster skulde begive sig ad forskjellige Veje og möde sammen til Konference i de vestlige Dele af Missouri omtrent 1000 Mile vestenfor Kirtland. Herren lovede ogsaa, at saafremt hans Ældster vare trofaste, skulde deres Arveland blive gjort bekjendt for dem, og sagde, at det da var i deres Fjenders Besiddelse.

Kort derefter modtog Joseph en Aabenbaring til Sidney Gilbert (Pagtens Bog, 67de Stk.), og en anden (68de Stk.) til Newel Knight, hvori Colesville-Menigheden, som havde opholdt sig i Thompson nogle Uger, ligeledes blev befalet at bryde op og drage til Missouri. Disse Befalinger bleve adlydte, og Brödrene begyndte strax at drage vestover to og to i Fölge.

Medens Joseph gjorde Forberedelser til Rejsen, modtog han endnu to Aabenbaringer. (Se Pagtens Bog, 69de og 70de Stk.)

Den 19de Juni forlod derpaa Joseph tilligemed S. Rigdon, M. Harris, E. Partridge, W. W. Phelps, J. Coe, A. S. Gilbert og Hustru Kirtland for at rejse til Missouri ifölge Aabenbaringen. De rejste med Vogne, Kanalbaade og Postkareter til Cincinnati. Der havde Joseph en religiös Samtale med hans Ærværdighed Walter Scott, en af Campbelliternes Fædre og Sidney Rigdons forrige Medarbejder. Joseph skriver, at denne Mand udviste en saa bitter Aand imod det Nye Testamentes

Lære, hvor det hedder: "Disse Tegn skulle fölge dem, som tro," at han ikke troede at have oplevet noget Lignende.

Fra Cincinnati til Louisville, Kentucky, rejste Selskabet med Dampbaad, og efter tre Dages Ophold i sidstnævnte By videre med Dampskib til St. Louis. Fra denne Stad rejste Joseph, Harris, Phelps og Partridge tilfods til Independence, Jackson County, Missouri, hvortil de ankom omtrent midt i Juli, medens Resten af Selskabet ankom tilvands nogle Dage efter. Deres Sammenkomst med Brödrene, som bleve sendte did Vinteren forud og som længe havde ventet paa Joseph og hans Brödres Ankomst, var et herligt Möde og saa hjerteligt, at mange af Brödrene fældte Taarer ved atter at se hinanden.

Kort efter deres Ankomst annammede Joseph en Aabenbaring (Pagtens Bog, 27de Stk.), hvorved Brödrenes store Længsel blev tilfredsstillet i Henseende til det af Herren lovede Arveland og Stedet, hvor det Nye Jerusalem skulde bygges. Herren sagde i denne Aabenbaring, at Independence var Stadens Centrum, og at en Plet til Templet laa mod Vest paa et Sted, som ikke var langt fra Raadhuset.

I den samme Aabenbaring bleve de Hellige underrettede om, at det var Visdom at kjöbe Land i hele Egnen rundt omkring, saa at de kunde faa Landet til en evig Arv. Sidney Gilbert blev ved Aabenbaring beskikket til at være Agent for Kirken, i hvilken Egenskab han modtog Penge til Opkjöbet af Land for de Helliges Bedste. Edward Partridge, som tidligere var bleven ordineret til Biskop med to Raadgivere til sin Bistand, fik Befaling til at uddele til de Hellige deres Arvelodder i Forhold til deres Familier. Det blev ogsaa befalet Biskoppen og Agenten at gjöre Forberedelser for de af de Hellige, som vare undervejs fra Staten Ohio, saa at de ved deres Ankomst kunde blive nedsatte paa deres Arvelodder. Sidney Gilbert blev endvidere befalet at oprette en Butik, og nedsætte sig som Kirkens Kjöbmand og sælge Varer uden Bedrageri, samt anvende de derved indkomne Penge til at kjöbe Land for. W. W. Phelps blev befalet at forblive paa Stedet og indrette sig som Bogtrykker for Kirken. Disse Befalinger skrede derpaa Brödrene til at sætte i Udförelse.

Den förste Söndag efter Brödrenes Ankomst til Jackson County, prædikede W. W. Phelps for en stor Forsamling, i hvilken nogle af de forskjellige Menneskeracer paa Jorden vare repræsenterede. Saaledes var der flere Indianerfamilier, et betydeligt Antal Negere og en Mængde Hvide af forskjellige Nationer tilstede, hvilket som et Hele afgav et levende Billede paa Vesten.

I denne Uges Löb ankom Colesville-Menigheden, og Herren gav strax efter (den 1ste August) en Aabenbaring (Pagtens Bog, 18de Stk.), hvori han revser nogle af Brödrene og forudsiger megen Trængsel over de Hellige. Han siger: "I kunne ikke for Öjeblikket med Eders naturlige

Öjne se Guds Hensigt angaaende de Ting, der skulle komme, og den Herlighed, som skal fölge efter megen Trængsel. Thi efter megen Trængsel kommer Velsignelsen. Derfor skal Dagen komme, da I skulle krones med megen Herlighed; Timen er endnu ikke kommen, men er nær.—Ihukommer dette, som jeg sagde Eder forud, at I kunne lægge det paa Hjerte, og tage imod det, som skal fölge herefter."

Denne besynderlige Profeti kunde de Hellige dengang ikke let forstaa, da der paa den Tid ingen Udsigter var til Trængsel, men siden lærte de ved Erfaring og ved Spaadommens bogstavelige Opfyldelse at forstaa, hvad den i Virkeligheden mente.

Den 2den August hjalp Joseph Menigheden fra Colesville med at lægge Grundvolden til det förste Hus som en Begyndelse til Zions Opbyggelse i Kaw Distrikt, tolv Mile vestenfor Independence. Tömmeret blev baaret og lagt paa sit Sted af tolv Mænd, til Ære for de tolv Israels Stammer. Paa samme Tid blev Zions Land formedelst Bön helliget og indviet til Herren, for de Helliges Indsamling. Indvielsesbönnen blev opsendt af Ældste Sidney Rigdon. Den 3die August, Dagen efter, blev Tempelpladsen lidt vestenfor Independence indviet i otte Mænds Nærværelse, iblandt hvilke vare Joseph, Rigdon, Partridge, Phelps, Cowdery og Harris; Joseph udtalte ved denne Lejlighed Indvielsesbönnen. Den 87de Salme blev læst, og det Hele var höjtideligt og indtryksfuldt. Den 4de afholdtes den förste Konference i Zions Land, som tillige var Kirkens femte Konference; den blev afholdt i Broder Joshua Lewis's Hus i Kaw Distrikt i Colesville-Menighedens Nærværelse. Den 7de fandt den förste Begravelse Sted i Zions Land, idet Söster Polly Knight, Joseph Knights Hustru, paa denne Dag blev begravet. Samme Dag modtog Joseph en Aabenbaring angaaende Sabbaten. (Se Pagtens Bog, 19de Stk.)

I Lydighed til en Befaling, som tidligere var givet Sidney Rigdon, affattede denne fölgende Beskrivelse over Zions Land:

"Dette Land ligner ikke de skovrige Stater i Östen undtagen ved Floderne og Vandlöbene, hvilke ere bekrandsede med Skov fra een til tre Mile bred, saa langt Öjet kan skue. De skjönne, bölgende Sletter eller Prærier ligge udstrakte rundt omkring ligesom et Hav af Enge. Skovene ere en Blanding af Eg, Valdnöd, Elm, Kirsebær, Honey-Locus, Mulberry, Coffee-Bean, Hackberry, Box-Elder og Lind, foruden Æsp, Buttonwood, Picon og Lön, som voxer paa de lave Flader. Underskoven er dejlig og bestaar mest af Blommetræer, Vinranker, vilde Æbletræer og Parsimmons. Prærierne eller Sletterne ere iklædte en Dragt af Blomster saa pragtfuldt og storatet, at det neppe kan beskrives. Jorden er fed og frugtbar, og bestaar i Almindelighed af sort, fed Muld, blandet med noget Ler og Sand til en Dybde af fra tre til ti Fod. Det frembringer i Overflödighed af Hvede og Majs, saavelsom söde Kartofler og Bomuld, og andre nyttige Produkter. Af Heste, Hornkvæg og Svin findes der mange,

som synes at ernære sig ved Græsningen paa de store Engstrækninger om Sommeren og paa de lave Steder om Vinteren. Vildtet er mindre almindeligt der, hvor man har begyndt at opdyrke Jorden, end det er lidt længere inde paa de vilde Sletter. Uroxen, Elsdyret, Björnen, Ulven, Bæveren og mange andre Dyr, nyde her fuldkommen Frihed. Kalkuner, Vildgjæs, Svaner, Ænder, ja en Mængde af alleslags Fugle, ere iblandt den Mangfoldighed, der pryder de behagelige Egne af dette Guds Börns önskelige Arveland. Ingen er rigere end Honningbien paa de blomsterrige Enge; Honningen koster kun 25 Cents pr. Gallon.

Klimaet er mildt og behageligt næsten de tre Fjerdedele af Aaret, og Zions Land ligger omtrent ligelangt fra det Atlantiske og det Stille Hav, saavelsom fra Alleghany og Klippebjergne paa 39 Grader nordlig Bredde, og imellem 10 og 17 Grader vestlig Længde (fra Washington). Det ser ud til at blive et af de mest velsignede Steder paa Jorden, naar Forbandelsen er borttagen, om ikke för. Vinteren er mildere end i de atlantiske Stater paa samme Breddegrad, og Vejret er tillige mere behageligt. Mangler gives der naturligvis her som paa alle nye Steder, navnlig savner man meget Möller og Skoler, saavelsom de naturlige Hindringer og Ulemper, som dog Industriens Haand, Samfundets Forædling og den polerede Videnskab ville kunne overvinde. Men alle disse Mangler forsvinde, naar man erindrer, hvad Profeterne have sagt angaaende Zion i de sidste Dage, hvorledes Libanons Herlighed skal komme til hende, ja Fyrretræet, Kintræet og Buxbom tillige, til at pryde hans Helligdoms Sted med og til at gjöre hans Födders Sted herligt, og hvor han vil fremföre Guld istedetfor Kobberet, Sölv istedetfor Jernet, Kobber istedetfor Stenene; hvor fremdeles et fedt Gjæstebud vil blive beredt for de Retfærdige, ja naar Herrens Herligheder er bragt i Erkjendtlighed til Gavn for hans Folk, da ville Menneskenes Beregninger forgaa og Verdens forfængelige Herlighed forsvinde, og man vil udbryde: "Gud lader sin fulde Herlighed skinne ud af Zion."

Det var altsaa et nyt Land, og kuns faa Beboere havde endnu opslaaet deres Bosted indenfor dets Grændser. Disse Kolonister bestode især af Udvandrere fra de sydlige Stater. Alt det Land, som endnu ikke var optaget, kunde afkjöbes de Forenede Staters Regjering for 1¼ Dollars pr. Akre.

Den 8de August modtog Joseph en Aabenbaring (Pagtens Bog, 71de Stk.), i hvilken flere af Ældsterne bleve befalede at rejse tilbage til Östen, hvoriblandt vare Joseph selv, Sidney Rigdon og Oliver Cowdery, som Dagen efter begave sig paa Tilbagerejsen til Kirtland. I 17 Kanoer styrede dette lille Selskab ned ad Missouri Floden og ankom den förste Dag til Fort Osage. Intet forfaldt imidlertid af særlig Vigtighed de förste Par Dage, naar undtages, at man stadig var udsat for de mange Farer, som ere forbundne med en Flodrejse i de vestlige Stater. Den

tredie Dag slog man Lejr ved McIlwains Bend, og medens man var lejret her, havde Broder Phelps ved höjlys Dag et Syn, hvori han saa Fordærveren ride paa Vandets Overflade; Andre hörte Larmen, men saa ikke Synet. Morgenen efter havde Joseph selv en Aabenbaring angaaende Vandenes Forbandelse i de sidste Dage. (Se Pagtens Bog, 72de Stk.)

Den 13de mödte Selskabet nogle af Ældsterne paa deres Rejse til Zions Land, og efterat de gjensidig glade havde hilset paa hverandre som Brödre, der virkelig stride for den Tro, der engang er overantvordet de Hellige, erholdt Joseph en Aabenbaring, som tilkjendegav Herrens Villie angaaende disse Brödre, som Joseph og hans Selskab mödte. (Se Pagtens Bog, 73de Stk.)

Efter dette lille Möde af Ældster, fortsatte Joseph, Rigdon og Cowdery deres Rejse overland til St. Louis, hvor de traf Brödrene Phelps og Gilberts. Herfra toge de Förstnævnte med Postvogn og Sidstnævnte med Dampbaad til Kirtland, hvor de ankom lykkelig og vel den 27de August. Meget forefaldt paa denne Rejse til Brödrenes Troes Bestyrkelse og Opmuntring, og Guds Godhed lagdes ved forskjellige Lejligheder for Dagen paa en saare forbausende Maade.

SJETTE KAPITEL.

Maaden, hvorpaa Zions Land kan erholdes.—Orson Hyde döbes.——Mislykket Forsög paa at skrive en Aabenbaring.—Brutalt Overfald paa Joseph og Sidney Rigdon.—Den förste Martyr i Kirken.—Joseph anerkjendes som Præsident for Overpræstedömmet.—Befalingernes Bog udkommer i Trykken.—En uheldig Kjöretur.—Et Forsög paa at forgive Joseph.—Det förste Nr. af "*The Evening and Morning Star*" udkommer. — En fortræffelig Artikel om Brevskrivning.—Brigham Young, Heber C. Kimball og Joseph Youngs förste Möde med Joseph.—En mærkværdig Aabenbaring angaaende Krig.—En interessant Konference. — Grundstenen lægges til Kirtlands Tempel.—Oversættelsen af Bibelen fuldendes.

I disse Kirkens Barndomsdage var der en stor Længsel efter at erholde Herrens Ord om enhver Ting, som paa nogen mulig Maade angik de Helliges Velfærd og Salighed; og da "Zions Land" paa den Tid var den vigtigste timelige Gjenstand, man havde for Öje, bad Joseph til Herren om videre Underretning angaaende de Helliges Indsamling, Indkjöbet af Land og andre dermed forbundne Gjenstande. I den derpaa givne Aabenbaring, som findes i Pagtens Bog, 20de Stykke, paaviser Herren Joseph Nödvendigheden af, at der hurtig bliver indsamlet Penge og opkjöbt Land i Jackson County, "thi," siger Herren, "Zions Land erholdes ikke uden ved Kjöb eller Blod. Og dersom det sker ved Kjöb, se, da ere i salige; men dersom det sker ved Blod, se, da skulle Eders Fjender, eftersom det er Eder forbudt at udgyde Blod, komme over Eder, og I skulle blive fordrevne fra Stad til Stad og fra Synagoge til Synagoge, og ikkun Faa skulle bestaa og erholde en Arv."

Den 11te September 1831 modtog Joseph atter en Aabenbaring. (Se Pagtens Bog, 21de Stk.) Dagen efter flyttede han med sin Familie til Hiram, Portage County, som er beliggende omtrent 30 Mile sydost for Kirtland, og opslog sin Bopæl hos John Johnson. Omtrent samtidig flyttede ogsaa Sidney Rigdon til Hiram for at gjöre Tjeneste for Joseph som Skriver. Saasnart som de derpaa havde ordnet deres Sager i deres nye Hjem, begyndte de atter at oversætte Bibelen, og fortsatte dermed, naar deres Tid ikke var optagen af andre Forretninger.

I Begyndelsen af Oktober modtog Joseph en Aabenbaring angaaende Bön. (Se Pagtens Bog, 24de Stk.) Og den förste Söndag i samme Maaned blev Orson Hyde döbt.

Orson Hyde, der var en Sön af Nathan Hyde, var födt i Oxford, Connecticut, den 8de Januar 1805. Allerede som Barn var han bleven forældrelös, da baade hans Fader og Moder döde, mendens han kun var ganske ung. Han voxede derfor op som en vild og udyrket Plante, uden

at have Nogen til at se efter sig med en Faders Öje, eller föle for sig med en Moders Hjerte. Den Haand, som först aftörrede hans Taarer, var stille, og det Bryst, han engang havde diet, var koldt og slumrede i Dödens Arme. Udstödt af en kold og ufölsom Verden, havde han i tyve lange Aar ikke seet en Eneste, i hvis Aarer flöd en Draabe af beslægtet Blod, da han paa den Tid, om hvilken vi skrive, annammede Evangeliets Fylde, efter nogen Tid i Forvejen at have sluttet sig til Campbelliternes Sekt, der prædikede Daab til Syndsforladelse osv. Hans senere Historie vil efterhaanden komme ind i Fortællingens Löb.

Den 11te Oktober afholdtes en Konference hos John Johnson i Hiram, hvor Joseph boede. Der bleve Ældsterne iblandt Andet belærte om den gamle Maade at bestyre Forsamlinger paa. Denne Konference blev hævet til den 25de s. M., da den atter mödte sammen i Serims Burnetts Hus i Orange, Cuyahoga County. 12 Overpræster, 17 Ældster, 4 Præster, 3 Lærere og 4 Diakoner samt en stor Forsamling bivaanede dette Möde. Ved samme Lejlighed modtog Joseph en Aabenbaring, hvori Wm. E. McLellin og Samuel H. Smith bleve befalede at tage ud paa Mission. (Se Pagtens Bog, 75de Stk.)

En anden Konference blev afholdt i Hiram den 1ste November, hvor det blev bestemt, at Oliver Cowdery skulde rejse til Independence, Missouri, med de Aabenbaringer, som Joseph havde modtaget Tid efter anden, for at faa dem trykte. En Aabenbaring blev samme Dag given, som siden blev benævnet: Herrens Fortale til Pagtens Bog (1ste Stk.). För Cowdery tog afsted med Aabenbaringerne, bleve de helligede og indviede til Herrens Tjeneste af Profeten Joseph. John Whitmer ledsagede Oliver Cowdery til Independence.

En kort Tid i Forvejen havde W. W. Phelps forladt Kirtland for at drage til Missouri, og standsede nogen Tid i Cincinnati for at gjöre Indkjöb af en Bogtrykkerpresse og Typer, hvormed han agtede at etablere og publisere et Maanedsblad i Independence, Jackson County, under Navn af: "*The Evening and Morning Star.*" Han kom strax efter velbeholden til Independecne med det Hele, og begyndte strax at ordne Typerne.

Paa denne Tid var der nogen Tale iblandt Brödrene angaaende Aabenbaringer og Sprog, idet nemlig nogle af Ældsterne, der troede sig i Besiddelse af betydelig Lærdom, sögte at overgaa Joseph i Sprogkyndighed, og nogle af dem mente, at Aabenbaringerne kunde skrives i en bedre Stil. I en Aabenbaring, som Herren derpaa gav til Joseph, sagde han, at de maatte udsöge den mindste af de Aabenbaringer, Joseph havde modtaget, og derpaa udvælge den Viseste iblandt dem til at skrive dens Lige, og dersom de kunde gjöre det, skulde de være retfærdiggjorte i at sige, at de ikke vidste, om de Aabenbaringer, Joseph havde modtaget, vare sande, men dersom de ikke kunde, vilde Herren fordömme dem, om de ikke bare Vidnesbyrd om deres Sandhed. (Se Pagtens Bog, 25de Stk.)

Man skulde neppe tro, at Nogen vilde vove at gjöre Forsöget, efter at have hört Herrens Ord i Aabenbaringen; men det skete dog, at Wm. E. McLellin, som den klogeste Mand i sine egne Öjne og som ogsaa besad mere Lærdom end Fornuft, forsögte at skrive en Aabenbaring, men fejlede i Forsöget, hvilket havde tilfölge, at Ældsterne og de Tilstedeværende, som vare Vidner til denne Mands mislykkede Forsög paa at efterabe Jesu Kristi Sprog, bleve fornyede i deres Tro paa Evangeliets Fylde og paa Sandheden af de Befalinger og Aabenbaringer, som Herren havde givet til Kirken igjennem Joseph, og hvorom Ældsterne vare villige til atter at bære Vidnesbyrd for hele Verden. Wm. E. McLellin faldt siden fra og blev en stor Fjende af Joseph og Kirken.

Blandt de Apostater, som allerede dengang fandtes i Kirken omtaler Joseph fornemmelig En ved Navn Ezra Booth, som i længere Tid, för han antog Evangeliets Fylde, havde været Methodistpræst. Da han imidlertid som Ældste i Kirken snart fandt ud, at Tro, Ydmyghed, Taalmodighed og Trængsel gik forud for Velsignelse, og at Gud fornedrede, för han ophöjede etc., vendte han sig bort og faldt fra, og "skrev" som Joseph selv siger, "en Række Breve, som ved deres Usandhed, Besmykkelse og fejlagtige Beregninger paa at kuldkaste Herrens Værk, blottede hans Usselhed, Ugudelighed og Daarskab, og efterlod ham som et Minde om hans egen Skam til Betragtning for Verden."

I denne Maaned (Novbr.) modtog Joseph flere Aabenbaringer. I en af disse, som blev given til Orson Hyde, Luke Johnson, Lyman E. Johnson og Wm. E. McLellin (Pagtens Bog, 22de Stk.) siger Herren, at han ikke var tilfreds med Zions Indbyggere i Missouri; thi der fandtes Lediggjængere iblandt dem og deres Börn opvoxede i Ugudelighed.

Den 3die Novbr. blev den Aabenbaring given, som i Pagtens Bog kaldes Tillæget (108de Stk.), og lidt efter en Befaling, som beskikkede John Whitmer til at gaa med Cowdery til Missouri (28de Stk.), og atter en anden angaaende Husholdning (26de Stk.).

Saaledes var Josephs Tid optaget med at annamme Aabenbaringer, oversætte Skriften, belære de Hellige og sidde i Raad med Brödrene. Fra den 1ste til den 12te Novbr. holdtes fire specielle Konferencer, ved hvilke han altid var nærværende.

Sidst i Novbr. bleve Joseph og Sidney Rigdon befalede af Herren at gaa ud og forkynde Evangeliet i Egnene rundt omkring. (Se Pagtens Bog, 91de Stk.). I Lydighed til denne Befaling rejste de den 3die Decbr. til Kirtland, hvor de Dagen efter forsamledes med adskillige af Kirkens Ældster og Medlemmer, ved hvilken Lejlighed de tillige indsatte Newel K. Whitney til Biskop for Kirtlands Stav. En Aabenbaring blev endvidere given, som indeholdt en Del Tillæg til de allerede givne Love og Befalinger angaaende Kirkens Opbyggelse. (Se Pagtens Bog, 90de Stk.) De vedbleve at prædike i Shalersville, Ravenna og andre Steder indtil i

Begyndelsen af Januar 1832, vidnende for Folket om Evangeliets Gjengivelse, samt formildede den Ophidselse, som havde opstaaet iblandt Folket ved de skandalöse Breve, som Apostaten Booth havde skrevet og ladet indrykke i en Avis, kaldet "*Ohio Star.*"

Den 10de Januar 1832 blev Joseph befalet til atter at tage fat paa Oversættelsen af Bibelen, og fortsætte dermed, indtil Arbejdet var fuldendt. (Pagtens Bog, 29de Stk.) Kort derefter modtoges en Aabenbaring, som forklarer det 1ste Brev til Korinthierne. (Se Pagtens Bog, 74de Stk.)

Den 25de Januar afholdtes en Konference i Amherst, Lorraine County. I denne Konference bleve betydelige Forretninger udförte, og mange af Ældsterne bleve ved Aabenbaring (Pagtens Bog, 88de Stk.) kaldte til Tjenesten og beskikkede til at rejse paa Mission til forskjellige Dele af de Forenede Stater. Efterat Joseph og Rigdon vare komne tilbage fra denne Tur til Amherst, havde de den 16de Feb., medens de vare beskjæftigede med at oversætte St. Johannis Evangelium hint opbyggende og belærende Syn om de forskjellige Grader af Herlighed, som findes nedskrevet i Pagtens Bog, 92de Stykke.

I Marts modtog Joseph de Aabenbaringer, som udgjöre det 76de, 77de, 78de, 79de og 80de Stykke af Pagtens Bog.

Den 25de s. M. bröd en Pöbelhob ind i hans Hus i Hiram. Han havde for nogen Tid vaaget over et sygt Barn og var netop falden isövn, da denne lovlöse Pöbelhob bestormede hans Hus og förte ham bort ud af samme til en nærliggende Eng. Her reve de alle hans Klæder af ham, og sloge og stödte ham paa det Grusomste. De bedækkede hans Legeme med Tjære, og Fjedrene, som de blandede i Tjæren, havde de stjaalet fra Sidney Rigdons Hus. Hver Gang han gjorde en Bevægelse, truede de med at dræbe ham. De sögte ogsaa at faa en Tjærekost ind i hans Mund, og bröd en lille Flaske over paa hans Tænder, idet de sögte at helde ham Noget i Munden, hvorved de vistnok tænkte paa at forgive ham. Dette Stof formodedes at være *nitric acid* eller Salpetersyre, da det afbrændte Græsset omkring paa Jorden, hvor det spildtes. De prövede ogsaa paa at kvæle ham, da de holdt ham saalænge i Struben, indtil de ansaa ham for död. Havde ikke Herren forhindret dem deri, vilde de udentvivl ogsaa have dræbt ham. Optrin af denne Slags hindrede ham imidlertid ikke fra at forkynde Sandheden, thi næste Dag, som var en Söndag, prædikede han atter til Folket. Blandt Tilhörene var der flere af Pöbelen, som den foregaaende Nat havde behandlet ham saa grusomt. Samme Dag döbte han tre Personer.

Det fortjener endvidere at bemærkes, at det syge Barn, over hvilket han samme Aften havde vaaget og hvis Tilstand endyderligere forværredes ved Natteluftens skadelige Indvirkning, for hvilket det var udsat, strax efter döde, og det kan saaledes med Föje siges, at hun var den förste Martyr i denne Uddeling. Sidney Rigdon, som samtidig var

bleven fört ud af sit Hus, var ogsaa nær paa bleven dræbt af Pöbelen ved denne Lejlighed. Ophavsmændene til disse Optöjer bestode fordetmeste af ledende Mænd iblandt de omkringboende religiöse Partier, navnlig Methodister, Campbelliter og Baptister, samt frafaldne Apostater.

Söndag den 2den April afrejste Joseph tilligemed Newel K. Whitney, Peter Whitmer og Jesse Gauge fra Hiram for anden Gang at besöge Missouri, og da de ikke önskede at lægge Vejen over Kirtland af Frygt for lignende Pöbeloptrin, tog Broder George Picklin dem op i sin Vogn og kjörte dem ad den korteste Vej til Warren, hvortil de ankom samme Dag. Der traf de sammen med Ældste Rigdon, som havde forladt Chardon om Morgenen. De fortsatte Rejsen og kom den næste Dag til Wellsville og den fölgende Dag til Stubenville, hvor de efterlode Vognen. Onsdagen den 5te toge de med Dampskib til Wheeling i West Virginia, hvor de derpaa kjöbte en Del Papir for Pressen i Zion, som dengang stod under W. W. Phelps Opsyn.

Fra Wheeling fortsatte de Rejsen videre med Dampbaaden "Trenton." Medens Baaden om Natten laa i Havn var der to Gange Ild i den, som brændte hele dens Bredside igjennen til Kahytten, men afgik ikkedestomindre næste Morgen. Da de ankom til Cincinnati, forlode nogle af Pöbelen dem, som havde fulgt dem den hele Vej rundt, og de ankom til Louisville samme Nat; Kaptejn Brittle tilböd dem Beskyttelse ombord i sin Baad, og gav dem Aftensmad og Frokost gratis. I Louisville traf de sammen med Ældste Titus Billings, som tilligemed et Selskab Hellige var paa Rejse fra Kirtland til Missouri. Næste Dag toge de med en Dampbaad til St. Louis, hvor de skiltes fra Broder Billings og Selskab, og fortsatte derpaa Rejsen med Posten til Independence (300 Mile), hvor de ankom den 24de April. De fandt Brödrene i Almindelighed ved god Helse og Tro, og overordentlig glade ved atter at kunne byde dem Velkommen iblandt sig.

Den 26de sammenkaldte Joseph et almindeligt Raad af Menigheden, hvor han blev anerkjendt som Præsident for Overpræstedömmet i Overensstemmelse med en foregaaende Ordination i den nævnte Konference af Overpræster, Ældster og Medlemmer, der blev afholdt i Amherst, Ohio, d. 25de Jan. Broderskabets höjre Haand blev ham rakt af Biskop Partridge paa Menighedens Vegne, hvilken Scene var meget höjtidelig, indtryksfuld og behagelig. Paa samme Tid blev en Udestaaelse tilfredsstillende jævnet og udsonet imellem Biskop Partridge og Ældste Rigdon; og da man atter om Eftermiddagen kom sammen, syntes alle Hjerter at glæde sig, og Joseph annammede en Aabenbaring om Enoks Orden, som var oprettet blandt Folket i hans Dage. (Se Pagtens Bog, 87de Stk.)

Den 27de blev der udfört betydelige Forretninger til de Helliges Velfærd, som boede iblandt en Hob vilde Ugjerningsmænd ligesom Faar iblandt Ulve. Det var Josephs Hensigt at ordne Kirken saaledes, at

Brödrene efterhaanden kunde blive fri for enhver Heftelse udenom Guds Rige formedelst Forbindelser og Pagter i gjensidigt Venskab og Kjærlighed.

Den 28de og 29de besögte Joseph Brödrene ovenfor Big Blue Creek i Kaw Distrikt, 12 Mile vestenfor Independence, og nöd en Modtagelse, som kun kjendes iblandt Brödre og Söstre, der ere forenede i samme Tro og ved samme Daab, og opholdes af den samme Herre. Colesville-Menigheden i Særdeleshed glædede sig meget ligesom de Hellige fordum gjorde ved Paulus. Den 30te rejste han tilbage til Independence, og modtog her samme Dag en Aabenbaring om Enkers og Faderlöses Forsörgelse. (Se Pagtens Bog, 89de Stk.)

Den 1ste Maj blev der afholdt et Raad, hvori det blev bestemt, at der skulde trykkes 3000 Exemplarer af Befalingernes Bog,* og at endvidere W. W. Phelps, Oliver Cowdery og John Whitmer skulde beskikkes til at gjennemse og berede saadanne Aabenbaringer for Trykken, som maatte være passende at offentliggjöre. Endvidere blev det bestemt, at W. W. Phelps skulde gjennemse og lade trykke de Salmer, som Emma Smith ifölge Aabenbaring havde udvalgt. Der blev ogsaa truffet Foranstaltning til at forsyne de Hellige med Vareoplag i Missouri og Ohio, hvilket med faa Undtagelser vandt Brödrenes Bifald. Förend de forlode Independence, holdt Ældste Rigdon to meget kraftige Taler, som syntes at have en tilfredsstillende Virkning paa Folket.

Den 6te Maj tog Joseph Afsked med Brödrene i Independence, og begav sig i Forening med Brödrene Rigdon og Whitney paa Tilbagerejsen til Kirtland. Over St. Louis toge de til Vincennes i Indiana og derfra til New Albany, hvilket Sted var beliggende nær Ohio Flodens Vandfald. För de ankom til sidstnævnte Sted, hændte det, at Hestene bleve sky og satte afsted i fuld Fart, hvorunder Biskop Whitney sögte at springe af Vognen, men da hans Frakke blev hængende fast ved samme, fik han sin ene Fod ind i Hjulet og brak derved Benet og Foden paa flere Steder. Joseph selv sprang af ved samme Lejlighed, men slap uskadt fra det. De toge derpaa ind i Hr. Porters Gjæstgiveri i Greenville, hvor de opholdt sig i fire Uger, medens Ældste Rigdon fortsatte sin Rejse til Kirtland.

"I al denne Tid," skriver Joseph, "indtog Broder Whitney regelmæssig sin Föde og gik ikke tabt af saameget som en Nats Hvile. Doktor Porter, vor Værts Broder, som betjente ham, bemærkede en Dag, at det var forbandet slemt, der ikke gaves nogen Mormoner i Nærheden, thi de kunde kurere Benbrud og Andet. * * *

Medens vi opholdt os paa dette Sted, gik jeg ofte ud i Skoven, og da jeg en Dag rejste mig fra Middagsbordet og gik hen til Dören, begyndte jeg meget voldsomt at kaste op. Jeg opkastede meget Blod og giftigt

* Dette lille Værk udgjorde siden en Del af Pagtens Bog.

Stof, og Bevægelsen i mine Muskler og hele System var saa voldsom, at min Kjæve kom aflave for en Stund. Det lykkedes mig dog at sætte den iorden igjen med mine egne Hænder, hvorpaa jeg banede mig Vej til Broder Whitneys Seng saa hurtig som mulig. Han lagde sine Hænder paa mig og administrerede i Herrens Navn, og jeg blev öjeblikkelig helbredet, endskjöndt Virkningen af Forgiften havde været saa stærk, at meget af Haaret var falden af mit Hoved."

Broder Whitney havde ikke været oppe af Sengen i næsten fire Uger, da Joseph efter en Tur i Skoven gik ind i hans Værelse og spurgte ham, om han ikke vilde tage med ham hjem den næste Morgen, i hvilket Tilfælde de skulde have en hurtig og behagelig Rejse; han beskrev ham ligeledes de forskjellige Befordringsmidler, hvormed de skulde rejse samt hvor de skulde finde dem med ligesaa megen Nöjagtighed, som om han selv havde arrangeret det Hele paa Forhaand. Broder Whitney fattede Mod og lovede at tage med ham den næste Morgen. Ved Afrejsen den paafölgende Dag fandt de Alt, som Joseph havde sagt og ankom saaledes efter en meget heldig Rejse til Kirtland i Slutningen af Juni Maaned, hvor Joseph nu opslog sin Bopæl og beskjæftigede sig det meste af Sommeren med at oversætte Bibelen.

Paa denne Tid (Juni) blev det förste Nr. af "*The Evening and Morning Star*" trykt og publiseret i Independence, Missouri, af W. W. Phelps & Ko. Dette var det förste Blad, som nogensinde blev udgivet af de Hellige i denne Uddeling, og Hensigten med dets Udgivelse var, at udsprede Lys og Sandhed iblandt Menneskene, at hjælpe Ældsterne i deres Arbejde samt at opmuntre og belære de Hellige i Almindelighed. Det var tillige det eneste Blad, som udkom i Övre-Missouri, idet dets Kontor var beliggende omtrent 12 Mile fra Staten Missouris vestlige Grændselinie og omtrent 120 Mile vestligere end nogen Presse i Staterne; endvidere cirka 1000 Mile fra Kirtland og 1300 Mile fra New York. Et Ugeblad blev ligeledes udgivet under Navn af "*Övre-Missouris Avertissementstidende,*" som foruden at være et almindeligt Forretningsblad tillige indeholdt Nyheder af almindelig Interesse.

Denne Sommer vedbleve Ældsterne at prædike med usvækket Iver, endskjöndt de ofte vare udsatte for raa Behandling og maatte tidt lide stor Forfölgelse af ondskabsfulde Mennesker. Grene bleve oprettede næsten overalt i de Forenede Stater og Kanada, og Herrens Værk gjorde hurtig Fremgang. Samme Efteraar begyndte Ældsterne at vende tilbage fra deres Missioner til de östlige Stater og aflagde Beretning om deres forskjellige Forvaltninger i Herrens Vingaard; og medens de endnu vare samlede modtog Joseph den 22de og 23de Septbr. en meget vigtig Aabenbaring angaaende Præstedömme. (Se Pagtens Bog, 4de Stk.) I denne Aabenbaring bleve de Hellige tillige underrettede om, at et Tempel skulde bygges paa det indviede Sted i Jackson County, förend den daværende

Slægt ganske var forgangen, og at en Herligheds Sky skulde hvile over det osv.

Omtrent paa denne Tid skrev Joseph fölgende fortræffelige Artikel *om Brevskrivning*, som blev offentliggjort i "*The Evening and Morning Star*" for September 1832:

"Skrivekunsten er en af de störste Velsignelser, vi nyde. At öve os i den er vor Pligt, og at bruge den er vor Rettighed. Ved dette Middel kunne Hjertets Tanker handle uden Legemet, og Sindet tale uden Hovedet, om de end ere flere tusinde Mile adskilte, og mange Tidsaldere efter at Kjödet er gaaet tilbage til dets Moder, Stövet. Kjære Læser, har Du nogensinde overtænkt denne simple, denne nyttige, denne himmelske Velsignelse? Det er en af Guds bedste Velsignelser til Mennesket, og det er Menneskets Rettighed at nyde den. Ved Skrivning er Herrens Ord bleven overleveret til Jordens Beboere fra Slægt til Slægt. Ved Skrivning ere Menneskenes Opfindelser og Kundskaber blevne opbevarede og meddelte fra Tid til anden til Verdens Gavn. Formedelst Skrivning er Alt, hvad der sker i Livet, udspredt over Tidens Ström, ligesom Himmelen over Havet, for den opvoxende Mangfoldigheds Öjne at se paa. Og medens vi saaledes opregne nogle af de Velsignelser og Fornöjelser, som ere Fölger af denne ædle Kunst, saa lader os ikke forglemme at betragte nogle faa af de Forbandelser og Ulykker, som paafölge Misbruget af denne ypperlige Gave. Vi se, hvor stor en Ild, der kan antændes af en liden Gnist, lader os derfor ikke staa stille. Lader os ikke forglemme at sætte et bedre Exempel, naar vi se Æreskjænderen dyppe sin Ravnefjær i Galde for at plette en uskyldig Persons gode Navn og Rygte. Lader os græde, thi dette ville Himlene gjöre, naar de store Mænd paa Jorden skrive deres Ære med de Faderlöses og Enkernes Taarer. Lader os sörge, fordi denne Verdens Forfængelighed skrives i gyldne Breve for at bedrage. Men det er nok, thi de Ugudelige skrive dem selv til Döden, og Herrens Haglstorm skal bortrydde Lögneres Skjul. Vi ere som Disciple af den velsignede Jesus forpligtede ved Alt, hvad der gjör Religionen til en Velsignelse for Jordens Beboere, til at sætte et ædlere Exempel, medens vi se denne storartede Frihed misbrugt; at gjöre vor Gjerning paa en mere hellig Maade, og som Herrens Tjenere, der önske at være anerkjendte i alle Henseender, ikke skjule nogen af vore egne Fejl, ejheller dække nogen Mangel hos Andre; ejheller give Forargelse, hvorved vi kunde före Skam over vor hellige Faders store Sag.

Det er Gud velbehageligt at se Menneskene bruge de Velsignelser, han skjænker dem, og ikke misbruge dem. Desaarsag, hvis de Hellige forblive i den Tro, ved hvilken de ere blevne kaldte, skal Jorden give sin Gröde og Himmelens Velsignelser skulle fölge dem, og Herren vil give dem et rent Sprog igjen, og Guds Herlighed vil atter være iblandt de Retfærdige paa Jorden. Alting er for Mennesket, ikke Mennesket for

Alting. Kjære Brödre, förend vi kunne lære Verden, hvorledes den kan handle ret, maa vi kunne gjöre det selv. Derfor, i hans Kjærlighed, som er idel Kjærlighed, hvis Aag er gavnligt og hvis Byrde er let, som talede som Mennesker aldrig talede, lader os i den Kjærlighed tilbyde Eder nogle faa Ideer om denne Gjenstand, for Saadanne at betragte, som mene, at de elske deres Næste som dem selv, for Retfærdigheds og evigt Livs Skyld.

1. Skriv aldrig et Brev til en Ven eller Fjende, uden Du har Forretninger, som ikke kunne udföres saa vel paa nogen anden Maade; eller uden Du har Nyt at meddele, som er værd Tid og Penge. Paa denne Maade vil Du vinde Tillid og spare Postpenge.

2. Skriv aldrig Noget til en Ven eller Fjende, som Du er bange at læse for Ven eller Fjende; thi Breve, som *komme langt fra*, især et eller to tusinde Mile, eftersöges med stor Begjærlighed; og eftersom Ingen tilfulde kan bedömme Mennesker og Sager, saa kan Du let derved forurette Dig selv, dit Fædreland, dine Venner og dine Fjender, og lægge en Lögn i et ærligt Menneskes Mund, saavelsom i en Forræders, hvilken Lögn Sandheden i sin langsomme skjöndt rene Fremgang maaske ej vilde naa at modbevise, förend dit Hoved er under den tause Jord.

3. Skriv aldrig Andet end Sandhed, thi Sandheden er himmelsk og altid skinnende ligesom Solen, og beviser sig selv uden Logik, uden Grunde, uden Vidner, og fejler aldrig. Sandheden er af Herren og vil sejre.

4. Straf aldrig en Ven eller Fjende for sine Fejl ved at skrive til ham, uden efter Aabenbaring; thi for det Förste, om dine Hensigter i sig selv vare aldrig saa gode, kunne de dog let blive offentlig bekjendte, for ethvert Brev kan blive opbrudt, og din Mening kun om den ene Side af Sagen blive udspredt for de fire Vejr, og den, som Du mente det Godt, annammer Ondt, og Dig gavner det Intet. Atter vi kunne neppe finde Sprog paa Jorden nu, hverken som skrives eller som tales, i hvilket man kan gjöre sit Hjertes sande Mening forstaaelig for en Anden, hvorfor Du er udsat for at blive misforstaaet og at opvække ubehagelige Fölelser, og Du kan ved blot at bruge et tvetydigt Udtryk oprive et gammelt Saar, idet Du behandler det, som om der var dödt Kjöd deri, naar det kun behövede lidt Olie af en god Samaritans Haand personlig til at læge det. Det er ligemeget, hvor ædle dine Hensigter end ere, saa kan Du dog ikke beröre et Menneskes Hjerte i det Fjerne, som naar Du er nærværende. Det er sandt, at Du ikke kaster dine Perler for Svin, men Du kaster dit Guld for Mennesker, og de plyndre Dig for din Daarligheds Skyld. Giv gode Raad istedetfor at dadle; og naar I ses Ansigt til Ansigt, da revs den, der er viis, saa vil han elske Dig; eller gjör saaledes imod din Ven, at han, hvis han skulde blive din Fjende, da ikke maa kunne finde Noget imod Dig. Saaledes vil Du kunne leve, ikke alene uplettet, men uden Mistanke.

5. Skriv aldrig Noget, som Du ikke vilde være bekjendt, om det blev trykt; eller Noget, som kunde mishage det allerömmeste Hjerte; dersom Du skriver det, som Du vilde skamme Dig ved, om det var trykt, da er Du tvesindet; og dersom Du skriver Noget, som er dydkrænkende, da har Du ikke Guds Aand; og dersom Du skriver Noget, der saarer det svage Hjerte, da föder Du ikke Herrens Lam, og fölgelig handler Du ikke imod Andre, som Du vil, at Andre skulde handle imod Dig. Den eneste Regel vi ville give for Brevskrivning er denne: Skriv, hvad Du er villig til at lade offentliggjöres baade i denne Verden og i den tilkommende. Og give Gud, at ej alene Kristi Disciple, men hele Verden, var villig til at fölge denne Regel. Da vilde Budene blive holdte, og Ingen vilde skrive et Ord imod Herren sin Gud. Ingen vilde skrive et Ord imod sin Fader eller Moder. Ingen vilde skrive et Ord imod sin Næste. Ingen vilde skrive et Ord imod Guds Skabninger. Ingen vilde behöve at skrive et Ord imod Nogenting undtagen Synd; og da vilde Verden være værd at leve i, thi der vilde Ingen være til at fornærme."

Joseph vedblev at oversætte og betjene Menigheden hele Efteraaret med Undtagelse af en kort Tid, da han var fraværende paa en Rejse til Albany, New York og Boston i Forening med Biskop Whitney, fra hvilken Rejse de kom tilbage den 6te Novbr. Nogle Dage i Forvejen, den 3die Novbr., blev hans ældste Sön Joseph födt.

De Hellige i Jackson County gjorde hurtig Fremgang, og deres Antal forögedes stadig ved Indvandring af Hellige fra forskjellige Dele af Landet. Store Landstrækninger bleve afkjöbte de Forenede Staters Regjering; flere hundrede Avlsgaarde anlagdes, og Möller og udstrakte Anlæg paabegyndtes.

Den 27de Novbr. skrev Joseph et opmuntrende Brev til de Hellige i Zion, medens en stadig Brevvexling fandt Sted imellem de to Steder Kirtland og Independence.

I samme Maaned skete det, at Joseph for förste Gang saa Brigham Young, der tilligemed Heber C. Kimball og Joseph Young vare komne for at besöge ham i Kirtland. Ved Ankomsten did fandt de Joseph og nogle andre Brödre i Skoven ifærd med at hugge og kjöre Brænde. "Her var min Glæde fuldstændig," siger Præsident Young, "over det Privilegium at tage en Guds Profet i Haanden og modtage det faste Vidnesbyrd ved Profetiens Aand, at han var Alt, hvad noget Menneske kunde antage ham for at være, nemlig en sand Profet. Han var lykkelig over at se os, og böd os Velkommen. Om Aftenen kom en Del Brödre ind, og vi samtalede om Ting henhörende til Guds Rige. Han bad mig at bede. I min Bön talte jeg i Tungemaal. Saasnart som vi havd rejst os fra Gulvet, flokkedes Brödrene omkring ham og spurgte, hvad han mente om Tungemaalsgaven, der var over mig. Han sagde dem, at det var det rene Adams Sprog. Nogle mente, at han vilde fordömme Gaven, men han

sagde: "Nej, den er af Gud; og den Tid vil komme, da Broder Brigham Young vil præsidere over denne Kirke." (Se Tullidges Værk: "Life of Brigham Young," Side 78.)

Præsident Brigham Young, der afgik ved Döden den 29de August 1877 paa sin Bopæl i Salt Lake City, var födt i Whitingham, Windham County, Vermont, den 1ste Juni 1801. Hans Forældre, John Young og Nabby Howe, flyttede i Aaret 1804 fra Vermont til Sherburn, Chinango County, New York, hvor han under sin Opvæxt var behjælpelig med det besværlige Arbejde at anlægge en Farm i en med Skov stærkt bevoxet Egn, og maatte derfor udstaa alle de Savn og Mangler, som Anlæggelsen af et nyt Settlement paa den Tid bestandig medförte. Paa Grund af Omstændighederne var han derfor indskrænket til kun 11 Dages Skoleundervisning.

Da han var 16 Aar gammel, begyndte han med sin Faders Tilladelse at arbejde for sig selv, men omendskjöndt han af sine Forældre, der vare Methodister, lærte at före et strængt moralsk Liv, bekjendte han sig dog ikke til nogen særskilt Religion, indtil han var 22 Aar gammel, da han sluttede sig til nævnte Samfund.

Den 8de Oktober 1824 ægtede han Miriam Works, og boede i Cayuga County, New York, indtil Foraaret 1829, hvor han afvexlende arbejdede som Tömmermand, Snedker, Maler og Glarmester, hvorefter han flyttede til Mendon, Monroe County, N. Y. Om Foraaret 1830 saa han for förste Gang Mormons Bog, der blev bragt dertil af Samuel H. Smith, Josephs Broder. Om Efteraaret 1831 kom Ældsterne Alpheus Gifford, Elial Strong og Andre til Mendon for at prædike Evangeliet, som han derpaa hörte og troede. Men det var först efter en omhyggelig og nöje Undersögelse af de i Mormons Bog aabenbarede Principer, at han den 14de April 1832 lod sig döbe og konfirmere af Ældste Eleazar Miller, der samme Dag tillige ordinerede ham til Ældste i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, fra hvilken Stund Præsident Brigham Young har fulgt Kirken i dens lyse og mörke Dage, har været Profeten en trofast og hengiven Ven, og indtil hans Död en sikker Stötte saavel i Modgang som i Medgang; og siden har han som Kirkens inspirerede Leder udfört et Arbejde, hvis Storhed og uhyre Betydning for Menneskeslægtens Vel forhaabentlig af Efterslægten bedre vil blive paaskjönnet og vurderet, end det hidtil er blevet af hans Samtid.

Heber C. Kimball, der ledsagede Præsident Young paa hans Besög til Joseph, var fjerde Barn of Solomon Fordham og Anna Kimball, og födtes den 14de Juni 1801 i Byen Sheldon, Franklin County, Vermont.

Allerede som ganske ung modtog han mange indtrængende Anmodninger om at forene sig med Dagens religiöse Sekter, hvilket han dog ikke fandt sig beföjet til, indtil en religiös Opvækkelse fandt Sted i hans Nabolag, kort efter hvilken han og hans Kone bleve döbte og forenede sig

med Baptisterne. Omtrent tre Uger efter denne Tildragelse kom nogle Ældster af Jesu Kristi Kirke fra Pennsylvanien til Phineas H. Youngs Hjem i Victor, og da Præsident Kimball erfarede, at de vare ankomme, tilskyndede Nysgjerrighed ham til at se dem, og han hörte da for förste Gang det evige Evangelium.

Han blev begjærlig efter at lære Mere, og i Selskab med Præsident Brigham og Ældste Phineas Young tilligemed deres Hustruer, rejste han til Pennsylvanien, hvor de forbleve hos Menigheden i sex Dage og overværede regelmæssig Forsamlingerne.

Den 14de April 1832 besögte Alpheus Gifford Præsident Kimball, som efter en kort Samtale sagde: "Broder Alpheus, jeg er rede til at gaa hen og blive döbt," hvorpaa han gik med Ældste Gifford omtrent en engelsk Mil til en liden Flod i Skoven, hvor han blev döbt. Om hans Daab etc. siger hans Dagbog Fölgende: "Under Ordinantserne Daab og Haandspaalæggelse annammede jeg den Hellig-Aands Gave ligesom Disciplene fordum, hvilket var ligesom en fortærende Ild; og uagtet Folket sagde, at jeg var forrykt, var jeg dog ved mine fulde Sandser. Jeg vedblev saaledes for mange Maaneder, og det syntes som om mit Kjöd vilde fortæres; paa samme Tid bleve Skrifterne udfoldede for mit Sind paa en saa vidunderlig Maade, at det syntes undertiden, som om jeg tidligere havde været bekjendt med dem."

Fölgende Bemærkninger af Præsident Brigham Young ved hans Jordefærd den 24de Juni 1868 i Salt Lake City, vise tilfulde hans senere Trofasthed og urokkelige Standhaftighed i Herrens Gjerning: "Vi kunne i Sandhed sige, at Broder Kimballs Dödsdag var langt bedre end hans Födselsdag. Han var saa trofast, antager jeg, som nogen Mand, der nogensinde levede paa Jorden. Jeg har været personlig bekjendt med ham i 43 Aar, og jeg kan bevidne, at han elskede Sandheden, var fuld af Velvillie og var en Mand, som man kunde forlade sig paa. Nu er han gaaet bort for at hvile for en Tid; han er hensovet for et vist Öjemed— for at blive beredt for en herlig Opstandelse; og den samme Heber C. Kimball, som har vandret iblandt os, vil blive oprejst i Opstandelsen og i Kjödet komme til at se Gud og samtale med ham og se sine Brödre og omgaas med dem, og de ville nyde en lyksalig Evighed tilsammen."

Den 6te Decbr. modtog Joseph en Aabenbaring, som forklarer Lignelsen om Hveden og Klinten (Pagtens Bog, 6te Stk.), og den 25de s. M. fölgende mærkværdige Aabenbaring angaaende Krig:

"Sandelig, saa siger Herren, angaaende de Krige, der om kort Tid ville finde Sted, begyndende med Oprör i Syd-Karolina, som tilsidst ville ende med mange Sjæles Död og Fordærvelse.

Dagen vil komme, da Krig vil blive udöst over alle Nationer, begyndende paa det Sted; thi se de sydlige Stater skulle skille sig fra de nordlige Stater, og de sydlige Stater ville paakalde andre Nationer, især

Storbritannien, som det kaldes, hvilket atter vil paakalde andre Nationer for at kunne forsvare sig imod andre Magter; og saaledes skal Krig blive udöst over alle Folk. Og det skal ske efter mange Dage, at Trælle skulle opstaa imod deres Herrer, oplærte og övede til Krig. Og det skal endvidere ske, at Landets Tiloversblevne (Indianerne) skulle ordne sig til Krig og være saare vrede, og skulle forfærde Hedningerne med en stor Forfærdelse; og ved Sværd og ved Blodsudgydelse skulle Jordens Beboere sörge; og ved Hunger og Plager, og Jordskjælv og Himmelens Torden, og ved de grumme og skarpe Lyn skulle Jordens Beboere bringes til at föle den almægtige Guds grumme Vrede og straffende Haand, indtil den Ödelæggelse, som er forkyndt, har gjort fuldkommen Ende paa alle Nationer, saa at de Helliges Blod og Raab om Hævn over deres Fjender ikke mere skal opstige af Jorden for den Herre Zebaoths Ören. Derfor staar paa hellige Steder og lader Eder ikke bevæge, indtil Herrens Dag kommer, thi se, den kommer hasteligen, siger Herren. Amen."

I en Skrivelse kort efter til Redaktören af et Blad i Rochester, New York, ved Navn N. C. Seaton, siger Joseph bl. A. Fölgende om den samme Gjenstand: "Ikke mange Aar skulle hengaa, för de Forenede Stater skulle fremvise en saadan Scene of *Blodsudgydelse*, som der ikke vil findes Mage til i vor Nations Historie." Hvorledes denne Profeti 30 Aar efter paa det Bogstaveligste begyndte at opfyldes er vistnok vore Læsere almindelig bekjendt, dog er der endnu mange Ting af stor Vigtighed i denne Aabenbaring, som fremdeles staa tilbage at opfyldes.

Den 27de Decbr. modtog Joseph en Aabenbaring, kaldet Oliebladet. (Se Pagtens Bog, 7de Stk.). Denne lange Aabenbaring udfoldede for de Hellige mange store og skjönne Ting, navnlig omhandler den de store Begivenheder i de sidste Dage m. m. Den indeholdt tillige en Befaling til de Hellige om at bygge et Tempel i Kirtland, og at oprette en Skole under Navn af Profeternes Skole.

I disse Dage var Joseph meget ængstelig og foruroliget over de ledende Ældsters og de Helliges Fremgangsmaade i Zions Land (Missouri). De adlöde ikke Befalingerne, som Herren havde givet dem, saasom de burde have gjort; dog overtraadte de ikke de verdslige Love; men Joseph dulgte ikke Herrens Ord for dem. Den 11te Januar 1833 skrev han et Brev til W. W. Phelps, "Stjernens" Redaktör, hvori han strængt revsede de Hellige. Og den 14de s. M. afsendte ligeledes en Konference af 12 Overpræster i Kirtland en lang Epistel af samme Beskaffenhed til de Hellige i Missouri. Efterat de Hellige i Zion havde modtaget disse Advarsler, begyndte de at omvende sig. Saaledes blev et Raad sammenkaldt d. 26de Feb., hvor en Epistel blev skreven og sendt til Præsidentskabet i Kirtland, i hvilken de Hellige i Zion lovede at underkaste sig Herrens Befalinger, og sagde, at de vare villige til at omvende sig fra deres Synder.

Dermed var Joseph og Brödrene i Kirtland tilfredse. I en Aabenbaring kort efter til Joseph anerkjendte ogsaa Herren deres Omvendelse og sagde, at Englene i Himmelen glædede sig derover.

I samme Maaned organiserede Joseph Profeternes Skole i Kirtland, som derpaa fortsattes hele Vinteren. Ældsterne gjorde her god Fremgang i Kundskaben om de Ting, som henhöre til Guds Rige. Da de endnu ikke havde opfört nogen Forsamlingsbygning eller Skolehus, maatte de indtil videre leje et Lokale for nævnte Brug.

"Denne Vinter," skriver Joseph, "anvendte jeg til at oversætte Skriften, möde i Profeternes Skole og sidde i Konference. Jeg havde mange glade og oplivende Stunder. De Naadegaver, som fölge dem, der tro og adlyde Evangeliet, som Tegn paa, at Herren er altid den Samme i sin Handlemaade med dem, der i Ydmyghed elske og efterfölge Sandheden, begyndte nu at udöses iblandt os ligesom i gamle Dage; thi som vi Joseph Smith jun., Sidney Rigdon, F. G. Williams, Newel K. Whitney, Hyrum Smith, Zebedee Coltrin, Joseph Smith sen., Samuel H. Smith, John Murdock, Lyman Johnson, Orson Hyde, Ezra Thayer, (Overpræster) og Levi Hancock og Wm. Smith (Ældster) vare forsamlede i Konference den 22de Jan., talte jeg til Forsamlingen i et fremmed Tungemaal, og blev efterfulgt i samme Gave af Zebedee Coltrin og min Broder William Smith, hvorefter Herren udgöd sin Aand paa en mirakulös Maade, indtil alle Ældsterne talede ved Tungemaalsgaven, saavelsom flere Medlemmer, baade Mænd og Kvinder. Store og vidunderlige vare disse guddommelige Aabenbarelser af den Hellig-Aand. Vi sang Lovsange for Gud og Lammet, talede og bad i Tungemaal, hvormed Konferencen optoges til sent ud paa Aftenen, saa glade vare vi, fordi disse saa længe savnede Velsignelser atter vare gjengivne.

Dagen efter (den 23de) mödte vi atter til Konference, da vi efter megen Talen, Syngen, Beden og Lovprisning, Alt i Tungemaal, foretoge Ordinantsen Fodtvætning, saasom Herren havde befalet og i Overensstemmelse med, hvad der staar nedskrevet i det 13de Kapitel af Johannes Evangelium. Hver Ældste tvættede först sine egne Födder, hvorpaa jeg bandt op om mig med et Haandklæde og tvættede Alles Födder og törrede dem med Haandklædet. Iblandt dem, som fremstillede sig, var ogsaa min Fader, men för jeg tvættede hans Födder, bad jeg ham om en faderlig Velsignelse, hvilket han opfyldte ved at lægge sine Hænder paa mit Hoved i Jesu Kristi Navn og erklære, at jeg skulde vedblive i det præstelige Embede til Kristus kommer osv. Ved Slutningen af denne Scene blev Broder F. G. Williams rört af den Hellig-Aand, og tvættede mine Födder til Tegn paa hans faste Beslutning om at være med mig i Lidelser og paa Rejser, i Liv og i Död, og bestandig at være ved min höjre Haand, i hvilket jeg i Herrens Navn erkjendte ham. Jeg sagde derpaa til Æld-

sterne: "Ligesom jeg har gjort, saa gjörer ogsaa I, tvætter hverandres Födder," og ved den Hellig-Aands Kraft erklærede jeg dem Alle rene for denne Slægts Blod, men hvis nogen af dem skulde synde forsætlig, efter at de saaledes vare rensede og beseglede til at leve evindeligen, skulde de blive overantvordede til at revses af Satan indtil Forlösningens Dag.

Efterat have vedbleven hele Dagen med Faste og Bön og hellige Handlinger, sluttede vi med at nyde Herrens Nadvere. Jeg velsignede Brödet og Vinen i Herrens Navn, hvorefter vi Alle aade og drak og bleve mættede; sang derefter en Salme og skiltes ad."

Den 2den Feb. fuldendte Joseph Oversættelsen af det Nye Testamente.

Den 27de s. M. modtog han hin Aabenbaring, som kaldes Visdomsordet. (Se Pagtens Bog, 81de Stk.) Den 8de Marts en Aabenbaring angaaende Rigets Nögler, (85de Stk.) Dagen efter atter een angaaende de apokryfiske Böger (93de Stk.), og den 15de s. M. en Aabenbaring angaaende Enoks Orden (94de Stk.).

I en Forsamling af Overpræster den 18de Marts i Profeternes Skole ordinerede han, ifölge Befaling fra Herren, Sidney Rigdon og Fredrick G. Williams til sine Raadgivere i Præsidiet over Overpræstedömmet. Disse tre udgjorde tillige Kirkens överste Præsidentskab. Ved samme Lejlighed lovede han dem, at de Rene af Hjertet skulde have himmelske Syner etc., og efter i Löndom at have bedet til Herren, begyndte hans Forjættelse allerede strax at gaa i Opfyldelse, idet flere af Brödrene saa Frelseren i et himmelsk Syn, omgiven af Engleskarer.

Den 23de Marts afholdtes en Raadsforsamling, som beskikkede en Komite til at opkjöbe Land i Kirtland, hvorpaa de Hellige kunde bygge en Stav af Zion. Kort efter bleve flere Landejendomme indkjöbte i dette Öjemed.

Den 6te April samledes omtrent 80 Brödre af Præstedömmet og nogle Medlemmer af Kirken i Zions Land ved Færgestedet over Big Blue River, nærved Vestkanten af Jackson County, og höjtideligholdt for förste Gang Kirkens Födselsdag. Det var tidligt paa Vaaren, og Naturen var allerede iklædt sin skjönne Foraarsdragt. Den grönne Skov og de udstrakte Enge, beströede med de dejligste Blomster, oplivede Scenen og var for de forsamlede Hellige som en Forsmag paa Paradisets Herlighed. Dagen svandt hen paa en meget behagelig Maade. Selv de Fremmede, som vare tilstede, omtalte denne Höjtidelighed som noget Særegent.

Den 4de Maj afholdtes en Konference af Overpræster for at tage under Overvejelse Nödvendigheden af at opföre et Skolehus til Gavn for de Ældster, der skulde komme sammen for at modtage Undervisning för deres Udsendelse paa Missioner, overensstemmende med en derom den 8de Marts given Aabenbaring; og ved Konferencens enstemmige Votum bleve Hyrum Smith, Jared Carter og Reynolds Cahoon beskikkede som

den Komite, der skulde foretage den nödvendige Indsamling af Midler blandt de Hellige til Opförelsen af en saadan Bygning. Denne Komite satte sig snart i Virksomhed, og uagtet de Hellige dengang vare fattige, saa satte dog deres Enighed, Samdrægtighed og Kjærlighed til Herrens Værk og hverandre indbyrdes dem istand til at udföre, hvad Herren havde befalet, og de ydede beredvilligt af deres Midler til Husets Opförelse.

Den 6te Maj modtog Joseph to Aabenbaringer (Pagtens Bog, 83de og 84de Stk.), og i den ene af dem siger Herren bl. A. Fölgende angaaende denne Bygning: "Sandelig siger jeg Eder, at det skal bygges 55 Fod i dets Vidde og 65 Fod i dets Længde i det Indre deraf; og der skal være en nedre og en övre Sal, efter det Mönster, der herefter skal gives Eder, og det skal aldeles helliges Herren til Præsidentskabets Arbejde. Og I skulle ikke lade noget Urent komme derind; og min Herlighed og Nærværelse skal være der; men om noget Urent kommer derind, skal min Herlighed ikke være der, og min Nærværelse ikke komme derind."

I en anden Konference, som derpaa blev afholdt den 6te Juni, blev Komiteen bemyndiget til strax at tage fat paa Opförelsen af denne Bygning eller til idetmindste at anskaffe de nödvendige Materialer. Og allerede den 23de Juli blev Grundstenen lagt under stor Höjtidelighed af det hellige Præstedömme. Nævnte Bygning er siden bleven bekjendt i Historien under Navn af Kirtlands Tempel.

Paa denne Tid modtog Joseph atter to Aabenbaringer (se Pagtens Bog, 96de og 97de Stk.), og afsluttede i Begyndelsen af Juli Maaned Oversættelsen af Bibelen.

Den 25de Juni afsendte Præsidentskabet i Kirtland en Tegning med tilhörende Forklaring over Zions Stad til Brödrene i Missouri tilligemed en Bygningsplan over Herrens Hus, der skulde opföres i Zion for Præsidentskabet. Disse Foretagender bleve imidlertid ikke iværksatte paa Grund of de Pöbeloptöjer, som strax efter fandt Sted i Jackson County, Missouri, og hvorom Oliver Cowdery i September Maaned afgav Beretning for Præsidentskabet i Kirtland.

SYVENDE KAPITEL.

De Helliges Fremgang i Jackson County vækker Misundelse og Avind hos de övrige Beboere af Countiet.—Pöbelen afholder sit förste almindelige Möde. —Forfölgelsen tager sin Begyndelse.—Et betegnende Dokument.—Bogtrykkeriet m. m. ödelægges.—Forfölgelsen vedvarer.—En Adresse affattes og oversendes Guvernören.—"En blodig Dag."—Pöbelen omdannes til Milits.—De Hellige affordres deres Vaaben, som tilsidst udleveres.—Deres Uddrivelse af Countiet iværksættes.—Et mærkværdigt Syn paa Himmelen.—Störstedelen af de Hellige nedsætte sig i Clay County og omliggende Egne.

Som allerede bemærket havde de Hellige i Zions Land (Missouri) formeret sig betydelig i Antal formedelst Indvandring af Hellige fra andre Stater, navnlig Ohio, saa at de i April 1833 udgjorde omtrent 1200 Personer, deraf Börn indbefattede. De vare inddelte i ti Grene, som hver havde sin Forstander, der igjen stod under Biskoppens Bestyrelse. Ifölge Herrens Befaling havde de opkjöbt Land og betalt derfor, og vare nu ifærd med at bygge Huse og opdyrke Landet. Held og Lykke fulgte deres Bestræbelser; de öde Vildnisser bleve snart omdannede til frugtbare Marker, og de golde Steder begyndte at blomstre som Rosen. De Helliges Flid og Fremgang begyndte imidlertid snart at vække Had og Misundelse hos de övrige af Jackson Counties Beboere, som desuden foruroligedes meget over de Helliges stadige Tiltagen i Antal. De saa, hvorledes de Hellige vare virksomme og forenede, og forstode tillige, at hvis de tillodes saaledes at formere sig, vilde de inden lang Tid udgjöre Flertallet i Countiet og altsaa kunne overvotere de Andre, hvorved de vilde blive istand til at ordne Countiets Affærer efter deres eget Skjönne. Den blotte Tanke herom var dem utaalelig. För dette nogensinde skulde ske, vilde de Alle som En slutte sig sammen og uden Lov eller Ret drive de Hellige ud af Countiet. Hertil kom ogsaa, at de Helliges Tro og Religion var saa vidt forskjellig fra deres, thi de troede paa Aabenbaring, Syner og Drömme, og havde Profeter i deres Menighed, hvilket Altsammen var noget saa Upopulært og Modstridende til Datidens Aand, at de andre Indbyggere paa ingen Maade kunde finde sig i at bo iblandt saadanne Mennesker.

I denne Maaned (April 1833) afholdt Pöbelen för förste Gang et almindeligt Möde i Independence, for at raadslaa om en Plan til enten at fjerne eller uopholdelig at ödelægge de Hellige i Jackson County. Pöbelens Antal var omtrent 300. Nogle af de ledende Ældster mödte sammen i Löndom og bade til Herren, at han vilde tilintetgjöre deres ugudelige Planer, hvilket ogsaa skete, thi efterat de den hele Dag forgjæves havde stræbt at blive enige om, paa hvilken Maade de skulde faa "Mor-

monerne" bort, bröde de tilsidst op med et rigtig missouriansk Drikkegilde, fast bestemte paa, at "hver skulde handle efter sit eget Hoved."

Omtrent i Midten of Juli begyndte Pöbelen at bombardere de Helliges Huse med Stene og indbryde Vinduer osv. Den 18de cirkuleredes et lovstridigt Dokument, som var undertegnet af næsten enhver Embedsmand i Countiet tilligemed flere hundrede Navne. Det Fölgende er et kort Udtog:

"Vi Undertegnede, Borgere af Jackson County, som tro, at et vigtigt Tidspunkt er forhaanden med Hensyn til vort indbyrdes Vel paa Grund af et foregivet religiöst Parti, der har nedsat sig i vort Land, hvilke kalde sig Mormoner, agte at rense vort Samfund, *med Fred om vi kunne, med Magt om vi nödes dertil*, og da det er vor Tro, at den civile Magt ikke giver os Garanti eller i alfald Garanti nok imod det Onde, som vi for Nærværende lide under og som synes at tiltage formedelst bemeldte Religionssekt, anse vi det nödvendigt, at vi selv danne et Korps for bedre og lettere at kunne udföre vor Hensigt. * * *

Vi forpligte os derfor til, efter betimelig Advarsel, om de forkaste en rimelig Godtgjörelse, for hvad de ikke kunne tage med sig, og de ikke ville forlade os i Fred, som de fandt os, at bruge saadanne Midler, som behöves til at faa dem bort; og til den Ende tilsværge vi hverandre vore legemlige Kræfter, vort Liv, Lykke og dyrebare Ære."

Lördag den 20de Juli samledes derpaa en Skare Mænd, bestaaende af imellem fire og fem hundrede Personer, ved Raadhuset i Independence, og afsendte en Komite med Robert Johnson som Formand til fölgende af Kirkens Ældster, nemlig: Edward Partridge, A. S. Gilbert, John Corrill, Isaac Morley, John Whitmer og W. W. Phelps, med Forlangende om, at de strax skulde standse Udgivelsen af "*The Evening and Morning Star*," lukke Trykkeriet og Butiken, og at de som Kirkens Ældster skulde enes om ufortövet at flytte ud af Countiet. Brödrene bade om tre Maaneders Betænkningstid, hvilket blev dem nægtet. De bade derpaa om ti Dage, men bleve atter afslaaede og samtidig betydede, at 15 Minuter var den længste Betænkningstid. Underhandlingerne bleve derpaa afbrudte, da Brödrene, som rimeligt kunde være, ikke vilde indgaa paa saadanne Betingelser.

De fire eller fem hundrede Personer begyndte da som en Pöbelhob at nedrive og ödelægge W. W. Phelps & Ko.'s Bogtrykkeri og Vaaningshus. Fru Phelps med et sygt Spædebarn og Resten af hendes Börn samt Möblerne i Huset bleve kastede paa Dören. Pressen sloges istykker, Typerne ströedes omkring og Bogforraad, Möbler, Redskaber og Andet bleve fordetmeste ödelagte. Selve Huset, en toetages Murstensbygning, blev fuldstændig nedrevet, ved hvilken Lejlighed syv Arbejdere og tre Familier bleve gjorte brödlöse. Tab af Ejendom etc. ansloges til 6,70 Dollars.

Pöbelen gik derpaa over til at nedrive Varelageret og ödelægge Gilbert, Whitney & Ko.'s Gods, men paa Hr. Gilberts Forsikring om, at Varerne skulde blive indpakkede inden den 23de, standsede de deres Ödelæggelsesværk og begyndte at begaa personlige Voldsomheder. Det förste Offer var Biskop Edward Partridge, som de med Magt toge fra hans Bopæl, og et Medlem af Kirken ved Navn Allen, hvem de fravristede deres Frakke, Vest og Hatte, og derpaa tjærede og fjedrede foran Raadhuset i Nærværelse af flere hundrede Mennesker. Med græsselige Skrig og de mest gudsbespottelige Tilnavne sögte de efter andre ledende Ældster, men kunde ikke finde dem. Det var nu allerede sent paa Dagen og Pöbelen holdt op med deres Voldsgjerninger til den 23de.

Imidlertid havde Aftenen bredt sit mörke Tæppe over den ublue Skueplads, og Mænd, Kvinder og Börn, som ved Skrig og Trudsler vare jagede eller skræmte fra deres Hjem, begyndte at liste sig frem fra deres Skjulesteder i Krattet, Kornmarkerne og Skoven, og betragtede med tunge Hjerter Ödelæggelsens Skueplads; og medens de sörgede over det faldne Menneske, glædede de sig overordentlig over at være regnede værdige til at lide for deres guddommelige Herres herlige Sag.

Der laa Bogtrykkeriet i Ruiner, Ældste Phelps's Möbler omkring i Haven som almindeligt Rov; Aabenbaringerne, Böger, Papir og Pressen i Pöbelens Hænder ligesom til Bytte for Stratenrövere. Der var Biskop Partridge midt iblandt sin Familie og nogle faa Venner, stræbende at blive af med Tjæren, der, eftersom den aad hans Kjöd, lod til at være tillavet af Kalk, Potaske, Syresalt eller nogen anden kjödædende Mineral, for derved at ödelægge ham; og der var Charles Allen i den samme gyselige Forfatning! Flere Gange bleve disse Brödre i dette saakaldte Frihedens Land stedte ifare og truede med Uddrivelse eller Död, fordi de önskede at dyrke Gud i Overensstemmelse med Himmelens Aabenbaringer, Landets Grundlov og deres Samvittigheds Bydende. O Frihed, hvor er Du falden! O Præster, hvor er Eders Kjærlighed! I den Rög, der opstiger for evig.

Atter om Morgenen den 23de forsamledes Pöbelen i et Antal af 500 Mand, udrustede med forskjellige Slags Krigsvaaben, bærende et rödt Flag og ligesom för oplöftende frygtelige Skrig. De begyndte at antaste nogle af de ledende Ældster, og erklærede, at det var deres Hensigt, at pidske dem med fra 50 til 500 Slag hver, at ödelægge deres Huse, fordærve deres Afgröde osv. Flere af Brödrene tilböde sig selv som Lösepenge for Kirken, villige til at hudflænges eller dö, dersom dette vilde stille deres Vrede imod Menigheden; men de bleve forsikrede af Pöbelen om, at hver Mand, Kvinde og Barn vilde blive pidsket og hudflængt, indtil de Alle vare uddrevne af Countiet; thi Pöbelen erklærede, at enten maatte de eller "Mormonerne" forlade Countiet, eller ogsaa maatte en af Parterne dö.

Paavirkede af Guds Aand og for at spare Tid og Blodsudgydelse sluttede Ældsterne en Overenskomst med Pöbelen til den Effekt, at de Hellige skulle forlade Countiet inden den 1ste April næstfölgende, hvorefter Pöbelen spredtes ad for en Tid.

Imidlertid gav denne Overenskomst Brödrene Lejlighed til at söge Raad fra Joseph og Præsidentkabet i Kirtland, og afsendte i den Anledning Oliver Cowdery som specielt Sendebud til nævnte Sted, hvortil han som allerede bemærket ankom i Begyndelsen af September.

Strax derpaa afrejste OrsonHyde og John Gould paa Præsidentskabets Vegne til Jackson County med Instruxer til de Hellige i deres ulykkelige Stilling. En Adresse blev affattet og ved Ældsterne W. W. Phelps og Orson Hyde overrakt Statens Guvernör Daniel Dunklin, som boede i Jefferson City. I denne Adresse, som var undertegnet af næsten alle de Hellige i Jackson County, bleve de skete Optöjer og deres daværende Stilling tydelig fremsat og skildret, medens tillige en Anmodning blev gjort denne överste Embedsmand i Staten om Gjenoprejsning for de lidte Krænkelser etc. Guvernören svarede, at Statens General-Advokat var fraværende, og saasnart som han var kommen tilbage, vilde han give skriftligt Svar. Derefter rejste Brödrene tilbage til Independence.

I Slutningen af Oktober modtoge de Guvernörens Svar af 19de s. M., hvori han lovede at ville gjöre Alt, hvad der stod i hans Magt, for at de Hellige skulde nyde deres Rettigheder som andre Borgere, men raadede dem först til at pröve de mindre Domstole for Gjenoprejsning.

I Tillid til denne Svarskrivelse begyndte de Hellige, der siden Optöjerne i Juli Maaned havde ligget ledige, at optage deres vanlige Beskjæftigelse, og toge först fat paa at udbedre den lidte Skade ved at sætte deres Huse, Haver og andre Ting iorden igjen. De bleve enige med fire Prokuratorer, nemlig d'Hrr. Wood, Reese, Doniphan og Atchison, om at före deres Sager i Retten; men istedetfor at erholde Gjenoprejsning for de allerede skete Forurettelser, forögedes derimod deres Gjenvordigheder, idet Pöbelen atter rejste sig med fordoblet Raseri, fuldkommen bestemt paa at drive de Hellige ud af Countiet.

Torsdag Aften den 31te Oktober gav de Hellige i Zion tilstrækkeligt Bevis paa, at intet Pant, skriftligt eller mundtligt, var længer til at stole paa; thi hin Aften skete det, at imellem 40 og 50 Personer, hvoraf mange vare bevæbnede med Bösser, skrede frem imod en Gren af Menigheden vestenfor Big Blue River, og reve Taget af og tildels slöjfede ti Vaaningshuse. Grebe derpaa fat paa en Del af Brödrene, hvem de paa en vild og barbarisk Maade sloge og mishandlede midt under Skrig og Raab af Kvinder og Börn, som derpaa under græsselige Trudsler bleve drevne ud i Örkenen. De af Brödrene, der kunde undslippe, flygtede for at redde Livet, medens de, der maatte blive tilbage og vare hindrede fra at undfly, bleve overdængede med Stene og pryglede med Kjæppe osv.

Dagen efter, den 1ste November, kom Kvinder og Börn frem fra deres skjulte Tilflugtssteder, for med hjerteskjærende Angst at skue det Ödelæggelsesværk, som denne samvittighedslöse Pöbelhob i Löbet af nogle Timer havde udfört. Og ved Tanken om deres fortvivlede Stilling naaede deres naturlige Angst sit Höjdepunkt, thi husvilde og ubeskyttede som de vare af den borgelige Lovs Arm, med den barske Novembermaaned stirrende dem i Ansigtet, tydeligt forkyndende en haard Vinters Nærmelse, og Pöbelens advarende Trudsler om enhver "Mormons" Uddrivelse af Countiet, samt de Manges Uformuenhed til at flytte paa Grund af deres Fattigdom etc., tjente Altsammen til at svække og nedbryde deres Mod.

Samme Dags Aften angreb et Parti af Pöbelen en Gren af Menigheden paa Sletten omtrent 12 eller 14 Mile fra Independence. To af dem sendtes i Forvejen som Spioner, nemlig Robert Johnson og en Hr. Harris, vel bevæbnede med Bösser og Pistoler. De bleve imidlertid snart opdagede af nogle af de Hellige, og uden den mindste Forurettelse fra disses Side, slog bemeldte Robert Johnson Parley P. Pratt over Hovedet med sin Geværkolbe, hvorpaa de bleve grebne og satte i Varetægt til om Morgenen, hvilket man troede forhindrede et almindeligt Angreb fra Pöbelen den Nat. Om Morgenen bleve de igjen lösladte, uden at have lidt den mindste Overlast.

Et andet Parti begyndte samtidig at nedstene Huse, indbryde Döre og Vinduer, ödelægge Möbler osv. i selve Independence. En Tilbygning af Mursten til A. S. Gilberts Vaaningshus blev saaledes delvis nedrevet, og Vinduerne paa hans Bolig indslaaede med Teglstensstumper og Stene, medens en fremmed Mand laa syg af Feber i hans Hus. Ligeledes bleve tre Döre paa d'Hrr. Gilbert & Whitneys Butik ituslagne, og efter Midnat laa Varerne spredte omkring paa Gaden, saasom Bomuldstöjer, Törklæder, Shawler, Kammerdug osv. En Richard McCarty blev greben, medens han var ifærd med at kaste Stene paa Dörene og medens Varerne laa ströede omkring ham paa Gaden, og blev öjeblikkelig bragt for Hr. Samuel Weston, for hvem der blev fremlagt en Klage imod ham, men da bemeldte Dommer ikke vilde gjöre Noget ved Sagen, blev han derpaa lösladt.

Lördag den 2den November flyttede alle de Hellige fra Independence omtrent en Mil udenfor Byen med Störstedelen af deres Gods, og sluttede sig sammen i et Antal af tredive Personer for at forsvare deres Liv og personlige Ejendele. Imidlertid gjorde Pöbelen Forberedelser til nye Optöjer, og det var et almindeligt Ordsprog iblandt dem, at "Mandag vilde blive en blodig Dag."

Mandagen kom, og et stort Antal af Pöbelen samlede sig ved Big Blue River, toge Færgebaaden, der tilhörte Menigheden, og truede Mange paa Livet. De opgave dog snart Færgen og droge videre til Wilsons Butik, omtrent en Mil vestenfor Floden. Der var forud sendt Bud

til en Del af Menigheden nogle Mile vestenfor Floden, at Pöbelen anrettede Ödelæggelse paa Östsiden af samme, og at de Lidende önskede Hjælp for at redde Liv og Gods. Nitten Mand stillede sig frem og begave sig paa Vejen for at komme dem tilhjælp, men da de opdagede, at 50 eller 60 af Pöbelen havde samlet sig ved Wilsons Butik, vendte de om igjen. En Stund efter saas et andet Kompagni paa omtrent tredive Hellige at nærme sig fra Sletten, bevæbnede med sytten Geværer. Saasnart dette Kompagni var kommen indenfor Skudvidde, raabte nogle af Pöbelen: "Fyr! For F—n, fyr! hvorpaa to eller tre Skud bleve affyrede af Pöbelen, hvilket uden Ophold blev besvaret af de Hellige. Pöbelen trak sig tilbage efter den förste Ild, efterladende nogle af deres Heste paa Whitmers Kornmark og to af deres Tal, H. L. Brazeale og Thomas Linvill, döde paa Pladsen. Saaledes faldt H. L. Brazeale, hvem man havde hört sige: "Med ti Kammerater vil jeg vade i Blod til Knæerne for at drive Mormonerne ud af Jackson County." Næste Morgen fandtes hans Lig paa Kamppladsen med et Gevær ved Siden. Der var adskillige Saarede paa begge Sider, men Ingen uden En ved Navn Barber af de Helliges Parti var dödelig saaret; han döde Dagen efter.

Denne Træfning fandt Sted ved Solnedgang den 4de November, og endnu samme Nat blev der udsendt Löbere i enhver Retning for at sammenkalde Militsen samt ophidse og alarmere Folket ved falskelig at fortælle dem, at "Mormonerne" havde indtaget Independence,og at Indianerne som deres Allierede havde omringet Byen osv.

Om Morgenen den 5te begyndte bevæbnede Personer at strömme ind i Byen fra næsten alle Dele af Countiet, og det rygtedes snart, at Militsen var sammenkaldt under Sanktion eller Tilskyndelse af Guvernör-Löjtnant Boggs med Oberst Pitcher som dens Befalingsmand. Iblandt denne saakaldte Milits fandtes de vigtigste Personer i Pöbelhoben, og det kan med Sandhed siges, at Udseendet af disse Tropper, da de vare opstillede, var vel skikket til at vække Mistanke om deres grusomme Hensigter.

Tidligt samme Morgen havde andre Grene af Menigheden modtaget Efterretning om, at nogle af deres Brödre vare fængslede, og at Pöbelen havde isinde at dræbe dem, samt at Menigheden i Nærheden af Byen Independence svævede ifare, eftersom de fleste af Pöbelen havde samlet sig deromkring. I dette kritiske Öjeblik var der omtrent et Hundrede af de Hellige fra forskjellige Steder, som tilböde sig at ville forsvare deres Brödre ved Independence, og som strax begave sig paa Rejsen dertil og gjorde Holdt omtrent en Mil udenfor Byen, hvor de oppebiede nærmere Underretning angaaende Pöbelens Bevægelser. De bleve imidlertid snart underrettede om, at de Fangne fremdeles vare ilive og at Menigheden ved Independence endnu ikke var bleven angreben, som man havde ventet. Ligeledes blev det dem fortalt, at Militsen var bleven sammenkaldt til deres Beskyttelse, men denne Fortælling fæstede de kun ringe Lid til, thi den

forsamlede Hob havde al Udseende af en Pöbelkomplot, hvilket ogsaa de paafölgende Begivenheder fuldkommen bekræftede.

Ved at henvende sig til Oberst Pitcher, fandt Brödrene, at der var intet Andet for Menigheden at gjöre end at forlade Countiet uden Ophold, og udlevere ham visse Mænd til at tages under Forhör for Manddrab, som man sagde,de havde gjort sig skyldige i vedTræfningen den foregaaende Aften, og endvidere udlevere ham deres Vaaben. Iblandt dem, som derpaa bleve valgte som en Komite til at modtage de Helliges Vaaben, var der nogle af de mest Ubarmhjertige af den tidligere Komite fra Juli Maaned, som havde foranlediget Bogtrykkeriets Ödelæggelse osv.

Hellere end at efterkomme disse urimelige Fordringer, vilde de Hellige med Glæde have udgydt deres Blod for at forsvare deres Rettigheder, deres Fædrelands Frihed og deres Hustruer og Börn, men af Frygt for at overtræde Loven ved at modsætte sig denne foregivne Milits, og i Betragtning af de smigrende Löfter om Beskyttelse og redelig Behandling af Guvernör-Löjtnant Boggs, paa hvem de hidtil havde stolet, lode de sig overtale til at adlyde. I et Antal af Halvtreds eller derover, afstode derpaa Brödrene deres Vaaben, som de alene havde brugt til Selvforsvar, medens de tilstedeværende Mænd, der vare beskyldte for at have deltaget i Skjærmydselen den foregaaende Aften, opgave sig selv til Forhör. Efter at have holdt disse Mænd tilbage i et helt Dögn paa et foregivet Forhör for Mord, hvorunder de bleve truede, skudte efter osv. af Pöbelen, modtog Oberst Pitcher et Uhr af en af Arrestanterne til Dækkelse, som han sagde, af Sagens Omkostninger, förte dem derpaa hen paa en Kornmark og sagde: "Stik af."

Hvor trolöst og forrædersk Guvernör-Löjtnant Boggs ellers handlede i denne Sag vil tydelig kunne ses af det Fölgende, da ingen vigtig Bevægelse blev gjort uden hans Sanktion. Han var visselig Drivefjedren den 20de og 23de Juli, og ved hans Authoritet blev Pöbelen, som allerede bemærket, omdannet til Milits, for ved Krigspuds at bevirke, hvad han og hans Helvedeshær meget vel vidste, ikke kunde ske ved Lovskraft. Thi hvad de verdslige Love angik, var ikke en eneste Overtrædelse fört til Protokols eller noget Bevis skaffet tilveje for, at nogen af de Hellige havde overtraadt dem.

Ikke saasnart havde de Hellige udleveret deres Vaaben, för flere Kompagnier af denne saakaldte Milits bröde op i forskjellige Retninger og truede, hvor de fore frem, baade Mænd, Kvinder og Börn med Döden, dersom de ikke strax forföjede sig bort. I Spidsen for et af disse Kompagnier saa man den velærværdige Isaac McCoy med et Gevær paa Skulderen, befalende de Hellige ufortövet at forlade Countiet og udlevere alle deres Vaaben. Andre saakaldte Evangeliets Forkyndere toge en betydelig Del i Forfölgelsen, idet de kaldte "Mormonerne" "Menneskehedens fælles Fjende," og frydede sig i deres Gjenvordigheder.

Om Aftenen den 5te og 6te November saas Kvinder og Börn at flygte i enhver Retning for den ubarmhjertige Pöbel. Et Antal af omtrent 150 Kvinder og Börn flygtede ud paa selve Prærien, hvor de vandrede omkring i adskillige Dage uden andet Ly end Himmelens udstrakte Befæstning over dem, og med kun syv Mænd til deres Beskyttelse. Andre flygtede i Retning af Missouri Floden, hvor et Antal vandrende Kvinder og Börn fandt Ly for Natten hos en Mand ved Navn Bennett. Medens Kvinder og Börn paa denne Maade uden Naade og Barmhjertighed bleve jagede i forskjellige Retninger, vare andre af Pöbelen paa Jagt efter deres Mænd, hvem de dels skjöde paa, dels bandt og pidskede.

Torsdag den 7de begyndte det paa begge Sider af Flodbredden at vrimle af Mænd, Kvinder og Börn, samt Gods, Vogne, Kister, Kufferter, Proviant osv., medens Færgemændene vare travlt beskjæftigede med at sætte dem over; og da Natten atter sluttede sig over de Helliges Hoveder, havde Vildnisset næsten Udseende af en Lejrforsamling. Hundreder af Mennesker saas i alle Retninger; nogle i deres Telte, andre i Vogne og atter andre under den aabne Himmel omkring deres Ildsteder, medens Regnen styrtede ned i Strömme. Mænd spurgte efter deres Koner, og Koner efter deres Mænd; Forældre spurgte efter deres Börn, og Börn efter deres Forældre. Nogle havde været saa heldige at undkomme med deres Familier, noget Husgeraad og Proviant, medens Andre vare uvidende om deres Paarörendes sande Skjæbne og havde tabt alt deres Gods. Scenen var ubeskrivelig, og vilde udentvivl have fremkaldt Sympathi hos ethvert rettænkende Folk paa Jorden.

Medens de Hellige saaledes vare fordrevne fra deres Hjem og laa lejrede paa de aabne Sletter i den kolde og uhyggelige Örken, viste der sig et mærkværdigt Syn paa Himmelen, nemlig en meteorisk Regn eller Stjernefald. Det begyndte Kl. 2 om Morgenen den 13de November og vedblev indtil Daggry. Hele Himmelen syntes indhyllet i et glimrende Fyrværkeri, og enhver Stjerne i den vidtlöftige Udstrækning syntes pludselig at være bleven styrtet fra sin Löbebane og sendt lovlös ned gjennem Ætherens Regioner; nogle af dem viste sig undertiden som klare Stjerneskud med lange Lysslæb hængende efter sig, af hvilke flere paa engang lignede Regndraaber i Solskin. Nogle af disse lange Lysslæb, der fulgte de meteoriske Stjerner, vare synlige i flere Sekunder, og plejede at sno og tvinde sig ligesom Slanger. Fremtoningen var skjön, storartet og herlig over al Beskrivelse; det var, som om hele Evighedens Artilleri og Fyrværkeri vare satte i Bevægelse for at fortrylle og underholde de Hellige samt forfærde og skræmme Syndere paa Jorden. Det ingöd en panisk Skræk i de Helliges Forfölgere, som dengang vare ifærd med at plyndre, udkaste og ödelægge dem og deres Gods, og bragte dem til at standse med deres Voldsgjerninger for en Tid. Nogle af dem bleve endog saa overvældede af Synet, at de græde, idet de troede, at Dommens Dag

var kommen. De Hellige derimod fyldtes med Glæde derover, da de forstode, at det var et af Tidernes Tegn, der tilkjendegav, at Kristi Komme var nær forhaanden.

De flygtende Hellige toge deres Tilflugt til de omliggende Countier, navnlig Clay County, hvor Beboerne modtoge dem med en vis Grad af Venlighed. De derimod, som flygtede til Van Buren County, bleve atter fordrevne, og en lignende Skjæbne overgik dem, der nedsatte sig i Lafayette County, hvilke atter maatte söge andre Steder hen for Beskyttelse. Ved Aarets Udgang vare imidlertid de fleste af Menigheden midlertidigt bosatte i Clay County, hvor de med Længsel oppebiede den Tid, da Statens Authoriteter vilde tage deres Sag under Behandling og gjenindsætte dem paa deres Ejendomme i Jackson County, men desværre har den ugudelige og fordærvede Magt indtil denne Dag ladet Uslingerne uberörte af Retfærdighedens straffende Haand og ladet Uskyldigheden sörge forgjæves.

Saa forbitret var Pöbelen fremdeles i Jackson County, at de ikke engang tilstedte nogen af de Hellige at komme tilbage for at sikre sig deres personlige Ejendele, som de under deres Flugt ikke havde havt Lejlighed til at medtage, men truede enhver Mormon med öjeblikkelig Död, som nogensinde indfandt sig i Countiet. Fire aldrende Familier, hvis Armod og Alderdomssvaghed forhindrede en hurtig Bortflytning, bleve den 24de Decbr. paa det Ubarmhjertigste drevne fra deres Hjem af et Parti af Pöbelen, som reve deres Kaminer ned, sloge deres Döre og Vinduer itu og rullede store Stene ind i deres Huse. Nogle af disse Mænd havde stridt og blödt i deres Fædrelands Forsvar, og gamle Jones, en af de Lidende, tjente endog som Livvagt hos General Washington under Revolutionen.

OTTENDE KAPITEL.

Betydelig Opvækkelse i Övre-Kanada.—Et nyt Bogtrykkeri oprettes i Kirtland. —De Hellige i Missouri indsende en Ansögning til Præsident Andrew Jackson.—Pöbelen afbrænder henved 200 af de Helliges Huse.—Det förste Höjraad i Kirken organiseres.—Kirken faar sit Navn.—Zions Lejr organiseres og tiltræder Rejsen vestover.—Utilfredshed i Lejren.—Josephs Raad med Hensyn til Behandlingen af Slanger.—Et Skelets Historie.—En hurtig Dom.—Ödelæggelse ved Storm, etc.—Kolera udbryder i Lejren som Fölge af Nogles Opsætsighed.—Lejren ankommer til sit Bestemmelsessted.—Joseph og Andre vende tilbage til Kirtland.

Medens alt dette foregik i Missouri, var Joseph ingenlunde uvirksom, men arbejdede stadigt og trofast for Fremskyndelsen af den Sag, til hvis Grundlæggelse Herren den Almægtige havde kaldt ham. Han vilde med Glæde have forenet sig med de Hellige i Jackson County og delt deres Skjæbne, dersom dette havde været viist og forstandigt og overensstemmende med Herrens Villie, hvilket ikke var Tilfældet, thi hans Nærværelse var dengang mere nödvendig i Kirtland end i Missouri. Havde han alligevel taget derhen paa den Tid, vilde hans Nærværelse der kun have tjent til endyderligere at ophidse Pöbelen og opvække dens Vrede imod Kirken; og uagtet det vilde have været en Tröst for de Hellige i deres Lidelser at have havt deres elskede Leder iblandt sig, saa var det dog bedre under de daværende Omstændigheder, at han forblev, hvor han var. Dog sendte han dem opmuntrende Breve fra Tid til anden og kundgjorde dem Herrens Villie, samt raadede dem paa det Bestemteste til ikke at sælge deres Jorder i Jackson County, men beholde deres Ejeret og Papirer paa dem.

Imidlertid skred Arbejdet paa Herrens Hus i Kirtland raskt fremad under Josephs Opsyn, da de Hellige vare villige til at gjöre Alt, hvad der stod i deres Magt, for dets Opbyggelse, og ofrede med Glæde baade Arbejde og Midler.

Den 5te Oktober 1833 forlod Joseph Kirtland i Forening med Sidney Rigdon og E. F. Nickerson for at gjöre en Tur til Övre-Kanada og mellemliggende Stater. Paa denne Rejse bleve en Mængde Forsamlinger afholdte og Lejlighed givet dem til at prædike for Skarer af Folk, som ikke tidligere havde hört Evangeliets Fylde. En almindelig Interesse lagdes for Dagen iblandt Folket med Hensyn til at höre deres Vidnesbyrd, og betydelig Opvækkelse herskede paa de Steder, som de besögte. Efter derpaa at have döbt en hel Del og oprettet en Gren af Kirken i Mount Pleasant samt ordineret E. F. Nickerson til Ældste, begave

Joseph og Rigdon sig paa Tilbagerejsen og ankom til Kirtland den 1ste Novbr. Medens Joseph paa denne Rejse opholdt sig i Perrysburgh, N. Y., modtog han den 12te Oktbr. en Aabenbaring, som findes anfört i Pagtens Bog, 95de Stk.

Oliver Cowdery og Biskop Whitney, som nogen Tid i Forvejen vare blevne sendte til New York for at gjöre Indkjöb af en ny Presse og Typer samt Vareoplag til en Butik, som de agtede at oprette i Kirtland, vendte tilbage den 1ste Decbr.; og allerede den 18de s. M. blev Bogtrykkeriet indviet til Herren og hans Tjeneste ved Bön af Joseph, Sidney Rigdon og Hyrum Smith, hvorefter de paany begyndte at udgive "*The Evening and Morning Star*," med Oliver Cowdery som Redaktör. Samme Dag blev tillige Fader Joseph Smith ordineret til Kirkens Patriark.

Den 16de Decbr. modtog Joseph en Aabenbaring angaaende Zions Forlösning, hvori Herren siger, at han havde ladet disse Trængsler komme over Zions Indbyggere for deres Overtrædelsers Skyld, men at han for Fremtiden vilde være dem naadig og miskundelig, og i sin egen bestemte Tid lade de Trofaste iblandt dem tilligemed deres Börn vende tilbage og opbygge Zions Centrumstav. Over deres Fjender vilde han lade svare Domme og Ödelæggelser udgaa, indtil de omsider ganske vare udryddede. (Se Pagtens Bog, 98de Stk.)

Nogle Aar senere under Krigen mellem Syd-og Nordstaterne lede Beboerne of denne Landsdel ganske forfærdeligt, idet alle de Lidelser og Fornærmelser, som de havde tilföjet de Hellige, ved denne Lejlighed faldt tilbage paa dem selv i endnu större Maal. Medens mange af dem bleve dræbte og Andre jagede fra Sted til Sted, opbrændte man deres Huse og Ejendele, ödelagde deres Sæd, og dels stjal dels bortdrev deres Kreaturer. Först forsilde begyndte de at forstaa, at en retfærdig Guds straffende Hævn aldrig udebliver.

Den 22de Januar 1834 skrev Præsidentskabet i Kirtland et opmuntrende Brev til de Hellige i Missouri og sendte dem en Afskrift af Aabenbaringen tilligemed en Del Penge, som Brödrene i de östlige Stater havde samlet, for dermed at afhjælpe deres lidende Södskendes Trang. Ligeledes bleve de raadede til, ikke at spare nogen Ulejlighed for at faa deres Sag frem for Landets Authoriteter. I et Antal af 114 indsendte derpaa Brödrene i Missouri en Ansögning, ledsaget af en Skrivelse, til den daværende Præsident for de Forenede Stater, Andrew Jackson, og tilstillede samtidig Thomas H. Benton, Missouris Senator i Kongressen, en Skrivelse, hvori han underrettedes om Petitionens Indhold og anmodedes om at bruge sin Indflydelse i Sagen til de Helliges Bedste. Denne Ansögning overlod Præsidenten til Krigssekretæren Lewis Cass, som derpaa gav de Hellige et ugunstigt Svar. Han anförte saaledes bl. A., at "Mormonernes" Sag, som den dengang stod, ikke kom ind under Forbundsregjeringens Myn-

dighed. Som Fölge heraf kunde Præsidenten Intet gjöre ved Sagen—en daarlig Tröst for de Hellige, der havde kjöbt deres Land af Forbundsregjeringen og igjen vare blevne det berövede ved Pöbelmagt.

Ikke bedre Udsigter havde de Hellige for at faa Gjenoprejsning ved Staten Missouris egne Domstole. Skjöndt de vedligeholdt en stadig Korrespondence med Guvernören, og han paa det Nöjagtigste blev underrettet om alt det Forefaldne, blev der dog aldrig tagen alvorlige Forholdsregler for at komme dem tilhjælp. Det er vel sandt, at han beordrede en Undersögelsesret at holdes i Jackson County, og at General-Advokaten og en Militæreskorte under General Atchison samt de Helliges Vidner rejste did og forlangte Indstævninger, men Retten nægtede at gjöre Noget ved Sagen; og Militæret, General-Advokaten og Vidnerne bleve alle af Pöbelen jagede ud af Countiet, hvormed den hele Sag endte. Guvernören befalede ogsaa, at de Helliges Vaaben, som bleve dem ulovligen fratagne—50 Geværer og 1 Pistol—skulde tilbageleveres dem, men istedet derfor bleve de uddelte iblandt Pöbelen.

For endyderligere at forhindre de Helliges Tilbagevenden til deres Ejendomme i Jackson County, afbrændte Pöbelen en Nat i April 1834 alle deres Huse, henved 200 i Antal, og vedblev fremdeles at true enhver Hellig paa Livet, som lod sig tilsyne i Countiet.

Joseph havde ogsaa mange Besværligheder at kjæmpe med i Kirtland. De Hellige der vare fattige og manglede de nödvendige Midler til Forfremmelsen af Herrens Sag. Kirken saavelsom Brödrene i Almindelighed vare komne betydeligt igjæld paa Grund af de mange Processer, de havde med deres Fjender, hvis Antal stadigt voxede.

En Apostat ved Navn Doktor P. Hurlbert besögte paa denne Tid Staten New York, hvor han opsamlede alle de latterlige og urimelige Historier, man kunde tænke sig, angaaende Joseph og Familien Smith, og erholdt endog edelig aflagte Vidnesbyrd om deres Karakter, som senere viste sig at være falske. Med disse Papirer rejste han tilbage til Ohio, og sögte ved offentlige Foredrag at vække Folkets Vrede og Harme imod Joseph og Kirken, og truede endog med at ville dræbe Joseph, dersom han ikke paa anden Maade kunde ödelægge Værket. For disse Trudsler blev han arresteret og forhört, og maatte give Sikkerhed paa 200 Dollars for Overholdelsen af Fred i sex Maaneder samt betale 300 Dollars i Sagsomkostninger.

Den 17de Febr. 1834 blev Kirkens förste Höjraad, ifölge tidligere Aabenbaring, organiseret i Joseph Smiths Hus i Kirtland. Fire og tyve Overpræster vare nærværende ved denne Lejlighed, og ved deres enstemmige Votum bleve Joseph Smith jun., Sidney Rigdon og F. G. Williams anerkjendte som Præsidenter, medens Overpræsterne Joseph Smith sen., John Smith, Joseph Coe, John Johnson, Martin Harris, John S. Carter, Jacob Carter, Oliver Cowdery, Samuel H. Smith, Orson Hyde, Sylvester

Smith og Luke Johnson valgtes til Medlemmer af samme Raad. Hensigten med dets Oprettelse var at bilægge alle vigtige Sager, der maatte opkomme i Kirken og som ikke til Parternes Tilfredshed kunde blive bilagte af Kirken eller Biskoppens Raad. (Se videre angaaende dette Höjraads Pligter og Love: Pagtens Bog, 5te Stk.) Da der paa denne Tid var en Del Klager fremfört imod nogle af Brödrene og adskillige vanskelige Sager at behandle, var dette Höjraad snart i Virksomhed, efterat Joseph i deres næste Möde under Hænders Paalæggelse havde velsignet enhver af de tolv Raadmænd og de to assisterende Præsidenter, samt givet dem de nödvendige Instruxer og Formaninger i Henseende til deres höje og vigtige Kaldelse.

Den 24de s. M. modtog Joseph en Aabenbaring (Pagtens Bog, 101ste Stk.), hvori Herren befalede ham at samle Kirkens Styrke, de unge og midaldrende Mænd fra de forskjellige Grene, og gaa med dem op til Missouri for at forlöse Zion. Joseph Smith, Sidney Rigdon, Hyrum Smith, F. G. Williams, Orson Hyde, Orson Pratt, Parley P. Pratt og Lyman Wight bleve derpaa ved Aabenbaring beskikkede til at tage afsted to og to i forskjellige Retninger for at samle disse Mænd og prædike til Folket. Joseph og Parley P. Pratt rejste sammen. De forlode Kirtland den 26de Febr. og rejste mod Öst til Staten New York, besögende de forskjellige Menigheder af Hellige, som fandtes undervejs, og afholdt Forsamlinger hos Fremmede, hvorsomhelst Lejlighed gaves. De talte flere Gange til store Skarer af Folk og bare kraftigt Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliets Fylde, som atter var gjengivet, hvilket paa flere Steder bar gode Frugter. Saaledes havde de god Fremgang i Freedom, Caterangus County, N. Y., hvor de döbte Heman Hyde, og i en ganske kort Tid oprettedes dersteds en Gren paa 30 til 40 Medlemmer. I Genesee stödte de sammen med Sidney Rigdon og adskillge andre af Brödrene fra Kirtland, og afholdt i Forening en Konference i Avon, Livingston County, N. Y., den 16de Marts, hvor en Del Forretninger bleve udförte til Kirkens Bedste.

Efter Afholdelsen af denne Konference begav Joseph sig paa Tilbagerejsen til Kirtland, hvortil han ankom den 28de Marts efter lidt over en Maaneds Fravær. Han havde havt en behagelig Rejse og betydelig Held paa sin Mission i Forening med Resten af Brödrene. Herrens Aand hvilede over mange af Kirkens unge og midaldrende Mænd, som med Beredvillighed kom frem og tilböde sig at ville drage til Missouri som Frivillige for at hjælpe deres Brödre i deres ulykkelige Stilling. Det var efter Josephs Hjemkomst fra denne Mission, at han mödte for Retten i Chardon imod Doktor Hurlbert, og hvor Resultatet blev som ovenanfört.

Den 18de April forlod han atter Kirtland tilligemed Sidney Rigdon og flere andre af Brödrene og rejste til New Portage, 50 Mile vestenfor

Kirtland, hvor en Del Frivillige havde meldt sig og vare rede til at drage til Missouri. Paa Vejen did trak Brödrene en Dag sig tilbage til en nærliggende Skov og oplöftede deres Hjerter i inderlig Bön til Herren for deres Södskende i Missouri og for de Mænd, som vare ifærd med at drage derhen til deres Undsætning. Glade og tilfredse droge de derpaa videre, efter först at have velsignet hverandre og givet hverandre Haandspaalæggelse i den Herres Jesu Kristi Navn, hvorved de erholdt en större Fylde af Herrens Aand. Efter Afholdelsen af en Konference i New Portage den 21de April vendte Joseph tilbage til Kirtland, hvor han den 23de modtog en Aabenbaring om den Forenede Orden, som Herren allerede dengang önskede at faa indfört iblandt sit Folk. (Se Pagtens Bog, 99de Stk.)

I en Konference, som derpaa blev afholdt i Kirtland den 3die Maj, fik Kirken sit Navn, og blev for förste Gang, ifölge Herrens Villie, kaldet: "JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE-DAGES HELLIGE."

De Brödre, som havde tilbudt sig at ville drage til Missouri for at hjælpe deres Södskende, begyndte nu at samle sig i Kirtland og New Portage, og allerede den 5te Maj bröd Joseph op fra Kirtland med 100 Mand, vel bevæbnede og udrustede med Vaaben og Ammunition saavelsom en Del Klæder og Nödvendighedsartikler, som de Hellige i Östen havde ydet, for at sende deres lidende Brödre i Missouri. Allerede Dagen efter ankom de til New Portage, hvor 50 andre Mænd, som i flere Dage havde oppebiet deres Ankomst, föjede sig til dem. Deres Antal voxede stadigt, efterhaanden som de droge fremad, og da de ankom til Missouri talte de 205 Mand foruden en Del Kvinder og Börn.

Dette Kompagni er bekjendt i Kirkens Historie under Navn af Zions Lejr, og fremtræder i Kirkens tidligere Dage som en meget vigtig Organisation. Den Mission, den udförte, var meget prövende og besværlig, men desuagtet viste de fleste af Brödrene sig meget udholdende og standhaftige, og mange af dem ere siden blevne kaldte til at indtage vigtige Stillinger i Kirken. Saaledes var Præsident Young, Heber C. Kimball og flere af de Tolv samt andre ledende Mænd med paa denne Rejse, hvorunder de lagde de samme Egenskaber for Dagen, som siden har gjort dem saa navnkundige paa deres offentlige Löbebane.

Sidney Rigdon, Oliver Cowdery og en Del andre Brödre, der arbejdede paa Templet i Kirtland, vare de Eneste, som med Undtagelse af Oldinger samt Kvinder og Börn forbleve tilbage, da Lejren i Begyndelsen af Maj bröd op og begav sig paa Rejsen vestover. För de imidlertid forlode New Portage den 8de Maj, organiserede Joseph Lejren, som dengang bestod af 150 Mænd med 20 Vogne. Hele Korpset blev inddelt i smaa Kompagnier, hvert paa 12 Mænd. Disse tolv Mænd udvalgte igjen af deres Antal en Kaptejn, hvis Rettighed det var at paalægge de andre Mænd i deres respektive Kompagnier deres forskjellige Pligter. Disse

andre Mænd vare: to Kokke, to Fyrmænd, to Teltmagere, to Vandbærere, to Fragtkudske, een Löber og een Kommissær. F. G. Williams blev beskikket til Kasserer, Zerubbabel Snow til General-Kommissær og selv var Joseph i Forvejen bleven udnævnt til Kompagniets Förer. Dets kontante Midler bleve overdragne til Kassereren, som igjen svarede alle Udgifter. Kommissærens Bestilling bestod for en Del i at uddele til de forskjellige Smaakompagnier deres Andel af Mel og andre Födevarer, som indkjöbtes for Lejrens Penge, eftersom hvert af disse Kompagnier bagede sit eget Bröd og tillavede sin egen Mad. Hver Morgen og Aften löd Signalhornet til Tegn paa, at Bönnens Time var kommen, og i andægtig Stilhed böjede Alle Knæ og opsendte til den Almægtige deres Taksigelse for hans beskyttende Naade, der var over dem ved Nat og ved Dag.

Efterat Lejren havde forladt New Portage, drog den videre gjennem Mansfield og Richfield til Floden Miami, hvortil den ankom den 16de. Og da Vejene i Begyndelsen vare meget daarlige og Vognene desuden næsten fyldte med Bagage, maatte Brödrene vandre det meste af Vejen tilfods. Undertiden maatte de endog paa de slemmeste Steder hjælpe Trækdyrene med at hale Vognene over ved Hjælp af Reb. Den 16de droge de over Grændseskjellet mellem Ohio og Indiana, indenfor hvis Grændser de sloge Lejr for Sabbaten, efter en haard Dagsrejse paa 40 Mile. Her begyndte en oprörsk Aand for förste Gang at ytre sig i Lejren. Joseph irettesatte Brödrene, fordi de gave efter for en saadan Aand og sagde dem, at dersom de ikke lode den fare, vilde de rammes af Ulykker, Besværligheder og Hindringer paa Vejen. "I ville endog erfare det," sagde han, "för I forlade dette Sted." Den næste Morgen vare alle Hestene i Lejren saa stivbenede, at de knapt kunde gaa nogle faa Skridt til Vandingsstedet. Da Joseph erfarede dette, sagde han til dem, at dersom de vilde ydmyge sig for Herren, skulde de erholde et Vidnesbyrd om, at hans Öje var over Lejren og at hans Haand var med i dette Uheld, thi deres Heste skulde blive friske og karske igjen. Ved Middagstid den samme Dag vare Hestene ligesaa stærke og smidige som för med Undtagelse af een, der döde strax efter, og denne tilhörte Sylvester Smith, der havde været den mest Oprörske i Lejren.

Den 17de Maj fortsattes Rejsen, og Lejren passerede igjennem Vandalia. Den 21de satte de over White River og den 25de ankom de til Illinois's östlige Grændse. Den 27de naaede de den dybe Flod Kaskaskia, hvor de vare saa heldige at finde et Par Baade, paa hvilke de förte Rejsegodset over. Hestene lode de svömme over, medens Brödrene paa den modsatte Side hjalp dem op ad den stejle Flodbred ved Hjælp af Reb. Vognene lode de ligeledes hale over. Den 31te lejrede de sig i Nærheden af Jacksonville ved Illinois Floden, hvor de derpaa tilbragte Söndagen.

Paa de forskjellige Steder, som de rejste igjennem, lagde Folket megen Nysgjerrighed for Dagen med Hensyn til hvem de egentlig vare og hvorhen de havde bestemt sig. Undertiden nærede de endog Mistanke til, at de virkelig vare "Mormoner," og i saa Tilfælde prövede de gjerne paa at tælle dem, men kunde aldrig komme til noget rigtigt Resultat; som oftest talte de fire eller fem Gange for mange. Om Helligdagene plejede Brödrene i Almindelighed at holde Forsamling og prædike til Folket. Forskjellige Meninger gjorde sig da gjældende blandt de Fremmede med Hensyn til hvilken Sekt de tilhörte. En, som prædikede om fri Naade, kaldte de en Methodist, en Anden, som prædikede om Daab til Syndsforladelse, kaldte de en Campbellit, og en Tredie, som prædikede en anden Lærdom, kaldte de en Presbyterianer osv. Aarsagen, hvorfor de saa strængt bevarede deres Inkognito og ikke önskede at tilkjendegive, hvem de egentlig vare, var naturligvis den, at deres Fjender maaske i modsat Fald vilde have rejst sig og hindret dem fra at udföre deres Mission. De vidste paa samme Tid ikke, at Gud ved at gjengive Evangeliet til Jorden ogsaa havde gjengivet Sandhedens Principer i *deres Fylde.* Fölgelig kunde Ældsterne prædike om sande Principer, som baade Katholiker, Presbyterianer, Methodister og andre Sekter troede, og dog være Sidste-Dages Hellige. Thi alle disse Sekter havde en Del Sandhed iblandt sig, men Evangeliet, som Herren paany havde aabenbaret igjennem Joseph, indeholdt det Hele.

Paa andre Steder igjen truede Indbyggerne dem med, at de ikke skulde faa passere, og tilföjede dem Fornærmelser paa forskjellige Maader, men de frygtede ikke for deres Trudsler eller vare bange for at fortsætte deres Rejse, thi Gud den Almægtige var med dem og hans Engle gik foran dem. "Vi vide" sagde Joseph, "at Engle vare med os, thi vi saa dem."

Under Rejsen kom Brödrene i Lejren tidt i Beröring med Slanger, hvoraf mange vare meget giftige, men Joseph formanede Brödrene til hverken at dræbe Slanger, Fugle eller nogen anden Slags Dyr under Rejsen, medmindre Nödvendigheden krævede det f. Ex. i Tilfælde af Mangel eller Hungersnöd. Og da nogle af Brödrene engang vare ifærd med at opslaa Josephs Telt, hændte det sig, at de fik Öje paa tre Klapperslanger, som de just skulde til at dræbe, da Joseph kom tilstede og forböd dem at gjöre dem nogen Fortræd. Derpaa skred han til at fortælle dem, hvad der var ret at gjöre under Omstændighederne. Han spurgte dem, hvorledes Slangen nogensinde vilde tabe sin Ondskab og Giftighed, saalænge Guds Tjenere udviste de samme Egenskaber og förte Krig imod Slangen, naarsomhelst de saa den. "Mennesket," sagde han, "maa först selv blive uskadeligt, för det kan vente at se den umælende Skabning blive det. Naar Mennesket taber sine onde Tilböjeligheder og ophörer at ödelægge Dyreracen, kan Löven og Lammet leve tilsammen og et diende Barn stikke sin Finger ind i en Baselisks Hule."

En Dag blev en Broder i Lejren ved Navn Solomon Humphrey, som var ældre end de fleste af Brödrene, meget træt paa Grund af Rejsen, og lagde sig ned i Græsset for at hvile, men faldt snart isövn. Da han sov ind, havde han sin Hat i Haanden, og da han atter vaagnede, saa han en Klapperslange ligge sammenrullet mellem sig og Hatten og ikke over en Fod fra hans Hoved. I samme Öjeblik kom nogle af Brödrene tilstede og samlede sig omkring ham, sigende: "Det er en Klapperslange, lad os dræbe den," men Broder Humphrey sagde: "Nej, jeg vil beskytte den; gjör den ingen Fortræd, thi den og jeg har havt en blid Slummer sammen." Slangen havde ingen Skade gjort ham, og idet de kom Josephs Ord ihu, lode de den uskadt liste sig bort.

Da Lejren den 2den Juni ankom i Nærheden af Illinois Floden, opdagede de en stor Höj, paa hvis Top de fandt nogle Stene, som efter den Maade, hvorpaa de laa, havde Udseende af tre Altere, det ene bygget ovenover det andet efter gammel Stil. De begyndte strax at grave i Höjen, og i omtrent en Fods Dybde under Overfladen stödte de paa Skelettet af et Menneske. Imellem dets Ribben fandt de Spidsen af en lamanitisk Pil, som öjensynlig havde voldt dets Död. Medens de stode og betragtede dette Skue, blev et Syn om det Forbigangne ved Herrens Aand opladt for Josephs Forstand, og han opdagede, at den Person, hvis Skelet de havde seet, var en hvid Lamanit—en stor, sværbygget Mand og en Mand af Herren. Hans Navn var Zelph og havde været en Kriger og Hövedsmand under den store Profet Onandagus, der var bekjendt fra Havet i Öst til Klippebjergene. Den Forbandelse, der var kommen over Lamaniterne, paa Grund af deres Fædres Overtrædelse, var ganske eller idetmindste for en Del borttagen fra Zelph. Et af hans Laarben var bleven brækket i Krig ved en Sten fra en Slynge nogle Aar för hans Död, og han var siden bleven dræbt med den Pil, som fandtes mellem hans Ribben, i en Træfning under den sidste store Krig mellem Lamaniterne og Nephiterne.—Hvor langt mere tilfredsstillende er det ikke at have Herrens Ord om en saadan Gjenstand end tusinde Menneskers Gisninger! Joseph og Brödrene erholdt denne Mands Historie gjennem Aabenbaring, fölgelig vare de ikke overladte til nogen Tvivl eller Formodning desangaaende.

Omtrent en halv Dagsrejse fra dette Sted steg Joseph op paa et Vognhjul og kaldte Lejrens Folk sammen. Han var tidligere bleven ledet til at advare dem og fölte sig atter paavirket til at profetere til dem. Efterat have givet dem mange gode Raad, og formanet dem til Trofasthed og Ydmyghed, fortalte han Brödrene, at Herren havde aabenbaret til ham, at en Plage vilde komme over Lejren som Fölge af de trættekjære og uregjerlige Aander, som viste sig iblandt dem; dog dersom de vilde omvende sig og ydmyge sig for Herren, kunde Plagen, sagde han, for en Del blive bortvendt; "men saa sandt som Herren lever," sagde

han, "ville de komme til at lide, fordi de give efter for deres uregjerlige Sindelag." Det vil senere af Fortællingens Löb ses, hvorledes hans Ord ved denne Lejlighed paa det Bogstaveligste blev opfyldt. For imidlertid at vise, hvor smaalige nogle af Brödrenes Fölelser vare, ville vi anföre en lille Tildragelse, som ved en vis Lejlighed fandt Sted i Lejren.

Kommissæren havde engang indkjöbt 25 Gallon Honning og et Dusin Skinker, som vare tilberedte efter Vestens Vis; og da der ikke var Skinker nok til at forsyne de forskjellige Kompagnier i Lejren med een hver, blev Josephs Kompagni enigt omat være nogen foruden. De lavede derpaa deres Aftensmad saa godt de kunde, hvilken bestod af Gröd og Honning, men i deres udmattede Tilstand, kunde denne Föde neppe stille deres Hunger. Netop som de vare færdige med at spise, bleve omtrent sex af Skinkerne bragte hen foran Teltets Dör og kastede ned i Vrede, idet de Personer, som bragte dem, sagde: "Vi ville ikke spise raaddent, smudsigt Kjöd." Joseph fik en af Skinkerne tillavet, og baade han og Selskabet fandt, at den smagede ganske fortræffeligt, og havde efterpaa en herlig Fest.

Den 4de Juni naaede Lejren Mississippi Floden, og uagtet Indbyggerne paa dette Sted truede dem med, at de ikke skulde komme over paa den anden Side af Floden, kom de dog alle lykkelig og vel over efter to Dages Forlöb, og lejrede sig den 7de i en Lund i Monroe County, Missouri. Her fandtes en Gren af Kirken ved Navn Salt River Menighed, hvoraf nogle forenede sig med Lejren, og da et Kompagni Frivillige, som Josephs Broder Hyrum havde samlet paa dette Sted, ogsaa forenede sig med dem, udgjorde hele Lejren paa den Tid 205 Mand med 25 Vogne, hver forspændt med to eller tre Heste. Lejren blev nu omorganiseret og Joseph igjen anerkjendt som Överstkommanderende og Lyman Wight som General. En Livvagt paa tyve Mand blev ligeledes oprettet med Hyrum Smith som Kaptejn og Geo. A. Smith som Josephs Vaabendrager.

Omtrent tre Dage efterat de havde forladt Salt River, mödte Lejren Ældsterne Orson Hyde og Parley P. Pratt, hvilke Joseph havde sendt til Jefferson City for at tale med Daniel Dunklin, Missouris Guvernör. De berettede, at Guvernören havde nægtet at opfylde sit Löfte om at gjenindsætte Brödrene paa deres Ejendomme i Jackson County, og at den eneste Grund, som han anförte, for ikke at yde dem Retfærdighed, var, "at det ikke lod sig gjöre."

Medens Lejren var undervejs til Clay County, blev et offentligt Möde afholdt af Borgerne dersteds den 16de Juni efter Opfordring af Kredsdommer Ryland. Dette Möde, som talte over 1000 Mennesker, overværedes tillige af en Del af de Brödre, som vare blevne uddrevne fra Jackson County. En Deputation fra Jackson-Pöbelen, som og saa var nærværende, fremlagde et Forslag for Mödet med Hensyn til Afkjöbelsen af de

Helliges Jorder og Besiddelser i nævnte County, hvilket Forslag var tilsyneladende gunstigt, men ved nærmere Undersögelse viste det sig kun at være Bedrageri, da det nemlig var af en saadan Beskaffenhed, at Brödrene umulig kunde indgaa derpaa. För man kom til nogen Slutning, bröd Mödet op i störste Forvirring, foraarsaget ved, at een Missourianer gjennemborede en anden. Manden, der saaledes blev dræbt, tilhörte Pöbelpartiet, og havde engang pryglet en af de Hellige næsten tildöde, og brystede sig af at have gjort det Samme med mange Andre.

Efter dette Möde, der afholdtes i Raadhuset i Liberty, Clay County, rejste nogle af Pöbelen til Independence for at samle en Styrke, tilstrækkelig stor til at möde Joseph og hans Hær, som Lejren blev kaldet, og betydelig Frygt hvilede over Folket med Hensyn til ham og hans Hensigter. Da James Campbell, en af Pöbelens Ledere, satte sine Pistoler tilrette i deres Hylstre, för han tog afsted, svor han, at "Örne og Höge skulde æde hans Kjöd, dersom han ikke inden to Dages Forlöb ganske havde ödelagt Joe Smith og hele hans Hær." Denne Mand mente, at det vilde være en let Sag for ham at sætte denne sin Trudsel i Udförelse, men han tænkte ikke paa, at den almægtige Gud kunde ved sin Mellemkomst hindre ham i Udförelsen af hans onde Hensigter. Han og de Övrige gik til Færgestedet og prövede at sætte over Missouri Floden, efterat Mörket var faldet paa, men da de vare komne omtrent midt ud paa Floden, fandt Guds Engel for godt at sænke Baaden, hvorved syv af de tolv, som forsögte at sætte over, omkom. Iblandt de Omkomne var ogsaa James Campbell, der flöd ned ad Floden fire eller fem Mile og tilsidst drev hen paa en Bunke Drivtömmer, hvor Örne, Höge, Ravne, Krager og andre vilde Fugle aade Kjödet af hans Ben til Opfyldelse af hans egne Ord, saa at efter tre Ugers Forlöb intet Andet var tilbage af ham end kun et frygteligt udseende Skelet.

Denne Ulykke afskrækkede dog ikke Pöbelen, som allevegne samlede sig i store Skarer fra de omliggende Countier for at modsætte sig Joseph og Brödrenes Fremtrængen. Imidlertid vedblev Lejren langsomt, men sikkert, at nærme sig dens Bestemmelsessted, og om Aftenen den 18de Juni opsloges dens Telte omtrent en Mil fra Richmond i Ray County. Dagen efter bröde de tidligt op i det Haab at skulle kunne naa Clay County samme Dag, hvor de fleste af de Hellige boede, der vare blevne uddrevne fra Jackson County, men flere mindre Uheld ramte dem paa Vejen, saa at de, efterat have rejst omtrent 15 Mile, tilsidst bleve nödsagede til at slaa Lejr paa en Bakke mellem to Grene af Fishing River. Ikke saasnart havde de opslaaet deres Telte og beredt sig til at tilbringe Natten paa dette Sted, för en forfærdelig Storm med Regn og Hagl, ledsaget af Torden og Lynild, begyndte at rase og vedblev hele Natten igjennem. Det syntes, som om selve Himmelens Kræfter vare

satte i Bevægelse for at forsvare den lille Skare af Hellige, der stod under Profeten Josephs Ledelse.

Jackson-Pöbelen, som havde samlet sig i den Hensigt at ville dræbe "Joe Smith og hans Hær," var netop ifærd med at sætte over Missouri Floden til Clay County, hvor de havde isinde at forene deres Kræfter med en anden Pöbelhob fra Richmond, Ray County, og den förste Ladning paa 40 Mand var allerede landsat, da denne frygtelige Storm bröd lös. Hagelen var saa vedholdende og stærk paa Pöbelens Side, at den lavede Huller i deres Hatte, bröd nogle af deres Geværstokke over og bragte deres Heste til at löbe löbsk. En af dem blev endog dræbt af Lynilden og istedetfor at fortsætte Fjendtlighederne, vendte de 40 Mand næste Dag tilbage til Jackson County, overtydede om ligesom hine Overlevende af det druknede Kompagni, at naar Jehova strider, ville de helst være fraværende. Den eneste Ubehagelighed, som Lejren led ved dette Uvejr, var, at en Del Telte blæste ned og at Brödrene bleve noget gjennemblödte af Regnen. Om Aftenen för Stormen naaede Vandet i Big Fishing River kun til en Mands Ankler, men næste Morgen var det over 40 Fod dybt. I Little Fishing River svor Pöbelen, at Vandet steg 30 Fod i 30 Minuter.

Den 21de blev Lejren besögt af Oberst Sconce og to andre ledende Mænd fra Ray County, der kom for at tale med Brödrene og forhöre sig om deres Hensigter. "Jeg ser," sagde Obersten, "at der er en almægtig Kraft, som beskytter dette Folk, thi da jeg bröd op fra Richmond i Ray County med et Kompagni væbnede Mænd og med den faste Beslutning at ville ödelægge Eder, rejste der sig en forfærdelig Storm, som hindrede mig fra at naa Eder." Da han först traadte ind i Lejren, blev han greben af en saadan Frygt, at han nödtes til at sætte sig ned for at fatte sig; og da han havde bekjendtgjort Hensigten med sit Besög, rejste Joseph sig og gav en Beretning om de Helliges Lidelser i Jackson County, om deres Forfölgelser i Almindelighed for deres Religions Skyld og om Öjemedet med deres Komme til Missouri, for om mulig at skaffe deres Brödre Ret og gjenindsætte dem paa deres Ejendomme i Jackson County. Da Joseph havde endt sin Tale, som endog havde frembragt Taarer i de Fremmedes Öjne, rejste de sig og rakte ham Haanden til Afsked, idet de sagde, at de vilde bruge deres Indflydelse for at mildne den Ophidselse, som overalt herskede imod dem. Derpaa toge de bort, og rede siden omkring blandt Folket og gjorde sig utrættelig Flid for at bilægge Ophidselsen.

Paa Foranledning af Cornelius Gillium, Landsdommer for Clay County, lod derpaa Joseph og adskillige andre af Brödrene en Meddelelse indrykke i et Blad, kaldet "*Missouri Enquirer,*" hvori de cirkulerende usandfærdige Rygter og Fortællinger om Brödrenes Forehavende modsagdes, og deres virkelige Öjemed fremsattes og offentliggjordes for Folket. I denne Meddelelse gjorde de ogsaa Forslag om at ville kjöbe nogle

af Pöbelens Ejendomme i Jackson County, hvilket Forslag var meget forskjellig i sin Beskaffenhed fra det, som Pöbelen tidligere havde gjort de Hellige. De forlangte ikke heri, at en eneste Person skulde forlade Countiet, men Enhver, som vilde overholde Landets Love og ikke krænke sin Næstes Rettigheder, kunde leve og bo der i uforstyrret Fred. Der var imidlertid en Klasse, som ikke under nogen Omstændigheder vilde holde Fred, men havde besluttet at forfölge og plage de Hellige, saalænge der var nogen tilbage af dem i Landet. Det var disse Mænds Ejendele, som Joseph og de andre Ældster foresloge at kjöbe, men som man kunde vente af disse Uslinger, afsloge de at indgaa paa noget Forslag, der vilde beröve dem Lejlighed til at fortsætte deres Forfölgelser.

Medens Lejren laa ved Fishing River, modtog Joseph atter en Aabenbaring angaaende Zions Forlösning. (Se Pagtens Bog, 102det Stk.) Herren sagde heri, at han havde hört Brödrenes Bönner i Lejren og havde antaget deres Offer, men paa Grund af hans Folks Overtrædelser, skulde Ældsterne vente en Tid paa Zions Forlösning. Folket i Almindelighed, sagde han, behövede mere Undervisning, og selv vare de ikke tilstrækkelig beredte. Han havde imidlertid bragt dem saa lang en Vej for at pröve deres Tro og berede dem for större Velsignelser. Fra Fishing River drog Lejren derpaa (den 23de) til Rush Creek i Nærheden af Liberty, Clay County, hvor de lejrede sig paa en af Brödrenes Marker.

Vi have allerede anfört, at Joseph för Lejren satte over Mississippi Floden underrettede Brödrene om, at Gud som Fölge af Nogles Ulydighed og Opsætsighed havde besluttet at lade en Plage komme over dem, og at dersom de ikke omvendte sig og ydmygede sig for Herren, skulde de dö som Faar af Leversyge. Han udtrykte sin Beklagelse herover, men sagde tillige, at det kunde ikke undgaas; Straffen maatte komme. Omvendelse og Ydmyghed kunde for en Del afvende Plagen, men det kunde ikke tilfulde standse den.

Allerede den 21de Juni begyndte hans Ord at gaa i Opfyldelse, idet nogle af Brödrene bleve angrebne af Kolera, men först om Aftenen den 24de bröd den ud for Alvor. Allevegne hörte man Graad, Jammer og Klage. Saa overraskende og heftig var Angrebet af denne frygtelige Sygdom, at en Del af Brödrene, som stode paa Vagt, faldt bevidstlöse til Jorden med deres Geværer i Haanden, saasnart de bleve angrebne deraf. Omendskjöndt Joseph var bleven ledet til at advare Brödrene mod den forestaaende Plage, opböd han dog ved de förste Tegn paa Sygdommens Tilstedeværelse al sin Tro og Kraft for at irettesætte Fordærveren, men lærte snart ved smertelig Erfaring, at det ikke var ret eller sikkert at söge at standse Jehovas Haand, naar han engang har besluttet at udföre Ödelæggelse over et Folk; thi i samme Öjeblik, som han forsögte at standse Plagen, blev han selv meget haardt angreben, og havde han ikke holdt op med at true Sygdommen, vilde hans eget Liv være bleven et Offer.

Den Förste, der faldt som Offer for denne Sygdom, var Ældste John S. Carter, der, saasnart den viste sig iblandt dem, traadte frem for at true Sygdommen, men blev selv öjeblikkelig angreben og döde den 25de Juni Kl. 6 om Eftermiddagen. I fire Dage vedblev derpaa Koleraen at rase, indtil omtrent 68 af de Hellige vare angrebne, hvoraf 14 döde, deriblandt A. S. Gilbert, der havde været Kirkens Agent og Bestyrer af Herrens Forraadshus.

Den 25de forlod Joseph i Forening med David Whitmer og to andre Brödre Rush Creek for at besöge de Hellige, som boede i den vestlige Del af Clay County. Paa Vejen did gik de ind i et Hus for at bede om en Drik Vand, men Konen i Huset skreg ud af Dören, at hun havde ikke noget Vand for "Mormoner," hvorpaa de vendte om og gik videre, men inden en Uge var omme, kom Koleraen til samme Hus, og Konen og tre andre af Familien döde.

Joseph tilbragte derpaa flere Dage blandt sine gamle Venner og Bekjendte i Clay County, og traf en Dag sammen med et betydeligt Antal Brödre fra Lejren i Lyman Wights Hus ,hvor han fortalte dem, at om de vilde ydmyge sig for Herren og gjöre Pagt med ham om at holde hans Bud og adlyde hans Befalinger, skulde Plagen ophöre fra den Stund af, og et nyt Tilfælde af Kolera ikke oftere indtræffe iblandt dem. De sluttede Pagt i dette Öjemed og Plagen ophörte.

Medens han endnu opholdt sig her, lod han et Höjraad organisere i Lighed med det, der tidligere var bleven organiseret i Kirtland. Til Præsident for dette Höjraad blev David Whitmer valgt med W. W. Phelps og John Whitmer som Raadgivere eller assisterende Præsidenter. Til Raadsmedlemmer bleve fölgende Overpræster valgte: Christian Whitmer, Newel Knight, Lyman Wight, Calvin Beebe, Wm. E. McLellin, Solomon Hancock, Th. B. Marsh, Simeon Carter, Parley P. Pratt, Orson Pratt, John Murdock og Levi Jackman. Efterat Joseph derpaa havde givet disse Brödre megen Lærdom og Undervisning angaaende deres Pligter og ordineret dem til deres forskjellige Kaldelser, var ogsaa dette Höjraad snart i Virksomhed.

Paa denne Tid affattede et Antal ledende Ældster en rörende og indtryksfuld Adresse til Folket og dets bemyndigede Authoriteter, hvori de Helliges Tro, Anskuelser og Önsker med stor Klarhed og Tydelighed fremsattes, og hvori alle retskafne Mennesker bleve opfordrede tilhjælp.

Den 9de Juli bröd Joseph, hans Broder Hyrum og en Del andre Ældster op fra Clay County for at vende tilbage til Kirtland, Ohio. Samtidig begave ogsaa de fleste andre af Brödrene i Lejren sig paa Tilbagevejen. Med kuns faa Undtagelser havde de trofast udfört deres Mission, og hvad enten de havde udrettet Meget eller Lidet, vidste de, at de havde adlydt Herrens Befaling og overlode derfor Resultatet i hans Haand. Det havde været en besværlig og möjsommelig Rejse for Bröd-

rene. De fleste af dem havde vandret tilfods fra Kirtland til Missouri og tilbage igjen, en Strækning paa omtrent 2000 Mile, og havde i Almindelighed foretaget lange Dagsmarscher, fordetmeste over daarlige Veje; dog havde de, som holdt sig nær til Herren, havt en behagelig Tid og modtaget megen Lærdom og Erfaring, som siden har været dem til stor Nytte. Brigham Young og hans Broder Joseph vare Lejrens liflige Sangere, som ofte opmuntrede Brödrene og afhjalp Rejsens Kjedsomhed ved deres smukke og behagelige Sang.

Da Joseph paa Tilbagevejen var kommen til Richmond i Indiana, læste han i en Avis, som udgaves der paa Stedet, at han og hans Selskab havde havt en Træfning med Missourianerne, hvori han var bleven saaret i det ene Ben. Saaret var saa farligt, at hans Ben matte afsættes, og tre Dage efterat han havde mistet sit Ben, var han afgaaet ved Döden. Joseph og hans Broder Hyrum besögte Bladets Redaktör, og gjorde ham opmærksom paa, at han var bleven fejlagtig underrettet, men det var kun med stor Vanskelighed, at Redaktören lod sig overtale til at tro, at Historien, som han havde publiseret, var falsk.

For at skynde sig hjem, lod Joseph derpaa sine Rejsefæller tilbage paa forskjellige Steder paa Vejen, og ankom alene i Begyndelsen af August med Postvogn til Kirtland.

NIENDE KAPITEL.

Et Raad sammenkaldes.—Ældsternes Skole oprettes.—Begyndelsen til Tiendelovens Indförelse iblandt de Hellige.—De tolv Apostler kaldes og udvælges til Tjenesten.—Det förste Kvorum af de Halvfjerds oprettes.—Hr. H. M. Chandler besöger Joseph.—Nogle mærkværdige Optegnelser.—Hvorledes Joseph kommer i Besiddelse af Abrahams Bog.—Lærdommens og Pagtens Bog antages som en Lov og Regel for Kirken.—William Smiths slette Opförsel volder Joseph megen Bedrövelse.—Brudstykker af et rörende Brev.—En hebraisk Skole oprettes i Kirtland.—Kort Beskrivelse over Kirtlands Tempel.—Et interessant Syn.

Efterat Joseph var vendt tilbage til Kirtland, blev et Raad sammenkaldt, hvori hele hans Adfærd under Rejsen til og fra Missouri blev nöje undersögt og dröftet. Sylvester Smith, der havde været med i Zions Lejr, havde nemlig ladet mange falske Rygter udsprede om Josephs Opförsel etc. under nævnte Rejse; og for saaledes at sætte en Stopper for disse onde Rygter og Fortællinger,lode Ældsterne et Raad sammenkalde,hvorved de Brödres Vidnesbyrd kunde erholdes, der havde foretaget Rejsen i Forening med Joseph. Efter en nöje Undersögelse gav Raadet derpaa den Erklæring, at de vare fuldkommen tilfredse med hans Opförsel, da det af de aflagte Vidnesbyrd tydelig fremgik, at han i enhver Henseende havde handlet i Overensstemmelse med hans höje og vigtige Stilling i Kirken. Raadet tog siden Sylvester Smiths Sag under Behandling, og for at beholde sin Stilling i Kirken, maatte han tilstaa, at han ondskabsfuldt havde udspredt de nævnte Rygter om Joseph.

I omtrent sex Uger forblev derpaa Joseph i Kirtland, og var i denne Tid stadig beskjæftiget og optaget af Arbejde. Han præsiderede saaledes over Höjraadet, mödte i Konference med Ældsterne og de Hellige, var Opsynsmand ved Opförelsen af Herrens Hus i Kirtland og var tillige Formand ved Tempel-Stenbrudet, i hvilken sidste Egenskab han ofte arbejdede med sine egne Hænder. Ligeledes havde han Opsyn med Bogtrykkeriet, og standsede Udgivelsen af "*The Evening and Morning Star,*" samt paabegyndte istedet Udgivelsen af et nyt Blad, betitlet "*The Latter-day Saints' Messenger and Advocate.*"

Den 16de Oktbr. forlod han atter Kirtland i Forening med Hyrum Smith og flere andre Ældster, i den Hensigt at besöge en Del Hellige i Michigan. Medens de undervejs befandt sig ombord paa en mindre Damper og sejlede opad Eriesöen, havde Oliver Cowdery en kort Samtale med en Mand, som kaldte sig Elmer. Denne Elmer sagde, "at han var personlig bekjendt med Joe Smith; havde hört ham foredrage sine Lögne, og

var nu, da han var död, særdeles glad! For fem Aar siden havde han hört Joe Smith prædike i Bainbridge, Chenango Co., New York, og vidste, at det var ham, thi han var en mörkladen Mand." Saadanne vare de Lögne, som stadig cirkuleredes om Joseph. Denne Mand, som foregav at have kjendt ham og hört ham prædike etc., befandt sig netop ombord paa det samme Dampskib, hvor Joseph var, og dog talte han om, at han var död! Han sagde, at Joseph var en mörkladen Mand, tvertimod han var lysladen, og fem Aar för den Tid havde Joseph ikke begyndt at prædike! Paa denne Maade blev han ofte belöjet og bagtalt af Mænd, som ikke kjendte det Ringeste til ham. Havde han ikke været en Herrens Tjener og en Sandhedens Forkynder, vilde han ikke være bleven saadan plaget og forfulgt. Den 20de Oktober ankom de til Pontiac i Michigan, og efterat de her havde tilbragt nogen Tid med at belære og undervise de Hellige, vendte de derpaa tilbage til Kirtland, höjligen forfriskede efter deres Tur og vel tilfredse med de Hellige i denne Del af Herrens Vingaard.

Til Gavn for de Ældster, som siden skulde gaa paa Mission, lod Joseph en Skole oprette, hvor Foredrag holdtes igjennem Vinterens Löb over Theologi og andre lærerige Emner. Saamegen Interesse lagde Ældsterne for Dagen med Hensyn til at kvalificere sig for den vigtige Gjerning, der laa for dem, at Wm. E. McLellin, en af de fornemste Lærere i Skolen, i sin Rapport det fölgende Foraar berettede, at han havde været Lærer i fem forskjellige Stater, men havde aldrig seet Eleverne gjöre hurtigere Fremgang end i denne.

Den 25de Novbr. modtog Joseph en Aabenbaring til Warren A. Cowdery (se Pagtens Bog, 100de Stk.), og den 28de s. M. overværede han et Möde af Höjraadet, hvor et Par Brödre, der vare udsendte fra Menigheden i Lewis, Essex County, N. Y., aflagde Beretning samt Regnskab for Modtagelsen af et Belöb af 848 Dollars, som de Hellige dersteds havde sammenskudt, for dermed ifölge Herrens Befaling at opkjöbe Land i Missouri. Den 29de Novbr. gjorde Joseph og Oliver Cowdery Pagt med Herren om at ville give Tiende, hvilket var Begyndelsen til Tiendelovens Indförelse iblandt de Sidste-Dages Hellige.

Imidlertid vedbleve de Hellige i Missouri at opfordre de derværende verdslige Authoriteter til at foretage de nödvendige Skridt for at skaffe dem deres tabte Besiddelser tilbage, og indsendte i den Anledning en Ansögning til den lovgivende Forsamling i Jefferson City; men da deres Andragende kun blev besvaret med Ligegyldighed og Foragt, og Intet blev gjort for at skaffe dem Oprejsning, begyndte de Hellige i Clay County at slaa sig foreløbig tilro, og med deres sædvanlige Flid og Arbejdsomhed at bygge sig nye Huse og Hjem, og samle omkring sig Livets Goder.

I Januar 1835 var Joseph fordetmeste beskjæftiget med at berede de nævnte Forelæsninger over Theologi, der vare holdte i Ældsternes Skole,

til Offentliggjörelse i Pagtens Bog; og da Brigham og Joseph Young en Söndag i Februar kom og sang for ham, blev Herrens Aand udgydt over Joseph, og han sagde dem, at han önskede at se de Brödre samlede, som den foregaaende Sommer havde taget op til Missouri i Zions Lejr, thi han havde en Velsignelse i Behold for dem. En Forsamling blev derpaa afholdt den 14de Februar, ved hvilken Joseph selv præsiderede. Efterat han havde læst det 15de Kapitel af Johannes, og en passende og inderlig Bön var bleven opsendt til den Almægtige, bleve de tilstedeværende Brödre, som havde tilhört Lejren, opfordrede til at tage Sæde for dem selv paa et bestemt Sted i Huset. Joseph holdt derpaa en længere Tale, hvori han beskrev nogle af de Besværligheder, som forefaldt under Rejsen til Zion, og sagde, at Gud havde ikke bestemt alt dette for Intet, men havde det endnu i Erindring, og at det var hans Villie, at disse, som saaledes droge til Zion med den Beslutning at ofre deres Liv, om det var nödvendigt, skulde ordineres til Tjenesten og gaa ud for at beskjære Vinigaarden for sidste Gang eller för Herrens Tilkommelse, hvilken var nær— ja sex og halvtredsindstyve Aar skulde udfolde Optrinet. Om Eftermiddagen fortsattes Mödet, og efterat Forsamlingen var bleven aabnet med Sang og Bön, sagde Joseph, at den förste Ting, som burde gjöres, var, at de tre Vidner i Mormons Bog, Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris, skulde bede hver for sig og dernæst skride til at udvælge 12 Mænd af Kirken, som skulde ordineres til Apostler og siden sendes ud at aabne Evangeliets Dör blandt alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk. De tre Vidner bleve derpaa under Haandspaalæggelse velsignede af Præsidentskabet, hvorpaa de ifölge Aabenbaringen, som blev given i Juni 1829, udvalgte de 12 Apostler i fölgende Orden: Lyman E. Johnson, Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Hyde, David W. Patten, Luke Johnson, William E. McLellin, John F. Boynton, Orson Pratt, William Smith, Thomas B. Marsh og Parley P. Pratt. Dette var den Orden, i hvilken de bleve kaldte, men ved en senere Omordning, indtoge de deres Pladse i Kvorumet efter Alderen—den Ældste först, den Næstældste dernæst osv. Efter Alderen kom deres Navne saaledes: Thomas B. Marsh, David W. Patten, Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Hyde, William E. McLellin, Parley P. Pratt, Luke Johnson, William Smith, Orson Pratt, John F. Boynton og Lyman E. Johnson.

De Tre, der först bleve kaldte, bleve ordinerede den samme Dag, de andre Sex Dagen efter og d. 21de s. M. blev Parley P. Pratt ordineret, medens Thos. B. Marsh og Orson Pratt, som vare fraværende paa en Mission, först modtoge deres Ordination i April Maaned. I en Formaningstale, som Joseph derefter holdt til de Ordinerede, paalagde han dem i Særdeleshed at holde en nöjagtig Optegnelse af Alt, hvad der forefaldt af Vigtighed omkring dem.

I en senere Raadsforsamling, som blev afholdt den 27de Febr., be-

gyndte Joseph og hans Raadgivere at udvælge andre af Lejrens Mænd til at danne det förste Kvorum af de Halvfjerds, hvis Pligt det skulde være at gaa til alle Jordens Dele for at forkynde Evangeliet under de tolv Apostlers Bestyrelse. I et Antal af 45 bleve Brödrene samme Dag velsignede og ordinerede til denne Kaldelse, hvoriblandt var Joseph Young, Jedediah M. Grant og Geo. A. Smith. Dagen efter blev Joseph Young ordineret til en af de syv Præsidenter over de Halvfjerds, hvilken Stilling han vedvarende har beholdt gjennem de mange Forandringer og Omvæltninger, som have fundet Sted i Kirken fra den Tid af og til den nærværende, da de Halvfjerdsindstyve tælles i Tusindevis. I sine Instruxer til de Halvfjerds ytrede Joseph bl. A. Fölgende: "Dersom de förste Halvfjerds alle finde Beskjæftigelse og flere Arbejdere behöves, da skal det være de syv Præsidenters Pligt, som præsidere over de förste Halvfjerdsindstyve at kalde og ordinere andre Halvfjerds og sende dem ud at arbejde i Vingaarden, indtil, om Nödvendigheden forder det, der bliver beskikket syv Gange Halvfjerds, ja indtil der endog er 144,000 kaldet til Evangeliets Tjeneste."

Den 7de og 8de Marts bleve 119 af de Brödre,som ved deres Arbejde eller Midler havde hjulpet til at bygge Herrens Hns, velsignede af Præsidentskabet ved Haandspaalæggelse og Bön i Herrens Navn. Mange af dem bleve ogsaa ordinerede til Ældster, og erholdt store Forjættelser og Velsignelser udtalte paa deres Hoveder for deres Nidkjærheds Skyld i at opföre et Tempel til Guds Navns Ære. De vare Allesammen enige om at ville vedblive at arbejde, indtil Bygningen blev færdig.

I et Raad, som blev afholdt af de Tolv den 28de Marts, blev det enstemmig vedtaget at indsende en passende Anmodning til Joseph om at anraabe Herren paa deres Vegne om en Aabenbaring, som kunde tjene dem til Tröst og Opmuntring paa deres Rejser. For at imödekomme deres Begjær, adspurgte Joseph Herren og modtog hin vigtige Aabenbaring angaaende Præstedömme, som findes i Pagtens Bog, 3die Stykke.

Ikke længe derefter (den 4de Maj) forlode de Tolv Kirtland for at tage paa en Mission til de östlige Stater. Ifölge foregaaende Bestemmelse overværede de adskillige Konferencemöder blandt de Hellige i Staterne New York, Vermont, Massachusetts, Maine og Kanada, hvor de tillige afholdt en Mængde Forsamlinger blandt Fremmede og satte Kirkens forskjellige Konferencer og Grene i tilbörlig Orden. Fra denne Mission vendte de tilbage den 21de September samme Aar.

I Begyndelsen af Juli kom en vis Hr. M. H. Chandler til Kirtland, for om mulig at faa Joseph til at oversætte en Del ægyptiske Papyrusruller,* som han var i Besiddelse af; thi han havde tidligere hört, at Joseph

---

* Papyrus er Navnet paa en ægyptisk Plante, hvis indvendige Dele benyttedes af de Gamle til at skrive paa.

besad denne Gave. Fölgelig bragte han ham nogle af Karaktererne, som Joseph derpaa oversatte, hvorpaa Hr. Chandler gav ham fölgende Attest:

"KIRTLAND, den 6te Juli 1835.

Det være herved vitterligt for Alle, som maatte önske at komme til Kundskab om Joseph Smith jun.'s Duelighed i at udtyde de gamle ægyptiske Hieroglyfskrifter, som tilhöre mig og som jeg har forevist de lærdeste Mænd i mange berömte Stæder; og af den Oplysning, jeg nogensinde kunde erholde eller opnaa, finder jeg, at Hr. Joseph Smith jun.'s Oversættelse stemmer overens i de mindste Ting.

MICHAEL H. CHANDLER,
Rejsende med og Ejer af ægyptiske Mumier."

Foruden de nævnte Papyrusruller medbragte denne Mand ogsaa en Del Mumier (indbalsamerede Menneskelegemer), som nogle af de Hellige i Kirtland senere afkjöbte denne Mand. Og da Joseph kort efter med W. W. Phelps og Oliver Cowdery som Skrivere begyndte at oversætte nogle af Skrifttegnene eller Hieroglyferne, fandt de til deres store Glæde, at en af Rullerne indeholdt Abrahams Optegnelser og en anden Joseph af Ægyptens Optegnelser. Under Navn af Abrahams Bog blev derpaa förstnævnte oversat af Joseph og siden publiseret i "*Times and Seasons,*" et Blad, som udgaves af de Hellige i Nauvoo, og endnu senere i "*Pearl of Great Price,*" hvor Læseren nu kan finde den.

Disse Optegnelser, skriver Joseph, vare smukt skrevne paa Papyrus med sort og for en Del med rödt Blæk eller Farve, og fuldkommen bevarede. Karaktererne vare saadanne, som i Almindelighed findes paa Mumiernes Ligkister, Hieroglyfer osv., med mange Karakterer og Bogstaver lig de nuværende hebraiske uden Punkter. Optegnelserne udtoges fra en af Lighvælvingerne i Ægypten i Nærheden af det Sted, hvor engang den berömte By Theben stod, af den berömte franske Rejsende Antonio Sebolo i Aaret 1831. Han forskaffede sig Tilladelse af Mehemed Ali, dengang Vicekonge i Ægypten, under Beskyttelse af Chevalier Drovetti, fransk Konsul, i Aaret 1828, og lejede til Arbejdet 433 ægyptiske eller tyrkiske Soldater for en Daglön fra 4 til 6 Cents pr. Mand, trængte ind i Katakomben (Gravhvælvingen) den 27de Juni 1831, og erholdt 11 Mumier. Der var flere hundrede Mumier i den samme Gravhvælving; omtrent 100 indbalsamerede efter den förste Orden og opstillede i Nischer (Fordybninger i Væggene), og to eller tre hundrede efter den anden og tredie Orden, og lagte paa Gulvet eller Bunden af den store Hvælving. De to sidste Ordener af de Balsamerede vare saa oplöste, at de ikke kunde flyttes, og ikkun 11 af den förste, fundne i Nischerne. Undervejs fra Alexandria til Paris tog Hr. Antonio Sebolo ind til Triest, og efter 10

Dages Sygdom udaandede han. Dette var i Aaret 1832. För sin Död testamenterede han det Hele til sin Fætter Hr. Michael H. Chandler, som dengang var i Philadelphia, men som han formodede var i Irland. Som Fölge heraf blev det Hele sendt til Dublin, og Hr. Chandlers Beslægtede besörgede dem sendt til New York, hvor de bleve modtagne paa Toldboden om Vinteren eller Vaaren 1833. I April s. M. betalte Hr. Chandler Omkostningerne og satte sig i Besiddelse af sine Mumier. Indtil den Tid havde de ikke været tagne ud af Kisterne, ejheller vare disse blevne aabnede. Ved at aabne Kisterne opdagede han, at i Forening med to af Legemerne var Noget rullet op i samme Slags Linneddug, mættet med det samme Jorbeg, hvilket, naar det undersögtes, befandtes at være to Papyrusruller. To eller tre andre Smaastykker af Papyrus med astronomiske Beregninger, Gravskrifter osv., bleve fundne hos andre Mumier. Da Hr. Chandler opdagede, at der var Noget foruden Mumierne, formodede eller haabede han, at det maaske var nogle Diamanter eller værdifuldt Metal, og blev ikke lidet mismodig, da han saa sig skuffet. Man sagde ham, medens han endnu var paa Toldboden i New York, at der var Ingen i den Stad, som kunde oversætte hans Ruller; men den samme Herre, der sagde ham dette, henviste ham til Hr. Joseph Smith jun., "som," vedblev han, "besad en Slags Kraft eller Gave, hvorved han forhen havde oversat lignende Karakterer." Joseph var dengang ubekjendt for Hr. Chandler, ejheller vidste han, at en saadan Bog eller et saadant Værk, som Nephiternes Optegnelser, var bleven bragt for Offentligheden. Fra New York tog han sin Samling til Philadelphia, hvor han erholdt Bevidnelse af de Lærde for Samlingens Ægthed, og kom derfra til Kirtland, som forhen berettet, i Begyndelsen af Juli Maaned.

I en General-Forsamling, som blev afholdt i Kirtland den 17de August blev Lærdommens og Pagtens Bog forelagt de Hellige til Antagelse. En Komite bestaaende af Joseph Smith jun., Sidney Rigdon, Oliver Cowdery og Frederick G. Williams havde nemlig i Forvejen været beskjæftiget med at ordne og samle de tidligere givne Aabenbaringer og Lærdomme i en Bog, hvilken det nu blev nödvendigt at foreslaa til almindelig Antagelse af Kirken. Ved enstemmigt Votum blev Bogen derpaa helliget og anerkjendt af de Hellige som en Lov og Regel for Kirkens Tro og sammes Udövelse, hvorpaa et skrevet Vidnesbyrd af de Tolv blev oplæst for Forsamlingen saalydende:

"Vidnernes Vidnesbyrd om Herrens Befalingers Bog, hvilke han gav sin Kirke ved Joseph Smith jun., som blev beskikket ved Kirkens Stemme til dette Öjemed.

"Vi föle os derfor beredvillige til at bevidne for alle Mennesker i den ganske Verden, for enhver Skabning paa den hele Jords Overflade og paa Öerne i Havet, at Herren har baaret Vidnesbyrd for vore Sjæle formedelst den Hellig-Aands Udgydelse over os, at disse Befalinger bleve

givne ved Guds Inspiration, og ere nyttige for alle Mennesker, og ere fuldkommen sande. Vi afgive dette Vidnesbyrd for Verden ved Herrens Hjælp; og det er formedelst Gud Faderens og hans Söns Jesu Kristi Naade, at vi ere tilstedte at have det Privilegium, at fremlægge dette Vidnesbyrd for Verden, hvorover vi glæde os meget, og bede bestandigt Herren, at Menneskenes Börn maa have Gavn deraf."

Omtrent samtidig blev det 110de Stykke af Pagtens Bog om Regjeringer og Love i Almindelighed affattet og forordnet Optagelse i nævnte Bog.

Joseph tilbragte nu en længere Tid i Kirtland varetagende de mangfoldige Forretninger, der paahvilede ham som Præsident for Kirken, hvilken nu var voxet til et stort Antal, og som alene i Kirtland og Omegn paa denne Tid talte omtrent 2000 Medlemmer. Han blev fremdeles besögt af Fremmede fra forskjellige Dele af Landet, hvoraf Nogle kom for at samtale med ham om Religion, Andre for at se de ægyptiske Mumier etc. Til disse Fremmede bar han kraftigt Vidnesbyrd om Gjengivelsen af Evangeliet og de Omstændigheder, som dermed vare forbundne, men eftersom Meneskenes Sind ere formörkede og de elske Lögn mere end Sandhed, saa var der selvfölgelig Mange, som ikke troede disse Ting, selv naar de hörte dem fra Profetens egne Læber. Med utrættelig Flid sögte Joseph baade offentlig og privat at undervise Brödrene og de Hellige om deres Pligter, og arbejdede tillige, saameget som muligt, paa Oversættelsen af Papyrusrullerne, hvormed Oliver Cowdery var ham behjælpelig som Skriver. Paa samme Tid lod han en Del Breve og Meddelelser indrykke i Kirkens Blad "*The Messenger and Advocate*," hvoraf ses, at Josephs Liv var en vedvarende Række af Forretninger; men hvor herligt var ikke hans Arbejde! Udvalgt af Herren som et Redskab til at oprette hans Kirke og grundlægge hans Rige igjen paa Jorden, udrustede Herren ham med de nödvendige Gaver og Egenskaber for Udförelsen af hans höje og hellige Pligter. Han syntes aldrig at blive træt af det Arbejde, Herren havde paalagt ham, og tabte aldrig Interessen derfor, men han elskede det ligesaa höjt og var ligesaa nidkjær i at virke for dets Fremme ved Enden af sine Dage, som han var ved Begyndelsen af sin Löbebane. Hvis der skete nogen Forandring i Henseende til hans Kjærlighed og Nidkjærhed for Guds Sag, saa var det til det Bedre, thi hans Kjærlighed for samme blev större og hans Fölelser varmere for hver Dag. Hver Dags Arbejde havde ny Tiltrækning for ham, og han saa bestandig nye Emner, som han yndede og som ansporede ham til nye Anstrængelser.

Mange vare de inderlige Bönner, som Joseph i hine Dage opsendte til Herren om Hjælp i deres trange Omstændigheder til at sætte dem istand til at opfylde deres Forpligtelser. Han önskede ikke at bringe sig selv eller Brödrene i Misry eller i deres Fjenders Hænder ved ikke at kunne

betale sin Gjæld. Ved en vis Lejlighed i December 1835, forenede 20 af Brödrene sig og overrakte Joseph en Gave paa 40½ Dollars i Penge. Idet han omtaler disse Brödres Godhed, bemærker han: "Mit Hjerte svulmer af usigelig Taknemmelighed, naar jeg betragter min himmelske Faders Godhed i at aabne disse mine elskede Brödres Hjerter til saa ædelmodigen at afhjælpe min Trang, og jeg beder Gud i Jesu Kristi Navn at mangfoldiggjöre sine Velsignelser paa deres Hoveder." Vi omtale denne lille Begivenhed for at vise, hvor höjt et saadant lille Belöb af Penge skatteredes i de Dage. Kirken var ikke dengang saa velhavende som nu, fölgelig maatte Joseph og de ledende Ældster udföre Meget med faa Midler. Nogle af de Brödre, som dengang ydede Joseph disse Midler, kunde nu om det var nödvendigt give 40½ Dollars hver, maaske endnu mere, og ikke savne det saameget, som de gjorde det samme Belöb, fordelt paa 20 af dem i Aaret 1835.

Ikke for et Öjeblik forglemte Joseph Zions Forlösning, thi han og Brödrene havde forpligtet sig til at have det for Öje, saalænge de levede. Som Fölge heraf finde vi ham i December 1835 ifærd med at afsende talrige Ansögninger fra Folket i alle Dele af de Forenede Stater til Missouris Guvernör om at gjengive de Hellige deres Besiddelser. Men til hvad Nytte skete det? Det havde en dobbelt Virkning. For det Förste kunde de Hellige gjöre Paastand paa, at de havde sögt at erholde Oprejsning paa enhver mulig Maade, og havde saaledes ikke forsömt at gjöre Herrens Villie i denne Henseende. For det Andet bleve derved Landets Authoriteter berövede enhver Undskyldning for deres strafværdige Forsömmelse i, ikke at tilstaa de Hellige deres Rettigheder.

Paa denne Tid fölte Joseph ofte meget bedrövet over sin Broder Williams slette Opförsel. Uagtet han var kaldet til at være en af de Tolv, havde han dog ikke Evne til at beherske sig selv, men var en meget stivsindet og heftig Mand, og vilde nödig modtage Irettesættelse. Det hændte ofte, at han paa en brutal Maade fornærmede Joseph, som dog var hans bedste Ven. Saaledes skete det engang, medens en Sag var under Behandling for Höjraadet, hvori William var Anklageren, at Joseph gjorde Indsigelse mod et Vidnesbyrd, der blev fremlagt, hvorover William blev meget rasende og opbragt. Dagen efter traf de sammen i Josephs Hus for at tale nærmere om Sagen og om mulig faa Misforstaaelsen rettet, hvilket var Josephs höjeste Önske. Hyrum Smith, deres ældre Broder, var ogsaa nærværende, men William var uböjelig og vilde ikke tilstaa, at han havde Uret. Han blev atter meget vred og vilde ikke engang höre, hvad de havde at sige, men forlod Huset i Vrede og gik bort, idet han ytrede, at han ikke mere vilde have Noget med dem at bestille. Fölgelig sendte han Joseph sit Kaldsbrev tilbage, og sögte endog at ophidse Folket til Vrede imod ham, hvilket foraarsagede Joseph megen Sorg, thi han elskede sin Broder og önskede meget, at han skulde blive frelst; men

han vidste tillige, at den Fremgangsmaade, han havde taget, var meget urigtig, og medmindre han omvendte sig, vilde han tabe sin Stilling for Herren. Hans Brödre af de tolv Apostler viste ogsaa megen Deltagelse for ham, og bade til Herren paa hans Vegne; og det er muligt, at han ydmygede sig til en vis Grad, men at dömme efter, hvad der paafulgte, ikke saameget som han burde have gjort.

Nogen Tid efter blev en Diskussionsskole oprettet, som holdt sine Möder i William Smiths Hus. Joseph selv var tilstede ved det förste Möde, og gav Ældsterne nogle gode Raad med Hensyn til Diskussion. Men da han saa, hvorledes Diskussionen blev fört imellem enkelte af Medlemmerne, lod han nogle Ord falde om det Upassende i at fortsætte slige Möder, da han frygtede for, at det ikke vilde have noget godt Resultat. Under den paafölgende Samtale blev Williams Vrede atter optændt imod Joseph, og för han kunde blive standset, sprang han ind paa ham i fuldt Raseri og udövede Vold mod hans Person, hvis Virkninger Joseph förte med sig til sin Grav. Dette fandt Sted i Williams Hus—et Hus, som Josephs Godhed havde hjulpet ham til at erholde—og i Nærværelse af deres Forældre og Broder Hyrum. Josephs Fölelser ved saaledes at blive behandlet af en Broder kunne ikke beskrives. Det vilde under enhver Omstændighed have givet Anledning til megen Sorg ved saaledes at blive behandlet af en Broder, men i Betragtning af Williams ophöjede Stilling i Kirken, som en af de tolv Apostler, foraarsagede dette Joseph endnu större Sorg.

Nogle Dage efter skrev William et længere Brev til Joseph, hvor han bad ham om Tilgivelse og önskede, at en Anden maatte blive beskikket til at indtage hans Plads som en af de Tolv, da han fandt, at han paa Grund af de mange Udestaaelser, han havde havt med Kirken, og den Skam han havde paafört sig selv ved sin store Heftighed, ikke var værdig til at indtage en saa ophöjet Stilling. Som Svar herpaa sendte Joseph ham en længere Skrivelse, hvilken Ingen kan læse, uden at blive stærkt slaaet af den Ædelmodighed, som han udviste imod en Broder, der saa grovelig havde fornærmet ham; hver Linie röber hans höje og ædelmodige Karakter. Saaledes skriver han blandt Andet: "Tillad mig at sige Dig, at naarsomhelst jeg maa have talt til Dig i en hastig og barsk Tone, har det været gjort i den udtrykkelige Hensigt at bestræbe mig for at advare,opmuntre, formane og bevare Dig fra at falde i vanskelige Omstændigheder og Snarer, som jeg forudsaa, Du vilde styrte Dig i ved at give efter for den onde Aand, som Du kalder dine Lidenskaber, og som Du skulde tæmme, undertvinge og træde under Födder; hvis Du ikke gjör dette, kan Du efter mine Anskuelser aldrig blive frelst i Guds Rige." Profetiske Ord,som, hvis William havde lagt dem paa Hjerte,vilde have frelst ham fra mange Onder og fra den beklagelige Stilling, hvori hans Opförsel siden bragte ham. Joseph raadede ham til at beholde sit

Apostelskab, og opstaa og gjöre en alvorlig Anstrængelse for at overvinde sine Lidenskaber.

En Klage blev derpaa fremfört imod William Smith for det Förste Præsidentskab, men Dagen för Forhöret skulde holdes, havde Fader Smith, hans Broder John og hans Sönner Hyrum, Joseph og William en Sammenkomst, hvor Fader Smith talte til dem paa en meget höjtidelig og rörende Maade. Guds Aand hvilede over dem, og William gjorde en meget ydmyg Bekjendelse og bad Joseph om Tilgivelse for det Onde, han havde tilföjet ham. En ydmyg og bekjendende Aand herskede iblandt dem, og de bleve enige om fra den Stund af at ville bestræbe sig paa at opbygge hverandre i Retfærdighed i alle Ting, og ikke lytte til de onde Rygter angaaende hverandre. De lagde derpaa i Forening deres Hænder paa Josephs Fætter Geo. A. Smith, der öjeblikkelig blev helbredet for et heftigt, rheumatisk Anfald, som voldte ham stor Smerte. Da Raadet Dagen efter traadte sammen, vedgik William ydmygt Klagen, som blev fremfört imod ham, og bad Raadet og hele Forsamlingen om Tilgivelse, som med Beredvillighed blev ham givet.

Joseph havde megen Smag for Sprog. Hvad Tid han havde tilovers, anvendte han til at erhverve sig Kyndighed i dem. Han studerede Græsk,og om Vinteren 1835–36 blev en hebraisk Skole oprettet i Kirtland med Hr. Joshua Seixas som Lærer, hvilken de ledende Ældster flittig besögte. De vare meget velsignede i deres Studier, og idet Joseph hentyder til deres Fremgang, siger han: "Det synes, som om Herren oplader vor Forstand paa en forunderlig Maade i Henseende til at forstaa hans Ord i Grundsproget; og min Bön er, at Gud vil hastig udruste os med Kundskab om ethvert Sprog og Tungemaal, saa at hans Tjenere maa gaa ud og for sidste Gang tilbinde Loven og besegle Vidnesbyrdet."

Paa samme Tid var Modstanderen heller ikke uvirksom. Det fordrede al den Visdom og Kraft, som Joseph og de Ældster, der vare Et med ham i Sind og Fölelser, kunde udöve, for at forebygge Strid og Uenighed ibland dem, som kaldte sig Hellige. Flere af de tolv Apostler og Halvfjerds lagde en overdreven Fölsomhed for Dagen i mange Henseender, og vare bange for at de ikke skulde nyde den Ære og Anseelse, som de troede,det tilkom dem ifölge deres höje og vigtige Kaldelse. Efterhaanden som vi skride frem med vor Beretning, vil Læseren faa at se, hvor bitre Frugter Besiddelsen af en saadan Aand medförte, thi den foraarsagede tilsidst deres fuldstændige Udelukkelse af Kirken. Det saa derfor ud, som om Satan var fast bestemt paa at faa indfört Adskillelse blandt de Hellige, for derved at forhindre dem fra at modtage deres Begavelser.

Templet i Kirtland var nu efter 2½ Aars Forlöb, da Grundstenen först blev lagt, saavidt færdigt, at Brödrene kunde begynde at udföre Ordinantser deri. Det bestod af en Stenbygning 80 Fod lang og 60 Fod bred med 50 Fod höje Mure og et Taarn,som ragede 110Fod höjt i Vejret. Indven-

dig bestod det af to Hovedhaller, hvoraf hver var 65 Fod lang og 55 Fod bred med fire Forværelser og i överste Etage fem Skoleværelser.

Der var en Ejendommelighed ved Ordningen af Bygningens Indre, som gjorde den mere end almindelig höjtidelig, og en Fölelse af hellig Ærefrygt syntes at bemægtige sig Enhver, der traadte indenfor dens hellige Mure; ikke alene de Hellige, men ogsaa Fremmede lagde en höj Grad af Ærefrygt for Dagen ved Betrædelsen af denne Bygning. Fire Talerstole, hvoraf de tre överste bestode af tre Halvcirkler, vare anbragte, den ene ovenover den anden, i hver Ende af Bygningen; de fire i den vestlige Ende vare bestemte for de præsiderende Embedsmænd af det Melkisedikske Præstedömme, og de fire i den östlige Ende for det Aaronske Præstedömme. Enhver af disse Talerstole var adskilt ved et Forhæng af hvidmalet Lærred, som nedlodes og oprulledes efter Behag. Foran hver af disse to Rækker Talerstole var der et Nadverbord til Forvaltningen af denne hellige Ordinantse, medens der i hvert Hjörne af Bygningen fandtes en Forhöjning for Sangerne, der saaledes vare fordelte paa fire forskjellige Steder i Bygningen. Foruden de nævnte Forhæng, der adskilte Talerstolene, var der andre, som skare hinanden i rette Vinkler, hvorved Hovedhallens Gulv blev delt i fire lige Dele, som hver erholdt et halvt Sæt Talerstole. Den hele Bygning var solid opfört og var en smuk Pröve paa de Helliges Bygningskunst.

Den 21de Januar 1836 mödte Joseph og hans Raadgivere, samt Zions og Kirtlands Biskopper og deres Raadgivere i et af Værelserne i Herrens Hus for at udföre Ordinantserne Salvelse og Tvætning. Evighedens Syner bleve her opladte for deres Blik, og hellige Engle betjente dem. Den Höjestes Kraft hvilede over dem, og hans Herlighed opfyldte Huset, hvori de befandt sig, og de raabte Hosianna for Gud og Lammet. I sin Beskrivelse over, hvad han saa, siger Joseph: "Himlene aabnedes over os, og jeg saa Guds celestiale Rige og sammes Herlighed, enten i Legemet eller ude af Legemet kan jeg ikke sige. Jeg saa den Ports uovertræffelige Skjönhed, gjennem hvilken dette Riges Arvinger ville indgaa, hvilken lignede kredsformede Ildflammer; ligeledes Guds skinnende Throne, hvorpaa Faderen og Sönnen sadde. Jeg saa dette Riges skjönne Gader, som syntes at være brolagte med Guld. Jeg saa Fædrene Adam og Abraham og min Fader og Moder, min Broder Alvin, som for længe siden var hensovet, og forundrede mig over, hvorledes han kunde have erholdt en Arvelod i dette Rige, da jeg vidste, at han havde forladt dette Liv, förend Herren havde sat sin Haand til at indsamle Israel for anden Gang, og var ikke bleven döbt til Syndernes Forladelse.

Saaledes kom Herrens Röst til mig sigende:

"Alle, som ere döde uden Kundskab om dette Evangelium, men som vilde have annammet det, dersom de havde været tilladte at töve, skulle blive Arvinger til Guds celestiale Rige; ligeledes Alle, som dö herefter

uden Kundskab om det, som vilde have annammet det af deres ganske Hjerte, skulle blive Arvinger til dette Rige; thi jeg Herren vil dömme alle Mennesker efter deres Gjerninger, overensstemmende med deres Hjerters Attraa."

Og jeg saa ligeledes, at alle Börn, som dö, inden de naa Ansvarlighedsalderen, ere frelste i Himmelens celestiale Rige. Jeg saa Lammets tolv Apostler, som nu ere paa Jorden, og som nu holde Nöglerne til denne sidste Tjeneste i fremmede Lande, staaende tilsammen i en Kreds, meget udmattede, med lasede Klæder, opsvulmede Födder og med nedslagne Öjne og Jesus staaende midt iblandt dem, men de saa ham ikke. Frelseren saa paa dem og græd.

Jeg saa ogsaa Ældste McLellin i Syden, staaende paa en Höj, omgiven af en stor Mængde, for hvem han prædikede, og en lam Mand staaende foran ham, stöttende sig ved sine Krykker; han kastede dem ned og sprang som en Hjort ved Guds mægtige Kraft. Ogsaa Broder Brigham staaende i et fremmed Land i det fjerne Syd og Vest paa en Klippe, omgiven af omtrent et Dusin farvede Mænd, som syntes at være fjendtlige. Han prædikede for dem i deres eget Tungemaal, og en Guds Engel stod ovenover hans Hoved med et draget Sværd i sin Haand, men han saa det ikke. Og tilsidst saa jeg de Tolv i Guds celestiale Rige. Jeg saa ogsaa Zions Forlösning, og mange Ting, som Menneskets Tunge ikke fuldelig kan beskrive."

De ledende Ældster, som vare tilstede, bleve derpaa tvættede og salvede. Först bleve Præsidenterne for de forskjellige Kvorumer betjente, hvorpaa disse igjen salvede Medlemmerne af deres respektive Kvorumer, under hvilket Herrens Aand var rigelig udgydt over dem. De profeterede, talte i Tungemaal og havde herlige Syner, medens Engle vare nærværende og blandede sin Röst med deres. En af Brödrene saa endog i et Syn de tolv Apostler i England, og profeterede, at et stort Arbejde vilde blive udfört igjennem dem i de gamle Lande. I sin Glæde og Lyksalighed over hvad de saa og hörte, raabte de höjt Hosianna for Gud og Lammet, og Ære for Gud i det Höjeste.

TIENDE KAPITEL.

Beskrivelse over Indvielsen af Kirtlands Tempel.—Særlig Aabenbarelse af Guds Kraft.—Ældsternes og de Helliges Begavelse.—Frelseren, Moses og Elias vise sig for Joseph og Oliver Cowdery i flere paa hinanden fölgende Syner.—Besög af Josephs Onkler etc.

Söndag den 27de Marts 1836 samledes de forskjellige Kvorumer af Præstedömmet og Folket i Herrens Hus, for paa denne Dag at indvie det förste Tempel, som i denne Uddeling er bleven rejst til Guds Navns Ære.

Det Melkisedikske og Aaronske Præstedömme vare ordnede saaledes: I den vestlige Ende af Huset indtoge Præsidenterne Frederick G. Williams, Joseph Smith sen. og William W. Phelps den förste Talerstol for det Melkisedikske Præstedömme; Præsidenterne Joseph Smith jun., Hyrum Smith og Sidney Rigdon, den anden; Præsidenterne David Whitmer, Oliver Cowdery og John Whitmer, den tredie; den fjerde Talerstol indtoges af Præsidenten for Höjpræsternes Kvorum og hans Raadgivere samt to Korsangere. De tolv Apostler havde Sæde i de tre förste Stader tilhöjre; Præsidenten for Ældsternes Kvorum, hans to Raadgive og Skriver i Sædet lige under de Tolv. Kirtlands Höjraad havde Sæde i de tre förste Stader tilvenstre. Det fjerde Sæde under Höjraadet indtoges af Warren A. Cowdery og Warren Parish, der forrettede som Skrivere.

I den östlige Ende af Huset indtog Kirtlands Biskop, Newel K. Whitney og hans Raadgivere, den förste Talerstol for det Aaronske Præstedömme; Zions Biskop, Edward Partridge og hans Raadgivere, den anden; Præsidenten for Præsternes Kvorum og hans Raadgivere, den tredie; Præsidenten for Lærernes Kvorum og hans Raadgivere samt en Korsanger, den fjerde; Zions Höjraad tilhöjre; Præsidenten for Diakonernes Kvorum og hans Raadgivere, det næste Sæde nedenfor dem, og de syv Præsidenter for de Halvfjerdsindstyves Kvorum tilvenstre.

Klokken 9 om Formiddagen aabnedes denne store og mindeværdige Dags Höjtidelighed ved Præsident Sidney Rigdons Oplæsning af den 96de og 24de Salme. "Ere long the vail will be rent in twain, etc." blev afsungen af Koret, og efterat Præsident Rigdon i inderlig Bön havde anholdt for Naadens Throne, blev Salmen "O happy souls who pray, etc." sungen. Præsident Rigdon læste derpaa det 18de, 19de og 20de Vers af det 18de Kapitel i Matthæi Evangelium og prædikede især over det 20de Vers. Han talte i halvtredie Time paa sin sædvanlige logiske Maade. Hans Bön og Tale var meget kraftig, begejstret og passende for Lejligheden. Saaledes bragte han Taarer i Manges Öjne ved paa en rörende Maade at

beskrive det Arbejde, de Forsagelser og den Ængstelse, som de havde udstaaet, der havde arbejdet paa at opföre dette Huses Mure, og tilföjede, at der var dem, som havde vædet dem med Taarer i Nattens tause Skygger, medens de bade til Himmelens Gud, at han vilde beskytte dem og standse de vanhellige Hænder paa samvittighedslöse Undertrykkere, som havde utalt den Forudsigelse, da Grundvolden blev lagt, at Murene aldrig skulde blive fuldförte.

Med Hentydning paa sin Hovedtext anförte Taleren, at der i Frelserens Dage var Synagoger, hvor Jöderne tilbade Gud, og foruden disse det prægtige Tempel i Jerusalem; dog da En ved en vis Lejlighed foreslog at fölge ham, hvorsomhelst han gik, udbröd han, som var Arving til alle Ting, ligesom En, der i sin Sjæls Bitterhed föler sin fornedrende Fattigdom: "Rævene have Huler og Himmelens Fugle Reder, men Menneskens Sön har ikke det, hvortil han kan helde sit Hoved." Heraf drog Taleren den Slutning, at den Höjeste ikke skrev sit Navn der eller antog deres Dyrkelse, som opsendte deres Löfter og Tilbedelse der. Dette var öjensynlig af den Kjendsgjerning, at de ikke vilde annamme Frelseren, men stödte ham ud af deres Midte, raabende: "Bort med ham! korsfæst ham! korsfæst ham!" Det var derfor klart, at hans Aand ikke boede i dem. De vare de udartede Sönner af ædle Forfædre, men de havde forlænge siden dræbt Profeterne og Seerne, ved hvem Herren aabenbarede sig til Menneskenes Börn. De vare ikke ledede ved Aabenbaring. *Dette*, sagde Taleren, var den store Vanskelighed iblandt dem—*deres Vantro paa ny Aabenbaring.*

Han bemærkede endvidere, at deres Vantro paa ny Aabenbaring var Midlet til at dele hin Slægt i de forskjellige Sekter og Partier, som da existerede. De vare oprigtige Tilbedere, men deres Dyrkelse var hverken fordret af dem eller antaget af Gud. Frelseren selv, som kjendte alle Menneskers Hjerter, kaldte dem en Slægt af Ögleunger. Det var et afgjörende Bevis i hans Tanker, at som der var Farisæer, Sadducæer, Herodianer, Essæer og mange andre afvigende Sekter, bleve de styrede af Menneskebud og Forskrifter, og enhver af dem havde noget Særegent ved sig, men alle vare enige om een Ting, nemlig at modstaa og forfölge Frelseren.

Han greb her Lejligheden til at bemærke, at en saadan Splidagtighed i Fölelsen altid vilde opstaa, naar Folk ikke blev ledet ved ny Aabenbaring. Dette bragte ham til den uomstödelige Slutning, at den nærværende Tids forskjellige Sekter hvilede under den samme Fordömmelse, som dem, der existerede samtidig med Frelseren, thi de udviste den samme Aand.

Han indrömmede, at der var mange Huse, mange tilstrækkelig store, byggede til Gudsdyrkelse, men ikke et eneste paa hele Jordens Overflade undtagen dette var bygget ved guddommelig Aabenbaring; og var det

ikke derfor, kunde den kjære Forlöser i disse oplyste og religiöse Tider sige til dem, som vilde fölge ham: "Rævene have Huler og Himmelens Fugle Reder, men Menneskens Sön har ikke det, hvortil han kan helde sit Hoved."

Efterat have endt sin Tale, opfordrede Præsident Rigdon de forskjellige Kvorumer saavelsom den hele Forsamling til at vise ved at rejse sig, at de vare villige til at anerkjende Joseph Smith jun. som deres Profet og Seer, og opholde ham som saadan i deres Bönner, hvilket Alle med Glæde opfyldte.

Formiddags-Gudstjenesten endte med Korets Afsyngelse af Salmen: "Now let us rejoice in the day of salvation," etc.

Efter et Ophold af tyve Minuter, hvorunder Forsamlingen forblev siddende, aabnedes Eftermiddags-Forhandlingerne med Afsyngelsen af Salmen: "This earth was once a garden place," etc. Præsident Joseph Smith jun. holdt derpaa en kort Tale og opfordrede de Tilstedeværende til at anerkjende Præsidentskabet og de tolv Apostler som Profeter, Seere og Aabenbarere, og til ligeledes at opholde dem i deres Bönner som saadanne. Alle de andre Kvorumer bleve derpaa, hvert i sin Orden, foreslaaede og antagne til Opholdelse, hvorefter Joseph profeterede og sagde, at forsaavidt som de vilde opholde disse Mænd i deres forskjellige Stillinger, vilde Herren velsigne dem, "ja i Kristi Navn skulle Himmelens Velsignelser tilhöre Eder; og naar Herrens Salvede gaa ud for at forkynde Ordet og bære Vidnesbyrd for denne Slægt, skulle de (Nationerne) blive velsignede, dersom de annamme det, men hvis ikke, ville Guds Straffedomme snarlig ramme dem, indtil den Stat eller det Hus, som forkaster dem, vorder ödelagt."

Salmen: "How pleased and blest was I," blev derpaa sungen, hvorefter Joseph opsendte fölgende Indvielsesbön:

"Priset være dit Navn, o Herre, Israels Gud, som holder Pagterne og viser Barmhjertighed mod dine Tjenere, som vandre oprigtigt for Dig af deres ganske Hjerte; Du, som har budet dine Tjenere at bygge et Hus til dit Navn paa dette Sted. Og nu Du ser, o Herre, at dine Tjenere have gjort efter din Befaling, og nu bede vi Dig, hellige Fader, i Jesu Kristi din Söns Navn, i hvis Navn alene Menneskens Börn kunne tjenes til Saliggjörelse, vi bede Dig, o Herre, at antage dette Hus, vore, dine Tjeneres Hænders Gjerninger, som Du böd os at bygge; thi Du veed, at vi have gjort dette Arbejde under megen Trængsel; og i vor Fattigdom have vi givet af det, vi havde, for at bygge et Hus til dit Navn, paa det Menneskens Sön kunde have et Sted, hvor han kunde aabenbare sig for sit Folk. Og som Du har sagt i en Aabenbaring, given til os, hvori Du kalder os dine Venner, sigende: "Sammenkalder Eders hellige Forsamling, som jeg har befalet Eder; og da ikke Alle have Tro, saa söger med Flid og lærer hinanden Visdoms Ord; ja udsöger Visdoms Ord af de

bedste Böger, söger Lærdom ved Læsning og ved Tro. Organiserer Eder, bereder Alt, hvad nödvendigt er, og indretter et Hus, ja et Bedehus, et Fastehus, et Troens Hus, et Hus til Lærdom, et Hus til Herlighed, et Ordens Hus, ja et Guds Hus; at Eders Indgang maa ske i Herrens Navn; at Eders Udgang maa ske i Herrens Navn; at alle Eders Hilsener maa ske i Herrens Navn, med oplöftede Hænder for den Allerhöjeste."

Og nu hellige Fader, bede vi Dig at staa os, dit Folk, bi med din Naade i Sammenkaldelsen af vor höjtidelige Forsamling, at det kan ske til din Ære og vinde dit guddommelige Bifald, og paa saadan Maade, at vi kunne blive fundne værdige for dit Aasyn til at sikre os Opfyldelsen af de Forjættelser, som Du har givet os, dit Folk, i de til os givne Aabenbaringer; at din Herlighed maa hvile over dit Folk og over dette dit Hus, som vi nu indvie til Dig, at det maa blive helliggiort og indviet til at være helligt, og at din hellige Nærværelse maa bestandigen være i dette Hus, og at Alle, som skulle træde over Herrens Huses Dörtærskel, maa föle din Magt, og föle sig nödte til at erkjende, at Du har helliget det, og at det er dit Hus, et Sted for din Hellighed.

Og forund, o hellige Fader, at alle de, som skulle tilbede i dit Hus, maa lære Visdoms Ord af de bedste Böger, og at de maa söge Lærdom ved Læsning og tillige ved Tro, som Du har sagt, og at de maa voxe i Dig og annamme en Fylde af din Hellig-Aand, og blive organiserede efter dine Love, og blive beredte til at annamme enhver nödvendig Ting, og at dit Hus maa blive et Bedehus, et Troens Hus, et Herlighedens og et Guds Hus, ja dit Hus; at al dit Folks Indgang i dette Hus maa ske i Herrens Navn, og at al Udgang af dette Hus maa ske i Herrens Navn, og at alle deres Hilsener maa ske i Herrens Navn med hellige Hænder, oplöftede for den Allerhöjeste, og at intet Urent maa tillades at komme ind i dit Hus og besmitte det; og naar nogen af dit Folk overtræder, at de hasteligen maa fortryde det og vende tilbage til Dig, og finde Naade for dit Aasyn, og blive gjenindsatte til de Velsignelser, som Du har forordnet at skulle udöses over dem, som tilbede Dig i dit Hus.

Og vi bede Dig, hellige Fader, at dine Tjenere maa gaa ud fra dette Hus, udrustede med din Kraft, og at dit Navn maa være paa dem, og Herlighed rundt omkring dem, og dine Engle have Varetægt over dem; og at de fra dette Sted maa bære overordentlig store og herlige Tidender i Sandhed til Jordens Ender, at de kunne vide, at dette er dit Værk, og at Du har udrakt din Haand for at fuldföre det, som Du har talet ved Profeternes Mund angaaende de sidste Dage.

Vi bede Dig, hellige Fader, at befæste dit Folk, som skal tilbede og hæderligen have et Navn og en Stilling i dette dit Hus, i alle Slægter og i al Evighed, at intet Vaaben, dannet imod dem, skal lykkes; at den, som graver en Grav for dem, skal selv falde i samme; at ingen Forening af Ugudelige skal have Magt til at opstaa og sejre over dit Folk, paa

hvem dit Navn skal lægges i dit Hus; og dersom noget Folk skal opstaa imod dit Folk, maa din Vrede optændes imod dem, og dersom de slaa dit Folk, vil Du slaa dem og stride for dit Folk, som Du gjorde paa Stridens Dag, at de maa blive udfriede af alle deres Fjenders Hænder.

Vi bede Dig, hellige Fader, at beskjæmme, bestyrte og forvirre alle dem, som have udspredt lögnagtige Beretninger over hele Verden angaaende din Tjener eller dine Tjenere, dersom de ikke ville omvende sig, naar det evige Evangelium skal forkyndes i deres Ören, og at alle deres Gjerninger maa tilintetgjöres og fejes bort ved Hagl og ved de Straffedomme,som Du vil sende over dem i din Vrede, at der kan blive en Ende paa Lögne og Bagtalelser imod dit Folk; thi Du veed, o Herre, at dine Tjenere have været uskyldige for Dig i at bære Vidnesbyrd om dit Navn, for hvilket de have lidt disse Ting; derfor anraabe vi Dig om en fuldstændig Befrielse fra dette Aag; bryd det af, o Herre; bryd det af fra dine Tjeneres Hals ved din Magt, at vi kunne staa op midt iblandt denne Slægt og gjöre din Gjerning.

O Jehova! hav Medlidenhed med dit Folk, og som alle Mennesker synde,tilgiv dit Folks Overtrædelser, og lad dem for stedse være udslettede. Lad dine Tjeneres Salvelse blive beseglet paa dem ved Kraften fra det Höje; lad det blive opfyldt paa dem, som paa hine paa Pintsefestens Dag: lad Tungemaalsgaven blive udgydt paa dit Folk, ja klövne Tunger som af Ild, og Fortolkningen deraf, og lad dit Hus vorde fyldt af din Herlighed som af et fremfarende vældigt Vejr. Læg Pagtens Vidnesbyrd paa dine Tjenere, at naar de gaa ud og forkynde dit Ord, de maa besegle Loven, og berede dine Helliges Hjerter for alle de Straffedomme, som Du er ifærd med at udsende i din Vrede over Jordens Beboere, paa Grund af deres Overtrædelser, at dit Folk ikke maa forsmægte paa Nödens Dag.

Og i hvilken Stad dine Tjenere komme ind, og Folket i den Stad annammer deres Vidnesbyrd, lad din Fred og Frelse være over dem, at de maa udsamle de Retfærdige af den Stad, at de maa komme ud til Zion eller dens Staver, dine beskikkede Steder, med evige Glædessange; og indtil dette bliver fuldendt, lad ikke dine Straffedomme falde paa den Stad.

Og i hvilken Stad dine Tjenere komme ind, og Folket i den Stad annammer ikke dine Tjeneres Vidnesbyrd, og dine Tjenere advare dem til at frelse sig fra denne vanartige Slægt, lad det være over den Stad efter det, som Du har talet ved dine Profeters Mund; men befri Du, o Jehova, vi bönfalde Dig, dine Tjenere fra deres Hænder, og rens dem fra deres Blod. O Herre! vi glæde os ikke i vore Medmenneskers Ödelæggelse, deres Sjæle ere kostbare for Dig, men dit Ord maa opfyldes; hjælp dine Tjenere til at sige, understöttede af din Naade: din Villie ske, o Herre, og ikke vor.

Vi vide, at Du ved dine Profeters Mund har talet skrækkelige Ting angaaende de Onde i de sidste Dage—at Du vil udöse dine Straffedomme uden Maal; derfor, o Herre, befri dit Folk fra de Ugudeliges Elendighed; dygtiggjör dine Tjenere til at besegle Loven og opbinde Vidnesbyrdet, paa det de maa blive beredte imod Opbrændelsens Dag.

Vi bede Dig, hellige Fader, at ihukomme dem, som ere blevne fordrevne (af Indvaanerne i Jackson County, Missouri) fra deres Arvelande, og bryd, o Herre, dette Trængselens Aag, som har været paalagt dem.

Du veed, o Herre, at de i en höj Grad have været undertrykte og plagede af onde Mennesker, og vore Hjerter flyde over af Sorg paa Grund af deres sörgelige Byrder. O Herre! hvorlænge vil Du taale, at dit Folk skal udholde denne Trængsel, og at Raabene fra deres Uskyldige skulle komme op for dine Ören, og Rögen af deres Blod opstige som et Vidnesbyrd for Dig, uden at lægge dit Vidnesbyrd for Dagen til deres Bedste?

Hav Barmhjertighed, o Herre, med hin ugudelige Pöbel,som har fordrevet dit Folk, at de maa ophöre at plyndre, at de maa omvende sig fra deres Synder, dersom de ville fortryde dem; men dersom de ikke ville, lad din Arm ses, o Herre, og forlös det, hvilket Du beskikkede til et Zion for dit Folk!

Og dersom det ikke kan være anderledes, og paa det dit Folks Sag ikke maa gaa tilgrunde for Dig, maa din Vrede optændes, og din Harme falde paa vore Forfölgere, at de maa blive udryddede, baade Rod og Grene, fra at være under Himmelen; men forsaavidt som de ville omvende sig, er Du naadig og barmhjertig og vil afvende din Vrede, naar Du ser paa din Salvedes Aasyn.

Hav Barmhjertighed, o Herre, med alle Jordens Nationer, hav Barmhjertighed med vort Lands Regenter, maa de Principer, nemlig vort Lands Konstitution, som blev saa hæderligen og ædelt forsvarede af vore Fædre, være grundfæstede for stedse; ihukom Kongerne, Fyrsterne, de Adelige og Jordens Store, og alle Folk og Kirkesamfund, og alle Fattige, Trængende og Plagede paa Jorden, at deres Hjerter maa blödgjöres, naar dine Tjenere skulle gaa ud fra dit Hus, o Jehova, for at bære Vidnesbyrd om dit Navn, at deres Fordomme maa give efter for Sandheden, og dit Folk erholde Yndest for Alles Aasyn, at alle Jordens Ender maa kjende, at vi,dine Tjenere, have hört din Röst, og at Du har sendt os, at fra alle Folk, dine Tjenere, Jakobs Sönner, maa udsamle de Retfærdige for at bygge en hellig Stad til dit Navn, ligesom Du haver budet dem.

Vi bede Dig at beskikke Zions andre Staver, foruden denne ene, som Du har beskikket, at Indsamlingen af dit Folk maa rulle frem i stor Kraft og Majestæt og dit Værk udföres hastigt i Retfærdighed.

Nu disse Ord, o Herre, have vi talet for dit Aasyn, angaaende Aabenbaringerne og Befalingerne, som Du har givet os, der ere forenede med Hedningerne, men Du veed, at Du har en stor Kjærlighed for

Jakobs Börn, som have været adspredte paa Bjergene i en lang Tid, paa en skyfuld og mörk Dag; vi bede Dig derfor at have Barmhjertighed med Jakobs Börn, at Jerusalem fra denne Time af maa begynde at vorde forlöst, og at Trældommens Aag maa begynde at blive brudt af fra Davids Hus, og Juda Börn maa begynde at vende tilbage til de Lande, som Du gav Abraham, deres Fader, og bevirke, at Levningerne af Jakob, som have været forbandede og slagne, paa Grund af deres Overtrædelser, maa omvendes fra deres vilde og barbariske Tilstand til Fylden af det evige Evangelium, at de maa nedlægge deres Blodsudgydelses Vaaben og ophöre med deres Oprör; og maa alle de adspredte Levninger af Israel, som have været fordrevne til Jordens Ender, komme til Kundskab om Sandheden, tro paa Messias, og blive forlöste fra Undertrykkelsen, og glæde sig for dit Aasyn.

O Herre! ihukom din Tjener, Joseph Smith junior, og alle hans Trængsler og Forfölgelser, hvorledes han har gjort Pagt med Jehova og aflagt et höjtideligt Löfte til Dig, o Jakobs mægtige Gud, og de Befalinger, som Du har givet ham, og at han oprigtigen har bestræbt sig for at gjöre din Villie. Hav Barmhjertighed, o Herre, med hans Hustru og Börn, at de maa vorde ophöjede i din Nærværelse, og bevares ved din plejende Haand; hav Barmhjertighed med alle deres Paarörende, at deres Fordomme maa opbrydes og bortryddes ligesom ved en Flod, at de maa blive omvendte og forlöste med Israel og kjende, at Du er Gud.

Ihukom, o Herre, Præsidenterne, ja alle din Kirkes Præsidenter, at din höjre Haand maa ophöje dem, tilligemed alle deres Familier og Paarörende, at deres Navne maa stedse fortsættes og haves i evig Erindring fra Slægt til Slægt.

Ihukom Alle i din Kirke, o Herre, tilligemed alle deres Familier, og alle deres Paarörende, samt alle deres Syge og Plagede, tilligemed de Fattige og Sagtmodige paa Jorden, at Riget, som Du har sat op foruden Hænder, maa vorde et stort Bjerg og fylde hele Jorden; at din Kirke maa komme ud af Mökhedens Örken, og straale ren som Maanen, klar som Solen og frygtelig som en Hær under Bannere, og blive smykket som en Brud til den Dag, da Du skal afslöre Himlene, og faa Bjergene til at smelte ved din Nærværelse, og Dalene til at höjnes, og de ujævne Steder til at vorde jævne; at din Herlighed maa fylde Jorden, at naar Basunen skal lyde for de Döde, vi maa blive tagne op i Skyen for at möde Dig, at vi altid maa være med Herren, at vore Klæder maa være rene, at vi maa være iförte Retfærdigheds Kjortler, med Palmegrene i vore Hænder, og Herligheds Kroner paa vore Hoveder, og höste evig Glæde for alle vore Lidelser.

O Herre Gud, Du Almægtige! hör disse vore Bönner, og bönhör os fra Himmelen, din hellige Bolig, hvor Du sidder paa din Throne med Herlighed, Hæder Magt, Majestæt, Vælde, Herredömme, Sandhed, Retfær-

dighed, Dom, Barmhjertighed og en Uendelighed af Fylde fra Evighed til Evighed.

O hör! O hör! O hör os, o Herre, og bönhör disse Bönner og antag Indvielsen til Dig af dette Hus, vore Hænders Gjerninger, som vi have bygget til dit Navn! og ligesaa denne Kirke til at lægge dit Navn paa den; og hjælp os ved din Aands Kraft, at vi maa blande vore Röster med de klare, skinnende Serafer, som omgive din Throne, med Udbrud af Pris, syngende Hosianna for Gud og Lammet; og lad disse dine Salvede blive iförte med Saliggjörelse, og dine Hellige raabe höjt af Fryd. Amen og Amen!"

Koret sang derpaa: "The spirit of God like a fire is burning," etc., hvorpaa Joseph stod frem og spurgte de forskjellige Kvorumer særskilt, og derpaa den hele Forsamling, om de antoge den opsendte Indvielsesbön og anerkjendte Huset fór indviet, hvortil de svarede bekræftende i ethvert Tilfælde.

Medens Nadveren blev omdelt, stod Joseph og en Del andre Ældster frem og bare Vidnesbyrd. Iblandt Andre talte Brigham Young i Tungemaal og Ældste F. G. Villiams bevidnede, at medens Præsident Rigdon bad sin förste Bön, kom en Engel ind i Værelset og tog Plads imellem Fader Smith og ham, hvor han forblev under Bönnen. Dagens Forhandlinger sluttedes med et lydeligt Hosianna, Hosianna for Gud og Lammet, udtalt tre Gange, hver Gang beseglet med et Amen, Amen og Amen.

Om Aftenen mödte Joseph atter sammen med de forskjellige Kvorumer, og gav dem Undervisning om Profetiens Aand og Ordinantsen Fodtvætning, som de skulde forrette den paafölgende Onsdag. Han opfordrede Forsamlingen til at tale og ikke være bange for at profetere, "thi," sagde han, "dersom I profetere om, at Höjene skulle synke og Dalene hæve sig, og at Zions Fjender skulle falde og Guds Rige rejse sig, da skal det ske. Undertryk ikke Aanden, thi den Förste, der aabner sin Mund, skal modtage Profetiens Aand."

Ældste Geo. A. Smith opstod og begyndte at profetere, da en Larm blev hört, ligesom Lyden af et fremfarende vældigt Vejr, som fyldte Templet, og hele Forsamlingen opstod paa engang, paavirket af en usynlig Magt; Mange begyndte at tale i Tungemaal og at profetere; Andre saa herlige Syner; selv saa Joseph Templet opfyldt af Engle, hvilken Kjendsgjerning han meddelte Forsamlingen. Folket i Nabolaget kom löbende sammen, thi de hörte en usædvanlig Lyd indenfor og saa et skinnende Lys som en Ildstötte at hvile over Templet og vare forundrede over det, som tildrog sig. Antallet af de tilstedeværende Embedsmænd ved denne Lejlighed var 416, hvilket var et större Antal, end som nogensinde för havde forsamlet sig ved nogen tidligere Lejlighed.

Den 29de Marts Kl. 11 Form. mödte Præsidenterne Joseph Smith

jun., Sidney Rigdon, Frederick G. Williams, Hyrum Smith og Oliver Cowdery i det Allerhelligste i Herrens Hus og anraabte Herren om en Aabenbaring angaaende deres Rejse til Zion og andre vigtige Ting. Efter derpaa at have forenet sig i Bön, skete Aandens Röst til dem sigende, at de skulde gaa ind i det Allerhelligste tre Gange, og ligeledes tilkalde de andre Præsidenter, de to Biskopper og deres Raadgivere og indtage deres Pladse i den Orden, som skulde blive dem anvist. Ligeledes bleve de befalede at faste hele Dagen og Natten, og dersom de vilde ydmyge sig tilstrækkeligt for Herren, skulde de faa videre Meddelelse fra ham. De sendte derpaa Bud efter de andre Brödre, som strax indfandt sig, og Herrens Ord skete atter til dem ved Joseph, sigende, at de, som vare indkomne paa dette hellige Sted, skulde ikke forlade Huset för om Morgenen, men skulde sende Bud efter saadanne Ting, som de behövede, og medens de opholdt sig i Templet, skulde de to deres Födder og nyde Sakramentet,at de kunde blive helligede for ham,og derved blive skikkede til at forrette i deres Kald den paafölgende Morgen, og to de Ældstes Födder.

I Overensstemmelse hermed skrede de til at rense deres Ansigter og to deres Födder. Præsident Sidney Rigdon toede först Præsident Joseph Smith jun.'s Födder og blev derpaa toet af ham igjen; Præsident Rigdon toede derefter Præsidenterne Joseph Smith sen. og Hyrum Smith; Præsident Joseph Smith jun. toede Præsident Frederick G. Williams, og Præsident Hyrum Smith toede siden Præsidenterne David Whitmers og Oliver Cowderys Födder. Præsident David Whitmer toede Præsident William W. Phelps Födder, og denne toede igjen Præsident David Whitmers Födder. Biskopperne og deres Raadgivere bleve derpaa toede, hvorefter de nöde Brödet og Vinen. Den Hellig-Aand hvilede over dem, og de forbleve i Herrens Hus hele Natten, profeterede og prisede Herren.

Dagen efter, den 30te Marts Kl. 8, mödte ifölge tidligere Bestemmelse Præsidentskabet, de Tolv, Höjraadene, Biskopperene og deres ganske Kvorum, Ældsterne og alle Stavens Embedsmænd i det Hele omtrent 300, i Herrens Tempel for at foretage Ordinantsen Fodtvætning. Joseph besteg Talerstolen og bemærkede,at de havde gjennemgaaet mange Pröver og Gjenvordigheder siden Kirkens Organisation og at dette var et Jubelaar, en Glædestid for dem; og da det var sandsynligt, at de ikke vilde komme til at forlade Huset förend om Morgenen, var det nödvendigt at gjöre et Sammenskud og affærdige Sendebud efter Bröd og Vin, hvilket derpaa blev gjort.

Ballier, Vand og Haandklæder bleve beredte, hvorpaa Joseph kaldte Huset tilorden, og Præsidentskabet gav sig ifærd med at to de Tolvs Födder, og udtalte mange Velsignelser og Profetier paa deres Hoveder i den Herres Jesu Navn: derpaa skrede de Tolv til at to Födderne paa Præsi-

denterne over de forskjellige Kvorumer, og vedbleve saaledes at profetere, velsigne og besegle hverandre med Hosianna og Amen til næsten Kl. 7 om Aftenen.

Brödet og Vinen bragtes derpaa ind, og medens det blev omdelt iblandt Mængden, stod Joseph frem og bemærkede,at Tiden, som var dem paalagt, da de skulde töve i Kirtland for at blive begavede, vilde være udrunden om nogle faa Dage, og da skulde Ældsterne gaa ud og Enhver maatte staa for sig selv, eftersom det ikke var nödvendigt, at de skulde udsendes to og to som i forrige Tider, men de skulde gaa ud i al Sagtmodighed og Besindighed og prædike Jesum Kristum og ham korsfæstet, og ikke stride med Andre paa Grund af deres Tro og Religionssystemer, men vedblive at fölge et stadigt Löb. Dette meddelte han dem paa Befalings Vis og tilföjede, at alle dem, som ikke iagttoge det, vilde neddrage Forfölgelse over sig, medens de, som iagttoge det, vilde stedse være fyldte med den Hellig-Aand; dette udtalte han som en Profeti,og beseglede det med et Hosianna og Amen.

Han dvælede derpaa for nogen Tid ved de Tolvs og Halvfjerdsindstyves Pligter, og bemærkede sluttelig til Kvorumerne, at han nu havde fuldendt Kirkens Organisation, og at de havde gjennemgaaet alle de nödvendige Ceremonier, at han havde givet dem al den Undervisning, de behövede, og at de nu havde Frihed til, efterat have modtaget deres Kaldsbreve, at gaa frem og opbygge Guds Rige. Da han havde tilbragt Natten i Forvejen med at forrette for Herren i hans Tempel, og skulde overvære en anden Indvielse Dagen efter, fandt han det tjenligt i Forening med Præsidentskabet at trække sig tilbage, og overlade Forsamlingen til de Tolvs Varetægt.

Brödrene, som bleve tilbage, vedbleve at opmuntre hverandre, profetere og tale i Tungemaal til Kl. 5 om Morgenen. Frelseren viste sig for Nogle, medens Engle betjente Andre, "og det var," skriver Joseph, "i Sandhed en Pintsefest og en Begavelse, som længe vil erindres; thi Lyden skal udgaa fra dette Sted til den ganske Verden, og denne Dags Begivenheder skulle gaa iarv til alle Nationer paa den hellige Histories Blade, og ligesom Pintsefestens Dag saaledes skal ogsaa denne Dag tælles og höjtideligholdes som et Jubelaar og en Glædestid for den allerhöjeste Guds Hellige."

Den paafölgende Dag gjentoges Indvielses-Ceremonierne af Herrens Hus til Gavn for dem, som den foregaaende Sabbat ikke kunde faa Lejlighed til at komme ind.

Ældsternes Begavelse bevirkede, at Guds Gjerning tog et betydeligt Opsving, idet Evangeliet fra nu af blev prædiket i en langt större Udstrækning og med meget större Kraft.

Söndag den 3die April prædikede Thomas B. Marsh og David W Patten, to af de Tolv, for en opmærksom Forsamling paa omtrent et tu-

sinde Personer i Herrens Hus, og efterat Nadveren om Eftermiddagen var bleven omdelt, blev Forhænget i Templet nedladt, og Joseph og Oliver Cowdery böjede sig i stille og andægtig Bön for den Almætige, som derpaa oplod fölgende Syn for dem begge. Joseph skriver saaledes herom:

"Slöret blev taget bort fra vor Aand, og vor Forstands Öjne bleve opladte. Vi saa Herren staaende paa Talerstolens Brystværn foran os, og under hans Födder var et belagt Arbejde af rent Guld i Kulör ligesom Bernsten. Hans Öjne vare som Ildsluer, Haaret paa hans Hoved var hvidt ligesom den hvide Sne, hans Aasyn skinnede med en klarere Glands end Solens, og hans Röst var som mange Vandes Lyd, ja Jehovas Röst, som sagde:

"Jeg er den Förste og den Sidste, jeg er den, som lever, jeg er den, som blev ihjelslagen, jeg er Eders Talsmand hos Faderen. Se, Eders Synder ere Eder tilgivne, I ere rene for mig, oplöfter derfor Eders Hoveder og fryder Eder, og lader Eders Brödres Hjerter fryde sig, og lad alt mit Folks Hjerter fryde sig, som har med deres Styrke bygget dette Hus til mit Navn; thi se, jeg har antaget dette Hus, og mit Navn skal være her, og jeg vil aabenbare mig for mit Folk i Barmhjertighed i dette Hus, ja, jeg vil vise mig for mine Tjenere og tale til dem med min egen Röst, dersom mit Folk vil holde mine Befalinger, og ikke besmitte dette hellige Hus, ja Tusinders og Titusinders Hjerter skulle höjligen fryde sig paa Grund af de Velsignelser, som skulle udgydes og den Begavelse, som skal udöses over mit Folks Hoveder. Saa ske det. Amen!"

Da dette Syn sluttede, aabnede Himlene sig paany og Moses viste sig for os, og overdrog os Nöglerne til Indsamlingen af Israel fra Jordens fire Hjörner og til at före de ti Stammer fra Nordenland.

Derefter viste Elias sig og overdrog os Husholdningen af Abrahams Evangelium sigende, at i os og vor Sæd skulde alle Slægter efter os blive velsignede.

Da dette Syn var tilende, aabnede sig et andet stort og herligt Syn, thi Elias, Profeten, som blev optagen til Himmelen uden at smage Döden, stod foran os og sagde:

"Se, Tiden er fuldkommen inde, som omtaltes ved Malakiæ Mund, der bevidnede, at jeg, Elias, skulde sendes förend Herrens den store og forfærdelige Dag kommer, for at vende Fædrenes Hjerter til Börnene og Börnenes Hjerter til Fædrene, at den ganske Jord ikke skal blive slagen med Band. Derfor overdrages denne Husholdnings Nögler i Eders Hænder, og derved kunne I vide, at Herrens store og forfærdelige Dag nærmer sig, ja er for Dören."

I Maj Maaned ankom to af Josephs Onkler, Asahel og Silas Smith, tilligemed deres Familier til Kirtland, og bragte desuden med sig deres bedagede Moder—Josephs Bedstemoder—Mary Smith, en gammel Dame

paa 93 Aar, som kort forud havde foretaget en Rejse paa omtrent 500 Mile for at besöge sine Börn. Hun var meget glad og tilfreds over at se Joseph. Hendes Mand, Asahel Smith sen., Josephs Bedstefader, havde for længere Tid tilbage profeteret, at der skulde opstaa en Profet i hans Familie, og da han kort för sin Död modtog Mormons Bog og næsten havde læst den igjennem, erklærede han, at Joseph netop var denne Profet. Josephs Bedstemoder havde oplevet at se sin Mands Ord gaa i Opfyldelse og i Kjödet at se sin Sönnesön, hvem Herren saa höjligen havde benaadet. Som rimeligt kunde være, var hendes Glæde derfor meget stor. I ti Dage efter hendes Ankomst til Kirtland nöd hun sine fire Sönners og deres Familiers Selskab, hvorpaa hun stille og rolig uden nogen tilsyneladende Kamp eller Smerte sov hen den 28de Maj. Hendes Pigenavn var Mary Duty og blev i Februar 1767 ægteviet til Asahel Smith, med hvem hun levede sammen i det lange Tidsrum af 64 Aar, og opdrog 11 Börn til Mandbarhed. Hun overlevede sin Mand i fem Aar. Ved hans Död talte deres direkte Efterkommere 110 Sjæle.

ELLEVTE KAPITEL.

Pöbelen i Clay County, Mo., vedtager Resolutioner imod de Hellige, som derpaa forlade Countiet og nedsætte sig i Egnen omkring Shoal Creek.—Staden Far West anlægges.—Willard Richards döbes.—Kirtlands "Sikkerheds-Selskab" oprettes.—En over hele Nationen herskende Spekulationsaand griber ogsaa dybt omkring sig i Kirken.—Den förste udenlandske Mission.—H. C. Kimball, O. Hyde, W. Richards o. Fl. afrejse til Storbritannien.—Deres Ankomst til Liverpool.—"Sandhed vil sejre."—Evangeliets Dör aabnes for Englands Indvaanere.—Modstanderens Magt tilkjendegives.—Den förste Daab i England.—Præsten Mathews döber sig selv i Floden Ouse.—Den förste Konference i England.—Ældsterne Kimball og Hyde vende tilbage til Amerika.

At dömme efter de Lidelser, som de Hellige i Missouri havde giennemgaaet, paa Grund af de allerede beskrevne Pöbeloptöjer dersteds, skulde man tro, at de nu vilde blive ladte i Fred og uforstyrret kunne varetage deres fredelige Sysler, men det forholdt sig ikke saaledes; det saa derimod ud til at være aldeles forgjæves at vente Fred og Rolighed i dette Land, hvis ugudelige Beboere havde besluttet, ikke at give de Hellige nogen Hvile. De vare bange for dem og deres stedse voxende Antal. Idet de stolede paa deres Slaver for deres Udkomme, kunde de ikke taale at se et Folk i deres Midte, som arbejdede for sit Ophold med sine egne Hænder, men sammenrottede sig for at iværksætte de Helliges totale Uddrivelse af Landet. Et offentligt Möde blev fölgelig sammenkaldt og afholdt den 29de Juni 1836 i Raadhuset i Byen Liberty, Clay County, ved hvilket en Komite bestaaende af ni Mænd blev beskikket til at gjöre Udkast til Resolutioner, som skulde tilkjendegive Mödets Fölelser. Denne Komite blev snart enig om en Rapport, som derpaa blev oplæst og vedtaget af Forsamlingen. Tredive Aar ere nu henrundne, siden denne Rapport og disse Resolutioner bleve vedtagne, og ved idag at læse dem over samt tilbagekalde i Erindringen de Begivenheder, som siden have fundet Sted i Clay County og det övrige Missouri, nödes vi til at udbryde: Hvor forunderligt Gud har virket for at opfylde sine Forjættelser og hævne sine Udvalgte! Rapporten begynder med en Fremstilling af de Omstændigheder, hvorunder de Hellige först nedsatte sig i Clay County, og gaar derpaa over til at omtale en forestaaende Krisis samt fremholder som en Nödvendighed, at de Hellige af Hensyn til de gamle Beboere, deres Familier og Countiets Interesser maa forlade Landet, og vedbliver saaledes: "De ere Mænd fra Östen, hvis Sæder, Levemaade og Skikke, ja endog Talemaader, ere væsentlig forskjellige fra vore. De ere Ikke-Slaveholdere og ere imod Slaveriet, hvilket paa denne besynderlige Tid,

da Abolitionismen har opløftet sit vanskabte og hæslige Aasyn i vort Land, er vel skikket til at opvække dybe og varige Fordomme i enhver Kommune, hvor Slaveriet taales og beskyttes. Foruden alt dette anklages de for ligesom tidligere at vedligeholde en stadig Forbindelse med Indianerstammerne paa vore Grændser, og erklære endög fra Prædikestolen, at Indianerne ere en Del af Guds udvalgte Folk, og ere bestemte af Himmelen til at arve dette Land i Fællesskab med dem."

Disse vare de eneste Klager, som kunde anföres imod de Hellige, naar undtages, at man beskyldte dem for, at have givet Opmuntring til den hurtige Indvandring af deres Södskende fra andre Stater, og selv at have opkjöbt Land, derved visende deres Tilböjelighed til at ville bosætte sig i Countiet for bestandig.

De Hellige skulde forlade Landet, fordi de vare Mænd fra Östen og Ikke-Slaveholdere! Siden den Tid have Armeer, anförte af Generaler fra Östen, gjennemkrydset Staten i enhver Retning, befriet Slaverne og ladet Folket föle alle en Borgerkrigs Rædsler. Ved at tvinge de Hellige til at forlade dem, troede de at undgaa en Borgerkrig og blive istand til at leve i Fred og uforstyrret Besiddelse af deres Slaver; men hvor grusomt skuffede de ikke sig selv, eller rettere lode Djævelen skuffe sig, hvilket de senere Aars Begivenheder tilfulde have godtgjort.

De anbefalede Territoriet Wisconsin, der dengang ikke var optaget i Unionen som Stat og kun var ringe beboet, som et passende Sted for de Hellige at flytte til, men erklærede paa samme Tid, at de "ikke gjorde Paastand paa at have den mindste Ret til under Beskyttelse af Landets Konstitution og Love at fordrive dem med Magt."

De af Indvaanerne i Clay County opsatte Resolutioner bleve derpaa forelagte de Hellige til Overvejelse, i hvilket Öjemed et Möde blev sammenkaldt af Ældsterne den 1ste Juli. Resolutioner, ledsagede af en Indledning, som var holdt i en mild og venlig Tone, og som forsvarede de Hellige imod de Beskyldninger, der vare fremförte imod dem, opsattes og vedtoges af dette Möde. Ligeledes udtrykte Brödrene sin Beredvillighed til at forlade Countiet, saasnart som det var dem muligt og at bruge deres Indflydelse for at faa Kirken til at gjöre det Samme. Borgerne i Clay County holdt derpaa atter et Möde, ved hvilket de antoge de Helliges Resolutioner som fuldkommen tilfredsstillende. Allerede i Begyndelsen af September og Oktober Maaned begyndte de Hellige at iværksætte deres Flytning fra Clay County til Shoal Creek, et Sted beliggende omtrent 35 Mile nordost for Liberty og dengang tilhörende Ray County. De Hellige havde boet i Clay County i omtrent 2½ Aar og havde i denne Tid ved sin Sparsommelighed og Forsigtighed atter begyndt at erhverve sig Midler og komme i Besiddelse af hyggelige Hjem, men hellere end at paadrage sig nye Forfölgelser, valgte de at opofre det Hele og vælge et andet Nedsættelsessted.

Egnen omkring Shoal Creek, hvor de nu nedsatte sig, var i det Hele kun beboet af syv Mænd, og disse Mænd ernærede sig udelukkende af at samle Honning fra den Masse vilde Bier, som fandtes i Skovene langs Vasdragene og som lavede deres Kuber i de hule Træer. Disse Mænd vare imidlertid villige til at afhænde deres Ejendomme til de Hellige mod en rimelig Godtgjörelse, hvorved de Hellige bleve Enebesiddere af Landet. Det var forövrigt en Egn, som Indvaanerne af Missouri ikke bröde sig synderligt om, da de faa Skove, som fandtes, kun afgave ubetydelig Tömmer, men for de Hellige var det et Hjem, som de efter deres mange Vandringer og Möjsommeligheder havde Udsigt til at beholde i Fred. De nedsatte sig derpaa i Mængde paa dette Sted, opkjöbte Landet af Regjeringen og vare om Efteraaret og Vinteren travlt beskjæftigede med at bygge Huse og gjöre Forberedelser til at plante og saa det kommende Foraar. Allerede i December s. A. ansögte de den lovgivende Forsamling i Missouri om at blive indlemmet i Staten som et nyt County, hvilket blev dem tilstaaet, og Countiet fik Navn af Caldwell. Ikke længe efter begyndte de at anlægge en Stad, som blev benævnet Far West, og om Foraaet 1837 gjordes Forberedelser til at bygge et Herrens Hus eller Tempel paa dette Sted. Grunden til denne Bygning blev brudt den 3die Juli 1837, ved hvilken Lejlighed over 1500 af de Hellige vare tilstede. Far West havde paa denne Tid omtrent 100 Huse, og de Hellige vedbleve at flokkes dertil næsten dagligen. Lykke og Velsignelse fulgte ogsaa her deres Bestræbelser, og der var saaledes de bedste Udsigter til, at selv i dette nögne Prærieland vilde de kunne oparbejde sig gode Hjem og skaffe sig et godt Udkomme, dersom de blot kunde leve i Fred og ikke igjen blive forstyrrede af deres Fjender.

Den 25de Juli 1836 forlod Joseph Kirtland i Forening med Sidney Rigdon, Hyrum Smith og Oliver Cowdery for at tage paa en Mission til de östlige Stater. De opholdt sig i Salem, Massachusetts, omtrent en Maaned og underviste Folket fra Hus til Hus samt prædikede offentlig, naarsomhelst Lejlighed gaves. I en Aabenbaring, som Joseph modtog paa dette Sted, sagde Herren, at der var Mange i denne Stad, som vilde annamme Evangeliet og som i hans egen bestemte Tid vilde vorde indsamlede. Medens de opholdt sig her, bleve de besögte af Ældste Brigham Young, som tilligemed hans Broder Joseph havde rejst gjennem Staterne New York, Vermont og Massachusetts, hvor de havde afholdt mange Forsamlinger, döbt en hel Del og besögt Slægtninge og Venner.

Den 31te December ved Solnedgang blev Doktor Willard Richards döbt af Præsident Brigham Young i Overværelse af Heber C. Kimball og Andre, som havde tilbragt Eftermiddagen med at hugge Aabning i Isen som en Forberedelse til Daaben. Doktor Richards blev födt i Hopkinton, Middlesex County, Staten Massachusetts, den 24de Juni 1804; og paa Grund af hans Forældres, Joseph og Rhoda Richards, religiöse

Undervisning, modtog han religiöse Indtryk fra sin tidligste Barndom, omendskjöndt han, efter det Udvortes, syntes at være sorglös og ligegyldig. Da han var ti Aar gammel flyttede han med sin Faders Familie til Richmond i den samme Stat, hvor han var tilstede ved mange sekteriske "Opvækkelses-Forsamlinger," og forlangte Optagelse i Kongregationalisternes Menighed paa det Sted, da han var 17 Aar gammel, efterat han i Forvejen havde gjennemgaaet den pinlige Syndserkjendelses og Omvendelses Pröve, som brugeligt er i den Menighed, endog saavidt, at han troede at have begaaet den utilgivelige Synd; men denne Menigheds fuldkomne Ringeagt for hans Anmodning om Optagelse, ledte ham til en grundig Undersögelse af Religionsgrundsætningerne, hvorved han kom til den Overbevisning, at alle Sekter vare vildfarende, og at Gud ikke havde nogen Kirke paa Jorden, men at han snart vilde have en Kirke, hvis Troesbekjendelse vilde blive Sandheden, og kun Sandheden alene; og fra den Tid af holdt han sig fjernet fra sekterisk Indflydelse, idet han med Frimodighed erklærede, hvad han troede, til Alle, som önskede at lære hans Anskuelser at kjende, indtil om Sommeren 1835, medens han var beskjæftiget med sin Lægepraxis i Nærheden af Boston, Mormons Bog, som Præsident Brigham Young havde efterladt hos sin Fætter Lucius Parker i Southborough, tilfældigvis eller ved Forsynets Styrelse, faldt i hans Hænder, hvilket var det Förste, han havde seet eller hört om de Sidste-Dages Hellige, undtagen den offentlige Presses taabelige Beretninger, hvoraf Hovedsummen var, at "en Dreng ved Navn Joe Smith etsteds i det Vestlige havde fundet en Guldbibel." Han aabnede Bogen uden Hensyn til Stedet, og aldeles uvidende om dens Hensigt og Indhold, og inden han havde læst en halv Side, udbröd han: "Enten har Gud eller Djævelen havt en Haand med i denne Bog, thi et Menneske har aldrig skrevet den." Han læste den derpaa igjennem to Gange i omtrent ti Dage, og saa fast blev hans Overbevisning om Sandheden, at han strax begyndte at opgjöre sine Regnskaber, sælge sin Medicin og gjöre sig fri for enhver Heftelse, paa det han maatte kunne rejse til Kirtland, 700 Mile i Vest, det nærmeste Sted, hvor han kunde höre om en Hellig, og give sig til at undersöge Værket fuldstændigen, idet han fuldt og fast troede, at dersom Lærdommen var sand, havde Gud et större Arbejde for ham at gjöre end at sælge Piller. Men saasnart han begyndte at gjöre op sine Affærer, fik han et Slagtilfælde, hvoraf han led overordentligen og blev forhindret i at udföre sine Beslutninger indtil Oktober 1836, da han i Selskab med sin Broder, Doktor Levi Richards, der betjente ham som Læge, ankom til Kirtland, hvor han blev paa det Venligste og Gjæsfrieste modtagen og beværtet af sin Fætter Brigham Young, hos hvem han opslog sin Bopæl og undersögte Værket uafbrudt og utrætteligen indtil sin Daabsdag.

Den brændende Kjærlighed til Sandheden, der drev ham til at ran-

sage det evige Evangeliums Fordringer i Begyndelsen, tiltog med hans Aar og lagdes mere og mere for Dagen ved hans urokkelige og uforfærdede Lydighed i de mest nödsvangre og besværlige Tider i Kirkens senere Historie; og som en bold og tro Forfægter af Sandhedens Principer döde han, elsket og afholdt af Alle, den 11te Marts 1854 i Salt Lake City.

I Begyndelsen af 1837 blev en Bankindretning oprettet i Kirtland under Navn af "Kirtlands Sikkerheds-Selskab," for at ophjælpe de Helliges timelige Omstændigheder og for bedre at kunne drive deres forskjellige Haandteringer. Dette Selskabs Aktiekapital, som ikke skulde være mindre end fire Millioner Dollars, deltes i mindre Aktier paa 50 Dollars hver, hvorved de fleste af Brödrene kunde faa Del i Udbyttet. Bestyrelsen af Selskabets Forretninger skulde staa under Overopsyn af 32 Bestyrere, der aarlig skulde vælges af og iblandt dets Medlemmer. Love og Regler bleve vedtagne, hvorefter Selskabet strax begyndte at udstede Sedler. Joseph opgav imidlertid kort efter sin Stilling i nævnte Selskab og trak sig helt tilbage, fuldkommen overbevist om, som han selv sagde, at intet Forretningssystem, grundet paa ærlige og retfærdige Principer til Velsignelse ikke alene for Kirken, men den hele Nation, kunde tillades at fortsætte sin Virksomhed i en Tidsalder, fuld af Mörke, Spekulation og Ugudelighed som denne.

I Löbet af denne Vinter var Herrens Hus i Kirtland om Söndagene fyldt til Overflod med opmærksomme Tilhörere, fordetmeste Medlemmer af Kirken. De Tolv, Höjraadet og andre Kvovumer holdt i Almindelighed Möder hver Uge for at varetage deres Forretninger, og om Hverdagene gav Hr. H. M. Hawes, Professor i Latin og Græsk, Undervisning i Kirtlands Höjskole, der talte imellem 135-140 Studerende, og var delt i tre Afdelinger: den klassiske, hvor der alene undervistes i de döde Sprog; den engelske, hvor der undervistes i Mathematik, Arithmetik, Geografi, engelsk Grammatik, Skrivning og Læsning; og Afdelingen for Ungdommen—de to sidste havde hver en Hjælpelærer. Skolen begyndte i November, og paa den förste Onsdag i Januar afholdtes en offentlig Examen i de forskjellige Afdelinger i Overvær af Skolens Bestyrere, Forældre og Formyndere.

Den Spekulationsaand i Jordegods og al Slags Ejendom, som ved denne Tid var saa herskende i hele Nationen, begyndte ogsaa at gribe dybt om sig i Kirken. Som Frugter af denne Aand fulgte Mistænksomhed, Fejlfinden, Uenighed, Tvedragt og Frafald hurtigen paa hinanden, og det syntes som om alle Jordens og Helvedes Magter havde forenet deres Indflydelse paa en særegen Maade for at kuldkaste Kirken og gjöre Ende paa den. Andre Banker nægtede at modtage "Kirtlands Sikkerheds-Selkabs" Forskrivelser eller Sedler. Fjenden udenom og de Frafaldne iblandt dem forenede sig i deres Planer. Mel og Födevarer förtes hen til andre Markeder, og Mange bleve misfornöjede med Joseph,

ligesom han var den eneste Aarsag til de Onder, som han selv paa det Ivrigste modarbejdede, og som vare bragte over dem formedelst uvise Brödre, der ikke agtede hans Raad.

Intet Kvorum i Kirken var ganske fri for Indflydelsen af disse falske Aander, der sögte at modarbejde Joseph for at faa Herredömmet; endog nogle af de Tolv forglemte saavidt deres höje og hellige Kald, at de begyndte hemmeligen at tage Parti med Fjenden. De vare nemlig blevne Spekulanter, og havde tabt Aanden af deres Kaldelse og Interessen for Herrens Gjerning.

I disse Prövelsens Dage i Kirtland var det næsten saameget som en Mands Liv var værd at blive funden at forsvare Joseph, og der var kun faa af Kirkens ledende Mænd, som havde Mod nok og tilstrækkeligt af Herrens Aand til trofast at staa ham bi og hjælpe ham ud af enhver Forlegenhed. Dog var der nogle af Ældsterne, som aldrig vaklede eller vege tilbage. Sandhedens Fjenders Had og Modstand bragte dem kun nöjere til at slutte sig om ham. Deres Mod steg samtidig, og de samlede sig omkring deres Profet og Leder med det sande Venskabs Hengivenhed og Kjærlighed. Præsident Brigham Young i Særdeleshed optraadte med megen Frygtlöshed, og udmærkede sig ved sin Standhaftighed i at forfægte Sandheden trods al Opposition.

Omtrent paa denne Tid aabenbarede Herren til Joseph, at noget Nyt maatte foretages til Kirkens Bedste, hvilket havde tilfölge, at en udenlandsk Mission blev foretaget og Kirken omorganiseret, da de forskjellige Kvorumer vare bragte iuorden og vare fyldte med Apostasi. Den 1ste Juni 1837 blev derfor Heber C. Kimball, en af de Tolv, udvalgt efter Tilskyndelse af Profetiens og Aabenbaringens Aand, og ved Bön og Haandspaalæggelse af det Förste Præsidentskab ordineret til at præsidere over en Mission til England, som skulde være den förste udenlandske Mission i Jesu Kristi Kirke i de sidste Dage. Orson Hyde, en anden af de Tolv, og Doktor Willard Richards bleve ligeledes beskikkede til denne Mission. Allerede den 13de Juni begave Ældsterne H. C. Kimball og Willard Richards sig paa Vejen, efter forinden at have modtaget de nödvendige Instruxer af Joseph i Henseende til Indförelsen af Evangeliet i Storbritannien. De ankom til New York den 22de Juni om Aftenen, hvor de traf Ældste Hyde, Broder Fielding og tre Brödre fra Kanada, nemlig John Goodson, en af de Halvtjerds, Ældste Isaac Russell og Præst John Snyder, som vare rejste forud for at forene sig med Missionærerne, og den 23de toge de Billet som anden Kahyts Passagerer med Handelsskibet Garrick til Liverpool. Medens de opholdt sig i New York, boede de i et Værelse, som de havde lejet i et Pakhus, hvor de laa paa Gulvet og ernærede sig af Vand og Bröd, indtil de den 29de gik ombord paa Garrick, som strax efter den 1ste Juli, satte Sejl for Liverpool.

Söndagen den 16de Juli prædikede Ældste Hyde ombord paa Gar-

rick om Profetierne; Kahytspassagererne lyttede til med Opmærksomhed, og bleve især paavirkede ved Bönnen; ligeledes blev et lille Barn, der tilhörte nogle af anden Kahyts Passagerer, og som var saa sygt, at alt Haab om dets Liv var opgivet, helbredet ved Guds Kraft, idet Præsident Kimball i Hemmelighed lagde Hænder paa det.

Den 20de Juli om Morgenen kastede Garrick Anker paa Liverpools Havn, og medens Ankerkjættingen endnu raslede, kom Handelsskibet "Syd-Amerika" og lagde til ved Siden. Det forlod New York samtidig med Garrick under et Væddelöb paa 10,000 Dollars, der skulde tilfalde det af de to Skibe, som först naaede Liverpools Havn. Förstnævnte Skib havde dagligt havt Garrick isigte, men var aldrig kommen forbi det; af alle de forskjellige Befordringsmidler fra Kirtland til Liverpool tillodes ingen at passere Missionærerne.

Medens Passagererne gik ombord i et Dampskib, sprang Ældsterne Kimball, Hyde, Richards og Goodson i en lille Baad, og bleve roede iland. Da de vare komne nær nok, hoppede Ældste Kimball, ligesom dreven af en overnaturlig Magt, ud af Baaden og steg op ad Dokkens Trapper, fulgt af Ældsterne Hyde og Richards, uden at Nogen af dem havde en Skilling til deres Raadighed, naar undtages Ældste Goodson.

Brödrene rejste derpaa til Preston, omtrent 30 Mile fra Liverpool, og idet de stege ud af Vognen, blev et stort Flag med fölgende Inskription i Guldbogstaver: "Sandhed vil sejre," udfoldet næsten lige over deres Hoveder; thi det var Valgdag for Medlemmer til Parlamentet, da Kong Wilhelm den Fjerde nylig var död og Dronning Victoria var ifærd med at organisere sit Kabinet. For Brödrene, som netop havde betraadt et fremmed Lands Jordbund, i den Hensigt at bringe dets Indvaanere Liv og Saliggjörelse formedelst Evangeliet, vakte Synet af dette Banner med dets betegnende Motto dybe og alvorlige Betragtninger hos dem; og de fölte, som om det var en Aabenbaring fra Herren, sendt uvilkaarligen for at tröste og opmuntre dem.

Da Brödrene havde taget Logis i Wilford Street, besögte nogle af dem samme Aften Joseph Fieldings Broder, velærværdige Hr. James Fielding, der havde et Forsamlingslokale i samme Gade, hvorhen alle syv Brödre gik Söndagen den 23de for at höre ham prædike, og efterat Gudstjenesten om Formiddagen var tilende, bekjendtgjorde han for Forsamlingen, at der var nogle Missionærer tilstede fra Amerika, hvilke vilde benytte hans Talerstol om Eftermiddagen. Dette uventede Tilbud blev med Glæde modtaget, thi de havde ikke anmodet ham derom; og om Eftermiddagen gav Præsident Kimball en kort Beretning om Kirkens Historie fra Begyndelsen af, hvorpaa Ældste Hyde opstod og bar Vidnesbyrd om det Samme. Saaledes blev Nöglen omdrejet og Evangeliets Dör aabnet for Englands Indvaanere samt for hele Europa med dets Millioner af Indbyggere. Da Forsamlingen var forbi, tilböd

Hr. Fielding dem at afbenytte hans Talerstol igjen om Aftenen, hvilket de ogsaa gjorde; Ældste Goodson prædikede og Broder Fielding bar Vidnesbyrd. Den fölgende Onsdag Aften talte Orson Hyde og Willard Richards paa samme Sted; en höjtidelig Fölelse gjennemtrængte Forsamlingen, og Mange bleve overbeviste om Sandheden; men Hr. Fielding, der frygtede mere for Tabet af sine Tilhængere end for Himmelens Mishag, lukkede sine Döre fra den Tid af, og stred imod dem af alle Kræfter. Ældsterne modtoge derimod Indbydelse til at prædike i private Huse paa forskjellige Steder i Preston, og holdt Forsamlinger dagligen efter Fabrikernes Lukning.

Ældste Russel, der var bleven beskikket til at prædike ved Obelisken paa Torvet i Preston Söndagen den 30te Juli, forlod ved Daggry sit Logi i anden Etage af det Hus i Wilford Street, hvor Brödrene logerede, og gik op i tredie Etage, hvor Ældsterne Kimball og Hyde laa, og opfordrede dem til at bede for sig, at han maatte blive befriet for de onde Aander, som martrede ham i en saadan Grad, at han fölte, han kunde ikke leve, hvis han ikke fik Hjælp. De stode öjeblikkeligen op, lagde Hænder paa ham og bade Herren at forbarme sig over sin Tjener og uddrive Djævelen. Medens de vare beskjæftigede dermed, slog et usynligt Væsen Ældste Kimball med en saadan Kraft, at han faldt bevidstlös om paa Gulvet. Det Förste, han erindrede, var, at Ældsterne Hyde og Russell anraabte for Naadens Throne om Hjælp for ham. Derpaa lagde de ham paa Sengen, men hans Smerte var saa stor, at han neppe kunde udholde det; han stod op, faldt paa sine Knæ og bad, hvorefter han stod op og satte sig paa Sengen, medens Brödrene i nogle Minuter tydeligt saa de onde Aander i Legionvis, der fraadede og skare Tænder imod dem. Ældste Richards var ogsaa tilstede den sidste Del af denne Tid. Dette Syn vil aldrig kunne forglemmes af disse, som vare Vidner dertil; Modstanderens Magt og hans Fjendskab imod Herrens Tjenere blev ved denne Lejlighed med stor Tydelighed fremstillet for Brödrene, og gav dem tillige et betydeligt Indblik i den usynlige Verdens Hemmeligheder. Satan saa, at hans Rige var ifare, hvorfor han tilkjendegav sin Magt imod Herrens Tjenere, og hvis Gud vilde have tilladt ham, vilde han udentvivl have tilintetgjort dem. Omtrent Kl. 10 samme Morgen begave Brödrene sig til Floden Nibble, ifölge tidligere Bestemmelse, og, omgiven af en stor Mængde Mennesker, döbte de ni Personer, hvoriblandt George D. Watt, som var den Förste, der blev döbt i England ved guddommelig Myndighed i denne Uddeling.

Den fölgende Dag holdt Brödrene Raad og beskikkede Ældsterne Goodson og Richards til at gaa paa Mission til Bedford, og Brödrene Russell og Snider til Alton, Cumberland County. De vare forenede i Bön til om Morgenen den 1ste August, hvorpaa de skiltes ad for at begive sig til deres forskjellige Arbejdsmarker.

Ældsterne Goodson og Richards ankom til Bedford den 2den August, hvor de med Glæde bleve modtagne af velærværdige Hr. Timothy R. Matthews, til hvem de havde Anbefalingsskrivelser fra hans Svoger Joseph Fielding, og bleve anmodede om at prædike i hans Lokale om Aftenen for hans Menighed; dette Forlangende opfyldte Brödrene beredvilligen, og vedbleve derpaa at holde Foredrag i hans Kapel i flere paa hinanden fölgende Aftener, indtil Ældste Goodson en Aften tvertimod de bestemteste Raad af Præsident Kimball, og uden at gaa i Raad med Nogen læste offentlig Synet fra Lærdommens og Pagtens Bog, hvilket vendte Fölelsens Ström almindeligen og næsten tillukkede Dörene i den Egn. Hr. Matthews önskede, at Forsamlingerne skulde flyttes fra hans Hus; dog vedblev han at besöge Forsamlingerne lejlighedsvis og randsagede "Mormonismen" meget, indtil omsider han anerkjendte Sandheden af Evangeliets Fylde og bar Vidnesbyrd om samme offentligen for sin Menighed, og blev endog enig med Goodson og Richards om at möde dem paa Bredden af Floden Ouse en Time för Solnedgang den 15de August, for at blive döbt. Ældsterne indfandt sig til den bestemte Time, men Hr. Matthews var ikke der; han havde taget ud paa Landet for at prædike. Siden döbte han sig selv i Floden og gav sig derpaa til at döbe sine Sognefolk, forkastende de Hellige som falske Lærere, og de Sidste-Dages Helliges Lære som udsprungen fra Helvede, endskjöndt han selv prædikede den samme Lære, og döbte Alle, endog smaa Börn, og konfirmerede dem ved Haandspaalæggelse. Uagtet Hr. Matthews's Modarbejdelse, lykkedes det snart Brödrene at faa Fodfæste i Bedford. En Del bleve strax döbte, og en Gren af Kirken oprettedes dersteds.

Imidlertid vedbleve Ældsterne Kimball og Hyde samt Broder Fielding at fortsætte deres Arbejde i Preston og Omegn. Om Aftenen den 4de August döbte Præsident Kimball Jennetta Richards i Preston, Datter af velærværdige John Richards af Walkerfold, Chaidgley, 15 Mile fra Preston og konfirmerede hende ved Strandbredden. Denne var den förste Konfirmation i England. Söster Richards, som siden blev Ældste Willard Richards's Hustru, begav sig den fölgende Dag hjem, og formaaede sin Fader at krive til Præsident Kimball om at komme og prædike i hans Kapel. Paa dette Forlangende indfandt Broder Kimball sig strax i Walkerfold, hvor han blev paa det Gjæstfrieste modtagen, og prædikede den paafölgende Dag tre Gange fra Hr. Richards's Prædikestol. Söndagen den 6te August, prædikede Ældste Hyde for en stor Mængde paa Torvet i Preston, men blev modsagt af en Velærværdig, som dog hurtig blev beskjæmmet ved Sandhedens Aand; og om Aftenen mödte Brödrene i Söster Ann Dawsons Hus og gave 40–50 Personer Haandspaalæggelse, hvoraf de fleste havde været Medlemmer af Hr. Fieldings Menighed. Dette var mere end Hr. Fielding kunde taale og gav ham Lejlighed til at udskjælde Ældsterne for "Tyve, Faarestjælere" osv., men maatte dog er-

kjende, at de vare gode Dommere, eftersom de havde "taget de Bedste af hans Hjord."

Pladsen tillader os ikke at beskrive de mange Smaabegivenheder, som forefaldt paa denne Mission, men vi ville kun bemærke, at Ældsternes Bestræbelser kronedes med megen Held, thi allerede inden Aarets Udgang havde Kirken udbredt sig fra Preston til Penwortham, Longton, Southport, Eccleston, Whittle og Hunters Hill, medens Antallet af Kirkens Medlemmer var steget til omtrent et Tusinde. I Særdeleshed i Preston og Omegn udbredte Værket sig med stor Hurtighed. Brödrene lejede her et större Forsamlingslokale, kaldet "The Cock Pit," hvor de regelmæssig afholdt deres Forsamlinger. Det var tillige paa det samme Sted, at den förste Konference af Kirken i England blev afholdt den 25de Decbr. 1837, ved hvilken Lejlighed 300 af de Hellige vare tilstede foruden Ældsterne Kimball og Hyde samt Joseph Fielding, der kort i Forvejen var bleven ordineret til Ældste.

Saaledes var Grundvolden til et stort og mægtigt Værk bleven lagt i England, men Mennesket kunde ikke selv tilskrive sig Æren derfor; de trofaste Ældster, som vare Redskaber i Guds Haand til dets Udförelse, gave Gud Æren. De landede i England blottede for Midler, vennelöse og ulærde, hvisaarsag de fölte deres egen Svaghed, men Herren aabnede Vejen for dem, saa at Midler bleve dem givne, Venner oprejste og selv bleve de gjorte stærke og mægtige i at overbevise de Oprigtige af Hjertet om Sandheden og bringe Sjæle til ham. De gik ud i megen Svaghed og under store Trængsler, bærende kostbar Sæd, men de vendte tilbage med overordentlig stor Glæde, thi Herren havde givet dem en rig Höst som Lön for deres Arbejde.

Ældsterne Kimball og Hyde arbejdede trofast og flittigt i England til den 20de April 1838, da de afrejste fra England paa deres Hjemrejse, efterladende Joseph Fielding som Præsident for Kirken i Storbritannien med Willard Richards og William Clayton som Raadgivere, og ankom til Kirtland den 21de Maj.

TOLVTE KAPITEL.

Apostasiens Aand vedbliver at herske i Kirtland.—Joseph, Sidney Rigdon og Thomas B. Marsh udföre en Mission til Övre-Kanada.—John Taylor döbes. —Frederick G. Williams og tre af de Tolv samt Martin Harris forkastes.—Forgiæves Forsög paa at omstyrte Kirken.—Joseph og Sidney Rigdon tage til FarWest.—Oliver Cowdery, David Whitmer og Andre afskjæres fra Kirken.—Martin Harris og Oliver Cowdery forene sig atter med Kirken.—Deres sidste Vidnesbyrd og Död.

Imidlertid vedblev Apostasiens Aand i en meget stor Udstrækning at herske i Kirtland; Mænd, som burde have været Josephs mest hengivne Venner, lagde hemmelige Planer imod ham, og for at tilfredsstille deres Had, vilde de med Glæde have omkommet ham; men dette blev dem ikke tilstedt dengang, thi hans Mission var endnu ikke tilende; og da han paa den Tid Brödrene forlode Kirtland for at rejse til Storbritannien var meget syg og i nogle Dage led temmelig betydeligt, mente Apostaterne og de Tvivlende, at disse Lidelser vare ham paalagte, fordi han var i Overtrædelse og lærte Ting, som vare stridende imod Evangeliet, men i sit sædvanlige milde Sprog bemærker han: "Herren vil dömme mellem mig og dem desangaaende, medens jeg beder min himmelske Fader at tilgive dem derfor."

Den 23de Juli 1837, samme Dag som Evangeliet förste Gang blev prædiket i England, modtog han en Aabenbaring angaaende Lammets tolv Apostler (se Pagtens Bog, 104de Stk.); og den 27de s. M. forlod han Kirtland i Forening med Ældsterne Sidney Rigdon og Thomas B. Marsh for at besöge de Hellige i Kanada. Præsident Brigham Young, der skulde gaa paa en Mission til de östlige Stater, og Ældste A. P. Rockwood, der var paa Vejen til sit Hjem, ledsagede dem ligeledes. Da de ankom til Painesville, bleve de opholdte der hele Dagen paa Grund af ondskabsfulde og fortrædelige Stævninger. Og da Joseph ved Aftenens Frembrud just skulde til at stige ind i sin Vogn for at rejse hjem, sprang en Sheriff hen til hans Vogn, greb Tömmerne og præsenterede ham med nok en Arrestordre, der var udstedt af en Mand, som nogle Uger i Forvejen havde bragt en nymodens Kogeovn til Kirtland og som havde overtalt Joseph til at lade ham sætte den ind i hans Kjökken, idet han sagde, at det vilde være en Anbefaling for hans Ovn, og önskede, at han skulde pröve den; og nu syntes han, det kunde være passende Tid at faa Pengene. Joseph gav Sheriffen sit Uhr som Pant, hvorpaa de Alle vendte tilbage til Kirtland.

Den næste Dags Aften begave de sig atter paa Vejen og

ankom den paafölgende Morgen til Ashtabula, en lille By ved Bredden af Eriesöen, 30 Mile nordost for Kirtland. Herfra toge de med Dampskib til Buffalo, New York, som Dækspassagerer, og maatte saaledes om Natten tage tiltakke med at ligge paa Dækket og som Hovedpuder benytte deres Stövler og Vadsække etc., men havde ikkedestomindre en behagelig og styrkende Sövn, thi de havde Fred med deres Gud, og hans Engle vaagede over dem. Dersom Skibets Kaptejn havde kunnet seet dem i deres sande Lys og fattet, hvem de egentlig vare, vilde han sikkerlig have fölt sig mere æret, end om han havde havt Jordens störste Konger eller Potentater ombord, og vilde udentvivl have paanödet dem de bedste Bekvemmeligheder, hans Skib kunde yde. Dagen efter ankom de til Buffalo. Her skiltes de fra hverandre, idet Joseph, Sidney Rigdon og Thos. B. Marsh fortsatte deres Rejse til Toronto i Övre-Kanada, og Ældsterne Brigham Young og A. P. Rockwood böjede af og droge videre igjennem de östlige Stater.

I nogle Uger forblev derpaa Joesph og hans Ledsagere i Kanada, og havde en behagelig Tid sammen med de Hellige, der önskede dem Velkommen og behandlede dem med stor Gjæstfrihed og Venlighed. Deres Tro paa Evangeliet var stærk, og de lyttede med Glæde til deres Lærdomme. I Forening med Ældste John Taylor, der nogen Tid i Forvejen var bleven döbt af Parley P. Pratt i Kanada, og dengang præsiderede over Kirken der, besögte Joseph de forskjellige Grene af Kirken samt prædikede, döbte og velsignede Folket, hvorsomhelst man var villig til at modtage dem. Omtrent i Slutningen af August vendte han atter tilbage til Kirtland.

John Taylor, der födtes i Winthrop, Westmoreland County, England, den 1ste Novbr. 1808, var paa en mærkværdig Maade bleven forudberedt for Annammelsen af Evangeliet. Efterat han som Barn havde modtaget en almindelig Skoleundervisning og opholdt sig i sit Födeland en Del Aar, udvandrede han i Aaret 1832 til den britiske Provinds Kanada, hvor han forenede sig med sin Faders Familie, der to Aar i Forvejen havde udvandret til den samme Provinds. För han imidlertid forlod England, sluttede han sig til Methodisterne og virkede en Tid som Prædikant i denne Menighed. Under sit Ophold i Toronto gjorde han Bekjendtskab med en Hr. Patrick, hos hvem en Kreds af Sandhedssögere regelmæssig afholdt sine Forsamlinger to Gange om Ugen, og da Parley P. Pratt paa sin Rejse igjennem Kanada ogsaa ankom til denne By, havde han Lejlighed til at overvære en af disse Forsamlinger, ved hvilken John Taylor talte.

Taylor begyndte sine Bemærkninger med at oplæse af det Nye Testamente Beretningen om Filips Rejse til Samaria for at forkynde Evangeliet. Idet han lukkede Bogen igjen, bemærkede han, at Samaritanerne annammede Ordet med Glæde og bleve döbte baade Mænd og Kvinder,

hvorefter de to Apostler, Peter og Johannes, kom fra Jerusalem og lagde deres Hænder paa dem i Jesu Navn og bade, at de maatte erholde den Hellig-Aand, hvilken strax blev dem givet, og de talte i Tungemaal og profeterede. "Hvor," sagde han, "er nu vor Filip? Naar annammede vi Ordet med Glæde og bleve döbte, *da vi troede?* Hvor er vor Peter og Johannes? Vore Apostler? Naar annammede vi den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelse? Hvor er den Hellig-Aands Gaver? Ekko svarer, hvor?

Er dette den kristne Kirkes Mönster, Modellen for dens Organisation i alle kommende Tider? I saa Tilfælde have vi som et Folk ikke Præstedömmet, Ordinantserne eller Gaverne, som udgjöre Jesu Kristi Kirke. Man siger, at vi som Börn bleve bestænkede med Vand, men dette er ikke Daab; og dersom det er, saa hverken troede eller glædede vi os, da det fandt Sted, ejheller handlede vi selv i Sagen, men Andre handlede for os. Hvor forskjelligt er ikke dette fra Samaritanerne, som bleve döbte, da de troede og annammede Ordet med Glæde!"

De to paafölgende Aftener havde Parley P. Pratt Lejlighed til at fremlægge Evangeliets Principer for denne lille udvalgte Menighed, hvoraf de fleste strax efter bleve döbte, deriblandt ogsaa John Taylor, som fra nu af blev en virksom Medarbejder i Herrens Vingaard.

Den 3die Septbr. 1837 blev en Konference afholdt i Kirtland, i den Hensigt at omorganisere Kirken. Ved denne Lejlighed blev en af Josephs Raadgivere, Frederick G. Williams, forkastet, samt tre af de Tolv, nemlig Luke Johnson, Lyman E. Johnson og John F. Boynton, hvilke to Sidstnævnte havde opgivet deres Kald og taget fat paa Kjöbmandshandelen; ligeledes bleve flere Medlemmer af Höjraadet, hvoriblandt Martin Harris og andre af Kirkens ledende Mænd ansete uværdige til at beholde deres vigtige Stilling i Kirken og bleve följelig forkastede af nævnte Konference. John F. Boynton, der var den eneste af de tre nævnte Apostler, som var tilstede, forsögte at retfærdiggjöre sin Opförsel for Konferencen, men blev imödegaaet af Ældste Brigham Young, som gjorde stræng Indsigelse imod den Fremgangsmaade, han havde taget, og anförte forskjellige Grunde, hvorfor han ikke kunde antage ham som en Broder, för en hjertelig Omvendelse og Bekjendelse havde fundet Sted. Boynton sögte igjen at forsvare sig og paastod, at Selskabets Fallit var Aarsagen til hans mislige Stilling. Det var bleven ham fortalt, sagde han, at Banken var bleven stiftet ifölge Guds Villie og skulde aldrig gaa tilgrunde, hvorledes Menneskene end handlede. Som Svar herpaa sagde Joseph, at om noget Saadant var bleven ham fortalt, havde ikke han givet Nogen Myndighed dertil, men han havde altid sagt, at dersom ikke Institutionen blev bestyret efter retfærdige Principer, vilde den ikke bestaa. Alle, som vare tilstede og som vare i Besiddelse af Guds Aand, vidste, at Joseph talte Sandhed, thi de forstode, at Herren

ikke vilde anerkjende en Bank eller noget Andet i sin Kirke, som ikke blev bestyret paa den rette Maade. Fölgelig vare Boyntons Undskyldninger ikke tilfredsstillende for Konferencen, som derfor voterede imod ham.

Kirtlands Sikkerheds-Selksab eller Bank var bleven oprettet under Josephs Ledelse til de Helliges Gavn og Fordel. De, som vare trofaste, opholdt den ved deres Tro og Gjerninger, men de Uærlige benyttede enhver Lejlighed, der gaves dem, til at spekulere og bedrage. Det var af denne Aarsag, at Joseph, som allerede bemærket, trak sig tilbage fra den, og sidenefter publiserede en Advarsel til Folket, hvori han paapegede disse ugudelige Mænds slette Planer og Hensigter. Ældste Brigham Young var den Förste, som opdagede disse Mænds Bedrageri. Han havde nemlig indsat nogle Penge i Banken, hvilke, medens de vare i hans Besiddelse, han havde paasat et privat Mærke. Og da han önskede at hjælpe en Familie til at emigrere til Missouri, og havde Lejlighed til at sælge et Stykke Land i dette Ojemed, meldte Oliver Cowdery sig som Kjöber, og de bleve enige om, at han skulde betale Belöbet i de af Kirtlands Bank udstedte Sedler, hvorved Brigham Young mente at gjöre Banken en Tjeneste; men da han begyndte at tælle Pengene, opdagede han, at det var hans mærkede Sedler, som han nogle faa Dage i Forvejen havde indsat i Banken og som da burde have været i dens Kjælder. Warren Parrish var den fornemste Operatör i denne Forretning; han og hans Medforbundne standsede ikke, för de havde udtaget alle de Penge, som fandtes i Banken og havde underskrevet og udstedt alle de Sedler, de kunde. Mange af Ældsterne og de Hellige önskede meget at opretholde Sedlernes Værdi, og vare derfor villige til at sælge næsten hvadsomhelst, de havde, for at indlöse dem. Dette gav Parrish og hans Medforbundne den bedste Lejlighed til at snyde de Hellige og beröve dem deres Besiddelser, thi saasnart som Pengene vare indlöste og bragte tilbage til Banken, bleve de atter udtagne, istedetfor at forvares der, og givne til Spekulanter og Spillere for at gjentage den samme Proces og opkjöbe mere Ejendom. Alt dette blev gjort uden Profeten Josephs eller Direktörernes Kundskab, thi de havde givet Ordre til at beholde Pengene i Banken, saa hurtig som de indkom.

I en Forsamling af Menigheden i Herrens Hus den 10de Septbr. traadte Luke og Lyman E. Johnson samt John F. Boynton frem og aflagde Bekjendelse, hvisaarsag de ved Kirkens Stemme atter optoges i Samfundet med fuld Rettighed til at beholde deres Apostelskab, men som man snart vil se, forbleve de dog ikke længe trofaste.

Joseph, som i en tidligere Konference var bleven beskikket til i Forening med sin Raadgiver Sidney Rigdon at rejse ud for at opsöge passende Indsamlingssteder for de Hellige, forlod Kirtland den 27de Septbr. og rejste til Missouri. Under Josephs Fravær paa denne Mission

forenede ovennævnte Mænd sig tilligemed Warren Parish, Joseph Coe og Andre for at omstyrte Kirken, og efterat han den 10de December var vendt tilbage fra denne Mission, fornægtede denne frafaldne Bande aabenlyst og offentlig Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og paastod tillige, at de vare det rette Mönster. De kaldte sig selv Kristi Kirke, men udelode Navnet Hellige. Joseph, sagde de, var en falden Profet, og baade han og Kirken vare Kjættere. Ligesom alle Frafaldne maatte ogsaa de vise deres Blindhed. Ved at opgive Navnet Hellige, troede de vistnok at foretage en Forbedring, men de glemte, hvad Herren har sagt gjennem Profeten Daniel, at "de Hellige skulle besidde Riget."

Medens Joseph opholdt sig i Missouri, blev et Raad sammenkaldt af de derværende ledende Ældster for at raadslaa om Kirkens Anliggender i denne Del af Landet. Staden Far Wests Beliggenhed blev her nærmere bestemt, og det vedtoges at udvide Byens Störrelse til fire Kvadratmile, at inddele dette Areal i Kvadrater paa 4 Akres hver og hver Kvadrat at deles i fire Lodder osv. Ligeledes blev det bestemt, at der endnu var Plads nok i Caldwell County for de af de Hellige, som vedbleve at samles dertil fra andre Steder. Den foregaaende Sommer havde Kirkens Anthoriteter i Missouri besluttet saa smaat at tage fat paa Opförelsen af det paatænkte Tempel i Far West, men Joseph raadede dem til at opsætte dermed, indtil han havde modtaget nærmere Befaling derom fra Herren. En almindelig Kirkeforsamling blev ogsaa afholdt, for hvilken en omstændelig Beretning om den kort i Forvejen stedfundne Omorganisation af Kirken i Kirtland blev given. I denne Forsamling blev Frederick G. Williams atter forkastet som Josephs anden Raadgiver og Hyrum Smith udnævnt i hans Sted. Imod David Whitmer, Præsident for Kirken i Missouri, og hans to Raadgivere, John Whitmer og W. W. Phelps, blev der ogsaa gjort Indvendinger, men eftersom de gjorde en tilfredsstillende Bekjendelse, bleve de opholdte i deres respektive Stillinger.

Omtrent paa denne Tid blev Bogtrykkeriet i Kirtland ödelagt ved Ild, hvorved Udgivelsen af "*The Messenger and Advocate*" og et af Joseph selv nylig paabegyndt Blad "*The Elders Journal*" standsedes, og paa Grund af Pöbelens Raseri og den bitre Aand, som besjælede Apostaterne, saa Brigham Young sig nödsaget til at forlade Kirtland, thi Apostaterne havde truet med at ville slaa ham ihjel, fordi han baade offentlig og privat havde forkyndt, at han vidste ved den Hellig-Aands Kraft, at Joseph var den Allerhöjestes Profet, og at han ikke havde overtraadt eller var falden, som Apostaterne paastode. Saaledes vedblev Apostasi, Forfölgelse, Forvirring og Pöbelvold at tiltage og kjæmpe om Overherredömmet i Kirtland indtil Slutningen af Aaret 1837.

Et nyt Aar oprandt for Kirken i Kirtland med Apostasiens og Pöbelvældets Aands hele Bitterhed, der vedblev at rase og blev heftigere og

heftigere, saa at Joseph og Sidney Rigdon tilsidst bleve nödsagede til at fly for deres dræbende Indflydelse ligesom Oldtidens Apostler og Profeter, og som Jesus sagde: "Naar de forfölge Eder i een Stad, da flyr til en anden." Og om Aftenen Kl. 10 den 12te Januar 1838 forlode de Kirtland tilhest for at undgaa Pöbelens Voldsgjerninger, som vare ifærd med at bryde lös over dem under Skin af lovlig Proces, for at skjule deres djævelske Hensigter og for at sikre dem selv for Lovens retfærdige Haand. De fortsatte deres Rejse hele Natten, og Kl. 8 om Morgenen den 13de ankom de til Brödrene i Norton, Medina County, Ohio, 60 Mile fra Kirtland, hvor de opholdt sig omtrent 36 Timer til deres Familiers Ankomst, og den 16de fortsatte de Rejsen med deres Familier i lukkede Vogne til Far West i Missouri og toge Vejen gjennem Dayton, Eaton osv. til Dublin i Indiana, hvor de standsede ni Dage og forfriskede sig.

Vejret var temmelig koldt, og de vare undertiden nödte til at skjule sig i deres Vogne for at undgaa deres Fjender, der vedbleve at forfölge dem over to hundrede Mile fra Kirtland, bevæbnede med Pistoler og andre Vaaben, for at myrde dem. De krydsede ofte deres Vej, to Gange vare de i de Huse, hvor de havde taget ind, og een Gang vare de endog hele Natten over i samme Hus, kun adskilte fra hverandre ved en Bræddevæg, saa at de kunde höre de Eder, Forbandelser og Trudsler, som de udslyngede imod dem, i Tilfælde de fik fat paa dem; sent om Aftenen kom de ind i deres Værelse og examinerede dem, men kom til det Resultat, at det ikke var dem, de sögte. Til andre Tider gik de forbi dem paa Gaderne og saa paa hverandre, uden at de kunde kjende dem. Den 14de Marts ankom de Alle tilligemed Ældste Brigham Young, der havde stödt sammen med dem paa Vejen, til Far West, hvor de modtoges med aabne Arme af de Hellige.

Det var imidlertid paa höje Tid, at Joseph ankom til Far West, thi Forholdene der vare i en daarlig Forfatning. Præsident David Whitmer og hans to Raadgivere, som kun havde beholdt deres Stilling ved at bekjende deres Fejl og give Kirken Oprejsning havde igjen begyndt at öve Uretfærdighed, og vare nu ved Josephs Ankomst til Missouri blevne forkastede af Kirken dersteds. De to assisterende Præsidenter eller Raadgivere, John Whitmer og W. W. Phelps, vare tillige kort efter blevne afskaarne fra Kirken og overladte til Satans Revselse. Istedetfor disse Mænd havde de Hellige förelöbig valgt Thos. B. Marsh og David W. Patten, to af de Tolv, til Præsidenter for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Missouri, indtil Joseph og hans Raadgiver Sidney Rigdon ankom. Alt dette var foregaaet, medens Joseph var paa Vejen fra Kirtland til Far West, og under slige Omstændigheder var det ikke saa underligt, at Ældsterne og de Hellige i Caldwell County fölte en usigelig Glæde over atter at se deres Profet iblandt sig.

Joseph havde kun opholdt sig i Far West omtrent tre Uger, da en

Konference blev afholdt den 6te April. I denne Konference blev Thos. B. Marsh paany beskikket til midlertidig Præsident for Kirken i Missouri med Brödrene David W. Patten og Brigham Young som Raadgivere. I sine Bemærkninger Dagen efter angaaende de Tolv sagde David W. Patten, at han ikke kunde anbefale Ældsterne Wm. E. McLellin, Luke Johnson, Lyman E. Johnson og John F. Boynton til Opholdelse i Kirken, og at han ogsaa ansaa William Smiths Stilling som betænkelig. Nogle Dage efter bleve Oliver Cowdery, David Whitmer, Luke Johnson, Lyman E. Johnson og Wm. E. McLellin afskaarne fra Kirken. Disse Mænd havde været i Overtrædelse for nogen Tid, og omendskjöndt de beholdt deres Stilling i Kirken af Navn, vare de dog som döde Grene; den Hellig-Aand havde forladt dem; den kunde ikke bo i vanhellige Templer. De havde tidligere været Josephs Venner, men paa Grund af, at de havde valgt at gaa deres egen Vej, skiltes de nu ad for bestandig i dette Liv.

Joseph havde tidligere i et Brev underrettet Kirken om, at dersom Oliver Cowdery, David Whitmer og Andre ikke vilde ydmyge sig, gjöre Oprejsning for deres Overtrædelser og ære deres Kaldelse, vilde Kirken blive nödsaget til at tage Forholdsregler imod dem. Han saa, at de vare paa Vejen til Fald, og at Intet uden en fuldstændig Omvendelse og Afstaaelse fra Synd kunde frelse dem. Uagtet Oliver Cowdery og David Whitmer vare to af de udvalgte Vidner i Mormons Bog, og Engle havde betjent dem og endog lagt deres Hænder paa Oliver samtidig med Joseph for at gjengive dem Præstedömmet, kunde de dog ikke öve Uretfærdighed og forblive i Kirken, thi istedetfor at have mere Frihed til at begaa Synd, fordi de saaledes havde seet Engle og vare blevne storligen benaadede af Herren, havde de mindre Rettighed dertil. Det fordredes af dem at være tro imod Gud, fordi de havde modtaget disse Velsignelser; men Apostasiens Aand havde som sagt taget fat paa mange af Kirkens ledende Mænd. De havde begaaet Synd, Gud havde unddraget dem sin Aand og de vare nu overladte til dem selv.

Til Interesse for vore Læsere, der ere berettigede til at spörge om Beskaffenheden af de Overtrædelser, som disse Mænd gjorde sig skyldig i, ville vi her anföre nogle af de Klager, som Ældste Seymour Brunson fremförte for Höjraadet i Far West den 11te April 1838 imod Oliver Cowdery, og for hvilke han Dagen efter blev afskaaren fra Kirken:

"1. For at have forfulgt Brödrene med fortrædelige Processer, som han har anlagt imod dem, og derved plaget de Uskyldige.

2. For at have sögt at nedrive Præsident Joseph Smith jun.'s Karakter ved lögnagtig at lade sig forstaa med, at han havde overtraadt i Hor osv.

3. For at have behandlet Kirken med Ringeagt ved ikke at bivaane Forsamlingerne.

7. For at have forladt det Kald, som Gud ved Aabenbaring havde beskikket ham for ussel Vindings Skyld, idet han havde begyndt at praktisere som Jurist.

8. For at have vanæret Kirken ved at indblande sig i Bougs-Affæren, efter hvad Rygtet siger.

9. For uredeligen at have tilbageholdt Gjældsbeviser, efterat de ere blevne betalte; og endelig for at have forladt eller forsaget Guds Sag ved at vende sig til denne Verdens forgjængelige Ting, og forsömme det höje og hellige Kald, som han gjör Paastand paa at have."

Uagtet Oliver Cowdery fra den Dag og indtil November 1848 havde været afskaaret fra Kirken og ikke staaet i nogen direkte Forbindelse med samme, havde han dog aldrig fornægtet Sandheden af Mormons Bog, men ved enhver Lejlighed baaret Vidnesbyrd om dens guddommelige Oprindelse. Hans Svar paa Spörgsmaal, rettede til ham af en Herre, medens han præsiderede for Retten i Michigan, ere vel værd Optegnelse og fortjene at gaa over til kommende Slægter som et Vidnesbyrd om Sandheden at nævnte Værk. Denne Herre tiltalte ham saaledes: "Hr. Cowdery, jeg ser Deres Navn er fæstet til denne Bog; om De tror, at den er sand, hvorfor er De da i Michigan." Hvorpaa samme Herre oplæste Navnene paa Vidnerne og sagde: "Hr. Cowdery, tror De denne Bog?" "Nei, min Herre," svarede Oliver Cowdery. "Det er meget godt, men Deres Navn er fæstet til den, og De siger her, at De saa en Engel og Pladerne, hvorfra denne Bog siges at være oversat, og nu siger De, at De ikke tror den. Hvilken Gang havde de Ret?" Cowdery svarede: "Mit Navn er fæstet til den Bog, og *hvad jeg der har sagt, det saa jeg; jeg veed, at jeg saa det, og Tro har Intet at gjöre dermed, thi Kundskab har opslugt Troen, som jeg havde pa Værket, siden jeg veed, at det er sandt.*"

I en speciel Konference, afholdt i Council Bluffs, Iova, den 21de Oktober 1848, ved hvilken Ældste Orson Hyde præsiderede, var ogsaa Oliver Cowdery tilstede og holdt fölgende Tale:

"Venner og Brödre, mit Navn er Cowdery—Oliver Cowdery. I denne Kirkes förste Dage var jeg Et med den, og Medlem af dens Raad. Det er sandt, at Guds Gaver og Kald tildeles Menneskene uden deres egen Fortjeneste. Jeg blev ej kaldet, fordi jeg var bedre end den övrige Del af Menneskeslægten; men for at udföre Guds Hensigter, tildelte han mig et höjt og helligt Kald. Jeg nedskrev med min egen Haand Oversættelsen af hele Mormons Bog, med Undtagelse af nogle faa Sider, eftersom Ordene flöd fra Profeten Joseph Smiths Læber og eftersom han oversatte den formedelst Guds Gave og Kraft ved Urim og Thummin, eller som de kaldes i nævnte Bog "de hellige Udtydere." Jeg saa med mine egne Öjne og berörte med mine egne Hænder de Guldplader, fra hvilke den oversattes. Jeg saa tillige med mine egne Öjne og berörte

med mine egne Hænder "de hellige Udtydere." Nævnte Bog er sand. Sidney Rigdon har ikke skrevet den. Hr. Spaulding har ikke skrevet den. Jeg selv skrev den, eftersom den kom fra Profetens Læber. Den indeholder det evige Evangelium, og kom frem for Menneskenes Börn som Opfyldelse af Johannis Aabenbaring, hvor han siger, han saa en Engel komme med det evige Evangelium, der skulde forkyndes for alle Slægter, Stammer, Tungemal og Folk. (Aab. 14, 6.) Den indeholder Saliggjörelsens Grundsætninger, og dersom I, mine Tilhörere, ville vandre ved dens Lys og adlyde dens Forskrifter, ville I vorde frelste med en evig Frelse i Guds Rige. Broder Hyde sagde for lidt siden, at det var höjst nödvendigt for os at styre den rette Kurs, for at kunne undgaa Skjærene. Dette er sandt; den rette Kanal er her; det hellige Præstedömme er her. Jeg var nærværende hos Joseph, da en hellig Engel fra Gud kom ned fra Himmelen og meddelte os eller gjengav det mindre eller Aaronske Præstedömme, og sagde til os, at det skulde forblive paa Jorden saalænge Jorden staar. Jeg var ogsaa nærværende hos Joseph, da det höjere eller Melkisedikske Præstedömme blev gjengivet ved en hellig Engel fra det Höje. Dette Præstedömme bekræftede vi derefter gjensidigen paa hinanden ifölge Guds Villie og Befaling. Dette Præstedömme skal ogsaa, efter hvad der dengang blev os sagt, forblive paa Jorden indtil Tidens Ende. Dette hellige Præstedömme eller denne hellige Myndighed lagde vi derefter paa Mange; den er ligesaa god og gyldig, som om Gud selv havde givet dem samme. Jeg lagde mine Hænder paa denne Mand (pegende paa Broder Hyde), ja jeg lagde min höjre Haand paa hans Hoved, og jeg bekræftede dette Præstedömme paa ham, og han har det den Dag idag. Han blev tillige kaldet ved mig formedelst Troens Bön til at være en Jesu Kristi Apostel."

I Begyndelsen af paafölgende November Maaned sammenkaldte Broder Hyde et Höjraad i Tabernaklet for at tage Broder Cowderys Sag under Overvejelse; thi da han var bleven udelukt af Kirken ved et Höjraads Votum, ansaa man det for ret, hvis han atter blev optagen, at han skulde optages ved et lignende Raads Votum. I dette Raad fremstod Broder Cowdery og sagde:

"Brödre! I flere Aar har jeg været skilt fra Eder; nu önsker jeg at komme tilbage. Jeg önsker at komme ydmygt frem og blive Et med Eder. Jeg tragter ikke efter nogen Rang; jeg önsker kun at blive talt iblandt Eder. Jeg staar udenfor Kirken; jeg er ikke noget Medlem af den, men jeg önsker at blive et Medlem af den. Jeg önsker at komme ind af Dören. Jeg kjender Dören. Jeg er ikke kommen her for at söge nogen fremragende Stilling. Jeg kommer i Ydmyghed og underkaster mig dette Höjraads Kjendelse; thi jeg veed forvist, at dets Kjendelse er ret og bör adlydes.

Broder Geo. W. Harris, Raadets Præsident, foreslog, at Broder Cow-

dery blev optaget. Betydelig Diskussion fandt Sted med Hensyn til et vist Brev, som man paastod Cowdery havde skrevet til David Whitmer. Broder Cowdery stod atter frem og sagde:

"Om der er Nogen, som har det Mindste imod mig, lad ham sige det. Min Kommen tilbage og ydmyge Bön om at blive et Medlem skjuler alt det Forbigangne. Jeg anerkjender dette Raads Myndighed."

Broder Hyde foreslog, at Oliver Cowdery blev optaget i Kirken ved Daab, og at alle gamle Sager glemtes og forbleve urörte, hvilket enstemmig vedtoges.

Ældste Phineas H. Young, som var nærværende ved Cowderys Död i Richmond, Missouri, den 3die Marts 1849, beretter, at "han anvendte sine sidste Ojeblikke til at bære Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, som blev aabenbaret ved Joseph Smith og det hellige Præstedömmes Kraft, som han havde modtaget ved Profetens Ordination."

Den 13de April 1838 bleve fölgende Klager fremförte imod David Whitmer, det andet Hovedvidne i Mormons Bog, for Höjraadet i Far West:

"1. For ikke at have efterlevet Visdomsordet.

2. For ukristelig Vandel, ved at have forsömt at bivaane Forsamlingerne, og for at have deltaget i samt været besjælet af den samme Aand som de Frafaldne.

3. For at have skrevet Breve til Frafaldne i Kirtland, til Skade for Guds Værk og Joseph Smith jun.'s Karakter.

4. For at have forsömt sit Kalds Pligter, og for at have trukket sig tilbage fra Kirken, medens han havde Navn af at være Medlem af samme.

5. For at have undertegnet sig som Præsident for Kristi Kirke (i Missouri) i et fornærmende Brev til Höjraadet, efterat han var bleven afsat fra sit Embede."

Efterat ovenstaaende Klager vare blevne oplæste tilligemed et Brev, sendt til Præsidenten for nævnte Raad, ansaa Raadet Klagerne for sandfærdige, og David Whitmer betragtedes ikke længer som noget Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Indtil Nærværende (Marts 1878) har David Whitmer derfor været afskaaren fra Kirken, men vides aldrig at have fornægtet Sandheden af det Vidnesbyrd, han engang har givet i Mormons Bog. Om et Besög hos hans Broder John Whitmer skriver "*Deseret News*" for April 1875 Fölgende:

"Ældste Joshua Davis af Provo City besögte vort Kontor for nogle Dage siden, efter kort i Forvejen at have vendt tilbage fra en Mission til de östlige Stater, paa hvilken han var tagen afsted i afvigte December Maaned. Han rejste til Missouri, og arbejdede i Caldwell, Clay, Ray, Davies og adskillige andre Countier, som alle delvis eller helt vare beboede af Sidste-Dages Hellige i Kirkens tidligere Dage. * * *

Den 21de i forrige Maaned (Marts 1875) aflagde Ældste Davis Hr.

John Whitmer, som bor i Far West og som fordum var et Medlem af vor Kirke samt et af de otte Vidner, hvis Navne findes anfört i Mormons Bog, et Besög. Ældste Davis opholdt sig hos Hr. Whitmer een Nat og to Dage. Under Besöget tilbragte de to Herrer det meste af Tiden i Samtale om 'Mormonismen," under hvilken Hr. Whitmer med oplöftet Haand erklærede: *"Jeg saa med mine egne Öjne Pladerne, hvorfra Mormons Bog blev oversat, og jeg saa ligeledes en Engel, som vidnede om Sandheden af Mormons Bog."* Hr. Whitmer stadfæstede tillige, at Brigham Young udförte den selvsamme Plan, som var lagt af Joseph Smith, medens han levede. Han spurgte, om Indianerne bleve döbte af "Mormonerne," og det syntes at glæde ham at höre, at store Skarer af dem vare komne frem og efter egen Opfordring havde forlangt Daab under Ældsternes Hænder. Han fortalte ligeledes Ældste Davis, at hans Broder David Whitmer, et af de tre Vidner i Mormons Bog, boede i Richmond, Ray County, hvor han havde et Gjæstgiveri, og at Oliver Cowdery, en anden af de tre Vidner, döde i Aaret 1849 i Richmond."

I September 1853 havde Ældste D. B. Dille af Ogden, en Sammenkomst med Martin Harris, det tredie Hovedvidne i Mormons Bog, hvis nærmere Omstændigheder vi hidsætte fra "*Deseret News.*"

"Det være herved vitterligt for Alle, til hvem dette monne komme, at jeg David B. Dille af Ogden City, Weber County, Utah, som paa en Rejse til Storbritannien havde Forretninger med en Mand ved Navn Martin Harris, tidligere Medlem af de Sidste-Dages Helliges Samfund, nu boende i Kirtland, Lake County, Ohio, besögte denne Mand personligen paa hans Bopæl og fandt ham fængslet til Sygelejet. Han underrettede mig om, at han ikke havde været istand til at nyde Noget de tre sidste Dage. Dette i Forbindelse med hans fremrykkede Alder havde aldeles nedbrudt ham. Efterat have gjort Hr. Harris bekjendt med min Forretning og vi havde talt noget sammen, rejste han sig op i Sengen, og efterat have gjort nöjagtige Forespörgsler angaaende Kirkens Fremgang, gav han fölgende Erklæring:

"Jeg föler en Aand er kommen over mig, Mormonismens gamle Aand; og jeg begynder at föle, som jeg plejede at föle, og jeg vil ikke sige, at jeg ej vil gaa op til Dalen." Derpaa sagde han, henvendende sig til sin Kone: "Jeg tror, dersom Du vil lave mig noget Frokost, at jeg vil staa op og spise."

Derpaa begyndte jeg at tale med Hr. Harris om hans engang höje og vigtige Stilling i Kirken og hans nuværende faldne og lidende Tilstand. Noget efter fremsatte jeg fölgende Spörgsmaal for ham, som han hvert for sig besvarede med den störste Livlighed:

"Hvad tror De om Mormons Bog? Er det en guddommelig Optegnelse?"

Hr. Harris svarede og sagde: "Jeg var Joseph Smiths höire Haand

og *jeg veed, han var en Guds Profet. Jeg veed, Mormons Bog er sand.* Og De," vedblev han, idet han slog sin Haand i Bordet,"veed, at jeg veed, den er sand. Jeg veed, at Pladerne ere blevne oversatte ved Guds Gave og Kraft, thi hans Röst erklærede det for os; derfor veed jeg med Vished, at Værket er sandt. Thi holdt jeg ikke engang Pladerne paa mit Knæ halvanden Time under en Samtale med Joseph, da han skulde nedgrave dem i Skoven, for at Fjenden ikke skulde faa fat i dem? Jo, jeg gjorde. Og saamange af Pladerne, som Joseph Smith oversatte, berörte jeg med mine egne Hænder Plade for Plade."

I Aaret 1870 udvandrede Martin Harris til Utah, og tog Ophold hos sine Slægtninge i Clarkston, Cache County, hvor han ved Daab atter forenede sig med Kirken og henlevede Resten af sine Dage hos dem. I Efteraars-Konferencen s. A. i Salt Lake City talte han til de forsamlede Tusinder og bar et kraftigt Vidnesbyrd om Sandheden af Mormons Bog. I en Alder af 93 Aar afgik derpaa Martin Harris den 10de Juli 1875 ved Döden i Clarkston, Cache County. Om hans sidste Öjeblikke skriver hans Sön saaledes:

"Da Biskop Simon Smith nogle Timer för hans Död kom ind til ham, udrakte Fader, endskjöndt overvældet af Svaghed, sine Hænder for at hilse paa ham og sagde: "Biskop, jeg dör." Og da Biskoppen fortalte ham, at han havde Noget af Vigtighed at meddele ham med Hensyn til Udgivelsen af Mormons Bog i det spanske Sprog, eftersom der var giort Anmodning herom af Indianerne i Central-Amerika, opklaredes Faders Aasyn, hans Puls slog raskere og omendskjöndt meget svag, begyndte han at tale aldeles som för, og jeg tror, han talte i omtrent to Timer, saa at man heraf kan se, at den blotte Omtale af Mormons Bog syntes at sætte nyt Liv i ham. * * *

For en saa lille By som Clarkston, var der ikke Faa, som havde mödt frem for at ledsage den Gamle til hans sidste Hvilested. Al den Agtelse, som kunde vises ham, blev lagt for Dagen af Folket ved hans Baare. Mormons Bog blev lagt i hans höjre Haand og Pagtens Bog i hans venstre. En særdeles god og smukt udstyret Ligkiste indesluttede hans jordiske Levninger. Paa Hovedbrættet var anbragt fölgende Inskription: Hans Navn, Födselsaar, Alder, Födested og Död samt Ordene: "En af de tre Vidner i Mormons Bog," og deres Vidnesbyrd."

Efterat have anfört disse Kjendsgjerninger, der ere af væsentlig Betydning ved Bedömmelsen af Sandheden af Mormons Bog, ville vi atter optage Fortællingens Traad.

TRETTENDE KAPITEL.

Spring Hill eller Adam-ondi-Ahman.—Edens Have etc.—Hjörnestenen til Herrens Hus i Far West lægges.—En vigtig Aabenbaring angaaende de Tolv. —Byen De Witt anlægges.—De Hellige i Kirtland drage op i en samlet Lejr til Missouri, hvor Pöbelvældets Stormklokke atter lyder til fornyede Forfölgelser imod de Hellige.—En Nævekamp ved Gallatin.—Dommer Black udsteder en Fredserklæring.—Joseph og Lyman Wight opgive sig selv til Forhör, men löslades atter mod Kaution.

Den 18de Maj 1838 forlod Joseph i Forening med flere af Brödrene Far West for at tage til Davies County, hvor han agtede at udlægge Stave af Zion og sikre sig de nödvendige Landrettigheder til Befordring af de Helliges Indsamling dersteds. Et Sted blev udvalgt for Anlæggelsen af en By paa Nordsiden af Grand River, omtrent 25 Mile fra Far West. Dette Sted var smukt beliggende paa et ophöjet Stykke Land, hvorfra man havde en skjön Udsigt over Grand River og det omliggende Landskab. Brödrene kaldte Stedet Spring Hill, men af Herren blev det benævnet Adam-ondi-Ahman, det vil sige, Stedet, hvor Adam skal komme og besöge sit Folk, eller hvor den Gamle af Dage skal sidde paa sin Throne og dömme Menneskens Börn, som Profeten Daniel har sagt. Dette Sted blev siden organiseret som en Stav af Zion, og Ældste John Smith, Profeten Josephs Onkel og Geo. A. Smiths Fader, blev beskikket til Stavens Præsident med Brödrene Reynolds, Cahoon og Lyman Wight som Raadgivere.

Megen Grandskning er bleven giort af lærde Mænd i Verden for at udfinde det nöjagtige Sted for Edens Haves Beliggenhed. De have giennemsögt hele Asien for at finde Stedet, men have ikke kunnet komme til noget bestemt Resultat. Af den Kjendsgjerning, at Arken "omsider standsede paa Ararats Bjerge" i Armenien i Lilleasien, har man i Almindelighed draget den Slutning, at Adam maa have levet i Asien. For imidlertid at afgjöre dette Spörgsmaal, anraabte Joseph Herren om en Aabenbaring desangaaende, og erfarede deraf, at Adam havde levet i dette Land (Amerika), og at Edens Have var beliggende, hvor Jackson County, Missouri, nu findes.

I Lærdommens og Pagtens Bog Stk. 3 læse vi, at "tre Aar för Adams Död kaldte han Seth, Enos, Kenan, Mahalaleel, Jared, Enok og Methusalem, som alle vare Overpræster, tilligemed de övrige af hans Afkom, som vare retfærdige, hen i Dalen Adam-ondi-Ahman, og gav dem der sin sidste Velsignelse. Og Herren viste sig for dem, og de stode op og vel-

signede Adam, og kaldte ham Mikael, Fyrsten, Overengelen. Og Herren tröstede Adam og sagde til ham: Jeg har sat Dig til at være Hovedet—en Mængde Nationer skulle udkomme af Dig, og Du er en Fyrste over dem evindeligen. Og Adam rejste sig op midt i Forsamlingen, og uagtet han var nedböjet af Alderdom, forudsagde han dog, fuld af den Hellig-Aand, hvad der skulde möde hans Afkom til den sidste Slægt." Med hvilke besynderlige Fölelser maatte ikke Joseph og hans Brödre have betraadt dette hellige Land, efter saaledes ved Herren selv at have hört, hvad der i Menneskehedens tidligste Dage havde fundet Sted der, og hvad der endnu vilde finde Sted der i Fremtiden! Levningerne af det Alter, hvorpaa Adam i Adam-ondi-Ahman havde ofret, kunde endnu tydeligen ses.

De ledende Mænds Frafald, skjöndt ubehageligt og sörgeligt som det var, standsede dog ikke Joseph og de trofaste Ældster i deres Nidkjærhed og Virksomhed for Herrens Værks Fremme, thi mere end nogensinde för fölte de nu Nödvendigheden af at være trofaste og udholdende gjennem alle Pröver.

Den 4de Juli lagdes Hjörnestenen til Herrens Hus i Far West, overensstemmende med en Aabenbaring, given den 26de April s. A. Joseph Smith jun. var Dagens Præsident, Hyrum Smith Vicepræsident, Sidney Rigdon Taler, Reynolds Cahoon Overmarschal og George W. Robinson Skriver.

Dagens Orden var prægtig. Processionen begyndte at opstille sig Kl. 10 Form. i fölgende Orden: 1. Infanteriet. 2. Kirkens Patriarker. 3. Præsidenten. 4. Vicepræsidenten og Taleren. 5. Stavens tre Præsidenter og Höjraad. 6. Biskoppen og Raad. 7. Arkitekterne. 8. Herrer og Damer, og tilsidst Kavalleriet. Processionen var stor, drog frem efter Musik og dannede en Kreds omkring Udgravningen med Damerne i Fronten, hvorpaa den sydlige Hjörnesten af Herrens Hus i Far West, Missouri, lagdes af Stavens Præsidenter, assisterede af tolv Mænd; den nordvestlige Hjörnesten af Biskoppen, assisteret af tolv Mænd, og den nordostlige Hjörnesten af Lærernes Præsidenter, assisterede af tolv Mænd. Husets Længde skulde være 110 Fod og dets Bredde 80 Fod. Præsident Rigdon holdt derpaa Talen, efter hvis Slutning raabtes "Hosianna," og en Hymne, komponeret i Dagens Anledning af Levi W. Hancock, blev sungen af Solomon Hancock.

Den 8de Juli modtog Joseph en Aabenbaring som Svar paa det Spörgsmaal: "O Herre, viis dine Tjenere, hvormeget Du fordrer af dit Folks Formue i Tiende? (Se Pagtens Bog, 107de Stk.) Foruden denne modtog han endnu tre Aabenbaringer samme Dag. Den sidste af disse blev given i Anledning af Josephs og Ældsternes Önske om at vide Herrens Villie angaaende de Tolv, og lyder saaledes:

"Sandelig, saa siger Herren, lad en Konference strax blive afholdt, lad de Tolv blive organiserede, og beskik Mænd til at indtage deres

Pladse, som ere faldne. Lad min Tjener Thomas opholde sig en Tid i Zions Land for at publisere mit Ord. Lad de Övrige vedblive at prædike fra den Time af, og dersom de gjöre dette i Hjertets Ydmyghed og Sagtmodighed og med Langmodighed, giver jeg, Herren, dem den Forjættelse, at jeg vil sörge for deres Familier, og en god Dör skal blive aabnet for dem fra nu af; og lad dem næste Foraar drage over de store Vande og der forkynde mit Evangeliums Fylde og bære Vidnesbyrd om mit Navn. Lad dem tage Afsked med mine Hellige i Staden Far West förstkommende 26de April paa mit Huses Byggeplads, siger Herren. Lad min Tjener John Taylor, samt min Tjener John E. Page og min Tjener Wilford Woodruff og ogsaa min Tjener Willard Richards beskikkes til at indtage deres Pladse, som ere faldne, og blive officielt bekjendtgjorte med deres Beskikkelse."

Hvor forunderligt de Tolv bleve istand til at opfylde denne sidste Befaling, ville vore Læsere siden erfare.

Som sædvanlig havde Joseph meget at varetage. Foruden at være de Hellige behjælpelig ved deres Bosættelse i Missouri og opfylde sine Pligter som Præsident for Kirken, virkede han ogsaa som Redaktör af "*The Elders' Journal,*" hvis Udgivelse atter var bleven paabegyndt i Far West. I Löbet af de tre Aar, som de Hellige nu havde boet i Caldwell County, var denne Landsdel bleven forvandlet fra en nögen Slette til et af de mest blomstrende Countier i Staten. De Hellige strömmede ind fra alle Dele af de Forenede Stater og Kanada, og et stort Antal havde det foregaaende Aar ogsaa udvandret fra Kirtland og Omegn. En By ved Navn De Witt blev anlagt ved Missouri Floden i Carroll County, omtrent 50 Mile fra Far West. Ogsaa i Ray og Clinton Countier paabegyndtes mindre Settlementer, og i Davies County med Adam-ondi-Ahman som Centrum blev adskillige hundrede tusinde Akres Land optaget og en to tusinde store florerende Gaardbrug paabegyndte.

De Hellige i Kirtland begyndte alt mere og mere at paavirkes af Indsamlingsaanden. De onde Indflydelser, som herskede der, bevirkede, at de, som önskede at leve i Fred og i Nydelsen af deres Religion, længtes efter at flytte til et Sted, hvor de kunde nyde disse Velsignelser; desuden var det bleven dem befalet gjennem Herren, at de skulde bryde op og drage vestover. Medlemmerne af de forskjellige Kvorumer af Halvfjerds, som boede i Kirtland, forsamlede sig derfor i Herrens Hus for at raadslaa om den bedste Maade at foretage Rejsen paa. Ved Syn og Profetiens Aand blev det bestemt, at de skulde drage til Missouri i en samlet Lejr og opslaa deres Telte undervejs. Ældsterne James Foster, Zera Pulsipher, Joseph Young, Henry Herriman, Josiah Butterfield, Benjamin Wilber og Elias Smith bleve valgte som Befuldmægtigede til at lede Lejren, der blev inddelt i Kompagnier paa Ti med en Kaptejn over hvert.

Elias Smith valgtes til Skriver og Optegner af Rejsens Begivenheder, og Jonathan H. Hale til Kasserer.

Den 5te Juli forsamledes de tæt söndenfor Herrens Hus og opsloge deres Telte i en Firkant.

Den 6te om Middagen nedtoge de deres Telte og begyndte at bevæge sig sydover, og i 30 Minuter var den hele Lejr i Bevægelse, bestaaende af 515 Sjæle—249 af Mandkjönnet, 266 af Kvindekjönnet—med 27 Telte, 59 Vogne, 97 Heste, 22 Oxer, 69 Köer og 1 Tyr. Jonathan Dunham var Ingeniör. Lejren drog til Chester, 7 Mile den förste Dag, og opslog sine Telte i en Firkant, dannet af deres Vogne.

Fra Chester fortsattes Rejsen videre, indtil de den 16de Juli ankom til Mansfield, Ohio, omtrent 120 Mile fra Kirtland. I Nærheden af dette Sted kom County Sheriffen og nogle Andre dem imöde, og medbragte en Arrestordre mod nogle af Brödrene paa Grund af "Kirtlands Sikkerheds-Selskabs" Penge. Josiah Butterfield, Jonathan Dunham og Jonathan H. Hale bleve derpaa tagne og satte i Fængsel, idet Sidstnævnte fejlagtig antoges for Joseph Young. Medens disse Brödre opholdt sig i Fængselet, bade, sang og glædede de sig over, at de vare regnede værdige til at lide for Kristi Skyld, og om Natten bröd et Lys ind i Fængselet, der gjorde det ligesaa lyst, som om det havde været höjlys Dag. Ældste Dunham tog sit Uhr frem og saa, at Klokken var tre Minuter over Et, og modtog et Vidnesbyrd om, at de vilde blive befriede paa samme Tid om Eftermiddagen, hvilket ogsaa skete, thi ud paa Formiddagen bleve de kaldte for Retten i Mansfield og forhörte, men bleve frikjendte og lösladte nogle Minuter over Et samme Dag.

Under denne Lejrs Rejse til Missouri blev en stor Grad af Herrens Kraft lagt for Dagen. Djævle bleve udkastede, de Syge helbredte og mange kraftige Gjerninger udförte i Herrens Navn. En lille Dreng fik sit Ben overkjört af en tungt belæsset Vogn, som næsten skilte Kjödet fra hans Ben. Ældste Martin H. Peck, Drengens Fader, lagde sine Hænder paa ham i Herrens Navn, og strax blev Drengen istand til at gaa omkring; den næste Morgen var der ikke saameget som en Plet at se paa hans Legeme. Ved en anden Lejlighed blev Ældste Villey syg. Han havde lagt sine Hænder paa sit Barn og truet en ond Aand, som forlod Barnet, men foer ind i ham. Ældsterne samlede sig om ham, medens han laa i sin Vogn, og hele hans Tale gik paa Rim. De lagde Hænder paa ham og uddrev den urene Aand i Jesu Navn, hvorpaa han bad om Noget at drikke og laa ganske rolig, men begyndte snart igjen at tale i Rim. Ældste Duncan McArthur lagde derpaa Hænder paa ham, og begyndte at true Aanden. I det Samme stönnede, hylede og hvinede han, Alt i en flöjtende Tone, hvorpaa han atter begyndte at tale som et Menneske. Saasnart Ældste McArthur var færdig, laa han ned, sov ind og blev rask.

Uagtet Herren paa denne Maade viste sin Kraft og udgöd sine Gaver og Velsignelser iblandt dem, var der dog Mange, som knurrede og aabenbarede deres stridige og egensindige Karakter, og ligesom Israels Börn i Örkenen, vare deres Hjerter haarde, og de gave efter for den Ondes Indskydelser, der saaledes fik desto större Magt til at lede dem paa Afveje. Men der var ogsaa Mange, som vare trofaste og ydmyge og som sögte at være i Besiddelse af Herrens Aand. Af de 515 Sjæle, som bröde op med Lejren fra Kirtland, var der kun omtrent 200, der naaede Far West. Af de Övrige havde Nogle standset paa Vejen af en eller anden Aarsag, og Andre spredt sig til de fire Vinde. Störstedelen af disse indsamledes dog med de Hellige, saasnart som de havde tilvejebragt de nödvendige Midler til Rejsens Fortsættelse. Den 2den Oktober ankom Lejren til Far West efter en Rejse paa 12 Uger og 2 Dage, og efter at have tilbagelagt 866 Mile. De nöde en hjertelig Modtagelse af Ældsterne og de Hellige, som tilligemed Joseph gik dem imöde og eskorterede dem ind i Staden.

Men Pöbelvældets Stormklokke havde allerede lydt til fornyede Forfölgelser imod de Hellige i Missouri, og som rimeligt var, maatte de Nyankomne friste samme Skjæbne som de övrige Hellige. Et Valgmöde var nemlig bleven berammet den 6te August 1838, ved hvilket en Mand ved Navn William P. Peniston, som var Oberst i Militsen, havde stillet sig som Kandidat til Repræsentantvalget for Davies County. Denne Mand var en Fjende af de Hellige og havde været Leder for Pöbelen i Clay County; han og hans Medforbundne svore nu, at de Hellige skulde ikke tillades at votere, og lagde deres Planer i saa Henseende. Paa Valgdagen besteg Peniston en Tönde i Gallatin, den fornemste By i Davies County, og holdt en ophidsende Tale imod de Hellige. Han beskyldte Joseph og de övrige ledende Ældster for Tyveri, Lögn, Bedrageri og enhver tænkelig Forbrydelse, samt opfordrede Folket til ikke at lade nogen Medlemmer af Kirken nedsætte sig i Countiet eller tillade dem at votere.

Da han holdt denne Tale vare nogle af Brödrene tilstede for at votere. Saasnart han var færdig, begyndte Pöbelen at angribe dem. Der var omtrent ti af Pöbelen imod hver enkelt af Brödrene, og i omtrent ti Minuter var der en uafbrudt Nævekamp, hvorunder Brödrene forsvarede sig mandigen og kjæmpede som Löver. De fölte, at de vare amerikanske Borgere og at deres Fædre havde kjæmpet for deres Frihed, og vilde derfor forsvare de samme Principer. Skjöndt Pöbelen var saa talrig, fik de dog Prygl, og de vare glade over at slippe bort for at faa fat paa deres Skydevaaben. Strax efter saas Pöbelen at vende tilbage fra alle Kanter i Hobe paa 5 til 10 og 25 Personer, bevæbnede med Köller, Pistoler, Dolke, Knive og Geværer, sværgende Hævn over de Hellige. Brödrene, der saa hvilken Fare, der truede dem, holdt Raad et Stykke Vej udenfor

Byen for at sikre sig imod yderligere Overlast. Da de ikke havde Vaaben, ansaa de det for klogest at vende tilbage til deres Hjem, samle deres Familier og skjule sig i et Krat af Hasselbuske. De havde forhen lidt under Pöbelens Voldsgjerninger, og de vidste ved bitter Erfaring, hvor grusomme ugudelige Mennesker kunde blive; de toge derfor de nödvendige Forholdsregler for at bevare deres og deres Familiers Liv. Om Natten regnede det, og Kvinder og Börn bleve nödsagede til at ligge paa Jorden uden nogetsomhelst Ly, medens deres Mænd stode paa Vagt omkring dem.

Den næste Dag bragte Nogle, som ikke tilhörte Kirken, den Efterretning til Far West, at to eller tre af Brödrene vare bleven dræbte ved Valgmödet i Gallatin og at de bleve liggende paa Marken, uden at det tillodes deres Venner at begrave dem. Denne Efterretning vakte en Del Ophidselse, i Særdeleshed da Brödrene tillige fik höre, at Majoriteten af Befolkningen i Davies County havde besluttet at fordrive de Hellige fra dette County. Saasnart Joseph erfarede dette, begav han sig tilligemed Sidney Rigdon, Hyrum Smith og 15 til 20 Andre paa Vejen til Gallatin. Undervejs traf de sammen med nogle af de Brödre, som vare blevne angrebne af Pöbelen, men da de ankom til Lyman Wights Hus i Adam-ondi-Ahman, Davies County, bleve de noget beroligede ved at höre, at omendskjöndt nogle af Brödrene vare blevne haardt saarede under Kampen, var dog Ingen bleven dræbt. Efterat have tilbragt Natten i Raad hos Lyman Wight, red Joseph den fölgende Dag ud, ledsaget af flere af Brödrene, og besögte adskillige Personer i Nabolaget, deriblandt Adam Black, Fredsdommer i Davies County. Denne Mand havde kort i Forvejen solgt sin Ejendom til Vinson Knight og efter Overenskomst faaet en Del af Kjöbesummen udbetalt, hvorefter han havde forenet sig med Pöbelen for at fordrive de Hellige fra Countiet og forhindre dem fra at nedsætte sig der. Mange Andre, som havde solgt deres Ejendomme og faaet deres Betaling eller en Del deraf, gjorde det Samme; thi ved at drive de Hellige bort, var det den letteste og billigste Maade at komme i Besiddelse af deres forrige Hjem paa uden at betale derfor. Paa Forespörgsel bekjendte Black, hvad han havde gjort, og da han havde brudt sin Embedsed, opfordrede de ham til at give dem Oprejsning paa en eller anden Maade, saa at de kunde komme til Kundskab, om han for Fremtiden vilde være deres Ven eller Fjende, og om han vilde forvalte Lovene i Retfærdighed; ligeledes bade de ham höfligt om at undertegne en Fredskontrakt. Dette vilde han ikke, men sagde, at han selv vilde udfærdige en saadan til deres Tilfredshed og undertegne den, hvilket han derpaa gjorde; den lyder saaledes:

"Jeg Adam Black, Fredsdommer i Davies County, bevidner herved for det Folk, kaldet Mormoner, at jeg er forpligtet til at overholde denne Stats, saavelsom de Forenede Staters Konstitution; at jeg ikke staar i

Forbindelse med nogen Pöbel; at jeg ikke vil forene mig med nogen saadan, og at saalænge de ikke fornærme mig, vil jeg ikke fornærme dem.'

Den 8de August 1838.

ADAM BLACK,
Fredsdommer."

I Haab om, at han vilde staa ved sin givne Forsikring og haandhæve Lovene, forlode de ham i Fred, og vendte tilbage til Adam-ondi-Ahman, hvor de den næste Dag mödte i Raad med nogle af Countiets fornemste Mænd. I dette Möde indgik begge Parter en Overenskomst med hinanden om, at de vilde bevare hinandens Rettigheder og haandhæve samme, og om Nogen eller Nogle skulde gjöre Uret, skulde ingen af Parterne opholde dem, eller söge at unddrage dem Retfærdighedens straffende Haand, men fremföre alle Overtrædere saa de kunde blive behandlede overensstemmende med Lov og Ret. Forsamlingen hævedes under den bedste Forstaaelse, hvorpaa Joseph og hans Venner vendte tilbage til Far West.

Det var alene paa Grund af broderlige og hengivne Fölelser for sine Brödre, der stadig svævede ifare, at Joseph skyndte sig til Davies County for at komme dem til Undsætning; det var ikke hans Önske at gjöre Nogen Fortræd. Desuagtet gjorde hans Fjender sig al mulig Umage for at paaföre ham Ulejlighed. Black, som tre Uger i Forvejen havde givet Joseph og Selskab ovennævnte Dokument, aflagde edeligt Vidnesbyrd om, at han var bleven truet med öjeblikkelig Död af en væbnet Skare paa 154 Mænd, dersom han ikke vilde undertegne et vist Dokument, hvorved han som Fredsdommer for Davies County skulde forbinde sig til ikke at fornærme "Mormonerne." William P. Peniston svor ligeledes for Kredsdommer Austin A. King, at en stor Skare bevæbnede Mænd havde begaaet Voldsgjerninger imod Adam Black ved at omringe hans Bolig, trække ham ud med Magt, tilföje ham grove Fornærmelser, og tvinge ham, ved at true ham med öjeblikkelig Död, til at underskrive et Dokument af en meget vanærende Beskaffenhed; ligeledes svor han paa, at de havde truet med at ville myrde ham (Peniston), saasnart som de fik Öje paa ham, og at det var deres Hensigt at ville fordrive alle de gamle Beboere af Davies County for at komme i Besiddelse af deres Hjem. Joseph Smith jun. og Lyman Wight, mente han, vare Ledere af denne bevæbnede Skare.

Paa Penistons og Andres edelige Vidnesbyrd udstedte derpaa Dommer King en Arrestordre imod Joseph, som strax efter blev besögt af Sheriffen for Davies County, der havde Fuldmagt til at före ham til dette Sted i Forhör. Rygtet havde sagt, at Joseph ikke vilde lade sig tage paa en lovlig Maade, men han beroligede snart Sheriffen ved at fortælle ham, at han bestandig havde isinde at underkaste sig Landets Love, dog lod han ham forstaa, at han önskede at blive forhört i sit eget County. Der

var for megen Ophidselse og for stor Fordom imod ham i Davies County, til at han kunde vente at vederfares Retfærdighed der. Da Sheriffen hörte, hvad Joseph havde at sige, opgav han at udföre Arrestbefalingen, og sagde, at han vilde tale nærmere med Dommer King om Sagen. Han gik, og da han kom tilbage, fandt han Joseph hjemme efter Löfte, hvem han derpaa underrettede om befandt sig udenfor hans Jurisdiktion, hvorefter han trak sig tilbage og rejste bort.

Men af denne Omstændighed udspredtes det Rygte vidt og bredt, at Joseph og Lyman Wight havde modsat sig Övrigheden, hvorved man paany tænkte at vække Ophidselse; og da de Ugudelige havde besluttet, om muligt, at stemple dem som Lovovertrædere, droge de ud i alle Retninger og fortalte de afskyeligste Lögne om Joseph og de Hellige. Fölgen heraf var, at Pöbelen begyndte at samle sig fra alle Dele af Övre-Missouri til Davies County for, som de selv sagde, at hjælpe til at tage Joseph og Lyman Wight. Paa samme Tid udstedte Lilburn W. Boggs, der nu var bleven Guvernör for Staten Missouri og Overbefalingsmand for Militsen, Ordre til gjennem sin General-Adjutant at have en Del Kompagnier Kavalleri og Infanteri i Beredskab for umiddelbar Tjeneste. De Grunde, Guvernör Boggs anförte for Udstedelsen af denne Ordre, vare, at der var Tegn til Indianerkrig og Forstyrrelse af Freden i Caldwell, Davies og Carroll Countier. Hentydningen til Indianerkrig var kun et Blændværk; Boggs vidste meget vel, at der ingen Grund var til at sammenkalde Militsen for at beskytte sig imod Indianerne, men han haabede derved at faa Lejlighed til at bruge Tropperne imod de Hellige. Lilburn W. Boggs var en meget slet og ugudelig Mand—en Forræder imod ethvert republikansk Princip og en blodig Tyran, som fandt Glæde i at bruge sin Magt til at forfölge og ödelægge de Uskyldige.

Det var Joseph stedse en Samvittighedssag at gjöre alt muligt for at fjerne enhver Mistanke og vise sig som en tro og lojal Mand. Ligemeget om Andre gjorde Uret og handlede i ligefrem Modstrid til al Lov og Ret ved at sammensværge sig i Pöbelhobe etc., önskede han ikke at fölge deres Exempel, men handlede altid saaledes, at han havde Loven paa sin Side. De, som derfor vare bekjendte med ham, overraskedes ikke ved at höre, at han i Forening med Lyman Wight frivillig opgav sig selv til Forhör for Dommer King i Davies County; og for ikke at lade Offentligheden i Uvidenhed om de nærmere Omstændigheder ved hans tidligere Besög til Davies County, affattede han en edelig bekræftet Skrivelse, som blev fremlagt for Dommer Elias Higbee, og som paa en klar og fyndig Maade fremsatte de enkelte Omstændigheder ved nævnte Rejse.

Den 6te September 1838 forlod Joseph, hans Broder Hyrum, Dommer Higbee og Andre Far West for at begive sig til Stedet, hvor Forhöret skulde holdes, men da Anklageren ikke var tilstede, opsattes Retten til næste Dag. Joseph fandt det imidlertid raadeligt, da han den föl-

gende Dag begav sig til Forhörsstedet, at medtage et Kompagni Brödre, som medens Forhöret stod paa, skulde opholde sig ved County Grændsen og der holde sig parate til efter et Öjebliks Varsel at komme dem til Undsætning, i Tilfælde der skulde opstaa Uroligheder under Forhöret. Dette var meget nödvendigt, da Ophidselsen var meget stor, og mange Trudsler vare blevne udslyngede imod Joseph. Under Forhöret, som derpaa tog sin Begyndelse, var William P. Peniston Anklageren og Adam Black hans eneste Vidne. Ved denne Lejlighed viste Black som sædvanlig sin sande Karakter. Han svor i det Uendelige og aflagde Ed paa Ting, som han ikke kunde bevise og som neppe vare blevne fremförte for nogen anden Ret i Verden. Der var fire Vidner paa Forsvarssiden, men hvad Vægt kunde fire sanddrue Sidste-Dages Helliges Vidnesbyrd have for en Ret i Missouri i de Dage imod een slet og ugudelig Mands Vidnesbyrd? King forpligtede Joseph og Lyman Wight til at give Retten en Sikkerhedsborgen for 500 Dollars, skjöndt der var intet Bevis, der berettigede til Anklage imod dem; men da de antoge, at han gjorde det for at berolige Pöbelens Fölelser, gave de uden Modsigelse den forlangte Borgen med tilstrækkelig Sikkerhed, og vendte derpaa tilbage til Far West. Dommeren erkjendte sidenefter i Broder George W. Robinsons Nærværelse, at der ikke fandtes noget Bevis imod dem, for hvilket de behövede at stille nogen Borgen, men det var Pöbelen, ikke Retfærdigheden, der skulde tilfredsstilles!

Med Hensyn til de Gjenvordigheder, som han og de Hellige i de Dage maatte gjennemgaa, siger Joseph:

"De (Pöbelen) bestræbe sig bestandig for at ophidse os og om muligt opægge os til Vrede ved at true os Gang efter Gang: men vi frygte dem ikke, thi Herren, den evige Fader, er vor Gud, og Jesus, Midleren, er vor Frelser, og i den store JEG ER ere vi stærke og til ham sætte vi vor Lid. Vi ere Gang efter Gang blevne drevne uden Aarsag, og slaaede atter og atter uden Anledning fra vor Side, indtil vi have bevist Verden med det Gode, at vi ikke have Ondt isinde imod noget Menneske eller Parti; at vi ikke have fornærmet noget Menneske, og at vi ere fredelige mod Alle, passende vore egne Sager og dem alene. Vi have taalt, at vore Rettigheder og Friheder ere blevne os berövede; vi have ikke hævnet os over disse Forurettelser; vi have appelleret til Övrigheder, Sheriffer, Dommere, Regjeringen og Præsidenten over de Forenede Stater—Alt forgjæves, og dog have vi roligt fundet os i alt dette. Vi have ikke gaaet irette med den store Gud; vi knurrede ikke, men forlode Alt i Fred og trak os tilbage til det Indre af Landet, til den store vilde Prærie, til de nögne, golde Sletter og begyndte der paany. Vi fik de öde Steder til at blomstre som Rosen, og dog vil den djævelske Skare nu ikke unde os Ro."

Dette er et tydeligt og kraftigt Vidnesbyrd angaaende de Forurettelser, som bleve tilföjede de Sidste-Dages Hellige af deres Fjender. En

levende Guds Profet skrev det, og det vil staa som et skrækkeligt Vidnesbyrd imod de Mænd, hvis Forbrydelser det beskriver, indtil en fortörnet Guds Hævn tilfulde er tilfredsstillet. Erindringen om deres onde Gjerninger lader sig ikke udslette, thi de ere skrevne i blodige Træk. Allerede er Missouris Jordbund under den sidste Borgerkrig bleven bestænket med mange af de skyldige Mænds og deres Familiers Blod, men Enden er endnu ikke kommen! De Uskyldiges Blod vil ikke forgjæves raabe til Herren om Hævn.

FJORTENDE KAPITEL.

Pöbelen fortsætter sine Skjændselsgjerninger.—En hyklersk Dommer.—Guvernör Boggs som et villigt Redskab i Pöbelens Hænder.—En Anekdote om en ung Officer.—De Witt omringes af Pöbelen.—En betegnende Skrivelse.—De Hellige nödes til at forlade De Witt og nedsætte sig i Caldwell Co.—Pöbelen trækker sig tilbage fra Davies Co.—En Skjærmydsel ved Crooked River.—Oberst Pattens Död.—Pöbelen drives paa Flugt.—De Helliges Forsvarsbevægelser udlægges som Oprör og Forræderi.—Guvernör Boggs udsteder sin bekjendte Udryddelsesordre.

Ophidselsen imod de Hellige vedblev stadig at tiltage. Pöbelen strömmede ind fra alle Kanter til Davies County og indrettede sit Hovedkvarter i Nærheden af Millport; de begyndte strax at begaa Voldsomheder imod de Hellige, stjæle deres Kvæg og ödelægge deres Ejendele samt truede dem med fuldstændig Uddrivelse af Staten.

Den 8de September rygtedes det i Far West, at Pöbelen var ifærd med at angribe Adam-ondi-Ahman. Flere af Brödrene vare strax rede til at drage dem til Undsætning, og den næste Morgen begav et Kompagni Brödre sig paa Vejen derhen. Da man tillige hörte, at en Vogn, belæsset med Geværer og Ammunition, var undervejs fra Richmond til Pöbelen i Davies County, tog et Kompagni væbnede Mænd under Kaptejn William Allred ud for at afskjære dem Vejen. De fandt Vognen sönderbrudt og Geværkisterne trukne ind i det höje Græs tætved Vognen, men kunde ikke opdage noget Menneske i Nærheden. Kort efter kom dog tre Mænd tilstede, som strax bleve arresterede og tilligemed Geværerne bragte til Far West. Kaptejn Allred handlede efter Fuldmagt af de civile Authoriteter i Caldwell County, hvilke havde udstedt Ordren til at lægge Vaabnene under Beslag og at arrestere Förerne. Saasnart disse Mænd vare blevne arresterede, blev Dommer King ved Brev underrettet om det Forefaldne, og Brödrene udbade sig hans Raad med Hensyn til, hvad de skulde foretage sig med Geværerne og Fangerne. Dommeren svarede, at de skulde "löslade Fangerne," men vidste ikke, hvad han skulde raade dem til med Hensyn til Geværerne, "dog" sagde han, skulle de ikke med min Medvirken blive Eder fratagne for at benyttes imod Eder i noget ulovligt Öjemed." Desuagtet raadede Dommer King under samme Dato General Atchison til "at samle 200 Mænd eller flere for at adsprede de bevæbnede Skarer i Davies og ligeledes i Caldwell County, og tvinge de Mormoner, som ikke ville overgive sig, til Underkastelse, da det ikke kan lade sig gjöre at tilsidesætte Loven for deres Skyld."

Vi omtale denne Begivenhed for at vise denne Dommers Hykleri. For Joseph og de Hellige viste han sig tilsyneladende venlig og fredeligsindet, medens han paa samme Tid var deres svorne Fjende. Det kunde ikke lade sig gjöre at tilsidesætte Loven for "Mormonernes Skyld." O nej! men det var fuldkommen i sin Orden, at Pöbelen bortjog og dræbte de Hellige, som saasnart de modsatte sig dem bleve ansete for Oprörere etc.

Omtrent paa denne Tid sendte William Dryden, Fredsdommer i Davies County, en længere Skrivelse til Guvernör Boggs, hvori han underrettede ham om, at "han havde udstedt en Arrestordre imod Alonson Ripley, George A. Smith og Flere for at have anfaldt og truet Adam Black den 8de August sidstleden, og at Embedsmanden med en Vagt bestaaende af 10 Mand, der skulde udföre Ordren, blev med Magt tvungen til at forlade Byen, hvor Angjældende antoges at opholde sig. Mormonerne," sagde han fremdeles, "vare saa vel bevæbnede og talrige i Countierne Caldwell og Davies, at den udövende Magt i disse Countier var aldeles magteslös i Henseende til at iværksætte en Arrestordre mod nogen af Mormonerne, som tillige behandlede Landets Love med den dybeste Foragt."

Saasnart Guvernör Boggs havde modtaget dette Brev, udstedte han en Ordre til General R. Atchison om at lade et tilstrækkeligt Antal af Tropperne under hans Kommando holde sig rede til at hjælpe de civile Authoriteter i Davies County at "udöve alle Arrestordrer og andre Embedsforretninger, og först og fremst være den Embedsmand behjælpelig, som havde det Hverv at udföre den af Fredsdommer William Dryden den 27de August mod Alonson Ripley, George A. Smith og Flere udstedte Arrestordre og bringe Angjældende for Domstolen." Denne foragtelige Fredsdommer kunde ved sine Lögne bevæge Guvernören til öjeblikkelig Handling, medens Hundreder af Helliges indstændige Bönner om Beskyttelse og Retfærdighed intet Hensyn blev taget til.

En Troppeafdeling bestaaende af henved 1,000 Mand under General-Major D. R. Atchisons Kommando var snart undervejs til Davies County, og lejrede sig ved Ankomsten did imellem de to Byer Mill Port og Adam-ondi-Ahman. Paa sidstnævnte Sted havde de Hellige fra de omliggende Egne samlet sig til Selvforsvar imod Pöbelen, og havde i dette Öjemed stillet sig under Oberst Wights Kommando.

Da Militsens Generaler besögte Pöbellejren i Millport, fortalte man dem, at disse lovlöse Banditer havde samlet sig der i Selvforsvar. Indbyggerne i Davies County vare bleve truede af "Mormonerne," og de vare nu komne for at hjælpe og forsvare dem. Saadanne vare de Lögne, som de sögte at binde Folket paa Ærme, for derved at retfærdiggjöre sin egen ulovlige Fremgangsmaade, men ved ogsaa at aflægge et Besög i de Helliges Lejr, kom Generalerne snart til Kundskab om, at det forholdt sig

anderledes. Saaledes siger General Parks i sin Skrivelse til Guvernören fra Davies County den 25de Septbr., at "hvad end Mormonernes Hensigt har været, för vi kom hertil, have de siden vor Ankomst ikke viist nogen Tilböjelighed til at imodstaa Lovene, eller tilkjendegivet noget fjendtligt Sindelag. Der har hersket saamegen Fordom og Overdrivelse betræffende denne Sag, at jeg fandt Tingene aldeles forskjellige fra, hvad jeg havde ventet. Da vi ankom hertil, fandt vi en stor Skare Mænd fra de tilstödende Countier, bevæbnede og paa aaben Mark, i den Hensigt, efter hvad jeg erfarede, at hjælpe Folket i dette County mod Mormonerne, uden at være opfordrede dertil af de retmæssige Authoriteter.

Eftersk.—Siden jeg skrev Ovenstaaende, har jeg modtaget Underretning om, at hvis Komiteen ikke kan enes, er det Mændene fra Davies Counties Beslutning at drive Mormonerne ud med Krudt og Kugler."

General Atchison, som omtrent samtidig tilskrev Guvernör Boggs, sagde, at "Sagerne staa ikke saa galt i det County, som Rygtet fremstiller, og i Sandhed jeg har, stöttet paa edelige Vidnesbyrd, ingen Tvivl om, at Deres Excellence er bleven fört bag Lyset af rænkefulde eller halv forrykte Menneskers overdrevne Beretninger. Jeg har bragt i Erfaring, at der er ingen Grund til Frygt, hvad Mormonerne angaar."

De frygteligste Historier fortaltes om de Hellige. De vare et forfærdeligt Folk ifölge deres Fjenders Udsagn; saa ofte vare disse Lögne blevne gjentagne af Pöbelen, at de tilsidst selv begyndte at tro paa dem; men istedetfor at Pöbelen i Virkeligheden havde nogen Aarsag til Frygt, var netop det Modsatte Tilfældet. De Hellige vare faa i Antal og næsten forsvarslöse, medens deres Fjender vare talrige og vel bevæbnede, og hvad værre var, uden mindste Barmhjertighed.

En ganske morsom lille Historie, der vil tjene som Illustration til den Frygt, som Missourianerne i de Dage nærede for de Hellige, fortælles om en ung Officer, der tjente som Adjutant hos General Doniphan. Paa et Besög til Far West tog Generalen sin Adjutant med sig og opslog sin Bopæl hos Profeten. Da de om Aftenen trak sig tilbage for at begive sig tilsengs, bleve de anviste et Værelse med to Senge, hvoraf Generalen benyttede den ene og hans Adjutant den anden. Men efterat Lyset var bleven slukket, syntes paa engang alle de Rædselshistorier, den unge Adjutant havde hört fortælle om "Mormonerne," pludselig at dukke op i hans let bevægelige Fantasi, og han blev saa forskrækket, at han var glad ved at slippe ud af sin Seng og liste sig hen i Generalens! Officerer have i Almindelighed Ord for gjerne at ville anses for modige, men i dette Tilfælde syntes den unge Officers Frygt at sejre over hans militære Stolthed.

I Slutningen af September Maaned blev ovennævnte Armee oplöst, og Alt, hvad den havde udrettet var, at den adspredte Pöbelen til andre Egne, for der paany at gjentage sine Voldsgjerninger.

I store Hobe samlede Pöbelen sig derpaa omkring DeWitt i Carroll County, hvor de Hellige rustede sig til Selvforsvar, det Bedste, de kunde. Lidt efter lidt havde de imidlertid fuldstændig omringet Byen, og da som Fölge heraf al Tilförsel af Levnetsmidler etc. blev standset, begyndte Indbyggerne snart at lide Mangel, og det tilsidst i saa höj en Grad, at flere af de Hellige bogstavelig döde af Hunger. Medens Forholdene stode saaledes i DeWitt, hændte det sig, at General Samuel D. Lucas, tidligere Pöbelleder mod de Hellige i Jackson County, sejlede ned ad Floden forbi DeWitt, og for at vise, hvorledes Brandfakler og Dödspile bleve udslyngede igjennem Staten, og det endog af höjtstaaende Mænd, som under Ed vare forpligtede til at overholde den offentlige Fred, ville vi anföre fölgende Skrivelse fra nævnte General til Guvernör Boggs, dateret Boonville, Missouri, den 4de Oktbr. 1838:

"Kjære Herre! Da vi forleden Mandag passerede nedad Missouri Floden, saa vi en stor Skare Mormoner under Vaaben i DeWitt, Carroll County. Deres Anförer, Oberst Hinkle, tidligere fra Caldwell County, underrettede mig om, at de vare 200 Mand stærke, og at de hvert Öjeblik ventede at blive angrebne af Borgerne i Carroll County, hvilke han sagde kun vare lejrede sex Mile derfra, ventende paa Forstærkning fra Saline County. Hinkle sagde, at han havde besluttet at fægte. Efterretning fra Dr. Scott i Fayette er netop indlöben hertil om, at en Træfning havde fundet Sted igaar, og at flere Mand faldt. Dr. Scott meddeler mig, at han fik denne Underretning af en agtværdig Herre, der havde hört Skydningen, idet han sejlede forbi. Hvis en Træfning virkelig har fundet Sted, hvorom jeg ikke tvivler, vil det vække stor Bevægelse i hele Övre-Missouri, og disse foragtelige og nedværdigede Væsener ville blive udryddede af Jordens Overflade. Dersom een af Carrolls Indbyggere skulde blive dræbt, tror jeg, at der inden fem Dage vil befinde sig 4 a 5,000 Frivillige paa Kamppladsen mod Mormonerne, og Intet uden deres Blod vil tilfredsstille dem. Det er en ubehagelig Tingenes Tilstand. Forholdsregler agter jeg ikke at foreslaa deres Excellence. Mine Tropper af 4de Division aftakkedes kun indtil nærmere Ordre, og kunne være parate efter en Times Varsel." Med Hensyn til dette Brev skriver Joseph:

"Foragtelige og nedværdigede Væsener!" Hvo har vel nogensinde för hört höjmodige og hæderlige Mænd nedlade sig til at ofre sin Ære ved at fremkalde Krig uden Aarsag mod "nedrige og foragtelige Væsener?" Men General Lucas er rede med hele sin Division "efter en Times Varsel" at betræde Valpladsen paa saadanne nedværdigende Betingelser, for saavidt hans egen Indberetning er sand. Men Lucas vidste bedre Besked. Han vidste, at de Hellige vare et uskyldigt, uskadeligt Folk, der ej vilde slaas med Nogen uden i Selvforsvar, og hvorfor da skrive et saadant Brev til Guvernören for at ophidse hans Sind? Hvorfor ikke

holde Sandhed og Retfærdighed paa Deres Side, arme Lucas? Evighedens Annaler ville engang aabenbare for Dem, hvo, der er de "nedværdigede Væsener," og hvad der vil kræves for at "tilfredsstille" for Udgydelsen af "Mormcnernes Blod."

En Komite, som var bleven afsendt fra Chariton County for at undersöge Beskaffenheden af Tvistighederne i De Witt og Omegn, saa ikke Sagen i samme Lys som Lucas. Efterat have vendt tilbage, aflagde de edeligt Vidnesbyrd paa, at Pöbelen havde fortalt dem, at de förte Krig imod de Hellige, i den Hensigt at dræbe dem eller fordrive dem fra Countiet, og at de Hellige kun vare beredte til Selvforsvar og bade om Fred samt önskede, at de civile Authoriteter skulde komme derhen saa hurtigt som mulig og bilægge Tvistighederne.

Paa denne Tid var Joseph tilligemed en Del Andre paa en Rejse i den nedre Del af Caldwell County for at vælge et Sted til Anlæggelsen af en By. Paa denne Rejse mödte han en af Brödrene fra De Witt, som underrettede ham om Pöbeloplöbene og de Helliges Tilstand dersteds.

"Jeg blev forbauset," skriver Joseph, "ved at erholde denne Efterretning, endskjöndt der allerede tidligere havde viist sig Tegn paa Pöbelexcesser; men jeg havde haabet, at Fornuften hos Störstedelen af Folket og deres Agtelse for Konstitutionen vilde have kuet Forfölgelsens Aand, om den havde viist sig i nævnte Egn.

Ved Modtagelsen af denne Underretning gjorde jeg strax Forberedelser for at komme til De Witt, for om muligt at berolige Folkets Fölelser og bevare mine Brödres Liv, der saaledes vare udsatte for Folkets Vrede.

Lördagen den 6te Oktbr. ankom jeg til De Witt og fandt, at Beretningen om Tilstanden paa dette Sted var overensstemmende med Sandheden; thi det var med stor Vanskelighed og ved at rejse en ubefærdet Vej, at det lykkedes mig at naa derhen, da alle Hovedveje vare stærkt besatte af Pöbelen, der afskar al Forbindelse med Staden. Jeg fandt Brödrene, der blot vare en Haandfuld i Sammenligning med Pöbelen, som omringede dem, næsten blottede for Proviant og uden Udsigt til at erholde mere. Vi ansaa det for raadeligt at sende Bud til Guvernören og underrette ham om Forholdene i Haab om, at han vilde skjænke os den Beskyttelse, vi behövede, og som var os garanteret fælles med andre Borgere. Flere höjtstaaende Mænd, hvilke boede i den nærmeste Omegn, og som ej i fjerneste Maade stode i nogen Forbindelse med de Sidste-Dages Helliges Kirke, og som havde været Vidne til vore Fjenders Fremgangsmaade, fremtraadte og aflagde edeligt Vidnesbyrd om den Behandling, der var bleven os tildel, og om den farlige Stilling, hvori vi befandt os. De tilböde sig endog selv at begive sig til Guvernören og fremstille Sagen for ham."

Men saa langt fra at erholde nogen Hjælp, eller endog blot at blive

viist nogen Sympathi af denne Mand, bleve de Hellige derimod underrettede om, at "Kampen var mellem Mormonerne og Pöbelen" og at "de selv maatte udkjæmpe den."

Imidlertid ankom General Parks med en Afdeling Tropper i Nabolaget, og lejrede sig omtrent 5 Mile fra De Witt. Disse Tropper vare atter blevne indkaldte paa Grund af de stedfundne Uroligheder, men da baade han og hans Mænd vare fjendtligsindede imod de Hellige, blev Intet gjort for at adsprede Pöbelen. Han undskyldte sig med, at Kaptejn Bogarts Mænd vare oprörske og pöbelsindede, og kunde derfor Intet gjöre med sine Tropper. Denne Bogart var Kaptejn over et Kompagni af Militsen under Parks og var ellers Methodistpræst af Fag. Han var en bitter Fjende af de Hellige og en Pöbelophidser af værste Slags. I et Brev, som General Parks derpaa afsendte til General Atchison, sagde han: "Intet synes at være saameget efterspurgt her som Mormonskalpe (efter Carrolls Indbyggeres Tale at dömme); hidindtil har der været knapt om dem." Og tilföjede videre: "Saavidt jeg kan forstaa, have de (de Hellige) endnu gaaet forsvarsvis tilværks. Det er min bestemte Mening, at Mormonerne ingen Ro ville faa, för de drage bort."

Omtrent paa denne Tid havde Pöbelen sendt Bud til Jackson County og faaet en Kanon, Krudt og Kugler, og bevæbnede Hobe kom dem tilhjælp fra Ray, Salina, Howard, Livingston, Clinton, Clay og Platte Countier, og en Mand ved Navn Jackson fra Howard County blev valgt til deres Anförer. De Hellige vare under Dödsstraf forbudte at forlade Byen, og bleve skudte paa, naar de forsögte at gaa ud for at skaffe sig Födemidler, hvorpaa de vare aldeles blottede. Saasnart som Kvæg, Heste eller andre Ejendele kom, hvor Pöbelen kunde faa fat paa dem, bleve de tagne som Bytte. Paa Grund af denne Lovlöshed maatte de fleste af Brödrene bo i Vogne eller Telte og indrette sig paa bedste Maade.

Der var nu ikke nogetsomhelst Haab om, at de Hellige kunde imodstaa Pöbelen, der stadig voxede. Deres Proviant var som sagt aldeles sluppen op, og Brödrene vare udmattede af den idelige Staaen paa Vagt for at iagttage alle Fjendens Bevægelser. Nogle af Brödrene döde af Mangel paa Livets förste Förnödenheder, og for "förste Gang i mit Liv," skriver Joseph, "havde jeg den Smerte at se nogle af mine Medmennesker falde som Offer for Forfölgelsens Aand, der dengang herskede, og som sidenefter har hersket i saa stor en Grad i Övre-Missouri, og det endog Mænd, som vare dydige og mod hvem ingen retfærdige Beskyldninger kunde fremföres, men som formedelst deres Kjærlighed til Gud, deres Hengivenhed for hans Sag og deres Beslutning at ville bevare sin Tro maatte nedstige i en tidlig Grav."

Imidlertid tilskyndede Henry Root og David Thomas, hvilke Mænds Raad Anlæggelsen af De Witt fornemmelig skyldtes, de Hellige til at

forlade Stedet. Thomas sagde, at han havde Pöbelens Forsikring om, at dersom de vilde forlade Stedet, skulde intet Ondt blive dem tilföjet, og de skulde blive betalte for alle de Tab, de havde lidt, og sagde, at de vare komne som Voldgiftsmænd i dette Öjemed, samt at nogle Mænd skulde blive beskikkede til at taxere de Ejendele, de ikke kunde medtage, hvilke de skulde blive betalte for.

Da der saaledes ingen Udsigt var til Befrielse, idet Guvernörens Öre var dövt for alle Bönner og Forestillinger, og Militsen havde gjort Mytteri og Störstedelen af dem vare færdige til at gaa over til Pöbelen, kom Brödrene til den Slutning, at det var bedst at forlade De Witt og söge Ly et andet Sted. Som Fölge heraf blev en Komite dannet ifölge Pöbelens Önske, men da denne Komite bestod af Udenforstaaende, taxerede de kun de Helliges Land, som ovenikjöbet ikke blev betalt. Mange af deres Huse vare blevne opbrændte, deres Kvæg fordrevet og en stor Del af deres övrige Ejendele ödelagt af Pöbelen; men naar har man nogensinde hört, at de Hellige have faaet Erstatning, for hvad deres Fjender have ödelagt! Da de Hellige derpaa skulde til at drage bort, savnede de mange af deres Heste, Oxer og Köer, hvilke ej vare til at finde. Pöbelen roste sig nemlig af, at de havde dræbt deres Kvæg og levet deraf. Med omtrent halvfjerdsindstyve Vogne og det Tiloversblevne af deres Ejendele, som det havde lykkedes dem at redde, bröde de op fra De Witt den 11te Oktober 1838 og begave sig paa Vejen til Caldwell County. Under Rejsen bleve de bestandigen foruroligede og truede af Pöbelen, der gjentagende Gange skjöd paa dem. Flere af de Hellige döde undervejs paa Grund af Mangel og Overanstrængelse, og maatte begraves ved Vejkanten uden Kister og under de sörgeligste Omstændigheder. Resten ankom til Caldwell den 12te Oktbr. Joseph var stadig med dem, og var altid rede til at tröste, opmuntre og hjælpe dem. Hvorsomhelst der var Fare paafærde, var Joseph tilstede, og beviste saaledes de Hellige Sandheden af Jesu Ord, at "Ingen har större Kjærlighed end den, som er villig til at nedlægge sit Liv for sine Venner."

Ikke saasnart havde de Hellige forladt De Witt, förend Sashel Woods, en presbyteriansk Præst, kaldte Pöbelen sammen og holdt en Tale til dem og sagde, at de maatte skynde sig at komme deres Venner i Davies County tilhjælp. Salget af Landejendomme, sagde han, var nær forestaaende, og om de kunde faa Mormonerne uddrevne, kunde de faa Forkjöbsret til alt Landet og faa deres Ejendomme tilbage igjen saavelsom beholde den hele Betaling, de havde modtaget for samme. Han forsikrede Pöbelen, at de ikke havde Noget at befrygte fra Authoriteternes Side for denne deres Handlemaade; thi de havde nu tilstrækkeligt Bevis for, at Authoriteterne ikke vilde hjælpe "Mormonerne," og at de ligesaa gjerne kunde tage deres Ejendomme, som at lade være. Denne Opfordring vandt Bifald, hvorfor hele Banden begav sig til Davies County, med-

tagende sin Kanon. Imidlertid var Cornelius Gillium ivrig beskjæftiget med at faa en Pöbel paa Benene i Platte og Clinton Countier for at hjælpe Woods i hans Bestræbelser at drive fredelige Borgere fra deres Hjem og beröve dem deres Besiddelser.

Da de Hellige i Caldwell County kom til Kundskab om disse Bevægelser og tillige vare blevne befalede af General Doniphan at berede sig til Selvforsvar, forsamledes Brödrene i Far West i et Antal af flere Hundrede med den Besluting at forsvare deres Rettigheder til det Yderste, og den 15de Oktober forlode omtrent 100 bevæbnede Mænd, hvoriblandt Joseph selv, under Oberstlöjtnant Hinkle Far West, for at begive sig til Adam-ondi-Ahman i Davies County, hvor Pöbelen paany havde begyndt at begaa mange Plyndringer, saasom at bortdrive deres Heste, Kvæg, Faar, Svin osv. Mange af dem, hvis Huse bleve afbrændte, saavelsom de, der boede adspredt paa ensomt beliggende Steder, flygtede ind i selve Byen for at komme i Sikkerhed og söge Ly mod den heftige Snestorm, der rasede den 17de og 18de Oktober. Kvinder og Börn bleve saaledes nödte til at forlade deres Hjem og rejse flere Mile tilfods for at undslippe Pöbelen. "Mine Fölelser," skriver Joseph, "vare saadanne, at de ej kunde beskrives, da jeg saa dem flokke sig ind i Landsbyen næsten aldeles blottede for Klæder, havende kun reddet deres Liv."

Under denne Tingenes Tilstand ankom General Parks til Davies County og var i Lyman Wights Hus, da den Efterretning modtoges, at Pöbelen afbrændte Husene, og at Kvinder og Börn flygtede for at finde Sikkerhed. Oberst Wight, som var ansat ved det 59de Regiment under General Parks Kommando, spurgte ham, hvad man skulde gjöre; han svarede, at han öjeblikkeligen maatte samle sine Mænd og gaa imod Pöbelen og adsprede dem. Som Fölge heraf blev en Afdeling strax bragt paa Benene, og var om kort Tid paa Vejen med den Beslutning at fordrive Pöbelen eller dö i Forsöget, da de ikke kunde taale en saadan Behandling længere.

Saasnart Pöbelen havde erfaret General Parks Ordre og kom til Kundskab om Brödrenes Beslutning, bröde de deres Lejr op og flygtede i störste Hast, efterladende deres Kanon og en Del Krigsforraad paa Lejrpladsen, som derfor faldt i de Helliges Hænder. Men for imidlertid at opnaa deres Öjemed, greb Pöbelen til List, og efterat have flyttet deres Huse, der kun bestode af nogle usle Tömmerhytter, satte de disse i Brand, hvorpaa de meldte til Statens Authoriteter, at "Mormonerne nedbrændte og ödelagde Alt for dem."

Da Pöbelen trak sig tilbage fra Davies County, vendte Joseph tilbage til Caldwell, hvor han haabede idetmindste for en Tid at faa Ro for sine Fjender, men ikke saasnart var han ankommen til Far West, för det blev ham fortalt, at Pöbelen havde begyndt Fjendtligheder paa Grændserne af nævnte County og havde taget flere af Brödrene tilfange. Flere Maaneder i Forvejen havde Herren befalet de Hellige at indsamles til

Byerne, men paa Grund af deres Forsömmelse heri, maatte de nu overlade deres Ejendele og Andet i Pöbelens Hænder, og skyndsomt tage Flugten til de omliggende Byer, glade ved at slippe bort med Livet. Saaledes blev Far West i ganske kort Tid bogstavelig overfyldt med Mennesker, idet de Hellige strömmede ind fra alle Kanter, sögende Beskyttelse mod Pöbelens Raseri.

Den 24de Oktober ved Middagstid ankom Kaptejn Bogart med 30 a 40 Mand til en Broder Thoret Parsons Bopæl ved Udspringet af den östlige Gren af Log Creek og advarede ham om at fjerne sig inden Kl. 10 næste Dags Formiddag, og erklærede ligeledes, at han vilde hjemsöge Far West med Torden og Lynild inden næste Dags Middag, dersom han var saa heldig at træffe Neil Gillium, som vilde slaa Lejr for Natten omtrent 6 Mile vestenfor Far West, medens han selv vilde lejre sig ved Crooked River. Broder Parson sendte et Bud til Far West med disse Efterretninger og fulgte selv efter Bogart for at iagttage hans Bevægelser. To andre Brödre, som havde taget ud i samme Öjemed, saa otte bevæbnede Mænd af Pöbelen aflægge et Besög i Broder Pinkhams Hus, hvor de toge tre Fanger og fire Heste, Vaaben osv., og droge bort med Trudsler mod Fader Pinkham; henved Midnat kom de tilbage til Far West og aflagde Rapport om Pöbelens Forehavende, som de vare komne til Kundskab om ved Bogarts Bevægelser.

Da Elias Higbee, den förste Dommer i Countiet, modtog denne Efterretning, befalede han Oberstlöjtnant Hinkle, som var Överstkommanderende i Far West, at rykke ud med et Kompagni for at splitte Pöbelen og befrie Fangerne, hvilke ifölge Rygtet skulde myrdes om Natten. Trompeten skraldede og Brödrene samledes paa Torvet omtrent ved Midnat, hvor de bleve gjorte bekjendte med Kjendsgjerningerne, og omtrent 75 Frivillige adlöde Dommerens Opfordring og stillede sig under David W. Pattens Kommando; derefter begave de sig tilhest paa Vejen til Pöbellejren, hvor de haabede at overrumple og adsplitte Fjenden, befrie Fangerne og uden Blodsudgydelse forpurre Angrebet, som truede Far West.

Parley P. Pratt, der var en af Deltagerne i denne Expedition, giver fölgende Beretning herom:

"Dette Kompagni var snart undervejs, og maatte tilbagelægge en Vejlængde paa omtrent 12 Mile over udstrakte Prærier. Natten var mörk, men den flammende Prærieild oplyste vidt og bredt de fjerne Sletter, medens uhyre Rögsöjler saas at hæve sig i frygtelig Majestæt, som om Verden stod i lys Lue. Denne pragtfulde Scene kan Ingen forestille sig uden den, som paa en Efteraarsdag har været Vidne til en Præriebrand, der farer hen over Millioner Akres Land, bedækket med alenhöjt tört Græs, kun efterladende en glat, sort Overflade, der aldeles er berövet sin Vegetation.

De tusinde Meteorer, som i Afstand blussede lig Lejrilde af en eller anden Krigshær, kastede forunderlige Lysglimt paa Himmelens udstrakte Hvælving, hvilket Mange fejlagtigen vilde have taget for Nordlys. Denne Scene i Forening med Midnattens Taushed, de buldrende Lyd af Hestenes Trampen hen over Slettelandets haarde og törre Overflade, Sablernes Klirren i deres Skeder, de tilfældige Glimt af blanke Vaaben i den flagrende Belysning, det omgivende Mörkes Uhyggelighed samt Expeditionens og Folkets ubekjendte Skjæbne, bidrog Alt til at fylde Sindet med dybe og alvorlige Tanker og at kaste et romantisk Skjær over Fantasien, hvilket sjelden erfares undtagen i Digterens Drömme eller i den slumrende Fantasies vilde Forestillinger.

I denne höjtidelige Procession bevægede vi os fremad i omtrent to Timer, da det antoges, at vi befandt os i en farefuld Egn. Vi bleve derpaa befalede at stige af vore Heste og overlade dem til en Vagts Varetægt, hvorpaa vi fortsatte Rejsen tilfods en eller to Mile for at opsöge Fjenden. Vi havde ikke avanceret ret langt, för i samme Öjeblik, som vi naaede Örkenen, en Salve blev affyret paa os af en ubekjendt Fjende, der havde ligget i Baghold, og en af vort lille Antal faldt dödelig truffen til Jorden; hans Navn var Obanyon. I en kort Afstand fra, hvor vi nu befandt os, kunde vi se Fjendens Lejrild. Paa den östlige Himmel var det allerede begyndt at gry ad Dag, men Mörket rugede endnu over Kamppladsen. Ordre blev givet til at opstille sig i Slagorden under Ly af Træerne og i Krattet, hvilket strax blev gjort. Ilden blev nu almindelig paa begge Sider, og det syntes, som om den hele Örken stadig gjenlöd af de dödbringende Riflers Knalden. Efterat et Par Salver vare affyrede, blev der givet Ordre til at angribe Fjenden i dens Lejr. Idet vi derpaa stormede frem, blev Striden dödelig, og flere faldt paa begge Sider. I samme Öjeblik gjennemborede en Kugle den brave Oberst David W. Patten, som netop befandt sig ved min Side, da jeg saa ham falde. Da vi vare lige ved at sejre, vovede jeg ikke at standse for at forvisse mig om hans og de Övriges Skjæbne, men stormede ind i Fjendens Lejr. Denne var beliggende umiddelbart paa Bredden af Crooked River, som her var flere Roder bred og saa dyb, at man umulig kunde vade over den. Fjenden, som blev haardt forfulgt, kastede sig i Floden og kjæmpede mod Strömmen for at naa den modsatte Bred. De, som derpaa naaede den, forsvandt snart afsyne, hvorpaa Ilden ophörte, og Örkenen gjenklang af Feldtraabet: "For Gud og Friheden."

Vort lille Kompagni, som for en Del var bleven bragt iuorden, blev atter opstillet og dets Skydevaaben paany ladede. Da dette var gjort, blev en Afdeling beordret til at undersöge Valpladsen og efterse de Saarede. Gideon Carter, som jeg fandt liggende paa sit Ansigt, vendte jeg om og saa ham dö. Hans Ansigt var saa ilde tilredt og vansiret af Saar og Skrammer, at jeg ikke dengang gjenkjendte ham, men erfarede

sidenefter, at vi fejlagtig havde antaget ham for en af Fjenden, og som Fölge heraf efterladt ham paa Kamppladsen. Jeg fandt dernæst David W. Patten, som jeg nogle Minuter i Forvejen havde seet falde. Han kunde endnu tale, men laa bleg og næsten döende paa sin ene Side, idet en Kugle havde ramt ham i Underlivet. Mange Andre vare saarede, hvoraf flere meget farligt.

Fjenden havde i sin Forvirring ladet sine Heste, Sadler, Telte og Bagage blive tilbage. Vi lagde derpaa Seletöjet paa nogle af deres Heste og spændte dem for en Vogn, som vi indvendig beklædte med Tæpper og lagde deri de af de Saarede, som ikke vare istand til at ride. Vor hele Trop besteg derpaa de erobrede Heste og dannede en For-og Bagtrop til de Saaredes Vogn, hvorpaa vi sagte begave os tilbage til det Sted, hvor vi havde efterladt vore Heste og Vagten. Her gjorde vi Holdt og betjente de Saarede. Det var et frygteligt Syn at se disse blege og hjælpelöse Brödre ligge udstrakte for os og höre deres Stönnen. Omtrent sex af vore Mænd vare mere eller mindre saarede og een efterladt död paa Pladsen. Fjenden led et lignende Tab, foruden hele deres Oppakning, Vaaben og Krigsforraad.

Vi erfarede gjennem Fangerne, som vi befriede, at Fjenden bestod af omtrent 60 Mænd, anförte af en Methodistpræst ved Navn Bogart. Vor Posse, som tog aktiv Del i Træfningen, kunde ikke have været mere end omtrent 50. Ved Træfningens Begyndelse vare tre af vore Brödre blevne holdte som Fanger i deres Lejr, da de den foregaaende Dag vare blevne bortförte fra deres fredelige Hjem. Det lykkedes to af disse at undfly, saasnart Træfningen begyndte, medens den tredie fik en Kugle gjennem Livet under hans Forsög paa at löbe over til os, men kom sig dog igjen.

Efterat vi nu havde arrangeret Alt paa bedste Maade for de Saarede, begave vi os langsomt paa Vejen til Far West. Da vi vare komne Byen paa fem Mile nær, havde vort Expresbud naaet Staden med Efterretningen om Slaget, hvorfor en Saarlæge og Andre her kom os imöde, hvoriblandt ogsaa den döende Pattens Hustru. Vore Saarede bleve nu förte ind i et Hus og deres Saar forbundne. Da Fru Patten traadte ind i Værelset og hendes Öje mödte hendes Mands blege og skræmmende Udseende, brast hun i Graad og udbröd: "O Gud! min Mand, hvor bleg Du ser ud!"

Han var endnu istand til at tale, men döde samme Aften, sejrende i Troen. Den unge Obanyon döde omtrent paa samme Tid; de övrige Saarede kom sig efterhaanden, men en af dem ved Navn Hendrix er endnu en Kröbling. Patten og Obanyon bleve begravne sammen under militær Honör, og et helt Folk, saa at sige, fulgte dem til Graven. Alle hvis Fölelser ikke vare for smertelige til at finde Luft i Taarer, græde Han var det eneste Medlem af de Tolvs Kvorum, som endnu havde fun-

det en Martyrs Grav. Han var en stor og god Mand, og En, som valgte at nedlægge sit Liv for Sandhedens og Retfærdighedens Sag; for at opnaa dette Privilegium, havde han flittigen sögt og bedet til Herren, "thi," sagde han, "jeg vil hellere dö, end leve og se det saaledes i mit eget Födeland."

Efterat have bragt de Saarede til et Sted, hvor de kunde nyde en passende Pleje, skyndte Kompagniet sig til Far West og overleverede Krigsbyttet til Regimentets Oberst, som siden afleverede det til de höjere civile eller militære Authoriteter i Staten."

Paa Grund af denne Tildragelse udspredtes de skammeligste Lögne og Beskyldninger mod de Hellige, hvis Forsvarsbevægelser udlagdes som Oprör, Forræderi, Rov og Mord. Breve, der tjente til at ophidse den offentlige Stemning, skreves og udsendtes i alle Retninger. Som en Pröve herpaa ville vi gjengive fölgende Brev til Guvernör Boggs i sin Helhed:

"CARROLTON, Missouri, den 24de Oktbr. 1838.

Sir! Vi bleve iaftes underrettede om ved Expres fra Ray County, at Kaptejn Bogart og hele hans Kompagni, bestaaende af 50–60 Mand, vare overfaldne og ihjelslagne af Mormonerne ved Buncombe, 12 Mile nord for Richmond, paa tre nær. Denne Angivelse kan De stole paa er sandfærdig, og iaftes ventede man, at Richmond vilde være lagt i Aske idag. Vi kunde tydelig höre Kanontorden og vi vide, at Mormonerne vare i Besiddelse af en Kanon. Richmond ligger omtrent 25 Mile vest for dette Sted i lige Linie. Vi vide ikke, hvilken Time eller Stund, vi ville blive lagte i Aske—vort Land er ödelagt—for Guds Skyld kom os til Undsætning saa hurtigt som mulig.

Deres osv.,

SASHEL WOODS,
JOSEPH DICKSON."

Saadanne Meddelelser satte hele Landet i Oprör. Kvinder og Börn flygtede fra Richmond af Frygt for, at "Mormonerne" i Virkeligheden skulde ödelægge Byen. Og iblandt dem, som aflagde Ed paa de skammeligste Beskyldninger, Bagvadskelser og Lögne imod Joseph og Kirken, var ogsaa Thos. B. Marsh, som nu havde fornægtet Troen og var bleven en stor Fjende af Kirken. Ingen Meddelelser, hvor urimelige og usandsynlige de end vare, forekom Guvernören i mindste Maade mistænkelig. I en Skrivelse til John B. Clark af 26de Oktober siger han saaledes, at "det var kommen ham for Öre, at Mormonerne med en væbnet Styrke havde drevet Indbyggerne af Davies County fra deres Hjem, havde plyndret og brændt deres Vaaningshuse, adsplittet deres Kvæg og ödelagt deres Afgröde samt lagt Byerne Mill Port og Gallatin i Aske, indbefat-

tende County-Sekretærens Kontor samt alle Countiets offentlige Protokoller." I samme Skrivelse beordrede han, at en Styrke paa 2000 Mand strax skulde udkommanderes for, som han sagde, at "hjælpe Folket i Davies County at gjenerholde deres Hjem og Ejendele." At hjælpe "Mormonerne" til at "gjenerholde deres Hjem og Ejendele," var der ikke Tale om. Deres Nöd og Lidelser kunde ikke bevæge hans stenhaarde Hjerte til at foretage noget Skridt til Bedring af deres Kaar eller endog blot at yde dem Retfærdighed; men hvor redebon var han ikke til at handle, naar slige Lögne, som de ovenfor nævnte, kom ham for Öre.

Dagen efter den 27de Oktober udstedte han sin bekjendte Udryddelsesordre, der i sin Helhed lyder saaledes:

MILITSENS HOVEDKVARTER,
JEFFERSON CITY, den 27de Oktbr. 1838.

General John B. Clark.

Sir! Siden min Ordre af Gaars Dato til Dem, hvori De opfordres til at stille 400 Mand Hestfolk af Deres Division, har jeg fra Amos Rees Esq., og Wiley E. Williams Esq., en af mine Adjutanter, modtaget Efterretninger af den mest oprörende Natur, hvilket aldeles forandrer Sagen. Mormonerne have aabenlyst trodset Lovene og fört Krig mod Befolkningen i denne Stat. De befales derfor at paaskynde Deres Operationer og bestræbe Dem for at komme til Richmond i Ray County med al mulig Hurtighed. Mormonerne maa behandles som Fjender, og for det Offentliges Vel om fornödent *udryddes* eller uddrives af Staten. Deres Voldsgjerninger overgaa al Beskrivelse. Hvis De kan foröge Deres Styrke, bemyndiges De herved til at gjöre det, i hvilkensomhelst Grad, De maatte anse for nödvendig. Jeg har netop udstedt Ordre til General-Major Wallock fra Marion County at stille 500 Mand og marschere med dem til den nordlige Del af Davies og der forene sig med General Doniphan fra Clay, der har faaet Ordre til at begive sig sammesteds hen med 500 Mand, i den Hensigt at afskjære Mormonerne Tilbagetoget til det Nordlige. De have faaet Ordre til at stille sig i Forbindelse med Dem ved Expres; De kan ogsaa kommunicere med dem, om De finder det nödvendigt. Istedetfor altsaa at gaa til Davies, som först befalet, for at indsætte Borgerne dersteds i deres Hjem igjen, vil De öjeblikkelig rykke mod Richmond og der operere imod Mormonerne. Brigade-General Parks fra Ray har faaet Ordre til at have 400 Mand af sin Brigade beredte til at forene sig med Dem i Richmond. Den hele Styrke vil staa under Deres Kommando.

L. W. BOGGS,
Guvernör og Överstkommanderende.

Boggs var bleven saa forhærdet ved at forfölge de Hellige i Jackson

County, og hans Samvittighed saa "svedet med et hedt Jern," at han ansaas som skikket til at beklæde det höjeste Dommersæde i Staten; og det var sandsynligvis hans Had til Sandheden og "Mormonerne," og hans blodtörstige, myrdelystne Tilböjelighed, der hævede ham til den Stilling, han indtog. Hans Udryddelsesordre ophidsede Enhver i Staten, der var af samme Aand som han selv, og Pöbelophidserne i Missouri flokkede sig omkring General Clarks Banner næsten fra alle Kanter, medens General-Major Lucas og Brigade-General Moses Wilson, der vare nærmere Skuepladsen end General Clark, satte sig i Spidsen for den gamle Jackson County Pöbel samt de Banditer, der nyligen havde hærjet Carroll, Davies og Caldwell Countier, ialt omtrent 4000 Mand, og marscherede direkte mod Staden Far West.

Uagtet Clark ikke var den höjeste Officer, valgte Guvernör Boggs ham dog som et brugbart Redskab til at gjennemföre sine morderiske Planer, thi hvor slette de end vare i Missouri, vare dog kun faa af de kommanderende Officerer tilstrækkeligt hærdede til i enhver Henseende at være Boggs behjælpelig i dette paatænkte umenneskelige Slagteri samt i de Helliges Uddrivelse af en fri og uafhængig Stat i den nordamerikanske Republik, hvor Konstitutionen erklærer, at "ethvert Menneske skal have Rettighed til at dyrke Gud overensstemmende med dets egen Samvittigheds Bydende," hvilket var al den Bröde, de Hellige havde gjort sig skyldige i.

FEMTENDE KAPITEL.

Dr. Avard og hans hemmelige Forening.—Omstændelig Beskrivelse af Blodbadet ved Hauns Möller.—Pöbelhæren nærmer sig Far West, hvor Forberedelser gjöres til Fjendens Modtagelse.— Forræderen Hinkle slutter i Hemmelighed Overenskomst med Pöbelen.—Kirkens ledende Mænd i Far West föres som Fanger til Pöbelens Lejr.—Joseph og de andre Fanger dömmes til Döden, men befries ved General Doniphans kjække Optræden, og föres derpaa som Krigsfanger til Jackson Co.—Rörende Scener i de Bortdragendes Familier.—Josephs Forudsigelser gaa i Opfyldelse.—Han og de Övrige ankomme til Independence i Jackson Co.

"Jeg vil her bemærke," skriver Joseph, "at medens de onde Aander gjennemstrejfede Staten paakryds og paatvers for at rejse Pöbelhobe mod "Mormonerne," havde Satan selv ikke mindre travlt med at sætte Ondt i de Helliges Lejr; og en af hans fornemste Hjælpere var en Dr. Sampson Avard, som kun havde været i Kirken en kort Tid, og som—endskjöndt hans Færd i det Hele taget holdt sig saa temmelig indenfor Sömmelighedens Grændser,hvad det Ydre angik, ikkedestomindre hemmeligt tragtede efter at blive den störste af de Store og blive Folkets Leder. Dette var hans Stolthed og hans Daarskab; men da han intet Haab havde om at vinde de Helliges Hjerter i aaben Strid for at kunne opnaa sit Önske, brugte han sit Snit hos Brödrene paa en Tid, da Pöbelen undertrykkede, rövede, pidskede, plyndrede og ihjelsloge dem, og brændte deres Ejendomme—indtil Overbærelse syntes ikke at være nogen Dyd længere, og Intet uden Guds Naade uden Maal kunde opholde Mennesker i saadanne Prövelser—til at danne en hemmelig Forening, hvorved han muligvis kunde hæve sig til en stor Helt ved *Kirkens Tilintetgjörelse*. Dette sögte han at udföre ved sine glatte, smigrende og sledske Taler, som han ofte holdt for sine Medforbundne, medens hans Værelse var vel vogtet af nogle af hans Tilhængere, der vare rede til at give ham et Vink, naar Nogen nærmede sig, som ikke billigede hans Adfærd. Her sagde han, at Kirkens Ledere havde givet deres Samtykke til, hvad han agtede at gjöre; og ved sine Smil og Smigrerier overtalte han dem til at tro ham og begyndte med at lade de Faa, han havde vundet, ved Ed binde sig til aldrig at aabenbare Nogetsomhelst af, hvad han maatte meddele dem. Saaledes optog Avard Medlemmer i sin Forening og forpligtede dem ved Alt, hvad som var helligt, til at beskytte hverandre i alle lovlige Henseender; og han var meget omhyggelig for at skildre dem den store Herlighed, som svævede over Kirken, og som snart vilde udgydes over de

Hellige som en Sky om Dagen og en Ildstötte om Natten, og snarligen afslöre Himmelens slumrende Hemmeligheder, der skulde glæde deres Hjerter og opvække de slöve Aander blandt de Sidste-Dages Hellige og fylde deres Sind med uudsigelig Kjærlighed, og udruste dem med Kraft, saa at Helvedes Kræfter ikke skulde sejre over dem; og han sagde ofte til sine Tilhængere, at Kirkens Överster havde fremstillet ham som deres Talsmand, og sat ham til at være Leder for denne Forening, hvilken *han* kaldte *Daniter*.

Paa denne Maade bedaarede han Mange, hvilket gav ham Lejlighed til at optræde efter en större Maalestok. Han holdt Forsamlinger daglig, og fremskyndte sit Bedrageri med stor Hast for at forhindre en moden Overvejelse af Sagen, og holdt sine Tilhængere forpligtede til under Dödsstraf at bevare Hemmeligheder og visse Tegn, hvorpaa de kunde kjende hverandre baade ved Dag og ved Nat.

Derefter holdt han Forsamlinger, hvor han inddelte sine Folk i Kompagnier paa 10 og 50, og beskikkede en Kaptejn for hvert Kompagni. Efterat denne Organisation havde fundet Sted, skred han til at undervise dem om deres Pligter, overensstemmende med deres Kaptejners Ordre; han kaldte derpaa sine Kaptejner sammen og belærte dem paa et enligt Sted som fölger:

"Mine Brödre! Da I ere udvalgte til at være vore Anförere—vore Kaptejner til at bestyre Jesu Kristi Sidste-Dages Rige, som er bleven organiseret efter det gamle Mönster, har jeg samlet Eder her idag for at undervise og belære Eder om de Ting, der vedkomme Eders Pligter, og for at vise Eder, hvad Eders Rettigheder ere, og hvad de snart ville blive. Vide I ikke Brödre, at det snart skal blive Eders Privilegium at tage Eders respektive Kompagnier og gaa ud paa et Strejftog paa Grændserne af Settlementerne og gjöre et Bytte af de ugudelige Hedningers Gods? thi der staar skrevet: "Hedningernes Rigdomme skulle helliges til mit Folk, Israels Hus;" og saaledes fordrive Hedningerne ved at röve og plyndre deres Ejendomme. Paa denne Maade skulle vi opbygge Guds Rige, og rulle den lille Sten frem, som Daniel saa blive afhuggen af Bjerget uden Hænder, indtil den opfylder hele Jorden; thi dette er netop Maaden, hvorpaa Gud agter at opbygge sit Rige i de sidste Dage. Om Nogen af os skulde blive gjenkjendt, hvo kan vel skade os? thi vi ville staa hverandre trofast bi i alle Ting og forsvare hverandre. Om vore Fjender sværge mod os, vi kunne ogsaa sværge. (Kaptejnerne bleve bestyrtede ved at höre dette; men Avard vedblev.) Hvorfor studse I herover, Brödre? Saa sandt Herren lever, jeg vilde sværge paa en Lögn for at redde enhver af Eder, og om det ikke kunde hjælpe, vilde jeg lægge dem eller ham under Sandet, ligesom Moses gjorde med Ægypteren. Paa denne Maade kunne vi hellige Meget til Herren og opbygge hans Rige, og hvo kan bestaa imod os? Og dersom Nogen af os over-

træder, ville vi behandle ham mellem os selv, og dersom Nogen af denne Daniter-Forening aabenbarer Noget af disse Forhandlinger, skal jeg forvare ham, hvor Hundene ikke kunne bide ham."

Efter denne Tale gjorde alle Officererne Oprör og sagde, at det kunde ikke gaa an, at de ikke vilde indlade sig paa saadanne Foretagender og at det ikke kunde nytte at tale om saadanne Ting. "Saadanne Handlinger vilde være ligefremme Brud paa Landets Love og vilde være at fraröve vore Medborgere deres Rettigheder, og det er ej efter Kristi eller de Sidste-Dages Helliges Lære."

Denne nyere Sampson tog til Gjenmæle og sagde, at der var ingen Love, som forvaltedes med Retfærdighed, og at han ikke bröd sig om dem, da dette var en Husholdning, forskjellig fra de foregaaende—Tidernes Fyldes Husholdning. "I denne Husholdning skal Guds Rige, lære vi af Skriften, sönderbryde alle andre Riger, og han selv skal regjere, og hans Love ere de eneste, der skulle existere."

Da Avards Lærdomme fremdeles bleve mandhaftigt forkastede af Alle, sagde han, at de gjorde bedst i at lade det Hele fare, endskjöndt han havde faaet sin Myndighed af Sidney Rigdon Aftenen forud. Forsamlingen hævedes derpaa, og mange af de Tilstedeværende fik Öjnene op; hans Bedrageri var ikke længere indhyllet i Mörke, og Tilliden til ham svækkedes betydeligt, endog hos de ivrigste Medlemmer af hans Daniter-Forening.

Da Kirkens överste Præsidentskab fik Kundskab om Avards slette Opförsel, blev han udelukt af Kirken og ethvert retfærdigt Middel anvendt for at tilintetgjöre hans Indflydelse, hvorover han blev saare forbitret og begyndte hemmeligt at gaa omkring og i forblommede Udtryk at omtale sine onde Hensigter; men da han indsaa, at alle hans Bestræbelser vare frugteslöse, stiftede han atter Sammensværgelser og sögte at blive gode Venner med Pöbelen.

Jeg vil her gjöre opmærksom paa, at de Kompagnier paa 10 og 50, som Avard oprettede, vare aldeles forskjellige fra og havde Intet at gjöre med de Kompagnier paa 10 og 50, som Brödrene oprettede til Selvforsvar, i Tilfælde af et Angreb af Pöbelen, men endnu mere for at ingen Familie eller Person skulde mangle Noget i denne oprörske Tid; derfor var f. Ex. et Kompagni beskjæftiget med at kjöre Brænde, et andet med at hugge det, et tredie med at höste Majs, et fjerde med at male det, et femte med at slagte, et sjette med at uddele Kjödet osv., saa at Alle kunde være sysselsatte efter Tur og Ingen skulde mangle Livets Fornödenheder. Lad derfor Ingen herefter med Forsæt eller af Fejltagelse forvexle denne Organisation af Kirken, der var skeet i gode og ædle Hensigter, med Apostaten Avards Organisation af Daniter-Foreningen, der döde næsten för den blev til."

Som Fölge af Guvernör Boggs Udryddelsesordre angreb et Antal af

Pöbelen paa omtrent 240 Mand en Del Familier af de Hellige ved Hauns Möller i Nærheden af Shoal Creek den 30te Oktbr.., om hvilken blodige Tildragelse Joseph Young afgav följende edelige Vidnesbyrd for Sekretær C. M. Woods i Adams County, Illinois:

"Den sjette Dag i afvigte Juli Maaned bröd jeg med min Familie op fra Kirtland i Ohio for at rejse til Caldwell County i den överste Del af Staten Missouri, hvilket var mit Bestemmelsessted.

Den 13de Oktbr. satte vi over Mississippi ved Louisianna, hvor vi hörte usikre Beretninger om Urolighederne i de övre Egne af Landet, men Intet, som man kunde stole paa. Jeg fortsatte min Rejse vestover, indtil jeg satte over Grand River paa et Sted, der kaldes Comptons Færgested. Her hörte jeg for förste Gang, at dersom jeg rejste videre, vilde jeg udsætte mig for at blive standset af en Skare Bevæbnede.

Jeg var imidlertid, saalænge jeg stod paa mit Födelands Jordbund og indaandede Republikens Luft, ikke villig til at afstaa fra mit Forsæt, hvilket var at nedsætte mig med min Familie i en skjön og sund Egn, hvor vi kunde nyde vore Venners og Bekjendtes Selskab. Fölgelig fortsatte jeg min Rejse, til jeg kom til Whitneys Möller, der vare beliggende ved Shoal Creek i den östlige Del af Caldwell County.

Efterat have passeret Strömmen og rejst omtrent en 3 Mile, mödte vi en Afdeling af Pöbelen, omtrent en 40 Mand, hvilke vare tilhest og bevæbnede med Rifler. De sagde os, at vi ikke kunde rejse længere med Vest, og truede os med öjeblikkelig Död, om vi fortsatte vor Rejse. Jeg spurgte dem om Grunden til dette Forbud, hvortil de svarede, at vi vare "Mormoner," og at Enhver, som bekjendte sig til vor Tro, skulde forlade Staten inden ti Dage eller frasige sig sin Religion. Derpaa dreve de os tilbage til ovennævnte Möller.

Her opholdt vi os i tre Dage; men Fredagen den 26de passerede vi atter Strömmen, og ved at fölge dens Bred, lykkedes det os at undgaa Pöbelen for Öjeblikket og naa en af vore Venners Bopæl i Meyers Settlement.

Söndagen den 28de Oktbr. omtrent Kl. 12 ankom vi til Hauns Möller, hvor vi fandt flere af vore Venner samlede, der afholdt et Raad, i hvilket de raadsloge om den bedste Fremgangsmaade for at forsvare sig mod Pöbelen, der samlede sig i Nærheden under Anförsel af Oberst Jennings fra Livingston og truede med Brand og Mord. Raadet vedtog, at vore Venner dersteds skulde sætte sig i Forsvarsstilling, hvorfor omtrent 28 af vore Folk bevæbnede sig og vare bestandig beredte til at möde et Angreb af hvilkensomhelst lille Styrke, der maatte komme imod dem.

Samme Aften sendte Pöbelen af en eller anden Aarsag, som de selv bedst kjende, En af deres Folk til os for at slutte Forlig, hvortil vore Venner vare villige paa Betingelse af fælles Overbærelse paa begge Sider,

og forudsat begge Partier vilde bestræbe sig for, saavidt deres Indflydelse strakte sig, at forebygge videre Fjendtligheder.

Paa denne Tid samlede der sig imidlertid en anden Pöbel ved Grand River under William Manns Kommando, som truede os; fölgelig forbleve vi under Vaaben.

Mandagen gik hen uden nogen Forstyrrelse fra nogen Kant. Tirsdagen den 30te opförtes hin blodige Tragedie, som jeg aldrig vil glemme. Mere end tre Fjerdedele af Dagen var hengaaet i Stilhed, ligesaa smilende som den foregaaende. Jeg tror ikke, der var Nogen i vort Kompagni, som havde nogen Anelse om den pludselige og frygtelige Skjæbne, der hang over vore Hoveder ligesom et truende Uvejr, og som saa alvorligen skulde forandre omtrent 30 Familiers Udsigter, Fölelser og Omstændigheder.

Paa begge Bredder af Shoal Creek befandt sig en Del spögende og legende Börn, medens Mödrene vare beskjæftigede med huslige Forretninger og Fædrene toge Vare paa Möllerne og deres övrige Ejendomme, medens atter Andre vare sysselsatte med at indsamle deres Sæd til Vinterforraad. Vejret var særdeles behageligt, Solen skinnede klart, Alt var Stilhed og Ro, og Ingen havde den mindste Anelse om den frygtelige Krisis, der stod lige for Dören.

Det var omtrent Kl. 4 om Eftermiddagen, som jeg sad i min Hytte med mit Barn paa Armen og min Hustru stod ved min Side, at jeg kastede et Blik gjennem den aabne Dör paa den modsatte Bred af Shoal Creek, hvor jeg fik Öje paa en stor Skare bevæbnede Mænd tilhest, som i största Hast sprængte mod Möllerne. Eftersom de rykkede frem mellem de adspredte Træer, der stode ved Kanten af Sletten, dannede de en Triangel og rykkede fremad i sluttet Orden. David Evans opdagede dem samtidigt, og da han saa deres overlegne Antal, (der var 240 Mand, ifölge deres egen Beretning) svang han sin Hat og raabte om Fred. Dette toge de ingen Notice af, men rykkede stedse nærmere, og deres Anförer Hr. Nehemiah Comstock affyrede sit Gevær, hvorpaa fulgte en Pause af ti eller tolv Sekunder, hvorefter Hoben paa engang affyrede henved hundrede Skud, sigtende paa et Grovsmedeværksted, i hvilket vore Venner havde sögt Skjul. Dog trængte de Angribende saalangt frem til Værkstedet, at de ganske mageligt igjennem Hullerne mellem de paa hinanden lagte Blokke, hvoraf Smedien var opfört, kunde sigte paa dem, der vare flygtede derhen, for at finde Beskyttelse mod deres Morderes Ild. Noget længere borte fra Smedien boede flere Familier i Telte, hvis Liv vare givne til Pris; og midt i Kugleregnen flyede de i forskjellige Retninger til Skoven. Efterat jeg nogle Minuter havde staaet ubevægelig og betragtet denne blodige Scene og blev vaer, at jeg selv svævede i den största Fare, idet Kuglerne allerede naaede det Hus, i hvilket vi vare, saa anbefalede jeg min Familie til Himmelens Beskyttelse og forlod Huset

paa Bagsiden. Jeg skjulte min Familie saa godt jeg kunde, og fulgte derpaa tre af mine Brödre, som vare undslupne fra Værkstedet, og löb opad Stien over Höjen. Medens vi saaledes flygtede, bleve vi opdagede af den forfölgende Pöbel, som da sendte Kugler efter os, indtil vi naaede Toppen. Ved Nedstigningen af Höjen skjulte jeg mig i et tæt Krat, hvor jeg laa indtil Kl. 8 om Aftenen, paa hvilken Tid jeg hörte en kvindelig Stemme, der kaldte mig ved Navn i en svag Tone og sagde til mig, at Forfölgerne vare dragne bort og at der ingen Fare var. Jeg forlod strax mit Skjul og ilede til Benjamin Lewis's Hus, hvor jeg fandt min Familie (der var flygtet derhen) i Sikkerhed, dog fandt jeg to af mine Venner dödelig saarede, hvoraf den ene döde förend den kommende Morgen. Her tilbragte vi da denne Rædselsnat i dyb og smertelig Betragtning over den forlöbne Aftens Begivenheder.

Saasnart Dagen frembröd, ilede jeg og 4 eller 5 Andre, som vare slupne med Livet fra dette frygtelige Blodbad, til Möllerne, for at erfare vore Venners Tilstand, hvis Skjæbne vi desværre kun altfor godt anede. Da vi ankom til Hr. Hauns Hus, fandt vi ved Bagsiden af samme Hr. Merricks afsjælede Legeme og ved Forsiden Hr. McBrides, der fra Hoved til Födder i Ordets bogstavelige Forstand var sönderhakket. Jomfru Rebecca Judd, der havde været Öjenvidne, fortalte os, at han var bleven skudt med sit eget Gevær, og at Hr. Rogers fra Davies County, som ejer en Færge ved Grand River, derpaa saa grusomt havde tilredt ham med en Le, og senere endog pralet af denne sin barbariske Handling. Hr. Yorks Lig fandt vi i samme Hus. Efterat have betragtet Ligene, ilede vi til Grovsmedeværkstedet, hvor vi fandt ni af vore Brödre, af hvilke otte allerede vare hensovede; den niende, Hr. Cox fra Indiana, laa i Dödskampen og döde kort efter. Vi gjorde strax Anstalter til at faa dem begravne, men denne sidste Venskabstjeneste, som vi vare vore afdöde Venners Levninger skyldige, maatte udföres i störste Hast, og uden de sædvanlige Anstandsceremonier; thi vi vare hvert Öjeblik ifare for at blive skudte af vore Fjender, hvem vi formodede lurede i et Baghold paa Lejlighed til ogsaa at myrde de Faa, som ved Forsynets Hjælp overlevede Slagteriet Dagen forud. Vi udförte imidlertid uden Afbrydelse denne sörgelige Pligt. Begravelsesstedet var et Hul i Jorden, hvilket tidligere var bestemt til en Brönd, og deri maatte vi hensynslöst kaste vore Brödres Lig.

Blandt de Ihjelslagne vil jeg nævne Sardius Smith, som var en Sön af Warren Smith og henved ni Aar gammel. Af Frygt for Pöbelen kröb han ind i Blæsebælgen i Smedien, hvor han holdt sig skjult indtil Blodbadet var forbi, men blev derpaa opdaget af en Hr. Glaze fra Carroll County, som holdt sin Bösse for Drengens Hoved og bortskjöd bogstaveligen sammes Overdel. Hr. Stanley fra Carroll fortalte mig senere, at Glaze havde gjort sig til af sit djævelske Mord over hele Lan-

det, og blandt Andet broutet af at have "afrevet en Kvist af Mormontræet."

Antallet af de Dræbte og dödelig Saarede hin Aften udgjör 18 eller 19, hvis Navne, saavidt jeg erindrer, ere fölgende: Thomas McBride, Levi N. Merrick, Elias Benner, Josiah Fuller, Benjamin Lewis, Alexander Campbell, Warren Smith, Sardius Smith (ni Aar gammel), George S. Richards, William Napier, Augustin Harmer, Simon Cox, Hiram Abbott, John York, Charles Merrich (en Dreng paa otte eller ni Aar), John Lee, John Beyers og tre eller fire Andre, hvis Navne jeg ikke erindrer, da de vare fremmede for mig. Blandt de Saarede, som atter bleve helbredede, vare Isaac Laney, Nathan K. Knight, William Jokumn, Jacob og George Myers (tö Brödre), Tarlton Lewis, Jacob Haun, Jacob Fautz, Jacob Potts, Charles Jimison, John Walker, Alma Smith (omtrent ni Aar gammel), og Flere. Jomfru Mary Stedwell blev, idet hun flygtede, skudt i Haanden, hvorved hun besvimede og faldt over en Træblok, i hvilken over tyve Kugler bleve siddende, som afskjödes efter hende.

Denne Bande af Mordere, som bestod af Mænd fra Countierne Davies, Livingston, Ray, Carroll og Chariton, og som anförtes af de fornemste Mænd fra de övre Egne af Landet (blandt hvilke jeg er bleven underrettet om befandt sig Hr. Ashby fra Chariton, Medlem af den lovgivende Forsamling, Oberst Jennings fra Livingston, Thomas O. Bryon fra Livingston, Hr. Whitney, Dr. Randall og mange Andre), begyndte, for at fuldende deres Ödelæggelsesværk, at plyndre Husene, Vognene og Teltene, bortslæbte vore Seng-og Gangklæder, toge vore Heste og Vogne, efterladende Enkerne og de Faderlöse blottede for Livets förste Fornödenheder, ja de trak endog Klæderne af de Ihjelslagnes Legemer.

Ifölge deres egen Beretning affyrede de ved denne frygtelige Begivenhed 7 Skud hver, hvilket i det Hele udgjorde omtrent 1,600 Skud paa et lille Selskab bestaaende af omtrent 30 Personer.

Jeg bevidner herved, at Ovenstaaende er en sandfærdig Skildring af Kjendsgjerningerne efter den bedste Kundskab, jeg besidder."

En yngre Broder af den otteaarige myrdede Dreng blev skudt i Hoften. Denne lille Dreng fortalte selv, at da han saa sin Fader og Broder vare dræbte, troede han, at de vilde skyde ham endnu engang, dersom han rörte sig, hvorfor han anstillede sig som död og laa fuldkommen stille, indtil han hörte sin Moder kalde paa ham, efterat det var bleven mörkt.

Nathan K. Knight saa en Missourianer nedhugge McBride med en Le, og saa tillige nogle af Pöbelen trække Klæderne af de Döende og hörte Drengene bede om Naade. Broder Knight flygtede over Mölledammen, efter at have faaet sine Kugler igjennem Lungerne og sin Finger. Efterat Blodbadet var forbi, blev han af en Kvinde fört til et Hus, og medens han der laa af sine Saar, hörte han Hr. Jesse Maupin sige, at

han blæste Hjernen af en af Drengene bort, og en Dag, da han gik paa Gaden i Far West, mödte han tre Missourianere, der truede med at myrde ham, og en af dem ved Navn Rogers trak en Slagterkniv og sagde, at han ikke havde faaet sin Le med, med hvilken han havde nedhugget McBride, "men ved Jesus, jeg har Noget, som kan gjöre det ligesaa godt." Ved et stort Held undslap han imidlertid denne Skurk.

Efterat Pöbelen havde udfört denne Skjændselsdaad, blev den hele Hob optaget i General Lucas's Armee og lig de övrige Banditer organiseret til virkelig Milits.

Imidlertid blev Guvernörens Ordre og disse militære Bevægelser holdte aldeles hemmelige for de Hellige i Caldwell og Davies Countier, hvor man kun havde hört Tale om, at store Skarer bevæbnede Mænd nærmede sig fra Syden. De Hellige i Far West sendte strax 150 Mand ud med et Parlamentærflag for at forhöre sig om disse Mænds Hensigter. Kort efter at de vare tagne bort, naaede det Rygte Far West, at hele Landet mod Syd var opfyldt af bevæbnede Skarer, der myrdede og plyndrede, eftersom de foere frem. Ved Modtagelsen af denne Efterretning, greb enhver Mand i Byen til Vaaben, og da de henimod Aften den 30te Oktober, bevæbnede til Tænderne, stode spejdende mod Syd i ængstelig Forventning, saas en stor Skare Ryttere med et langt Bagagetog efter sig at rykke frem over Bakkerne henimod Byen i omtrent to Miles Afstand. I Begyndelsen antoge Brödrene, at det var deres lille Hær med Parlamentærflaget, men de opdagede snart, at der var Tusinder af dem. Dernæst tænkte de, at det maaske var en Del Tropper, som bleve sendte dem til Undsætning, og atter tænkte de, som Tilfældet var, at det maatte være en Sammendragning af alle de mindre Bandittropper, for i Forening at iværksætte deres Ödelæggelse. Under alle Omstændigheder var der ingen Tid at spilde, thi omendskjöndt de Helliges hele Styrke i Far West kun bestod af omtrent 500 Mand, havde de dog besluttet, ikke at lade disse Tropper komme ind i Staden, förend de havde givet Oplysning om, hvem de vare og hvad de havde isinde at gjöre. Fölgelig marscherede Brödrene ud paa Sletten syd for Byen og opstillede sig i Slagorden. Deres Infanterilinie strakte sig næsten en halv Mil. Et lille Kompagni Kavalleri blev opstillet ved deres höjre Flöj paa et beherskende Punkt, medens et andet lille Kompagni fik Ordre til at holde sig i Beredskab bag om Hovedstyrken som en Slags Reserve. Solen var netop ifærd med at forsvinde bag den vestlige Horizont, da denne gaadefulde Hærs Fortrop tydelig kom tilsyne i mindre end en Mils Afstand. Ved at se de Helliges Styrke danne en lille, men stærk Front, gjorde de Holdt og opstillede sig langs med Bredden af en lille Aa ved Navn Goose Creek.

Begge Parter udsendte et Parlamentærflag, som mödtes mellem de to Armeer. De Helliges Sendebud spurgte, om hvem de vare og hvad de

havde til Hensigt? Svaret löd: "Vi önske tre Personer i Byen udleverede, förend vi massakrere Resten." Disse tre Personer—Adam Lightner, John Clemenson og Hustru—blev der derpaa sendt Bud efter, som strax indfandt sig. Sendebudet fortalte dem, at de nu havde Lejlighed til at frelse sit Liv, thi det var deres Hensigt at ödelægge Indbyggerne og lægge Byen i Aske, hvortil de svarede: "Dersom Indbyggerne skulle ödelægges og Byen lægges i Aske, ville vi hellere blive og dö med dem."

Broder Charles C. Rich blev derpaa af Obersten for Militsen i Far West udsendt, for om muligt at opnaa en Sammenkomst med Generalerne Atchison og Doniphan. Methodistpræsten Bogart, der saa ham komme, skjöd paa ham, uagtet han kom i Egenskab af Parlamentær og som saadan bar et hvidt Flag i Haanden, der, som bekjendt, er et Fredstegn hos alle civiliserede Nationer paa Jorden. Efter en Stunds Forlöb fik han derpaa Tilladelse til at tale med General Doniphan, men da han ogsaa forlangte en Sammenkomst med General Atchison, underrettede man ham om, at Atchison gjennem speciel Ordre fra Guvernören var bleven afskediget paa Grund af, at han havde været for overbærende med "Mormonerne." Kommandoen var derfor bleven overdraget til General Lucas, hvem Guvernör Boggs fandt tilstrækkelig hærdet til at udföre sine umenneskelige Ordrer.

Efterat Rich var vendt tilbage, udsendte Oberst Hinkle paany en Parlamentær, gjennem hvilken de Hellige i Far West erfarede, at flere Personer vare blevne dræbte af Soldaterne under General Lucas's Kommando, hvoriblandt Broder Carey, der nogle Timer i Forvejen var ankommen fra Ohio. Hans Hjerne havde man knust med en Geværkolbe, hvorpaa disse umenneskelige Banditer i en blödende og halvdöende Tilstand havde ladet ham henligge paa Marken i det kolde Vejr, indtil han tilsidst var död af sine Saar.

Imidlertid gjorde Militsen i Far West Forberedelser til Fjendens Modtagelse og forskandsede sig mod Syden med Vogne, Tömmer osv., medens mange af Söstrene i Hast samlede deres kostbareste Sager, for saaledes at redde, hvad de kunde, i Tilfælde Byen skulde blive stukken i Brand.

Under disse prövende Omstændigheder, da næsten Alt syntes at afhænge af de Helliges Enighed og Sammenhold, gjorde Forræderi hemmeligen sit Værk iblandt dem. George M. Hinkle, Oberst for Militsen i Far West, var Forræderen. Han sluttede i Hemmelighed om Morgenen den 31te Oktober fölgende Overenskomst:

1. "At udlevere Kirkens Ledere, for at faa dem forhörte og straffede.

2. At tage af deres Ejendomme, som have grebet til Vaaben, til Dækkelse af deres (Mormonernes) Gjæld og som Skadeserstatning for den af dem anrettede Skade.

3. At de Övrige skulle forlade Staten under Soldaternes Beskyttelse, men dog tillades at forlænge deres Ophold, indtil nærmere Ordre modtages fra den Överstkommanderende.

4. At udlevere deres Vaaben af enhver Slags mod Kvittering.

Henimod Aften besögte Oberst Hinkle Brödrene Joseph Smith, Sidney Rigdon, Parley P. Pratt, Lyman Wight og George W. Robinson og fortalte dem, at Officererne for Militsen önskede en Sammenkomst med dem, haabende derved at kunne bilægge Fjendtlighederne, uden at blive nödt til at iværksætte den af Guvernören modtagne Udryddelsesordre. Han forsikrede dem tillige, at Generalerne Lucas, Wilson og Doniphan havde sat deres hellige Ære i Pant paa, at de ikke paa nogen Maade skulde blive fornærmede eller lide Overlast, men skulde næste Morgen, eller saasnart Raadförselen var tilende, blive bragte tilbage til Staden i Sikkerhed. Joseph og de andre Brödre efterkom öjeblikkelig denne Anmodning og begave sig strax paa Vejen til Militsens Lejr. Da de vare komne omtrent halvvejs, saas General Lucas og en stærk Vagt paa flere hundrede Mand at komme dem imöde. Saasnart de vare nær nok, befalede General Lucas sine Mænd at omringe Brödrene, hvorpaa Oberst Hinkle traadte frem og sagde: "Her er de Fanger, som jeg lovede at udlevere Dem." Lucas drog derpaa sit Sværd, svang det over sit Hoved og sagde, at de nu vare hans Fanger. I samme Öjeblik hörtes Hanen paa en Mængde Geværer blive spændt, og et Antal af dem rettedes mod Joseph og hans Ledsagere. Omgivne af Tusinder halvvilde Mennesker, hvoraf mange vare klædte og malede som Indianere, förtes de derpaa i Triumf til Lejren. De höje Skrig og Hyl, som her opfyldte Luften og som kunde höres vidt omkring, og de gruelige, gudsbespottende Æder og Forbandelser, der udslyngedes mod dem i Masse, vare nok til at forfærde selv det modigste Hjerte; og som Pratt siger: "Dersom Synet af de djævelske Egne pludselig kunde aabne sig for Sindet med deres Tusinder af onde Dæmoner, alle skrigende, hujende, raabende, jublende, spottende, bandende, sværgende og fraadende lig et oprört Hav, kunde man danne sig et Begreb om det Helvede, hvori vi nu befandt os. * * *

Ingen Pen formaar at beskrive vore Fölelser hin frygtelige Nat, da vi uden Ly og under en heftig Regn maatte ligge paa den bare Mark i ængstelig Uvished om vore Hustruers og Börns, Venners og Bekjendtes sande Skjæbne, og uden at se nogen Udvej til at frelse vore egne Liv, undtagen ved Guds mirakulöse Magt. Men uagtet alt jordisk Haab syntes tabt, fölte vi dog en ubeskrivelig Ro, og en indre hemmelig Hvisken syntes at sige: "Fred mine Sönner, værer ved godt Mod, Eders Gjerning er endnu ikke fuldendt; jeg vil derfor tilbageholde Eders Fjender, og de skulle ikke have Magt til at tage Eders Liv."

Næste Dag, den 1ste November, blev Hyrum Smith og Amasa Lyman bortrevne fra deres Familier og bragte som Fanger til Pöbelens Lejr.

Ikke saasnart havde derpaa Militsen i Far West paa Forlangende af General Lucas udleveret deres Vaaben, för Myrderiet for Alvor begyndte. Under Löfte om Fred og Beskyttelse bleve Mænd, Kvinder og Börn uden Forskjel nedsablede, Kvinder skjændede, Husene plyndrede, Hestene bortstjaalne, Kvæget og Svinene nedskudte i deres Indelukker for Löjers Skyld, Majsmarkerne plyndrede, Tusinder Akres af Kornmarker ödelagte ved at slippe Hestene ind paa Agrene, og Gjærderne opbrændte. Flere hundrede Personer bleve drevne i en hjælpelös Tilstand ind i en aaben Firkant, der dannedes af bevæbnede Fjender, og bleve tvungne til at underskrive Dokumenter, der löde paa, at de vilde skjænke deres Ejendomme til Republiken Missouri, og bestride Omkostningerne, som paadroges ved Udövelsen af disse Forbrydelser. Omtrent Halvfjerdsindstyve af Brödrene bleve udvalgte i den Hensigt at blive henrettede; offentlig Bekjendtgjörelse udstedtes, at de vilde blive henrettede, og Resten *tillodes* at gaa hjem og tage deres Familier med og forlade Staten *under Dödsstraf.*

Samme Aften blev der holdt Forhör over Joseph og hans Medfanger i et Krigsraad, som bestod af de fornemste Officerer i Lejren samt 17 Præster af forskjellige Troesbekjendelser; og uden at de fik Tilladelse til at være tilstede eller tillodes at gjöre Noget til deres Forsvar, bleve de her dömte til at skulle skydes den næste Morgen. Ordren til denne Doms Fuldbyrdelse blev given af General-Major Lucas som fölger:

"Hr. General Doniphan! De vil behage at tage Joseph Smith og de andre Fanger frem paa den offentlige Plads i Far West og skyde dem imorgen tidlig Kl. 9."

Doniphan, som havde Kjendskab til Lovene og som havde en god Del Humanitet, svarede: "Det er jo et koldblodigt Mord. Jeg vil ikke adlyde Deres Befaling; min Brigade skal imorgen tidlig Kl. 8 marschere til Liberty; og dersom De henretter disse Mænd, vil jeg drage Dem til Ansvar for den verdslige Domstol, saa sandt hjælpe mig Gud." Denne kjække og uventede Optræden af General Doniphan og en Del Andre skræmmede den afskyelige Morder og hans Medkolleger saa meget, at de ikke vovede at sætte deres morderiske Hensigter i Udförelse. Först Morgenen efter kom Fangerne til Kundskab om Udfaldet af denne Krigsret, idet General Doniphan selv kom hen til det Sted, hvor de vare under Bevogtning, og sagde: "Saasandt som Herren lever, ere I blevne dömte af Krigsretten til at skydes idag, men jeg vil være fordömt, om jeg skal have noget af den Ære eller Skam; jeg har derfor befalet min Brigade at marschere bort, thi jeg anser det for koldblodigt Mord at dræbe Eder. Farvel!" Han rakte dem derpaa Haanden og gik bort. Da en Lejlighed tilböd sig for Joseph at tale med General Wilson, spurgte han ham, hvorfor han blev saadan behandlet; det var ham ikke bekjendt, sagde Joseph, at han nogensinde havde gjort Noget, hvorfor han fortjente

en saa brutal Behandling, og han havde altid forsvaret Konstitutionen og Demokratiet. "Jeg veed det," svarede han, "og det er netop Aarsagen, hvorfor jeg önsker at dræbe Dem eller faa Dem dræbt."

I et andet Krigsraad, som derpaa blev holdt, blev det bestemt, at före Brödrene som Krigsfanger til Jackson County og der lade dem henrette. Förinden de toge afsted, blev det dem efter megen Bönfalden og under en stærk Vagt tilladt at tage Afsked med deres Familier. De Scener, som nu paafulgte i de Bortdragendes Familier, ere hjerteskjærende at læse. Saaledes skriver Joseph: "Jeg fandt min Hustru og mine Börn svömmende i Taarer, da de troede, vi vare blevne skudte af dem, der havde sværget at tage vore Liv, og at de ikke skulde faa mig at se mere. Da jeg traadte ind af Dören, klyngede de sig fast i mine Klæder med taarefyldte Öjne, medens en Blanding af Sorg og Glæde stod at læse paa deres Ansigter. Jeg bad om at maatte tale med dem et Öjeblik alene, men dette blev mig nægtet.

Jeg nödtes derfor til at forlade dem, men hvo kan forestille sig mine Fölelser, da jeg saaledes blev revet bort fra min Ægtefælle, medens hun var omringet af Uhyrer i Menneskeskikkelse, og fra mine Börn ligeledes, der ikke vidste, hvorledes de skulde faa Livets Nödvendigste, og blive fört langt bort fra dem, for at mine Fjender kunde ihjelslaa mig, naar de lystede. Min Hustru græd, mine Börn holdt fast i mig, og lode sig kun rive bort ved Soldaternes Sværd, som bevogtede mig. Jeg fölte mig overvældet af denne Scene, og kunde ej gjöre Andet end befale dem i Guds Haand, hvis Godhed havde fulgt mig indtil denne Dag, og som nu alene var istand til at beskytte dem og befrie mig af mine Fjenders Hænder og gjenforene mig med min Familie. Jeg blev fört tilbage til Lejren, hvorfra jeg tilligemed de övrige Brödre, nemlig Sidney Rigdon, Hyrum Smith, Parley P. Pratt, Lyman Wight, Amasa Lyman og George W. Robinson, blev transporteret til Independence i Jackson County."

Parley P. Pratt, en anden af Fangerne, skriver ligeledes: "Dette var den mest prövende Scene af Alt. Jeg gik til mit Hus under Bevogtning af to eller tre Soldater; den kolde Regn strömmede ned udenfor, og idet jeg traadte ind i min lille Hytte, fandt jeg min Kone liggende syg af Feber, hvoraf hun i nogen Tid havde været angreben. Ved hendes Bryst laa vor Sön Nathan, et Spædebarn paa tre Maaneder, og ved hendes Side en lille Pige paa fem Aar. Ved Foden af samme Seng laa en Kone i Födselsveer, som om Natten var bleven drevet fra sit Hjem og havde sögt midlertidigt Ly i min Hytte paa ti Kvadratfod—mit större Hus var nemlig bleven nedrevet. Jeg traadte hen til Sengen, hvor min Kone brast i Taarer, og talte nogle tröstende Ord til hende, bad hende pröve at leve for min og Börnenes Skyld, og udtrykte det Haab, at vi igjen skulde mödes, selv om det vilde tage en Del Aar, hvilket hun lovede at gjöre, hvorpaa jeg omfavnede og kyssede de Smaa og tog bort.

Indtil nu havde jeg holdt mig fra at græde, men at blive bortreven fra saa hjælpelös en Familie—blottet for Födemidler og Brændsel, og næsten berövet Ly paa en kold og ensom Prærie foruden Nogen til at hjælpe dem—udsat for lovlöse Banditer, der vare aldeles fremmede for Humanitet, og dette som Vinteren netop var i Anmarsch, var mere end Naturen vel kunde udholde.

Med taarefyldte Öjne forklarede jeg for General Moses Wilson min syge, sorgbetyngede og blottede Families Omstændigheder i Udtryk, som vilde have rört ethvert Hjerte, der havde havt den mindste Gnist af Menneskekjærlighed tilbage. Men jeg blev kun besvaret med en triumferende Latter og en haanlig Bebrejdelse af denne haardhjertede Morder.

Idet jeg derpaa vendte tilbage fra mit Hus til Tropperne, der vare opstillede paa Torvet, standsede jeg med Vagten foran Hyrum Smiths Dör og hörte hans Hustrues Graad og Hulken ved hans Afskedsord. Hun var dengang höjst frugtsommelig og trængte mere end nogensinde til sin Mands Nærværelse, Tröst og Bistand. Da vi kom tilbage til Vognen, saa vi Sidney Rigdon tage Farvel med sin Kone og sine Dötre, der, badede i Taarer og i ubeskrivelig Smerte, stode et lille Stykke Vej borte. I Vognen sad Joseph Smith, medens hans bedagede Fader og ærværdige Moder, overvældede af Taarer, kom til og toge hver af Fangerne ved Haanden under en Sorgens Taushed, der var altfor stor til at kunne udtrykkes.

Imidlertid flokkede Hundreder af Brödre sig omkring os, alle ængstelige for at faa Lejlighed til at tage et Afskedsblik eller i Taushed trykke vor Haand, thi vore Fölelser vare for rörte til at kunne ytres. Midt under denne Scene blev der givet Ordre til at bryde op, og vi begave os sagte bort under Ledelse af General Wilson og hele hans Brigade. Efter en Marsch paa 12 Mile ankom vi til Crooked River, hvor vi lejrede os for Natten. Her begyndte General Wilson at behandle os med mere Venlighed og blev endog helt selskabelig, idet han med den störste Ugenerthed fortalte os om sine tidligere Mord og Röverier i Jackson County. Han foregav ikke at ville nægte Noget, men udtalte sig ligesaa frit og uforbeholdent, som om han havde givet en Historie tilbedste fra et eller andet fremmed Land eller fjern Tidsalder, hvormed hans Tilhörere Intet personlig havde at bestille. Saaledes sagde han:

"Vi Jackson County Drenge vide, hvorledes det forholder sig, og nære derfor ikke det tomme overdrevne Had og Fordom imod Eder, som de övrige Tropper. Vi vide meget vel, at fra Begyndelsen have Mormonerne slet ikke været de Angribende. Som det begyndte i 33 i Jackson County, saaledes har det været bestandig siden. I Mormoner bleve trængte til det Yderste og tvungne til Selvforsvar, hvilket siden er bleven forklaret som Forræderi, Mord og Rov. Vi forfölge Eder *uden* Lov, Authoriteterne nægte at beskytte Eder overensstemmende med *al* Lov, fölge-

lig ere I nödsagede til at forsvare Eder; vi handle efter Folkets Fordomme, de forene sig med os og det Hele gjöres lovligt til Eders Skade og vor Fordel. Er ikke dette en klog og snu Politik fra vor Side, mine Herrer?

Da vi fordreve Eder fra Jackson County, opbrændte vi 200 af Eders Huse, plyndrede Eders Gods, ödelagde Eders Presse, Typer, Böger, Papir, Kontor og Alt—tjærede og fjedrede gamle Biskop Partridge, en saa exemplarisk gammel Mand, som kan findes nogensteds! Vi nedskjöde nogle af Eders Mænd, og dersom nogen af Eder besvarede Ilden, fængslede vi Eder paa Beskyldning af Mord osv. Fordömt listigt gjort, mine Herrer, og jeg havde selv nær sat Piben til, thi da vi ved en vis Lejlighed vare ifærd med at nedrive Huse, bortdrive Familier og ödelægge og plyndre Gods, satte nogle af Jer Godtfolk en Kugle gjennem min Söns Liv, en anden gjennem min Skrivers Arm, medens en tredie gjennemborede min Skjortekrave og mærkede min Hals. Ingen Daddel, mine Herrer, vi fortjente det. Og lad en Hob Mænd behandle mig, som Eders Samfund er bleven behandlet, og Pokker skal vide, om jeg ikke vil kjæmpe til det Yderste.

Det blev gientagende Gange hemmelig tilhvisket os af de andre Officerer og Tropper, at vi skulde hænge Eder paa det förste Træ, vi kom til paa Vejen til Independence. Men jeg vil være fordömt, om Nogen skal gjöre Eder Fortræd. Vi have kun isinde at fremvise Eder i Independence, lade Folket tage Eder i Öjesyn og se, hvilke forbandet pæne Fyre, I ere; men mere særlig for at holde Eder borte fra den fordömte gamle Taabe General Clark og hans Tropper fra Landet dernede, som ere saa fulde af Lögn og Fordomme, at de vilde skyde Eder ned i et Öjeblik."

Saadan var Beskaffenheden af General Wilsons Samtale med sine Fanger. Det var nu tilvisse indlysende, at han var stolt over sit Bytte og var höjst begejstret over at have den Ære at vende tilbage i Triumf til Independence med sine Fanger, hvem hans Overtro havde ophöjet til noget Mere end almindelige Borgere, noget Stort eller Overnaturligt og vel værd offentlig Fremvisning.

Da vi bröde op og begyndte vor Marsch om Morgenen den 3die Novbr., tiltalte Joseph mig og de andre Fanger i en sagte, men oprömt og fornöjet Tone, og sagde: "Værer ved godt Mod, Brödre; Herrens Ord kom til mig inat, at vort Liv skulde skjænkes os, og at hvadsomhelst vi end maatte lide under vort Fangenskab, skulde Ingen af os miste Livet." Om denne Profeti bærer jeg Vidnesbyrd i Herrens Navn, at uagtet den udtaltes i Löndom, blev den opfyldt for hele Verden, og den mirakulöse Maade, hvorpaa Enhver af os kom fri, er altfor bekjendt til at behöve mit Vidnesbyrd.

Hen paa Eftermiddagen ankom vi til Missouri Floden, der adskilte os fra Jackson County. Her gjorde Brigaden Holdt, medens vi selv

bleve förte til et Gjæstgiversted, hvor det blev os tilladt at barbere os, skifte Linned og indtage en Del Forfriskninger. Saasnart dette var gjort, bleve vi i al Hast transporterede til Færgestedet og saa hurtigt som mulig satte over Floden forud for Tropperne. Denne Bevægelse blev os snart forklaret. Sandheden var, at General Clark nu var ankommen i Nærheden af Handlingens Skueplads, og havde sendt et Expresbud for at tage os fra General Wilson og hindre os fra at gaa til Jackson County, idet begge Armeer vare Medbejlere om Æren af at besidde de vidunderlige, eller efter deres Mening kongelige Fanger.

Clark og hans Tropper, som ikke vare ankomne til Staden Far West för efter vor Afrejse, vare begjærlige efter at se de besynderlige Mænd, om hvem det var bleven fortalt, at de havde vendt op og ned paa Verden, og komme i Besiddelse af et saa vidunderligt Sejersbytte eller selv blive istand til at bibringe dem Dödsstödet. Paa den anden Side havde Wilson og hans Brigade besluttet at fremvise os gjennem Independences Gader som et synligt Tegn paa deres egne Bedrifter. Det var altsaa Aarsagen, hvorfor de nægtede at overgive os til General Clark og sendte os afsted saa hurtigt som mulig i Forvejen. Efter derpaa at have marscheret omtrent en Mil, sloge vi Lejr for Natten ude paa Örkenen med omtrent 30 Soldater til vor Bevogtning. Resten satte over först Dagen efter.

Næste Morgen, som var en Söndag, besögte flere af de omkringboende Borgere os. En af deres Damer kom hen til os og spurgte troskyldigt Soldaterne, hvem af Fangerne var den Gud, "Mormonerne" tilbade. En af Vagten pegede paa Joseph med et betydningsfuldt Smil og sagde: "Det er ham der!" Damen henvendte sig derpaa til Joseph og spurgte, om han udgav sig for at være Gud og Frelseren.

Smil ikke, kjære Læser, over disse stakkels enfoldige Menneskers Uvidenhed, som paa Grund af en fordærvet Presses og Prædikestols Anstrængelser, ere holdte i Uvidenhed og bragte til at tro paa enhver mulig Urimelighed med Hensyn til de Helliges Kirke. Joseph svarede, at han ikke udgav sig for Andet end et Menneske og en Saliggjörelsens Forkynder, udsendt af Jesus Kristus for at prædike Evangeliet. Efterat have udtrykt sin Overraskelse herover, begyndte Damen at udspörge om den særlige Beskaffenhed af det Evangelium, som han og hans Kirke lærte. De Besögende og Soldaterne begyndte nu at samle sig omkring os, og Joseph holdt en Tale til dem, hvori han fremsatte Læren om Tro paa Jesum Kristum, Omvendelse og Daab til Syndsforladelse og den Hellig-Aands Gave ved Haandspaalæggelse og Bön i Jesu Navn.

Alle syntes forbausede, og Damen gik grædende bort, prisede Gud for Sandheden og bad höjt, at Herren vilde velsigne og befrie Fangerne."

Saaledes opfyldtes en Profeti, som Joseph nogle Maaneder i Forvejen havde udtalt offentlig, nemlig, at en Tale skulde blive holdt i

Jackson County af en af Kirkens Ældster för Udgangen af Aaret 1838. De, som dengang hörte denne Profeti, kunde ikke forstaa, hvorledes den vilde blive opfyldt, da Forbitrelsen imod de Hellige i hint County var saa stor, at om en Ældste havde prövet paa at prædike der, vilde han udentvivl være bleven tagen og dræbt. Pratt vedbliver:

"Kl. 10 havde hele Brigaden sat over Floden og ankom snart til det Sted, hvor vi lejrede os. Vi bleve derpaa förte videre i vore Vogne, medens Soldaterne dannede en For-og Bagtrop, hvilket gav det Hele et krigersk Udseende. Idet vi skrede frem gjennem de forskjellige Settlementer, strömmede Hundreder af Mænd, Kvinder og Börn til for at se os. General Wilson standsede ofte den hele Brigade for at faa Lejlighed til at forestille os for Befolkningen, og udpegede hver af os ved Navn. Mange trykkede vor Haand, og hos Damerne idetmindste syntes der at være en Fölelse af menneskelig Medlidenhed og Sympathi.

Paa denne Maade droge vi fremad, indtil vi ankom til Independence. Det var nu noget over Middag, og Regnen strömmede ned i Mængde, men desuagtet havde Hundreder af Mennesker samlet sig for at være Vidne til Processionen og se os, naar vi under militær Triumf og med Musik i Spidsen bleve förte gjennem de fornemste Gader."

Efterat denne Ceremoni var forbi, förtes Fangerne ind i et tomt Hus, som var beredt for deres Modtagelse, med Gulv til Senge og Træblokke til Hovedpuder. Tropperne bleve derpaa aftakkede og kun en lille Vagt ladt tilbage for at passe paa Fangerne, som nu bleve behandlede med lidt mere Venlighed og Höflighed, da Mange kom for at se dem. De tilbragte her det meste af Tiden med at prædike, tale til og fremlægge Evangeliets Lære for de Besögende, hvorved de fjernede megen Fordom og vandt Folket for sig, uagtet deres tidligere Had og Ondskab mod de Helliges Samfund.

SEXTENDE KAPITEL.

General Clark holder en mindeværdig Tale til Brödrene i Far West.—Sex og tredsindstyve af disse föres som Fanger til Richmond i Ray County.—Indvaanerne af Adam-ondi-Ahman befales af General Wilson til at forlade Staden inden ti Dage.—Joseph og hans Medfanger föres ligeledes til Richmond, hvor de indkvarteres i et gammelt Blokhus og bevogtes af en stærk Vagt.—En Episode af hans Liv i Fængselet.—Overflyttes derpaa tilligemed 5 Andre til Liberty Fængsel i Clay Co.—De Hellige i Far West indsende en Ansögning til Missouris lovgivende Forsamling om Ophævelse af den nævnte Udryddelsesordre, men afvises.—Ældsterne John Taylor og John E. Page ordineres til Apostler.

Den 4de Novbr. 1838 ankom General Clark, som allerede bemærket, til Far West med 1600 Mand, medens en anden Afdeling paa 800 Mand befandt sig omtrent otte Mile fra Byen. I Löbet af en Uge havde ikke mindre end omtrent 6000 Mand besögt Far West, medens Byens Milits, för Nogen toges tilfange, kun talte 500 Mand, hvis Vaaben vare blevne dem berövede; Pöbelen vedblev derfor at jage Brödrene ligesom vilde Dyr og nedskjöde flere af dem, voldtoge Kvinderne og dræbte en af dem tæt ved Staden. Ingen Hellig tillodes at gaa ind i eller ud af Byen, og de levede af brændt Majs.

Dagen efter lod General Clark Brödrene i Far West opstille i Geled, hvorpaa Navnene paa 66 af de Tilstedeværende bleve opraabte og giorte til Fanger for at forhöres for Ting, som de vare aldeles uvidende om. Den 6te holdt han fölgende mindeværdige Tale til dem:

"Mine Herrer! I, hvis Navne ikke staa paa denne Liste, have det Privilegium at gaa til Eders Arbejdsmark og sörge for Korn, Brænde osv. for Eders Familier. De, som nu blive tagne, maa bringes i Fængsel, blive forhörte og faa Straf som forskyldt for deres Bröde. Med Undtagelse af dem, mod hvem fremtidige Klager maatte fremkomme, ere I nu frie, saasnart Tropperne, der for Öjeblikket bevogte Staden, blive forflyttede, hvortil jeg strax skal give Ordre. Jeg paalægger Eder nu at opfylde Forpligtelserne, I have indgaaet paa, hvoraf jeg skal fremhæve Hovedpunkterne.

For det Förste forlanges der, at I udlevere Eders Ledere for at de kunne blive forhörte, som Loven byder. Dette have I allerede gjort.

For det Andet, at I aflevere Eders Vaaben. Dette er ogsaa skeet.

For det Tredie forlanges der, at I afstaa Eders Ejendomme til Dækkelsen af Krigsomkostningerne. Dette er ligeledes skeet.

Men der er endnu en Betingelse, I have at efterkomme, og det er, at

I strax forlade Staten, og hvadsomhelst Eders Fölelser maatte være med Hensyn hertil og hvor uskyldige I end ere, vedkommer det ikke mig. General Lucas, der har den samme Myndighed som jeg, har sluttet denne Traktat med Eder; jeg billiger den, jeg vilde have gjort ligesaa, om jeg havde været her, og jeg vil derfor se den opfyldt. Denne Stats gode Navn og Rygte har lidt et næsten uopretteligt Skaar ved Eders Karakter og Opförsel og ved den Indflydelse, I have udbredt, og vi anse det som en Retfærdighedshandling at hæve Statens Navn til det Ry, det tidligere havde blandt Staterne, ved ethvert lovligt Middel.

Guvernörens Ordre til mig löd paa, at I skulde udryddes og ikke tillades at blive i Staten, og vare ikke Eders Ledere blevne udleverede og de indgaaede Forpligtelser opfyldte, havde I og Eders Familier nu været udryddede og Eders Huse lagte i Aske.

Der er lagt uindskrænket Fulmagt i min Haand, og jeg vil benytte den til Eders Vel en Tid. Denne Gunst have I ene og alene min Mildhed at takke for. Jeg siger ikke, I skulle forlade dette Sted strax, men I maa ej tænke paa at blive her til Sommeren eller at berede for en ny Udsæd, thi i det Öjeblik, I gjöre dette, ville Statens Beboere komme over Eder. Dersom jeg skulde blive sendt hid igjen, i Tilfælde af at indgaaede Forpligtelser ikke blive opfyldte, da tror ikke, at jeg vil handle, som jeg har gjort; I maa ikke vente Barmhjertighed, men *Udryddelse,* thi jeg er fast bestemt paa at gjennemföre Guvernörens Ordre. Hvad Eders Ledere angaar, da tænker ikke—da indbilder Eder ikke et Öjeblik—da smigrer Eder ikke med det Haab, at de blive lösladte, eller at I skulle faa deres Ansigt at se, thi deres Skjæbne er uundgaaelig, deres Terning er kastet, *deres Dom er beseglet!*

Det gjör mig ondt, mine Herrer, at se saamange tilsyneladende fornuftige Mænd i den Stilling, hvori I befinde Eder. Ak! om jeg kunde formaa den Store Aand, *den ukjendte Gud,* til at hvile paa Eder og oplyse Eder tilstrækkeligt til at sönderbryde Overtroens Lænker og udfrie Eder af Fanatismens Baand, hvormed I ere bundne, saa at I ikke længere skulde tilbede et Menneske.

Jeg vil raade Eder til at adspredes og aldrig mere at organisere Eder med Biskopper, Præsidenter osv., for ikke at vække Folkets Mistro mod Eder og udsætte Eder for lignende Ulykker som dem, disse ere hjemfaldne til.

I have altid været Ophavsmændene—I have bragt Eder selv i disse sörgelige Omstændigheder ved Eders Misfornöjelse og ved ikke at lade Eder regjere, og jeg raader Eder derfor til at blive som andre Borgere, at I ikke ved en Gjentagelse af disse Begivenheder styrte Eder i uoprejselig Ruin."

Med hvilken Harme og Afsky maatte ikke Brödrene have lyttet til en saadan Tale. I deres Hjertes Indre maa de vistnok have fölt, at de

hellere vilde dö, end fölge hans Raad med Hensyn til at adsprede sig og aldrig mere organisere sig med Bishopper osv.

Denne Clarks Tale har allerede vundet en Kundbarhed, som dens Ophavsmand neppe drömte om, da han holdt den. Han selv vil maaske faa en ynkelig Död, men hans foragtelige Ord ville leve og gaa over til Efterslægten som et Exempel paa deres Ugudelighed og Daarskab, der i hine Dage strede imod Sandheden.

Clark sendte derpaa de tilfangetagne Brödre under stræng Bevogtning til Richmond i Ray County, hvor de bleve indespærrede i et koldt, aabent og ufuldfört Raadhus for flere Uger, medens deres Familier, næsten blottede for Alt, lede forfærdeligt.

Den 8de Novbr. marscherede Brigade-General Robert Wilson efter Ordre fra General Clark med sin Brigade til Adam-ondi-Ahman i Davies County, hvor han strax satte Vagt omkring Byen, saa at Ingen kunde gaa hverken ind eller ud uden Tilladelse. Hele Byens mandlige Befolkning toges under Bevogtning og bragtes i Forhör under Adam Blacks Præsidium, den samme Adam Black, som saa skammeligen havde belöjet Joseph og andre af Brödrene ved Begyndelsen af Urolighederne i Davies County i afvigte August Maaned. Men da Intet kunde bevises imod dem, bleve de atter lösladte, dog bleve de befalede af General Wilson at forlade Byen med deres Familier inden ti Dage med Tilladelse at gaa til Caldwell og opholde sig der indtil Foraaret, men da at forlade Staten under Straf af Udryddelse.

Vejret var meget koldt, ja koldere end sædvanligt paa denne Aarstid, og for at fölge denne Ordre af General Wilson, maatte de forlade deres Agre og Huse, og bo i Telte og Vogne i denne ublide Del af Aaret. Hvad deres Kvæg-og Faarehjorde angik, havde Pöbelen sparet dem for den Ulejlighed at passe paa dem, eller for den Sorg at se dem sulte ihjel—ved at stjæle dem.

En Overenskomst blev bragt istand, ifölge hvilken en Komite af tolv, der tidligere var beskikket, skulde have det Privilegium, at rejse frem og tilbage mellem Far West og Davies County i et Tidsrum af fire Uger for at bringe deres Korn fra Davies til Caldwell. Komiteens Medlemmer skulde bære et hvidt Mærke paa Hatten til Beskyttelse.

Indtil Nærværende vare omtrent 30 af Brödrene blevne dræbte, en Mængde saarede, omtrent 100 savnedes og omtrent 60 holdtes indespærrede i Richmond, ventende paa Forhör.

Kort efter Josephs og de andre Fangers Ankomst til Independence i Jackson County ankom ogsaa Oberst Sterling Price af General Clarks Armee dertil med Ordre fra Clark til strax at sende dem til Richmond i Ray County. Den 8de Novbr. begave de sig paa Vejen med kun tre Mænd til deres Bevogtning, hvilket var Alt, hvad de efter en hel Dags Anstrængelser tilsidst kunde opdrive. Paa Vejen drak disse tre Mænd

sig endog saa fulde, at Brödrene med Lethed kunde have frataget dem deres Heste og Vaaben, om de havde villet. Dagen efter mödte de Oberst Price med en Vagt paa 74 Mand, som derpaa förte dem til Richmond, hvor de bleve indkvarterede i et gammelt Blokhus og bevogtede af en stærk Vagt. Ikke saasnart havde de taget Ophold her, för de bleve besögte af General Clark, som paa deres Spörgsmaal om Aarsagen til den slette Behandling, der var overgaaet dem og Grunden, hvorfor de vare blevne fængslede, svarede, at han for Öjeblikket ikke saa sig istand til at besvare deres Spörgsmaal, men skulde om ikke længe give dem Oplysning desangaaende. Kort efter kom Oberst Price ind med to Lænker i Haanden og flere Hængelaase. De to Lænker föjede han sammen. Ligeledes förte han ti bevæbnede Mænd med sig, som medens disse Forberedelser fandt Sted, stode med Fingeren paa deres Geværhaner, rede til at trykke lös paa et Öjebliks Varsel. Han lod först Vinduerne tilspigre, hvorefter han befalede en Mand ved Navn John Fulkerson, som han förte med sig, at lænke Brödrene, syv i Tallet, med en Kjæde, som gik fra den Enes Ankel til den Andens, og ved hver Ankel var fastgjort med en Hængelaas. I denne Stilling bleve de bevogtede Dag og Nat af omtrent ti Mænd ad Gangen, der stode omkring dem med ladte Pistoler i Haanden. Om Natten laa de Alle paa Ryggen udstrakte paa Gulvet i en Rad og forsögte at sove, men det haarde Gulv, Kulden og Umuligheden af at forandre deres Stilling paa Grund af Lænkerne og Vagtens Stöjen forjagede al Sövn.

"En af hine kjedsommelige Nætter," skriver Pratt, "laa vi, som om vi sov til over Midnat, medens vore Hjerter krympede sig af Smerte ved at være nödte til Time efter Time at höre paa vore Bevogteres afskyelige Spög, gruelige Eder, rædsomme Bespottelser og skidne Samtaler, naar de —med Oberst Price som Formand—fortalte hverandre om de Mord, Röverier og Plyndringer, som de havde begaaet blandt "Mormonerne" i Far West og Omegn—ja de roste sig endog af at have voldtaget og skjændet "Mormonernes" Hustruer og Dötre, og af at have skudt Mænd, Kvinder og Börn eller knust Hovedet paa dem. Jeg havde hört saalænge paa alt dette, indtil jeg fölte en saadan Væmmelse, Rædsel og Gru, og en saa retfærdig Vrede, at jeg neppe kunde afholde mig fra at springe op og tugte Vagten, men sagde Intet til Joseph eller nogen af de Andre, endskjöndt jeg laa ved Siden af ham og vidste, at han var vaagen. Men pludselig rejste han sig op og udtalte med Tordenröst eller som naar en Löve bröler, saavidt jeg kan erindre, fölgende Ord: *"Stille,* I Djævle fra det dybeste Helvede! I Jesu Kristi Navn byder og befaler jeg Eder at være stille. Jeg vil ikke leve et Minut længere og höre paa en saadan Tale. Hold Eders Mund, eller I eller jeg skal dö *i dette Öjeblik."*

Han taug. Han stod oprejst paa sine Födder i frygtelig Majestæt. Lænket og uden et Vaaben—rolig og værdig som en Engel skuede han ned paa sine bævende Bevogtere, hvis Vaaben sank eller faldt ud af Hænder-

ne paa dem, medens deres Knæer sloge mod hinanden af Angst, og de trak sig forfærdede tilbage i en Krog eller kastede sig for hans Födder, bedende om Naade, og forholdt sig ganske stille, indtil de bleve aflöste af en anden Vagt.

Jeg har i Englands Retssale seet Retfærdighedens Haandhævere, iförte deres Embedsdragter, og Forbrydere fremförte for dem, medens Liv hang som i et Haar; jeg har seet Kongressen höjtideligt give Love til Nationen; jeg har forsögt at forestille mig Throners, Kroners og kongelige Hoffers Majestæt, samt Kongers og Kejseres Værdighed, naar de samles tilsammen for at afgjöre Rigers Skjæbne; men sand Majestæt og Værdighed har jeg kun seet *eengang*, og den stod i Lænker ved Midnats Tider i et skummelt Fængsel i en ubekjendt Landsby i Missouri."

General Clark tilbragte flere Dage efter Josephs og hans Medfangers Ankomst til Richmond med at gjenenmsöge Lovene for at finde Noget, der kunde berettige ham til at stille dem for en Krigsret. Han skrev endog til Guvernör Boggs og udbad sig Statsadvokatens Mening om denne Sag. "Det kan ikke lade sig gjöre," sagde han, "at tillade disse Ledere, at vende tilbage til deres oprörske Beskjæftigelse igjen, da de ere blevne anklagede i Caldwell. De have gjort sig skyldige i *Forræderi, Mord, Ildspaasættelse, Indbrudstyveri, Röveri* og *Mened*."

At faa Brödrene forhörte ved en Krigsret, var altsaa General Clarks höjeste Önske, da han derved tænkte at opnaa sin forönskede Myndighed til paa en hurtig og letvint Maade at blive af med Fangerne, hvis Liv han længe forgjæves havde sögt at tage. Broder Jedediah M. Grant, som dengang kun var en ung Mand og som tilfældigvis logerede paa det samme Hotel i Richmond som General Clark, saa Generalen gjöre et Udvalg af sine Mænd til at skyde Joseph og hans Medfanger den paafölgende Mandag. Han saa ligeledes disse Mænd lade deres Rifler med to Kugler hver og hörte General Clark sige: "Mine Herrer, De skal have den Ære at skyde Mormonlederne Mandag Morgen Kl. 8."

Han fandt imidlertid snart ud, at denne Trudsel ikke saa let lod sig udföre, men saa sig nödsaget til at overgive Fangerne til de civile Authoriteter for at forhöres. En Inkvisitionsret blev derfor nedsat og Forhöret tog sin Begyndelse den 13de Novbr. under Forsæde af Austin A. King og Thomas C. Burch som Statsadvokat. Begge disse Mænd havde været med i det omtalte Krigsraad i Far West, hvor Joseph og de andre Brödre vare blevne dömte til at skydes. Man kan heraf let se, hvor uskikkede de vare til at sidde som Dommere i denne Sag.

Forhöret begyndte med at fremkalde Vidner paa Statens Vegne, hvilke strax bleve tagne i Ed, tvungne dertil med Bajonetten. Dr. Sampson Avard var den Förste, der bragtes for Retten. Han havde tidligere sagt Oliver Olney, at dersom han önskede at frelse sit Liv, maatte han sværge imod Kirkens Ledere, da det var disse Retten önskede at fæl-

de, og dersom han blot vilde gjöre Ed imod dem, skulde hverken Retten eller Pöbelen gjöre ham Fortræd. "Jeg vil selv," vedblev han, "gjöre det for at frelse mit Liv; thi i modsat Fald ville de myrde mig." Denne Indledning er nok til at bevise Beskaffenheden af denne Mands Vidnesbyrd, og han aflagde Ed netop som han havde sagt, udentvivl tænkende, at det var det fornuftigste, han kunde gjöre, for at indsmigre sig hos Pöbelen. Omtrent 40 Andre, fordetmeste Apostater, aflagde Vidnesbyrd efter samme Princip som Avard. Kirkens Organisation blev af disse fremstillet som et verdsligt Rige, der skulde fylde hele Jorden og undertvinge alle andre Riger. Dommer Austin A. King, der var Methodist, spurgte meget om Brödrenes Tro med Hensyn til Daniels Profeti: "I de samme Kongers Dage skal Himmelens Gud oprejse et Rige, som skal sönderknuse alle andre Riger, men selv blive bestaaende evindelig," osv; "og Riget og Rigernes Storhed under al Himmelen skal gives den Allerhöjestes Hellige." Efterat være bleven fortalt, at de Hellige troede denne Profeti, vendte Dommeren sig til sin Skriver og sagde: "Skriv dette ned, det er et stærkt Bevis for Höjforræderi." En af de tilstedeværende Prokuratorer protesterede herimod og bemærkede: "Dommer, De maa ligesaa gjerne kalde Bibelen Höjforræderi." King lod sig dog ikke paavirke af et saa slaaende Argument, men vedblev at erkyndige sig om de Helliges Tro og Kirkens Anliggender. Da han saaledes fandt ud, at Kirken havde sendt Missionærer til England og andre fremmede Lande, blev dette nedfört som et andet Bevis paa Höjforræderi mod Staten Missouri. De Hellige maatte ikke opholde sig paa deres Ejendomme i den Hensigt at forblive der og varetage deres landlige Sysler; thi dersom de atter tilsaaede deres Marker, vilde de alle uden Forskjel blive udryddede. Ja, Opdyrkelsen af Land, sikret ved lovlige Skjöder, som vare udstedte af de Forenede Staters Landkontor og underskrevne af Republikens Præsident, var ved Austin A. King i aaben Ret erklæret for en Livsforbrydelse, for hvilken et helt Samfund forud var dömt til Döden, medens de, der skulde være Redskaber til denne Doms Fuldbyrdelse, bleve benævnede med det værdige Navn Borgere, og disse gode Borgere valgte siden efter den samme Dommer til Statsguvernör.

Fangerne bleve derpaa opfordrede til at navngive deres Vidner, og da en 40 til 50 Personer nævntes, blev den navnkundige Banditkaptejn Bogart strax udsendt til Far West med 50 Soldater for at skaffe dem tilveie, men istedetfor at bringe nogen af dem for Retten, arresterede han alle dem, han kunde faa fat paa og kastede dem i Fængsel. De bleve atter paa den haanligste Maade opfordrede til at opgive Navnene paa deres Vidner, og da ogsaa disse bleve kastede i Fængsel eller jagede ud af Landet, opgave Brödrene at navngive flere af deres Vidner, thi om de havde vedblevet dermed, vilde der ikke have været Nogen tilbage, naar det afgjörende Forhör kom. Hvad det angik at kunne gjöre et gunstigt

Indtryk paa King, vilde det efter Doniphans Sigende have været omsonst, selv om en Hærskare Engle havde kommet ned og bevidnet deres Uskyldighed; thi King havde fra Begyndelsen af besluttet at kaste dem i Fængsel. Da saaledes en Mand ved Navn Allen, der, medens Forhöret stod paa, saas at passere forbi Retssalens Vindue, blev kaldt ind og endelig blev tilladt at afgive sit Vidnesbyrd, der gik ud paa at stadfæste Brödrenes Uskyldighed og bevise de Mord og Röverier, der vare blevne begaaede af deres Anklagere, gav Dommeren strax Ordre til at före Vidnet ud, og det var med Nöd og neppe, at han undslap den opbragte Vagts Efterstræbelser. Resultatet ved dette Skinforhör, der havde varet fra den 13de til den 28de Novbr., var, at Joseph og Hyrum Smith, Sidney Rigdon, Lyman Wight, Alexander McRae og Caleb Baldwin bleve sendte til Fængsel i Liberty, Clay County, for at forhöres for Höjforræderi og Mord—Forræderi, fordi de joge Pöbelen ud af Davies County og fratoge dem deres Kanon, og Mord, for den Mand af Bogarts Parti, som faldt; ligeledes bleve Parley P. Pratt, Morris Phelps, Luman Gibbs, Darwin Chase og Norman Shearer indsatte i Richmond Arresthus for at forhöres for de samme Forbrydelser. Alle de övrige Fanger bleve enten lösladte eller satte paa fri Fod mod Kaution.

Imidlertid forglemte ikke de Hellige i Far West, der nu beredte sig til at forlade Staten, deres Pligter som Borgere eller som Hellige, men i Haab om, at den lovgivende Forsamling i Jefferson City, der netop var sammentraadt, vilde tildele dem Retfærdighed og yde dem Oprejsning og Beskyttelse, affattede Ældsterne og de Hellige i nævnte By den 10de December en længere Adresse, hvori de Helliges Lidelser og Forurettelser fra Begyndelsen af Forfölgelserne bleve fremstillede i dybe Farver og med stor Nöjagtighed. Med Hensyn til den meget omtalte Udryddelsesordre hedder det:

"Guvernör Boggs's sidste Ordre til at uddrive os af Staten eller udrydde os, er Noget saa nyt, saa tyrannisk, ulovligt og grusomt, at vi have seet os nödte til at tilstille den ærede Forsamling denne Indberetning, med Anmodning om, at en Lov maa blive udstedt, hvorved Guvernörens Ordre til at uddrive os af Staten ophæves, og hvorved vi sikres den Rettighed at bo paa vore Ejendomme i Fred. Vi ansöge den lovgivende Forsamling om at udtale sin Misbilligelse af deres Opförsel, som tvang os til at underskrive ovennævnte Dokument, og ligeledes mod dem eller de, som stöttet paa dette Dokument beröve os vor Ejendom og anvende den til at erstatte den Skade, Andre have anrettet." Adressen slutter saaledes: "Idet vi fremlægge vor Sag for den ærede Legislatur, erklære vi, at vi ere villige til som altid at underkaste os saavel de Forenede Staters som denne Stats Konstitution og Love, og vi bede kun om at maatte blive beskyttede af Lovene som alle Andre. Vi önske, at de Privilegier, som ere tilsikrede alle frie Borgere af de Forenede Stater og af denne Stat, maa

udstrækkes til os, saa at vi kunne nedsætte os og bo, hvor vi finde for godt, og dyrke Gud efter vor Samvittigheds Bydende i Fred og Ro; og idet vi bede om dette Privilegium for os selv, ere vi villige til at lade alle Andre nyde det Samme."

Ældste David H. Redfield blev paa de Helliges Vegne afsendt til Jefferson City for at forelægge Forsamlingen denne Adresse. Han ankom dertil den 16de Decbr., og overrakte Dagen efter Ansögningen til General D. R. Atchison og Andre. I en Sammenkomst med Guvernör Boggs udtrykte denne paa en hyklersk Maade sin Beklagelse over de stedfundne Uroligheder i Staten og sagde, at han havde hört, at "Borgerne havde overfaldt Mormonerne, bortdrevet deres Kvæg" osv. Han indrömmede ligeledes, at "de Betingelser, Mormonerne havde indgaaet paa, nemlig at forlade Staten etc.,vare ukonstitutionelle og ugyldige," hvortil Broder Redfield svarede: "Vi önske, at den lovgivende Forsamling vil udstede en Lov, som viser, at de indgaaede Betingelser ere ugyldige og stridende mod Konstitutionen, og medmindre en saadan Lov bliver givet, kunne vi ikke anse os som sikre i Staten. De siger, at det har været en Plet paa Statens gode Navn, og nu er det paa Tiden at udgive en Lov, hvorved den kan blive afvadsket; hvis De ikke gjör det, kan man sige Farvel til Statens Magt; Farvel til dens Ære og gode Navn; Farvel til dens kristelige Dyd, indtil den bliver befolket med en ny Menneskerace; Farvel til ethvert Navn, der binder Mand til Mand; Farvel til en frugtbar Jordbund og et skjönt Hjem—de ere borte, de ere revne fra os af lovlöse Banditer."

Den 19de blev Adressen fremlagt for det forsamlede Hus af Hr. John Carroll. Medens den blev oplæst, vare Medlemmerne af Huset saa stille som Graven, hvorefter Debatten begyndte, og Stemningen blev mere ophidset, indtil Huset var i fuldt Oprör—deres Kinder blussede, deres Öjne lynede og deres Ansigtstræk vare ligesaa talende som hele Bind. Efter megen Snakken, Disputeren og Trætte bleve Petitionen og Memorialen lagte tilside til næstfölgende Juli Maaned, hvorved de ligefrem afsloge Ansögernes Börn, og nægtede at undersöge Sagen. Imod dette Resultat opponerede kraftigt Husets Mindretal, blandt hvilke vare D. R. Atchison fra Clay County, de tilstedeværende Medlemmer fra St. Louis, d'Hrr. Rollins og Gordon fra Broom og flere Medlemmer fra andre Countier, men Pöbelpartiet sejrede; thi de skyldige Uslinger frygtede for en Undersögelse, da de vidste, deres Liv og Frihed derved svævede ifare. Og for at krone det Hele med evig Skam og Skjændsel, bevilgede denne samme lovgivende Forsamling 200,000 Dollars til Bestridelse af Omkostningerne ved Troppernes Uddrivelse af de Hellige fra Staten, hvilken ubetænksomme Handling for stedse vil besudle Staten Missouris gode Navn og Rygte. Den faldt for aldrig mere at rejse sig, og burde betragtes af dens Sösterstater som en

Stjerne, der var falden fra den amerikanske Konstitutions Himmel—et ruineret og vanæret Udskud af Staternes Familie.

Mange af Statens Aviser sögte at skjule dens Brödefuldhed ved at kaste et Slör af Lögne over dens afskyelige Handlinger,"men," skriver Joseph, "kunne de skjule Guvernörens grusomme Ordre til vor Uddrivelse? Kunne de skjule Kjendsgjerningerne angaaende den vanærende Traktat,som dens Generaler tilligemed dens Officerer og Soldater afsluttede i Far West? Kunne de dölge det Faktum, at 12 til 15000 Mænd, Kvinder og Börn ere blevne fordrevne fra Staten uden Lov og Ret? og alt dette forbunden med en Udgift af 200,000 Dollars, hvilken Sum Statens lovgivende Forsamling havde bevilget som Lönning til Soldaterne for denne lovlöse Voldshandling? Kunne de skjule det Faktum, at vi have været fængslede i mange Maaneder, medens vore Familier, Venner og Vidner ere blevne fordrevne? Kunne de skjule Blodet af de myrdede Mænd og Fædre, eller bringe Enkernes og de Faderlöses Skrig til at forstumme? Nej! Bjergenes Klipper kunne begrave dem, det bundlöse Dyb kan skjule dem i sine Afgrunde, men dog ville deres gruelige Misgjerninger ligge aabenbare for Engles og Menneskers forbausede Blik—de kunne aldrig skjules!"

Den 13de Decbr. blev Höjraadet i Far West sammenkaldt under Ledelse af Præsident Brigham Young og de ledige Pladse besatte, eftersom Nogle havde maattet flygte for at redde sit Liv. Den 16de s. M. tilskrev Joseph de Hellige et længere Brev fra Liberty Fængsel, hvori han paa en tröstende og opmuntrende Maade formanede de Hellige til Trofasthed og Udholdenhed i deres Pröver. Og omendskjöndt han befandt sig i Fængsel, röbede hans Sprog en uindskrænket Tiltro og Hengivenhed til Herren, hvem han i saamange forudgaaende Pröver havde funden at staa sig bi og hvem han var overbevist om, heller ikke nu vilde forsage ham. Med Hensyn til deres Forfölgere sagde han:

"Men vi ville minde Eder om Haman og Mardokæus: I vide, at Haman kunde ikke være tilfreds, saalænge som han saa Mardokæus i Kongens Port, hvorfor han sögte Mardokæus og alle Jöderne efter Livet; men Herren styrede det saa, at Haman blev hængt i sin egen Galge. (Esther 3.) Saaledes vil det ogsaa gaa med den arme Haman i de sidste Dage. De, som ved Vantro, Ugudelighed og Forfölgelse have sögt at udrydde os og Guds Folk ved at ihjelslaa og adsprede dem, og som med Overlæg og Ondskab have overleveret os i Morderes Hænder i den Hensigt at faa os dræbte—af hvilken Grund de have trukket os omkring i Lænker og kastet os i Fængsel—de, som lig Haman have behandlet os saa skammelig, skulle vorde hængte i deres egne Galger, eller med andre Ord: de skulle falde i de samme Snarer og Fælder, de have opstillet for os, de skulle synke dybere og dybere og deres Navne udslettes, og Gud vil give dem den Lön, deres Vederstyggeligheder fortjene." Brevet endte

saaledes: "Og nu, kjære og höjtelskede Brödre,—og naar vi sige Brödre, mene vi de, der have været trofaste i Herren, baade Mænd, Kvinder og Börn—vi föle til at formane Eder i Jesu Navn til at være urokkelige i Troen paa den nye og evige Pagt, og ikke at frygte Eders Fjender. Hvad som er skeet med os, er et aabenbart Tegn til Fordömmelse for dem, men til Salighed for os. Værer derfor standhaftige, ja indtil Döden, "thi den, der söger at frelse sit Liv, skal miste det, og den, som mister sit Liv for min og Evangeliets Skyld, skal finde det," siger Kristus.

Lad Sandhed og Retfærdighed, Brödre, bo overflödigen i Eder hereffter, og værer maadeholdne i alle Ting. Skyr al Drukkenskab, Sværgen, usömmelig Talen og Alt, hvad som er urigtigt og uhelligt; ligeledes Uenighed, Had, Gjerrighed og ethvert syndigt Önske. Værer retskafne mod hverandre, thi det synes som om Nogle have stödt an heri, og Nogle have været ubarmhjertige og have lagt deres Begjærlighed for Dagen ved at indkræve den Gjæld, som de, der ere blevne forfulgte, belagte med Lænker og kastede i Fængsel, uforskyldt stode i til dem. Saadanne Personer paadrage sig Guds Mishag, og de ville faa deres Del af Sorg, eftersom det store Hjul ruller frem, thi Ingen kan standse det. Zion skal endnu leve, endskjöndt det synes at være död.

Glemmer aldrig, at med hvad Maal I maale, skal Eder atter tilmaales. Vi sige til Eder, Brödre, værer ikke bange for Eders Modstandere, men kjæmper alvorligt mod Pöbelen og mod Mörkets og Sekterernes ulovlige Handlinger. Fredens Gud skal være med Eder og aabne en Udvej til Frelse for Eder, saa I undslippe Eders Saligheds Fjende. Vi anbefale Eder til Gud og hans Naade, som kan gjöre Eder vise til Salighed."

Den 19de Decbr. traadte Zions Höjraad atter sammen i Far West, ved hvilken Lejlighed Ældsterne John C. Page og John Taylor ordineredes til Apostler under Præsident Brigham Young og Ældste Heber C. Kimballs Hænder. Kort i Forvejen havde John C. Page havt den sörgelige Pligt at stede sin Hustru og sine to Börn til Graven, der vare faldne som Martyrer for deres hellige Religion, idet de vare döde som Fölge af den yderste Mangel paa Livets Fornödenheder under de grusomme Forfölgelser i Staten Missouri.

Saaledes tilbragte Joseph og hans Medfanger, nedtyngede af Lænker i et mörkt og skummelt Fængsel, Slutningen af Aaret 1838 i Frihedens Land i Frihedens (Liberty) By, Clay County, Missouri. Af og til bleve de besögte af deres Venner og Bekjendte, som stundom medbragte Forfriskninger og Andet til Fangerne, hvis Kost bestod af den simpleste Slags og ofte var tilberedt paa en saadan Maade, at den vakte deres Modbydelighed.

SYTTENDE KAPITEL.

Joseph söger og faar efter en Del Indvendinger en *Habeas-corpus* Skrivelse af Dommer Turnham.—Sidney Rigdon löslades af Arresten mod Kaution.—"Slagen, men ikke besejret."—Fangerne, der have anvendt ethvert lovligt Middel for at komme paa fri Fod, beslutte omsider at undvige, men Forsöget mislykkes.—Betydelig Bevægelse blandt Befolkningen.—De Hellige i og omkring Far West drage i Tusindvis östpaa til Illinois.—Brödrene indgaa en Pagt med hverandre om at staa hverandre bi ved Udvandringen.—En længere, interessant Epistel fra Joseph og hans Medfanger.

"Den 1ste Januar 1839," skriver Joseph, "oprandt, men fandt os ikke som Frihedens Sönner, men som förtröstningsfulde Fanger. O, Columbia, Columbia, hvor dybt er Du falden! Du, de Fries Land, de Braves Hjem," "de Fortryktes Ly,"—Du undertrykker dine ædleste Sönner, kaster dem i et afskyeligt Fængsel uden nogensomhelst Grund, kun fordi de dyrke deres Fædres Gud saaledes som hans eget Ord byder, og fordi de fölge deres Samvittigheds Bydende."

Det var altsaa ikke under meget glædelige Omstændigheder, at det nye Aar oprandt for Joseph og hans Brödre, men i fuldt Haab om, at deres Uskyldighed tilsidst vilde blive anerkjendt, og deres Befrielse som Fölge heraf omsider iværksat, hengave de sig med Taalmodighed i Forsynets Styrelse. "Det er ikke vor Hensigt at klage eller laste Nogen," hedder det videre i en Skrivelse til den lovgivende Forsamling i Missouri, "Alt, hvad vi forlange, er en retfærdig og upartisk Undersögelse af vor Sag. Vi bede ikke om Nogens Medlidenhed; vi önske stræng Retfærdighed—det er Alt, hvad vi önske, Alt, hvad vi fordre, men det fordre vi."

Paa Grund af den store Ophidselse, som herskede i de nordlige Countier af denne Stat, antoges det, at en Ret i denne Del af Landet vilde bleve mere eller mindre paavirket heraf, og altsaa neppe vilde kunne afsige en retfærdig Kjendelse. Som Fölge heraf ansögte de tvende Gange Statens Höjesteret om at nyde det Privilegium, som Loven tilsikrer enhver Borger af de Forenede Stater ved *Habeas-corpus* Akten,* men det blev dem hver Gang nægtet. Efter nogen Tids Forlöb forlangte

* Denne Lov giver Enhver, der er fængslet, Ret til at henvende sig til hvilkensomhelst Dommer, som da udsteder en Befaling, den saakaldte *Writ of Habeas-corpus* til vedkommende Övrighed om strax at stille Arrestanten for den af denne valgte Dommer, for at han kan undersöge Fængslingens Lovlighed og efter Omstændighederne stadfæste den, eller frigive Paagjældende mod ell Kaution.

de ogsaa en *Habeas-corpus* af Hr. Thurnham, en af County Dommerne, hvilket Forlangende efter en Del Indvendinger blev dem tilstaaet.

Efter Forhöret blev Sidney Rigdon, ifölge Dommerens Kjendelse, lösladt af Arresten, men da Pöbelen truede med at ville dræbe ham, dersom han igjen blev sat paa fri Fod, vendte han med de Övrige tilbage til Fængselet, hvor han derpaa opholdt sig, indtil en gunstig Lejlighed tilböd sig for ham at slippe uskadt bort. Ved Hjælp af Sheriffen og Slutteren blev han derpaa en Nat i al Stilhed sluppen ud, men trods alle Forsigtighedsregler blev han dog opdaget og forfulgt af en Hob Bevæbnede, og det var kun ved Forsynets Styrelse, at han strax efter lykkelig og vel ankom til Quincy i Illinois. Dommer Thurnham erklærede for Joseph og de andre Brödre, som vare blevne tilbage i Fængselet, at han vidste, at de vare uskyldige, men af Frygt for sit eget og Fangernes Liv, turde han ikke slippe dem lös. Deres Forfölgelse, Arrestation osv., sagde han, var kun en Gjentagelse af Scenerne i Jackson County, og var en forudlagt Plan af Guvernören og hans Haandtlangere for at standse deres foruroligende Magt og Indflydelse i Staten.

Omtrent paa denne Tid (Febr. 1839) opholdt Ældsterne Kimball og Ripley sig i Liberty, hvor de næsten ugentlig havde bönfaldt for Dommernes Födder, og medens de ved en vis Lejlighed gjentoge deres ydmyge Bön, saa Dommer Hughes dem stivt ind i Ansigtet og sagde til en af sine Kolleger, at "man kan læse i disse Mænds Öjne, at de ere slagne, men ikke besejrede; lad os tage os iagt for, hvordan vi behandle disse Mænd, thi deres frejdige Blik vidner om Uskyldighed." Ved samme Lejlighed foreslog han for sine Embedsbrödre at löslade alle Fangerne mod Kaution; men deres Hjerters Haardhed vilde ikke gaa ind paa dette menneskelige Forslag. Brödrene fortsatte deres Tryglen for Domstolene og besögte tillige Fangerne. Ingen af Kommunens ledende Mænd betvivlede Arrestanternes Uskyldighed, men sagde, at som Fölge af Pöbelens Raseri kunde man ikke lade dem blive upartisk Retfærdighed tildel; de maatte defor opgive deres Forsög paa at bevæge Dommerne, og maatte overlade Fangerne i Guds Haand.

Efter nu at have hensiddet i Fængsel temmelig længe, og efterat have forsögt ethvert Middel, for ad lovlig Vej at bevirke deres Lösladelse, men forgjæves (naar undtages Sidney Rigdon), og da de fra paalidelig Kilde havde erfaret, at der paa offentlig Gade var bleven sagt af de mest indflydelsesrige Mænd i den Egn, at "Mormonfangerne maatte nödvendigvis dömmes til Döden eller Statens gode Navn vilde blive plettet," besluttede de at benytte andre Midler for at komme paa fri Fod.

Efter moden Overvejelse besluttede de at iværksætte deres Flugt om Aftenen den 7de Februar, naar Slutteren kom med deres Aftensmad; menför Broder Hyrum vilde tilkjendegive sin Beslutning, bad han Joseph at adspörge Herren om Rigtigheden af det paatænkte Skridt. Dette

gjorde han og erholdt det Svar, at hvis de Alle vare enige, skulde deres Foretagende lykkes denne Aften, og dersom de vilde forene sig i Bön, skulde de faa et Vidnesbyrd for dem selv. Brödrene Hyrum, Alexander McRae og Caleb Baldwin havde ikke bedet længe, för de fik en saadan Vished, som de endnu aldrig havde fölt i deres Liv, at det vilde lykkes dem; men Lyman Wight sagde, at de gjerne maatte gaa, men han vilde ikke. Efterat have talt med ham en Stund, sagde han dog til de andre Brödre, at "hvis de vilde vente til næste Dag, vilde han fölge med dem." Uden at tænke paa, at de ingen Forjættelse havde om Held den fölgende Dag, lovede de at opsætte Forsöget.

Om Aftenen, da Slutteren kom med deres Aftensmad, lod han Dören staa paa vid Gab, satte deres Mad paa Bordet og gik hen i Baggrunden af Værelset, hvor en Del Böger vare opstablede. Her tog han en Bog og begyndte at læse, medens Brödrene stode mellem ham og Dören, hvorved den bedste Lejlighed tilbödes dem at flygte, hvis de havde været beredte; men da de vare blevne enige om at vente til næste Dag, gjorde de intet Forsög derpaa.

Næste Aften stode Sagerne ganske anderledes. Slutteren bragte en dobbelt Vagt med sig tilligemed sex af Brödrene, nemlig: Erastus Snow, William D. Huntington, Cyrus Daniels, David Holeman, Alanson Ripley og Watson Barlow, hvilke Brödre vare blevne sendte af Menigheden i Far West for at besöge Fangerne. Slutteren syntes at være meget bange af sig og aflaasede Dören meget forsigtig. Det var kun mörke Udsigter til Frihed, men Fangerne havde fast besluttet at vove Forsöget, og da derfor Slutteren gik ud, löbe de efter ham. Broder Hyrum greb fat i Dören, men inden de Andre kunde yde ham den nödvendige Bistand, fik Slutteren og Vagten smækket Dören i, hvorved de besögende Brödre indespærredes tilligemed Fangerne, undtagen Cyrus Daniels, som stod udenfor. Saasnart de gjorde Forsöget paa Indersiden, tog han en af Bevogterne under hver Arm og ilte ned ad Trapperne til Yderdören; Fængselet var nemlig i anden Etage. Da han kom ud, lykkedes det dem at rive sig lös, og da han saa, at Planen var strandet, begyndte han at löbe, men traadte i et Hul og faldt. Netop som han styrtede, peb en Kugle lige over hans Hoved, og han troede bestemt, at Faldet frelste hans Liv.

Den Scene, som nu paafulgte, overgaar al Beskrivelse. Efter Mængden at dömme, skulde man tro, at hele Byens Folk og Mange i Omegnen havde samlet sig udenfor Arresten, og enhver Slags Tortur og Dödsmaade, som deres ophidsede Indbildningskraft kunde optænke, blev foreslaaet for Fangerne, saasom at sprænge Fængselet i Luften, pidske dem ihjel, skyde dem, brænde dem, surre dem paa Heste, lade dem sönderrives osv. Men de vare saa uenige, at de ikke kunde gjennemföre nogen af deres mange Planer, og Fangerne gik fri.

Paa denne Tid talte nogle af Brödrene om, at de befandt sig i stor

Fare, men Joseph sagde: "Frygt ikke, thi ej et Haar skal krummes paa Eders Hoved, og I skulle ikke miste saameget som et Bidsel, en Sadel eller et Tæppe. Enhver Ting skal blive Eder tilbagegivet. I have sat Eders Liv paa Spil for vor og Evangeliets Skyld, og det er nödvendigt, at Kirken bringer et Offer, og Herren vil modtage det."

Brödrene skulde dernæst tages i Forhör, men Ophidselsen var saa stor, at man ikke vovede at före dem frem, för den havde lagt sig noget. I denne Ventetid engagerede nogle af Brödrene Advokater til at forsvare sig. Ældste Snow spurgte Joseph, om han ogsaa burde tage en Advokat, hvortil Joseph svarede, at han gjorde bedst i at före sin egen Sag. "Men," sagde Broder Snow, "jeg kjender Intet til Lovene." Joseph spurgte, om han ikke kjendte Noget til Retfærdighed, hvilket Snow bejaede. "Vel," vedblev han, "gaa og kjæmp for Retfærdigheden det Bedste, De forstaar, og anför Blackstone og andre Forfattere af og til, og de ville tage det Alt for gode Varer."

Han gjorde saa, og Resultatet blev, hvad Joseph sagde; thi da han var færdig med sin Sag, flokkedes Advokaterne om ham og spurgte, hvor han havde studeret Lovkyndighed, og tilföjede, at de aldrig havde hört et saa glimrende Forsvar. Da Forhöret var endt, fik Broder Snow sin Frihed og de Övrige maatte gaa i Kaution for hverandre indbyrdes, medens Broder Snow maatte indestaa for dem Alle, og de sagde, at de gjenerholdt alle deres tabte Sager, endskjöndt ikke to Ting fandtes paa et Sted.

Ifölge den mindeværdige Overenskomst, afsluttet ved Oberst Hinkles Forræderi i Far West, begyndte de Hellige nu i Tusindvis at forlade deres Hjem og drage östpaa til Illinois, fornemmelig til Quincy, henved 250 Mile fra Far West. En Udvandring som denne har maaske neppe sin Lige i Historien. Man tænke sig blot 12 til 15,000 Mennesker, omfattende enhver Alder, Stand og Kjön, drevne ud midt om Vinteren fra Alt, hvad de ejede, og i en blottet, nögen, hungrig, hjem-og vennelös Tilstand dömte til at drage henover de vejlöse Sletter i en to a tre hundrede Miles Afstand fra deres Huse og Hjem, som de havde opfört paa Grund, der var bleven kjöbt af de Forenede Staters Regjering og under det amerikanske Flags Beskyttelse. Foruden dem, som paa det Barbariske bleve myrdede, omkom Hundreder af dem i Löbet af Vinteren, Vaaren og Sommeren formedelst Lidelser og Savn.

Brigham Young, som efter Thomas B. Marsh's Frafald og David W. Patters Död var bleven Præsident for de tolv Apostler ifölge sin Aldersret, lagde megen Nidkjærhed og Dygtighed for Dagen ved at sörge for de fattige og hjælpelöse Helliges Forflytning fra Staten. I et offentligt Möde, som blev afholdt i Far West den 29de Januar, blev en Komite of syv Mænd beskikket til at overtage Ledelsen af Udvandringen og at sörge for dem, der ingen Midler havde til sin Raadighed, indtil de Alle vare komne bort. Efter Forslag af Præsident Young indgik Brö-

drene derpaa en Pagt med hverandre om at ville staa hverande bi til det Yderste ved deres Udvandring af Staten, og at de aldrig vilde forlade de værdige Fattige, för de vare bragte saalangt bort, at General Clarks Udryddelsesordre i Statens Navn ikke kunde naa dem. Et Dokument af denne Beskaffenhed blev derpaa udfærdiget og undertegnet af omtrent 220 af Brödrene. Det löd saaledes:

"Vi, hvis Navne ere anförte under dette Dokument, love hver for os at hjælpe og staa hverandre bi til det Yderste ved vor Udvandring af denne Stat, ifölge Stats-Authoriteternes Forlangende; og vi forpligte os herved til at overlade al vor anvendelige Ejendom til fri Afbenyttelse af den Komite, som maatte blive beskikket, i det Öjemed at skaffe Midler til de værdige Fattiges Udfrielse af dette Land, indtil der ikke er Nogen tilbage, som maatte önske at drage ud af Staten; kun paa denne Betingelse, at intet Individ beröves Ret til at disponere over sin Ejendom i ovennævnte Öjemed, eller til at kontrolere Anvendelsen af den eller saameget af samme, som maatte udfordres til hans egen Families Udvandring, samt at Enhver forbeholdes Ret til det Tiloversblevne, naar Alles Udvandring haa fundet Sted. Endvidere skal nævnte Komite give Bevis for Alt, hvad den modtager og aflægge Regnskab over Anvendelsen af samme.

I et Möde af Komiteen, hvis Antal var bleven foröget med tre Personer, den 1ste Febr., blev det vedtaget först og fremmest at sörge for Udfrielsen af Præsidentskabets og de övrige Arresteredes Familier; dernæst blev det bestemt at sende Charles Bird ned til Mississippi Floden for at sörge for Oplagssteder til Majs for de Hellige paa Vejen og oprette Kontrakt om Færgelön osv.

Staten bevilgede to tusind Dollars til Uddeling blandt Befolkningen i Davies og Caldwell County, "Mormonerne" i Caldwell ikke undtagne; men da Befolkningen af Davies tænkte, at de nok kunde leve af "Mormonernes" Ejendele, vilde de ikke modtage sit Tusinde, hvorfor man foreslog at give det til Befolkningen i Caldwell. Dommer Cameron, Hr. McHenry og Flere besörgede Uddelingen. Dommer Cameron lod Brödrenes Svin drive sammen, af hvilke mange kunde bestemt paapeges, og nedskjöd dem paa Gaderne; og uden at aftappe Blodet anderledes og kun halvt skrabede, bleve de sönderskaarne og uddelte af Mc Henry til de Fattige mod en Betaling af fire eller fem Cents Pundet, hvilket i Forening med nogle vragede Varer, saasom Kaliko til dobbelt og tredobbelt Pris, snart slugte de to tusind Dollars, og gjorde Brödrene kun lidt eller i Virkeligheden intet Gavn, da deres ödelagte Gods belöb sig til ligesaameget som det, de fik.

Den 7de Febr. forlod Josephs Familie Far West under Ledelse af Broder Stephen Markham, og ankom efter en meget besværlig Rejse den 15de til Mississippi Floden ligeoverfor Quincy. Den 14de i samme Maaned forlod ligeledes Præsident Brigham Young Far West og begav sig

paa Vejen til Illinois. Forfölgelsen imod ham rasede med en saadan Bitterhed og hans Liv blev saa ivrigt efterstræbt, at han saa sig nödsaget til at undfly sine Forfölgere. För han imidlertid forlod Missouri, aflagde han tilligemed Heber C. Kimball og Geo. A. Smith et Besög i Liberty Fængsel, hvor de havde to meget interessante Sammenkomster med Fangerne.

Den 20de Marts 1839 afsendte Joseph og hans Medfanger fra Liberty Fængsel i Clay County, Missouri, fölgende Epistel til "Jesu Kristi Kirke of Sidste-Dages Hellige i Quincy, Illinois, samt de övrige Hellige i Adspredelsen og til Biskop Partridge i Særdeleshed:"

"Eders ydmyge Tjener, Joseph Smith jun., Arrestant for Jesu Kristi Evangeliums og de Helliges Skyld, og som holdes fængslet af Pöbelvældet under Hans Excellence Guvernör Lilburn W. Boggs tyranniske Regjering, fremsender tilligemed sine Medfanger og elskede Brödre Caleb Baldwin, Lyman Wight, Hyrum Smith og Alexander McRae sin Hilsen til Eder Alle. Maa Gud vor Faders og vor Herres og Frelsers Jesu Kristi Naade hvile over Eder fra nu af og bestandigen. Maa Kundskaben foröges hos Eder formedelst Guds Velsignelse, og maa Tro og Dyd, Forstand og Afholdenhed, Taalmodighed og Gudsfrygt, Broderkjærlighed og Gavmildhed altid være hos Eder i Overflödighed, paa det I ikke maa være örkeslöse eller ufrugtbare i Noget.

Da vi vide, at de fleste af Eder ere bekjendte med de Forurettelser, den himmelraabende Uretfærdighed og umenneskelige Grusomhed, som foröves mod os, og da vi, falskeligen anklagede for enhver Forbrydelse, ere blevne indespærrede bag ugjennemtrængelige Fængselsmure og omringede af en stærk Vagt, som Dag og Nat bevogte os med ligesaa stor Utrættelighed som Djævelen söger at lægge Snarer for Guds Folk, trænge vi, inderlig elskede Brödre, mere end nogensinde til Eders Kjærlighed og Medfölelse.

Vore Omstændigheder ere af den Natur, at de vække en hellig Erindring om alle Ting, og vi formode, det Samme er Tilfælde med Eder, og af den Grund kan Intet beröve os Guds Kjærlighed og Samfundet med hverandre; thi enhver Mishandling og Grusomhed, som udöves mod os, vil kun endmere sammenbinde vore Hjerter i Kjærlighed og Enhed. Vi behöve ikke at fortælle Eder, at vi ere fængslede uden Skyld, og heller ikke behöve I at sige os: Vi ere drevne fra vort Hjem og blevne slagne uden Grund. Vi forstaa gjensidigt, at dersom Staten Missouris Indbyggere havde ladet de Hellige i Fred, vilde den fuldkomneste Ro og Tryghed have hersket overalt i Staten indtil denne Dag. Vi skulde ikke nu have hensiddet i dette Helvede, omgivne af Dæmoner (om ikke af dem, der ere fordömte, saa af dem, der skulle blive det), der aldrig lade os höre Andet end gudsbespottende Eder, og hvor vi ere nödte til at se paa Ryggeslöshed, Drukkenskab og Laster af enhver Slags. En-

kernes og de Faderlöses Skrig vilde ikke have opsteget for Guds Throne. Missouris Grund vilde ikke være bleven besudlet; men ak! hvilken Töjleslöshed, Umenneskelighed og Myrdelyst hos dette Folk! Det ryster Naturen; det overgaar al Beskrivelse; det er en Ve, en Jammer, ja en altfor sörgelig Historie til at kunne fortælles, altfor stor til at kunne fattes, altfor hjerteskjærende til at kunne tænkes paa et Öjeblik; dens Lige findes ej blandt de hedenske Folkeslag, ej blandt Nationer, hvor Despoter og Tyranner holde Regjeringstöjlerne i sine Hænder, ej blandt Örkenens Vilde, ja jeg tror neppe, man vil finde et saadant Tilfælde blandt Skovens glubende Rovdyr, at en Mand er bleven sönderrevet for Morskabs Skyld! og Kvinder blevne rövede og plyndrede for Alt, hvad de ejede, selv deres sidste Mundfuld Mad, og derefter voldtagne for at tilfredsstille en Pöbels djævelske Lyster og tilsidst overlades til Elendighed og Hungersdöd med deres hjælpelöse Börn klyngende sig til deres Bryst!

Men dette er ikke Alt. Efterat en Mand er död og begraven, graves han atter op og sönderlemmes paa det Grueligste, ene og alene i den Hensigt at give deres Had mod Guds Religion Luft.

Saadan have de behandlet de Hellige, som ikke i mindste Maade have forurettet dem, som ere uskyldige og moralske, som elske Herren deres Gud og ere villige til at forsage Alt for Kristi Skyld. Det er forfærdeligt at skrive om disse Ting, men de ere ikkedestomindre sande. Det er nödvendigt, at Forargelsen kommer, men ve den, ved hvem den kommer.

O, min Gud, hvor er Du! og hvor er det Paulun, som dækker dit Skjulested? Hvorlænge vil Du holde din Haand tilbage? naar skal dit Öje, dit rene Öje, skue ned fra de evige Himle paa dit Folks og dine Tjeneres Trængsler, og naar skulle deres Raab naa dit Öre? Hvorlænge skulle de taale al den Forurettelse og lovstridige Undertrykkelse, för dit Hjerte röres, og stemmes til Medynk for dem?

O Gud, Du Almægtige, Du, som har skabt Himmelen, Jorden og Vandene og Alt, hvad i dem er, og som styrer og undertvinger Djævelen og Scheols mörke, faldne Hærskarer! udstræk din Haand, lad dit Öje se, lad Slöret bortrykkes, lad dit Skjulested ikke længer være tildækket, lad dit Öre paavirkes, lad dit Hjerte blödgjöres, lad din Fortörnelse optændes mod vore Fjender og hævn vore Forurettelser i din grumme Vrede med Retfærdighedens Sværd. Ihukom, o Gud, dit lidende Folk, og dine Tjenere ville prise dit Navn evindeligen.

Elskelige, dyrebare Brödre, vi se, at haarde Tider ere komne, som profeteret er. Vi kunne derfor med den fuldkomneste Forvisning vente Opfyldelsen af Alt, hvad der er skrevet, og med större Tillid end nogensinde imödese hin herlige Dag, da vi kunne sige: Snart skal Du afslöre dit straalende Ansigt. Han, som sagde: "Vord Lys," og der blev Lys,

har talet dette Ord; og atter: Du Maane, Du mindre Lys, Du Nattens Lysbillede, skal vendes til Blod!

Vi se, at Alt bliver opfyldt, og Tiden vil snart oprinde, da Menneskens Sön skal komme i Himmelens Skyer. Vore Hjerter ere aldeles ikke forknytte eller vort Mod brudt, som Fölge af det sörgelige Aag, der er lagt paa os; thi vi vide, at Gud vil have vore Forfölgere i Erindring, at han vil le ad deres Ulykke og spotte dem, naar de betages af Frygt.

Ak, om vi kunde være hos Eder, Brödre, og tolke Eder vore Hjerters Fölelser. Vi vilde da meddele Eder, at vi kunde være blevne lösladte samtidigt med Ældste Rigdon ved en *Writ of Habeas-corpus*, havde ikke vore egne Advokater fortolket Loven anderledes end dens Bogstav lyder, hvilket hindrede os i at fremföre vort Vidnesbyrd i den saakaldte "Ret."

De have gjort os megen Fortræd lige fra Begyndelsen af, og de have i den senere Tid tilstaaet, at de forvendte Loven, og have saaret vore Fölelser dermed; de have nu aldeles forladt os og derved brudt deres Ed og Forpligtelser, og vi have saaledes Fordring paa dem, da de ere Pöbelens Medforbundne.

Saavidt vi have kunnet erfare, har den offentlige Mening været gunstigere stemt for os i den senere Tid, og de Fleste ere nu venligsindede. De Retslærde kunne ikke længere gjöre os modfaldne ved at sige, at dette og hint strider mod den offentlige Mening, thi den offentlige Mening vil ikke billige det. Man begynder at harmes over vore Forfölgere og siger, at "Mormonerne" ikke i mindste Maade have forbrudt sig. Vi tro, at Sandhed, Ære, Dyd og Uskyldighed tilsidst ville sejre. Vi kunde have taget vor egen *Habeas-corpus* for Overdommeren og sluppet fri for Pöbelen paa den hurtigste Maade, men uheldigvis var Fængselsvæggens Tömmer for haardt, saa at Haandtaget paa vor Naver gik itu, hvorved vi opholdtes længere, end vi havde forventet. Vi henvendte os da til en Ven om Bistand, men en ubetydelig Uforsigtighed vakte Mistanke mod os, og för vi kunde undslippe, var vor Plan opdaget. Vi havde Alt i Beredskab paa den sidste Sten nær, og vi kunde have flygtet med Lethed, dersom vor Ven ikke havde været en Smule uforsigtig eller rettere altfor forsigtig.

Sheriffen og Slutteren bebrejdede os ikke for vort Undvigelsesforsög; men vi havde gjort en net lille Bresche, hvilken vil koste Countiet ikke saa ubetydeligt. Den offentlige Mening siger nu, at vi burde have flygtet, thi da vilde Vanæren have rammet os, medens den nu falder paa Staten; at man ikke kan bebrejde os Noget, og at Pöbelens Færd, Mordscenerne ved Hauns Möller, Guvernörens Udryddelsesordre og den ensidige nedrige Rettergang har evig fordömt Staten Missouri. Jeg vil kun endnu tilföje, at General Atchison har vist sig ligesaa ussel og lav som alle de Övrige.

Vi have i lang Tid sögt at formaa vore Sagförere til at skrive nogle Petitioner for os til de höjere Retter i denne Stat, men de have ligefrem nægtet det. Vi have gjort os bekjendte med Loven og selv skrevet vore Ansögninger, og vi have erholdt Overflödighed af Beviser til Gjendrivelse af Alt, hvad man har beskyldt os for, saa at, hvis Overdommeren ikke frikjender os, handler han mod sin Pligt, Ære og al Retfærdighed, blot for at behage Djævelen; men vi have bedre Tanker om ham og haabe inden mange Dage at være paa fri Fod og atter glæde os blandt de Hellige.

Vi have modtaget nogle Breve iaftes, et fra Emma, et fra Don Carlos og et fra Biskop Partridge, hvilke alle aande af Kjærlighed og Tröst. Vi vare meget tilfredse med Indholdet, thi vi havde længe savnet al Underretning, og Læsningen af disse Breve var for os som den forfriskende Zefyr; dog var vor Glæde blandet med Sorg, paa Grund af vore stakkels, haardt prövede Södskendes Lidelser. Ve behöve ikke at sige Eder, at vore Hjerter svulmede af Fryd og vore Öjne udgjöde Glædestaarer; men kun de, der have sukket bag Fængselets Mure uden Grund, kunne tilfulde fatte, hvor behagelig en Vens Röst lyder. Et Venskabsbevis fra hvilkensomhelst Kant vækker enhver sympathetisk Fölelse tillive; det fremkalder i et Öjeblik Erindringen om Alt, hvad der er passeret; det omfatter Nutiden med Lynets Hurtighed; det griber Fremtiden med en Tigers Begjærlighed; det jager Tanken fra Sted til Sted, fra en Gjenstand til en anden, indtil tilsidst alt Fjendskab, Ondskab og Had, alle Udestaaelser, Misforstaaelser og Vrangheder ligge slagne for Haabets Födder; og naar Hjertet er tilstrækkelig blödgjort, lister Inspirationens Aand sig sagte derind og hvisker:

"Min Sön, Fred være med din Sjæl; din Modgang og dine Lidelser ere af kort Varighed, og dersom Du bærer dem med Taalmodighed, skal Gud ophöje Dig. Du skal sejre over alle dine Fjender, dine Venner staa Dig bi, og de skulle atter hilse Dig med kjærligt Hjerte og varme Haandtryk. Du er endnu ikke som Job; dine Venner bebrejde Dig ikke, eller beskylde Dig for Overtrædelse, som Tilfældet var med ham; og de, som anklage Dig for Overtrædelse, skulle se deres Haab flygte, og deres Forventninger skulle smelte som Rimfrosten for den opgaaende Sols varmende Straaler. Gud har ogsaa besluttet hos sig selv at forandre Tider og Aarstider, og at forblinde vore Fjenders Öjne, saa de ikke kunne forstaa hans forunderlige Gjerning, og ligeledes for at de skulle röbe sig, saa han kan gribe dem i deres Underfundighed, og for at de, paa Grund af deres Hjerters Fordærvelse, kunne tildeles det, som de önske at lade Andre lide under, saa deres Forhaabninger kunne bortdunste og de selv höste Skuffelse til Lön. Om ikke mange Aar skulle de og deres Liggendefæ bortfejes af Jorden, siger Herren, saa at Ingen skal levnes tilbage. Forbandede være de, som oplöfte sin Haand mod mine Salvede, siger Her-

ren, og som raabe, at de have syndet mod mig, naar det ikke er saa, men derimod have gjort, hvad jeg befalede dem. Men de, som raabe Overtrædelse, gjöre det selv, thi de ere Syndens Trælle og Ulydigheds Börn. Og ve dem, som sværge falskeligen mod mine Tjenere, for at bringe Trældom og Död over dem, thi de have forarget mine Smaa og skulle gaa glip af mit Huses Ordinantser; deres Forraadshus skal ej vorde fuldt, deres Huse og Lader skulle vorde tomme, og de selv skulle forhaanes af dem, som smigrede dem; de skulle ingen Ret have til Præstedömmet, ejheller deres Börn efter dem fra Slægt til Slægt; og det havde været bedre for dem, om en Möllesten var bleven hængt om deres Hals, og de vare blevne nedsænkede i Havets Dyb.

Ve, alle dem, som fortrædige mit Folk, som fordrive, myrde og vidne mod dem, siger Hærskarernes Herre; en Öglerslægt skal ikke undfly Helvedes Fordömmelse. Se, mine Öjne skue og kjende alle deres onde Gjerninger, og jeg har beredt dem en hurtig Dom i min bestemte Tid; thi der er en vis Tid beskikket hvert Menneske, eftersom hans Gjerninger monne være!"

Og nu, elskelige Brödre, sige vi Eder, at da Herren vil have et prövet Folk, der er renset og lutret ligesom Guldet, tro vi, han har valgt denne Tid til sin Smeltedigle, hvori vi ere prövede, og er det vor Mening, at dersom vi gaa nogenlunde velbeholdne ud af denne Pröve med urokket Tro, vil det være et Tegn for denne Slægt, tilstrækkeligt til at beröve den al Undskyldning. Vi tro tillige, det vil være en Pröve for vor Tro, ligesom Abrahams, og at de gamle Hellige ikke skulle kunne rose sig af paa Dommens Dag, at de have gjennemgaaet större Prövelser end vi, men at vi kunne staa paa lige Fod med dem. Men nu, da vi have bragt saa store Ofre og udstaaet saamegen Sorg, haabe vi, at en Vædder snart vil vise sig i Buskene til Forlösning for Abrahams lidende Sönner og Dötre, saa Salighedens Lys kan straale i deres Aasyn, og at de maa holde ved nu, da de ere komne saalangt paa det evige Livs Vej.

Med Hensyn til Nedsættelsessteder for de Hellige, kunne vi for Nærværende ikke give saadanne Raad, som hvis vi vare hos Eder, og hvad det hidtil Skrevne angaar, anse vi det ikke for meget bindende, derfor sige vi nu engang for Alle, at vi tro det rigtigst, at Kirkens offentlige Affærer, som maa tages under Overvejelse, medens jeg, Eders ringe Tjener, er i Fængsel, blive fremlagte for en almindelig Konference, bestaaende af de paalideligste Authoriteter i Kirken, samt at et Udtog af Forhandlingerne blive opbevaret og Tid efter anden tilsendt mig, og om der skulde ske nogen Forandring ved Guds Ord, skulle I strax faa Underretning derom, og Alt, hvad som maatte være antageligt for Herren, skal have Eders ringe Tjeners Bifald. Om Noget skulde være foreslaaet af os, eller Navne anförte, uden efter Befaling eller et "saa siger Herren,"

anse vi det ikke for bindende. Derfor skulle vi ikke bedröves, om andre Arrangements end vore skulde blive trufne. Ikkedestomindre ville vi fremhæve Nödvendigheden af at være paa Post mod enhver ærgjerrig Aand, hvilken ofte har indblæst en Mand pralende Ord, hvorved han har forledet Menigheden til at forkaste sindigere Raad, hvilket tilsidst har paafört Kirken megen Sorg og Bekymring.

Vi ville ligeledes sige: Vogter Eder for Hovmod, thi med Sandhed siger Vismanden, at Hovmod staar for Fald. Og atter, det Ydre er ikke altid et Kjendetegn, hvorefter vi kunne bedömme vore Medmennesker. Læberne forraade Hjertets stolte og overmodige Indbildninger, men vej en Mand efter hans Ord og Gjerninger. Smiger er ogsaa en dödelig Gift. En aaben og ærlig Revselse vil drage en god Mand til Dig, og i Prövens Stund vil han være din bedste Ven; men paa den anden Side vil den bringe fordærvede Karakterer til at udspy al deres Raaddenhed og Lögn, og giftig Ondskab skal være paa deres Tunge, hvorved de bringe de Rene af Hjertet i Fængsel, fordi de ere dem ivejen.

Vogter Eder ligeledes for en höjtflyvende, bevægelig og ophidset Fantasi, thi de guddommelige Ting ere af alvorlig Karakter, og kun en omhyggelig, besindig og andægtig Grandskning kan ved Tid og Erfaring udforske den.

Din Aand, o Menneske, maa, dersom Du vil lede en Sjæl til Frelse, kunne strække sig til de överste Himle og udgrunde de dybeste Afgrundes mest forborgne Gjemmer og fatte Evighedens Hensigter—Du maa have Samkvem med din Gud. Hvor langt höjere og ædlere er ikke Guds Tanker end det menneskelige Hjertes forfængelige Forestillinger! Kun Daarer drive Gjæk med Menneskenes Sjæle.

Hvor smaalige og forfængelige have ikke vore Fölelser, vore Konferencer, Raadsforsamlinger og private og offentlige Taler været; hvor lave, usle og uværdige for Mænd, hvem Gud har kaldet og udvalgt efter sin velbehagelige Villie, för Verdens Grundvold lagdes, til at have Nöglerne til disse Ting, som have været skjulte fra Begyndelsen af indtil nu, og af hvis Kraft Nogle have smagt en Smule, og som i större Maal skal udgydes over mange af hans Börn—Jordens Svage, Skröbelige og Foragtede.

Derfor bönfalde vi Eder, Brödre, at have Overbærenhed med dem, der ikke anse sig for mere værdige end I selv, medens vi formane hverandre til Forbedring, baade Unge og Gamle, Höje og Lave, Rige og Fattige, Trælle og Fri, Mænd og Kvinder, Læreren og den Underviste. Lad Ærlighed, Retsindighed, Alvor, Dyd, Renhed, Sagtmodighed og Ligefremhed udmærke al vor Vandel, og lad os være som smaa Börn uden Ondskab, Avind, Svig og Hykleri.

Og nu Brödre, dersom I efter Eders Trængsler iagttage disse Ting og öve Eder i inderlig Bön og Tro for Herrens Öjne, skal han skjænke Eder Kundskab ved sin Hellig-Aand, ja ved den uvurderlige Aandens

Gave, som ikke har været aabenbaret siden Verdens Begyndelse indtil nu, og som vore Forfædre med Længsel saa skulde aabenbares i de sidste Dage af Englene for at gjöre deres Herlighed fuldkommen. De skuede den Tid, da Intet skulde skjules for dem, da de skulde se, enten der er een eller flere Guder, da alle Throner og Herredömmer, Fyrstendömmer og Magter skulle aabenbares og forlenes dem, der have været trofaste i Jesu Kristi Evangelium. Og om der er Grændser for Himlene, Havene, det törre Land, Solen, Maanen og Stjernerne, skal det aabenbares i Tidernes Fyldes Husholdning, saavelsom Tiden for deres Omdrejning, alle beskikkede Dage, Maaneder og Aar og disses Længde, samt Lovene for deres Tilværelse og deres forskjellige Grader af Herlighed—Alt skal aabenbares, ifölge den Bestemmelse, som toges i Evighedens Raad af alle Guders Gud för denne Verden skabtes, naar enhver Trofast skal indgaa til *hans* uvisnelige Herlighed og evige Hvile.

Men tillad mig at sige, Brödre, at Vankundighed, Overtro og Bigotteri ofte stille sig hindrende ivejen for denne Kirkes Udvikling. Det er ligesom den brusende Bjergström, der oprörer det reneste Vand og tilgrumser det med alskens Urenlighed, og river Alt med sig i skummende Vrede. Men Tiden standser dens vilde Löb, og uagtet vi nu omskylles af Flodens Smuds, vil den næste Bölge maaske henkaste os til Vande, der ere klare som Krystal og rene som Sne, medens Drivtömmer, Grus og Affald vil fölge sin egen Vej.

Hvorlænge kan det rindende Vand være grumset? Hvilken Magt kan standse Himlene? Mennesket kunde ligesaa gjerne udstrække sin afmægtige Arm for at standse Missouri Flodens fastsatte Löb, eller befale den at strömme tilbage til sine Kilder, som at forbyde den Almægtige at udgyde himmelske Kundskaber over de Sidste-Dages Hellige.

Hvad er Boggs og hans Banditer andet end skvulpende Bölger ved Strandbredden, som söge at rive Buske og Træer med sig. Vi kunde ligesaa godt sige, at Vand ikke er Vand, fordi Bjergströmmen förer Snavs med sig og besudler den rene Flod, endsjöndt den siden gjör den renere end tilforn, eller at Ild ikke er Ild, fordi Strömmen kan slukke dens fortærende Lue, naar den ledes mod den, som at sige, at vor Sag er tabt, fordi Apostater, Lögnere, Præster, Tyve og Mordere have overöst os med deres moralske Fordærvelse.

Nej, Gud fobyde! Helvede kan gjerne udspy sin Forbitrelse og sit Had mod os, ligesom den brændende Lava fra Vesuvs og Ætnas Kratere, og dog skal "Mormonismen" staa. Vand, Ild, Sandhed og Gud ere fremdeles sig selv. Sandhed er "Mormonisme," Gud er dens Ophav. Han er vort Skjold; det er af ham vi have faaet vor Tilværelse; det var ved hans Röst, vi kaldtes til denne Uddeling af Evangeliet i Begyndelsen af Tidernes Fylde; det var ved ham, vi fik Mormons Bog, og det er ved ham, vi have været standhaftige indtil denne Dag, og ved ham

skulle vi bestaa fremdeles, dersom vi skulle höste Gavn deraf og i hans almægtige Navn have vi besluttet at taale alle Trængsler og Lidelser indtil Enden.

Brödre, vi skulle fortsætte vore Betragtninger i næste Epistel. I ville lære, naar I have læst denne Skrivelse, om ikke senere, at Mure og Lænker, Bolte og Bomme, og Fangevogtere og Sluttere, grinende ligesom de fordömte Aander og næsten halvdöde af Skræk for, at en uskyldig Mand skal undslippe dem og bringe en Morderbandes dæmoniske Handlinger for Lystet—at alt dette er i selve sin Natur skikket til at gjöre en ærlig Mands Sjæl stærkere end alle Helvedes Magter.

Men vi maa nu slutte vort Brev. Vi fremsende vor hjertelige Hilsen til Fædre, Mödre, Hustruer og Börn, Brödre og Söstre; vi have Eder Alle i kjær Erindring.

Vi önske at spörge efter Ældste Rigdon, om han har forglemt os; han har ikke tilskrevet os. Ligeledes efter Broder George W. Robinson og Ældste Cahoon; vi erindre ham godt, men önske at vække hans Hukommelse lidt, med Hensyn til Fabelen om Björnen og de to Venner, som lovede at staa hinanden bi. Det vilde maaske heller ikke være afvejen at nævne Onkel John og flere Andre. Et Tröstens Ord eller en Velsignelse vil ikke være uvelkommen fra Nogen, medens vi hensidde her i Fængselet; men vi föle til at undskylde Enhver, især naar vi betænke, at vi befinde os i et grusommere Væsens Vold end Björnens, thi en Björn vilde ikke æde et forraadnet Lig.

Hils alle sande Hellige. Vi ere Eders Brödre og Lidelsesfæller og ere fængslede for Jesu Kristi og Evangeliets Skyld og for det Haab om Herlighed, som vi vente. Amen."

Den 25de Marts fortsatte Joseph sin Epistel til de Hellige som fölger:

"Vi vedblive stedse at have vore Tanker henvendte paa Biskop Partridge og paa Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, som vi elske med en inderlig Kjærlighed, og som vi stedse erindre i vore Bönner til vor himmelske Fader.

Det ligger os endnu meget paa Hjerte, at Kirken vilde gjöre vel i at sikre sig Landkontrakten, som er foreslaaet af Isaac Galland og at vedligeholde denne Mands Venskab, saafremt han vil vise sig som en ærlig Mand og en Ven af Menneskeheden. Vi fandt, at hans Breve lagde en god og ædel Aand for Dagen. Vi anbefale at bede inderligt for alle Mennesker, i Særdeleshed for dem, som vise nogen Sympathi for det lidende Guds Folk. Af den Venlighed, som de Forenede Staters Advokat, Hr. Isaac Van Allen fra Jova og Guvernör Lucas have lagt for Dagen, antage vi, at de ville være Kirken til stor Tjeneste.

Vi antage ogsaa, at de Forenede Staters Landmaaler i Jowa Territorium kan blive Menigheden til megen Nytte, hvis det er Guds Villie, og hvis Retfærdighed er vore Lænders Belte.

Det ligger stærkt paa vort Sind, at de Hellige bör gribe enhver Lejlighed for at erholde et Fodfæste paa Jorden og berede sig saameget, som det staar i deres Magt imod det rædsomme Uvejr, som nu mörkt og truende trækker op paa Himmelen, hvorom Profeten har talt, hvilket ikke kan udeblive længe; thi det synes som om Himmelens Engle, hvem Omsorgen for disse Ting i de sidste Dage er anbetroet, have raadslaaet sammen; og iblandt de Sager, som ere blevne omhandlede i deres hellige Raad, have de taget vore elskelige Brödres Mord ved Hauns Möller i Betragtning, saavel som *deres*, der faldt med David W. Patten, og have taget Beslutninger til Gunst for de Hellige og dem, som have lidt uden Skyld. Disse Beslutninger ville i sin Tid blive aabenbarede.

Vi önske, at enhver Sag i Eders General-Konferencer skulde dröftes med Tænksomhed og Omhu, for ej at krænke den Hellig-Aand, som til enhver Tid skal være udgydt over Eder, naar I öve Retfærdighed og retteligen elske hverandre. Glem aldrig dem, som ere i Fangenskab, Trængsel og stor Nöd for Eders Skyld. Dersom der er nogle iblandt Eder, som tragte efter egen Ophöjelse og Velstand, medens deres Brödre sukke Fattigdom og arbejde under store Prövelser og Fristelser, kan den Hellig-Aands Forbön intet gavne dem.

Vi bör bestandig være meget agtpaagivne, at Selvophöjelse aldrig faar Plads i vore Hjerter, men fornedre os dybt og med stor Taalmodighed bære den Svages Skröbeligheder.

Mange ere kaldede, men Faa ere udvalgte, og hvorfor ere de ikke? Fordi deres Hjerter tragte efter denne Verdens Ting og hige efter Menneskenes Ære; de have ikke lært, at Præstedömmets Rettigheder ere uadskilleligt forbundne med Himmelens Kræfter og at Himmelens Kræfter ikke kunne forvaltes eller benyttes uden efter Retfærdighedens Principer. At de skulle betros os, er sandt nok, men om vi forsöge at skjule vore Synder for at tilfredsstille vor Hovmod og forfængelige Ærgjerrighed,eller vi hige efter Magt over Menneskenes Börns Sjæbne paa nogensomhelst uretfærdig Maade, se da vige Himlene fra os, Guds Aand krænkes, og da er Præstedömmet eller dette Menneskes Fuldmagt borte. Förend han bliver det vaer, er han overladt til at stampe mod Braadden, til at forfölge de Hellige og stride mod Gud. Af alvorlig Erfaring have vi lært, at dette næsten er alle Menneskers Natur og Tilböjelighed, saasnart de komme i Besiddelse af en ringe Fuldmagt, saa at de strax begynde at öve uretfærdigt Herredömme. Heraf se vi, at Mange ere kaldede, men Faa udvalgte.

Ingen Magt eller Indflydelse kan udöves ved Præstedömmets Kraft undtagen ved Overbevisning, ved lang Udholdenhed, ved Sagtmodighed, ved Mildhed og ved uskrömtet Kjærlighed; uden Hykleri og uden Bedrageri, efterat være strængt prövet, naar den Hellig-Aand rörte ved Dig, og efterat Du senere har vist en foröget Grad af Kjærlighed imod

ham, som Du har irettesat, saa at han ikke skal anse Dig som Fjende, og for at han kan vide, at din Troeskab er stærkere end Dödens Lænker. Lad Sjælen være fuld af Kjærlighed til alle Mennesker, og lad Dyden uophörligt bevogte dine Tanker, saa skal din Fortröstning vorde stærk til Herren din Gud, og Præstedömmets Lærdomme skulle draabevis falde paa din Sjæl, som Duggen fra Himmelen. Dit Scepter skal være et uforanderligt Retfærdighedens Scepter, den Hellig-Aand skal bestandig ledsage Dig, dit Herredömme skal være et evigt Herredömme og Jordens Ender skulle spörge efter dit Navn; Daarer skulle have Dig til Bespottelse, Helvede skal rase imod Dig, medens de Rene af Hjertet, de Vise, de Ædle og de Dydige bestandig skulle söge Raad, Anseelse og Velsignelse ved din Haand. Dit Folk skal aldrig sætte sig op imod Dig formedelst Forræderes Vidnesbyrd, og omendskjöndt disses Indflydelse kan bringe Dig i Bekymring og i Fængsler, skal Du holdes i Ære i et ikke kort Tidsrum, og din Röst skal være frygteligere i dine Fjenders Midte end den glubende Löve, paa Grund af din Retfærdighed; og din Gud skal stedse og i al Evighed opholde Dig.

Dersom det bliver din Lod at gjennemgaa Trængsler, dersom Du er omgiven af falske Brödre, dersom Du er i Fare blandt Rövere, dersom Du bliver fordömt paa alle Maader af falske Anklagere, dersom dine Fjender overfalde Dig og beröve Dig dine Forældres og Södskendes Selskab, og dersom dine Fjender rive Dig ud af din Hustrues og dine Börns Arme, medens din ældste Sön, skjöndt neppe 6 Aar gammel, klynger sig fast i dine Klæder og spörger: Min Fader, min Fader, hvorfor kan Du ikke blive hos os? O, min Fader, hvad gjöre Menneskene ved Dig? og han saa skal blive bortstödt fra Dig ved Sværdet, og Du selv bliver slæbt i Fængsel, omringet af Fjender, ligesom Ulvene om Lammets Blod; og dersom Du bliver overantvordet i Morderes Hænder og Dödsdommen fældes over Dig, dersom Du kastes i Afgrunden, og Forfölgelsens brusende Bölger sammensværge sig imod Dig, dersom de vilde Storme blive dine Fjender, dersom Himlene formörkes og alle Elementerne forene sig for at spærre din Vej, dersom Helvedes Svælg aabner sit mörke Gab for at sluge Dig, da vid, min Sön, at alt dette skal give Dig Erfaring og skal tjene Dig tilbedste. Menneskenes Sön nedsteg under alle Ting, og er Du större end han? Faer derfor trygt din Vej, og Præstedömmet skal hvile paa Dig; dine Dage ere talte og dine Aar skulle ikke regnes mindre. Frygt ikke for, hvad Menneskene kunne gjöre, thi Gud skal evindeligen være med Dig.

Det er mit Önske, at det maa blive retteligen forstaaet af Höjraadet og Konferencerne, at vi anse det for rigtigst af Brödrene, som ere i Adspredelsen og som forstaa Indsamlingens Aand, at de nedsætte sig, hvor de finde störst Sikkerhed paa Strækningen mellem Far West og Kirtland.

Det vil være nödvendigt at gjöre saaledes for Nærværende, indtil Gud aabner et fordelagtigere Sted.

Endvidere ville vi lægge Höjraadet paa Hjerte, at der ikke bör organiseres store Aktieselskaber i nogetsomhelst Öjemed, förend Herren tilkjendegiver os det paa den rette Maade, fordi det aabner en vid Mark for den Gjerrige, den Dovne og Slette til at udsuge den Dydige, den Flittige og Retskafne.

Vi have Grund til at antage, at mange Ting ere blevne indförte blandt de Hellige, förend Gud havde aabenbaret Tiden, og uagtet Principerne og Öjemedene i sig selv kunne have været gode, have ikkedestomindre vindesyge Mennesker, som have Gudsfrygtigheds Skin, men ikke dens Kraft, ved saadanne Lejligheder haandteret for skarpe Vaaben. Börn ere glade i skarpe Instrumenter, vide vi, men de ere endnu ikke istand til at anvende dem ret.

Tid og Erfaring er imidlertid det eneste sikre Middel mod saadanne Onder. Der er mange Tugtemestre, men maaske ikke mange Fædre. De Tider ville snart komme, da Gud skal aabenbare Meget til Gavn for de Hellige, naar de ere modne til at modtage det.

Vi ville tillige anbefale til Eders Overvejelse Rigtigheden af, at de Hellige indhente al den Oplysning, de kunne, om alle de Fornærmelser og Mishandlinger, som ere blevne förövede mod dem af denne Stats Befolkning, og ligeledes om Belöbet af den Skade, der er tilföjet dem saavel paa Gods og Ejendom som paa deres gode Navn og Rygte; samt saavidt muligt at skaffe sig Kundskab om deres Navne, der have taget Del i Forfölgelserne. Det var maaske bedst at nedsætte en Komite, som kunde undersöge disse Ting og samle Brödrenes Beretninger og edelige Vidnesbyrd, saavelsom alle ære-kjændende Smudsartikler, der ere udspredte om os, samt af hvem de ere skrevne, og derefter at fremlægge den samlede Frugt af djævelsk Ondskab og afskyelige Mordforsög, som man har paalöjet os, ikke alene for Offentligheden, men for Landets höjeste Authoriteter som det sidste Middel, vor himmelske Fader har tilraadet os, för vi kunne gjöre fuldt Krav paa den Forjættelse, som skal kalde ham frem af hans lönlige Sted, samt for at hele Nationen kan lades uden Undskyldning, naar han blotter sin mægtige Arm.

Dette er en Pligt, vi skylde Gud og Englene, ved hvem vi skulle faa Kraft til at være standhaftige, og ligeledes os selv, vore Hustruer og Börn, som ere nedböjede af Bekymring, Sorg og Angst, som Fölge af Tyranniets og Undertrykkelsens Morderhaand, der understöttes af den Aand, som er saa stærkt udpræget i Fædrenes Troesartikler, og som er gaaet iarv til Börnene og har fyldt Verden med stedse stigende Forvirring og er Kilden til al herskende Fordærvelse, indtil hele Jorden vaander sig under Synden. Denne Aand er et Jernaag, en stærk Lænke, hvormed Helvede binder Syndens Tjenere.

Ja det er en Pligt, som vi ikke alene skylde vore Hustruer og Börn, men Enkerne og de Faderlöse, hvis Forsörgere ere blevne ihjelslagne under dens Jernhaand, hvilken Forbrydelse i Forbindelse med mangen en anden sort Daad kunde bringe selv Helvede til at gyse og Djævelens Haand til at lammes af Rædsel. Det er ligeledes en Pligt, som vi skylde den opvoxende Slægt og alle Rene af Hjertet, hvoraf mange endnu findes blandt alle Sekter og Partier, hvilke ere forblindede ved Menneskers Underfundighed og ene holdte fra Sandheden, fordi de ikke vide, hvor de skulle finde den. Det er vor Livsopgave at bringe Alt, hvad der er skjult, for Lyset, og Himmelen vil visselig aabenbare os det.

Disse Pligter bör varetages med megen Alvor. Lad Ingen anse dem for ringe, thi der ligger Meget i Fremtiden for de Hellige, som beror paa deres Vandel nu. I vide, Brödre, at et mægtigt Skib har stor Nytte af et lille Roer i Storm og Uvejr, naar det stilles efter Vinden og Strömmen.

Lad os derfor, elskelige Brödre, med Glæde gjöre Alt, hvad der staar i vor Magt, og da kunne vi med tillidsfuld Forventning imödese vor Frelse og Blottelsen af Guds Arm.

Vi ville endvidere foreholde Brödrene det Urigtige i at stifte Partier og mindre Samfund, forpligtede til Sammenhold ved Pagter, Ed, Hemmeligheder, Straf etc., og lad Fortidens Erfaringer og Lidelser, forvoldte ved Dr. Avards Ryggeslöshed, være nok, og lad vor Pagt være den "evige Pagt," som indeholdes i de hellige Skrifter og det Herren har aabenbaret til os. Sandt Venskab svækkes i det Öjeblik, man söger at knytte det stærkere ved Straf, Ed, eller hemmelige Forbindelser.

Eders ydmyge Tjenere agte fra nu af at forkaste Alt, hvad som ikke stemmer overens med Jesu Kristi Evangeliums Fylde, og som ikke er af en aaben og ærlig Natur. De ville ikke tie, naar de se Synden oplöfte sit Hoved, hverken af Frygt for Forrædere eller for Fölgerne af at revse dem, der lönligt krybe ind i Hjorden for om muligt at ödelægge den. Vi tro, at de Hellige af tidligere Erfaring have lært Nok, til herefter aldrig at undlade at adlyde Sandheden, hverken paa Grund af Folks Omdömme eller for Vindings Skyld. Vi bör ligeledes vogte os for de Fordomme, som undertiden opstaa hos os, og som ere saa ejendommelige for den menneskelige Natur—Fordomme imod vore Venner og Slægtninge i Verden, som ere af andre Anskuelser end vi i Troessager. Vor Religion er mellem os og vor Gud—deres Religion mellem dem og deres Gud.

Der er en ren og hellig Aand, som sammenknytter alle dem af vor Tro, som vandre oprigtigt for Herren. Denne Aand nærer ingen Fordom mod Nogen, men aabner vort Sind og skjænker os langt liberalere Fölelser mod alle anderledes Troende, end disse nære for hverandre. Disse Fölelser ere af en guddommelig Natur og stemme mest overens med vor himmelske Faders Sind.

Heri ligger tillige et Princip, som vi ere forpligtede til at udöve mod alle Mennesker i vort daglige Liv. Dette Princip sikrer alle Sekter, Partier og Troesbekjendere lige og ubrödelige Rettigheder i dette Liv; det paalægger os Forpligtelser mod hverandre i timelige Sager, medens de ovennævnte Principer ikke tilintetgjöre det Sidste, men sammenbinde os stærkere og paalægge os ikke alene Forpligtelser mod hverandre indbyrdes, men gjöre os ansvarlige for Gud.

Derfor sige vi, at de Forenede Staters Konstitution er et herligt Banner, som er grundet paa Guds Visdom. Den er et himmelsk Banner, og strækker sig til Alle, som ere begunstigede med dens Frihedsliflighed, ligesom de kjölige Skygger og forfriskende Vande af en stor Klippe midt i et öde og ufrugtbart Land. Den er ligesom et stort Træ, under hvis Grene Folk fra alle Nationer kunne söge Beskyttelse mod Solens brændende Straaler.

Vi, Brödre, ere berövede Beskyttelsen af denne herlige Konstitution ved de Grummes Grusomhed—af dem, som kun leve for dette Livs Goder, ligesom Dyret for Græsset, og de forglemme, at de Sidste-Dages Hellige, saavelsom Presbyterianerne og andre Troessamfund, have fuldkommen Ret til at nyde af Frugterne paa vor nationale Friheds store Træ. Men uagtet Alt, hvad man har gjort mod os, er denne Frugt ikke mindre kostelig og behagelig for os. Vi kunne ikke afvænnes fra Mælken eller drages fra Brystet; heller ikke ville vi fornægte vor Religion paa Grund af Forfölgelser og Trængsler, men ville være standhaftige indtil Döden.

Vi sige, at Gud er sanddru, at de Forenede Staters Konstitution er god, at Bibelen er sand, Mormons Bog er sand, at Pagtens Bog er sand, at Kristus lever, at Engles Sendelse fra Gud er et urokkeligt Faktum, og vi vide, at vi have en evig Bolig i Himlene, der ej er opfört af Hænder, og hvis Bygmester og Forabejder er Gud. Dette er en Tröst, som vore Undertrykkere ikke kunne föle, naar Skjæbnen lægger sin tunge Haand paa dem, som den har gjort ved os. Hvad er Mennesket? Ihukommer, Brödre, at Lykken er foranderlig for Alle.

Vi ville fortsætte vore Betragtninger en anden Gang.

Vi undertegne os som Eders Venner og Brödre i det evige Evangelium, og Fanger for Jesu Kristi, Evangeliets og de Helliges Skyld.

Vi nedbede Himmelens Velsignelse over de Hellige, som söge at tjene Gud af deres ganske Hjerte, i Jesu Kristi Navn. Amen."

ATTENDE KAPITEL.

De Hellige, hvis Tilstand ved Ankomsten til Quincy i Illinois er meget sörgelig, mödes med Venlighed af Indvaanerne.—En Rapport og Resolutioner til Bedring af deres Omstændigheder vedtages af det Demokratiske Selskab og Quincys Borgere.—Dr. Galland foreslaar Commerce som et passende Nedsættelsessted for de Hellige.—Heber C. Kimball og Theodore Turley begive sig paa Vejen til Jefferson City forat faa Guvernören i Tale, men træffe ham ikke hjemme.—En Samtale mellem Theodore Turley, John Whitmer og Andre. —Dommer King lade Fangerne transportere til Davies County.—En dröj Hentydning.—Joseph ser i et Syn Maaden, hvorpaa de kunne udfries af Fængselet.—Deres Undvigelse og Flugt samt Ankomst til Quincy.—Betragtninger etc. af Joseph.

De Helliges Tilstand, da de naaede Quincy i Illinois, var i Sandhed beklagelig. Berövede deres Ejendele og Alt, vare de midt under en haard og stræng Vinter blevne tvungne til at fly fra Staten Missouri for at redde deres Liv. Indvaanerne af Quincy, der saa deres Lidelser og Nöd, fölte Medlidenhed med dem og sammenkaldte flere Möder for at tage deres Sag under Behandling. I et Möde, som saaledes blev afholdt den 27de Febr. 1839 af det Demokratiske Selskab og Quincys Borgere i Byens Raadhus, fremlagde Hr. Whitney, Medlem af den i et tidligere Möde nedsatte Komite, fölgende Rapport:

"Komiteen, til hvem det Hverv var overdraget at undersöge de Personers Stilling, som for nylig ere ankomne hertil fra Missouri, om de virkelig trænge til Hjælp af denne Stads og dens Omegns Beboere, og om de ere værdige til disses Velgjörenhed, har besluttet at afgive nedenstaaende

Beretning. Komiteens förste Bestræbelse var at skaffe sig nöjagtige Oplysninger om den foreliggende Sag, thi uden disse kunde Komiteen ikke komme til noget bestemt Resultat om, hvad den burde foretage sig. Uden disse kunde vi ikke foreslaa denne Forsamling, hvad der burde gjöres eller hvilke Forholdsregler, der burde tages. Strax efter Komiteens Dannelse indböd vi Hr. Rigdon og nogle Andre at komme til os for at give os en sanddru Beretning om det Forefaldne samt aabent at fortælle os deres Tilstand. Disse Herrer indfandt sig hos os og meddelte os uforbeholdent deres Omstændigheder, og efter nogen Tids Forlöb besluttede Komiteen at hæve Sammenkomsten og at indgive en Indberetning til denne Forsamling, efter först at have anmodet de Indbudne om at affatte en skriftlig kortfattet Rapport over de stedfundne Kjends-

gjerninger, vedrörende Komiteens Hverv, hvilket Önske de have efterkommet, og vi tillade os at fremlægge samme som en Del af vor Beretning.

Komiteen tror, at Alt, hvad som bör gjöres for dem for Nærværende, er at udrække en gavmild Haand, vejledt af den Kjærlighed, som aldrig uddör.

Som Fölge af den Erfaring, vi have gjort, uafhængigt af den os tilstillede Rapport, anse vi det som vor Pligt at anbefale til denne Forsamlings Vedtagelse fölgende Forslag:

1. At de Fremmede, som fornylig ere ankomne fra Missouri og almindelig kjendes under Navnet "Sidste-Dages Hellige," have Krav paa vor Medfölelse og Velvillie, hvorfor vi anbefale dem til al den Hjælpsomhed og Omhu, som det staar i Quincy Borgeres Magt at yde disse Ulykkelige.

2. At en talrig Komite vælges, bestaaende of Medlemmer fra alle Stadens Kvarterer og dens Omegn, hvis Opgave det skal være at gjöre vore Medborgere, der maatte være indtagne mod de Fremmede paa Grund af Fordomme eller falske Fremstillinger, bekjendte med Sagens sande Sammenhæng, og især at oplyse dem om, at disse Folk ikke i mindste Maade have til Hensigt at nedsætte Daglönnen for Arbejdsklassen, men kun söge at fortjene Noget til Livets Ophold.

3. At en Komite vælges, som strax skal underrette Hr. Rigdon og Andre om dens Tilværelse, samt at den bemyndiges til at indhente Oplysninger fra Tid til anden, og om nogen af dens Medlemmer skulde erfare, at En eller Anden er syg, lider Nöd eller mangler Husly, skal Komiteen ufortövet henvende sig direkte til Byens Borgere om Bistand til at afhjælpe alle Savn.

4. At det paalægges sidstnævnte Komite af yderste Evne at skaffe alle disse Folk, som kunne og ville arbejde, en passende Beskjæftigelse, samt paa bedste Maade at opmuntre og tröste dem.

5. At det anbefales alle Quincys Borgere, at de i deres Omgang med de Fremmede til enhver Tid iagttage en anstændig og sömmelig Opförsel og fornemmelig ere forsigtige i al deres Tale, at de ikke udlade sig med Noget, der kan saare deres Fölelser eller paa nogen Maade krænke dem, som ifölge alle Menneskelighedens Love ere berettigede til vor Sympathi og Beklagelse.

Hvilke Forslag ere vedtagne af samtlige Komiteens Medlemmer."

Efter Forslag af Hr. Bushnell bleve Rapporten og Resolutionerne lagte tilside til næste Dags Aften Kl. 7, da Mödet efter Bestemmelsen atter fortsattes og kaldtes til Orden af Ordföreren, Hr. J. W. Whitney.

Ifölge Forslag af Hr. Morris valgtes en Komite, bestaaende af tre Medlemmer, til at foranstalte en Indsamling. D'Hrr. J. T. Holmes, Whitney og Morris bleve valgte, hvilke ialt indsamlede 48 Dollars og 25 Cents, der blev overleveret til "Mormon-Komiteen." Dernæst blev en Komite beskikket til at udfærdige Subskriptionslister og sætte samme i

Cirkulation blandt Befolkningen, for at faa en Indsamling af Klæder og Födemidler bragt istand. Senere blev Komiteens Tal forögøt til ni. Ifölge Forslag af J. T. Holmes blev desuden J. D. Morgan beskikket til at optage en Indsamling hos "Quincys Graa," hvorved der indkom 20 Dollars.

Fölgende Resolutioner bleve derefter fremlagte af J. T. Holmes:

1. At vi respektere Samvittighedsfriheden som naturlig og ukrænkelig og paa det Helligste tilsikret Enhver af vort frie Lands Konstitution.

2. At vi betragte enhver Pöbels Handlinger som aabenbare Brud paa Loven, og Enhver, der deltager i en Pöbels Excesser, er ansvarlig for Guds og Menneskenes Love for enhver Voldshandling, udövet mod en Borgers Liv, Gods eller Rettigheder.

3. At Beboerne af de vestlige Strög af Staten Missouri have ved deres seneste Forfölgelser mod Mormonerne krænket Samvittighedens hellige Rettigheder og Menneskelighedens Love.

4. At Guvernören i Missouri ved at nægte nævnte Folk Beskyttelse, da de trængtes af Pöbelen, og derimod udsendte en Afdeling principlöse Soldater med Ordre til at udrydde dem, har sat en uudslettelig Plet paa den Stat, han præsiderer over.

Disse Resolutioner bleve understöttede med Begejstring af d'Hrr. Holmes, Morris og Whitney.

Paa Forslag bleve Resolutionerne vedtagne, hvorefter Mödet hævedes.

Da Ældste Israel Barlow forlod Missouri i Efteraaret 1838, kom han som Fölge af at have forfejlet Vejen eller af andre Grunde til Des Moines Floden tæt ovenfor dens Udmunding i det sydlige Iowa, blottet for Alt; men ved at fortælle Nogle om sin nödlidende Tilstand, fandt han Venner, som hjalp ham og gave ham Anbefalingsbreve til flere Herrer, hvoriblandt Doktor Isaac Galland, hvem han gjorde bekjendt med de Helliges sörgelige Skjæbne. Hans Beretning vakte Doktorens Medfölelse eller Interesse, eller maaske begge Dele, og var den förste Anledning til Kirkens Nedsættelse i og omkring Commerce, Hancock County, Illinois, thi Br. Barlow begav sig ufortövet til Quincy, sit Bestemmelsessted, og bekjendtgjorde sin Samtale med Doktor Galland for Menigheden. Denne Mand foreslog nemlig Commerce som et passende Nedsættelsessted for de Hellige, og ifölge den Underretning, Joseph under sit Ophold i Fængselet modtog derom, ledtes han til at opmuntre Brödrene til at foretage dette Skridt. En Komite blev fölgelig nedsat for at tage Sagen under Overvejelse og undersöge om Iowa Territorium vilde være et andet passende Bosted for de Hellige.

Den 25de Marts begave Ældsterne Heber C. Kimball og Theodore Turley sig paa Vejen til Jefferson City for at faa Guvernören i Tale. Dog

besögte de först Sheriffen og Fangevogteren i Ray County og anmodede dem om et Kopi af den Arrestordre, ifölge hvilken Fangerne holdtes i Forvaring, men de tilstode, at de havde ingen. Derefter gik de til Dommer King, som udfærdigede en Slags Arrestordre, hvoraf ses, at de allerede havde været arresterede i flere Maaneder uden saameget som en Arrestbefaling, og det ovenikjöbet for Forbrydelser, som man sagde, de havde begaaet i et andet County. Forsynede med alle de Dokumenter, som fandtes eller som bleve udfærdigede for dem vedrörende deres Fængsling, og medbringende Petitioner til de överste Dommere i Staten, ankom de strax efter til Jefferson City.

Guvernören var fraværende. Statssekretæren modtog dem med megen Forekommenhed, og da han saa Papirerne, kunde han neppe tro, at det var alle de Dokumenter, ifölge hvilke Fangerne holdtes arresterede, thi de vare ugyldige. Især var han i höj Grad forbauset over Dommer Kings Handlemaade, men sagde tillige, at han ikke kunde gjöre Noget i denne Sag, og at selv Guvernören, om han var tilstede, Intet kunde udrette. Dog skrev Sekretæren et Brev til Dommer King.

Brödrene sögte derpaa at faa fat i Overdommerne, for at faa en *Writ* of *Habeas-corpus* udfærdiget, og efter at have redet flere hundrede Mile og omsider faaet Overdommeren i Tale, opnaaede de dog ikke deres Öjemed paa Grund af, som han sagde, en Formfejl i Dokumenterne. De kom tilbage til Liberty den 30te Marts og begave sig strax hen til Dommer King, der var yderst forbitret paa dem, fordi de havde meldt Sagen til Guvernören. "Jeg kunde," sagde han, "have ordnet hele Sagen for Dem til Deres Tilfredshed, dersom De blot havde henvendt Dem til mig, og jeg vilde have undertegnet Petitionen for Alle undtagen for Joseph Smith, thi han fortjener ikke at leve."

De besögte derpaa Fængselet, men det blev dem ikke tilladt at komme ind; al den Samtale, de havde med Fangerne, skete gjennem Gittervinduet. Joseph bad Brödrene være ved godt Mod, "thi," sagde han, "vi skulle blive lösladte, men ingen anden Arm end Jehovas kan udfri os nu. Sig Brödrene, at de ikke maa være forsagte, og sörg for at faa de Hellige bort saa hurtigt som mulig."

Den 5te April vendte de atter tilbage til Far West. Samme Dag forpligtede omtrent 50 Mænd i Davies County sig ved Ed til hverken at spise eller drikke, för de havde dræbt Joseph Smith; og deres Anförer, William Bowman, svor i Theodore Turleys Nærværelse, at "fra det Öjeblik, han saa Joseph Smith, vilde han ikke nyde Nogetsomhelst, för han havde dræbt ham." Ligeledes kom otte Mænd—Distriktsdommeren Kapt. Bogart, Dr. Laffity, John Whitmer og fem Andre—ind i Komiteens Lokale i Far West og fremlagde for Broder Theodore Turley en Aabenbaring, given til Joseph Smith den 8de Juli 1838, hvori der siges, at de tolv Apostler skulde samles ved Tempelpladsen i Far West den 26de April, for at

tage Afsked med de Hellige og derfra gaa paa deres Mission til Öerne i Havet. Denne Aabenbaring bad de ham at læse, men Turley svarede: "Mine Herrer, jeg er vel bekjendt med den." "Da maa De som en fornuftig Mand indrömme, at Joseph Smith ikke er nogen Profet eller inspireret Mand, thi han og de Tolv ere nu spredte over hele Skabningen. Lad dem komme, hvis de tör; dersom de vise sig her, ville de blive myrdede. Da altsaa denne Aabenbaring ikke kan blive opfyldt, vil De sandsynligvis nu opgive Deres Tro."

Turley sprang op og sagde: "I Herrens Navn erklærer jeg, at denne Aabenbaring vil blive opfyldt." En Haanlatter var Svaret. John Whitmer hang med Hovedet. "Dersom de Tolv," sagde de, "komme her, ville de blive dræbte; de tör ikke komme hid og tage Afsked, og det gaar med denne som med alle de andre af Smiths fordömte Profetier." De gik Turley nærmere paa Livet og sagde, at han gjorde bedst i at gjöre som John Corrill; han skal nu udgive en Bog, betitlet "Mormonismen upartisk skildret;" han er en fornuftig Mand, og De gjorde rettest i at hjælpe ham." Hertil svarede Turley: "Mine Herrer, jeg formoder, der er Mænd tilstede her, som have hört Corrill sige, at Mormonismen er sand, Joseph Smith er en Profet og inspireret af Gud osv. Jeg henvender mig nu til Dem, John Whitmer. De siger, Corrill er en moralsk og ærlig Mand; tror De ham, naar han siger, Mormons Bog er sand, eller naar han siger, den er ikke sand? Der er mangt og meget, som Folk först offentliggjöre er sandt, og som de senere tilbagekalde og sige er Lögn."

Whitmer spurgte: "Sigter De til mig?" hvortil Turley svarede: "Hvis Kappen passer Dem, behold den. Jeg veed kun, De har kundgjort gjennem Pressen, at en Engel viste Pladerne til Joseph Smith." Whitmer: "Og jeg svarer, at jeg berörte disse Plader med mine Hænder," derpaa beskrev han, hvorledes de vare fæstede sammen, "og de bleve mig foreviste af et overjordisk Væsen." Han erkjendte Alt.

Dommer King, som aabenbart frygtede en Ombytning af Forhörsstedet eller et Forsög fra Fangernes Side paa at flygte, for derved at undgaa hans skandalöse Forfölgelse—og uden al Tvivl ventende, at de vilde blive dræbte paa Vejen—lod dem den 6te April skyndsomt transportere til Davies County under Bevogtning af ti Mænd, kommanderede af Samuel Tilley, Reserveslutter i Clay County. Man lovede at ville före dem gjennem Far West, der laa lige paa Vejen, hvilket de Hellige i nævnte By vidste og fölgelig ventede dem, men istedetfor at opfylde sit Löfte, förte man dem ad en 18 Miles Omvej udenom Byen, langt fra enhver menneskelig Bolig, hvor den bedste Lejlighed til et almindeligt Overfald tilböd sig. Ikkedestomindre ankom de Alle lykkelig og vel til Davies County den 8de, og omtrent en Mil fra Gallatin bleve de overleverede til

County Sheriffen og hans Haandtlangere, hvorefter deres Bevogtere vendte tilbag til Liberty.

"Vi tillode os aldrig," skriver Alexander McRae, en af Fangerne, "at foretage noget vigtigt Skridt, uden först at bede Br. Joseph at adspörge Herren desangaaende. Saa stor var vor Tillid til ham som Profet, at naar han sagde: "Saa siger Herren," vare vi visse paa, det skete, som han sagde, og jo mere vi forsögte det, jo större Tillid fik vi til ham, thi hans Ord sloge aldrig fejl i et eneste Tilfælde.

Kort forinden vi skulde föres til Davies County i Forhör, fik vi Underretning om, at General Atchison eller Doniphan skulde ledsage os med en militær Eskorte, for at beskytte os mod Befolkningens Forbitrelse. Sagen blev dröftet af Brödrene med Undtagelse af Joseph, og de ansaa det, som naturligt var, for det Bedste, og endskjöndt jeg selv ikke havde Noget at sige, stemte jeg dog overens med dem i mit Hjerte. Br. Hyrum spurgte Joseph, hvad han tænkte om denne Sag. Han sad en Stund med böjet Hoved, hensunken i dybe Tanker; derpaa rejste han sig og sagde: "Br. Hyrum, det gaar ikke; vi maa stole paa Herren. Hvis vi tage Vagten med os, vil det være vor Död."

Dette kom meget uventet for os,men Br. Hyrum bemærkede: "Hvis Du siger det i Herrens Navn, ville vi stole paa det." Hvortil Broder Joseph svarede: "I Herrens Navn siger jeg, at hvis vi tage en Eskorte med os, ville vi blive myrdede; men hvis vi stole paa Herren, skulle vi blive frelste, og intet Ondt skal vederfares os, og vi skulle blive behandlede langt bedre end Tilfældet har været, siden vi kom i Arrest."

Dette Svar var afgjörende, og Alle syntes tilfredse. Det blev fölgelig bestemt, at vi ingen extra Vagt skulde have, men blot tillade dem at tage saamange Bevogtere, som de ansaa for fornödent til at sikre sig vore Personer. Da vi ankom til det Sted, hvor Retten havde sit Sæde, begyndte jeg at tro, at Joseph havde taget fejl for een Gangs Skyld, thi Folket styrtede lös mod os *en masse*, raabende: "Dræb dem, dræb dem, Gud fordömme dem, dræb dem!" Jeg kunde ikke öjne nogen anden Udvej til Frelse end at slaa os igjennem, men vi havde ingen Vaaben. Netop nu hævede Br. Joseph, mod hvem Alles Vrede syntes rettet, sig op og sagde: "Vi ere i Eders Haand; hvis vi ere skyldige, skulle vi ikke söge at unddrage os Lovens Straf." Da Hoben hörte disse Ord, steg William Peniston og Kinney eller McKinney, to af vore bitreste Fjender paa den Kant af Landet, op paa nogle Bænke og begyndte at tale til Folket, sigende: "Ja, mine Herrer, disse Mænd ere i vore Hænder; lad os derfor ikke öve Vold, men lad Loven have sin Gang. Loven vil dömme dem, og de skulle straffes efter den. Vi ville ikke gjöre os skyldige i den Skjændsel at tage Loven i vor egen Haand," osv.

Efter nogle Öjeblikkes Forlöb vare de ganske rolige, og syntes nu at være ligesaa venligsindede, som de kort för havde været rasende. Vin

blev hentet, og vi maatte alle drikke paa Venskab med dem. Dette skete i Retssalen (en lille Tömmerhytte, omtrent 12 Fod i Firkant) i Mellemtiden mellem Forhandlingerne, og fra den Tid indtil vi kom bort, kunde man ikke faa nogen Vagt over os, som man turde stole paa, thi vi vandt fuldkommen vore Bevogteres Venskab, saa at de ofte bleve aflöste. Vi sadde tilbords med Dommeren, Advokaterne o.Fl., og det Bedste, Landet kunde opbyde, blev fremsat for os, og tilsidst Senge med ordentlige Sengklæder i—et Privilegium, som vi ikke havde nydt al den Tid, vi havde været i Fængsel.

Medens vi vare der, fremkom ovennævnte Peniston ved en vis Lejlighed halvt for Spög og halvt for Alvor med en temmelig dröj Hentydning til nogle af Brödrene. Dette opförte Br. Josephs Fölelser og han betalte for en Del med samme Mynt, kun med saadan Kraft, at Jorden syntes at bæve under hans Födder, og sagde: "Deres Hjerte er ligesaa sort som Deres Bakkenbarter," hvilke vare aldeles ravnsorte. Peniston syntes at föle sig truffen og forlod beskjæmmet Værelset.

Vore Bevogtere, som vare meget venligsindede mod os, bleve forskrækkede og sagde: "Hr. Smith, tal ikke saaledes, De vil kun bringe Dem selv og Venner i Forlegenhed." Br. Smith svarede: "Frygt ikke for mig, jeg veed nok, hvad jeg gjör." Han tog altid sine Brödre i Forsvar, naar deres Karakter blev angreben, ligemeget hvor upopulært det end var at tale til deres Gunst."

Den 9de April tog Forhöret over Fangerne i Gallatin, Davies County, sin Begyndelse for en drukken Jury, som fordetmeste bestod af Mænd, der havde deltaget i den blodige Tragedie ved Hauns Möller. Austin A King, der var ligesaa beskjænket som Juryen, var præsiderende Dommer, og den berömte Prokurator Burch indtog den vigtige Stilling som Kredsdommer. Forhöret varede i flere Dage, under hvilket de samme Mænd, der om Dagen handlede som Jury, om Natten sadde som Vagt over Fangerne, og ligesom ved det foregaaende Forhör i Richmond maatte ogsaa Brödrene her laane Öre til den laveste og mest afskyelige Tale, som ugudelige og samvittighedslöse Mennesker kunde fremföre.

Broder Stephen Markham, der af Komiteen i Far West var bleven sendt til Gallatin for at besöge Fangerne og medbragte 100 Dollars som Foræring til dem fra Broder Kimball, fik Tilladelse til at afgive sin Forklaring i Retten, men da denne ikke vandt Pöbelens Bifald, overdængede de ham med Skjældsord og Fornærmelser, og truede endog hans Liv i Rettens Paahör. Juryen fremlagde derpaa en Klage imod Fangerne for "Mord, Forræderi, Brandstiftelse, Indbrud og Tyveri."

Samme Nat oplodes Fremtidens Syner for Joseph, og han skuede Maaden hvorpaa og Midlerne hvorved deres snarlige Udfrielse af Fængselet kunde iværksættes; ligeledes saa han den Fare, der truede Broder

Markham, og idet han vækkede ham, sagde han til ham, at dersom han vilde staa tidligt op den næste Morgen og ikke vente paa Dommerne og Advokaterne, som han havde besluttet, men ride rask afsted, skulde han naa sit Hjem i god Behold, ja næsten för han vidste af det; i modsat Fald vilde han blive overfaldt af Pöbelen og dræbt. Næste Morgen stod Broder Markham op ved Daggry og red i fuld Karriere til Far West, hvor han ankom Kl. 9 samme Morgen. Nogle af Pöbelen satte efter for at skyde ham, men kunde ikke indhente ham og maatte saaledes vende om med uforrettet Sag.

Det blev derpaa Fangerne tilladt at faa deres Sag paadömt i Boone County istedetfor i Davies; som Fölge heraf forlode de Gallatin den 15de April under Bevogtning af fire Mænd foruden Sheriffen. Den förste Nat tilbragte de i Adam-ondi-Ahman, hvor de kjöbte to Heste .af Vagten. Den næste Dag tilbagelagde de 20 Mile, og för Sheriffen om Aftenen begav sig iseng, fortalte han dem, at han skulde tage sig en god Drik Grog, og de kunde da gjöre som de behagede. Saaledes var da endelig det gunstige Öjeblik kommen for Joseph og hans Medfanger at undslippe deres Fjender. Sheriffen og tre af Vagten vare gaaede berusede iseng, den anden var villig til at hjælpe Brödrene med at sadle deres Heste og komme bort.

"Da vi vidste," skriver Joseph, "at vore Fjenders eneste Formaal var at faa os ryddede afvejen, at flere af vore Brödre vare blevne masakrerede ved Shoal Creek, blandt hvilke vare to Börn; at de sögte ved enhver Lejlighed at fortrædige de Tilbageblevne i Staten, og at de aldrig bleve dragne til Ansvar for deres barbariske Handlemaade, men derimod opmuntredes af Authoriteterne, ansaa vi denne Lejlighed for gunstig til at iværksætte vor Flugt. Vi ansaa det for en paatrængende Nödvendighed at flygte; thi som naturligt var, elskede vi vort Liv og önskede ikke at falde for Morderes og Stimænds Hænder; vi elskede vore Familier og Venner for höjt til ikke at skulle frigjöre os fra vore Fjenders Vold og fly fra Tyranniets og Trældommens Land, for atter at kunne optræde blandt et Folk, i hvis Bryst lue de Fölelser for Frihed og Lighed, som gave Anledning til vor Nations Opkomst—Fölelser, som Staten Missouris Borgere vare fremmede for. Derfor benyttede vi os af Vagtens Slövhed som Fölge af Brændvinets Virkninger og stak af, og den paafölgende Nat tilbagelagde vi et godt Stykke Vej.

Efterat have fortsat vor Rejse Nat og Dag og efterat have lidt meget af Anstrængelse og Hunger, ankom vi omsider til Quincy i Illinois, hvor jeg blev modtaget med mange Lykönskninger af mine Venner og blev omfavnet af min Familie, som befandt sig over Forventning godt, naar man tager Hensyn til, hvad de havde udstaaet. För jeg forlod Missouri, havde jeg udbetalt til Advokaterne i Richmond 34,000 Dollars i Kontanter, Jorder osv. En Jordlod i Jackson County, som jeg lod dem

faa for 7,000 Dollars, bleve de kort effer budte 10,000 for, hvilket de ikke vilde modtage.

For andre Processer, som bleve anlagte mod mig i de faa Maaneder, jeg opholdt mig i denne Stat, maatte jeg betale i Prokuratorhonorarer omtrent 16,000 Dollars, altsaa tilsammen 50,000 Dollars, som jeg kun fik lidt i Vederlag for, thi undertiden vare Advokaterne bange for Pöbelens Trudsler, og undertiden vare de saa drukne, at de vare aldeles uskikkede til at varetage sine Forretninger; dog gaves der enkelte hæderlige Undtagelser.

Blandt dem, der optraadte som Hovedmænd for de uhörte Forfölgelser mod de Sidste-Dages Hellige, fremhæves Fölgende: Generalerne Clark, Wilson og Lucas, Oberst Price og Cornelius Gillium; ligeledes Kaptejn Bogart, hvis Iver i Undertrykkelsens og Uretfærdighedens Tjeneste var exempellös, og hvis störste Fryd var at stjæle, röve, myrde og udbrede Skræk og Ödelæggelse blandt de Hellige. Han stjal fra mig en prægtig Hest med Sadel og Bidsel, som var vurderet til 200 Dollars, hvilken han solgte til General Wilson. Da jeg kom til Kundskab herom, henvendte jeg mig strax til General Wilson med Anmodning om at udlevere mig Hesten, og han forsikrede mig ved sin Ære som Officer og Gentleman, at jeg skulde faa den tilbage. Dette Löfte blev imidlertid ikke opfyldt.

Alle de Trudsler, Röverier og Mord, som disse Officerer have gjort sig skyldige i, overses aldeles af den udövende Magt i denne Stat, thi Guvernören maatte, for at skjule sin egen Bröde, beskytte dem, som han selv havde emplojeret til at udföre hans morderiske Planer.

Jeg befandt mig som Fange i vore Fjenders Vold i sex Maaneder, og uagtet de havde besluttet at udrydde mig af Tilværelsen tilligemed mine Brödre, som vare hos mig, og uagtet de uden Skygge af Lov og Ret havde dömt os tre forskjellige Gange til at skydes, hvilket jeg senere erfarede, og allerede bestemt Tid og Sted i dette Öjemed, er jeg dog formedelst Guds Barmhjertighed og de Helliges Bönner, der opstige for Naadens Throne, bleven udfriet af Fjendens Hænder og kan atter glæde mig i mine Södskendes og Venners Samfund, hvem jeg elsker og föler mig sammenbunden med, ja med Baand, som ere stærkere end Döden, samt ved at befinde mig i en Stat, hvor jeg tror Lovene blive haandhævede, og hvis Indbyggere ere besjælede af Humanitet og Velvillie.

Medens jeg befandt mig i mine Fjenders Hænder, fölte jeg, som naturligt var, stor Ængstelse for min Familie og mine Venner, som bleve saa umenneskeligt behandlede, og som maatte begræde Tabet af deres Ægtefæller og Börn, og som efter at være blevne berövede næsten Alt, hvad de ejede, bleve drevne fra Hus og Hjem og tvungne til at vanke om som Flygtninge i et fremmed Land, for om muligt at redde dem selv og deres Börn fra den Undergang, hvormed de truedes i Missouri; dog

skylder jeg Sandheden at sige, at for mit eget Vedkommende fölte jeg mig ganske rolig og hengiven i min himmelske Faders Villie. Jeg var mig min Uskyldighed bevidst, saavel som de Helliges, og at vi ikke havde gjort Noget, som fortjente en saa barbarisk Behandling, som den vore Forfölgere havde tildelt os.

Derfor kunde jeg tröstigt henvende mig til den Gud, som har alle Menneskers Hjerter i sin Haand, og som saa ofte havde friet mig fra Dödens Greb, og det enskjöndt al Redning syntes afskaaren og min Undergang var besluttet, idetmindste af Mennesker; og fra det förste Öjeblik, jeg betraadte deres Lejr, fölte jeg, at baade jeg, mine Brödre og vore Familier skulde blive befriede. Ja, den stille Röst, som saa ofte havde tilhvisket mig Tröst i min store Kummer og Nöd, böd mig være ved godt Mod og forjættede mig Frelse, hvilket forskaffede mig stor Glæde. Og endskjöndt "Hedningerne fnysede og Folket grundede paa Forfængelighed," var dog Hærskarernes Herre, Jakobs Gud, min Tilflugt, og naar jeg raabte til ham paa Sorgens Dag, befriede han mig, hvorfor jeg af min ganske Sjæl lover og priser hans hellige Navn, thi endskjöndt "vi trænges paa alle Maader, forsage vi ikke; vi ere tvivlende, men fortvivle ikke; vi ere forfulgte, men ikke forladte; nedslagne, men ikke fortabte." (2 Kor. 4, 8.)

De Helliges Opförsel under de mange Forurettelser og Lidelser, som ere dem tilföjede, har i Sandhed været rosværdig. Deres Mod til at forsvare Brödrene mod Pöbelens Vold; deres Hengivenhed for Sandhedens Sag under de mest trykkende Omstændigheder; deres Kjærlighed for hverandre; deres Beredvillighed til at yde mig og mine Brödre Hjælp, medens vi sukkede i Fængselet; deres Opofrelser, da de forlode Missouri, og deres Bestræbelser for at hjælpe de arme Enker og faderlöse Börn og sikre dem et Hjem i et mere gjæstfrit Land—alt dette tjener til at hæve dem i alle gode og rettænkende Menneskers Agtelse, og har sikret dem Jehovas Miskundhed og et evigt Navn, ja et Navn uudsletteligt som Evigheden. Deres ædle Daad og heltemodige Handlinger til Forsvar for Sandheden og deres Brödre skulle bevares i frisk Minde, naar deres Forfölgeres Navne forlængst ere begravne i Glemselens Nat, eller kun erindrede paa Grund af deres Grusomhed og Barbari.

De Helliges Hengivenhed for mig, medens jeg var i Fængselet, skal jeg aldrig glemme, og naar jeg saa dem blive drevne bort og fornærmede af Slutteren og Vagten, naar de kom for at gjöre Godt, for at indgyde os Mod, fremkaldtes der Fölelser i mit Bryst, som jeg ej kan beskrive. De derimod, som önskede at fornærme os ved deres Trudsler og Gudsbespottelser, höstede Bifald og bleve opmuntrede paa det Bedste.

Men Gud være takket, vi bleve befriede, og endskjöndt nogle af vore elskelige Brödre have beseglet Vidnesbyrdet med deres Blod og have lidt Martyrdöden for Sandhedens Sag, skal dog deres Glæde være evig. Lad os

ikke sörge som dem, "der intet Haab have;" den Tid nærmer sig hurtig, da vi atter skulle skue dem, uden at forstyrres af de Ugudelige. Ja de, som ere hensovede i Kristo, skal han bringe med sig, naar han kommer i sin Herlighed for at beundres af dem, som tro, men for at bringe Hævn over sine Fjender og dem, som ikke ere hans Evangelium lydige.

Paa den Dag skal Enkernes og de Faderlöses Hjerter tröstes, og hver Taare paa deres Kinder aftörres. Prövelserne, de have gjennemgaaet, skulle virke til deres Gavn og berede dem til at leve sammen med disse, der ere udkomne af den store Trængsel, og som have tvættet deres Klæder hvide i Lammets Blod.

Forundres derfor ikke, om I forfölges, men ihukom Frelserens Ord "Tjeneren er ikke bedre end sin Herre; have de forfulgt mig, ville de forfölge Eder." Alle de Lidelser, de Hellige maa gjennemgaa, er kun Opfyldelsen af Profeternes Ord, som ere udtalte siden Verdens Skabelse.

Vi gjöre derfor vel i at lægge Mærke til Tidernes Tegn, at ikke Herrens Dag skal "komme som en Tyv om Natten. Forfölgelse, Fængsel, Lidelse og Död maa vi vente, ifölge Skriftens Vidnesbyrd, der underretter os om, at deres Blod, hvis Sjæle vare under Alteret, kunde ikke blive hævnet paa dem, der bo paa Jorden, för deres Medbrödre vare ihjelslagne ligesom de.

Dersom disse Rædselsscener havde fundet Sted blandt Barbarer, under en Despots Scepter eller i en Nation, hvor en vis Religion var vedtagen som Statsreligion, og alle andre Troesbekjendelser vare banlyste, da kunde der være Skin af Undskyldning. Men hvem kan fatte, at der i et Land, som roser sig af at være Frihedens og Lighedens Vugge, og hvor Rösten af Sejrherrerne, som fordrev vore Fjender, neppe er hendöd, hvor vi hyppig havde færdet blandt dem, hvis Arme vare blevne hærdede i Forsvar af deres Fædreland og Frihed, hvis herlige Institutioner ere et uudtömmeligt Thema for Filosofer og Digtere, og som have vakt hele den civiliserede Verdens Beundring—hvem kan fatte, hvorledes den heftigste Forfölgelse under disse lovende Omstændigheder kunde blive paabegyndt og den rædsomste Tragedie blive opfört af en af disse frie Staters Indbyggere? Hvo kan fatte, hvorledes denne store Republiks Sönner kunde före Dödsstödet mod de Institutioner, for hvilke vore Fædre havde fægtet saa mangt et Slag, og for hvilke saamangen en ædel Patriot havde udgydt sit Blod? og hvorledes der, midt under den almindelige Jubel for vor nationale Frihed, kunde lyde Graad, Jammer og Veraab? Ja! netop i dette Land samlede der sig en Pöbel, som—ringeagtende de fortrinlige Love, som saameget Blod blev udgydt for, og död for al menneskelig Fölelse og den Kjærlighed, som besjælede Frihedskjæmperne—overfaldt de Hellige, fordi deres religiöse Anskuelser afveg fra Andres, og ikke blot ödelagde deres Hjem, fordrev dem og berövede dem deres Gods,

men myrdede mange af Amerikas fribaarne Sönner. Ja en Forfölgelse fandt Sted, som ikke har sin Lige i nyere Tider, og neppe nok i Oldtidens barbariske Tidsaldere. Selv den vilde Indianer maatte blegne ved Beretningen om samme. Det vilde idetmindste have været lidt Tröst, dersom Statens Authoriteter havde været uskyldige i disse Voldshandlinger; men de ere desværre delagtige i Bröden, og uskyldigt Blod, selv Börns, raaber til Himmelen om Hævn.

Jeg spörger Borgerne af denne mægtige Republik, om saadan en Tingenes Tilstand skal passere upaaagtet, og om Enkers, Faderlöses og Fædrelandsvenners Hjerter skulle knuses, og deres Forurettelser lades uden Oprejsning? Nej! Jeg besværger vor Konstitutions Genius. Jeg appellerer til de frie Amerikaneres Patriotisme at standse denne lovlöse og vanhellige Færd, og beder til min Gud, at han vil bevare denne Nation fra de gruelige Fölger af saadanne Voldsgjerninger.

Er der ingen Selvstændighed i det politiske Element? Vil ikke Folket rejse sig i sin Kraft, og med den Bestemthed og Iver, der er saa ejendommelig for dem, sætte en Grændse for dette Uvæsen ved at straffe Ugjerningsmændene paa den eftertrykkelige Maade, deres Daad fortjener, paa det Nationen kan frelses fra den Skjændsel og fremtidige Ruin, som i modsat Tilfælde uundgaaelig vil blive dens Lod?"

NITTENDE KAPITEL.

De sidste Hellige forlade Far West.—En den 8de Juli 1838 given Aabenbaring til de Tolv opfyldes paa det Bogstaveligste.—Byen Commerce bliver under Navn af Nauvoo opbygget af de Hellige.—Joseph giver de Hellige megen Undervisning om Evangeliets Principer og Lærdomme saavelsom om Præstedömmet etc.—Uddrag af en længere Epistel fra de Tolv til Kirken hjemme og i Adspredelsen.

Paa samme Tid som Joseph ankom til Quincy, vare de sidste Hellige ifærd med at forlade Far West. Uagtet de gjorde alt muligt for at paaskynde deres Flytning, vare de dog hele Tiden blevne besværede af deres Fjender, som i bevæbnede Skarer vedbleve at strejfe uhindrede omkring, fornærmende de forsvarslöse Borgere paa næsten alle tænkelige Maader. Broder Anson Call, som ved en vis Lejlighed vovede sig tilbage til Ray County for at sælge sin Ejendom ved Elkhorn, blev strax tagen tilfange af en Neger og ti Mænd af Pöbelen, som sloge ham med knyttede Næver, huggede ham flere Gange over Ansigtet med en Boviekniv og bibragte ham flere Saar. Efterat have mishandlet ham i omtrent fire Timer, förte de ham hen til et Hasselkrat, men medens de her raadsloge om, hvad de skulde gjöre med ham, löb han ind i Krattet og ankom lykkelig til Far West, trods deres Forfölgelser, men maatte opgive Haabet om at redde noget af sit Gods.

Broder Kimball, som tilligemed Komiteen havde Opsyn med de Helliges Bortflytning, efterat Præsident Young var bleven nödsaget til at forlade Far West, eftertragtedes meget af Pöbelen, og maatte som Fölge heraf om Dagen skjule sig, hvor han bedst kunde, og om Natten möde i Raad med Komiteen og Brödrene.

Den 20de April 1839 forlode derpaa de sidste Hellige Far West, hvorved atter et helt Folk, forskjellig anslaaet til mellem 10 og 15,000 Sjæle, var bleven fordrevet fra Hjem og Ejendomme og bragt i den yderste Fattigdom og Nöd. Tabet af Ejendom var uhyre, naar Alt medregnes, saasom Huse, Land, Kvæg, Faar, Svin, Avlsredskaber, Husgeraad, Klæder, Penge og Sæd. Et af de mest blomstrende Countier i Staten tilligemed store Strækninger af andre Countier var bleven forvandlet til et Öde eller kun beboet af omstrejfende Bander af Mordere og Rövere.

Tiden nærmede sig nu med stærke Skridt, da den föromtalte Profeti med Hensyn til de Tolv skulde gaa i Opfyldelse, men det syntes næsten

en Umulighed, at det kunde ske, thi de Hellige vare alle fordrevne fra Landet, og det vilde ifölge Pöbelens Trudsler koste en Apostel Livet, dersom han lod sig tilsyne i Far West. Ikkedestomindre begav Præsident Young i Forening med Ældsterne Orson Pratt, John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith og Alpheus Cutler sig paa Vejen til Far West for at efterkomme Aabenbaringen. Undervejs traf de Ældste John E Page, som endnu var en af de Tolv og som de opfordrede til at fölge med sig, hvilket han derpaa gjorde. Strax för de kom til Far West, mödte de tre andre Brödre, som meldte, at Pobelen under deres Ophold i Byen havde drillet dem med denne Aabenbaring, som de sagde umulig kunde opfyldes, da Apostlerne vare adspredte til de fire Vinde, og udstödte haarde Trudsler mod dem, hvis de fandt dem i Far West den næste Dag. De vendte om og fulgte med Præsident Young og hans Brödre til Fader Timothy B. Clarks Hus tætved Far West. Tidligt om Morgenen den 26de April—Dagen, der var nævnt i Aabenbaringen—blev en Konference afholdt paa dette Sted, ved hvilken 31 Personer udeluktes af Kirken. Apostlerne og de Hellige gik derpaa hen til Byggepladsen for Herrens Hus, og Ældste Cutler, Formanden for Bygningsarbejdet, begyndte atter at lægge Grundvolden, ifölge Aabenbaringen, ved at rulle en stor Sten op til det sydöstlige Hjörne. Fölgende af de Tolvs Kvorum vare tilstede: Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Pratt, John E. Page og John Taylor, som derpaa ordinerede Wilford Woodruff og George A. Smith til Apostelembedet istedetfor dem, som vare faldne. Darwin Chase og Norman Shearer, der netop vare udslupne af Richmond Fængsel og ankomne hertil Aftenen forud, ordineredes til Halvfjerds. De Tolv holdt derpaa Bön i fölgende Orden: Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Pratt, John E. Page, John Taylor, Wilford Woodruff og George A Smith; hvorefter Sangen "Adam-ondi-Ahman" blev sungen. Derpaa toge de Afsked, ifölge Aabenbaringen, med de tilstedeværende Hellige, 18 i Tallet, og hævede Konferencen.

Da de Hellige forlode Forsamlingen, sagde Theodore Turley til Ældsterne Page og Woodruff: "Vent lidt, medens jeg siger Farvel til Broder Isaac Russell, og idet han bankede paa Dören, kaldte han paa Br. Russell, hvis Hustru raabte: "Kom ind—det er Br. Turley." "Nej, det er det vist ikke," sagde Russell, som syntes helt betuttet, "han rejste jo herfra for to Uger siden;" men da han blev sikker paa, at det var Turley, bad han ham sidde ned, hvilket denne afslog med de Ord: "Det kan jeg ikke, thi saa mister jeg mit Rejseselskab."

"Hvem flere er da med?" spurgte Russell.

"De Tolv."

"De Tolv?"

"Ja veed Du ikke, at det er den 26de idag, den Dag, hvorpaa de

Tolv vare befalede at tage Afsked med deres Venner paa Tempelpladsen, forinden de gik paa deres Missioner til Öerne i Havet? Aabenbaringen er nu opfyldt, og jeg gaar med dem.'

Russell stod maallös af Forbauselse og böd Turley Farvel.

Saaledes opfyldtes Aabenbaringen, om hvilken vore Fjender havde sagt, at selv om alle de andre af Joseph Smiths Aabenbaringer bleve opfyldte, skulde denne dog aldrig blive det, da den havde baade Dag og Datum tilföjet.

Tre Dage efter sin Ankomst fra Missouri, rejste Joseph i Forening med den Komite, som var bleven beskikket til at vælge Nedsættelsessteder for de Hellige, til Iowa og undersögte forskjellige Steder i Lee County samt Egnen omkring Commerce i Hancock County, Illinois. Disse to Countier vare beliggende ligeoverfor hinanden paa hver sin Side af Mississippi Floden. Commerce blev valgt som det mest passende Bosted for de Hellige, og betydelige Landejendomme bleve strax opkjöbte paa Kirkens Vegne. Et Militærfort, kaldet Montrose, havde tidligere ligget paa dette Sted, og der fandtes endnu nogle af de Hytter, som Soldaterne havde opfört.

Den 3die Maj vendte Joseph tilbage til sin Familie og de Hellige i Quincy, hvor han samme Dag for förste Gang siden sin Undvigelse fra Missouri traf sammen med de Tolv, der Dagen i Forvejen vare komne tilbage fra deres Mission til Far West. Deres Möde var i Sandhed gribende og Joseph fölte som en Fader, der efterat være undsluppen et Rædselsherredömme, atter befandt sig blandt sine Börn. De tre næstfölgende Dage afholdt Kirken en Konference i Quincy, hvor Joseph selv præsiderede. Blandt Andet, som her vedtoges, var ogsaa Fölgende: "Herved bevidnes, at denne Konference sanktionerer og bekræfter de Tolvs Forhandling i Konferencen, afholdt paa Tempelpladsen i Far West, Missouri, den 26de April sidstleden."

Den 9de Maj forlod Joseph tilligemed sin Familie Quincy forat tage til Commerce, hvor han ankom Dagen efter og tog Ophold i et Bræddehus ved Flodbredden. At raade, skrive Breve, diktere sit Levnetslöb og udfærdige Dokumenter, der skulde indsendes til Regjeringen i Washington, fremsættende de Helliges Forurettelser etc. i Missouri, samt opmaale Bylodder og mange andre Forretninger lagde Beslag paa hans Tid efter hans Ankomst til denne By. Mange af de Hellige begyndte snart at samles til Commerce og dens Omegn, medens andre, hvoriblandt Præsident Young og flere af de Tolv, flyttede med deres Familier til Montrose paa den anden Side af Floden, hvor de indrettede nogle af de gamle Barakker til midlertidige Boliger. Da Kirken först nedsatte sig i denne Egn, havde selve Byen Commerce kun sex Huse, nemlig et Stenhus, tre Bræddehuse og to Blokhuse; foruden disse var der fire andre

Huse i dens umiddelbare Nærhed, nemlig et Stenhus og tre Blokhuse. Landet var for Störstedelen bedækket med Træer og Buske, og meget af det var saa vaadt og sumpigt, at Vognene neppe kunde föres over det uden at synke i til Axelen. Stedet var tillige saa usundt, at to mislykkede Forsög havde tidligere været gjort af Andre paa at nedsætte sig der. Trods alt dette, troede dog Joseph, at ved Herrens Velsignelse kunde Stedet blive gjort ligesaa sundt som noget andet, og ansaa det for Visdom at pröve og bygge en Stad der. Det gamle Navn Commerce blev forkastet og den nye Stad fik Navn af "Nauvoo," som paa Hebraisk betyder "et yndigt Sted," hvilket var et meget passende Navn, thi Stedet havde, trods sin Usundhed, en skjön Beliggenhed. Den mægtige Mississippi Flod dannede saaledes i sit Löb en Halvcirkel omkring selve Byen, hvorved en stor Del af samme fik Udseende af en Hestesko, medens Floden strömmede forbi hver Ende af nogle af de fornemste Gader. Efter nogle faa Aars Forlöb, da det bakkede Land omkring Byen var bleven opdyrket og Sumpene udtörrede, var Nauvoo bleven ligesaa sund som noget andet Sted i Illinois.

Den 24de Juni kjöbte Kirken Nashville By i Lee County, Iowa, og henved 20,000 Akres Land i dens Nærhed. Kort efter anlagde man endnu en By, som efter Josephs Ordre fik Navn af Zarahemla, paa et större Stykke Land, som var bleven opkjöbt af Biskop Knight ligeoverfor Nauvoo paa Iowa Siden.

Paa denne Tid gav Joseph de Hellige megen Undervisning angaaende Evangeliets Principer og Lærdomme. Af en Tale, som han holdt i en Konference af de Tolv den 27de Juni, hidsætte vi Fölgende:

"Troen kommer derved, at man hörer Guds Ord ved hans Tjeneres Vidnesbyrd; et saadant Vidnesbyrd ledsages altid af Profetiens og Aabenbaringens Aand.

Med Omvendelse bör man ikke spöge hver Dag. Daglig Overtrædelse og daglig Omvendelse er ikke Gud til Velbehag.

Daaben er en hellig Ordinantse, som gaar forud for Annammelsen af den Hellig-Aand; det er den Kanal, gjennem hvilken den Hellig-Aand vil flyde. Den Hellig-Aands Gave kan ikke meddeles paa nogen anden Maade end ved Retfærdighed og Oprigtighed hos den Paagjældende; dersom disse Egenskaber ikke ere tilstede, er det unyttigt at lægge Hænderne paa Nogen for at meddele den Hellig Aand, thi den vil snarere gaa bort fra den, hvem man söger at paalægge den, naar ikke de nævnte Egenskaber findes hos ham eller hende.

Tungemaalsgaven blev given i den Hensigt, at man ved dens Hjælp kunde prædike i det Sprog, Tilhörerne forstode, som f. Ex. paa Pintsefestens Dag. Det er ikke nödvendigt, at Menigheden skal belæres om denne Gave, thi Enhver, der besidder den Hellig-Aand, kan tale om de

Ting, der höre Guds Rige til, ligesaa godt i sit Modersmaal som i et fremmed Sprog, thi Troen kommer ikke derved, at kraftige Gjerninger eller Tegn udföres, men ved Forkyndelsen af Guds Ord.

Læren om de Dödes Opstandelse og den evige Dom bör prædikes som et af Jesu Kristi Evangeliums förste Principer.

Læren om Udvælgelse. Paulus formaner os til at være sikre paa vor Kaldelse og Udvælgelse. Dette er den beseglende Magt, Paulus omtaler paa flere Steder (se Efeserne 1, 13 og 14). "Udi ham ere ogsaa I, da I hörte Sandhedens Ord, Eders Saliggjörelses Evangelium, udi ham ere ogsaa I, der I troede, blevne beseglede med Forjættelsens hellige Aand, som er os et Pant paa vor Arv, til Ejendommens Forlösning, hans Herlighed til Lov."

Dette Princip bör læres og prædikes paa passende Steder, thi Gud har ikke aabenbaret Noget for sin Tjener Joseph uden de Tolv ogsaa skulle vide det, ja endog den ringeste Hellig skal kjende dem, saasnart han er istand til det, thi den Dag skal komme, da Ingen behöver at spörge sin Nabo, om han kjender Herren, thi Alle skulle kjende ham, fra den Störste til den Mindste. Hvorledes skal dette gaa til? Det skal udföres ved den beseglende Aand og ved den anden Tröster, som er omtalt, der vil tilkjendegive sig ved Aabenbaring. Der findes to Tröstere. Den ene er den Hellig-Aand, som blev given paa Pintsefestens Dag og som enhver Hellig vil erholde efter at have troet, omvendt sig og er bleven döbt. Denne förste Tröster eller Hellig-Aand bevirker kun sund Fornuft hos dem, der besidde eller modtage den. Den oplyser Sindet, foröger Forstanden mere og giver den Mand större Kundskab, der er en virkelig Efterkommer af Abraham end en Hedning, skjöndt den maaske ikke viser saa megen Virkning paa Legemet; naar den Hellig-Aand falder paa en ægte Efterkommer af Abraham, er den rolig og alvorlig, og hans hele Sjæl og Legeme opfyldes af Fornuftens rene Aand, medens Aandens Virkninger paa en Hedning bestaar i at bortdrive det gamle Blod og gjöre ham til en ægte Efterkommer af Abraham. Det Menneske, som ikke besidder noget af Abrahams Blod, maa ved den Hellig-Aand undergaa en ny Födsel. I dette Tilfælde kan der vise sig en kraftigere Virkning paa Legemet, som bliver synlig for Öjet, end paa en Israelit, som alligevel strax kan overgaa en Hedning, hvad ren Fornuft angaar.

Den anden Tröster kjendes maaske af nogle af denne Slægt. Efterat et Menneske har faaet Tro paa Kristus, omvendt sig fra sine Synder og er bleven döbt til Syndernes Forladelse og faaet den Hellig-Aand ved Hænders Paalæggelse, hvilken er den förste Tröster, bör han vedblive at vise sig ydmyg for Gud og hungre og törste efter Retfærdighed og efterleve alle Guds Bud, saa vil Herren snart sige til ham: Min Sön, Du skal blive ophöjet osv. Naar Herren tilstrækkelig har ophöjet ham og

ser, at han er bestemt paa at tjene sin Gud, vil Menneskets Kaldelse snart være vis, og han vil modtage den anden Tröster, som Herren har lovet de trofaste Hellige og som Johannes omtaler i sit Evangeliums 14de Kapitel, 12te til 27de Vers:

"Og jeg vil bede Faderen, og han skal give Eder en anden Talsmand, at han skal blive hos Eder evindeligen, den Sandheds Aand, hvilken Verden ikke kan annamme, thi den ser ham ikke, kjender ham ejheller; men I kjende ham, thi han bliver hos Eder, og skal være i Eder. Jeg vil ikke forlade Eder faderlöse; jeg kommer til Eder. * * * Hvo, som haver mine Befalinger, og holder dem, han er den, som mig elsker; men hvo mig elsker, skal elskes af min Fader; og jeg skal elske ham og aabenbare mig for ham. * * * Om Nogen elsker mig, skal han holde mit Ord; og min Fader skal elske ham, og vi skulle komme til ham, og tage Bolig hos ham."

Hvem er den anden Tröster? Det er den Herre Jesus Kristus. Dette opklarer altsaa hele Sagen. Naar Mennesket faar denne Tröster, vil Jesus Kristus ledsage ham eller vise sig for ham Tid efter anden, ja Faderen vil endog aabenbare sig for ham, og de ville tage Bolig hos ham og Himmelens Syner oplades for ham; Herren vil staa for ham Ansigt til Ansigt, og belære ham, paa det han maa faa en fuldkommen Kundskab om Himmeriges Riges Hemmeligheder. I denne Tilstand var det, de gamle Hellige befandt sig, naar Himmelens Syner bleve aabnede for dem, f. Ex. Esaias, Ezekiel, Johannes paa Öen Patmos, Paulus, da han var henrykt i de tre Himle, og alle de Hellige, som vare Medlemmer af den Förstefödtes Kirke.

Aabenbaringens Aand staar i Forbindelse med disse Velsignelser. Et Menneske kan have Gavn af at lægge Mærke til Aabenbaringens Aands förste Tilkjendegivelser; naar man f. Ex. nærer den sunde Kundskab, som tilflyder Sindet, giver den maaske pludselige Ideer, som, naar man lægger Mærke dertil, maaske blive udförte den samme Dag eller i en nær Fremtid, det vil sige, det, som blev fremstillet for Sindet eller Tanken ved Guds Aand, vil gaa i Opfyldelse; naar man saaledes har lært at kjende Guds Aand og fuldkommen forstaar den, kan man erholde mere og mere af Aabenbaringens Principer, indtil man bliver fuldkommengjort ved Jesum Kristum.

En Evangelist er en Patriark, det er, den ældste Mand af Josephs Stamme eller af Abrahams Afkom. Hvorsomhelst Kristi Kirke er oprettet paa Jorden, bör der være en Patriark til Nytte for de Helliges Afkom, ligesom Tilfældet var med Jakob, der gav sine patriarkalske Velsignelser til sine Sönner."

I en Forsamling, som blev afholdt i Nauvoo den 2den Juli, velsignede Joseph Wilford Woodruff og George A. Smith, som nylig vare

blevne kaldte til Apostelembedet, samt Theodore Turley, en af de Halvfjerds, hvorefter Joseph holdt fölgende Tale:

"Lad Naade altid gjöre sig gjældende hos Eder, og vær villig til at tilgive Eders Medskabninger, saasnart I se Tegn paa Omvendelse hos Vedkommende; skulde vi endog tilgive vor Broder, förend han omvender sig eller beder os om Overbærenhed med sig, vil vor himmelske Fader være ligesaa naadig mod os.

De tolv Apostler, saavelsom alle de Hellige, bör være rede til at bekjende alle deres Svagheder og Fejl og ikke holde den mindste af dem skjult; de Tolv bör være ydmyge, ikke hovmodige eller stolte, og ejheller bör den Ene söge at overgaa den Anden, men altid handle saaledes, at det kan tjene dem Alle til Gavn; de bör bede for hinanden, ære deres Broder og ikke bagtale ham eller tale ilde om hans Navn. Hvorfor vil Mennesket ikke lære Visdom i denne sidste Tid, i hvilken vi have saamange Vidnesbyrd og Exempler til vor Vejledning, hellere end at lære ved en bedrövelig Erfaring? Skulde de to Brödre, som nu ere ordinerede til at være Apostler istedetfor de to, som ere faldne, begynde at ophöje sig, indtil de styrte sig i Fordærvelsens Gab og derpaa vade gjennem Mörke og Elendighed, lig Judas, og lade Satan have Magt over dem, lig nogle af de Tolvs Kvorum allerede have gjort, eller ville de lære at bruge Visdom og vandre fremad i Ydmyghed? Jeg haaber og beder til Gud, at de maatte lære Visdom og holde sig ydmyge for Gud, vor evige Fader.

Naar de Tolv eller andre Vidner fremstaa for Forsamlinger, det være sig paa et hvilketsomhelst Sted paa Jorden, og de prædike ved Guds Aands Kraft, og naar Folket forundrer sig derover og siger: "Den Mand har talt længe og mægtigt," lad da den Mand eller de Mænd være forsigtige i ikke at at tilskrive sig selv Æren derfor, men lad dem erindre, at de skulde holde sig ydmyge og give Gud og Lammet Æren; thi det er ved det hellige Præstedömmes Kraft og ved Aandens Indskydelse, de tale. Er Mennesket vel Andet end Stöv? Eller fra hvem faar han sin Kraft og sine Velsignelser uden fra Gud?

Derfor, I tolv Apostler, lægger nöje Mærke til, hvad jeg sagde, og bruger Visdom for Kristi og Eders egen Sjæls Frelses Skyld. I ere ikke udsendte for at blive belærte, men for at give Lærdom. Værer ydmyge, sagtmodige og trofaste, thi denne er en Advarsels Tid og ikke en Tid til megen unyttig Tale. Værer ærlige og oprigtige, og værer ikke Öjentjenere, men værer aabne og frimodige i al Eders Vandel.

O, I Tolv og alle Hellige, forraader aldrig Himmelen, selv om Eders Prövelser, Fristelser, Sorger og Bekymringer skulde blive saa store, at det synes Eder umuligt at udholde dem; forraader aldrig Jesus Kristus, ejheller Eders Brödre; fremsætter ikke Aabenbaringerne i et

andet Lys end det, hvori de ere givne og skrevne, hvadenten de findes i Bibelen, Mormons Bog, Pagtens Bog, eller de, som forhen ere givne og som i Fremtiden ville blive givne Mennesket enten i denne eller den tilkommende Verden. Ja, værer forsigtige i alle Eders Handlinger, saa at I ikke skulde være Aarsag i, at uskyldigt Blod bliver udgydt, og I derved faa Eders fortjente Straf. Alle andre Synder ere smaa i Forhold til den, at synde imod den Hellig-Aand og at begaa Forræderi imod sine Brödre.

Jeg vil tale til Eder om en anden Ting—en Regel, som har været sikker fra Verdens Begyndelse af og er paalidelig endnu og vil fremdeles være det, den er: At naar et Menneske staar op for at fordömme Andre og finder, at hele Kirken er faren vild, medens han selv tror sig at være retfærdig, vid da, at det Menneske staar paa Randen til Apostasi og Fortabelse; dersom han ikke omvender sig, vil han vende denne Guds Gjerning Ryggen, ligesaa sikkert som Herren lever. Denne Regel er ligesaa paalidelig som Jesu Ord, naar han siger, at den, som begjærer Tegn, er ond og vanartet; denne Regel staar ligesaa fast som Himmelens Piller, thi naar I se et Menneske, der begjærer Tegn eller mægtige Gjerninger, kunne I lide paa, at han er ond og vanartet."

Fölgende er et kort Udtog af en længere Forklaring om Præstedömmet og forskjellige af Kirkens Lærdomme:

"Præstedömmet blev först skjænket til Adam; han erholdt Præsidiet derover og var i Besiddelse af dets Nögler fra den ene Generation til den anden. Han fik det, förend denne Verden blev dannet, thi vi læse i 1ste Mosebog, at han fik Herredömmet over hver levende Skabning. Han er Mikael, Erkeengelen, som omtales i Skrifterne. Derefter blev Noa beskikket til det; han er Gabriel og har Myndighed næst efter Adam i Præstedömmet. Gud beskikkede ham til dette Embede og han var Faderen til alle dem, der levede i hans Dage; derfor fik han Herredömmet over dem. Disse Mænd havde Nöglerne til Præstedömmet, först paa Jorden og siden i Himmelen.

Præstedömmet er evigt og var til hos Gud fra Evighed og vil vedblive at existere i al Evighed; det er uden Dages Begyndelse og Aars Ende. Nöglerne dertil maa gjengives fra Himmelen, naarsomhelst Evangeliet skal prædikes for Menneskene. Naar Præstedömmet med dets Magt og Myndighed gjengives, sker det med Adams Samtykke og under hans Ledelse.

Daniel omtaler i sit 7de Kapitel den Gamle af Dage; han mener den ældste Mænd, vor Fader Adam eller Mikael. Han vil samle sine Börn tilsammen og raadföre sig med dem for at de kunne berede sig til Menneskens Söns Komme. Han er Stammefader for Menneskeslægten og præsiderer over alle Menneskers Aander; Alle, som have besiddet

Præstedömmet, skulle staa for ham i dette Raad, som muligen vil blive sammenkaldt, förend nogen af os forlader denne Tilværelse. Adam overgiver ham (Kristus) Myndigheden, som han kun har overtaget for en Tid, og han vender da tilbage til sit forrige Embede som Hoved for Menneskeslægten.

Menneskets Aand er ikke et dannet Væsen; den var til fra Evighed og vil blive til i al Evighed. Det, som er skabt eller dannet, kan ikke vedblive at existere; Jorden, Vandet osv. vare til fra Evighed af som Elementer. Vor Frelser siger, da han taler om Börn, at deres Engle staa altid foran Faderen i Himmelen. Faderen kaldte alle Aanderne sammen förend Menneskets Skabelse. Han (Adam) er Hovedet, og det blev befalet ham at være frugtbar og mangfoldig; Nöglerne til Præstedömmet bleve först skjænkede ham, og han har igjen overdraget dem til Andre. Han skal give Beretning om sin Forvaltning deraf, og Andre skulle staa til Ansvar for ham igjen.

Frelseren, Moses og Elias skjænkede Nöglerne til Peter, Jakob og Johannes ved Forklarelsen paa Bjerget. Præstedömmet har været til fra Evighed af—det har hverken Fader eller Moder. Dersom Ordinantserne ikke undergaa nogen Forandring, forandres Præstedömmet ejheller. Hvorsomhelst Evangeliets Ordinantser forvaltes, findes Præstedömmet.

Hvorledes ere vi komne i Besiddelse af Præstedömmet i disse sidste Dage? Det er bleven os overdraget i den rette Fölgeorden. Peter, Jakob og Johannes erholdt det og de have igjen paalagt Andre det. Kristus er den förste Overpræst; dernæst kommer Adam. Paulus taler om, at Kirken skulde komme til det himmelske Jerusalem og til Engles mange Tusinde; til Gud, Alles Dommer, og til de fuldkommede Retfærdiges Aander samt til den nye Pagts Midler, Jesum. (Heb. 12, 23-24.)

Jeg saa Adam i Dalen Adam-ondi-Ahman; han sammenkaldte sine Börn og gav dem en patriarkalsk Velsignelse. Herren viste sig i deres Midte og han (Adam) velsignede dem Alle og forudsagde, hvad der skulde hænde dem indtil de sidste Tider. (Se Pagtens Bog, 3die Stk.)

Adam velsignede sit Afkom, fordi han vilde bringe dem til Guds Nærværelse. Moses forsögte det Samme med Israels Börn ved den Hellig-Aands Kraft, men han kunde ikke. I Verdens förste Tidsaldere forsögte man paa at erholde Præstedömmets Magt og Myndighed, og Mænd som Elias f. Ex. bleve oprejste for at gjengive det, men det lykkedes ikke dengang; det blev derimod profeteret, at den Dag skulde komme, da Præstedömmet i al sin Kraft og Herlighed atter skulde aabenbares eller gjengives. Paulus taler om Tidernes Fyldes Husholdning, da Gud skulde samle Alt til Et. De Mænd, til hvem Nöglerne have været givne, maa være tilstede i den Uddeling, han taler om, thi de kunne ikke blive fuldkomne uden os.

Disse Mænd ere nu i Himmelen, men deres Afkom lever endnu her paa Jorden. Disse Fortidens hellige Mænd have Medlidenhed med os, Gud vil sende sine Sendebud hertil Jorden. I Matthæi 13, 11 læse vi, at Menneskens Sön skal udsende sine Engle. Alle disse bemyndigede Væsener ville komme ned og forene sig med os i at udföre denne store Gjerning.

Guds Rige er ligt et Sennepskorn. Fröet er lille, men frembringer et stort Træ og Himmelens Fugle bygge Rede i dets Grene. Fuglene ere Englene. Saaledes komme Englene ned; de forene sig og samle deres Börn rundt omkring sig. Vi kunne ikke blive fuldkomne uden dem, ejheller kunne de blive det uden os. Naar dette er skeet, vil Menneskens Sön nedstige og den Gamle af Dage tage Sæde; vi kunne da komme til Engles mange Tusinde, have Selskab med dem og modtage Belærelse af dem. Paulus talte om Mose Gjerninger, om Israels Börns Daab etc. Han vidste dette meget vel, som ogsaa, at Ordinantserne og Velsignelserne vare i Kirken. Paulus var i Besiddelse af disse, og vi kunne godt faa Himmelens Fugle til at bygge Rede i Træets Grene osv.

Dyret förte Krig mod de Hellige og overvandt dem, indtil den Gamle af Dage kom; Dommen blev givet den Höjestes Hellige af den Gamle af Dage, og Tiden kom, da de Hellige besadde Riget. Dette gjör os ikke alene til Præster her, men i al Evighed.

Frelse kan ikke opnaas uden Aabenbaring; det er forgjæves at prædike uden forudgaaende Aabenbaring fra Himmelen. Intet Menneske kan være en Jesu Kristi Tjener, uden han har Jesu Vidnesbyrd, som er Profetiens Aand. Saliggjörelse er altid bleven meddelt ved Vidnesbyrd. Mænd i vore Dage tale om Himmelen og Helvede, og de have dog ikke seet nogen af Stederne, og jeg tör sige, at intet Menneske kjender Noget til dem, uden han har seet dem.

Menneskene give sig Mine af at kunne forudsige. Jeg vil profetere, at Tegnene paa Menneskens Söns Tilkommelse allerede ere begyndte. Vi ville snart faa Krig og Blodsudgydelse; Maanen vil forvandles til Blod. Jeg bevidner dette, og at Menneskens Söns Tilkommelse er nær, ja lige for Dören. Hvis vore Sjæle og Legemer ikke se hen til Menneskens Söns Komme, og dersom vi dö, og endda ikke se fremad, skulle vi være iblandt deres Tal, som skulle bede Bjergene falde over os.

Menneskenes Börns Hjerter skulle vendes til deres Fædre, og Fædrenes til Börnenes, hvadenten de ere levende eller döde, for at de kunne være beredte paa Menneskens Söns Tilkommelse. Dersom Elias ikke kom, vilde hele Jorden blive fordærvet.

Der vil blive oprejst Staver her og der for de Helliges Indsamling. Man kan have talt om Fred, men fra nu af vil hverken de Hellige eller Verden nyde megen Fred. Dette bör dog ikke forhindre os fra at begive

os til Staverne; thi Gud har befalet os at flygte og ikke opsætte Tiden, thi da ville vi vorde adspredte, En her og en Anden der. Der skulle Eders Börn blive velsignede, og selv skulle I bo i Venners Midte og nyde Velsignelser. Evangeliets Net samler alle Slags Fiske.

Jeg profeterer, at den Mand, som töver med at drage bort, naar han har Lejlighed dertil, skal blive angrebet af Djævelen. Krige staa for Dören, og vi maa ikke töve her, men vi behöve ikke at ofre Noget. Zions Opbyggelse bör være vor ivrigste Stræben, thi naar Krig raser, skulle vi fly til Zion, og Raabet lyder nu: skynder Eder. Den sidste Aabenbaring siger, at I skulle ikke have havt Tid til at gaa over Jorden, förend disse Tildragelser komme. De ville komme ligesom Koleraen, Krig, Ildebrand og Jordskjælv kom; den ene Pestilentse vil fölge efter den anden, indtil den Gamle af Dage kommer, og det skal gives de Hellige at dömme.

I skulle ikke tro det Onde, der bliver sagt om mig eller om Kirtland; thi bliver dette et Tilflugtssted for os, vil Djævelen bruge al sin Magt og List for at lægge Snarer for de Hellige. I skulle selv gjöre Eder bekiendte med de Mænd, der, lig Daniel, bede tre Gange om Dagen i Herrens Hus. Se altid op til Præsidentskabet med Tillid og Agtelse, og vær villig til at modtage deres Raad og Lærdomme. Enhver, der er bange eller frygtsom, vil falde i Satans Snarer. Den Tid vil snart komme, da Mennesket ikke skal finde Fred uden i Zion og dens Staver.

Jeg saa Mænd nedlægge deres Sönners Liv, den ene Broder myrde den anden, Kvinder dræbe deres Dötre, og Dötrene söge deres Mödres Liv. Jeg saa Armeer opstillede mod Armeer; jeg saa Blodsudgydelse, Odelæggelse og Ild. Menneskens Sön har sagt, at Moderen skulde være mod sin Datter og Datteren mod sin Moder osv. Disse Ting staa nu for Dören. De ville fölge Guds Hellige fra Stad til Stad. Satan vil rase og Djævelens Aand er optændt af Vrede. Jeg veed ikke, hvor snart disse Ting skulle gaa i Opfyldelse; naar jeg betragter dem, skal jeg da raabe Fred? Nej, jeg vil oplöfte min Röst og vidne om dem. Hvorlænge I ville faa god Höst og Hungersnöden udeblive, veed jeg ikke; naar Figentræt grönnes, er Sommeren nær.

Vi kunne vente Englebesög og modtage deres Betjening, men vi skulle pröve Aanderne, thi det er ofte Tilfældet, at vi tage Fejl af dem. Gud har saaledes beskikket det, at naar han meddeler Noget, skal man ikke tro Andet, end hvad man ser med Öjet og hörer med Öret. Naar I faa et Syn, bed da om dets Udtydning; dersom I ikke faa den, tilluk da Synet, thi der bör haves Vished i Sagen. Et aabent Syn vil tilkjendegive det, som er af Vigtighed. Falske Aander gaa ud over Jorden. Der vil blive mange Tilkjendegivelser, baade af sande og falske Aander.

At blive gjenfödt, sker ved Guds Aand, ved Lydighed til Ordinant-

serne.—Guds Engle have ikke Vinger. Nogle paastaa, at de have seet en Aand, som vilde række dem Haanden, men at de ikke toge den; dette erklærer jeg dog for en Usandhed, thi det er uoverensstemmende med Guds Plan.

En Aand viser sig ikke uden i Herlighed, og en Engel har baade Kjöd og Ben, og vi se ikke dens Herlighed. Djævelen selv kan vise sig som en Lysets Engel. Naar I se en saadan, bed da Gud om at tilkjendegive Eder, om det er en god eller ond Engel; dersom det da er Djævelen, vil han fly for Eder, men dersom han er fra Gud, vil han tilkjendegive det, eller selv lægge for Dagen, fra hvem han er udsendt. Vi kunne spörge Jesus derom, thi han vil vide det; dersom han kommer til el lille Barn, vil han tale i Barnets Sprog og vil gjöre sine Evner og Begreber ligesaa fattelige som Barnets.

Det er ikke enhver Aand og Sang eller ethvert Syn, der er fra Gud; Djævelen er en stor Taler; han besidder stor Magt; han tog Frelseren med sig op paa Templets Tinding og holdt ham i Örkenen fyrretyve Dage. Den Gave, at kunne skjelne mellem Aanderne, vil blive given den præsiderende Ældste; bed derfor for ham, at han maa erholde denne Gave. Tal ikke i Tungemaal, uden I forstaa det, eller uden I faa Udtydningen deraf. Djævelen kan tale i Tungemaal; vor Saliggjörelses Modstander vil arbejde imod os; han vil friste alle Mennesker og tale i fremmede Sprog. Ingen bör tale i Tungemaal, uden han tillige besidder Gaven til at udlægge det, medmindre den præsiderende Ældste skulde give sit Samtykke dertil; da kan han udlægge det selv, eller en-Anden kan gjöre det. Lad os söge at komme i Besiddelse af samme Herlighed som Adam, Abraham, Noa og Apostlerne, som besidde disse Gaver, saa skulle vi blive regnede blandt deres Tal, naar Kristus kommer."

Den 3die Juli döbte Joseph Dr. Isaac Galland, hvis Medvirken Anlæggelsen af Nauvoo for en Del skyldtes, og gav ham Haandspaalæggelse ved Strandbredden; omtrent to Timer efter blev han ordineret til Ældste.

Paa denne Tid skrev de Tolv en længere Epistel til "Ældsterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, til Menigheden i Adspredelsen og til alle de Hellige," som senere blev indrykket i det förste Nr. af "Times and Seasons." Det var et meget lærerigt Dokument, og forskaffede de Hellige megen Tröst og Opmuntring. Saaledes hedder det blandt Andet: "Vi önske at anspore Brödrene til Trofasthed; I have været og blive endnu prövede, og dersom I ikke ere agtpaagivne, ville disse Prövelser gnave paa Eders Sind og frembringe ubehagelige Fölelser; men kom ihu, at nu er Prövelsens Tid; Sejren vil snart blive vor. Nu er det en Klagens—da vil det blive en Glædens Dag; nu er det en Sorgens Dag, men vi skulle om en föje Tid se Herren; vor Sorg vil blive omvendt til Glæde, og Ingen kan tage vor Glæde fra os. Værer oprig-

tige, sanddrue og redelige Mænd, og lader Eders Ord være Eders Forpligtelse. Værer flittige og aarvaagne til Bönnen; beder for og med Eders Familier; opdrager Eders Börn i Herrens Frygt; plejer en ydmyg, stille Aand; klæder den Nögne, mætter den Hungrige, hjælper den Trængende; værer barmhjertige mod Enker og Faderlöse, værer barmhjertige mod Eders Brödre og mod alle Mennesker. Bærer over med hverandres Skröbeligheder, betragtende Eders egne Daarligheder. Fremförer aldrig nogen Anklage mod Eders Brödre. Vogter Eder i Særdeleshed for at gjöre Eder skyldige i disse Ting mod Kirkens Authoriteter og de Ældste; thi en saadan Fremgangsmaade er af Djævelen, der er bleven kaldet Brödrenes Anklager, og Mikael, Erkeengelen, turde ikke fremföre nogen Bespottelsesdom imod Djævelen, men sagde: "Herren straffe Dig." Ethvert Menneske, som vedbliver med en saadan Anklagen og Knurren, vil falde i Djævelens Snare og falde fra, undtagen han omvender sig."

TYVENDE KAPITEL.

Parley P. Pratt og Medfanger föres under en stærk Vagt til Boone Co. i Forhör.—Besværligheder paa Rejsen.—Indsættes ved Ankomsten til Columbia i et mörkt og smudsigt Fængsel, hvorfra det strax efter lykkes Pratt og Phelps at undvige.—De syge Hellige i Nauvoo og Omegn helbredes af Joseph i Skarevis.—De Tolv, skjöndt syge og fattige, begive sig paa deres Mission til England.—Afrejse i tvende Selskaber fra New York og ankomme efter en haard Sörejse til Liverpool.—Mærkelige Hændelser undervejs.

Det vil erindres, at paa samme Tid som Joseph og hans Medfanger indsattes i Liberty Fængsel, bleve Parley P. Pratt, Morris Phelps, Lyman Gibbs, Darwin Chase og Norman Shearer indsatte i Richmond Arresthus i Ray County. Efterat have hensiddet der i omtrent sex Maaneder, bleve de endelig den 24de April 1839 fremförte for en Grandjury, som bestod af de Helliges bitreste Fjender under Forsæde af den berygtede Dommer Austin A. King. Efter dette Forhör bleve Darwin Chase og Norman Shearer lö(sladte, medens de Övrige transporteredes tilbage til Richmond Fængsel. Fru Phelps, som i nogle Dage havde opholdt sig i Fængselet hos sin Mand, i Haab om at han snart vilde blive lösladt, saa sig nödsaget til at byde ham Farvel, og begav sig med sit Barn, overvældet af Sorg og Taarer, paa Vejen til Illinois. Fangernes Antal i Richmond var nu reduceret til tre, og af disse vare kun Parley P. Pratt og Morris Phelps i Kirken; Lyman Gibbs havde nemlig i Forvejen fornægtet Troen. Deres Tal blev kort efter foröget med en Broder ved Navn King Follet, som var bleven bortslæbt fra sin ulykkelige Familie i samme Öjeblik, som de vare ifærd med at forlade Staten. Da de omsider havde Lejlighed til at blive fremstillede for en Distriktsret i Boone County, bleve de om Morgenen den 22de Maj 1839 lænkede sammen to og to og i denne Stilling förte ud af Fængselet. Idet de skulde kjöre bort, samlede Folket i Richmond sig omkring dem, men Ingen syntes at nære nogen Sympathi for dem uden to Personer; den ene af disse var General Parks Frue, som hilste dem igjennem Vinduet, da de kjörte forbi; den anden var Hr. Huggins, Kjöbmand i Richmond, som böjede sig ærbödigt.

De forlode Richmond under Ledsagelse af Landsdommeren Brown og fire bevæbnede Mænd, der skulde passe paa dem, og kjörte til Columbia. Det havde regnet og tordnet i de sidste Dage, hvilket vedvarede næsten uden Ophold under hele Rejsen til deres Bestemmel-

sessted, hvisaarsag de smaa Strömme vare saa opfyldte med Vand, at det næsten var umuligt at sætte over dem.

Den 23de kom Fangerne til en Flod, som var temmelig bred og dyb og som havde en meget stærk Ström. Det var henimod Aften og langt borte fra noget Hus, da de kom dertil; de havde ingen Forfriskning nydt den hele Dag; de standsede nu uden at vide, hvad de skulde gjöre, og ventede en Stund paa, at Vandet skulde synke, men dette skete kun langsomt. Alle vare sultne og utaalmodige; en skyfuld Nat syntes at nærme sig, i hvilken Floden muligens vilde stige höjere inden Morgenen, da det saa ud til at blive Regnvejr igjen.

Medens de befandt sig i denne Forlegenhed, begyndte de at raadslaa om, hvad de skulde gjöre. Tilsidst foreslog Br. Pratt for Landsdommeren, at man skulde aftage ham hans Jern, saa vilde han gaa ud i Vandet og pröve, hvor dybt det var; dette indvilgede Hr. Brown i efter nogen Betænkning.

Pratt sprang derpaa i Vandet, svömmede tvers over Floden og prövede paa at vade tilbage; han mærkede Bunden var haard, og Vandet gik ham op til Hagen under en meget stærk Ström.

Derefter forsögte Fredsdommeren at svömme over Floden paa sin Hest, men denne kastede ham af og han dumpede i Vandet. Dette afgjorde Dagens Skjæbne. Da Hr. Brown var bleven aldeles vaad ved sit Forsög paa at sætte over Floden, besluttede han, at hele Selskabet med deres Bagage strax skulde pröve paa at naa den anden Flodbred. Nogle klædte sig derpaa af og bestege Hestene, tagende deres Klæder, Sadler og Vaaben tilligemed en Kuffert og Sengklæder paa Skuldrene; paa denne Maade kom de over, uden at Töjet blev vaadt, dog först efterat have redet frem og tilbage i Floden adskillige Gange. I dette Arbejde toge baade Vagten og Fangerne lige Del. Alt var nu i Sikkerhed undtagen Vognen; Phelps foreslog at bringe den over ved at lade to Heste spænde for og lade dem svömme over med den; han selv steg derpaa op paa den ene Hest, medens Pratt og en af Vagten svömmede ved Siden af Vognen for at holde den, at ikke Strömmen skulde kaste den tilbage; paa denne Maade naaede de Alle lykkelig og vel den anden Bred. Hver Ting var snart paa sin rette Plads igjen; Fangerne stege i Vognen og Vagten tilhest, hvilke derpaa droge videre og ankom, efterat Mörket var faldet paa og under et stærkt Regnvejr, til et Gjæstgiversted.

Den 24de satte de over Missouri Floden ved "Arrow Rock," saaledes kaldet, fordi Lamaniterne fra alle Dele af Landet gik hertil for at hente haarde Stene til Pilespidse, og den 26de s. M. ankom de alle i god Behold til deres Bestemmelsessted.

Det Efterfölgende er et kort Udtog af Broder Pratts egen Beretning: "Da vi paa vor Rejse befandt os omtrent fire Mile fra Columbia,

fandt vi den Bro, som förte over en stor og rivende Flod aldeles ödelagt, af hvilken Aarsag det tog os nogle Timer at sætte over Floden i en lille Kano og maatte desuden efterlade vor Vogn, vore Sengklæder, Gangklæder og en Kuffert med flere Sager i, som ogsaa vore Böger, Papirer osv., hvilket vi dog Altsammen erholdt efter to Dages Forlöb. Efterat vi havde sat over Floden, over hvilken Vagten red deres Heste, rejste vi videre til Columbia, hvilken Tur Fangerne gjorde tilfods, lænkede to og to sammen om Haandledene. Efterat have gaaet to eller tre Mile, lejede Hr. Brown en Vogn, hvormed vi kjörte direkte til Columbia. Til dette Sted ankom vi ved Solnedgang Söndag Aften; da Vognen kjörte gjennem Gaderne, ledsaget af de bevæbnede Vogtere, forsamlede der sig i Hundredevis af Tilskuere, som droge gjennem Gaderne, medens andre aabnede Döre og Vinduer, nysgjerrige efter at se disse fremmede Væsener, kaldet "Mormoner."

Efter vor Ankomst bleve vi öjeblikkelig förte til Fængselet, uden först at begive os til et Gjæstgiveri for at faa nogle Forfriskninger, endskjöndt vi havde rejst en lang og varm Sommerdag uden at faa Noget at spise. Da vi vare befriede for vore Lænker, bleve vi strax förte fra Vognen til Fængselet; i det næste Öjeblik aabnedes en stor Falddör og vi maatte gaa ned i et afskyeligt Fangehul, der var fuldt af Spindelvæve og Smuds saavel i Loftet og paa Gulvet som omkring paa Væggene; dette Sted var vist ikke bleven benyttet eller rengjort i to Aar; der var hverken Senge, Stole, Vand, Föde ejheller Venner eller noget Menneske, hvem man kunde bede om en Drik koldt Vand; thi Brown og alle de Andre vare gaaede til et Sted, hvor de kunde blive forfriskede. Da vi vare henviste til dette usle Opholdssted, vare vi nær ved at besvime af Hunger, Törst og Træthed.

Vi gik op og ned af Gulvet i nogen Tid, hvorpaa vi sank haablös om og önskede at dö; thi ligesom Elias i gamle Dage, da Herren spurgte ham: "Hvad har Du her at gjöre?" kunde vi svare med Profeten: "De have nedbrudt dine Altere og slaget dine Profeter ihjel med Sværdet; og vi ere alene overblevne, og de söge efter vort Liv, for at tage det fra os; lader os derfor dö."

Da vi havde været nogen Tid i Fængselet, bragte vor nye Fangevogter noget Mad ned til os, men ved denne Tid var jeg for afkræftet til at kunne spise Noget; jeg smagte kun paa det, der var bleven os bragt; derefter aabnedes Falddören og nogle Stole bleve os bragte ind; den nye Dommer Hr. Martin og hans Medhjælper Hr. Hamilton talte dernæst meget venligt til os, saa at vort Sind igjen blev oplivet. Om Natten havde vi det koldt og ubehageligt, eftersom der kun var faa Sengklæder. Næste Morgen bleve vi befalede at komme ud af Fængselet; noget senere paa Dagen fik vi Lov at bo en Etage höjere oppe i et bedre Værelse.

Nu begyndte vi at blive venligt behandlede af vor nye Fangevogter og Dommer, thi det var Hr. Brown, som var Skyld i, at vi bleve daarligt behandlede den foregaaende Aften. Vort Fængsel i Columbia var en stor Træbygning, delt i to Afdelinger; i den ene boede Fangevogteren og hans Familie, den anden tjente til Opholdssted for Fangerne."

I dette deres nye Hjem havde Fangerne tilbragt en Maanedstid, da de i Begyndelsen af Juli Maaned bleve besögte af nogle Venner fra Illinois, nemlig Orson Pratt, Söster Phelps og hendes Broder.

"Den 14de Juli," vedbliver Pratt, "önskede vi som sædvanlig at höjtideligholde Aarsdagen for Friheden i de Forenede Stater. I den Hensigt lavede vi et hvidt Flag, bestaaende af Halvdelen af en Skjorte, hvorpaa Ordet "Frihed" var skrevet med store Bogstaver, ligesom ogsaa en stor amerikansk Örn var anbragt med röde Farver. Vi fik en Stang fra Arrestforvareren, og om Morgenen den 4de var Flaget ophængt fra Vinduet paa Fængselets Forside ud mod den offentlige Plads og vajede triumferende i Luften; det blev betragtet af Byens Indvaanere, som samledes i Hundredevis for at höjtideligholde Nationens Frihedsfest.

Indbyggerne i Byen syntes at være særdeles veltilfredse med vor Foranstaltning og sendte en Del af det Middagsmaaltid, som var tilberedt for dem, der deltoge i Festen, til os og vore Venner, der delte vort triste Fængselliv med saa muntre Sind, som om vi skulde erholde vor Frihed eller være i Paradis inden denne skjæbnesvangre Dags Ende.

Medens vi vare saaledes beskjæftigede i Fængselet, var Byen oplivet ved Militærets Paradering og ved Lyden of Kanonernes Torden, Musikens Toner og kraftige Hurraraab, der gjenlöde fra alle Kanter. Imidlertid skreve vi fölgende Toast, hvilken under deres Middagsmaaltid blev oplæst med mange og lange Bifaldsytringer:

"De patriotiske og gjæstfrie Indbyggere af Boone County: Modstandere af Tyranni og Undertrykkelse samt urokkelig tro mod de oprindelige Grundsætninger for republikansk Frihed; maatte de i Forening med enhver Indbygger i vort udstrakte Land længe nyde de Velsignelser, som flyde af den amerikanske Uafhængighed."

Efter endt Middagsmaaltid toge de nævnte Brödre Afsked med os og begave sig paa Vejen til Illinois, (Söster Phelps fik Tilladelse til endnu at forblive hos sin Mand.) Da de havde tilbagelagt een eller to Mile af Vejen, vendte de om igjen og efterlode deres tre Heste i et Krat en Trediedel Mil fra Fængselet, hvor de i ængstelig Uvished oppebiede Aftenen. Imidlertid toge vi vore Kapper og Hatte paa og forbleve rolige, indtil Solen var gaaet ned.

Under Bön og ivrig Paakaldelse om at blive udfriede fra det lan

og kjedsommelige Fangenskab og igjen at maatte blive forenede med vore Venner og Familier, sang vi fölgende Linier:

O Herre, stands deres lumske Planer
Og lad dem synke i Stövet ned;
Det skumle Fængsel vi da forlader
Og söge Tilflugt i Illinois!

Hvor med de Hellige vi os forene
Og nyde Frihed i fulde Maal—
Det store Gode os Gud forlene,
Mens vi hos dem os hviler ud.

O giv os Glæde—o giv os Hvile,
Og vore Fjender Du borttag!
At selv os Venner maa tilsmile
Paa denne skjæbnesvangre Dag.

Saaledes endte den nationale Friheds Höjtideligholdelse, og vor egen Udfrielse var nu den store Tanke, som beskjæftigede os. Imidlertid var Solen gaaet ned; det forudseede Öjeblik kom—Fangevogterens Fodtrin hörtes paa Trappen; Enhver af os rejste sig og gik hen til Dören. Den store Dör blev aabnet, og vor Aftensmad rakt os gjennem et lille Hul i den indre Dör, som endnu forblev lukket, men tilsidst blev Nöglen dreje om og Kaffekanden stukket ind. Ikke saasnart var Nöglen drejet om, förend Dören blev slaaet op, og i et Öjeblik vare vi alle tre ude af den og löbe ned ad Trappen, ud gjennem Indgangen og hen til Gaardsporten, medens Phelps, som tog fat paa Fangevogteren, undgik at skade ham, hvorpaa vi fortsatte vor Löben over Gjærder og Marker til henimod Krattet, hvor vi ventede at finde vore Venner og vore Heste.

Imidlertid var der gjort Allarm i Staden og Mange satte efter os, Nogle tilhest og Andre tilfods, ledsagede af Hunde og medbringende Skydevaaben og hvad Andet, de havde ved Haanden. Frihedens Flag med dens Örn vajede endnu stolt i det Fjerne, og under dets Ly forekom det os, ligesom vore Nerver bleve styrkede ved ethvert af vore Trin.

Vi naaede vore Heste, bestege dem, og i hurtigt Löb satte vi ad Örkenen til, idet enhver af os tog sin egen Vej. Da jeg kun havde redet et lille Stykke, blev jeg af en ikke langt fra mig med Pistoler bevæbnet Mand raabt an, idet han skreg: "Gud fordömme Dig, stands, eller jeg skyder Dig!" Jeg foer dybere ind i Skoven, medens Forfölgeren tæt bagved

mig gjentog Skriget: "Gud fordömme Dig, stands, eller jeg skyder Dig," indtil det omsider hendöde i det Fjerne. Jeg red en Mil ind i Skoven, standsede, bandt min Hest i et Krat, gik et Stykke og klavrede op i et Træ for at oppebie Aftenens Frembrud.

Jeg var kun lidet vant til Bevægelse, og blev derfor saa udmattet ved mine Anstrængelser, at jeg besvimede og formaaede derfor ikke at stige ned af Træet, men maatte paa Grund af min Afkræftelse forblive i min Stilling næsten en Time, men da kaldte jeg paa Herren; han styrkede mig, saa at jeg blev istand til at stige ned. Imidlertid var min Hest bleven lös og var gaaet fra mig. Jeg maatte altsaa tage afsted tilfods og fortsatte min Vandring i flere Dage og Nætter næsten uden Föde, da jeg ikke gjerne önskede at blive seet af Nogen.

Efter fem Dages skrækkelige Lidelser af Hunger og Udmattelse kom jeg endelig over Mississippi og befandt mig saaledes atter en Gang i et Frihedens Land. Hr. Phelps var ogsaa lykkelig undkommen, men King Follet blev taget og fört tilbage igjen. Luman Gibbs forblev i Fængselet; han var falden fra og blev en Forræder mod de Andre."

Nogle Maaneder efter blev nævnte King Follet frikjendt og lösladt af Arresten, og sidst af Alle blev Apostaten Luman Gibbs sat paa fri Fod, hvorved Josephs Ord til Fangerne paa Vejen til Independence gik i bogstavelig Opfyldelse; thi uagtet de havde udstaaet mange Lidelser og ofte vare blevne truede paa Livet, var dog Ingen af dem bleven dræbt, men Alle havde den Glæde igjen at möde deres Familier og Venner som frie Mænd.

"Paa Grund af de Helliges Forfölgelser i Missouri," skriver Wilford Woodruff, "og deres stadige Udsættelse for Vejrets Ubehageligheder, bleve mange af dem kastede paa Sygelejet efter deres Ankomst til Commerce eller Nauvoo, som den senere blev kaldet; og da der kun gaves et ringe Antal brugbare Boliger der paa Stedet, lod Joseph sit Hus og sine Telte stilles til deres Raadighed, men ved bestandig at pleje og betjene dem, blev han snart selv angreben. Efter i nogle Dage at have været nödt til at holde sig inde, önskede han meget, idet han overvejede sin Stilling, at maatte blive istand til igjen at overtage sit Kalds Pligter. Om Morgenen den 22de Juni stod han op fra sit Sygeleje og begyndte at administrere til de Syge i sit eget Hus og Gaardsrum, og da han i den Herres Jesu Kristi Navn befalede dem at staa op og blive helbredte, oprejstes de Syge omkring ham paa alle Sider.

Mange laa syge langsmed Flodbredden, og Joseph gik op langsmed Floden til det nedre Stenhus, der var beboet af Ældste Sidney Rigdon, og helbredte alle de Syge, han traf paa undervejs. Iblandt disse var ogsaa Henry G. Sherwood, som laa paa sit Yderste. Joseph stod ved Indgangen til hans Telt og böd ham i Jesu Kristi Navn at staa op og

komme ud af sit Telt, hvilket han gjorde og blev helbredet. Broder Benjamin Brown og hans Familie laa ogsaa syge, og Förstnævnte syntes at være lige ved Döden, da Joseph helbredte ham i Herrens Navn. Efterat have helbredet Alle, som laa syge langsmed Flodbredden saalangt som til Stenbygningen, opfordrede han Ældste Kimball og nogle Andre til at fölge med sig over Floden og besöge de Syge i Montrose, hvor mange af de Hellige havde taget Ophold i de gamle Kaserner, deriblandt flere af de Tolv. Det förste Hus, som han besögte efter sin Ankomst dertil, var det, som var beboet af Ældste Brigham Young, Præsidenten for de tolv Apostlers Kvorum, der ogsaa laa syg. Saasnart Joseph havde helbredet ham, stod han op og ledsagede Profeten paa hans Besög til Andre, som vare i den samme Tilstand. De besögte ogsaa Ældsterne Wilford Woodruff, Orson Pratt og John Taylor, som alle boede i Montrose og som derpaa ledsagede ham videre. Det næste Sted, de besögte, var Elijah Fordhams Hus. Man formodede, idet man traadte ind, at han var ved at drage sit sidste Aandedræt, men Guds Profet gik hen til den döende Mænd, tog fat paa hans höjre Haand og talte til ham; Broder Fordham forblev imidlerted taus, hans Öjne var stive som Glas og han syntes ganske ubevidst om Alt, hvad der foregik omkring ham. Joseph holdt hans Haand og saa for nogen Tid taust ind i hans Öjne, da pludselig Broder Fordhams Udseende forandredes. Hans Syn vendte tilbage, og idet Joseph spurgte ham, om han kjendte ham, svarede han i en lav hviskende Tone "Ja." Joseph spurgte ham derpaa, om han havde Tro til at blive helbredet. Han svarede: "Jeg er bange, det er for sent; dersom De havde kommet för, tror jeg, jeg kunde være bleven helbredet." Profeten sagde: Tror De ikke paa Jesum Kristum?" Han svarede i en svag Tone "Jo." Joseph stod oprejst og holdt endnu hans Haand i Taushed nogle Öjeblikke, derpaa sagde han med meget höj Röst: "Broder Fordham, i Jesu Kristi Navn byder jeg Dig at staa op af din Seng og vorde helbredet." Hans Röst var ligesom Guds Röst og ikke et Menneskes. Det syntes, som om selve Huset rystede i sine Grundvolde. Broder Fordham stod op af sin Seng og blev öjeblikkelig helbredet. Efterat have befriet sig for Bindet om sine Födder, klædte han sig paa, spiste noget Bröd og Mælk og fulgte derpaa Profeten ud paa Gaden. Selskabet besögte dernæst Broder Joseph Bates Noble, som laa meget syg. Han blev ogsaa helbredet af Profeten. Ved denne Tid begyndte de Ugudelige at blive foruroligede, og fulgte Selskabet ind i Broder Nobles Hus. Efterat Broder Noble var bleven helbredet, knælede Alle ned for at bede. Broder Fordham förte Ordet, og medens han bad, faldt han om paa Gulvet Profeten rejste sig, og idet han saa sig omkring, opdagede han, at der var et betydeligt Antal Vantroende i Huset, hvem han derpaa befalede at fjerne sig. Da Værelset var bleven ryddet for de

Vantro, kom Broder Fordham til sin Bevidsthed igjen og fuldendte sin Bön.

Efterat have helbredet de Syge i Montrose, fulgte hele Selskabet Joseph til Flodbredden, hvor han agtede at tage en Baad og vende tilbage til Nauvoo. Medens man ventede paa Baaden, kom en Mand fra Vesten, som havde seet, at de Syge og Döende vare blevne helbredte, til Joseph og bad ham, om han ikke vilde fölge med ham til hans Hus og helbrede to af hans Börn, som vare meget syge; de vare Tvillinger og vare tre Maaneder gamle. Joseph sagde ham, at han ikke selv kunde gaa, men vilde sende en Anden i sit Sted. Han bad derpaa Ældste Wilford Woodruff at gaa med Manden og helbrede hans Börn. Paa samme Tid tog han et Silkelommetörklæde op af sin Lomme og gav det til Broder Woodruff og sagde, at han dermed skulde törre Börnenes Ansigter og de skulde blive helbredte. "Saalænge," vedblev han, "som De bevarer dette Lommetörklæde, skal det være Tegnet paa en Pagt mellem Dem og mig." Ældste Woodruff gjorde, som han var befalet; Börnene bleve helbredte, og han har bevaret Lommetörklædet til denne Dag.

Der gaves mange Syge, som Joseph ikke kunde besöge, men raadede de Tolv til at gaa og helbrede dem, og mange bleve helbredte under deres Hænder. Den fölgende Dag, efterat ovennævnte Tildragelser havde fundet Sted, sendte Joseph Ældsterne Geo. A. og Don Carlos Smith op langsmed Floden for at helbrede de Syge. De rejste opad Floden saalangt som til Ebenezer Robinsons Hus—een eller to Mile og gjorde, som de vare blevne befalede, og de Syge helbredtes."

Strax efter disse Tildragelser begyndte de Tolv, der vare kaldte til at gaa paa Mission til England, at gjöre Forberedelser til Rejsen, uagtet de fleste af dem atter vare blevne syge, og Modstanderen sögte at lægge alle mulige Hindringer ivejen for deres Rejse. Præsident Youngs Helbred var saa daarlig, da han forlod sit Hjem i Montrose, at han ikke engang uden Hjælp kunde begive sig ned til Flodbredden, der kun laa et Par hundrede Alen fra hans Bolig. Den 14de September 1839 tog han Farvel med sin syge Hustru—der kun nogle Dage i Forvejen var nedkommet med et lille Barn—og sine Börn, der ligeledes vare syge og udeafstand til at hjælpe hinanden. Han satte over Floden og ankom lykkelig og vel til Broder Heber C. Kimballs Hus i Nauvoo, hvor han forblev syg indtil den 18de i samme Maaned.

Parley P. Pratt havde efter sin Undvigelse fra Fængselet i Missouri formaaet at erholde et Stykke Land i Nauvoo, hvorpaa han havde bygget sig et Blokhus, som han nu solgte, og forskaffede sig derved Midler til sin Rejse. I Forening med sin Hustru og tre Börn samt Orson Pratt og Hiram Clark forlod han Nauvoo den 29de August, og kjörte i sin egen Vogn, forspændt med to Heste, omtrent 580 Mile gjennem Illinois og

Indiana til Detroit, dengang Hovedstaden i Michigan, beliggende nærved den vestlige Ende af Eriesöen. Efter et kort Ophold her solgte de deres Kjörebefordring, og fortsatte derpaa Rejsen med Dampskib og Jernbane til New York, hvor Parley P. Pratt med Familie opholdt sig i omtrent 6 Maaneder, varetagende Kirkens Forretninger og prædikede Evangeliet med megen Held.

Broder John Taylor var, da han og Ældste Wilford Woodruff forlode Nauvoo, ved god Helbred, men Woodruff havde lagt syg af Koldfeber i 2 Uger, og fra dette sit Sygeleje stod han op for at begive sig paa sin Mission. Begge forlode deres Familier i Montrose syge, fattige og hjælpelöse. Den 8de August tiltraadte de i Forening Rejsen foruden Pung eller Taske, men just som de vare ifærd med at forlade Nauvoo, forærede Ældste Parley P. Pratt Broder Woodruff en Pung, og Ældste Heber C. Kimball gav ham en Dollar.

I Macomb McDonough County, Illinois, afholdt de en Konference, som tillige overværedes af Samuel H. og Don Carlos Smith, to af Josephs Brödre. Medens de opholdt sig her, modtog Ældste Taylor en Hest i Foræring af George Miller og en Saddel af Broder John Vance. De fortsatte derpaa Rejsen til Springfield, hvor han solgte Hesten for at dække Omkostningerne ved Trykningen af et Skrift, som han udgav om de Helliges Forfölgelser i Missouri. Fra dette Sted bleve de befordrede videre af Fader Coltrin. Efterat have naaet Staten Indiana, blev Ældste Taylor, som indtil nu havde nydt god Helbred, syg. Han besvimede flere Gange, og den 28de August faldt han pludselig til Jorden, som om han var bleven ramt af et Slagtilfælde. De fortsatte ikkedestomindre deres Rejse og ankom snart efter til Broder Horace S. Eldredges Hus, hvor Ældste Taylor blev paa det Omhyggeligste plejet og betjent; men da han atter forlod dette Sted, blev han værre, og maatte omsider tage ind paa et Hotel i Germantown, Indiana, indtil hans Sygdom godt og vel var overstaaet.

Ældste Woodruff, som endnu af og til havde Feberanfald, fortsatte sin Rejse efter Broder Taylors Opfordring med Fader Coltrin til Cleveland, Ohio. Derfra rejste han over Söen og ad Kanalen til Albany, New York, hvorfra han tog med Posten til sin Faders Hjem i Farmington Connecticut. Ankommen did, blev han snart kastet paa Sygelejet og maatte holde Sengen i omtrent 15 Dage, medens hans Forældre kun havde lidet Haab om, at han igjen vilde komme sig. Imidlertid afgik en af hans Onkler i Avon City ved Döden; paa sin Dödsseng önskede denne, at Broder Woodruff skulde komme og holde Ligtalen over ham. Han stod derfor op af sin Seng, kjörte sex Mile i det kolde Vejr og holdt Ligtalen for en stor Forsamling af fordums Venner og Bekjendte. Fra denne Stund af var han fuldkommen rask og Feberen forlod ham. Strax

derpaa fortsatte han sin Rejse til New York og besögte siden Long Island og andre Dele af Landet, hvor han prædikede Evangeliet, naarsomhelst Lejlighed gaves, indtil Ældste Taylor ankom til New York.

Omendskjöndt Broder Taylor befandt sig iblandt Fremmede, var han dog ikke forladt. Herren oprejste ham Venner, som toge megen Interesse i hans Velfærd og Bedring. För han var istand til at gaa omkring eller staa og prædike, skaffede de ham Raadhuset til at holde Forsamling i. En talrig Forsamling gav Möde, og han prædikede til dem, siddende i en Stol. Mange Ting of Interesse forefaldt under hans Ophold her, som Pladsen dog ikke tillader os at beröre. Saasnart som han var istand til at drage videre, tog han med Posten til Dayton, Ohio, men standsede undertiden og prædikede undervejs. Under et Forsög paa at besöge en Gren af Kirken i denne Egn, havde han et nyt Anfald af sin Sygdom og maatte igjen gaa tilsengs. Medens han laa syg i Dayton, ankom ogsaa Brödrene Geo. A. Smith, Theodore Turley og Reuben Hedlock dertil. I Forening med disse begav han sig atter paa Rejsen, og da de vare ankomne til Cleveland, fandt de her Præsident Young og Ældste Heber C. Kimball, med hvem de derpaa rejste sammen til Kirtland. Under deres Ophold her bleve flere Forsamlinger afholdte i Templet, og om Söndagen den 17de November 1839 modtoge Ældsterne Taylor og Turley deres Begavelser i Herrens Tempel; Præsident Young salvede Ældste Taylor, og Daniel S. Miles, en af Præsidenterne for de Halvfjerds, salvede Broder Turley. De rejste derpaa alle videre til Staten New York, hvor de fleste af Brödrene standsede og prædikede, medens Ældsterne Turley og Taylor fortsatte deres Rejse til Staden New York, hvortil Broder Taylor ankom med kun een Cent i Lommen. Broder Woodruff var allerede der. Imidertid aabnede Herren Udvej for dem, saa at de erholdt Midler til at betale for deres Rejse over Havet, og den 20de Decbr. 1839 afsejlede de fra New York og ankom til Liverpool den 11te Januar 1840.

Præsident Brigham Young, der, som man vil erindre, ankom syg til Broder Heber C. Kimballs Hus i Nauvoo, forlod först i Forening med denne nævnte By den 18de Septbr. 1839. Den förste Dag tilbagelagde de omtrent fire Mile i en Vogn og toge om Aftenen ind til Broder O. M. Duel. De vare endnu saa svage, at da de ankom dertil, maatte Söster Duel hjælpe Skytsdrengen med at löfte deres Kufferter af Vognen. Den næste Dag kjörte Duel dem 16 Mile til Lima og overrakte dem ved Afskeden en Sölvdollar hver. Fra dette Sted kjörte de videre til Fader Mikesell i Nærheden af Quincy, hvor de opholdt sig et Par Dage. Deres Helbred begyndte nu at blive bedre, og de afholdt en Del Forsamlinger og prædikede til Folket. Den 23de ankom ligeledes Brödrene Geo. A. Smith, Reuben Hedlock og Theodore Turley til Quincy. Disse Brödre havde forladt Nauvoo den 21de s. M. Broder Geo. A Smith efterlod sine Forældre samt en Broder

og Söster syge i en Stald og saa svage, at den Ene neppe var istand til at give den Anden en Drik Vand. För han forlod Nauvoo, aflagde han et Besög i Profeten Josephs Hus, hvor hans Onkel Joseph Smith sen. laa fængslet til Sygelejet. Idet han traadte ind i Værelset, fik den Gamle Öje paa ham, og udbröd smilende: "Hvem har berövet Kirkegaarden sit Offer?" Trods sin Sygdom og sin Families ugunstige Omstændigheder forblev han urokkelig i sin Beslutning at gaa og udföre sin Mission. Hans Onkel velsignede ham og sagde, at han skulde gjenvinde sin Helbred, udföre meget Godt paa sin Mission og vende tilbage i god Behold. Broder John S. Fulmer forærede ham en Hest, men da han var for svag til at ride, maatte han kjöre med Broder Turley, medens Ældste Hedlock besteg hans Hest. Turley, som ogsaa var meget syg og afkræftet, paatog sig at kjöre, men inden han havde kjört en Mil, væltede Vognen, som faldt over dem begge. I denne Stilling laa de, indtil Broder Hedlock fik löftet Vognen af dem og hjulpet dem op igjen.

Fra Quincy droge Brödrene i Forening videre og standsede kun af og til paa Vejen for at udhvile sig og afholde Forsamling blandt de Hellige, indtil de den 17de Oktober ankom til Terre Haute i Indiana. En Del af Vejen befandt Præsident Young sig saa upasselig, at han ikke formaaede at sidde oprejst, af hvilken Aarsag man lavede en Seng til ham i Vognen, og paa denne ikke meget behagelige Maade ankom han til nævnte By, hvor han og Ældste Heber C. Kimball toge ind til Doktor Modisett, der rigtignok var et Medlem af Kirken, men som efter Beskrivelsen at dömme ikke var meget af en Hellig. De andre Brödre toge Ophold hos en Broder ved Navn Milton Stowe, der boede i en af Doktorens Huse. Aftenen efter deres Ankomst blev Heber C. Kimball syg. Doktoren sagde, han kunde give ham Noget, som vilde kurere ham. Han gav ham ogsaa Noget, men det traf sig at være en Spiseskefuld Morfin. Doktoren var nemlig saa beskjænket, at han ikke vidste, hvad han gjorde. Hans Kone saa ham iskjænke Giften, men turde ikke sige Noget, skjöndt hun troede, det vilde dræbe Broder Kimball. Strax efter faldt han helt bevidstlös om paa Gulvet. Præsident Young ilede ham öjeblikkelig tilhjælp og spurgte, hvad det var, Doktoren havde givet ham. Det blev ham da fortalt, at det var Morfin. Saasnart Broder Kimball var kommen sig saavidt, at han kunde tale, böd han dem ikke være bange, thi, sagde han, han skulde ikke dö denne Gang. Præsident Young plejede ham hele Natten; han vadskede ham fem Gange og skiftede hver Gang hans Undertöj. I Begyndelsen var hans Legeme bedækket med tyk Sved, men henimod Morgenstunden begyndte Uddunstningen at blive mere naturlig. Dagen efter befandt han sig betydelig bedre, men var dog ikke istand til at fortsætte Rejsen tilligemed de övrige Brödre. I Forening med Præsident Young blev han derfor tilbage i Terre Haute,

medens deres Rejsefæller den 18de Oktober begave sig paa Vejen til Kirtland, Ohio. För de alligevel toge bort, gav Præsident Young og Kimball dem alle de Penge, de havde, med Undtagelse af fem Dollars.

Den 23de Oktober forlode Præsident Young og Kimball Terre Haute. Doktor Modisett lod sin Sön före dem i sin Vogn 20 Mile til Addison Pratts Hus, hvorfra de af Broder A. W. Babbitt bleve förte videre til Pleasant Garden. I denne Egn forbleve de nogle Dage og prædikede til Folket. Da de havde forladt dette Sted, standsede de kun een Nat, för de naaede Bellville. Herfra toge de videre med Postvogn, men da de stege ind i Vognen, ventede de ikke at blive istand til at kjöre ret langt, thi Alt, hvad de havde i rede Penge, belöb sig kun til 13½ Dollars. De kjörte saalangt som til Indianapolis, hvor de betalte for deres Rejse og fandt, at de havde Midler nok til at fortsætte Rejsen til Richmond i Indiana. Da de ankom dertil, fandt de, at de havde Penge nok til at före dem til Dayton, Ohio. Her var det deres Mening at standse og prædike, indtil de saa sig istand til at tage videre; men da Præsident Young begav sig hen til sin Kuffert for at fremtage af samme de nödvendige Penge til at betale sin Regning med, fandt han, at de havde tilstrækkelig til at före dem til Columbus. Ved at betale sin Regning her, opdagede han, at de endnu havde Penge nok til at före dem til Wooster. Da han atter paa dette Sted gik hen til sin Kuffert forat hente Penge til at betale sin Regning etc., fandt han til sin store Forundring, at de havde nok til at före dem til Cleveland.

Den næste Dag var Söndag den 3die Novbr. Medens de gik ned ad Gaden fra en Forsamling, som de havde overværet, mödte de Broder Kimballs Svigerfader, der havde forladt dem i Terre Haute paa samme Tid som Geo. A. Smith og de andre Brödre. Broder Kimball var dengang saa syg, at han ikke ventede at se ham ilive igjen. Da de derfor atter traf sammen, var hans Svigerfader i höj Grad forbauset over at se ham og troede at se et Gjenfærd for sig. De mödte snart de övrige Brödre og havde et behageligt Gjensyn. Samme Dag toge de videre med Posten og ankom til Kirtland om Aftenen. Da de naaede dette Sted, havde Præsident Young kun 12½ Cents tilbage.

Ved at gjöre et Overslag over sine og Broder Kimballs Udgifter, opdagede han, at udaf de 13½ Dollars, som de havde i Pleasant Garden, havde de udbetalt 87 Dollars. De havde rejst over 400 Mile med Posten, for hvilket de havde betalt fra 8 til 10 Cents pr. Mil. De havde spist tre Maaltider hver om Dagen, og hvert Maaltid havde kostet dem 50 Cents. Hver Nat de laa over, havde de betalt 50 Cents i Logi. Trods alt dette, vidste de, at da de forlode Pleasant Garden havde de kun 13½ Dollars. Deres Penge vare paa en forunderlig Maade ved Guds Kraft blev-

ne forögede, og paa Grund heraf vare de blevne istand til at fortsætte deres Rejse.

Da Missionærerne den 20de Novbr. forlode Kirtland, vare de ved daarlig Helbred, og nogle af dem vare mere skikkede for et Hospital end en Rejse. De toge med Dampskibet fra Fairport ved Eriesöen til Buffalo. I Löbet af Natten opstod der en stærk Storm paa Söen, og Præsident Young gik op paa Dækket. Medens han opholdt sig der, fölte han sig paavirket af Aanden til at bede til Faderen i Jesu Navn og byde Vinden lægge sig. Dette gjorde han og Vinden ophörte.

Fra Buffalo toge de videre med Postvogn og Jernbane til Auburn i Staten New York, hvor Selskabet derpaa oplöste sig, idet Brödrene Taylor og Turley fortsatte Rejsen til Staden New York og de Andre spredte sig i forskjellige Retninger, dels for at prædike Evangeliet og dels for at besöge Slægtninge og Venner. I Hamilton, Madison County, modtog Præsident Young af de Hellige Klæde til en Overfrakke, som en af Söstrene syede for ham, hvilken kom ham til stor Nytte, eftersom han hele Tiden paa Vejen fra Nauvoo af Mangel paa en Overfrakke havde maattet benytte et Tæppe, som han bandt om sig ved Hjælp af et Skjærf. I Begyndelsen af Januar 1840 besögte han i Forening med Broder Geo. A. Smith Ny-Englands Stater, hvor de arbejdede med Flid og Nidkjærhed i Evangeliets Tjeneste til Slutningen af samme Maaned, da de lykkelig og vel ankom til New York.

I denne Stad og dens Omegn vedblev Præsident Young og Ældsterne H. C. Kimball, Parley P. Pratt, Orson Pratt, Geo. A Smith og Reuben Hedlock at holde Forsamlinger og prædike i noget over en Maaneds Tid med nogenlunde Held. Omtrent 40 Personer bleve strax döbte, medens mange andre overbevistes om Sandheden og en Tid efter kom frem og lode sig döbe. Den 9de Marts 1840 afsejlede de alle fra New York med Paketskibet "Patrick Henry" til Liverpool. Da Skibet forlod New Yorks Havn, gjenlöd Strandbredden af de Helliges Sang "The gallant ship is under way," indtil de ikke længere kunde höres fra Skibet Brödrene maatte nöjes med Plads som tredie Klasses Passagerer og maatte selv forsyne sig med Proviant og Sengklæder. For Overfarten betalte de 18 Dollars og gave Kokken een Dollar hver for Madtillavning etc. Efter en besværlig Rejse, som varede i 28 Dage, hvoraf der i 6 Dage var en temmelig stærk Blæst og i 3 a 4 Dage en alvorlig Storm, ankom de til Liverpool den 6te April. Præsident Young og Brödrene H. C. Kimball og P. P. Pratt stege i en Baad og roede iland. Idet Præsident Young for förste Gang betraadte Englands Jordbund, gav han sine Fölelser Luft i et lydeligt Raab af Hosianna. Efterat have forskaffet sig et Værelse, afholdt de en Forsamling, nöde Nadveren sammen og opsendte deres Tak til Gud for hans Beskyttelse og Varetægt, medens de be-

fandt sig paa Havet, samt anraabte ham om at aabne Vejen for dem, saa de maatte blive istand til med Held at udföre deres ansvarsfulde Mission.

Efter alle deres Lidelser og Pröver havde de nu alle tilsidst naaet Europa. De havde lagt Grundstenen til Herrens Hus i Far West og paa dette Sted taget Farvel med de Hellige for at afgaa til Nationerne; de havde krydset det mægtige Dyb og vare endelig i god Behold ankomne til deres Bestemmelsessted. Hvor stor maa ikke deres Glæde have været, naar de i Liverpool skuede tilbage paa Alt, hvad de hvad gjennemgaaet, og overvejede, hvorledes Herren paa saamange vidunderlige Maader havde styrket og bevaret dem.

Vi ville her forlade Brödrene i England for en Stund og före Læseren tilbage til Nauvoo og dens Omegn, hvor vi finde Joseph ivrig beskjæftiget med at varetage Kirkens Tarv og Interesser.

EN OG TYVENDE KAPITEL.

Nauvoo og Omegn gjöres til en Stav af Zion.—Det förste Numer af "*The Times and Seasons*" udkommer.—Joseph Young sen. dör.—Joseph m. Fl. tager til Washington.—Udviser stor Aandsnærværelse og Mod undervejs.—Ankommer tilligemed de Övrige til sit Bestemmelsessted og har en Sammenkomst med Præsident Van Buren.—Rejser derpaa videre til Philadelphia, men vender kort efter tilbage til Washington, hvor han atter har en Sammenkomst med Van Buren.—Uddrag af et interessant Brev.—Ældste Orson Hyde beskikkes en Mission til Jöderne.—Biskop Edward Partridge og Joseph Smith sen. afgaa ved Döden.—Ældste Robert B. Thompson holder Ligtalen over Fader Smith.

Den 5te Oktober 1839 tog en General-Konference af Kirken i Nauvoo sin Begyndelse og varede i tre Dage, ved hvilken Joseph Smith jun. ved Forsamlingens enstemmige Votum blev valgt til Konferencens Præsident og James Sloan til Skriver. Joseph holdt ved denne Lejlighed en længere Tale om Kirkens Tilstand, om de Vanskeligheder, de Hellige havde havt at kjæmpe med og om Maaden, hvorpaa de vare komne til dette Sted. Han spurgte derpaa Brödrene, hvad deres Anskuelser vare med Hensyn til at gjöre Stedet til en Stav af Zion, og da de vare af samme Mening som han, blev det enstemmig vedtaget at organisere en Stav af Zion paa dette Sted, hvortil de Hellige kunde indsamles. Fölgende Embedsmænd bleve derpaa beskikkede, nemlig William Marks til Præsident, Biskop Whitney til Biskop for det midterste Ward, Biskop Partridge for det överste og Biskop Knight for det nederste Ward; George W. Harris, Samuel Bent, Henry G. Sherwood, David Fulmer, Alpheus Cutler, William Huntington, Thomas Grover, Newel Knight, Charles C. Rich, David Dort, Seymour Brunson og Lewis D. Wilson til Medlemmer af Höjraadet.

Dernæst blev det bestemt, at en Gren of Kirken skulde oprettes paa den anden Side af Floden i Iowa Territorium, over hvilken Ældste John Smith, Geo. A. Smiths Fader, blev beskikket til Præsident. Alanson Ripley beskikkedes til Biskop, og Asahel Smith, John M. Burk, A. O. Smoot, Richard Howard, Willard Snow, Erastus Snow, David Pettigrew, Elijah Fordham, Edward Fisher, Elias Smith, John Patten og Stephen Chase valgtes til Medlemmer af Höjraadet. Ligeledes blev det vedtaget at beskikke Dommer Elias Higbee til at ledsage Joseph og Sidney Rigdon til Staden Washington for at fremlægge for de Forenede Staters Kon-

gres de Helliges Klager over Pöbelens Udskejelser i Missouri. Disse Brödre vare nemlig i Forvejen blevne beskikkede ved de Helliges Votum til denne Mission.

I samme Maaned (Oktober) udkom det förste Numer af "*The Times and Seasons*," et religiöst Blad, der udkom maanedlig i Flyveskrift-Format, og udgaves i Nauvoo, Hancock County, Illinois, af Josephs Broder, Don Carlos Smith og Ebenezer Robinson under Firmaet Robinson & Smith som Udgivere.

Den 12te Oktober afgik Præsident Youngs Fader, John Young sen., i sit 77de Aar ved Döden i Quincy, Adams County, Illinois. Han havde været Soldat under Revolutionen og hensov under Indflydelsen af den Tro, som opholdt hans Sjæl i Dödens Kvaler, i et herligt Haab om Udödelighed. Han beviste derved tilfulde for Alle, at den Religion, han glædede sig ved i Livet, var istand til at yde ham Bistand i Döden, og faldt som en Martyr for Jesu Religion, thi hans Död var en Fölge af hans Lidelser under de grusomme Forfölgelser i Missouri.

Den 29de s. M. forlode Joseph, Sidney Rigdon, Elias Higbee og O. P. Rockwell Nauvoo for at afgaa til Washington. För de naaede Springfield, traf de sammen med Dr. Robert D. Foster, og da Sidney Rigdons Helbred var mindre god, besluttede han at fölge med dem. Fra dette Sted fortsatte de Rejsen i deres Vogne, men da Vejene vare saa slette og Sidney Rigdons Helbred saa daarlig, kunde de ikke rejse meget hurtig. Joseph, som desuden fölte, at han allerede burde være i Washington, forlod derfor sine Rejsefæller og begav sig i Forening med Dommer Higbee ad den korteste Vej til Washington. Medens de endnu befandt sig paa Bjergene et Stykke Vej fra denne Stad, hændte det, at medens deres Kudsk gik ind paa et Værtshus for at tage sig et Glas Grog, bleve deres Heste sky og satte afsted i fuld Fart ned ad Bakken. Joseph overtalte sine Rejsefæller til at blive roligt siddende paa deres Pladse, men maatte holde paa en Kvinde for at hindre hende fra at kaste sit lille Barn ud af Vognen. Passagererne vare overordentlig bange, men Joseph brugte enhver Overtalelse for at berolige deres Fölelser, og idet han aabnede Dören, holdt han sig ved Siden af Vognen det bedste, han kunde, var saa heldig at komme op paa Kudskesædet, fik fat paa Tömmen og standsede Hestene, efterat de havde löbet to eller tre Mile, og hverken Vogn, Heste eller Passagerer kom til nogen Skade. Hans Opförsel blev omtalt med den störste Ros, og intet Sprog kunde udtrykke Passagerernes Taknemmelighed, da de befandt sig i Sikkerhed og Hestene vare blevne rolige. Der var en Del Medlemmer af Kongressen iblandt Passagererne, som foresloge at indgive en Beretning om det Skete til denne Forsamling, do de troede, at en saadan Daad vilde blive belönnet af det Offentlige; men da de ved at erkyndige sig om hans Navn, fandt ud, at det var

Joseph Smith, "Mormon-Profeten," som de kaldte ham, hörte man ikke mere Noget til deres Ros, Taknemmelighed eller Belönning.

Den 28de November ankom de begge til Washington og begave sig den fölgende Dag til Præsident Van Burens Bolig, det saakaldte Hvide Hus, og bleve strax förte til en af de överste Etager, hvor de mödte Præsidenten og bleve förte til hans Modtagelsesværelse. Her overrakte de ham deres Anbefalingsskrivelser, og saasnart han havde læst en af dem, saa han paa dem med et skummelt Blik og sagde: "Hvad kan jeg gjöre? Jeg kan Intet gjöre for Eder. Dersom jeg gjorde Noget, vilde jeg komme i Konflikt med hele Staten Missouri." De lode sig dog ikke afskrække heraf, men fordrede en Undersögelse og lode ham paa samme Tid vide, at de önskede at nyde deres konstitutionelle Rettigheder som andre Borgere. Han lovede da at overveje, hvad han havde sagt, og bemærkede, at han fölte Medlidenhed med dem paa Grund af deres Lidelser. Derpaa spurgte han dem, hvori de Helliges Religion adskilte sig fra alle andre Religioner. Joseph forklarede ham Forskjellen, og bar et kraftigt Vidnesbyrd om dens Sandhed.

Van Buren gjorde ikke noget gunstigt Indtryk paa Joseph. Han beskrev ham som "en lille Mand med rödlig Ansigtsfarve, blondt Haar og almindelige Ansigtstræk. Han har et skummelt Aasyn og et fyldigt, men uproportioneret Legeme, og for endelig at komme lige til Sagen, han er saa fuld af Fordomme, (thi han bedömte vor Sag, förend han fik undersögt den), at det ikke var os muligt at bibringe ham Sandhed."

Efter deres Sammenkomst med Præsident Van Buren, besögte de Kongressens Medlemmer fra Illinois og overrakte dem deres Anbefalingsbreve etc. Disse vare i Almindelighed tilböjelige til at begunstige Joseph og de Helliges Sag, hvilket havde sine gode Grunde. De Hellige, der vare flyttede til Illinois, vare nemlig talrige, og de Mænd eller det Parti, til hvis Gunst deres Stemmer ved et Valg kastedes, vare vis paa at gaa af med Sejren, eftersom de to store politiske Partier i Staten Illinois paa den Tid vare omtrent lige stærke. De nævnte Kongresmedlemmer vidste dette, og som Politikere laa det i deres Interesse at gjöre, hvad de kunde, for de Hellige. De mödte derfor sammen, og vedtoge efter nöje at have dröftet Sagen, at udfærdige en Memorial og Petition, som ved Dommer Young, Senator fra Illinois, skulde forelægges Senatet. Man forventede derpaa, at Sagen med alle tilhörende Dokumenter vilde blive henvist til den rette Komite og blive trykt; men trods alle deres Anstrængelser og de tilvejebragte edelige Vidnesbyrd og Dokumenter, havde det dog ingen Virkning paa Kongressen. Hverken Præsidenten, Senatet eller Repræsentanternes Hus vilde gjöre Noget for at kalde Staten Missouri til Regnskab for de barbariske Handlinger, som Indvaanerne af denne Stat havde begaaet imod frie og uskyldige amerikanske Borgere. Kirken

havde appelleret til Guvernörer, Dommere og Regenter, og ved dens Præsident appellerede den nu til Nationens överste Magistrat og Kongressen, hvor enhver Stat i Republiken var repræsenteret—de höjeste Authoriteter i Landet. Der var ingen Hjælp at erholde af nogen af dem og fölgelig intet Andet at gjöre end roligt at overlade det Hele i en retfærdig Guds Haand, som i sin egen bestemte Tid vil tale sit Folks Sag.

Det er interessant at læse Josephs Mening om de Mænd, som han kom i Berörelse med under sit Ophold i Washington. "I Almindelighed," siger han, "er der kun liden Fasthed og hæderlig Opförsel iblandt dem, der ere sendte hertil for at repræsentere Folket, men derimod en god Del Pragtsyge og Forfængelighed. Der lægges en stor Begjærlighed for Dagen efter at vise sin Veltalenhed ved de ubetydeligste Lejligheder —og saa megen Etikette, idet man bukker og skraber, snor og vender sig for at vise deres taabelige Vittighed, at det forekommer os, de derved snarere vise deres Naragtighed end den virkelige Værdighed, som sömmer sig for en saa stor Nations Repræsentanter som vor. Dog er der nogle Undtagelser."

Fra Washington tog han med Jernbane til Philadelphia, hvor han ankom den 21de December. Brödrene Rockwell og Higbee fulgte efter med deres Kjörebefordring. Sidney Rigdon forblev tilbage syg under Doktor Fosters Lægebehandling. Joseph tilbragte nogen Tid i Philadelphia med at prædike og besöge de Hellige fra Hus til Hus. Under sit Ophold der, blev der givet ham Lejlighed til at prædike i en stor og rummelig Kirke for en Forsamling paa omtrent 3000 Mennesker. Ældste Rigdon, der nu var kommen sig en Del og atter var truffet sammen med Joseph i Philadelphia, talte först og dvælede ved Evangeliet, hvis Principer han beviste af Bibelen. Da han var færdig, rejste Joseph sig ligesom en Löve, der var ifærd med at bröle; og idet han var fuld af den Hellig-Aand, talte han med stor Kraft og bar Vidnesbyrd om de Syner, han havde havt, om Englebesög og Maaden, hvorpaa han fandt Pladerne, hvorfra han senere ved Guds Gave og Kraft oversatte Mormons Bog. Han begyndte med at sige, at dersom ingen Anden havde Mod til at vidne om saa herligt et Budskab fra Himmelen og om Opdagelsen af saa herlig en Optegnelse, fölte han til at gjöre det som en Pligt imod Folket og overlade Resultatet i Guds Haand. Den hele Forsamling var ligesom bedövet og elektriseret over, hvad de havde hört, og store Skarer bleve strax efter döbte i Philadelphia og Omegn, medens paa samme Tid Grene sprang op hist og her i forskjellige Retninger.

I Slutningen af Januar 1840 forlod han atter Philadelphia, for i Forening med Brödrene Higbee, Rockwell og Foster at begive sig tilbage til Washington, hvor han paany havde en Sammenkomst med Van Buren, der denne Gang behandlede ham meget uhöfligt. Det var med den

störste Uvillie, at han vilde lytte til, hvad han havde at sige og som Svar udtalte hin Sentents, der med Rette har opnaaet en saa vidstrakt Kundbarhed iblandt de Sidste-Dages Hellige: "Mine Herrer, Eders Sag er retfærdig, men jeg kan Intet gjöre for Eder, og dersom jeg tager Eder i Forsvar, vil jeg tabe Missouris Stemme." Med Hensyn til denne Sammenkomst bemærker Joseph: "Hans hele Fremfærd beviste, at han var en Embedsjæger, at Indbildskhed var den fremherskende Lidenskab hos ham, og at enhver Fölelse for Ret og Retfærdighed var ham fremmed. Jeg fandt, at han var en Mand, som jeg ikke med god Samvittighed kunde understötte som Hoved for vor ædle Republik." Han havde tillige en Sammenkomst med John C. Calhoon, Senator fra Syd-Carolina, hvis Opförsel imod ham passede daarlig til hans Stilling. Under sin Samtale med ham angaaende de Helliges Forfölgelser ytrede denne berömte Statsmand: "Det angaar et kildent Spörgsmaal, nemlig Spörgsmaalet om Statsrettigheder; det gaar ikke an at röre op i det." En anden Senator ved Navn Henry Clay, som han ogsaa personlig henvendte sig til, bemærkede koldt: "De gjorde bedre i at drage til Oregon."

Joseph, som ved forskjellige Lejligheder havde havt Anledning til at lade sig höre offentlig under sit Ophold i Washington, fandt en af sine Prædikener kortelig rapporteret af et Kongresmedlem, hvoraf vi hidsætte Fölgende.

"Washington, den 6te Febr. 1840.

Min kjære Marie!

Forrige Aften gik jeg hen for at höre Joseph Smith, den berömte Mormon, fremsætte sin Lære. Jeg tilligemed adskillige Andre nærede det Önske at lære at forstaa hans Grundsætninger, saaledes som han selv fremsætter dem.

Han er ikke en dannet (educated) Mand, men han er ligefrem, klog og skarpsindig. Alt, hvad han siger, bliver sagt paa en Maade, at det efterlader det Indtryk, at han er oprigtig. Der er ingen Letsindighed, ingen Fanatisme, ingen Mangel paa Værdighed i hans Adfærd. Han ser ud til at være i en Alder mellem fyrretyve og fem og fyrretyve Aar, er over Middelstörrelse, og hvad I Damer vilde kalde en meget godt udseende Mand. I hans Klædedragt er der ikke noget Særegent, men han ligner deri en fordringslös Borger. Af Haandtering er han Landmand, men er öjensynlig godt belæst. * * *

I hele hans Tale, som optog over to Timer, udtrykte han ikke Noget, der i mindste Maade gik ud paa at fordærve Samfundets Moralitet eller nedværdige Menneskene. Derimod var der Meget i hans Lærdomme, som vilde formilde Menneskenes Fölelser mod hverandre, hvis de bleve efterfulgte, og som vilde gjöre dem fornuftigere, end de i Almindelighed ere.

Der var ingen Heftighed, ingen Forbitrelse i hans Tale. Hans Religion synes at bestaa i Ydmyghed og Mildhed. * * *

Gjennem hele sin Tale lagde han tydeligt sin Menneskekjærlighed og Overbærenhed for Dagen. Mormon-Bibelen, sagde han, var given ham direkte fra Himmelen. Dersom dens Forfatter var paa Jorden, da var det ham (Smith), men den Ide, han önskede at indprænte, var, at han havde nedskrevet den saaledes, som det blev dikteret ham af Gud. * * *

Min Mening om Mormonerne har forandret sig. De ere et forurettet og æreskjændet Folk. * * *

Din hengivne Mand,

L. M. Davis.

E. S. Jeg forglemte at sige, at han ikke tror paa Barnedaab eller Bestænkelse, men Daab ved Nedsænkelse efter Otteaars-Alderen."

Omtrent 491 Personer havde indgivet Fordring paa Skadeserstatning at Staten Missouri til et Belöb af 1,381,044 Dollars, men dette var ikke Alt. En Mængde lignende Fordringer havdes i Behold, angaaende hvilke Joseph sagde, at "om de ikke snart blive betalte, ville de inden lang Tid udgjöre en net Sum, naar Renterne blive tillagte." Da han fandt, at det vilde være omsonst at töve længere i Washington og besvære Præsidenten eller Kongressen med de Helliges retfærdige Fordringer om Beskyttelse og Gjenoprejsning, forlod han denne Stad i Forening med Broder O. P. Rockwell og Dr. Foster og begav sig den 6te Februar 1840 paa Hjemvejen. Dommer Higbee, der var den Eneste, som forblev tilbage, havde endnu nogle Sammenkomster med Komiteen, men hans Bestræbelser vare uden Nytte. De vare imod, at Kongressen skulde foretage Noget ved Sagen, og henviste de Hellige til Missouris egen Legislatur og Domstole.

Joseph og Brödrene toge derpaa med Jernbane og Postvogn til Dayton, Ohio, hvor de fandt deres Heste, som de havde efterladt der paa Henrejsen til Washington, i god Behold. Broder Rockwell forblev tilbage i Dayton, medens Joseph og Doktor Foster fortsatte Rejsen tilhest. Da Vejene vare overordentlig slette, var Rejsen meget langsom og trættende.

"Onsdag den 4de Marts," skriver Joseph, "ankom jeg i Sikkerhed til Nauvoo efter en trættende Rejse gjennem Sne og Snavs, efterat have været Vidne til mange oprörende Handlinger, udövede af Regjeringens Embedsmænd, hvis eneste Formaal skulde være Folkets Fred, Velstand og Lykke; men istedet derfor opdagede jeg, at den offentlige Mening og personlige Interesser var Drivfjedren hos disse Magthavere. Mit Hjerte blöder i mig, naar jeg formedelst den Almægtiges Syner ser

denne Nations Ende, dersom den vedbliver at ringeagte dens gode Borgeres Raab og Bönner, saaledes som den hidtil har gjort og endnu gjör.

Jeg har ogsaa paa min Rejse nydt mange dyrebare Öjeblikke iblandt de Hellige.

Paa min Hjemrejse undlod jeg ikke at udraabe Martin Van Burens Uretfærdighed og Fornærmelser imod mig og et forurettet Folk, hvilket vil have sin Virkning paa den offentlige Mening. Maatte han aldrig igjen blive valgt til nogen Tillidspost eller komme til at beklæde nogen Værdighed, ved hvilken han kunde undertrykke de Uskyldige og lade de Skyldige gaa fri!"

Idet han omtaler Regjeringens Afslag med Hensyn til at give de Hellige Oprejsning for deres Forurettelser, siger han: "Siden Kongressen afslog at skaffe os Ret, har Herren begyndt at hjemsöge Landet, og han vil vedblive dermed, hvis Folket ikke omvender sig; thi dets Indbyggere som Nation betragtet staa nu som skyldige i Mord, Röveri og Plyndren, da de have nægtet at beskytte deres Medborgere og haandhæve Retfærdighed ifölge deres egen Konstitution."

Den 6te og 7de April blev der afholdt en Konference i Nauvoo, hvor Joseph selv var tilstede og præsiderede, og under hvilken han gav de Hellige megen Lærdom og Undervisning. Ældste Orson Hyde holdt et længere Foredrag for Konferencen og sagde, at der for nogle Aar siden var bleven profeteret, at han havde et stort Arbejde at udföre iblandt Jöderne og at Herrens Aand for ikke længe siden havde paamindet ham om at besöge dette Folk og forskaffe sig al den Oplysning, han kunde, om deres Færd og Forhaabninger, for siden at meddele samme til Kirken og hele Nationen. Han sagde, at han havde isinde at besöge Jöderne i New York, London og Amsterdam og derpaa i Konstantinopel og det Hellige Land.

Efter Forslag blev det besluttet, at Ældste Orson Hyde skulde udföre sin Mission blandt Jöderne, og at der skulde gives ham Anbefalingsbreve af Konferencens Præsident og Skriver.

Ældste John E. Page stod derpaa frem og holdt et kraftigt Foredrag angaaende Ældste Hydes Mission, Jödernes Indsamling og Gjenoprettelsen af Israels Hus. Han beviste i Korthed, men klart og tydeligt, at dette maatte finde Sted ifölge Bibelen, Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog, samt at Tiden var kommen til Opfyldelsen deraf.

Efter Forslag af Præsident Smith blev det derpaa vedtaget at beskikke Ældste John E. Page til at ledsage Ældste Hyde paa hans Mission til Jerusalem, og den 15de April forlode de begge Nauvoo i denne Hensigt.

Frederick G. Williams fremstillede sig dernæst for Konferencen,

bad ydmygt om Tilgivelse for sin Opförsel og udtrykte sin Beslutning om at ville gjöre Guds Villie for Fremtiden. Hans Sag blev taget under Overvejelse, og det blev enstemmig vedtaget at gjenoptage Frederick G. Williams i Fællesskab med Kirken. Ligeledes blev der af en dertil beskikket Komite gjort Udkast til Resolutioner, der skulde udtrykke Konferencens Misbilligelse af Justits-Komiteens Behandling af de Helliges Ansögning, hvilke Resolutioner forordnedes Optagelse i de offentlige Blade i Quincy. Omtrent 70 Personer bleve döbte under Konferencen og henimod 50 bleve optagne i de Halvfjerdsindstyves Kvorum.

Den 27de Maj afgik Biskop Edward Partridge i en Alder af 46 Aar ved Döden i Nauvoo som Fölge af de skrækkelige Lidelser, han havde udstaaet under Forfölgelserne i Missouri, "og var," skriver Joseph, "En iblandt det Tal, hvis Blod vil kræves af denne Slægt." Omtrent 250 Huse vare ved denne Tid blevne opförte af de Hellige i Nauvoo, som nu talte imellem 2 a 3,000 Indbyggere.

I Juli Maaned satte nogle Missourianere over Floden til Hancock County, Illinois, hvor de overfaldt fire af Brödrene og bortförte dem fangne til Missouri. En af disse ophængte de i et Træ, indtil han næsten var död, og pidskede og mishandlede de övrige paa det Frygteligste. Saasnart Efterretningen om disse Grusomheder kom Folket i Nauvoo for Öre, blev et offentligt Möde sammenkaldt, ved hvilket en Indledning og Resolutioner vedtoges, og et Andragende, stilet til Guvernören for Staten Illinois, Thomas Carlin, affattedes, hvori den hele Affære tydelig skildredes og fremsattes. Guvernören anmodedes om at foretage de nödvendige Skridt til Oprettelsen af den lidte Skade og Haandhævelsen af Statens krænkede Love.

Paa denne Tid begyndte Joseph at modtage Meddelelser fra Dr. John C. Bennett. I hvert Brev gjorde han sig Umage for at fortælle, hvormegen Sympathi han fölte for de Hellige under deres Forfölgelser i Missouri, og sagde, at dersom ikke Striden havde endt saa hurtig, vilde han have været hos dem og ydet dem al den Bistand, som hans militære Kundskaber og Dygtighed formaaede.

Den 14de Septbr. 1840 blev det Josephs tunge Lod at skilles fra sin Fader, Joseph Smith sen., Patriark for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Han var den Förste, som annammede Josephs Vidnesbyrd, efterat han havde seet Engelen, og han opmuntrede sin Sön til at være trofast og udholdende med Hensyn til det Budskab, han havde modtaget. Han blev döbt samme Dag som Kirken blev organiseret, nemlig den 6te April 1830. De Strabadser, han maatte udholde i Missouri, paadrog ham en tærende Sygdom, hvoraf han döde i en Alder af 69 Aar, 2 Maaneder og 2 Dage. I fysisk Henseende var han en mærkelig Mand. Han var 6 Fod og 2 Tommer höj, usædvanlig rank af

Væxt og særdeles godt proportioneret. Hans sædvanlige Vægt var henved 200 Pund, og han var meget stærk og rastlös. "I sine yngre Dage," skiver Joseph, "var han bekjendt som En, der var usædvanlig dygtig til at brydes, og ligesom Jakob brödes han aldrig med Nogen uden at kunne kaste ham til Jorden. Han var meget godgjörende og aabnede sit Hus for enhver Trængende. Medens han var i Quincy i Illinois underholdt han Hundreder af de fattige Hellige, der havde taget sin Tilflugt derhen paa Grund af Forfölgelserne i Missouri, og det uagtet han selv var kommen dertil uden Penge."

Hans Ligbegjængelse foregik dem 15de, ved hvilken Lejlighed fölgende Tale blev holdt af Ældste Robert B. Thompson:

"Den Lejlighed, som idag har bragt os sammen, er af en overordentlig Vigtighed, thi det er ikke blot en enkelt Familie, som sörger og græder over denne Mands Död—over ham, hvis Ligbegjængelse vi idag höjtideligholde, men et helt Samfund, ja Tusinder ville idag sige: "En Fader i Israel er gaaen bort."

Den Mand, som vi have været vante til at se op til som Patriark, Fader og Raadgiver, er ikke mere iblandt de Dödelige; han har forladt sit midlertidige Tabernakel, budt Farvel til den jordiske Skueplads, og hans Aand, der nu er fri og ikke besværes af Noget, kan frit bevæge sig i den Verden, hvor de Retfærdiges og Fuldkommengjortes Aander bo, og hvor Smerte og Sygdom, Gjenvordighed og Död ikke kunne trænge ind. Vore Venner, som ere gaaede bort tidligere end denne vor hedengangne og begrædte Fader, vare saadanne, som gjorde Livet behageligt for os,— i hvis Selkab vi fandt saamegen Glæde, og hvilke udbredte en Glands omkring sig i den Kreds, hvori de bevægede sig, og vi vare knyttede til dem ved Venskabets hellige Baand. Deres Dyder og Venlighed ville længe mindes af den sörgende Enke, den utröstelige Mand, de grædende Börn og de næsten til Fortvivlelse af Sorg dybt nedböjede Forældre— samt af en talrig Skare Bekjendte og Venner. Lig Stjernerne hist henne paa Firmamentet skinnede de til Ære baade for sig selv og Kirken i de forskjellige Virkekredse, hvori Forsynet havde sat dem, og vi föle os tilböjelige til at blande vore Taarer med dem, som blive udgydte af deres efterlevende Paarörende.

Vi forstaa imidlertid, at vi ved denne Lejlighed have lidt et usædvanligt Tab, og fölgelig föle vi en endnu större Sorg over samme. Om der nogensinde har været et Menneske, som har kunnet gjöre Fordring paa et Samfunds Hengivenhed, saa var dette Tilfældet med vor elskede nu afdöde Broder. Hvis der nogensinde er indtruffet nogen Begivenhed, som kunde opvække Sorg i Menneskets Sjæl og bringe Taarerne til at flyde, saa maa visselig en saadan Lejlighed som denne være af en saadan Beskaffenhed, thi vi kunne i Sandhed sige med Israels Konge: "En Fyr-

ste og en stor Mand er falden i Israel." Han var en Mand, der var os inderlig dyrebar og knyttet til vore Hjerter ved næsten uopslöselige Baand. Han var trofast mod Kirken, i hvilkensomhelst Stilling han end var og under alle de forskjellige Omstændigheder, han var stillet her i Livet.

Han var den Samme i Medgangens Dage, naar han var omgivet af alle Livets Bekvemmeligheder, en smilende Börneflok og alle huslige Glæder, som, naar han ligesom Patriarkerne i gamle Dage, kaldtes til at forlade sit Födeland for at drage til fremmede Lande, hvor han blev udsat for alle de Prövelser og Forfölgelser, der stedse i et saa rigt Maal ere blevne ophobede over de Hellige af Subjekter, som have været blottede for enhver moralsk og religiös Fölelse, og som have vist den samme Hensynslöshed mod det forsvarslöse Barn som mod den bedagede Olding, hvis sölvfarvede Lokker og furede Kinder burde have været et tilstrækkeligt Værn mod deres Grusomhed. Men han kunde ligesom Paulus udbryde: "Jeg agter Intet, holder og ikke selv mit Liv for dyrebart, paa det jeg kan fuldkomme mit Löb med Glæde," og han viste ved hele sit Levnet og al sin Adfærd, at han stedse var gjennemtrængt af en saadan Tanke.

Evangeliets Grundsætninger vare altfor godt grundfæstede hos ham, til at de nogensinde kunde rokkes eller omstyrtes formedelst Forfölgelsernes heftige Stormlöb, indtrængende Fattigdom eller de sig optaarnende Bölger af Nöd og Gjenvordighed. Nej, takket være Gud, hans Hus var bygget paa Klippen, og fölgelig blev det staaende fast og urokket midt under de rasende Elementer.

Vor hedengangne Faders Liv har været rigt paa vigtige Begivenheder, og han tog virksom Del i det Sidste-Dages store Værk, idet han af de gamle Profeter, som engang have boet paa dette Fastland, var bleven betegnet som dens Fader, hvem Herren havde lovet at oprejse i de sidste Dage til at lede sit Folk Israel, og formedelst den Trofasthed, Udholdenhed og uskrömtede Gudsfrygt, han i en lang Aarrække lagde for Dagen, viste han sig værdig til en saadan Sön og en saadan Familie som den, han nöd den Lykke at være omringet af i sin Dödsstund. De fleste af dem havde den Glæde at modtage hans Velsignelse endnu paa hans Dödsleje.

Han var allerede over Livets bedste Aar, da Sandhedens Lys bröd ud over Jorden, og med Glæde hilsede han dets milde og forfriskende Straaler. Han blev af den Almægtige valgt til at være et Vidne om Mormons Bog. Fra den Tid af var Sandhedens Forkyndelse Hovedformaalet for alle hans Bestræbelser, og hans Sjæl var ganske gjennemtrængt af Guds Riges Anliggender. Hans Hjerte ynkedes over Menneskenes Börn, og at udföre sin himmelske Faders Villie var for ham mere end Mad og Drikke.

Ved sin egen og Families ufortrödne Flid havde han forskaffet sig et Hjem i Staten New York, hvor han tilligemed enhver anden retskaffen og flittig Borger udentvivl havde haabet at nyde alle Fredens og Frihedens Velsignelser. Men da Sandhedens Grundsætninger bleve indförte og Jesu Kristi Evangelium forkyndt for ham og hans Familie, forlode hans Venner ham, hans Fjender rasede og Forfölgelserne af onde og ugudelige Mennesker begyndte i den Grad, at han maatte flygte fra dette Sted og söge sig et Hjem i et mere gjæstfrit Land.

I Ohio traf han mange gode og ædelmodige Venner, og blev venlig modtagen af de Hellige, hvoraf mange den Dag idag ere tilbage og kunne erindre de Scener, som der tildroge sig, af hvilke mange vare af en saadan Beskaffenhed, at de ikke lettelig ville gaa af Minde.

Da Herrens Hus var under Bygning, tog han virksom Del i dets Opförelse og iagttog daglig dets Fremadskriden. Han havde den Glæde at være med ved dets Indvielse og at se det opfyldt af Hundreder af fromme Tilbedere. Ligesom hin Konge i Israel inderlig længedes efter og bad om at maatte faa Fuldendelsen af Herrens Hus at se, saaledes gjorde ogsaa han, og med ham kunde han udbryde: "Herre, jeg elsker dit Huses Bolig og din Æres Tabernakels Sted." At opholde sig i Herrens Hus og daglig at modtage Undervisning i hans Tempel var hans största Glæde, og der nöd han ogsaa mange Velsignelser, samt tilbragte mangen en glad Time med at udöse sit Hjertes Fölelse for sin himmelske Fader. Han har ofte i Enrum og fjernet fra Dagens Tummel betraadt dets hellige Gange længe förend Dagens Konge har forgyldt den östlige Himmel, og han har inden dets Mure udtalt sit Hjertes Begjæringer, medens hele Naturen har været i Sövn. Inden dets hellige Vægge ere Himmelens Syner blevne udfoldede for hans Sinds Öje, og hans Sjæl har glædet sig i Evighedens Skatte, ligesom han fra samme Sted har undervist den Ydmyge og givet Enken og den Faderlöse den patriarkalske Velsignelse.

Derfra har han seet Værket udsprede sig vidt og bredt og været Vidne til, at Israels Ældster ere gangne ud med hans Velsignelse for at prædike Evangeliet, medens han opholdt dem ved Troens Bön og hilsede dem Velkommen, naar de atter vendte tilbage med deres Neg. Han tilbragte der mangen en lykkelig Time i Selskab med sin gamle Ledsagerinde paa Livets Skueplads og sine Börn, hvilke han elskede med en sand faderlig Ömhed og Kjærlighed.

Jeg kunde her tale nærmere om de glædelige og frydefulde Scener, som vor elskelige Broder har oplevet, men jeg vil gaa over til en Begivenhed, der i Sandhed var sörgelig og prövende. De glædelige Scener vare snart forbi; det kortvarige Vindstille efterfulgtes af Storm, og det skröbelige Skib blev omtumlet paa det oprörte og fraadende Hav, thi Mange,

som engang havde været stolte af at vedkjende sig ham som deres Fader og Ven, og hvilke sögte Raad hos ham, forenede sig med Sandhedens Fjender og sögte hans Undergang, samt vilde have glædet sig over at se den gamle, hæderværdige Mand indespærret i et Fangehul, men takket være Gud, de fik ikke denne Glæde; ved Forsynets Styrelse undflyede han dem, og efter i nogen Tid at have undgaaet sine Fjender, begyndte og fuldförte han en Rejse paa 1000 Mile og bar med Taalmodighed alle de Besværligheder, som vare uundgaaelig forbundne dermed. Efter en Rejse, der varede i flere Uger, ankom han lykkelig til Kjærnen af Kirken i Far West, hvor han blev hjertelig modtagen af de Hellige, der havde fundet et Tilflugtssted i det rige og frugtbare Caldwell County.

Der haabede han, ligesom de Hellige i Almindelighed gjorde, at nyde Fredens Velsignelser. Der, omgiven af den frugtbare Jordbund og de blomsterrige Enge, som saa rigelig erstatte Landmanden for hans Arbejde og frembringe Græs i Overflödighed til Næring for de talrige Hjorde, der bedække de vidtudstrakte Marker, haabede han at kunne nyde det huslige Livs Bekvemmeligheder og Hygge.

Han havde imidlertid ikke længe næret dette glædelige Haab, förend det igjen forsvandt; de Velsignelser, han atter havde begyndt at nyde, bleve snart tagne fra ham, og Sorgens Bæger, der var fyldt til Overmaal, raktes ham istedet, og det kan med Sandhed siges, at han, den hæderværdige Olding, uddrak selve Bærmen, thi han saa ikke alene de Hellige underkuede, mishandlede og nogle af dem myrdede, men den kjærlige og ömme Fader maatte se—og ak! hvilket smerteligt Syn maatte det ikke være for ham,—at to af hans Sönner, som han ventede Beskyttelse af, bleve bortrevne fra deres huslige Kredse, fra deres grædende og adspredte Familier af Uhyrer i Menneskeskikkelse, hvilke svore og truede at dræbe dem, og havde gjerne önsket at farve deres Hænder i de Helliges Blod. Dette var for meget at bære for hans stærkt rystede og nu aftagende Konstitution, og uagtet hans Tillid til Gud var stor og hans Levnet saadant, som det sömmer sig en Kristen og Hellig, fölte han dog som Menneske og Fader. Hans Helbred blev dengang rystet saaledes, at han aldrig nogensinde fik den igjen. De Fölelser, som paa den Tid gjennemkrydsede hans Bryst, vare i Sandhed ikke af noget almindeligt Slags. Hans dybe Kummer og Sjælslidelser vare altfor store til ikke at skade hans Helbred, som fra den Tid begyndte at tage af i en usædvanlig Grad.

Det er overflödigt at gaa længere tilbage i Tiden for at tale videre om ham og hans bedagede Ledsagerinde, som trofast har delt hans Sorger og Bekymringer. De Hellige ere vel bekjendte med de Lidelser, som vor hensovede Ven og hans Hustru maatte udholde, da de flyttede fra hint Undertrykkelsens Land. Det er tilstrækkeligt at sige, at han lyk-

keligt ankom til Illinois, men med nedbrudt Helbred, og siden den Tid har han arbejdet under store Sorger og Bekymringer, medens Sygdom langsomt, men sikkert, har undergravet hans Sundhed.

Naarsomhelst han havde en kort Frist for sine legemlige Smerter, fandt han sin Glæde i at varetage sine patriarkalske Pligter, og han var ofte oprömt, naar han udförte dem; imidlertid har det hyppig været Tilfældet, at hans Forretninger have oversteget hans Kræfter, men hans Iver for Sandhedens Sag var saa stor, at han med Glæde anstrængte sig til det Yderste i sin Guds Tjeneste.

I den senere Tid har han været fængslet til Sygelejet, og hans dödelige Bortgang var nær forhaanden. Forrige Lördag Aften sprang et Blodkar i ham, og han opkastede meget Blod. Hans Familie kaldtes hen til hans Seng, da det nu var tydeligt at se, at han ikke havde lang Tid tilbage.

Afvigte Onsdag kaldte han sine Börn og Börnebörn omkring sig, og ligesom de fordums Patriarker gav han dem sin sidste Velsignelse. Endskjöndt hans Kraft havde forladt ham, og han flere Gange maatte afbryde for at hvile, vare dog hans Sjælsevner frie, han havde sin fulde Samling og var rolig ligesom de milde Zefyrer. Guds Kjærlighed var i hans Hjerte, Herrens Fred hvilede over ham, og hans Sjæl var fuld af Medlidenhed og Velsignelser.

Alle de Omstændigheder, som staa i Forbindelse med hans Död, vare af den Beskaffenhed, at de maatte lede Sindet tilbage til den Tid, da Abraham, Isak og Jakob böde Farvel til det Jordiske og gik ind til den evige Hvile.

Hans Död var ligesom deres söd, og det var visselig et stort Privilegium at være Vidne til en saadan Scene, og jeg mindedes fölgende Udtryk af Digteren:

"Det Sted, hvor den Gode sin Skjæbne gaar imöde,
For Dyd og for Retfærd tilfulde vil böde."

Han havde ikke Noget at bebrejde sig med Hensyn til sit tilbagelagte Liv—ingen bange Anelser med Hensyn til den Skjæbne, han gik imöde; Evighedens Virkelighed bröd frem for ham, og Tidens Skygger dalede, men der var ikke noget Skrækkeligt til at forurolige ham eller til at forstyrre hans Sindsro. Nej, Evangeliet, "som bringer Liv og Uforkrænkelighed for Lyset," triumferede herligt i hans sidste Time; de Sandheder, som saalænge havde været forkyndte og nærede af vor begrædte Ven, bleve trofast bevarede indtil hans sidste Öjeblikke, hvilket ikke alene er en Tröst for hans nærmeste Paarörende, men for hele Kirken i Almindelighed.

De Lærdomme, der ere meddelte af ham, ville længe blive erindrede af hans talrige Afkom, der upaatvivlelig vil höste meget Gavn deraf, og stræbe efter at blive en saadan Fader værdig, og det var at önske, at alle de Hellige vilde fölge hans Exempel, vandre i hans Fodspor og söge at ligne ham i hans Tro og Dyder, for derved at vinde Velbehag hos hans og deres Gud.

Uagtet hans Fjender ofte skjöde efter ham, "forblev dog hans Bue stærk, og hans Hænders Arme styrkedes af Jakobs mægtige Gud," medens hans Mod og Standhaftighed aldrig svigtede ham.

Hans Iver for at udsprede Sandheden var stor, og han oplevede den Tid, da han fik se store og vigtige Ting udförte. Han saa dette Værk i dets Begyndelse, medens det endnu blot kunde sammenlignes med Sennepskornet, og han fulgte dets Fremadskriden med Opmærksomhed og levende Interesse, ligesom han havde den Glæde at se Tusinder paa dette Kontinent annamme Sandheden, og fik höre de glædelige Efterretninger, at ogsaa andre Landes Beboere vare blevne delagtige i de samme Velsignelser.

Under disse Omstændigheder kunde han udbryde med den fromme Simeon: "Herre, nu lade Du din Tjener fare hen i Fred, thi mine Öjne have seet din Frelse."

Omendskjöndt hans Aand har taget Flugten og hans jordiske Levninger snart ville blive sammenblandede med vor Moderjord, vil dog hans Minde længe bevares hos dem, som havde den Glæde at nyde hans Bekjendtskab, og denne Erindring vil være frisk og blomstrende, medens hans Fjender ville blive udslettede af Tilværelsen.

Maatte vi, elskelige Venner, som overleve vor hæderværdige Ven, bestræbe os for at stride for den Sag, som var saa dyrebar for hans gamle Hjerte, og bede, at en Del af hans Aand maa komme til at hvile paa os, paa det vi kunne være iblandt de ydmyge Redskaber, som skulle fuldende det store Værk, hvilket han saa paabegyndt med et saa uforligneligt Held, saa at naar vi fremstilles for Kristi Domstol, vi da med vor hedengangne Ven kunde faa denne Velkomsthilsen at höre: "Kommer hid, I min Faders Velsignede, og arver det Rige, som Eder er beredt, förend denne Verdens Grundvold blev lagt. Amen."

TO OG TYVENDE KAPITEL.

Forfölgelsen mod Joseph vedvarer.—En Afhandling om Præstedömmet.—Nauvoo erholder Kjöbstadsrettigheder.—En Proklamation fra Kirkens Förste Præsidentskab.—Hyrum Smith overtager Patriarkembedet efter sin Fader.—Joseph vælges til Kirkens timelige Forvalter.—Det förste Valg af Medlemmer til Byraadet finder Sted.—Nauvoo-Legionen organiseres.—Grundstenen til Nauvoo Tempel lægges.—Lyman Wight udnævnes til en af de tolv Apostler.—Joseph arresteres, men bliver kort efter frikjendt af Dommer Douglas.

Joseph fik neppe Lejlighed til i Ro at begrave sin Fader, för hans Fjender atter vare paa Spor efter ham. Efter en fuldkommen Taushed i to Aar var nemlig Guvernör Boggs tilsidst fremkommen med en Fordring til Guvernör Carlin i Illinois paa Joseph Smith jun., Sidney Rigdon, Lyman Wight, Parley P. Pratt, Caleb Baldwin og Alanson Brown, der vare undvegne fra Fængselet i Missouri. Fordringen syntes at være fremkommen i Forstaaelse med Guvernör Carlin, og der blev strax givet Ordre til deres Paagribelse; men da Sheriffen indfandt sig i Nauvoo for at söge efter disse Brödre, vare de tagne bort, da de ikke vare tilböjelige til igjen at pröve Pöbelens Vilkaarlighed i en Stat, hvor de havde lidt saamegen Uret og Skade; fölgelig maatte Sheriffen vende tilbage igjen med uforrettet Sag.

"Hvad Ret," skriver en af Brödrene, "har man til at fremkomme med nogen Fordring til Guvernör Carlin med Hensyn til disse Mænd, fordi de flygtede fra Arresten, da der aldrig har været anlagt nogen Sag imod dem i denne Stat, selv ikke engang i Formen? De bleve anholdte af en Pöbelmilits og bortslæbte fra Alt, hvad der var dem kjært og dyrebart, og uden deres Vidende forhörte af en Krigsret, som dömte dem til at skydes, men da dette slog Fejl, bleve de indespærrede, belagte med Lænker og ikke alene berövede alle Livets Bekvemmeligheder, men selv det Allernödvendigste til Livets Ophold, medens de derpaa for et Skins Skyld bleve bragte i Forhör, uden at der paa lovlig Maade var bleven anlagt nogen Sag mod dem, hvorved de vare berövede al Anledning til at forsvare sig. At de bleve anholdte af en Pöbelhob og af samme forhörte, dömte og indespærrede, kan Folket i Missouri aldrig nægte.

Hvilket yndigt Maleri har ikke Guvernör Boggs fremstillet for Verden, efterat han havde uddrevet 12 til 15,000 Mennesker fra deres Hjem, og under Trudsel af fuldkommen Udryddelse tvunget dem til at forlade Staten, og efterat han havde ladet deres Ejendomme konfiskere

samt uskyldige Mænd, Kvinder og Börn myrde! Da nu nogle Faa have flygtet for hans Morderhaand og have fundet Beskyttelse i et Land, hvor Alle nyde de samme Rettigheder, saa at alle hans Planer og Hensigter have været frugteslöse, og det i den Grad, at han endog har bidraget til, at "Momonismen" er bleven udspredt med fordoblet Kraft, viser han den Uforskammethed at fordre dem tilbage igjen, for endnu at kunne faa tilfredsstillet sin Törst efter uskyldigt Blod.

Han har Intet med dem at gjöre; de ere ikke undflyede Justitsen, men fra en vanhellig, rasende og umenneskelig Bandes Hænder, eller fra en Klasse Væsener, som ere Fjender til deres Land, deres Gud og sig selv samt til al Retfærdighed og Menneskelighed. De foragte Kristendommen og foragte Guds Folk; de stride mod Sandheden og arve Lögn, samt træde Dyden under deres Födder, medens Lasten med alle dens Affödninger er deres velkomne Samfundsfælle; derfor kan og skal Missouri aldrig faa de Mænd, paa hvilke den ikke har den ringeste Fordring.'

Den 2den, 3die og 4de Oktober blev en General-Konference af Kirken afholdt i Nauvoo, ved hvilken Ældsterne Hyrum Smith, Lyman Wight og Almon W. Babbitt beskikkedes som en Komite til at organisere Stave af Zion imellem Nauvoo og Kirtland. Selve Kirtlands Stav blev der ogsaa taget Hensyn til, idet Brödrene fra Östen raadedes til at samle sig der for at opretholde dette mindeværdige Sted som en Gren eller Stav af Zion og om muligt opvække de derboende Medlemmer af Kirken, som i nogen Tid havde været slöve og ligegyldige for deres Religion, til fornyede Anstrængelser. Ældste Almon W. Babbitt blev beskikket til Stavens Præsident, og da Joseph fremsatte for Konferencen Nödvendigheden af at opföre et Herrens Hus i Nauvoo, vedtoges det ligeledes at bygge et saadant, og Ældsterne Reynolds Cahoon, Elias Higbee og Alpheus Cutler bleve valgte til at forestaa dets Opförelse, hvortil desuden hver tiende Dags Arbejde skulde anvendes af Folket. Det herlige Princip Daab for de Döde, om hvilket Joseph nogen Tid i Forvejen havde modtaget en Aabenbaring, blev udviklet af ham i et længere Foredrag, som den tilstedeværende talrige Forsamling lyttede til med spændt Opmærksomhed, medens Guds Aand bar Vidnesbyrd om dets Sandhed, og Glæde fyldte de Helliges Hjerter ved Tanken om, at Gud havde aabenbaret en Ordinantse, ved hvis Udövelse deres afdöde Slægtninge og Venner kunde blive delagtige i Evangeliets Velsignelser. Ældste Robert B. Thompson oplæste derpaa en af Joseph selv forfattet Afhandling om Præstedömmet:

"For at dröfte det saavel for denne som for enhver efterfölgende Generation saa vigtige Punkt angaaende Præstedömmet, vil jeg skride til, saavidt det lader sig gjöre, at efterspore Sagen gjennem det Gamle og Nye Testamente.

I de hellige Skrifter er der omtalt tvende Præstedömmer, nemlig det Melkisedekske og det Aaronske eller Levitiske. Endskjöndt der er to Præstedömmer, indbefatter dog det Melkisedekske det Aaronske eller Levitiske Præstedömme og er det store Hoved, der holder den höjeste Myndighed, som tilhörer Præstedömmet samt Guds Riges Nögler i alle Verdensaldere indtil den sildigste Slægt paa Jorden, og er Kanalen gjennem hvilken al Kundskab og Lærdom samt hele Saliggjörelsens Plan og enhver vigtig Gjenstand er aabenbaret fra Himmelen.

Dets Indstiftelse var för "denne Jords Grundvold blev lagt, eller da Morgenstjernerne sang tilsammen, eller Guds Sönner jublede af Fryd," og er det höjeste og helligste Præstedömme samt er efter Guds Söns Orden, medens alle andre Præstedömmer blot ere Dele, Forgreninger, Kræfter og Velsignelser, som henhöre til samme, og hvilke holdes, kontrolleres og styres af det. Det er Kanalen, hvorigjennem den Almægtige begyndte at aabenbare sin Herlighed i Begyndelsen af denne Jords Skabelse, og hvorved han er vedblevet at aabenbare sig for Menneskenes Börn indtil nærværende Tid, og hvorved han vil kundgjöre sine Hensigter indtil Tidens Ende.

Begyndende med Adam, som var den förste Mand, hvilken er omtalt hos Daniel som den "Gamle af Dage," eller med andre Ord, som den Förste og Ældste af Alle, den store Stamfader, om hvem der er sagt paa et andet Sted, at han er Mikael, fordi han var den Förste og Alles Fader, ikke blot formedelst Stammen, men han var ogsaa den Förste til at holde de aandelige Velsignelser, og den, til hvem Planen kundgjordes angaaende Ordinantserne til Frelse for hans Afkom indtil Enden, og for hvem Kristus först aabenbaredes, og den, ved hvem Kristus er bleven aabenbaret fra Himmelen og vil vedblive at aabenbares herefter. Adam holder Nöglerne til Tidernes Fyldes Husholdning, det er, alle Tiders Uddeling er bleven og vil blive aabenbaret formedelst ham fra Begyndelsen indtil Kristus og fra Kristus indtil Enden af alle Uddelinger, som skulle aabenbares." (Efes. 1, 9, 10.) "Idet han kundgjorde os sin Villies Hemmelighed efter den velbehagelige Beslutning, hvilken han forud fattede hos sig selv, at oprette en Husholding i Tidernes Fylde for at samle Alt under Et i Kristo, baade det, som er i Himlene og paa Jorden udi ham."

Den hos ham selv fattede Beslutning med Hensyn til den sidste Uddelings Begivenheder er, at alle Ting, henhörende til denne Uddeling, skulle blive udförte nöjagtigen i Overensstemmelse med de foregaaende Uddelinger.

Og atter, Gud besluttede hos sig selv, at der ikke skulde blive en evig Fylde, förend enhver Uddeling skulde indföres og samles tilsammen til Et, og Alt, hvad der skulde samles under Et i hine Uddelinger til

den samme Fylde og evige Herlighed, skulde være i Kristo Jesu; derfor forordnede han, at Ordinantserne stedse skulde være de samme, og satte Adam til at vaage over dem, til at aabenbare dem fra Himmelen til Mennesket eller at sende Engle til at aabenbare dem; Hebræerne 1, 14. "Ere de ikke alle tjenende Aander, udsendte til Tjeneste for dem, som skulle arve Salighed?"

Disse Engle ere under Bestyrelse af Mikael eller Adam, som handler under Guds Vejledning. Af ovenstaaende Skriftsted erfare vi, at Paulus fuldkommen forstod Guds Hensigter med Hensyn til hans Forbindelse med Mennesket og den herlige og fuldkomne Orden, som han grundlagde hos sigselv, hvorved han udsendte Kraft, Aabenbaringer og Herlighed.

Gud vil ikke anerkjende den, som han ikke har kaldet, beskikket og udvalgt. I Begyndelsen kaldte Gud Adam ved sin Röst. Se 1 Moseb. 3, 9. 10. "Og Herren kaldte ad Adam og sagde til ham: Hvor er Du? Og han sagde: Jeg hörte din Röst i Haven og frygtede, thi jeg var nögen og skjulte mig." Adam modtog Befalinger og Undervisning af Gud; dette var Ordenen fra Begyndelsen.

At han modtog Aabenbaringer, Bud og Anordninger (Ordinantser) i Begyndelsen, er udenfor al Modsigelse, thi hvorledes kunde Menneskene ellers begynde at fremföre Offer for Gud paa en antagelig Maade? Og om de ofrede Offer, maatte de være bemyndigede dertil ved Ordination. Vi læse i 1 Moseb. 4, 4., "at Abel frembar af sin Hjords förste Affödning og af deres Fedme, og Gud saa med Velbehag til Abel og til hans Madoffer." Og atter, Hebr. 11, 4. "Ved Tro ofrede Abel Gud et bedre Offer end Kain, og ved den fik han det Vidnesbyrd, at han var retfærdig, idet Gud bevidnede sit Velbehag i hans Gave, og ved den taler han endnu, omendskjöndt han er död." Hvorledes taler han endnu? Han opfyldte og ærede det Præstedömme, som var ham paalagt, og döde som en retfærdig Mand, og derfor er han bleven en Guds Engel, idet han har modtaget sit Legeme fra Döden og holder endnu Nöglerne til sin Uddeling, og sendtes ned fra Himmelen til Paulus for at meddele ham Kundskab om Gudfrygtigheds Hemmeligheder.

Og hvis dette ikke var Tilfældet, vil jeg spörge, hvorledes vidste da Paulus saameget om Abel, og hvorfor skulde han beröre, at Abel talte efter sin Död? Fölgelig, at han talte, efterat han var död, maatte ske derved, at han blev sendt ned fra Himmelen som en tjenende Engel.

Saadan er Præstedömmets Natur; Enhver holder Præsidentskabet over sin Uddeling, og En holder Præsidentskabet over dem alle, nemlig Adam, og Adam modtog sit Præsidentskab og sin Myndighed fra Herren, men kan ikke erholde Fylden, förend Kristus faar underlagt Faderen Riget, hvilket vil ske ved Enden af den sidste Uddeling.

Præstedömmets Kraft, Herlighed og Velsignelser kunde ikke ved-

blive hos dem, som modtoge Ordination, uden forsaavidt som deres Retfærdighed vedvarede, thi omendskjöndt ogsaa Kain var bemyndiget til at frembære Offer, blev han dog fordömt, da han ikke gjorde det af Retfærdighed. Det viser tydeligt, at Anordningerne maa holdes paa den selvsamme Maade, som Gud har bestemt; ellers vil deres Præstedömme bringe dem Forbandelse istedetfor Velsignelse.

Om Kain havde opfyldt Retfærdighedens Lov, ligesom Enok gjorde, kunde han have vandret med Gud alle sine Levedage og aldrig gaaet Glip af nogen Velsignelse.—1 Moseb. 5, 22. "Og Enok vandrede med Gud, efterat han havde avlet Methusalem, tre hundrede Aar, og avlede Sönner og Dötre; og Enoks ganske Alder var 365 Aar. Og Enok vandrede med Gud, og han var ikke mere, thi Gud tog ham." Nu, denne Enok bevarede Gud for sig selv, at han ikke skulde dö dengang, og beskikkede ham en Tjeneste for de terrestriale Legemer, hvorom der ikkun er blevet lidet aabenbaret. Han opbevaredes saaledes til Præsidentskabet over en Uddeling, og Mere skal blive sagt om ham og de terrestriale Legemer i en anden Afhandling. Han er en tjenende Engel for dem, som skulle arve Salighed, og aabenbarede sig for Judas, ligesom Abel for Paulus. Derfor taler Judas om ham i sit almindelige Brev, 14de og 15de Vers: "Og Enok, den Syvende fra Adam, spaaede, sigende: Se, Herren kommer med sine mange tusinde Hellige."

Paulus var ogsaa bekjendt med denne Personlighed og modtog Undervisning af ham. Hebr. 11, 5.: "Formedelst Tro blev Enok forandret, at han ikke skulde se Döden, og blev ikke funden, fordi Gud forvandlede ham; thi förend han blev forvandlet, havde han det Vidnesbyrd, at han behagede Gud. Men uden Tro er det umuligt at behage ham, thi det bör den, som kommer frem for Gud, at tro, at han er til, og at han aabenbarer sig for dem, som flittigen söge ham."

Læren om Forvandlingen er en Kraft, som tilhörer dette Præstedömme. Der gives mange Ting, henhörende til Præstedömmets Kræfter og sammes Nögler, som have været hemmeligholdte fra Verdens Grundvold blev lagt; de ere skjulte for de Vise og Forstandige for at aabenbares i de sidste Tider.

Mange kunne maaske have antaget, at Læren om Forvandlingen skulde forstaas saaledes, at Mennesket blev taget lige ind i Guds Nærværelse og til en evig Fylde, men dette er en fejlagtig Forestilling. Deres Boligs Sted er af den terrestriale Orden, og et Sted, beredt for saadanne Personligheder, holdes i Beredskab, idet de blive tjenende Engle for mange Planeter og for Saadanne, som endnu ikke have annammet den Grad af Fylde, som de, der ere opstandne fra de Döde. Se Hebr. 11, 35: "Andre bleve martrede, men toge ikke mod Befrielse, at de maatte erholde en herligere Opstandelse."

Af dette er det klart, at der var en bedre Opstandelse, thi ellers vilde Gud ikke have aabenbaret det for Paulus. Hvorledes kan der da siges en bedre Opstandelse? Denne Adskillelse er gjort mellem Læren om den virkelige Opstandelse og den ovenfor berörte Forvandling. Denne bestaar i en Befrielse fra Legemets Marter og Lidelser, men deres Tilværelse vil forlænges i Henseende til Tjenestens Arbejder og Möje, förend de kunne indtræde til en saadan Hvile og Herlighed som Opstandelsen.

Paa den anden Side, de, som bleve martrede og ikke modtoge Befrielse, erholdt en öjeblikkelig Hvile fra deres Arbejde. Se Aab. 14, 13: "Og jeg hörte en Röst fra Himmelen, som sagde: Salige ere de Döde, som dö i Herren herefter, thi de skulle hvile fra deres Arbejde, men deres Gjerninger fölge med dem."

De hvile fra deres Arbejde for en lang Tid, og dog holdes deres Arbejde i Beredskab for dem, at de tillades at gjöre de samme Arbejder, efterat de have modtaget en Opstandelse for deres Legemer. Men vi ville forlade dette Emne og det om terrestriale Legemer til en anden Gang for at behandle det mere fuldstændigt.

Den næste store Over-Patriark, som holdt Præstedömmets Nögler, var Lamek. Se 1 Moseb. 5, 28. 29: "Og Lamek var hundrede og to og firsindstyve Aar gammel og avlede en Sön; og han kaldte hans Navn Noa, og sagde: Denne skal tröste os i vor Kummer og vore Hænders Arbejde paa Jorden, kvilken Herren har forbandet." Præstedömmet vedvarede fra Lamek, 1 Moseb. 6, 13: "Da sagde Gud til Noa: Al-Kjöds Ende er kommen for mit Ansigt, thi Jorden er fyldt med Vold af dem, og se, jeg vil fordærve dem med Jorden."

Saaledes se vi, at dette Præstedömmes Nögler bestod i at modtage Jehovas Röst, at han talede med ham paa en fortrolig og venlig Maade, at han lod ham vedblive med Nöglerne, Pagterne, Kraften og Herligheden, hvormed han havde velsignet Adam i Begyndelsen—og at ofre Offer, hvilket skal fortsættes i den sidste Tid, thi alle Anordninger og Pligter, som nogensinde ere blevne fordrede af Præstedömmet under den Almægtiges Bestyrelse og efter hans Befaling i enhver af de foregaaende Uddelinger, skulle haves i den sidste Uddeling; derfor skulle alle Ting, som havdes under Præstedömmets Authoritet i nogen af de forrige Perioder, faas igjen og tilvejebringe Gjenoprettelsen, som er omtalt af alle de hellige Profeter. Da skulle Levi Sönner ofre Herren et velbehageligt Offer.

Se Malak. 3, 3.: "Og han skal sidde at rense Sölvet, og han skal rense Levi Börn, og lutre dem som Guldet og Sölvet; da skal Herren have dem, som fremföre Madoffer i Retfærdighed."

Det vil her være nödvendigt at gjöre nogle faa Bemærkninger om det Lærdomspunkt, som er fremsat i ovenstaaende Skriftsted, fordi

det er almindelig antaget, at al Ofring blev aldeles afskaffet, dengang det store Sonoffer blev ofret, og at der ikke vil behöves nogen Ordinantse (Anordning) angaaende Offer i Fremtiden, men de, som paastaa det, ere sikkerlig ikke bekjendte med Præstedömmets Pligter, Rettigheder og Myndighed, ejheller med Profetierne.

At ofre Offer har stedse været forenet med og udgjort en Del af Præstedömmets Pligter. Det begyndte med Præstedömmet og vil vedblive fra Slægt til Slægt indtil Kristus kommer. Vi have hyppigen omtalt Frembærelsen af Offer af den Allerhöjestes Tjenere i Oldtiden för Moseloven, hvilke Ordinantser ville fortsættes, naar Præstedömmet er gjenoprettet i hele dets Myndighed og Kraft samt med alle dets Velsignelser.

Elias var den sidste Profet, som holdt Nöglerne til dette Præstedömme, og som for den sidste Uddeling vil gjenoprette Myndigheden og levere dette Præstedömmes Nögler, paadet alle Ordinantser maa blive forvaltede i Retfærdighed. Det er sandt, Frelseren havde Magt og Myndighed til at meddele denne Velsignelse, men Levi Sönner vare altfor fordomsfulde. "Og jeg vil sende Elias, Profeten, för Herrens store og forfærdelige Dag kommer" osv. Hvorfor sende Elias? Fordi han holder Nöglerne til Myndigheden at forvalte alle Præstedömmets Ordinantser, og uden at den rette Authoritet gives, kunne Ordinantserne ikke forrettes i Retfærdighed.

Det er en temmelig almindelig Mening, at Ofrene, som ofredes, bleve aldeles fortærede. Dette var imidlertid ikke Tilfældet. Hvis I læse 3 Moseb. 2, 2. 3., ville I se, at Præsterne toge en Del som en Ihukommelse og ofrede det til Herren, medens det Tiloversblevne bevaredes til Præsternes Underholdning. Saaledes fortæres ikke det Hele af Ofrene paa Alteret, men Blodet stænkes omkring og det Fede og visse andre Dele fortæres.

Disse Ofringer saavelsom enhver Ordinantse, henhörende til Præstedömmet, ville, naar Herrens Tempel skal bygges og Levi Sönner skulle renses, vorde fuldelig gjenoprettede og forvaltede med alle til samme henhörende Kræfter, Forgreninger og Velsignelser. Dette var og vil stedse finde Sted, naar det Melkisedekske Præstedömmes Kræfter ere tilstrækkelig aabenbarede. Hvorledes kan ellers Gjenoprettelsen af alle Ting, talt om af alle de hellige Profeter, tilvejebringes? Det er ikke at forstaa saaledes, at Moseloven skal indföres igjen med alle dens Skikke og forskjellige Ceremonier; dette er ingensinde blevet omtalt af Profeterne, men hine Ting, som existerede för Mose Dage, nemlig Ofringer, ville fortsættes.

Maaske Nogle ville spörge: Hvad Nödvendighed er der for Ofring, siden det store Offer blev ofret? Hertil svares: Om Tro, Omvendelse og

Daab fandt Sted för Kristi Dage, hvorfor ere de samme Ting nödvendige efter den Tid? Præstedömmet er kommet ned i regelmæssig Slægtfölge fra Fader til Sön gjennem deres efterfölgende Generationer." (Se Lærdommens og Pagtens Bog.)

Paa denne Tid anstrængte Joseph sig meget for at erholde Kjöbstadsrettigheder for Byen Nauvoo af Staten Illinois's Legislatur, der netop var traadt sammen. Han udkastede selv Planen til de Love, ifölge hvilke han önskede den indlemmet i Staten som Kjöbstad, og havde selvfölgelig heri Kirkens Bedste for Öje. Disse Love, skriver han, vare affattede efter saa frisindede Grundsætninger, at ethvert Menneske trygt kunde leve under deres beskyttende Indflydelse uden Hensyn til Religion eller Parti. Den tidligere omtalte John C. Bennett, der nu var ankommen til Nauvoo og var bleven indlemmet i Kirken dersteds, afsendtes til Springfield, Legislaturens Sæde i Illinois, som de Helliges Befuldmægtigede, og allerede den 16de December s. A. blev Loven for Nauvoos Indlemmelse i Staten som Kjöbstad undertegnet af Guvernören, efter först at være bleven vedtaget i begge Huse. En Lov angaaende Nauvoo-Legionen og Staden Nauvoos Universitet blev samtidig vedtaget.

Fölgende "Proklamation til de Hellige i Adspredelsen" af Kirkens Förste Præsidentskab vil give Læseren en Ide om Kirkens Tilstand og Udsigterne for Værkets Fremme paa den Tid:

NAUVOO, den 15de Januar 1841.

Elskelige Brödre!

Det Forhold, vi staa i til Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, gjör det nödvendigt, at vi nu og da fremstille Kirkens Tilstand og Udsigter og give saadanne Raad, som maatte anses nödvendige for de Helliges Vel og egnede til at befordre deres timelige og evige Lyksalighed.

Vi maa lykönske de Hellige paa Grund af den Fremgang, som det store Sidste-Dages Værk nyder, thi det har ikke alene udspredt sig til alle Kanter paa dette Kontinent, men ogsaa til Europa og til Öerne i Havet, medens det fremdeles skrider fremad paa en Maade, der ikke finder sin Lige i Historiens Aarböger. Dette er saameget glædeligere, naar man tager i Betragtning, at der kun er hengaaet en kort Tid, siden vi paa en ubarmhjertig Maade bleve drevne fra Staten Missouri, efterat vi havde maattet udholde de skrækkeligste Grusomheder og Forfölgelser. Dengang forekom det Mange, at vor Undergang var uundgaaelig, medens Sandhedens Fjender triumferede, og ved idelige Fornærmelser bestræbte de sig for at foröge vore Lidelser. Men Hærskarernes Herre var med os, Jakobs Gud var vor Tilflugt, og vi bleve udfriede fra disse blodtörstige

og ugudelige Menneskers Hænder. I Staten Illinois fandt vi et Tilflugtssted og bleve venligt modtagne af Personer, som ere værdige til at kaldes frisindede Mænd. Det er umuligt at opregne alle dem, der i vor Nöd ædelmodigen rakte os en hjælpsom Haand og ligesom den barmhjertige Samaritan gjöde Olie i vore Saar og med Gavmildhed bidroge til at afhjælpe vore Fornödenheder, thi det synes som om samtlige Beboere i Quincy og de fleste af Befolkningen i Illinois kappedes med hverandre i deres Kjærlighedsbevisninger. Vi ville imidlertid omtale Guvernör Carlin, Dommer Young, General Lech, Dommer Ralston, hans Velærværdighed Hr. Young, Oberst Henry N. Bushnell, John Wood, J. N. Morris, S. M. Bartlett og Samuel Holmes, hvilke længe ville blive mindede af et taknemmeligt Samfund for deres udviste Menneskekjærlighed mod et lidende Folk; Mindet om deres Veldædighedsgjerninger mod os er indpræget i vore Hjerter med uudslettelige Træk.

Ligeledes ville vi omtale denne Stats lovgivende Magt, der uden Hensyn til Partier er kommen os tilhjælp og har behandlet os som Medborgere og Venner samt har givet os alle de Rettigheder, der baade i borgerlig og religiös Henseende tilkomme os, idet den under 16de December 1840 har vedtaget de frisindede Love for Staden Nauvoo, Nauvoo-Legionen og Universitetet i Nauvoo, hvilke Love tilstaa den mest udstrakte Frihed, som nogen lovgivende Forsamling kan give.

Den förste af disse Love (den for Nauvoo) tilsikrer os for Fremtiden alle de Frihedens Velsignelser, som tilkomme Borgerne i en stor civiliseret Republik, og dette er Alt, hvad vi nogensinde have forlangt. Hvilken Modsætning er der ikke mellem den Fremgangsmaade, som er fulgt af den lovgivende Magt i denne Stat og den, der er fulgt af Legislaturen i Missouri, hvis Bigotteri, Skinsyge og Overtro have faaet Overhaand i den Grad, at den har nægtet os vore helligste Rettigheder og den Frihed, som tilkommer os! Illinois har sat et skjönt Exempel for alle de Forenede Stater og for hele Verden, og har ædelmodigen handlet overensstemmende med Konstitutionens Aand, og paa samme Tid, som denne Stat fordrer ubetinget Lydighed mod Lovene (hvilke vi haabe stedse at se overholdte), giver den os Beskyttelse under samme og giver os Sikkerhed for Liv, Frihed og ethvert lovligt Foretagende.

Navnet paa vor Stad (Nauvoo) er af hebraisk Oprindelse og betyder et yndigt Sted med Indbegrebet af Ro, og det kan ogsaa med Rette siges, at den har en yndig Beliggenhed. Den ligger ved Mississippi Floden ved Des Moines Rapids i Hancock County og begrændses mod Öst af en vidtudstrakt og uforlignelig smuk Slette, og mod Nord, Vest og Syd af Mississippi. Nogle have havt imod dette Sted paa Grund af den Sygelighed, som har hersket i Sommermaanederne, men Dr. Bennett er af den Formening, at Hancock County og navnlig hele den östlige og sydlige Del af

Staden Nauvoo har et ligesaa sundt Klima (for dem, som ere blevne akklimatiserede), som noget andet Sted i Vesten, hvorimod Beboerne i den nordvestlige Del af Staden have lidt meget af Koldfeber, men han tror dog, at Aarsagerne til denne Sygelighed kunne fjernes ved at udtörre Moradserne paa de nærliggende Öer i Mississippi.

Befolkningen i vor Stad tiltager med en uforlignelig Hurtighed, da den nu udgjör over tre tusinde Sjæle. Der bliver gjort alt muligt for at fremme Handel, Haandværker og Agerdyrkning i Staden og dens Omegn. Vandet i Mississippi kan med Fordel anvendes til Fabriksdrift, og det næsten i en ubegrændset Udstrækning.

Da vi have være Redskaber i Guds Haand til at lægge Grundvolden til de Helliges Indsamling, ville vi raade dem, der sætte Pris paa Evangeliets Velsignelser og som forstaa Nödvendigheden af at adlyde Herrens Befalinger samt ere i Besiddelse af denne Verdens Gods, at virke for en almindelig Indsamling. De bör afhænde deres Ejendomme, saasnart Omstændighederne tillade det, uden at det kræver altfor store Ofre, og de bör flytte til vor Stad eller dens Omegn, for enten at anlægge Fabriker eller for at kjöbe og opdyrke Landejendomme. Dette vil sikre os Besiddelsen af vor fremtidige Arv og berede Vejen for de Fattiges Indsamling. Dette er behageligt for Himmelens Aasyn, og den eneste Maade, paa hvilken Indsamlingen kan iværksættes. De Rige og enhver Anden, som kan bidrage til dette Steds Opkomst, bör derfor gjöre alt muligt for at komme hertil uden Opsættelse, for at styrke vore Hænder og fremme de Helliges Vel. Dette kan ikke noksom blive lagt de Hellige paa Hjerte, og vi paalægge herved Ældsterne om at forelægge dem dette, thi det er overensstemmende med de Raad, som Herren har givet os i saa Henseende. Opförelsen af Herrens Hus, hvor de Hellige ville komme til at tilbede deres Fædres Gud ifölge de Pligter, som paahvile dem, samt hvor Undervisning fra Herren vil blive modtagen, for derfra at udgaa til fjerne Lande, skrider raskt fremad. Lader os derfor gjöre Alt, hvad der staar i vor Magt, for at fremme Staden Nauvoos og Omegns Vel ifölge de Friheder, som Staten Illinois's lovgivende Forsamling har tilstaaet os, idet vi Alt bör beflitte os paa de samme ædle Handlinger som dem, der udövedes af vore Forfædre, for at fremme den Sag, der er af en saa uendelig Vigtighed saavel for denne som for enhver efterfölgende Generation.

Nauvoo-Legionen indbefatter alle vore militære Kræfter, hvilken vil sætte os istand til at udföre hele vor Militærpligt for os selv, og saaledes ville vi undgaa den vigtigste Anledning til at komme i Splid og Strid med Verden og til at blive undertrykte af samme. Dette vil sætte os istand til som et Folk at vise vor Hengivenhed for Staten og Folket ved at yde vor Bistand, hvorsomhelst den maatte udkræves, idet vi paa sam-

me Tid vise, at vi underkaste os Landets Love og ere rede til enhver Tid til at gjöre, hvad vi kunne, for at sætte dem i Udövelse.

"Staden Nauvoos Universitet" vil sætte os istand til at bibringe vore Börn Kundskaber, Videnskabelighed og Kunst i forskjellige Retninger. Vi haabe, at denne Institution vil blive et Lys for Verden, og at den vil udsprede Kundskaber, der saavel ville bidrage til det Almindeliges Bedste som til at gavne enkelte Individer. Universitetets Bestyrelse vil have Overopsynet med Alt, hvad der vedkommer den offentlige Undervisning, ligefra Almueskolerne og til de höjeste Læreanstalter, og den vil sörge for, at der bliver indsat dygtige Lærere i enhver Videnskabsgren.

Denne Læreanstalt har alle de Forrettigheder, som enhver anden Höjskole her i Staten. Lovene for Universitetet og Legionen ere at betragte som et Tillæg til Stadens Lov, hvorved disse blive fuldstændige.

Herren har styret det saaledes, at vi ikke alene möde Velvillie hos dem, vi leve iblandt, hvilke glæde sig over at se os i Besiddelse af de Rettigheder, som tilkomme et frit Folk, men vi kunne ogsaa berette, at flere af de fornemste Mænd i Illinois have lyttet til den Lære, vi forkynde, og have været Troen lydige samt glæde sig i samme. * * * * Vi omtale dette for at opmuntre de Hellige, og for at de kunne se, at de Forfölgelser, vi have lidt i Missouri, kun have været en Indledning til Sandhedens og vor hellige Religions glimrende Sejr.

Paa Grund af den venlige Forekommenhed, som Beboerne i Illinois saa samdrægtigen have vist os,—det særdeles Held, der har fulgt os her, —de Fordele, som dette Sted i enhver Henseende frembyder, og i Betragtning af Nödvendigheden af de Helliges Indsamling, ville vi indtrængende raade de Brödre, der glæde sig i Zions Velfærd og önske, at dets Staver skulle blive styrkede og dets Snorer forlængede, at komme og forene sig med os i det herlige og ophöjede Værk og sige med Nehemias: "Vi, hans Tjenere, ville staa op og bygge." Det kunde maaske neppe anses for nödvendigt at lægge denne Sag saa alvorlig paa de Helliges Hjerter, da dens Vigtighed maa være indlysende for Enhver, men som Vægtere for Israels Hus og som Hyrder for en Hjord, der er adspredt over hele Landet—og paa Grund af vor Ængstelighed for de Helliges timelige og evige Vel samt vort inderlige Önske efter at fremme vor Guds Hensigter, hvortil vi ere blevne kaldte, föle vi os tilskyndede til at indskjærpe dette Anliggende, og vi ville derfor alvorligen tilraade de Hellige at komme hid; dette er Herrens Ord og henhörer til det store Sidste-Dages Værk. Det er sandt, Indsamlingen har hidindtil paa Grund af ugudelige Menneskers Ondskab været forbunden med de grusomste Forfölgelser og mest oprörende Scener, men vi haabe, at disse Trængselsdage nu ere forbi, og

paa Grund af vor Statsregjerings Frisindethed haabe vi at nyde en Fred og Begunstigelse, som vi hidindtil ikke have erfaret siden Kirkens Oprettelse, og menneskeligvis at dömme, kunne vi ikke danne os noget Begreb om den Lykke, som venter os. Det er kun formedelst en fælles Samvirken og vore forenede Bestræbelser, at vi kunne udföre det Hverv, som er os anbetroet med Hensyn til det store Sidste-Dages Værk, hvilket vi ikke kunne, saalænge vi leve adspredte og fjernt fra hverandre, men hvis vi forene os, for i Samdrægtighed at arbejde for at fremme Guds Hensigter, ville baade timelige og aandelige Velsignelser blive os tildelte i et rigeligt Maal; derom kan der ikke være mere end een Mening.

De store timelige og aandelige Velsignelser, som altid ere Fölgen af Trofasthed og en endrægtig Samvirken, kunne aldrig opnaas, naar Alle arbejde hver for sig. Historien fra enhver foregaaende Tidsalder beviser noksom dette. Uden at tale om de timelige Velsignelser, gives der ikke nogen anden Maade, hvorpaa de Hellige kunne blive frelste i de sidste Dage, hvilket de hellige Profeters Vidnesbyrd klarlig beviser, thi der er skrevet: "De skulle komme fra Östen og samles fra Vesten; Norden skal give hid og Syden skal ikke holde tilbage. Guds Sönner skulle komme langtfra og hans Dötre fra Jordens Ender."

Tillige stemme alle Profeternes Vidnesbyrd overens deri, at de Helliges Indsamling maa finde Sted, förend Herren kommer "for at tage Hævn over de Ugudelige," og "for at blive forherliget og beundret af dem, som adlyde hans Evangelium." Den 50de Salme, 1ste til 5te Vers inklusive, beskriver denne store og majestætiske Begivenhed:

"Den stærke Gud, Gud Herren, har talet og kaldet Jorden fra Solens Opgang indtil dens Nedgang. Ud af Zion har Herren aabenbaret den fuldkomne Skjönhed. Vor Gud skal komme og ikke tie; en Ild for hans Ansigt skal fortære, og omkring ham stormer det saare. Han skal kalde ad Himmelen ovenfra, og ad Jorden for at dömme sit Folk. Samler mig mine Hellige, som have gjort Pagt med mig formedelst Offer."

Vi kunne anföre mange flere Skriftsteder, men da vi tro, at de Hellige ere godt bekjendte med samme, ville vi undlade at gjöre det.

Vi önske, at de Hellige skulle forstaa, at naar de komme hid, maa de ikke vente, at Alt er Fuldkommenhed, Samdrægtighed, Fred og Kjærlighed. Hvis de nære saadanne Tanker, ville de upaatvivlelig blive skuffede, thi her er Mennesker, ikke alene fra forkjellige Stater, men endog af forskjellige Nationaliteter, og omendskjöndt de ere Sandhedens Sag hengivne, have de dog mange Traditioner og Fordomme at bekjæmpe, og fölgelig udkræves der Tid, förend alt dette kan overvindes. Desuden gives der Mange, som snige sig ind her og söge at bringe Tvedragt, Splid og Had iblandt os, for derved at skade de Hellige. Dette maa vi finde os i, og det vil i en större eller mindre Grad vedblive saaledes,

indtil "Loen bliver renset" og "Avnerne opbrændte." De, som komme op til dette Sted, bör komme her med det faste Forsæt at ville holde Guds Bud, og ikke lade sig anfægte af det, som vi have omtalt, og da vil Alt være vel med dem; den himmelske Kundskab vil blive dem meddelt, og tilsidst ville de komme til at se Ansigt til Ansigt og glæde sig i den fulde Nydelse af den Herlighed, som er opbevaret for de Retfærdige.

For at opföre et Tempel for Herren, vil der udfordres store Anstrængelser fra de Helliges Side, saa at de kunne bygge et Hus, som kan blive antaget af den Almægtige, og i hvilket hans Magt og Herlighed kan vise sig. Derfor bör de, som ere beredvillige til at opofre deres Tid, Talenter og Ejendom til Guds Riges Fremme og for Sandhedens Sag, byde deres Hjem og behagelige Opholdssteder Farvel for at hjælpe til med det store Sidste-Dages Værk og for at blive meddelagtige i de Helliges Trængsler, paa det de tilsidst kunne blive delagtige i deres Sejr.

Vi önske ligeledes, at det skulde blive rigtig forstaaet, at vi ikke önske noget andet Privilegium end det, som tilkommer enhver af vore Medborgere, uanseet deres religiöse Anskuelser, og derfor ville vi sige til Alle, der ikke ere af samme Tro som vi: Lad Alle, der önske det, komme hid og nedsætte sig paa dette Sted eller i Omegnen, og vi ville hilse dem Velkommen som Medborgere og Venner, og vi anse det ikke alene for en Pligt, men for et Privilegium, at gjengjælde den Forekommenhed, som er bleven os bevist af velgjörende og kjærligsindede Borgere i Staten Illinois.

JOSEPH SMITH,
SIDNEY RIGDON,
HYRUM SMITH,
Kirkens Præsidentskab."

Den 19de Januar modtog Joseph en Aabenbaring angaaende Opförelsen af Templet etc. i Nauvoo. (Se Pagtens Bog, 103die Stk.)

Eftersom Josephs Fader var gaaen bort, blev det nödvendigt at beskikke en Anden i hans Sted som Kirkens Patriark. Hyrum Smith, hans ældste levende Sön, var den Nærmeste til at beklæde denne ansvarsfulde Stilling og modtog derfor Beskikkelsen efter sin Fader som Kirkens Patriark. Herved blev der en ledig Plads i det Förste Præsidentskab, af hvilket Kvorum Hyrum var et Medlem, og William Law blev ved Aabenbaring beskikket til at indtage hans Plads. Ligeledes blev Ældste George Miller ved Aabenbaring beskikket til Biskop istedetfor afdöde Edward Partridge.

Den 30te Jan. afholdtes en speciel Konference i Nauvoo, ved hvilken Joseph enstemmigen blev valgt til timelig Forvalter for Jesu Krist Kirke af Sidste-Dages Hellige. Den 1ste Febr. fandt det förste Valg af Medlemmer til Byraadet Sted. John C. Bennett blev valgt til Borgeme-

ster. William Marks, Sam. H. Smith, Daniel H. Wells og Newel K. Whitney til Raadsherrer; og Joseph Smith, Hyrum Smith, Sidney Rigdon, Charles C. Rich, John C. Barnett, William Law, Don C. Smith John P. Greene og Vinson Knight til Raadmænd. Den 3die s. M. traadte Byraadet for förste Gang sammen, og fölgende Personer valgtes til de forskjellige Embeder, nemlig: Henry G. Sherwood til Marschal, James Sloan til Skriver, Robert B. Thompson til Kasserer, James Robinson til Assessor og Austin Cowles til Gadeinspektör. Joseph forelagde derpaa Raadet en Del Lovforslag med Hensyn til Byens indre Ordning, Oprettelsen af det omtalte Universitet og Organisationen af Nauvoo-Legionen etc., hvilket Altsammen vedtoges samme Dag.

Den 4de blev Legionen organiseret; de forskjellige Officerer valgtes og Joseph selv udnævntes til Legionens General-Löjtnant, hvilken Udnævnelse senere anerkjendtes og bekræftedes af Guvernören selv. Ved dens Organisation bestod Legionen af sex Kompagnier.

"Den er ikke," skriver Joseph, "som dens Fjender med Urette have antaget, udelukkende en "Mormon"- Militærorganisation, men en Borgervæbning, sammensat af Borgere, uden Hensyn til deres politiske eller religiöse Begreber, for den offentlige Sikkerheds og det almindelige Vels Skyld, for at haandhæve Lov og Orden, beskytte de fredelige Borgere mod Undertrykkelse og opholde vore Institutioner mod Anarki og Pöbelvold. Ingen andre Anskuelser have hjemme hos eller tillades af dens Officerer. Almindelige Revuer af Legionen afholdes i Staden Nauvoo, men alle andre Övelser skulle foretages indenfor deres respektive Distrikter, som Kompagnier, Batallioner, Regimenter og Kohorter."

I det næste Möde af Byraadet fremlagde Joseph et Udkast til "Lov angaaende Maadeholdssagen," som efter nogen Diskussion blev vedtaget. Denne Lov forhindrede Salg af Brændevin i mindre Kvantiteter end en Kvart undtagen efter en Læges Anbefaling. Hans Hensigt hermed var at forhindre Oprettelsen af Drikkehuse eller Skjænkestuer i Nauvoo og at gjöre Brændevinsdrik paa offentlige Steder strafskyldig. Under Diskussionen af dette Lovudkast holdt Joseph et længere Foredrag angaaende Brugen af Spirituosa og paaviste, at de vare unödvendige, og at de virke som Gift i Legemet, medens der gives Rödder og Urter, hvilke ganske kunne erstatte alle stærke Drikke som Lægemidler. I Byraadets Forhandlinger var Joseph særlig virksom og forelagde en stor Mængde Lovforslag af væsentlig Betydning.

I Marts 1841 modtog Joseph en Aabenbaring angaaende de Helliges Nedsættelse i Iowa, og den 21de s. M. blev det mindre Præstedömme, ifölge tidligere Aabenbaring, organiseret ved Biskopperne Whitney, Miller, Higbee og Knight. Samuel Rolf blev valgt til Præsident for

Præsternes Kvorum med Stephen Markham og Hezekiah Peck til sine Raadgivere. Elisha Everett blev valgt til Præsident for Lærernes Kvorum med James Huntsman og James Hendricks til sine Raadgivere. Phinehas R. Bird til Præsident for Diakonernes Kvorum, og David Wood og Wm. W. Lane hans Raadgivere.

Den 6te April 1841 forsamledes Nauvoo-Legionen, og en Procession dannedes, som med stor Höjtidelighed drog frem til Templets Byggeplads. En aaben Firkant dannedes omkring Stedet, og Legionens höjere Officerer, Arkitekterne og Hovedtaleren förtes frem til Forhöjningen ved Hovedhjörnestenen, den sydostlige. Höjtideligheden aabnedes med Afsyngelsen af en Salme, hvorefter Sidney Rigdon holdt en kort Tale til de Forsamlede, og efterfulgtes med Sang og Bön. Derpaa skrede Arkitekterne under det Förste Præsidentskabs Ledelse til at lægge den förste (sydostlige Hjörne-) Sten paa sin Plads, og Joseph udtalte Velsignelsen, hvorefter der paany holdtes Bön af Sidney Rigdon. Efter en Times Ophold samledes Folket atter og den sydvestlige Hjörnesten blev lagt efter Anvisning af Overpræstedömmet—Don Carlos Smith og hans Raadgivere. Den tredie eller nordvestlige Hjörnesten blev lagt under Höjraadets Ledelse, og den fjerde eller nordostlige efter Anvisning af Biskop N. K. Whitney og Kvorum. Efterhaanden som hver Sten blev lagt paa sin rette Plads, blev en Bön opsendt og Velsignelser udtalt over den af det forrettende Kvorums Præsident.

Dette var en sand Glædestid for Joseph og de Hellige. Efter alle deres Lidelser og Möje havde de tilsidst naaet et Sted, hvor de for en Tid kunde leve i Fred og paabegynde Opförelsen af et Herrens Hus, i hvilket den Almægtige havde en stor Begavelse ivente for dem. Grundstenen til et saadant var nu bleven lagt, og de Helliges höjeste Önske og Begjær var, at det maate blive dem forundt at fuldföre det. Joseph var meget nidkjær i at fremskynde Værket, men da de Hellige vare faa i Antal og Störstedelen af dem vare syge og fattige, syntes det næsten en Umulighed at udföre et saadant Arbejde. Men Gud havde befalet det, og de toge med Glæde fat og adlöde.

Med Hensyn til den rigtige Maade at lægge Grundstenen til Templer paa, siger Joseph: "Dersom Præstedömmets Orden paa det Nöjagtigste blev efterfulgt ved Opförelsen af Templer, vilde den förste Sten blive lagt ved det sydostlige Hjörne af Kirkens Förste Præsidentsab; dernæst vilde det sydvestlige Hjörne blive lagt; derefter det tredie eller nordvestlige Hjörne og sidst af alle det fjerde eller nordostlige Hjörne. Det Förste Præsidentskab skulde lægge den sydostlige Hjörnesten og bestemme, hvem der er de rette Personer til at lægge de andre Hjörnestene. Dersom et Tempel bygges paa et fjerntliggende Sted, og det Förste Præsidentskab ikke er nærværende, er de tolv Apostlers Kvorum den rette Myndighed

til at bestemme, hvilken Orden bör iagttages ved dette Tempel; og ved Fraværelsen af de tolv Apostler vil Stavens Præsidentskab lægge den sydostlige Hjörnesten; det Melkisedikske Præstedömme vil lægge Hjörnestenene paa Östsiden af Templet og det Aaronske Præstedömme Hjörnestenene paa Vestsiden."

Dagen efter, den 7de April, afholdtes en General-Konference i Nauvoo, for hvilken en Rapport fra det Förste Præsidentskab blev oplæst, i hvilken Værkets Fremgang i Europa ved de tolv Apostlers nidkjære Bestræbelser og Evangeliets hurtige Udbredelse i de Forenede Stater fremsattes. Konferencens Opmærksomhed henledes ogsaa paa Opförelsen af Templet, og de Helliges Flid og Nidkjærhed i denne Retning i Nauvoo blev fremholdt som et fölgeværdigt Exempel for deres Södskende i andre Dele af Landet. En Komite blev derpaa beskikket til at opföre et andet Hus til Herrens Navn, "og lad det Huses Navn kaldes Nauvoo Hus," siger Herren, "og lad det være en behagelig Bolig for Mennesker og et Hvilested for den trætte Vandrer, at han kan betragte Zions Herlighed og Herligheden af denne Hjörnesten, og at han ogsaa kan faa Raad af dem, som jeg har sat til at være en berömt Plantelse og som Vægtere paa dens Mure."

Den 8de April blev Lyman Wight udnævnt til en af de tolv Apostler istedetfor Ældste David W. Patten, som var bleven dræbt i Missouri. Da Vejret var saa ugunstig for Afholdelsen af Forsamlinger, underrettede Joseph Konferencen om, at megen Undervisning, som ellers vilde være bleven meddelt, maatte paa Grund heraf opsættes til senere.

Den 24de Maj skrev Joseph en kort Epistel, hvori han opfordrede de Hellige, som boede udenfor Hancock County, til at gjöre sig rede og flytte ind i nævnte County uden Ophold. Han önskede nemlig at se Folkets Energi og Styrke samlet, for desto hurtigere at kunne iværksætte Opförelsen af Templet og andre Bygninger. Ligeledes önskede han, det skulde forstaas, at alle andre Staver end de, der vare oprettede i Hancock County, Illinois, og Lee County, Iowa, skulde betragtes som ophævede.

I Begyndelsen af Juni ledsagede Joseph sin Broder Hyrum og William Law til Quincy paa deres Mission til de östlige Stater, og aflagde under sit Ophold her Guvernör Carlin et Besög. Han blev modtagen med megen Venlighed og Forekommenhed, og der var ikke Tale om nogen Arrestation. Men nogle faa Timer efter han havde forladt Guvernörens Bolig, sendte han Thomas King, Sheriff for Adams County, Thomas Jasper, Konstabel i Quincy, og flere Andre tilligemed en Embedsmand fra Missouri for at arrestere ham og overgive ham til Authoriteterne i Missouri. Den 5te Juni indhentede disse Mænd Joseph ved Bear Creek omtrent 28 Mile Syd for Nauvoo, hvor han paa sin Hjemrejse var taget ind paa et Hotel. Ved hans Arrestation viste den nævnte Em-

bedsmand fra Missouri sig saa brutal, at nogle af de Mænd, som vare med for at hjælpe ham, ligefrem nægtede at ville have Noget med ham at bestille og rejste hjem. Joseph vendte derefter tilbage til Quincy, hvor han erholdt en forelöbig Lösladelsesordre fra Assistenten i Kanslerretten Charles A. Warren, Esq.; og Höjesteretsdommer Stephen A. Douglas, som tilfældigvis kom til Quincy samme Aften, besluttede at forhöre ham paa den forelöbige Lösladelsesordre den næstfölgende Tirsdag i Monmouth, Warren County, hvor Retten agtede at afholde sine Möder. Den 6te begav Joseph sig under Embedsmændenes Bevogtning paa Hjemvejen til Nauvoo. Imidlertid var Sheriff King bleven pludselig syg, og Joseph plejede og opvartede ham paa det Bedste for at han kunde blive istand til at ledsage ham til Monmouth. Tidligt om Morgenen den 7de forlod derpaa Joseph, Embedsmændene og et stort Antal Brödre Nauvoo, og ankom Dagen efter til Monmouth, 75 Mile borte, hvor der herskede betydelig Bevægelse blandt Indbyggerne, som vare meget nysgjerrige efter at "se Profeten" og forventede at se ham i Lænker. Sheriff King, hvis Helbred nu var noget bedre, havde megen Vanskelighed ved at forsvare ham mod Pöbelen, der var stimlet sammen. Retten blev snart nedsat, og en af Josephs Sagförere foreslog, at hans Sag strax skulde behandles, men Statsadvokaten gjorde Indvendinger og sagde, at han ikke havde havt tilstrækkelig Varsel og var som saadan ikke forberedt. Efter Overenskomst blev Forhöret derpaa udsat til næste Dag.

Tidlig næste Morgen var Raadhuset opfyldt af Tilhörere, som gjerne vilde overvære Forhöret. Alle Prokuratorerne paa Anklagesiden med Undtagelse af to, nemlig d'Hrr. Knowlton og Jennings, holdte sig til Sagen og opförte sig som Gentlemen; men disse to Herrer gjorde ogsaa Alt, hvad de kunde, for at ophidse Offentligheden og opflamme Indvaanernes Had imod Joseph og hans Religion. En ung Lovkyndig fra Missouri stillede sig som Frivillig paa Anklagesiden og prövede sit Bedste paa at bevise ham skyldig, men han havde ikke talt længe, för han blev syg, bad om Undskyldning og forlod Huset. Efter kort Tids Forlöb kom han tilbage og bad om Lejlighed til at slutte sine Bemærkninger, hvilket blev ham tilstaaet. I Löbet af sin Tale brugte denne Mand saadanne Udtryk, at Dommeren gjentagne Gange maatte kalde ham til Orden. Josephs Sagförere stode derpaa frem og forsvarede hans Sag med Ære. I Særdeleshed talte Hr. O. H. Browning, senere Medlem af Præsident Jacksons Kabinet, meget slaaende, og fremkaldte hyppig Taarer i de Forsamledes Öjne ved sit rörende Foredag. Saaledes ytrede han ved Slutningen af sine Bemærkninger: "Store Gud! har jeg ikke seet det? Jo, mine Öjne have seet de blodige Spor af uskyldige Kvinder og Börn i den kolde Vinter, som have rejst Hundreder af Mile gjennem Frost og Sne, for at söge et Tilflugtssted mod deres barbariske Forfölgere. Det var et

rædselsfuldt Skue, nok til at opvække Medfölelse hos et Stenhjerte; og skal denne ulykkelige Mand, som de i deres Raseri have udpeget som Offer, blive fordreven til et saa barbarisk Land, og Ingen vove at hellige sig Retfærdighedens Sag? Hvis der ingen Anden var under Himmelen, som vilde oplöfte sin Röst i denne Sag, vilde jeg med Glæde staa alene og udaande mit sidste Suk til Forsvar for en undertrykket amerikansk Borger."

Næste Dag, den 10de Juni, afgav Dommer Douglas sin Kjendelse i Sagen, som löd paa Josephs Frikjendelse, hvilket altsaa var en ny Sejr for ham og de Helliges Sag. Samme Dags Eftermiddag begav han sig paa Hjemvejen tilligemed sit Fölge, som bestod af omtrent 60 Mand, og ankom den fölgende Dag til Nauvoo, hvor de modtoges af de Hellige med Jubel.

Denne Sags Behandling, indbefattende Sagförer-og Vidnesförsels-Omkostninger, Betjenternes Honorar osv., belöb sig til mere end 3000 Dollars, hvilket ingenlunde var nogen ubetydelig Sum for En, der nylig var bleven frarövet næsten Alt, hvad han ejede i Missouri.

TRE OG TYVENDE KAPITEL.

Præsident Young og Selskab begive sig ad Jernbanen til Preston, hvor Ældste Willard Richards ordineres til en af de Tolv.—"*The Millennial Star*" udkommer i Manchester med Parley P. Pratt som Redaktör.—Det förste Selskab Emigranter afsejler fra Liverpool den 6te Juni 1840.—Ældsterne Kimball, Woodruff og Smith aabne Evangeliets Dör i London.—Den förste Daab dersteds.—Udtog af et Brev til "*The Times and Seasons.*"—Værkets hurtige Udbredelse i Herefordshire.—Dagbogsoptegnelser af Præsident Brigham Young.—De Tolv afslutte deres Mission i England.—Syv af dem vende tilbage til Amerika.—Deres Hjemkomst, Modtagelse etc.

Som man vil erindre, ankom Præsident Young og Selskab efter en noget besværlig Rejse over Havet den 6te April 1840 til Liverpool og toge midlertidigt Ophold i Nr. 8 i Union Street. Den paafölgende Dag opsögte de Ældste John Taylor, som strax efter sin Ankomst til England havde begyndt sin Missionsvirksomhed i Liverpool og allerede döbt 28 Personer. I Forening med ham begav Præsident Young og Selskab sig den 8de med Jernbanen til Preston, hvor de strax traf sammen med Ældsterne Willard Richards, Joseph Fielding, Wilford Woodruff og Andre. Præsident Young var ved denne Tid saa hentæret paa Grund af sin Sygdom og anstrængende Rejse, at Ældste Richards neppe kunde gjenkjende ham.

Den næste Söndag samledes Brödrene med de Hellige paa deres Forsamlingslokale "The Cock Pit" i Preston, og den 14de April afholdtes et Raad i Ældste Willard Richards's Hus, hvor denne ifölge Aabenbaringen blev ordineret til Apostelskabet af Præsident Young under det tilstedeværende Kvorums Hænder.

Den 15de blev der afholdt en General-Konference i Maadeholdsforeningens Lokale i Preston. Otte af de Tolv vare nærværende, nemlig: Brigham Young, Heber C. Kimball, Parley P. Pratt, Orson Pratt, Wilford Woodruff, John Taylor, Geo. A. Smith og Willard Richards. Rapport aflagdes om de forskjellige Grenes Tilstand i England, hvoraf det fremgik, at der i det Hele fandtes 34 Grene, som tilsammen talte 1671 Medlemmer, 34 Ældster, 52 Præster, 38 Lærere og 8 Diakoner. Dernæst blev det vedtaget at udgive et Maanedsskrift i England under Navn af de Sidste-Dages Helliges "*Millennial Star*" med Parley P. Pratt som Redaktör og Brigham Young som Medhjælper. Ligeledes blev det vedtaget at udgive en ny Salmebog, og Ældsterne Brigham Young, Parley P. Pratt og John Taylor beskikkedes som en Komite til at forestaa Udvalget af

disse nye Salmer samt til at publisere saadanne Böger og Skrifter Tid efter anden, som Nödvendigheden maatte kræve. Fra denne Konference begave Brödrene sig til deres forskjellige Arbejdsmarker.

Præsident Young ledsagede Wilford Woodruff til Herefordshire, som paa den Tid var den vigtigste Arbejdsmark i den britiske Mission, og erholdt der de fleste Penge til Udgivelsen af Mormons Bog og Salmebogen. En Broder ved Navn John Benbow forstrakte ham saaledes med 250 Pund Sterling og Broder Kingston med 100 Pund.

Parley P. Pratt rejste til Manchester, hvor han strax gjorde Forberedelser til Udgivelsen af "*The Millennial Star*," hvis förste Numer udkom den 27de Maj 1840. Orson Pratt rejste til Skotland og oprettede efter nogen Tids Forlöb en Gren i Edinburgh, medens John Taylor fortsatte sin Virksomhed i Liverpool med megen Held. Siden lykkedes det ham ogsaa at aabne Evangeliets Dör i Irland og paa Öen Man i det irske Hav. I Begyndelsen af Juni organiserede Brigham Young og Heber C. Kimball det förste Selskab af Hellige, som udvandrede fra England. Hele Selskabet bestod af 41 Sjæle og stod under Ledelse af Ældste John Moon; det afsejlede fra Liverpool den 6te Juni. Dette var de förste Frugter fra et fremmed Land—Forlöberen for den store Skare, der i Tidens Löb skulde fölge efter.

Den 6te Juli afholdtes en anden General-Konference i Tömmermandshallen i Manchester, en Sal, som bekvemt kunde rumme 5,000 Personer. I denne Konference vare 41 Grene repræsenterede med et Medlemantal af 2513 foruden Præstedömmet, som udgjorde 56 Ældster, 126 Præster, 61 Lærere og 13 Diakoner, hvilket udviste en Forögelse i tre Maaneder af 842 Medlemmer, 22 Ældster, 74 Præster 23 Lærere og 5 Diakoner. Komiteen var netop bleven færdig med Trykningen af den nye Salmebog, som nu blev anbefalet til Forsamlingen og ved enstemmigt Votum antagen. Tyve af de indfödte Ældster tilböde sig frivilligt at ofre deres Tid i Evangeliets Tjeneste. Strax efter Afholdelsen af denne Konference rejste Parley P. Pratt tilbage til New York for at hente sin Familie, fra hvilken Rejse han först kom tilbage i Oktober Maaned. Under hans Fravær forestod Præsident Young, assisteret af Willard Richards, Udgivelsen af "*The Millennial Star*.' 'I September organiseredes det andet Selskab af Emigranter, bestaaende af 200 Sjæle under Theodore Turleys Ledelse, hvilket afsejlede med Skibet "North Amerika" fra Liverpool den 8de.

Ved denne Tid begave Ældsterne Kimball, Woodruff og Smith sig til London for at tilbyde Hovedstadens Indvaanere Evangeliets Fylde, og efterat de havde tilbragt ti Dage med at besöge de forskjellige Samfunds Præster, Prædikanter og Andre, bade de om Tilladelse til at prædike i deres Kapeller, men da de bestandig fik et haanligt Afslag, besluttede de ligesom Jonas at prædike under aaben Himmel. Saaledes gik de

hen til Smithfield Torv (til den samme Plet, hvor John Rodgers var bleven brændt), i den Hensigt at prædike der Kl. 10 Form., men en Politibetjent underrettede dem om, at Lordmayoren havde udgivet et Forbud mod al Prædiken paa aaben Gade i Staden. En Hr. Connor traadte derpaa frem og sagde: "Jeg vil vise Eder et Sted udenfor hans Jurisdiktion," og fulgte dem hen til Tabernakelpladsen, hvor de traf en Forsamling paa henved 400 Personer, der lyttede til en Prædikant, som stod paa en Stol. Da han var færdig, stod en anden Prædikant frem for at tale. Ældste Kimball sagde til den förste Gejstlige: "Der er en Mand tilstede fra Amerika, som önsker at prædike," og han fik Tilladelse til at tale. Ældste Geo. A. Smith holdt derpaa en Tale, der varede i omtrent 20 Minuter, om Evangeliets förste Grundsætninger, og tog til Text Marki Evangelium 16de Kapitels 16de Vers. Ældste Kimball bad dernæst Prædikanten om at bestemme en anden Forsamling paa samme Sted, i hvilken de amerikanske Brödre kunde prædike, men han sprang op og sagde: "Jeg har netop erfaret, at den Herre, som har talt, er en Sidste-Dages Hellig; jeg kjender dette Slags Folk—det er nogle meget daarlige Subjekter; de have adsplittet mange Kirkesamfund og gjort megen Skade." Han talte allehaande Ondt om de Hellige og gav dem en meget daarlig Karakter samt paalagde de Tilstedeværende ikke at höre paa Ældsterne, "thi," sagde han, "vi have Evangeliet og kunne frelse Menneskene uden Vantro, uden Socialisme og uden de Sidste-Dages Hellige."

Ældste Kimball bad om Tilladelse til at staa op paa Stolen for selv at bekjendtgjöre en Forsamling. Prædikanten sagde: "De skal ikke gjöre det; I have ingen Ret til at prædike her." Derpaa rykkede han Stolen fra ham og löb bort. Flere af de Tilstedeværende sagde: "I have ligesaa god Ret til at prædike her og til at bestemme Forsamling som han har," hvorpaa Ældste Kimball berammede en Forsamling til Kl. 3 Eftermiddag, til hvilken Tid Mange havde forsamlet sig.

Efterat Forsamlingen var bleven aabnet med Sang og Bön, talte Ældste Woodruff henved en halv Time om Evangeliets förste Grundsætninger, idet han valgte Galaterbrevets 1ste Kapitel, 8de og 9de Vers, til Text. Siden talte Ældste Kimball over det samme Emne. De Tilstedeværende vare særdeles opmærksomme og syntes at interessere sig for det, de hörte. De, som boede rundt omkring Pladsen, aabnede endog deres Vinduer, medens mange af dem vare stimlede sammen iblandt de begjærligt Lyttende, hvor de fordbleve, indtil Forsamlingen, der sluttede under god Forstaaelse, omsider hævedes.

Hr. Connor indböd Ældsterne til sig. Strax efterat de vare komne derhen, fölte Ældste Kimball sig tilskyndet til at vende tilbage til det Sted, hvor de havde prædiket. Da han kom derhen, traf han en stor Flok Mennesker, der talte sammen om det, de havde hört om Eftermid-

dagen, og de önskede, at han skulde tale til dem igjen. Han gjorde saa, og siden kom Flere frem og indböde ham til at fölge med sig hjem. Medens Ældste Kimball prædikede, kom der Flere hen til Brödrene Woodruff og Smith for at tale med dem om Læren, og Hr. Conner forlangte Daab.

Den næste Dag döbte Ældste Kimball Uhrmager Henry Conner i Peerless Pool. Han boede i Ironmongers Row i London, og var den Förste, som blev döbt der paa Stedet. Endskjöndt London siden blev et vigtigt Hovedsæde for "Mormonismen" i England og Tusinder flokkedes om Sandhedens Banner dersteds, fandt disse förste Missionærer det dog meget besværligt at faa Fodfæste i denne mægtige Verdensstad, hvilket fölgende Udtog af et Brev til Udgiverne af "*The Times and Seasons*" tilstrækkelig beviser:

"Vi have kun döbt 11 Personer i London, men formedelst Guds Barmhjertighed haabe vi inden ret længe at vinde en rig Höst af Sjæle i denne Stad. Imidlertid maa vi tilstaa, at vi paa alle vore Rejser baade i Amerika og Europa aldrig have truffet paa et Folk, fra hvis Sind vi have havt saa mange Indvendinger og Hindringer at bortrydde for at vække Interesse for Sagen og berede Hjerterne for Annammelsen af Guds Ord som i Staden London.

Naar vi talte med Nogen iblandt de simplere Folkeklasser om Evangeliet, fik vi i Almindelighed dette Svar: "Jeg gaar til Kirken eller Kapellet og lader mine Börn döbe. Hvad Mere behöves der." Naar vi talte med de Lærde, fandt vi dem altfor kloge til at modtage Undervisning, og for meget indtagne i deres Fædres Traditioner, til at de skulde vente nogen Forandring i de sidste Dage. Naar vi talte med Religionslærerne for Nutidens forskjellige Troessamfund om Evangeliets Grundsætninger, gave de os den Besked, at Tingenes gamle Orden var afskaffet og ikke nödvendig længere; nogle af dem havde prædiket den gode, gamle Religion i 40 Aar, og Gud var med dem, og de behövede ikke mere Aabenbaring, ikke Helbredelsens Gave eller noget Andet, som tilhörte Kirken i Apostlernes Dage, thi disse Ting kunde let undværes i denne Forfinelsens, Oplysningens og Lærdommens Tidsalder.

Naar vi stode frem for at prædike Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse for Menneskene, löd Raabet: "Baptist, Baptist," saa det rungede i vore Ören. Dersom vi talte om, at der i Kirken og Kristi Menighed ligesaavel var Profeter og Apostler som andre Embedsmænd og Medlemmer, raabte de strax: "Irvingiter, Irvingiter." Hvis vi under vore Bemærkninger blot en eneste Gang kunde komme til at anföre det Skriftsted: "Jesu Vidnesbyrd er Profetiens Aand," löd der strax fra flere Steder paa engang: "Aa, I höre til Johanna Southcote." Talte vi om Kristi anden Tilkommelse, löd Raabet "Aitkeniter." Naar vi kom til at omtale Præstedömmet, kaldte de os "Katholiker," og om vi bare Vidnesbyrd

om, at Engle havde aabenbaret sig, löd Folkets Svar: "Irvingiterne have deres Engle, og selv Hertugen af Normandiet vilde gjerne sværge paa, at han har Englebesög hver Nat."

Disse Hilsener i Forening med mangfoldige andre af en lignende Beskaffenhed vedbleve daglig at lyde for vore Ören, indtil vi næsten vare tilböjelige til at tro, at London var Samlingspunktet for alle det nittende Aarhundredes mangfoldige Religionssystemer, og at den havde 666 forskjellige Guder, Evangelier, Frelsere, Saliggjörelsesplaner, Religioner, Kirkesamfund, Bud (væsentlige og uvæsentlige) og ligesaa mange Maader at prædike paa—samt det samme Antal Veje til Himmelen og Helvede, og at denne Tingenes Tilstand havde besnæret Indvaanerne i den Grad, at det syntes, som om der behövedes en Basun fra de höjeste Himle for at vække dem og faa dem til at höre paa og antage Læren om eet Evangelium, een Tro, een Daab, een Hellig-Aand, een Gud og een Saliggjörelsesplan, og det en saadan, som den, Kristus og Apostlerne prædikede.

Desuagtet er vort Haab om, at der vil blive udfört et godt Arbejde i London, ingenlunde bleven svækket, men vi tro fuldt og fast, at mange Sjæle dersteds ville komme til at annamme Evangeliets Fylde, om end det vil ske formedelst Tro, Flid, Udholdenhed og Bön.

Efterat have tilbragt 23 Dage paa denne förste Mission i Hovedstaden og Tiden nærmede sig til Oktober-Konferencen, forlod Ældste Woodruff London den 10de September, i den Hensigt at overvære flere Konferencemöder paa Landet. Han bivaanede saaledes Bran Greens og Gadfield Elms Konference, der afholdtes i Worcester den 14de September, samt Froomes Hills Konference, afholdt i Herefordshire den 21de September. I disse to Konferencemöder blev der afgivet Rapport fra 40 Grene med 1,007 Medlemmer og 113 Personer af Præstedömmet, nemlig: 19 Ældste, 78 Præster, 15 Lærere og 1 Diakon, hvilke alle i kortere Tid end 7 Maaneder havde annammet det evige Evangeliums Fylde i denne Del af Vingaarden, hvor han först begyndte at arbejde i Marts Maaned, og Værket skrider endnu hurtigt fremad i denne Egn. Iblandt de Döbte have næsten 100 Personer været Prædikanter iblandt forskjellige Religionspartier.

Tillige bivaanede han Konferencen i Staffordshires Pottemagerier, hvilken afholdtes i Hanley den 28de September. Ifölge de aflagte Rapporter havde denne Konference 9 Ældster, 32 Præster, 9 Lærere, 9 Diakoner og 231 Medlemmer, af hvilke de fleste havde annammet Evangeliet siden vor Ankomst dertil forrige Vinter og Foraar. Medens han besögte Konferencerne, fortsatte Ældste Kimball og George A. Smith deres Arbejde i London indtil den 1ste Oktober, da vi atter traf sammen i Staffordshire og nöde hinandens Selskab under den hele paafölgende Rejse til

Manchester, hvor det omrejsende Höjraads Kvorum tilligemed mange Ældster og Hellige den 6te Oktober igjen havde det Privilegium at være samlede til en General-Konference i Tömmermandshallen, hvor vi hörte et Antal af 3626 Hellige og 383 Medlemmer af Præstedömmet repræsenteret.

I Juli-Konferencen var der ialt 2513 Hellige og 256 Medlemmer af Præstedömmet, hvoraf det ses, at Menigheden i tre Maaneder er bleven forögethed 1, 113 Hellige og 127 Medlemmer af Præstedömmet, og desforuden ere over 200 Hellige, indbefattende mange Ældster, Præster Lærere og Diakoner, emigrerede til Amerika, hvilket i det Hele udgjör et Tillæg af over 1,300 Sjæle til Menighederne i Europa i de sidste 3 Maaneder og over 2,000 Personer siden Konferencen i Preston den 15de April. Dengang var der 1,671 Hellige og 132 Medlemmer af Præstedömmet.

Saaledes kunne I se, at de Helliges Antal foröges, og at Herren i det Hele taget velsigner sine Tjeneres Arbejder hertillands, hvorfor vi ere taknemmelige; og vor bestandige Bön til Gud er, at hans Rige maa rulle fremad, og at hans Sendebud, som have det evige Evangelium at forkynde, maa være nidkjære og ydmyge, samt at de aldrig maa blive trætte af at gjöre Godt, men at de med Taalmodighed maa oppebie deres Belönning, som ligger ved Enden af Maalet, paa det deres Glæde maa blive fuldkommen."

Angaaende Værkets hurtige Udbredelse i Herefordshire skriver Ældste Wilford Woodruff til "*The Millennial Star*" saaledes:

"Sandheden er mægtig og har vundet Indflydelse; Værket trives og Flere lægges til Menigheden paa alle Kanter, indtil nu flere Hundreder og deriblandt over 50 Prædikanter glæde sig i det evige Evangelium og ere taknemmelige til Gud, fordi han har ladet dem opleve den Dag, da han har udrakt sin Haand, for endnu engang at beskjære sin Vingaard med en mægtig Beskjæring og for at indföre Evangeliet paa Jorden i dets oprindelige Renhed. I mange Tilfælde have Tegn fulgt de Troende ifölge Frelserens Forjættelse, og Guds Aands Vidnesbyrd har ledsaget Ordets Prædiken. Saasnart Evangeliet er bleven prædiket, have hele Familier antaget det med Glæde og adlydt dets Ordinantser, og ofte er det hændet, at vi have döbt fra otte til tolv Individer den förste Gang, vi have havt Forsamling paa noget nyt Sted og prædiket Guds Ord for dem.

Ældste Young arbejdede i Forening med os henved en Maaneds Tid, i hvilket Tidsrum Mange bleve döbte og konfirmerede, ligesom ogsaa Flere bleve ordinerede og beskikkede til at prædike Evangeliet; og medens de Hellige bleve opbyggede og deres Hjerter frydede sig formedelst Ældste Youngs Undervisning og Raad, havde ogsaa jeg meget Gavn af hans Selskab, da jeg hörte hans Paamindelser og nöd Godt af hans Raad.

Da Nödvendigheden fordrede, at Young vendte tilbage til Manchester igjen for at hjælpe til ved Udvalget af Salmer til Sangbogen og for at våretage andre Anliggender, tog han den 20de Maj Afsked med os, medens Ældste Richards og jeg i Forening med Ældste Kingston, der ganske havde hengivet sig til Værkets Tjeneste, fortsatte vort Arbejde i Vingaarden.

Herren velsignede fremdeles vort Arbejde, og daglig lagdes der nogle til Menigheden. Der aabnedes nye Döre for Evangeliet paa alle Kanter; vi fik mangfoldige Anmodninger om at komme og prædike, hvilke Önsker vi ikke kunde opfylde paa Grund af Mangel paa Arbejdere. Uagtet henved 50 Personer vare blevne ordinerede til Ældster og Præster i denne Del af Vingaarden, var der dog ligesaa mange Steder at prædike paa om Söndagene. Saaledes vedbleve vi med vort Arbejde i denne Egn indtil henimod den Tid, da General-Konferencen i Manchester den 6te Juli skulde afholdes.

Men inden vi forlode de Hellige, ansaa vi det for Visdom at sætte Menighederne iorden og organisere dem i Grene og Konferencer, saa at de kunde blive tilbörligt repræsenterede paa General-Konferencen. Derfor afholdt vi to Konferencer iblandt de Hellige, inden vi forlode dem. Vi afholdt den förste af dem i Gadfield Elms Kapel i Worcestershire den 14de Juni, og samtidig organiserede vi 12 Grene og udförte de Forretninger, som Omstændighederne krævede. Den anden Konference blev afholdt i Stanley Hill i Herefordshire, hvor vi organiserede 20 Grene. Beretningerne fra disse Konferencer overgiver jeg Dem til Offentliggjörelse, hvis De skulde anse det for rigtigt at lade dem trykke.

Den fölgende Dag toge Ældste Richards og jeg Afsked med de Hellige i Froomes Hill i Herefordshire, men inden vi forlode dem, maatte vi tre Gange gaa til en liden Dam for at döbe og konfirmere flere Personer, som kom til os og ytrede Önske om at faa disse Handlinger udförte af os.

Ældste Richards arbejdede i denne Del af Vingaarden i omtrent ti Maaneder, i hvilken Tid han rejste meget, idet han prædikede baade Nat og Dag, underviste de Hellige og havde den Glæde, at mange Sjæle bleve indlemmede i Menigheden. Jeg havde stor Nytte af de Raad, han gav, angaaende Menighedernes Organisation, og det var tydeligt at se, at han havde gjennemgaaet en gavnlig Erfaringsskole i de tre Aar, han havde rejst omkring i England, og den behagelige Tid, vi have tilbragt sammen, vil ikke lettelig gaa mig af Minde.

Vi vare underlige tilmode, da vi ved denne Lejlighed toge Afsked med de Hellige i Herefordshire, thi det var ikke fuldt fire Maaneder siden, at jeg förste Gang prædikede Evangeliet i denne Egn, og nu forlode vi mellen 5 og 600 Hellige, der glædede sig i den nye og evige Pagt,

og desuden Hundreder, som önskede at höre og adlyde. Jeg tog Afsked med Ældste Richards i Birmingham, hvorfra han tog videre til Manchester, medens jeg besögte West Bramwid og prædikede flere Gange for en liden Menighed, som var bleven oprettet dersteds af Ældste Turley, der döbte flere Personer, medens jeg var der. Tillige besögte jeg i Selskab med Ældste George A. Smith og Andre den 29de Juni Pottemagerierne i Staffordshire, hvorefter jeg ankom til Manchester."

I Febr. 1841 afsejlede endnu to Selskaber af emigrerende Hellige fra Liverpool, det förste under Ledelse af Hiram Clark og det sidste under Bestyrelse af Samuel Browet. I samme Maaned blev en ny Udgave af Mormons Bog, bestaaende af 5000 Expl., trykt i Liverpool ifölge Instruxer fra det Förste Præsidentskab i Nauvoo gjennem Ældste Lorenzo Snow, som nogen Tid i Forvejen var ankommen til England fra Nauvoo.

Den 6te April afholdtes en General-Konference i Manchester, ved hvilken ni af de Tolv vare nærværende. Kirkens samtlige Grene i hele Storbritannien udviste paa den Tid et Totalantal af 5,814 Medlemmer, 136 Ældster, 303 Præster, 169 Lærere og 68 Diakoner foruden et Antal af omtrent 800 Sjæle, som i Aarets Löb havde udvandret til Amerika. Efterat Konferencens mest paanödne Forretninger vare blevne udförte, holdt flere af de Tolv passende Taler angaaende Embedsmændenes og de Helliges Pligter og Rettigheder samt om Værkets Fremgang i Almindelighed. Med denne Konference afsluttedes tillige de Tolvs Mission i England. Fölgende Uddrag af Præsident Youngs Dagbog fremstiller i Korthed det Vigtigste af, hvad de Tolv udförte paa denne Mission:

"Det var i Sandhed med taknemmelige Fölelser og med Ærefrygt for Gud, min himmelske Fader, at jeg skuede tilbage paa hans Handlemaade mod mig og mine Brödre igjennem det forgangne Aar af vort Liv i England. Hvilken uhyre Forskjel var det ikke mellem vor Ankomst og Afrejse fra Liverpool! Vi landede om Foraaret 1840 som Fremmede i et fremmed Land uden Penge, men formedelst Guds Naade have vi vundet mange Venner, oprettet Menigheder i næsten enhver fremragende By og Stad i Storbritannien, döbt mellen syv og otte tusinde Sjæle, trykt 5000 Mormons-Böger, 3000 Salmeböger, 2,500 Bind af "*The Millennial Star*" og 50,000 Smaaskrifter; emigreret 1000 Sjæle til Zion, oprettet et vedvarende Emigrations-Agentur, som vil blive til stor Velsignelse for de Hellige, og have efterladt i mange Tusinders Hjerter det evige Livs Sæd, hvilket vil frembringe Frugt til Guds Navns Ære og Forherligelse; og dog have vi Intet manglet, hverken Spise, Drikke eller Klæder; i alle disse Ting anerkjender jeg Guds Haand."

Den 20de April 1841 gik Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Pratt, Wilford Woodruff, John Taylor, George. A. Smith og Willard Richards tilligemed et Selskab af 130 Hellige ombord paa Skibet

Rochester og afsejlede fra Liverpool den paafölgende Dag. En stor Skare af Hellige havde samlet sig paa Skibsbroen for at være Öjenvidne til deres Bortrejse, iblandt Andre ogsaa Parley P. Pratt, som efterlodes som Præsident for den britiske Mission, og Orson Hyde, der skulde fortsætte sin Rejse til Jerusalem.

Skibet Rochester naaede New York den 20de Maj, og den 1ste Juli ankom Ældsterne Brigham Young, Heber C. Kimball og John Taylor til Nauvoo, hvor de paa det Kjærligste bleve budne Velkommen af Joseph og de Hellige. De andre Brödre, som paa Grund af Forretninger og ved Besög hos Slægtninge og Venner vare blevne opholdte paa Vejen, ankom til Nauvoo först senere. Joseph skriver:

"Alle de af de tolv Apostlers Kvorum, som ventedes hjem iaar, ere nu med Undtagelse af Ældsterne Willard Richards og Wilford Woodruff ankomne. Vi have lyttet til deres Beretninger om deres Held og Herrens Værks Fremgang i Storbritannien med megen Glæde. De have sikkerlig været Redskaber i Guds Haand til at udföre Meget, og maa have den Tilfredshed at vide, at de have gjort deres Pligt. Maaske have aldrig nogensinde Mænd paataget sig en saa vigtig Mission under saa trykkende, ugunstige og lidet lovende Omstændigheder. De fleste af dem vare, da de forlode dette Sted for omtrent to Aar siden, udmattede af Sygdom eller bleve angrebne af Sygdom paa Vejen. Flere af deres Familier vare ogsaa syge og trængte meget til deres Bistand; men vidende, at de vare blevne kaldte af Himmelens Gud til at prædike Evangeliet for andre Nationer, toge de ikke Kjöd og Blod paa Raad, men lydige til den himmelske Befaling, begyndte de "uden Pung og Taske" en Rejse paa 5,000 Mile, aldeles stolende paa Guds Forsyn, der havde kaldet dem til et saa helligt Kald. Paa Rejsen för de naaede Havet, bleve de bragte i mange trykkende Omstændigheder. Efterat have overstaaet haarde Sygdomme, fortsatte de igjen Rejsen, hvorved Sygdommen paany fik Magt over dem, og de maatte uden Penge og uden Venner standse blandt Fremmede. Deres Liv blev flere Gange opgivet og de have taget hverandre i Haanden forventende, at det var sidste Gang, de saa hverandre i Kjödet, men uagtet deres Lidelser og Gjenvordigheder hjalp Herren dem altid og tillod dem ikke at blive Dödens Bytte. Paa en eller anden Maade aabnedes der en Udvej, Venner kom til, naar de trængte haardest, og afhjalp deres Fornödenheder, og saaledes bleve de istand til at fortsætte deres Rejse og fryde sig ved den Hellige i Israel. De rejste i Sandhed ud "med Taarer, bærende kostbar Sæd," men ere hjemvendte med Glæde, bærende deres Neg med sig."

FIRE OG TYVENDE KAPITEL.

Don Carlos Smith afgaar ved Döden i en Alder af 24½ Aar i Nauvoo.—Hans Biografi etc.—Nauvoo besöges af et betydeligt Antal Sac-og Fox-Indianere. —En interessant Inskription fra Fortiden.—Daab for de Döde etc.—Döbefonten i Nauvoo Tempel indvies.—Joseph ulig Sektererens Ideal af en sand Profet.—Brudstykker af en indholdsrig Tale.—"Nauvoo og Mormonerne."—Organisationen af Nauvoo kvindelige Hjælpeforening fuldendes.

Den 7de August 1841 afgik Ældste Don Carlos Smith, Josephs yngste Broder, i en Alder af 24½ Aar ved Döden i Nauvoo. Han var en lovende ung Mand og havde været meget virksom og nidkjær for Herrens Værk fra Begyndelsen. Han var en af de Förste, som modtog Josephs Vidnesbyrd med Hensyn til Evangeliet. Samme Aften som Mormons Bogs Plader bleve foreviste de otte Vidner, blev en Forsamling afholdt, ved hvilken alle Vidnerne, saavelsom Don Carlos, bare Vidnesbyrd om Sandheden af de sidste Dages Uddeling. Allerede som ganske ung, neppe 14 Aar gammel, blev han ordineret til Præstedömmet og ledsagede sin Fader paa et Besög til sin Bedstefader og Slægtninge i St. Lawrence County, New York. Paa denne Mission var han Midlet til at overbevise en Baptistpræst om Værkets Sandhed. Siden tog han ud paa flere Missioner og var tillige meget virksom i Evangeliets Tjeneste hjemme; han var en af de 24 Ældster, der lagde Hjörnestenen til Kirtlands Tempel. Inden han endnu var 20 Aar gammel, blev han ordineret til Præsident for Overpræsternes Kvorum, hvilken Stilling han beklædte indtil sin Död. I Forening med sine Raadgivere lagde han den sydvestlige Hjörnesten til Templet i Nauvoo. Han var Bogtrykker af Fag og havde lært denne Profession i Oliver Cowderys Bogtrykkeri i Kirtland, og da "*The Elders' Journal*" blev udgivet dersteds, overtog han Bestyrelsen af samme. Efterat de Hellige vare flyttede til Nauvoo, begyndte han at gjöre Forberedelser til Udgivelsen af "*The Times and Seasons*," og for at faa dette Blad publiseret saa tidligt som muligt, maatte han af Mangel paa bedre Plads anbringe sin Presse i en Kjælder, hvorigjennem der bestandig löb en Kilde. Ved at arbejde i denne fugtige Kjælder og ved at salve og pleje de Syge, svækkedes hans Helbred saaledes, at han tilsidst bukkede under for sine Lidelser. Ved sin Död var han Brigadegeneral for Nauvoo-Legionens 1ste Kohorte og Medlem af Kummunalbestyrelsen i Nauvoo. Ligesom Joseph og sine övrige Brödre var han en stærk og

velbygget Mand, temmelig rank af Væxt, med blondt Haar og var 6 Fod 4 Tommer höj. Han var meget afholdt af Alle, som kjendte ham, thi han var meget forstandig for sin Alder og syntes at have en stor Fremtid for sig. Hans Död var et haardt Slag for hans Familie og Venner.

Efter de Tolvs Tibagekomst fra deres Mission til England opfordrede Joseph dem til at overtage Byrden af Kirkens Forretninger i Nauvoo, navnlig med Hensyn til Salget af Kirkens Landejendomme. I en speciel Konference, som kort efter holdtes, ytrede Joseph, at Tiden nu var kommen, da de Tolv skulde indtage deres Pladse nærmest det Förste Præsidentskab og at det var deres at Pligt at paase Emigranternes Nedsættelse samt varetage Kirkens Forretninger i de forskjellige Staver og hjælpe til at fremrulle Riget med Sejr blandt Nationerne. De havde været trofaste og havde baaret Dagens Byrde og Hede, og det var ikke mere end ret og billigt, at de nu skulde have Lejlighed til at sörge for sig selv og deres Familier, og paa samme Tid aflöse ham, saa at han atter kunde tage fat og oversætte.

Den 12te August blev Nauvoo besögt af et betydeligt Antal Sac-og Fox-Indianere, som kom for at se og tale med Joseph. Et Musikkorps og en Troppeafdeling blev beordret til at modtage dem ved Landingsstedet og ledsage dem til Lunden, hvor Forsamlingerne i Almindelighed holdtes, men de nægtede at gaa iland, indtil Joseph selv kom tilstede. Han gik derfor ned til Færgestedet og mödte Keokuk, Kishkukosh, Apenosse og omtret 150 andre Hövdinger og Krigere tilligemed deres Familier, og ledsagede dem til Lunden, hvor han underrettede dem om mange Ting, som Herren havde aabenbaret for ham angaaende deres Fædre og de Forjættelser, som bleve givne angaaende dem i Mormons Bog. Han raadede dem til at holde op med at bekrige og dræbe hverandre indbyrdes, samt at holde Fred med de Hvide, hvilket blev dem oversat ved en Tolk. Keokuk, deres fornemste Hövding, svarede, at han i sit Telt havde en Mormons Bog, som Joseph for flere Aar siden havde givet ham. "Jeg tror," sagde han, "De er en stor og god Mand. Jeg ser vild ud, men er ikkedestomindre en Sön af den Store Aand. Jeg har hört Deres Raad, og jeg og Mine önske at holde op med at krige og ville fölge de gode Raad, De har givet os." Efter Samtalen bleve de opvartede af Brödrene med Mad og Frugt, og gave dem til Gjengjæld en Pröve paa deres Dands

Den 25de döde Ældste Oliver Granger, en af Kirkens dygtigste Forretningsmænd, i en Alder af 49 Aar i Kirtland, Ohio, og den 27de s. M. döde ligeledes Ældste Robert B. Thompson paa sin Bopæl i Nauvoo, 29 Aar gammel, i fuldt Haab om en herlig Opstandelse. Han havde været Medredaktör af "*The Times and Seasons*," Oberst i Nauvoo-Legionen og havde skrevet meget baade for Joseph og Kirken.

Blandt de interessante Levninger fra Fortiden," skriver Joseph, "som

i denne Tid komme for Lyset, findes fölgende Dom offentliggjort af "*Courier des Etats Unis*":

"Dom, afsagt af Pontius Pilatus, fungerende Guvernör for Nedre Galilæa, hvoraf det fremgaar, at Jesus af Nazareth skal lide Döden paa Korset.

I Kejser Tiberius Cæsars 17de Regjeringsaar den 25de Marts i Staden det hellige Jerusalem, Præsterne og Forvaltere af Ofre for Guds Folk, Anna og Caiphas, og Guvernör for Nedre Galilæa, Pontius Pilatus, siddende paa Præsidenskabets Sæde i Prætoriet, dömmer Jesus af Nazareth til at dö paa Korset mellem to Tyve. Folkets store og enstemmige Vidnesbyrd melde: (1) Jesus er en Forförer, (2) han er oprörsk, (3) han er en Fjende af Loven, (4) han kalder sig falskeligen Guds Sön, (5) han kalder sig falskeligen Israels Konge, (6) han gik ind i Templet, fulgt af en Mængde, som bare Palmegrene i deres Hænder. Den förste Hövedsmand, Quillus Cornelius, befales at före ham til Retterstedet. Enhversomhelst, Fattig eller Rig, forbydes at modsætte sig Jesu Död.

Vidnerne, som undertegnede Jesu Dom, ere fölgende: (1) Daniel Robani, (2) Raphael Robani, (3) Capet, en Borger. Jesus skal gaa ud af Staden Jerusalem ved Struenus Porten."

Ovenstaaende Dom er indgraveret paa en Kobberplade; paa den ene Side er skrevet disse Ord: "En lignende Plade er sendt til hver Stamme." Den blev fundet i en gammel Vase, da man udgravede den gamle Stad Aquilla i Kongeriget Neapel i Aaret 1820, og blev opdaget af Kunstens Kommissærer, som stode i Forbindelse med de franske Armeer. Ved Expeditionen til Neapel blev den fundet indlagt i en Æske af Ibenholt i Chartrems Sakristi. Vasen blev funden i Casertas Kapel. Den franske Oversættelse blev udfört af Medlemmer af Kunstkommissionen. Originalen er i det hebraiske Sprog. Chartrems Folk bade indstændig om, at man ikke vilde fratage dem Pladen, og deres Bön blev hört som Belönning for de Opofrelser, de havde gjort for Armeen. M. Denon, en Lærd, lod fabrikere en lignende Plade, paa hvilken foranstaaende Dom blev graveret. Ved Salget af hans Samling af Oldsager m. m., blev den kjöbt af Lord Howard for 2,890 Franks. Dens virkelige Interesse og Værdi vil langt overgaa denne Sum."

Den 2den Oktober blev Grundstenen til Nauvoo Hus lagt af Joseph og hans Raadgivere, og et Aktieselskab dannedes med en Kapital af 200,000 Dollars til Opförelsen af denne Bygning. En betydelig Mængde Aktier solgtes og Bygningens Stueetage med 240 Fods Forside blev snart opfört.

Samme Dag tog Efteraarskonferencen sin Begyndelse og varede i fire Dage. Paa Forlangende af de Tolv gav Joseph nogle Instruxer om Lærdommen Daab for de Döde, hvortil den store Forsamling lyttede med udelt Opmærksomhed. Han beviste, at Daab for de Döde var det eneste

Middel, hvorved vi kunde staa som Frelsere paa Zions Bjerg. Proklamationen af Evangeliets förste Principer var et Middel til Frelse for hvert Menneske som Individ betragtet, og det var Sandheden og ikke Menneskene, som frelste, men ved at igjennemgaa Evangeliets Ordinantser for Andre, kunde vi blive Redskaber til at bringe mange af vore Slægtninge ind i Guds Rige.

Han forklarede Forskjellen paa en Engel og en tjenstgjörende Aand. Den förste er et Væsen med forklaret Legeme og Aand, forenede ved Opstandelsen, som betjener andre Væsener, ligeledes med Aand og Legeme. Den anden er en Aand uden Legeme, som besöger og betjener andre Aander. Jesus Kristus var en tjenstgjörende Aand, saalænge hans Legeme hvilede i Graven; han prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring og opfyldte derved en væsentlig Del af sin Mission, uden hvilket han ikke kunde have fuldkommet sin Gjerning eller gaaet ind til sin Hvile.

Efter sin Opstandelse viste han sig for sine Disciple som en Engel. De, som bleve borttagne fra Jorden, saasom Enok, kunne ikke indgaa til Hvile, förend de have gjennemgaaet en Forandring lig Döden. Hensigten med saaledes at tage dem herfra er at sende dem paa Mission. Engelen, som viste sig for Johannes paa Öen Patmos, havde gjennemgaaet Opstandelsen. Jesus Kristus besögte og betjente efter sin Opstandelse dem, der vare borttagne fra Jorden, og dem, der vare opstandne af Graven. Ligefra Adam indtil nærværende Tid strækker sig en Kjæde af Myndighed, som enten Mænd paa Jorden eller Opstandne have besiddet. Det er ikke mere utroligt, at Gud vil *frelse* de Döde, end det er, at han vil *oprejse* dem.

Der vil aldrig blive nogen Tid, da Aanderne ville blive for gamle til at nærme sig Gud. Hans Naade og Tilgivelse kunne Alle naa i deres Tid, som ikke have begaaet den utilgivelige Synd, der ikke kan tilgives hverken i denne Verden eller i den tilkommende. Der gives en Vej til Lösladelse for de Dödes Aander, nemlig Præstedömmets Magt, som löser og binder paa Jorden. Denne Lærdom viser sin Fortrinlighed deri, at den fremviser Storheden af Guds Naade og Barmhjertighed og Udstrækningen af den Plan, som er lagt til Menneskenes Saliggjörelse.

Denne herlige Sandhed er beregnet paa at foröge Forstanden og understötte Sjælen i Modgang, Vanskelighed og Nöd. Antag for Ex., at to Mænd—Brödre—ere lige begavede, lærde, dydige og elskværdige, og vandre i Retskaffenhed og overensstemmende med en god Samvittighed samt opfylde deres Pligter, saavidt de ere istand til at kjende dem gjennem Traditionens mudrede Ström, eller af Naturens Bogs overklattede Blade. Den ene dör og bliver begravet, uden at have hört Forsoningens Evangelium, som senere sendes til den anden, der hörer og annammer Saliggjörelsens Budskab og bliver Arving til det evige Liv. Skal den ene

nyde Herlighed og den anden sendes til haablös Fortabelse? Gives der ingen Lejlighed for ham at undkomme? Sektismen svarer: ingen! ingen!! ingen!!! En saadan Ide er værre end Gudsfornægtelse. Sandheden vil tilintetgjöre enhver saadan Skinhellighed og Selvretfærdighed. Sekterne ville blive sigtede, og de, som ere oprigtige af Hjertet,ville komme frem, medens deres Præster ville blive efterladte midt i deres Fordærvelse.

Mange Indsigelser blive fremsatte mod de Sidste-Dages Hellige, fordi de ikke ville indrömme Sekternes Daabs Gyldighed, og heller ikke ville anerkjende de forskjellige Sekters Ægthed. Det vilde være ligesom at komme ny Vin i gamle Læderflasker eller gammel Vin i nye. Hvad, nye Aabenbaringer i de gamle Kirker? Nye Aabenbaringer ville gaa igjennem Bunden af deres bundlöse Svælg. Ny Vin i gamle Flasker? Flaskerne ville gaa itu og Vinen spildes. Sadducæer i den nye Kirke? Som gammel Vin i nye Læderflasker vil trænge igjennem Porene og gaa tabt, saaledes ville Sadducæer og Skinhellige, bespottende Myndigheden, strande paa Forargelsens Klippe, blive udelukkede og fortabte, efterladende Gjenlyden af deres Klynken.

Derefter sammenlignede han Sekterne med os. De forkaste Alle, som ikke stemme overens med dem i deres Meninger, og ere kun forenede i een Ting, nemlig at forfölge de Hellige, medens vi tro, at Alle kunne blive freste baade i denne Verden og i den tilkommende, med Undtagelse af Mordere og Apostater.

Denne Lærdom fremviser i et klart Lys Guds Visdom og Barmhjertighed ved at indstifte en Ordinantse for de Dödes Frelse ved Daab, forrettet af Stedfortrædere her paa Jorden, hvorefter deres Navne ville blive optegnede i Bögerne i Himmelen og de selv blive dömte efter deres Gjerninger i Kjödet. Denne Lærdom gaar igjennem hele Skriften, og de Hellige, som forsömme at varetage de nödvendige Ordinantser for deres afdöde Slægtninge, ville sætte deres egen Salighed paa Spil. Tidernes Fyldes Husholdning vil bringe Alt, hvad der er bleven aabenbaret i tidligere Husholdninger, for Lyset og ligeledes andre Ting, som aldrig för ere blevne aabenbarede. Han anförte Profeten Malakiæ Ord: "Se jeg sender Eder Elias, Profeten, förend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer. Og han skal omvende Fædrenes Hjerter til Börnene og Börnenes Hjerter til deres Fædre, at jeg skal ikke komme og slaa Jorden med Ban," og tilföjede, "for tillige at gjenoprette Alt i Kristo."

Han bekjendtgjorde derpaa, at der ikke vilde blive mere Daab for de Döde, förend Ordinantsen kunde blive udfört i Herrens Hus, og at Kirken ikke vilde afholde nogen General-Konference, förend den kunde samles i nævnte Hus, *thi saaledes siger Herren.*"

Allerede den 8de Novbr. blev Döbefonten i Nauvoo Tempel indviet. Præsident Young var Talsmand.

"Döbefonten," skriver Joseph, "er anbragt i Midten af Underetagens Gulv under Templets Hovedhal, og er bygget af Tömmer samt er 16 Fod lang fra Öst til Vest, 12 Fod bred og 7 Fod höj fra Grunden. Basinet er 4 Fod dybt. Den er prydet med Billedskjærerarbejde i gammel Stil, og fra den nordre og söndre Side gaar en Trappe ned til Basinet. Fonten staar paa 12 Oxer, 4 paa hver Side og 2 ved hver Ende; deres Hoveder, Skuldre og Forben ses under Fonten. De ere udskaarne i Træ efter Model af den smukkeste 5 Aars Oxe, som kunde findes i Landet, og har en træffende Lighed med Modellen. Hornene ere dannede efter de mest fuldkomne Horn, som kunde tilvejebringes. Oxerne og Fontens Prydelser ere udskaarne af Ældste Elijah Fordham, der arbejdede paa det i otte Maaneder. Fonten er omgiven af en midlertidig Træbygning; Vandet faas fra en 30 Fod dyb Brönd i Templet. Denne Font blev bygget, for deri at udföre Daab for de Döde, indtil Templet bliver fuldfört; da vil en Font af mere varige Substantser aflöse den."

Den 21de s. M. blev Daab for de Döde for förste Gang forrettet i Fonten, idet Præsident Brigham Young og Ældsterne Heber C. Kimball og John Taylor döbte omtrent 40 Personer for deres afdöde Slægtninge og Venner, medens Ældsterne Willard Richards, Wilford Woodruff og George A. Smith gave dem Haandspaalæggelse.

Der var i de Dage et Antal ugudelige Mænd i Kirken, som, medens de foregave at være Sidste-Dages Hellige, gjorde sig skyldige i mange slette Ting, og ikke tilfredse med selv at gjöre Uret, forsögte de at lede Andre til at deltage med sig ved at fortælle dem, at Joseph vidste fuld Besked om deres Foretagender og gav dem Ret til at stjæle osv. De fortalte, at det var ingen Synd at stjæle fra en Hedning eller Udenforstaaende, thi Profeten Esaias havde sagt, at Zion skulde "die Hedningernes Mælk" og Micka, at "Hedningernes Vinding skulde helliges Herren og deres Gods den ganske Jords Herre." Naar de derfor stjal Noget fra Mænd, som ikke tilhörte Kirken, sagde de, at de "helligede" eller "diede Hedningernes Mælk," og retfærdiggjorde sig paa denne Maade. Saasnart disse Handlinger kom for Dagens Lys, blev Kirken lagt til Last derfor, thi disse ugudelige Mænd sagde, at det var en af Kirkens Lærdomme og at Joseph havde lært dem det. Denne Ugudelighed voldte Joseph og de ledende Ældster megen Bedrövelse. De gjorde Alt, hvad de kunde, for at bringe saadanne Ting for Lyset, og afskare Enhver fra Kirken, som de vidste havde gjort sig skyldig i disse Forbrydelser. Baade Joseph og Hyrum offentliggjorde i Bladene til Underretning for Kirken og Publikum i Almindelighed, at slige Lærdomme vare aldrig blevne lærte af dem og at de vare villige til at ofre deres Tid og Formue til Understöttelse af Landets Love og Op-

dagelsen af Enhver, som maatte gjöre Brud paa samme. De tolv Apostler publiserede ligeledes en Epistel, i hvilken de i skarpe Udtryk fordömte disse Forbrydelser og citerede fra Lærdommens og Pagtens Bog for at vise, hvad Herren havde sagt om dem, som vilde röve og stjæle.

"Ifölge de Anskuelser," skriver "*Juvenile Instructor*," som endnu for en stor Del ere herskende i Verden med Hensyn til en Profets Udseende og Maade at optræde paa, maa en saadan bære et langt Skjæg, have langt Haar og klæde sig paa en aparte Maade. Om han ikke vadsker sig eller beskjærer sine Negle er det saameget bedre. Han maa ikke le eller være munter. Naar han taler, maa hans Röst være dyb og alvorlig, og naar han gaar, maa hans Gang være langsom og afmaalt. Om han bor i en Hule, vil det behage mange Folk bedre, end om han boede i et Hus; kortsagt han maa i enhver Henseende være forskjellig fra andre Mennesker. Det var en Selvfölge, at Alle, som nærede slige Anskuelser om en Profet, bleve höjligen skuffede ved Joseph, thi hvis en Profet skulde tale, klæde sig og handle paa denne Maade, saa var han aldeles ulig en saadan. Han havde intet Skjæg, brugte ikke langt Haar, var meget renlig om sin Person, klædte sig smagfuldt, havde et behageligt Udseende, et venligt Smil, et glad og muntert Væsen og var meget naturlig og ligefrem. Han var en stor Hader af Paatagenhed og langfjæset Hykleri og mange ere de Historier, som fortælles om hans besynderlige Maade at irettesætte Sligt paa. Han vidste, at hvad Mange anse for Synd, er ikke Synd, og gjorde meget for at bortrydde Overtro og Bigotteri. Han plejede undertiden at brydes, spille Bold og more sig ved forskjellige Slags Legemsövelser, og vidste, at han ikke heri begik nogen Synd. Det er ikke den sande Religions Bestemmelse at gjöre Mennesket sörgmodigt, formindske dets Glæde og bringe det til at sukke og beklage sig eller paatage sig et langt Ansigt, men at gjöre det lykkeligt. Dette önskede Joseph at lære Folket, men i sit Forsög paa at gjöre dette, blev han ligesom Frelseren paa hans Tid en Anstödssten for Hyklere og Vantro. De kunde ikke forstaa ham; han angreb deres Fordomme og Traditioner. De haarde Stöd, som Joseph saaledes tildelte Sektisme og paatagen Gudsdyrkelse, have havt sine gode Fölger og have bidraget meget til at forandre den herskende Anskuelse i Verden med Hensyn til disse Ting."

Den 20de Marts 1842 prædikede Joseph for en stor Forsamling i Lunden nærved Templet. Windsor P. Lyons Barns Lig, som var lagt i en Kiste og opstillet foran Forsamlingen, gav Anledning til en Del af hans Bemærkninger, som her meddeles i Uddrag:

"Præsident Smith læste Aabenbaringens 14de Kapitel og sagde: Advarselsrösten lyder igjen iblandt os og viser Usikkerheden af det menneskelige Liv. Jeg har i mine ledige Öjeblikke tænkt meget over denne Gjenstand og gjort mig selv det Spörgsmaal, hvorfor smaa uskyldige Börn

blive tagne fra os—i Særdeleshed de, som synes at være mest forstandige og tiltrækkende; og den vigtigste Grund, som fremstiller sig for mit Sind, er den, at Verden er meget ugudelig; der er et Ordsprog, som siger, at "Menneskene blive svagere og visere," og hvis dette er Tilfældet, bliver Verden mere ugudelig og fordærvet. I tidligere Dage havde en retfærdig Mand, en Guds Mand, en Mand med Kundskab, bedre Lejlighed til at gjöre Godt, til at blive troet og antaget, end den Dag idag, thi i disse Dage möder en saadan Mand megen Modstand og Forfölgelse hos de fleste af Jordens Indbyggere og han maa gjennemgaa megen Sorg her. Herren borttager Mange, selv i den spæde Alder, for at de kunne blive fri for Menneskets Misundelse og den nærværende Verdens Sorger og Kvaler; de ere for rene og elskværdige til at leve paa Jorden. Derfor have vi, om vi ret overtænke dette, Aarsag til at glæde os over, at de ere befriede fra Elendighed og at vi snart skulle samles med dem igjen, istedetfor at sörge over dem.

Hvad Anledning er der til Vantro, naar vi næsten daglig maa skilles fra vore Venner? Aldeles ingen. Den Vantro vil gribe efter ethvert Halmstraa for Redning, indtil Döden stirrer ham i Öjnene, da viger hans Vantro for det evige Livs Virkelighed, der med hele sin Kraft hviler paa ham; og da, naar enhver jordisk Hjælp og Stötte slaar ham fejl, föler han tydelig de evige Sandheder af Sjælens Udödelighed. Vi burde tage mod Advarsel og ikke opsætte vor Omvendelse til vi ligge paa Dödslejet, thi ligesom dette Barn er borttagen ved Döden, saaledes kunne ogsaa baade Ynglinge og Mænd i den kraftigste Alder saavelsom smaa Börn pludselig blive kaldte ind i Evigheden. Lad da dette være os en Advarsel, aldrig at opsætte vor Omvendelse eller vente dermed til vi ligge paa Dödslejet, thi det er Guds Villie, at Mennesket skal omvende sig og tjene ham, medens det nyder Helbred, med sin Sjæls hele Styrke, for at erhverve sig hans Velsignelse, og ikke vente til Dödsöjeblikket.

Den Lærdom, at hvis Börn ikke blive döbte eller bestænkede, ville de gaa til Helvede, er en usand Lærdom, som ikke er stadfæstet i den Hellige Skrift, og heller ikke er overensstemmende med Guds Karakter. Alle Börn ere blevne forlöste ved Jesu Kristi Blod, og i det Öjeblik, de forlade denne Verden, blive de förte hen i Abrahams Skjöd. Den eneste Forskjel, der er mellem den Gamles og den Unges Död, er denne, at den Ene lever længere i Himmelen i evig Lys og Herlighed end den Anden, og bliver lidt snarere befriet fra denne elendige, ugudelige Verden. Desuagtet kunne vi for et Öjeblik tilsidesætte al den Herlighed og sörge over Tabet; men vi sörge ikke som dem, der ere uden Haab."

Men Hensyn til Evangeliets förste Principer hedder det i samme Tale: "Daab er et Tegn for Gud, Engle og Himmelen, at vi gjöre Guds Villie, og der er ingen anden Maade under Himmelen, hvorved Menne-

sket kan indkomme i Guds Rige og blive frelst i hans Nærværelse, end Tro paa Jesus Kristus, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse; da have vi Löfte om den Hellig-Aands Gave; alle andre Maader ere frugteslöse.

Hvad er Kjendetegnet for de Syges Helbredelse? Haandspaalæggelse er det Tegn eller den Maade, Jakob har betegnet, hvilket ogsaa var en Skik hos de gamle Hellige, anordnet af Gud, og vi kunne ikke erholde Velsignelse ved at fölge nogen anden Vej, end den Herren har anvist. Om vi skulde forsöge at faa den Hellig-Aands Gave ved andre Midler, end de Tegn og den Maade, Herren har anordnet, vilde vi da modtage den? Sikkerlig ikke; alle andre Midler ville slaa fejl, thi Herren siger: gjör saa og jeg vil velsigne Dig. Der hörer visse Nögler og Tegn til Præstedömmet, hvilke maa iagttages for at erholde Velsignelserne. Tegnet, som Petrus fordrede, var, at Folket skulde omvende sig og blive döbt til Syndernes Forladelse, da lovede han dem den Hellig-Aands Gave; paa anden Maade kan den Hellig-Aands Gave ikke erholdes.

Der er Forskjel mellem den Hellig-Aand og den Hellig-Aands Gave. Kornelius annammede, för han blev döbt, den Hellig-Aand, som for ham var Guds overbevisende Kraft om Evangeliets Sandhed; men han kunde ikke annamme den Hellig-Aands Gave förend efter sin Daab. Hvis han ikke havde efterkommet dette ydre Tegn eller denne Ordinantse, vilde den Hellig-Aand, der overbeviste ham om Evangeliets Sandhed, have forladt ham. För han havde adlydt disse Ordinantser og faaet den Hellig-Aands Gave ved Hænders Paalæggelse, vilde han aldrig, ifölge Guds Orden, have kunnet helbrede de Syge eller uddrive onde Aander, thi Aanderne havde da været berettigede til at sige ligesom Sævas Sönner: "Paulus kjende vi og om Jesus vide vi, men hvem er Du?" Det er ligemeget, enten vi leve længe eller kort paa Jorden, efterat vi ere komne til Kundskab om disse Principer, naar vi blot ere tro til Enden."

För Forsamlingen hævedes, kundgjorde Joseph, at han skulde administrere Daabens Ordinantse i Floden tæt ved sit Hus Kl. 2 samme Dag. Da den fastsatte Tid kom, var Flodbredden opfyldt af en Mængde Folk, der vare Öjenvidner til, at Joseph gik ud i Vandet og döbte 80 Personer til Syndernes Forladelse, og hvad der gjorde denne Scene endnu interessantere var, at den Förste, der blev döbt, var Hr. L. D. Watson, en Fætter af Emma Smith—den förste af hendes Slægtninge, som annammede Evangeliets Fylde. Efterat Daaben var forrettet, löftede Profeten sine Hænder mod Himmelen og nedbad Herrens Velsignelse over Folket, og i Sandhed, Guds Aand hvilede over Mængden til Alles Tröst og Glæde.

Derefter begave Alle sig atter hen til Lunden, tæt ved Templet, hvor Ordinantsen Haandspaalæggelse blev forrettet, og uagtet Joseph havde prædiket længe under aaben Himmel og staaet i Vandet, medens han

döbte 80 Personer, modtog dog henved 50 af de Döbte Haandspaalæggelse under hans Hænder.

For at vise, hvad fordomsfrie og sandhedskjærlige Mænds Anskuelser vare i de Dage med Hensyn til Joseph og de Hellige, gjengive vi Fölgende fra "*The Advocate*," et Blad, der udgaves i Columbia, Ohio, om "Nauvoo og Mormonerne."

"Hr. Redaktör!

Da jeg fornylig har besögt Nauvoo, kan jeg ikke undlade at fortælle Dem, hvilken behagelig Overraskelse mödte mig der. Jeg havde nemlig formodet af, hvad jeg saa ofte havde hört sige, at jeg skulde finde en fattig, uvidende og overtroisk Befolkning, som holdtes i Trældom af Joseph Smith, dette Folks store Profet. Men til min store Forundring saa jeg istedetfor dette et forstandigt og lykkeligt Folk. Hver Mand syntes at være beskjæftiget i en eller anden Næringsgren. Jeg saa ingen Dovenskab, ingen Umoralitet, ingen Optöjer—Alle syntes at være tilfredse og kun at passe sin egen Dont. Med dette Folks Religion har jeg ikke noget at skaffe; hvis de ere tilfredse med Lærdommen om ny Aabenbaring have de jo Lov til det. Landets Grundlov garanterer dem Ret til at dyrke Gud ifölge deres Samvittigheds Bydende, og hvis de saa let kunne tilfredstille den, bör vi, som ere af en anden Mening, ikke klage. Men jeg gjör Indsigelse imod de mange onde Rygter og falske Beskyldninger, som bestandigt blive udspredte om dem. Jeg kunde ikke se nogen Tilböjelighed paa deres Side til at forstyrre Freden eller overtræde Lovene, og Alt, hvad de forlange, er at nyde Lovenes Beskyttelse, som de villigt ville underkaste sig. De have maaske onde og slette Mennesker iblandt sig, men hvor finde vi et Samfund, som er fri for dem? Alligevel er jeg overbevist om, at Mormonerne som et Folk aldrig ville træde Loven under Födder.

Medens jeg var i Nauvoo, havde jeg udmærket Lejlighed til at se dem tilsammen; der var nemlig et Möde, hvor der var over 5,000 tilstede. Aldrig i mit Liv har jeg seet en Forsamling, som var saa velklædt og opförte sig saa roligt; der fandtes ingen beskjænkede eller uordentlige Personer iblandt dem, og Kvindernes smagfulde Paaklædning kunde ikke overgaas af Nogen. Under mit tre Dages Ophold der blev jeg velbekjendt med deres fornemste Mænd, og i Særdeleshed med deres Profet den berömte Joseph Smith. Jeg fandt dem höflige, gjæstfrie og frisindede. Joseph Smith, hvis Gjæst jeg var, behagede mig særdeles. Vore Anskuelser om Religion vare vidt forskjellige, men han syntes villig til at lade mig have Ret til at beholde min egen Mening, og det forekommer mig, at vi burde lade Mormonerne have det samme Privilegium. Istedetfor den uvidende og tyranniske Lykkeridder, som jeg forventede at se, forestil Dem min Forbauselse ved at finde en fornuftig, selskabelig og

dannet Herre. I vore hyppige Samtaler gav han mig med störste Beredvillighed enhver Underretning, som jeg forlangte. Han er meget agtet af Folket og har deres fulde Tillid. Han er en smuk Mand paa omtrent 36 Aar, og har en meget interessant Familie. I selve Byen Nauvoo er der nu omtrent 7,000 Indvaanere; Bygningerne ere i Almindelighed smaa og vidt adspredte. Templet og Nauvoo Huset ere nu under Bygning; i Skjönhed, Störrelse og Varighed ville de sandsynligvis overgaa enhver anden offentlig Bygning i Staden, og begge ville maaske blive tækkede för Vinteren.

Efter Alt, hvad jeg saa og hörte, ledes jeg til at tro, at hvis ikke Mormonerne blive forstyrrede i deres fredelige Syssel, vil Nauvoo blive Vestens smukkeste og störste Stad, og jeg kan ikke indse, hvorfor de skulde forulempes, eftersom deres hele Vandel godtgiör, at de ere gode Borgere og tro Undersaattere, og jeg haaber, at Befolkningen i Illinois ikke vil faa isinde at forurette et Folk, hvis hele Attraa er at leve i Fred under Landets Love, og dyrke Gud under deres eget Tag.

En Iagttager, Adams County."

Den 24de Marts fuldendtes Organisationen af "Nauvoo Female Relief Society," hvis Öjemed var at hjælpe de Fattige, pleje de Syge, lindre Enkens og det faderlöse Barns Nöd samt udöve ethvert godt og ædelt Princip. Emma Smith, Josephs Hustru, valgtes til Præsident; Elizabeth N. Whitney og Sarah M. Cleveland til hendes Raadgivere; Elvira Call til Kasserer og Eliza R. Snow til Sekretær. Den Virksomhed, som de udövede, var temmelig betydelig og voxede med hver Dag, eftersom Tilströmmingen af Hellige til Nauvoo fra næsten enhver Del af de Forenede Stater og de britiske Öer paa den Tid var meget stor. Ogsaa Brödrene lagde megen Virksomhed for Dagen paa forskjellig Maade. Arbejdet paa Templet skred raskt fremad og Hundreder af nette Bygninger opförtes. Et stort Bogtrykkeri, Bogbinderi og Stöberi sattes i Virksomhed, to Frimurerloger stiftedes, et stort og bekvemt Frimurerlokale byggedes og flere blomstrende Landsbyer anlagdes i forskjellige Dele af Hancock og tilstödende Countier saavelsom i Iowa.

FEM OG TYVENDE KAPITEL.

"Pröver Aanderne."

"Paa Grund af Hændelser," skriver Joseph, "som i den senere Tid have fundet Sted blandt os, er det en bydende Pligt for mig at sige Noget om de mange falske Aander, der paavirke Menneskene.

Af Apostlernes Skrifter se vi tydeligen, at mange falske Aander existerede i deres Dage og vare "udgangne i Verden," samt at der udkrævedes Kundskab, som Gud alene kunde give, til at opdage falske Aander og til at pröve, hvilke Aander vare af Gud. Verden i Almindelighed har været indviklet i stort Mörke, hvad denne Sag angaar, og hvorledes kunde det være anderledes? "thi Ingen kjender de guddommelige Ting uden ved Guds Aand."

Ægypterne vare ikke istand til at opdage Forskjellen mellem Mose Mirakler og Troldkarlenes, förend de bleve prövede ved Siden af hverandre, og dersom Moses ikke var kommen iblandt dem, vilde de udentvivl have troet, at Troldkarlenes Mirakler udförtes ved Guds overordentlige Kraft, thi store vare de Mirakler, der udförtes af dem—en overnaturlig Virksomhed udfoldedes og en stor Kraft lagdes for Dagen.

Spaakvinden i Endor er ikke mindre mærkelig. Hun havde Magt til at kalde Profeten Samuel op af Graven, saa at han viste sig for den forbausede Konge og aabenbarede ham hans tilkommende Skjæbne. Hvo kunde sige, om denne Kvinde var af Gud og en retfærdig Kvinde, eller om den Kraft, hun besad, var af Djævelen, og hun en Hex, som Bibelen siger? Nu er det let for os at sige; men om vi havde levet paa hendes Tid, hvem af os kunde da have afslöret Hemmeligheden?

Det vilde have været ligesaa vanskeligt for os at sige, ved hvilken Magt Apostlerne profeterede, eller ved hvilken Kraft de talte og gjorde Undergjerninger. Hvem kunde have sagt, enten Simon, den Troldkarl, var af Gud eller af Djævelen?

Der var altid i enhver Tidsalder tilsyneladende Mangel paa Kundskab angaaende disse Ting. Alleslags Aander have optraadt til enhver Tid og næsten iblandt alle Folk. Hvis vi gaa iblandt Hedningerne, saa have de deres Aander; Muhamedanerne have deres; Jöderne, de Kristne, Indianerne—Alle have deres Aander, deres overnaturlige Virken, og Alle paastaa, at deres Aander ere af Gud. Hvo kan löse denne Gaade? "Pröv Aanderne," siger Johannes, men hvem skal gjöre det? De Lærde, Filosoferne, de Vise, de Gejstlige—Alle ere lige uvidende.

Hedningerne rose sig af deres Guder og af de store Ting, som deres Orakler have udrettet. Muhamedaneren holder paa sin Koran og de guddommelige Meddelelser, hans Forfædre have modtaget, og som han endnu modtager. Jöderne have talrige Exempler paa, baade i ældre og nyere Tider, at Mænd have fremstaaet blandt dem og paastaaet, at de ere inspirerede af Gud og sendte til at forkynde om store forestaaende Begivenheder, og de Kristne have ikke forsömt at fölge Exemplet.

"Pröv Aanderne," men hvormed? Skal man pröve dem med Menneskenes Troesbekjendelser? Hvilken uhört Daarskab, hvilken dyb Uvidenhed, hvilken beklagelig Dumhed! At pröve et evigt Væsens Virksomhed ved Noget, der er undfanget i Uvidenhed, et Spindelvæv fra igaar! thi jeg paastaar, at Aanderne ere evige Væsner. Englene vilde blues, og Djævlene vilde fornærmede sige: "Kristus kjende vi og om Paulus vide vi, men hvo ere I?" Lad hvert Menneske eller Samfund forfatte en Troesbekjendelse og pröve onde Aander ved den, og Djævelen vilde ryste af Latter—han kunde aldrig önske eller forlange noget Bedre. Og dog bære mange Mennesker sig saaledes ad, og derfor ere saa mange Aander udgangne i Verden.

Et stort Onde er, at Menneskene ere uvidende om Aandernes Natur, om deres Magt, Love, Regjering, Bestyrelse, Kundskab osv., og derfor tro de, at ethvert Syn eller Aabenbaring maa være af Gud. Derfor gribes Methodisterne, Presbyterianerne og Andre ofte af en Aand, der kaster dem omkuld og for en længere Tid beröver dem aldeles al Livsvirksomhed. Dette anse de som en herlig Aabenbarelse af Guds Kraft. En Aabenbarelse fra Gud? Har Vedkommende vundet nogen Kundskab derved? Har Himlenes Dække været oprullet? Ere Guds Planer blevne afslörede? Have de seet eller talt med Engle? eller har det Tilkommendes Herlighed vist sig for dem? Nej, men deres Legemer have været lammede, Aandens Virksomhed standset og al den Kundskab, man kan erholde af dem, naar de komme til Bevidsthed igjen, er Raabene: Gloria! Gloria! Halleluja! eller lignende usammenhængende Udraab; men "Guds Kraft" have de jo fornummet!

Shakeren vil hvirvle sig rundt paa Hælen, tilskyndet af en overnaturlig Magt eller Aand, og strax tænker han, at det er en Virkning af Guds Aand; og Jumperen vil hoppe og springe og gjöre alleslags Grimaser. Methodisten vil raabe under Indflydelsen af en eller anden Aand, indtil Himmelen selv kunde briste ved hans vilde Skrig, medens Kvækerne, paavirkede som de tænke af Guds Aand, ville sidde ganske stille og ikke sige et Muk. Er Gud Ophav til alt dette? Hvis ikke til Alt, hvilket af det anerkjender han? Saadan en uligeartet Masse af Forvirring kan sikkerlig aldrig indkomme i Himmeriges Rige.

Enhver af disse Sekterere paastaa, at de kunne bedömme sin

Næstes Aand, men ingen af dem kan pröve sin egen, og hvorfor ikke? Fordi de have ingen Nögle til at oplukke med, ingen Maalestok til at maale med og intet Kjendemærke til at dömme efter. Kunde Nogen sige Længden, Bredden eller Höjden af en Bygning uden Maalestok? Eller kunde Nogen pröve et Metals Godhed uden en Prövesten, eller beregne Planetsystemernes Bevægelser uden Kundskab til Astronomien? Vist ikke; og dersom Uvidenheden ikke kan bedömme saadanne Ting, hvem kan da beskrive en Lysets Engel? Dersom Satan skulde vise sig i Lysglands, hvem kan bedömme hans Kulör, hans Tegn, hans Udseende, hans Grad af Herlighed eller Maaden, hvorpaa han aabenbarer sig? Hvem kan opdage Aanden i de franske Profeter med deres Aabenbaringer, Syner og Tilkjendegivelser? Eller hvem kan bedömme Irvingiternes Aand med deres Apostler og Profeter, Syner, Tungemaal, Fortolkninger osv.? Eller hvem kan drage for Lyset og afslöre de skjulte Hemmeligheder af de falske Aander, som saa ofte optræde iblandt de Sidste-Dages Hellige? Vi svare, at Ingen kan gjöre dette uden Præstedömmet og uden at have Kundskab om Lovene, hvorved Aanderne regjeres, thi ligesom "Ingen kjender de guddommelige Ting uden ved Guds Aand," saa kjender heller Ingen Djævelens Aand, hans Magt og Indflydelse, uden man er i Besiddelse af Kundskab, som er mere end menneskelig, og faar de hemmelige Virkninger af hans Anslag aabenbarede formedelst Præstedömmet; ja man maa ved Herrens Aand lære at kjende den englelige Skikkelse, det fromme Blik og den Nidkjærhed, som han saa ofte lader tilsyne for Guds Ære, tilligemed den profetiske Aand, den lokkende Indflydelse, det gudfrygtige Udseende, og det hellige Skin, hvorunder han skjuler sin Fremgangsmaade og sine listige Slangebugtninger.

Et Menneske maa kunne bedömme Aander, förend det kan trække denne djævelske Indflydelse for Lyset og afslöre den for Verden i hele dens sjælefordærvende Afskyelighed; thi Intet er skadeligere for Menneskenes Börn end at være under Paavirkning af en falsk Aand og tro, at det er Guds Aand. Tusinde have fölt Virkningerne af en falsk Aands frygtelige Magt og sörgelige Indflydelse. Lange Pilegrimsvandringer ere blevne foretagne, strænge Bodsövelser udholdte, og Lidelse, Elendighed og Jammer har betegnet deres Spor. Nationer ere blevne rystede, Riger styrtede, Lande hærjede, og Blodsudgydelse, Slagteri og Ödelæggelse ere synlige Virkninger af falske Aanders usynlige Indflydelse.

Tyrkerne, Hinduerne, Jöderne, de Kristne, Indianerne, kort sagt alle Nationer ere blevne bedragne, narrede og tilföjede Skade formedelst onde Aanders ondskabsfulde Paavirkning.

Som vi forhen have bemærket, den store Vanskelighed ligger i Uvidenheden om Aandernes Natur, om Lovene, hvorefter de regjeres, og

Tegnene, hvorpaa de kunne kjendes. Dersom Guds Aand er fornöden for at kunne kjende de Ting, som ere af Gud, saa behöver man ogsaa samme Aand til at afslöre Djævelens Aand, hvoraf fölger som en naturlig Slutning, at medmindre Nogen staar i Forbindelse med eller har Aabenbaring fra Gud, der udfolder for dem Maaden, hvorpaa Aanderne virke, maa man evindeligen forblive uvidende om disse Principer; thi jeg paastaar, at dersom eet Menneske ikke kan forstaa disse Ting undtagen ved Guds Aands Hjælp, saa kan heller ikke ti tusinde. Det ligger udenfor den Lærdes Visdom, den Veltalendes Sprog og den Vældiges Magt. Og vi skulle tilsidst komme til den Slutning, hvad vi end monne tænke om Aabenbaring, at uden den, kan man hverken vide eller forstaa noget om Gud eller Djævelen; og hvor uvillig Verden end er til at anerkjende dette Princip, er det dog klart af de mangfoldige Troesbekjendelser og Forestillinger angaaende denne Gjenstand, at de ikke forstaa noget af dette Princip, og det er ligesaa indlysende, at uden en guddommelig Meddelelse, maa de altid blive i Uvidenhed. Verden antog altid falske Profeter for sande, og de, der vare sendte af Gud, ansaas for at være falske Profeter, og derfor dræbtes, stenedes, straffedes og fængsledes de sande Profeter, som maatte skjule sig "i Örkener, Huler og Fordybninger i Jorden," og endskjöndt de vare Jordens hæderligste Mænd, udstödtes de fra Samfundet som Landstrygere, medens man opmuntrede, ærede og understöttede Kjæltringer, Gavtyve, Hyklere, Bedragere og de sletteste Mænd.

Et Menneske maa have den Kundskab at bedömme Aander, som ovenfor bemærket, for at forstaa disse Ting, og hvorledes skal man erholde denne Gave, dersom Aandens Gaver ikke existere? Og hvorledes kunne disse Gaver erholdes uden Aabenbaring? "Kristus opfoer til Himmelen og gav Menneskene Gaver, og han beskikkede Nogle til Apostler, Nogle til Profeter, Nogle til Evangelister og Nogle til Hyrder og Lærere." Og hvorledes bleve Apostler, Profeter, Hyrder, Lærere og Evangelister valgte? Ved Profeti (Aabenbaring) og ved Haandspaalæggelse,—ved en guddommelig beskikket Ordinantse—formedelst Præstedömmet, organiseret efter Guds Orden ifölge guddommelig Beskikkelse. Apostlerne i gamle Dage havde dette Præstedömmes Nögler—Nöglerne til Guds Riges Hemmeligheder, og vare fölgelig istand til at oplukke og opklare alle Ting henhörende til Kirkens Regjering, Samfundets Velfærd, Menneskenes tilkommende Bestemmelse og Aandernes Virken, Kraft og Indflydelse; thi de kunde kontrolere dem efter Behag, byde dem at vige i Jesu Navn, og aabenbare deres onde og hemmelige Foretagender, naar de sögte at före Menigheden bag Lyset under Religionens Maske og kjæmpede imod Kirkens Velfærd og Sandhedens Udbredelse.

Vi læse, at Disciplene uddreve "Djævle i Jesu Navn," og da en Kvinde, som besad en Spaadomsaand, raabte efter Paulus og Silas:

"Disse ere den höjeste Guds Tjenere, som forkynde Eder Saliggjörelsens Vej," opdagede de Aandens rette Karakter, og omendskjöndt hun talede til deres Gunst, böd Paulus Aanden at fare ud af hende, og frigjorde sig saaledes for den Beskjæmmelse, som ellers maaske vilde have rammet dem, idet Folk vilde have troet, at de stode i Forbindelse med hende i Udförelsen af hendes utilladelige Principer, hvilket sikkerligen vilde være bleven lagt dem tillast, dersom de ikke havde tugtet den onde Aand.

En lignende Magt existerede i Præstedömmet i de forskjellige Tidsaldere. Moses kunde opdage Troldkarlenes Magt og vise, at han var Guds Tjener. Han vidste, da han var paa Bjerget (formedelst Aabenbaring), at Israel havde indladt sig paa Afguderi; han kunde fremstille Korahs, Dathans og Abirams Synd, afslöre Hexekvinders og Troldmænds Færd og paapege Herrens sande Profeter. Josva forstod, hvorledes han skulde opdage den Mand, der havde stjaalet Guldtungen og den babyloniske Kaabe. (Josva 7 Kap.) Mikæas kunde udfinde den falske Aand, som inspirerede fire hundrede Profeter, og dersom hans Raab var bleven fulgt, vilde mange Menneskeliv være blevne sparede. (2 Krön. 18.) Elias, Elisa, Esaias, Jeremias, Ezekiel og flere andre Profeter besadde denne Magt. Vor Frelser, Apostlerne og endog Kirkens Medlemmer vare velsignede med denne Gave, thi Paulus siger 1 Korinth. 12, 7-12: "Men Aandens Aabenbarelse gives Hver til det, som er nyttigt. Thi En gives Visdomstale formedelst Aanden; en Anden Kundskabstale ved den samme Aand; en Anden Tro ved den samme Aand; en Anden Gaver til at helbrede ved den samme Aand; en Anden Kraft til Undergjerninger; en Anden profetisk Gave; en Anden at bedömme Aander; en Anden at tale i Tungemaal; en Anden at udlægge Tungemaal. Men alt dette virker krafteligen den ene og samme Aand, som uddeler til Enhver i Besynderlighed, eftersom han vil." Alt dette udgik fra den samme Guds Aand og var Guds Gaver. Den efesiske Menighed var istand til ved dette Princip "at pröve dem, som sagde sig at være Apostler, og vare det ikke, og befandtes at være Lögnere." (Aab. 2, 2.)

Ved at efterspore Tingen fra Grunden af og betragte den filosofisk, vil man finde en væsentlig Forskjel mellem Legeme og Aand. Legemet antages at være organiseret Materie, og Aanden antages af Mange at være immateriel, det vil sige, uden Substants. Hvad det Sidste angaar, tage vi os den Frihed at være af en anden Mening og sige, at Aanden ogsaa er en Substants, at den er materiel; men den bestaar af en mere ren, elastisk Materie end Legemet. Vi paastaa tillige, at den var til för Legemet, at den kan være til i Legemet og vil være til skilt fra Legemet, medens dette hensmuldrer i Jorden, og at den i Opstandelsen atter vil vorde forenet med sit Legeme.

Uden at indlade mig paa at beskrive denne mysteriöse Forbindelse mellem Legem og Aand, eller de Love, hvorefter de existere, deres Forhold til hinanden og Guds Bestemmelse med samme, vil jeg kun bemærke, at Menneskeaanderne ere evige, at de styres af det samme Præstedömme, som paavirkede Abraham, Melkisedek og Apostlerne; at de ere organiserede efter dette Præstedömmes Orden, hvilket er uden Dages Begyndelse eller Aars Ende; at de alle bevæge sig, hver i sin Virkekreds, og regjeres efter Guds Love; at, naar de komme tilsyne paa Jorden (i Kjödet), befinde de sig her i en Prövestand og beredes, hvis de ere retfærdige, for en tilkommende og större Herlighed; at gode Menneskers Aander kunne ikke give sig af med onde Aander udenfor de foreskrevne Grændser, thi "Mikael, Erke-Engelen, turde ikke fremföre en Bespottelsesdom mod Djævelen, men sagde: Herren straffe Dig." (Juda 9 V.)

Det lader ogsaa til, at de onde Aander have deres bestemte Grændser, og at de have Love, hvorefter de regjeres eller kontroleres, og at de ere bekjendte med deres tilkommende Skjæbne. Derfor sagde de onde Aander, som vare i den Besatte, til Frelseren: "Er Du kommen for at plage os för Tiden?" og da Satan fremstillede sig for Herren iblandt Guds Sönner, sagde Herren til ham: "Hvorfra kommer Du? og Satan svarede Herren og sagde: fra at gaa omkring paa Jorden, og vandre op og ned paa den." I Skriften kaldes han desuden den Fyrste, som har Magt i Luften, og det er saare tydeligt, at de onde Aander besidde en Magt, som ikkun kan holdes itömme af dem, der have Præstedömmet, hvilket vi forhen have bemærket i Tilfældet med Skevas syv Sönner. (Ap. Gj. 19.)

Efter at have sagt saameget angaaende disse Sager i Almindelighed, uden specielt Hensyn til nogen særegen Magt eller Indflydelse, saasom til Troldkarlene i Ægypten, Jödernes Troldmænd og Troldkvinder, Hedningernes Orakler, Sortekunstnere, Spaamænd, Stjernetydere, Maanesyge, eller de, som vare besatte af Djævle i Apostlernes Dage, ville vi nu anföre nogle Exempler paa falske Aanders Virksomhed i nyere og nyeste Tider, samt forsöge ved Hjælp af Skriften at afslöre deres sande Karakter.

De "franske Profeter" vare i Besiddelse af en Aand, som bedrog; de fandtes i Bivario og Dauphinee i stort Antal i Aaret 1688, hvoriblandt mange Drenge og Piger fra 7 til 25 Aar gamle; de havde besynderlige Anfald, ledsagede med Skjælvning og Besvimelse, hvorunder de udstrakte Arme og Ben; de forbleve en Stund i en Henrykkelsestilstand, og naar de kom til Bevidsthed igjen, ytrede de alt, hvad der kom dem i Munden. (Se Bucks theologiske Lexikon.)

Gud har aldrig havt Profeter, som handlede paa denne Maade; der var aldrig noget Usömmeligt i Herrens Profeters Fremgangsmaade i no

gen Tidsalder, heller ikke havde Apostlerne eller Profeterne i Apostlernes Dage noget Saadant. Paulus siger: "I kunne Alle profetere den Ene efter den Anden, men dersom en Anden, som sidder der, faar en Aabenbarelse, da tie den Förste, thi Profeternes Aander ere Profeterne underdanige," men i de ovenberörte Tilfælde finde vi, at Profeterne ere Aanden underdanige, falde omkuld, have Krampetrækninger, vælte sig og besvime formedelst Indflydelsen af den Aand, der har fuldkommen Herredömme over dem. Paulus siger: "Alt ske sömmeligen og med Orden," men i ovennævnte Tilfælde se vi den störste Uorden og Usömmelighed i Maaden, hvorpaa baade Mænd og Kvinder gebærde sig. Det Samme gjælder mange af de saakaldte Opvaktes Falden omkuld, Vælten omkring, Besvimelser, Rystelser og Henrykkelser i vore Dage, hvilket ikke bevirkes ved Guds Aand, thi denne er ikke en Forvirringens men Fredens Aand.

Johanna Southcott paastod at være en Profetinde og udgav en Samling af Profetier i 1804; hun blev Grundlæggeren af et Folk, som endnu findes. Hun skulde f. Ex. föde, paa et bestemt Sted, en Sön, som skulde være Messias, hvilket slog fejl. Fraseet dette, hvor læser man nogensteds i Guds Ord om, at en Kvinde grundlagde en Kirke? Paulus formaner Kvinderne paa hans Tid "til at tie stille i Forsamligerne, men om de önske Undervisning om Noget, da adspörge de deres Mænd hjemme." Han vilde ikke tilstede en Kvinde "at byde eller herske, eller anmasse sig Myndighed i Menigheden;" men i det omtalte Tilfælde finder man, at en Kvinde er en Kirkes Stifter, Aabenbarer og Vejleder, dens Alfa og Omega, tvertimod enhver anerkjendt Regel, Grundsætning og Orden.

Jemimah Wilkinson var en anden Profetinde, som figurerede vidt og bredt i Amerika i det afvigte Aarhundrede. Hun angav, at hun blev syg og döde, og at hendes Sjæl foer til Himmelen, hvor den endnu er. Strax derefter blev hendes Legeme gjenoplivet af Kristi Aand og Kraft, derpaa stod hun frem som en offentlig Lærer og erklærede, at hun modtog umiddelbare Aabenbaringer. Den Hellige Skrift paastaar bestemt, at "Förstegröden er Kristus; dernæst de, som ere Kristi udi hans Tilkommelse; derpaa kommer Enden." Men ifölge Jemimahs Vidnesbyrd döde og opstod hun igjen för den i Skriften omtalte Tid. Forestillingen om, at hendes Sjæl var i Himmelen, medens hendes Legeme levede paa Jorden, er ogsaa bagvendt. Da Gud blæste Livets Aande i Menneskets Næse, blev det en levende Sjæl; forinden havde det intet Liv, og da den blev borttaget, döde Legemet; ligeledes gik det med Frelseren, da Aanden forlod Legemet; heller ikke blev hans Legeme levende för hans Aand vendte tilbage i Opstandelsens Kraft. Men Jemimah Wilkinson sagde, at hendes Sjæl (Liv) var i Himmelen og hendes Legeme uden Sjælen (eller Livet) paa Jorden, levende uden Liv (eller Sjæl).

Irvingiterne ere et Folk, hvis Efterlignelse af Sandheden maaske er den fuldstændigste af alle Nutidens Sekterere. De begyndte omtrent for 10 Aar siden (eller 1832) i London i England; de have oprettet Menigheder i forskjellige Dele af England og Skotland, og nogle faa i Övre-Kanada i Amerika. Deres Stifter Hr. Irving var en lærd og talentfuld Præst i den skotske Kirke; han var en stor Logiker og en kraftig Taler, men derhos vild og sværmerisk i sine Anskuelser. Som han bevægede sig i de höjere Kredse af Samfundet og besad Talent og Nidkjærhed, hævede han sig til en anseet Stilling og grundede et Samfund, som er opkaldt efter ham.

Irvingiterne have Apostler, Profeter, Hyrder, Lærere, Evangelister og Engle. De paastaa at have Tungemaalsgaven og Udlæggelsen af Tungemaal, og i enkelte Tilfælde Helbredelsens Gave.

Den förste profetiske Aand, som lagdes for Dagen, ytrede sig hos Jomfruerne Campbell, som Hr. Irving traf sammen med paa en Rejse i Skotland. De havde, hvad der kaldtes i deres Sekt, "Ytringer," som öjensynligen fremkom ved overnaturlig Paavirken. Hr. Irving, der faldt i den almindelige Vildfarelse, at anse alle overnaturlige Tilkjendegivelser som kommende fra Gud, tog dem med sig til London og indförte dem i sin Menighed.

De æredes som Guds Profetinder, og naar de talte, maatte Irving eller hvilkensomhelst af hans Præster tie stille. De vare besynderligen paavirkede i Forsamlingen og fremkom med underlige Ytringer i en unaturlig, skingrende Stemme, og med en höjst ubehagelig Lyd udstödte de nogle faa afbrudte, usammenhængende Sætninger, som vare tvetydige, forvirrede og uforstaaelige. De plejede ofte at udbryde: "Der er Synd! Der er Synd!" Og under Indflydelsen af denne Anklage lod Hr. Irving sig forlede til at falde ned paa sine Knæ i den offentlige Forsamling og bekjende sin Synd, uden at vide, om han havde syndet eller hvori den bestod, eller om det gjaldt ham selv eller nogen Anden. Under disse Besættelser vare de talende Personers Legemer mægtigen paavirkede, deres Ansigter vare fordrejede, de havde hyppige Krampetrækninger i deres Hænder og hele Legemet var, med Mellemrum, heftigen fortrukket. Man antog dog, at de undertiden talte i rigtige Tungemaal og havde rigtige Udlægninger.

Under Indflydelsen af denne Aand blev Irvingiternes Kirke organiseret af disse Kvinder; Apostler, Profeter osv. bleve snart kaldte, og en systematisk Tingenes Orden indfört, som ovenfor omtalt. En Hr. Baxter (sidenefter en af de fornemste Profeter), efter at have været i en af deres Forsamlinger, siger: "Jeg saa en Kraft aabenbaret og troede, det var Guds Kraft, og bad, at den maatte komme over mig; det skete saa, og jeg begyndte at profetere." Otte eller ni Aar siden (fra 1842 at regne)

havde de omtrent 60 Prædikanter, som gik paa Londons Gader og bare det Vidnesbyrd, at London skulde være Stedet, hvor de "to Vidner," omtalte i Johannes Aabenbaring, skulde profetere; at de ("Kirken og Aanden") vare de to Vidner, og at, naar tre og et halvt Aar vare tilende, skulde der blive et Jordskjælv og stor Ödelæggelse, og vor Frelser skulde komme. Deres Apostler bleve sammenkaldte til den bestemte Tid og ventede paa Tildragelsen, men Jesus kom ikke, og Profetien blev da tvetydigen bortforklaret. De havde hyppigen Tegn, givne dem af Aanden for at bevise dem, at det, som blev dem tilkjendegivet, skulde finde Sted. Hr. Baxter berettede om en Paavirkning, han havde angaaende et Barn. Det blev ham tilkjendegivet, at han skulde besöge Barnet og lægge Hænderne paa det, og det skulde blive helbredet; og for at bevise ham, at dette var af Gud, skulde han möde sin Broder paa et bestemt Sted, og han skulde tale visse Ord til ham. Hans Broder titalte ham nöjagtigen paa den Maade, som Aabenbaringen havde forudsagt. Tegnet fandt Sted, men da han lagde sine Hænder paa Barnet, kom det sig ikke. Jeg kan ikke borge for Troværdigheden af den sidste Angivelse, eftersom Hr. Baxter ved den Tid havde forladt Irvingiterne, men det er overensstemmende med mange af deres Foretagender, og man har aldrig forsögt at benægte Sagen.

Der kan spörges, var der Noget i alt dette, som var urigtigt?

1. Kirken blev organiseret af Kvinder, men "Gud satte i sin Kirke först Apostler, for det andet Profeter," og ikke först Kvinder. Hr. Irving satte i sin Kirke, först Kvinder, for det andet Apostler, og Kirken blev grundlagt og organiseret af Kvinder. En Kvinde har ingen Ret til at grundlægge eller organisere en Kirke. Gud gav aldrig Kvinden den Mission.

2. Disse Kvinder plejede at tale midt under Forsamlingen og irettesætte Hr. Irving eller enhver Anden i Kirken. Skriften siger udtrykkelig: "Du skal ikke udskjælde en Ældste, men tale til ham som til en Fader;" ikke dette alene, men de anklagede hyppigen Brödrene, og satte sig saaledes i Satans Sæde, som udtrykkeligen kaldes "Brödrenes Anklager."

3. Hr. Baxter annammede Aanden ved at bede om den, uden at efterkomme Anordningerne, og begyndte at profetere, hvorimod den bibelske Maade at erholde den Hellig-Aands Gave paa er ved Daab og Hænders Paalæggelse.

5. Som vi have anfört med Hensyn til Andre: Profeternes Aand er Profeterne underdanig, men disse Profeter vare Aanderne underdanige, idet Aanden regjerede deres Legemer efter Behag.

Men der kan spörges, hvorledes Hr. Baxter kunde faa et Tegn fra en anden Person? Hertil svare vi, at Hr. Baxters Broder var under den

samme Aands Indflydelse som han selv; og da Broderen var under den samme Aands Indflydelse, kunde han lettelig bringes til at tale til Hr. Baxter og meddele ham, hvadsomhelst Aanden vilde indgive ham, men der var ikke Kraft i Aanden til at helbrede Barnet.

Atter kunde der spörges, hvoraf det kom, at de kunde tale i Tungemaal, dersom de vare af Djævelen? Vi svare, at de kunde bringes til at tale i et andet Tungemaal, ligesaavel som i deres eget, da de vare under hin Aands Indflydelse, og Djævelen kan friste Hottentotten, Tyrken, Jöden, eller hvilkensomhelst anden Nation; og om disse Mænd vare under hans Aands Indflydelse, kunde de fölgeligvis tale Hebraisk, Latin, Græsk, Italiensk, Tydsk eller ethvert andet Sprog, Djævelen forstod.

Nogle sige: "Pröver Aanderne ved Ordet." "Hver Aand, som bekjender Jesus Kristus at være kommen i Kjödet, er af Gud. Og enhver Aand, som ikke bekjender Jesus Kristus at være kommen i Kjödet, er ikke af Gud." (1 Joh. 4, 2. 3.) En af Irvingiterne anförte dette Skriftsted, medens han var under Indflydelsen af en Aand, og sagde derpaa: "Jeg bekjender Jesus Kristus at være kommen i Kjödet." Og dog sloge disse Profetier fejl; deres Mæssias kom ikke, og de store Ting, som de talte, ere blevne til Intet. Hvorom er Talen her? Talte ikke Apostelen Sandhed? Jo, visselig, men han talte til Folk, som vare underkastede Dödsstraf i det Öjeblik, de antoge Kristendommen; og Ingen uden Kundskab om Kjendsgjerningen vilde bekjende den og udsætte sig selv for Döden; og dette blev fölgeligen givet som et Kjendetegn for Menigheden eller Menighederne, hvortil Johannes skrev. Men Djævelen ubraabte ved en vis Lejlighed: "Jeg kjender Dig, hvem Du er, Du Guds Hellige!" Her var en fri Tilstaaelse under andre Omstændigheder, at "Jesus var kommen i Kjödet." Ved en anden Lejlighed sagde Djævelen: "Om Paulus vide vi, og Jesus kjende vi," naturligvis som kommen i Kjödet. Intet Menneske kan adskille sande Aander fra falske uden de af Gud beskikkede Authoriteter, nemlig Præstedömmet med dets Gaver at bedömme Aanderne. Denne Magt besad de i Apostlernes Dage, men den har været borte fra Verden i mange Aarhundreder.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige har ogsaa havt deres falske Aander; og da den bestaar af Medlemmer, udsamlede fra alle hine forskjellige Sekter, som bekjende sig til forskjellige Meninger og have været under Indflydelsen af saa mange Slags Aander, er det ikke at undres over, om der iblandt os skulde findes falske Aander.

Kort efter at Evangeliet blev grundfæstet i Kirtland og under Fraværelsen af Kirkens Authoriteter, optraadte falske Aander, mange forunderlige Syner saas, og vilde. sværmeriske Begreber næredes; Folk rendte ud af Dörene under Indflydelsen af denne Aand, og nogle af dem stege op paa Træstubbene og udstödte Jubelraab og foretoge sig alle

Slags Daarskaber: En forfulgte en Kugle, som han sagde, han saa flyvende i Luften, indtil han kom til en stejl Skrænt, hvor han styrtede ned i Toppen af et Træ, hvilket frelste hans Liv; og mange andre latterlige Ting foretoges, som vare skikkede til at paaföre Guds Kirke Vanære, foraarsage Guds Aands Fjernelse og at oprykke og forstyrre de herlige Principer, som vare blevne aabenbarede til Menneskeslægtens Frelse. Men da Authoriteterne kom hjem igjen, blev Aanden aabenbaret; de Medlemmer, som vare paavirkede af den, bleve bragte for Raadet, og de, som ikke vilde omvende sig og forsage den, bleve afskaarne.

I en senere Periode stod en Shakeraand paa Nippet til at blive indfört, og en anden Gang den methodistiske og presbyterianske Falden omkuld, men Aanden blev revset og overvunden, og de, som ikke vilde underkaste sig Kirkens Regler og god Orden, bleve udelukte. Vi have ogsaa havt Brödre og Söstre, som have havt en falsk Tungemaalsgave; de plejede at tale med en mumlende og unaturlig Stemme, og deres Legemer bleve fordrejede ligesom Irvingiternes, vi forhen have omtalt; hvorimod der er intet Unaturligt i Guds Aand. Et Tilfælde af dette Slags fandt Sted i Övre-Kanada, men blev tugtet af den præsiderende Ældste; et andet, i Nærheden af samme Sted, med en Kvinde, som paastod at kunne bedömme Aander, og begyndte at anklage en anden Söster for Ting, som hun ikke var skyldig i, hvilket hun sagde, hun vidste var saa ved Aanden, men blev sidenefter bevist at være falskt. Hun stillede sig selv frem som "Brödrenes Anklager," og Ingen kan ved Aanders Bedömmelse frembringe en Anklage imod en Anden, de maa bevises at være skyldige ved gyldigt Bevis, ellers staa de som ikke skyldige.

Der har ogsaa i Kirken været tjenende Engle, som vare af Satan, fremstillende sig som en Lysets Engel. En Söster i Staten New York havde et Syn; der sagdes hende, at hun skulde gaa til et vist Sted i Skoven, hvor en Engel vilde vise sig for hende. Hun gik derhen den bestemte Tid, og saa et herligt Væsen nedstige, klædt i Hvidt med rödligt Haar. Han begyndte med at sige hende, at hun skulde frygte Gud, og sagde, at "hendes Mand var kaldet til at gjöre store Ting, men at han ikke maatte gaa mere end et hundrede Mile hjemmefra, ellers vilde han ikke vende tilbage." Dette var Usandhed, thi Gud har kaldet ham til at gaa til Jordens Ender, og han har siden været mere end tusinde engelske Mile fra Hjemmet, og er dog ilive. Mange sande Ting taltes af dette Væsen, og mange, som ikke vare sande. Hvorpaa, kunde man spörge, kjendtes denne at være en ond Engel? Paa Farven af hans Haar; det er et af de Tegn, hvorpaa han kan kjendes, og derpaa, at han modsagde en tidligere Aabenbaring.

Vi have ogsaa havt Brödre og Söstre, som have havt skrevne Aabenbaringer, og som have staaet frem for at lede denne Kirke. Saadan

var en ung Dreng i Kirtland, Isaac Russel af Missouri og Gladden Bishop og Oliver Olney af Nauvoo. Drengen lever nu hos sine Forældre, som have underkastet sig Kirkens Love. Isaac Russel opholdt sig nogen Tid i Far West, hvorfra han skulde gaa til Klippebjergene, vejledt af tre Nephiter, men Nephiterne kom aldrig, og hans Venner forlode ham, undtagen nogle af hans Beslægtede, som siden næsten ere blevne ödelagte af Pöbelen. Gladden Bishop blev bragt for Höjraadet, hans Papirer undersögte, forkastede og brændte, og han selv afskaaren fra Kirken. Han anerkjendte Dommens Rigtighed og sagde, at "han nu saa sin Vildfarelse, thi dersom han havde været styret af de forhen givne Aabenbaringer, kunde han have vidst, at Ingen skulde skrive Aabenbaringer for Kirken, undtagen Joseph Smith," og bad om Brödrenes Forbön og Tilgivelse. Oliver Olney har ogsaa været for Höjraadet og blev afskaaren, fordi han ikke vilde have sine Skrifter undersögte ved Guds Ord; bevisende derved tydeligt, at han elsker Mörke mere end Lyset, fordi hans Gjerninger ere onde."

SEX OG TYVENDE KAPITEL.

En speciel Konference afholdes i Nauvoo.—Om Daab for de Döde, Zions Opbyggelse og Guds Riges Fremme paa Jorden.—De gamle Ordinantser med Hensyn til Præstedömmet indföres.—Nauvoo-Legionen holder Parade.—John C. Bennett som Forræder mod Joseph.—Joseph fjerner sig for en Tid fra Staden.—En mærkelig Profeti og dens Opfyldelse.—O. P. Rockwell arresteres; hans Ophold i Fængselet, Lösladelse etc.—Joseph vender tilbage til Nauvoo.

Den 6te, 7de og 8de April 1842 afholdtes en speciel Konference i Nauvoo, ved hvilken et Antal af 275 Brödre ordineredes til Ældster under de tolv Apostlers Hænder og strax efter udsendtes for at prædike Evangeliet. Paa Grund af det slette Vejr, der herskede under Konferencen, var denne ellers ikke saa godt besögt som sædvanlig.

Den 14de s. M. skrev Joseph fölgende Afhandling for "*The Times and Seasons:*"

"Guds store Planer, betræffende Menneskeslægtens Saliggjörelse, forstaas kun saare lidt af den saakaldte oplyste Slægt, hvori vi leve. Mangfoldige og modstridende ere Menneskenes Meninger med Hensyn til Saliggjörelsens Plan, den Almægtiges Fordringer, Nödvendigheden af at forberede sig for det tilkommende Liv, de Dödes Tilstand i Aandeverdenen og Menneskenes Lyksalighed eller Elendighed som Fölge af deres retfærdige eller syndige Vandel efter deres forskjellige Begreber om Dyd og Ret.

Muhamedaneren anser Hedningen, Jöden den Kristne og hele den Del af Verden, som forkaster hans Koran, som Vantro og besegler dem alle til Fortabelse. Jöden tror, at alle Mennesker, som forkaste hans Religion, og ikke lade sig omskjære, ere Hedninger, og ville vorde fordömte. Hedningerne ere ligesaa paaholdende paa sine Grundsætninger, og den Kristne tror, at Alle gaa til Fortabelse, som ikke anerkjende hans Troesbekjendelse.

Men medens den ene Del af Menneskeslægten ubarmhjertigt fordömmer den anden, vaager Universets store Fader over sine Börn med kjærlig Omhu og skuer ned paa dem med sit milde Öje. Han betragter dem som sine Börn, og uden nogen af disse snævre Fölelser, der gjöre sig gjældende hos Menneskene, "lader han sin Sol opgaa over Onde og Gode, og lader det regne over Retfærdige og Uretfærdige." Han holder Regjeringens Töjler i sine Hænder, og han er en viis Lovgiver, der ikke vil dömme sine Börn efter Menneskenes snævre og indskrænkede Begre

ber, men "efter deres Gjerninger gjorte i Kjödet, hvadenten de ere onde eller gode," enten de saa ere gjorte i England, Amerika, Spanien, Tyrkiet eller Indien. Han vil ikke dömme dem efter det Lys, de ikke have, men efter det Lys, de have; de, som have levet uden Lov, ville vorde dömte uden Lov, og de, som have havt en Lov, ville vorde dömte efter den samme Lov. Vi have ingen Aarsag til at betvivle den store Jehovas Visdom og Dömmekraft; han vil tildele alle Nationer Dom eller Barmhjertighed, eftersom de fortjene, og han vil tage Hensyn til, hvad Lejlighed de have havt til at erhverve sig sand Kundskab til Lovene, hvorefter de regjeres, og til sine egne uransagelige Hensigter med Menneskeslægten; og naar Guds Planer engang skulle aabenbares og Fremtidens Slör borttages, ville vi alle komme til at erkjende, at al Jordens Dommer har handlet ret.

De kristne Nationers Tilstand efter Döden er et Emne, som har sat Filosofernes og de Gejstliges forenede Visdom og Klögt i Aktivitet, og det er bleven en almindelig antagen Mening, at Menneskets Skjæbne uigjenkaldelig afgjöres ved Döden, og at det da bliver gjort enten evig lykkeligt eller evig ulykkeligt; at dersom et Menneske dör uden Kundskab om Gud, bliver det evig fordömt, uden nogen Formildelse i dets Straf, Lindring i Pinen eller endog det mindste Haab om Befrielse i Evighedernes Löb.

Hvor orthodox dette Princip end er, ville vi dog finde, at det staar i Strid med den Hellige Skrifts Vidnesbyrd; thi vor Frelser siger: "Al Synd og Bespottelse skal forlades Menneskene; men Bespottelse imod den Hellig–Aand skal ikke forlades Menneskene, hverken i denne Verden, ejheller i den tilkommende" (Matth. 12, 31, 32.), hvilket klarligen antyder, at der gives Synder, som kunne tilgives i den tilkommende Verden, ihvorvel Bespottelse imod den Hellig-Aand ikke kan tilgives. Peter siger, idet han taler om Frelseren, at "han gik hen og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som fordum vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noæ Dage." (1 Petr. 3, 19, 20.)

Her have vi altsaa et Vidnesbyrd om, at Frelseren prædikede for Aanderne i Fængselet—for Aander, der havde været fængslede lige siden Noæ Dage. Og hvad prædikede han for dem? At de fremdeles skulde blive der? Ingenlunde. Lad hans egne Ord afgjöre Spörgsmaalet. "Han haver sendt mig til at kundgjöre Evangelium for de Fattige, at helbrede dem, som have et sönderknust Hjerte, at forkynde de Fangne, at de skulle löslades og at de Blinde skulde faa Syn, og at sætte de Plagede i Frihed." (Luke 4, 18.) Esaias siger: "For at udföre de Bundne af Fængsel, dem, som sidde i Mörke, af Fængsels Hus." (42, 7.) Det er indlysende heraf, at han ikke blot gik hen for at prædike for dem, men for at udfrie dem af Fængselet. Idet Esaias taler om de Straffedomme, der skulle ramme Jordens Befolkning, siger han: "Landet skal

aldeles rave som den Drukne, og bortflyttes som en Nathytte; thi dets Overtrædelse er svar over det, og det skal falde og ikke staa op ydermere. Og det skal ske paa den samme Dag, at Herren skal straffe de Höjes Hær i det Höje og Jordens Konger paa Jorden. Og de skulle samles tilhobe, som Bundne samles til en Hule, og blive *lukte i Fængsel;* men *de skulle besöges* mange Dage derefter." (24, 20-22.)

Saaledes se vi, at Gud handler ens med alle Mennesker, og at ligesom Antedeluvianerne havde deres Besögelsesdag, saaledes ville ogsaa de Personer, som Esaias her hentyder til, have deres Besögelses-og Befrielsesdag, efterat have været mange Dage i Fængsel.

Den store Jehova kjendte alle de Begivenheder, der staa i Forbindelse med Saliggjörelsens Plan, för Jorden rullede ind i Tilværelsen, eller för "Morgenstjernerne sang af Glæde;" thi Fortid, Nutid og Fremtid vare og ere for ham et evigt Nu. Han kjendte Adams Fald, Antediluvianernes Overtrædelser, det Dyb af Synd, hvori alle Mennesker vilde synke, deres Svaghed og Styrke, deres Magt og Herlighed, Frafald og Forbrydelser, Retfærdighed og Misgjerninger; han saa deres Fald og deres Oprejsning; han kjendte Saliggjörelsens Plan og fastsatte den; han var bekjendt med alle Nationers Tilstand og deres Skjæbne; han ordnede alle Ting efter sin egen Villie; han veed, i hvilken Tilstand baade de Levende og de Döde befinde sig og har taget visse Forholdsregler for deres Gjenlösning, afpassede efter deres forskjellige Omstændigheder og Guds Riges Love, være sig i denne eller i den tilkommende Verden.

De Begreber, som Nogle have dannet sig om Guds Retfærdighed, Dom og Barmhjertighed, ere altfor taabelige til at noget fornuftigt Menneske skulde tage Notits deraf. Saaledes er det f. Ex. en almindelig antagen Tro, fælles for mange af vore orthodoxe Prædikanter, at dersom En dör, i hvad de kalde en uomvendt Tilstand, maa han evindeligen forblive i Helvede, uden nogetsomhelst Haab; Evighed efter Evighed maa han tilbringe i Pine, der aldrig, aldrig, aldrig faar Ende, og dog er Aarsagen til hans Fordömmelse ofte at söge i de ubetydeligste Tilfældigheder. Blot den Omstændighed, at en af disse Bodsprædikanters Sko eller Kjole er gaaet itu, eller de særegne Livsforhold, hvori et Individ er stillet, kunne maaske være den indirekte Aarsag til hans Fordömmelse eller til, at han ikke bliver frelst.

Jeg vil antage et Tilfælde, som ikke er saa ualmindeligt: To Personer, som have været lige ryggeslöse, og som have forsömt Religionen, blive begge syge paa en og samme Tid. Den ene af dem har det Held at blive besögt af en Religionslærer, og han bliver omvendt nogle faa Öjeblikke för sin Död; den anden sender Bud efter tre forskjellige Religionslærere, en Skræder, en Skomager og en Blikkenslager;—Blikkenslageren har en Hank at lodde paa en Kande, Skræderen har et Knap-

hul at gjöre færdig paa en Frakke, hvormed der er Hastværk, og Skomageren skal have en Stövle flikket—Ingen af dem kommer tidsnok! Manden dör og gaar til Helvede. Den ene af dem bliver modtaget i Abrahams Skjöd, kommer i Guds Nærværelse og nyder evig og uforstyrret Lyksalighed, medens den anden, der var ligesaa god som den förste, hjemfalder til evig Fordömmelse, uophörlig Pine og haablös Fortvivlelse, blot fordi en Mand havde en Stövle at reparere, et Knaphul at sy eller en Hank at lodde.

Jehovas Planer ere ikke saa uretfærdige, den Hellige Skrifts Udtalelser ere ikke saa sværmeriske, og ejheller er Saliggjörelsens Plan saa uforenelig med sund Fornuft. En saaden Handlemaade vilde optænde Guds Vrede, Englene vilde skjule sit Aasyn af Skam derover, og ethvert dydigt og fornuftigt Menneske vilde gyse tilbage derved.

Dersom de menneskelige Love tildele Enhver efter Fortjeneste, og straffer alle Delinkventer efter deres Forbrydelses Störrelse, vil Gud visseligen ikke være grusommere end Mennesket; thi han er en viis Lovgiver, og hans Love ere mere upartiske, hans Forordninger retfærdigere og hans Kjendelse fuldkomnere end Menneskets; og ligesom Mennesket dömmer sit Medmenneske ved Lov, og straffer det efter den samme Lov, saaledes dömmer Himmelens Gud "efter Gjerningerne gjorte i Kjödet."

At sige, at Hedningerne skulle blive fordömte, fordi de ikke tro Evangeliet, vilde være taabeligt, og at sige, at Jöderne skulle fordömmes, fordi de ikke tro paa Jesus, vilde være ligesaa urimeligt; thi "hvorledes skulle de tro paa den, om hvem de ikke have hört? men hvorledes skulle de höre, uden der er Nogen, som prædiker? men hvorledes skal Nogen prædike, dersom de ikke blive udsendte?" (Rom. 10, 14. 15.) Fölgelig ere hverken Jöderne eller Hedningerne strafskyldige, fordi de forkaste Sektismens modstridende Meninger, ejheller fordi de forkaste hvilketsomhelst andet Vidnesbyrd, uden *det*, der er *sendt af Gud;* thi ligesaa lidt som Nogen kan prædike, uden at være udsendt, ligesaa lidt kan Höreren tro, uden han hörer Nogen, som er sendt, og kan ikke blive fordömt for det, han ikke har hört; og da han saaledes er uden Lov, vil han vorde dömt uden Lov.

Naar vi tale om Velsignelserne, der henhöre til Evangeliet, og om Fölgerne af Ulydighed mod sammes Forskrifter, bliver det Spörgsmaal ofte rettet til os: "Hvorledes gaar det saa vore Forfædre? Ville de alle blive fordömte for ikke at have adlydt Evangeliet, naar de aldrig have hört det? Aldeles ikke; men de ville have det samme Privilegium, som vi her nyde, formedelst det *evige Præstedömme*, hvilket ikke blot administrerer paa Jorden, men ogsaa i Himmelen og alle den store Jehovas Husholdninger. Af denne Grund ville de Personer, som Esaias om-

taler, blive besögte af dette Præstedömme, og komme ud af deres Fængsel efter det samme Princip, som de, der vare gjenstridige i Noæ Dage, bleve besögte af vor Frelser (der havde det evige, Melkisedekske Prædömme), hvilken prædikede Evangeliet for dem i Fængselet! og for at de kunne efterkomme alle Evangeliets Fordringer, maatte deres levende Venner lade sig döbe for dem, og saaledes opfylde Guds Bud, der lyder: "Uden Nogen bliver födt af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Himmeriges Rige." De bleve naturligvis ikke döbte for sig selv, men for deres Döde.

Krysostomus siger, at Marcioniterne praktiserede Daab for deres Döde. Efterat en Katekumen var död, lagde et levende Menneske sig under den Afdödes Seng, derpaa nærmede de sig Sengen og spurgte den Döde, om han vilde annamme Daab, og da han intet Svar gav, svarede den Anden for ham og sagde, at han vilde döbes i hans Sted; og saaledes döbte de den Levende for den Döde.

Kirken var naturligvis falden paa den Tid, og Fremgangsmaaden vel heller ikke den rigtige; men denne Gjenstand er tydeligt nok omtalt i Skriften, thi Paulus siger med Hensyn til denne Læresætning: "Hvad monne de ellers gjöre, som döbes for de Döde, dersom de Döde aldeles ikke oprejses? hvi döbes de da for de Döde?" (1 Kor. 15, 29.) Derfor var det, at saa stort et Ansvar hvilede paa den Slægt, i hvilken vor Frelser levede, "thi," siger han, "alt det retfærdige Blod skal komme over Eder, som er udgydt paa Jorden, fra den retfærdige Abels Blod indtil Sakarias, Barakias's Söns Blod, hvilken I sloge ihjel imellem Templet og Alteret. Sandelig siger jeg Eder, alt dette skal komme over denne Slægt." (Matth. 23, 35. 36.) Thi da de havde större Privilegier end nogen anden Generation, ikke alene dem selv betræffende, men ogsaa med Hensyn til deres Afdöde, var deres Synd större, da de ikke blot forsömte deres egen Saliggjörelse, men ogsaa deres Forfædres, og derfor blev disses Blod krævet af deres Hænder.

Da nu Guds store Hensigter nærme sig deres Fuldbyrdelse, og Alt, hvad Profeterne have talet, opfyldes; da Guds Rige er grundfæstet paa Jorden, og den gamle Tingenes Orden er gjenoprettet, har Herren aabenbaret denne Pligt og Velsignelse for os, og Befalingen er til os at lade os döbe for vore Döde, hvorved Obadias's Ord opfyldes, naar han siger: "Og Frelsere skulle opkomme paa Zions Bjerg at dömme Levningen af Esau, og Riget skal höre Herren til." (21 V.)

Et Blik paa disse Ting overbeviser os om Skriftens Sandhed, om Guds retfærdige Handlemaade med Mennesket, om at alle Mennesker ere stillede paa en lige Fod og at disse Ting stemme overens med alle Retfærdighedens og Sandhedens Grundsætninger. Vi ville slutte med Apostelen Peters Ord: "Thi det er nok, at vi i den forbigangne Livs Tid

have bedrevet Hedningernes Villie." "Derfor er Evangeliet forkyndt for de Döde, at de skulle dömmes i Lighed med Mennesker i Kjödet, men leve for Gud i Aanden."

Den 16de April udkom det förste Numer af "*The Wasp,*" et Ugeblad, udgivet i Kunstens, Videnskabens, Literaturens, Agerdyrkningens, Manufakturens og Handelens Interesse, og redigeredes af Ældste William Smith, Josephs Broder.

Den 2den Maj skrev Joseph atter fölgende Redaktionsartikel for "*The Times and Seasons*":

"Tempelarbejdet skrider raskt fremad; store Anstrængelser gjöres af de Hellige allevegne for at paaskynde dets Fuldendelse, hvilket vi haabe vil finde Sted til Efteraaret. Medens Mange have anvendt en Tiendedel af deres Tid paa Templet, have Andre ydet ligesaa villigt en Tiendedel af al deres Indtægt, saavelsom deres Helligelsesofre i samme store Öjemed. Siden Kirken blev oprettet, have vi aldrig seet större Iver og Villighed hos de Hellige at efterkomme Jehovas Befalinger end netop nu. De have aldrig lagt saamegen Begejstring, saamegen Opofrelse, saamegen Nidkjærhed for Dagen, som siden Herren böd: "Lad Templet blive bygget ved mit Folks Tiende." Baade Unge og Gamle synes at være grebne af en hidtil ukjendt liberal og hjælpsom Aand, ja selv Fremmede, der ikke ere af vor Tro, have ydet med Gavmildhed af deres Midler for at fremskynde dette store Værk.

Vi ville derfor gjennem disse Linier bringe Alle, baade Unge og Gamle, i Kirken saavelsom udenfor, vor hjerteligste Tak for den uforlignelige Liberalitet, Flid, Imödekommenhed og Lydighed, som de have lagt for Dagen i denne Tid. Personlig have vi ingen Fordel deraf, men naar Alle tage fat paa Værket med forenede Kræfter, lettes vort Ansvar og vor Byrde betydelig.

Guds Rige er en Sag af fælles Interesse for Alle; vi ere Alle Lemmer af det samme Legeme; vi ere Alle delagtige i den samme Aand, ere döbte med den samme Daab og besjæles af det samme herlige Haab. Zions Opbyggelse og Guds Riges Fremme er ligesaa meget een Mands Pligt som en Andens; den eneste Forskjel bestaar deri, at En er kaldet til at udföre een Del af Arbejdet, en Anden har en anden Pligt at varetage; "men naar eet Lem lider, lide de alle; naar eet Lem bliver holdt i Ære, glæde alle Lemmerne sig med; og Öjet kan ikke sige til Haanden: jeg haver Dig ikke behov, eller Hovedet til Födderne: jeg behöver Eder ikke." Partiinteresser, personlige Fölelser og egenkjærlige Hensigter bör Altsammen lægges tilside—vi bör Alle gaa op i det store fælles Værk.

Zions Opbyggelse er en Sag, som har været af stor Interesse for Guds Folk i enhver Tidsalder; det er et Emne, som Ypperstepræsterne, Profeterne og Kongerne have omhandlet med öjensynlig Glæde; de have med Længsel skuet hen til den Dag, paa hvilken vi nu leve, og inspirere-

de af salig Fryd have de beskrevet, besunget og profeteret om denne vor Dag, men de maatte dö uden at opleve den. Vi ere det begunstigede Folk, hvem Herren har udkaaret til at opbygge det Sidste-Dages Rige; det er bleven os beskaaret at skue, at deltage i og at fremme Tidernes Fyldes Husholdning, i hvilken Gud vil samle alt det, som er i Himmelen og paa Jorden, til Et, da Guds Hellige skulle indsamles fra alle Jordens Nationer, Stammer og Folk, da Jöderne skulle indsamles til deres Land og de Ugudelige ödelægges, som Profeterne have sagt. Guds Aand vil hvile over hans Folk, medens den vil blive unddragen de övrige Nationer, og alle Ting, det være sig i Himmelen eller paa Jorden, ville blive forenede til Et i Kristo. Præstedömmet i Himmelen vil forene sig med Præstedömmet paa Jorden. Hans Naade vil hvile over os, og vore Börn ville staa op og velsigne vort Navn, ja endnu ufödte Slægter ville med taknemmelig Glæde skue tilbage paa vort Arbejde, vor Opofrelse, vore Trængsler og vore Lidelser, da vi virkede saa utrættelig for at grundfæste det Værk, der er bestemt til at nedbryde Mörkets Magt, gjenföde Jorden og frelse hele Menneskeslægten."

"Onsdag den 4de," skriver Joseph, "tilbragte jeg i mit Privatkontor (saaledes kaldet, fordi jeg her opbevarer mine hellige Skrifter og Oversættelser af gamle Oldtidsoptegnelser) i Raad med James Adams, Hyrum Smith, Newel K. Whitney, George Miller, Brigham Young, Heber C. Kimball og Willard Richards. Jeg belærte disse Brödre om Præstedömmets Orden, forrettede Tvætninger, Salvninger og Begavelser, og meddelte Nögler, henhörende til det Aaronske Præstedömme og derefter igjennem alle Grader til den höjeste Orden i det Melkisedekske Præstedömme, samt belærte dem om de Grundsætninger, hvorved ethvert Menneske kan sikre sig en Fylde af de Velsignelser, der ere beredte for den Förstefödtes Menighed, og naa en evig Plads i Elohims Nærværelse. I dette Raad blev den gamle Orden indfört for förste Gang i disse sidste Dage. Disse Belærelser vare af aandelig Natur og ville i Tidens Löb blive meddelte alle de Hellige i denne Husholdning, saasnart de ere beredte til at annamme samme og et passende Sted er anskaffet i dette Öjemed. Lad derfor de Hellige være nidkjære for at faa dette Tempel opfört saavelsom andre Templer, naar Gud derom giver Befaling. Lev i Ydmyghed, Taalmodighed og Tro, saa Gud kan aabenbare sin Villie til os i sin rette Orden.

Den næste Dag afrejste General Adams til Springfield, og Resten af Raadet fra igaar fortsatte sit Möde paa samme Sted, og jeg og Broder Hyrum modtog efter Tur fra hinanden det Samme, som jeg havde meddelt dem den foregaaende Dag."

Den 17de Maj holdtes der Militærparade i Nauvoo, og Joseph mönstrede selv som Dagens Överstbefalende Legionen, der nu bestod af 26 Kompagnier med en Styrke af omtrent 2000 Mand. Dommer Stephen

A. Douglas holdt paa samme Tid Ret i Carthage, men der herskede en saadan Bevægelse der i Anledning af denne Militærparade og Mönstring, at han hævede Retten og begav sig med nogle af de fornemste Lovkyndige til Nauvoo for at være nærværende ved Lejligheden. Foruden disse var der et betydeligt Antal Fremmede tilstede. Efter Mönstringen indbödes Legionens samtlige Officerer med deres Damer samt Dommer Douglas og hans Venner til Middag hos Joseph. Om Eftermiddagen inddeltes Legionen i Kohorter og udförte en livlig Skinfægtning, efter hvilken Joseph holdt en höjst opmuntrende og passende Tale. Med Hensyn til denne Skinfægtning og General Bennetts Optræden mod Joseph ved denne Lejlighed skriver han:

"Jeg blev opfordret af General Bennett til at overtage Kommandoen over den förste Kohorte under Skinfægtningen, hvilket jeg afslog. General Bennett opfordrede mig dernæst til at indtage min Stilling under Fægtningen bagved Kavalleriet foruden min Stab, men Kaptejn A. P. Rockwood, min Livgardes Anförer, gjorde Indsigelse og holdt sig tæt ved min Side, og jeg valgte min egen Stilling. Dersom General Bennetts sande Fölelser for mig ikke blive aabenbarede for Verden om en meget kort Tid, er det muligt, at hin Aands stille Hvisken, som paa Paradepladsen tilhviskede mig, at "der laa Ondt paa Bunden af denne Skinfægtning," var falsk; en kort Tid vil afgjöre dette. Lad John C. Bennett besvare paa Dommens Dag: "Hvorfor opfordrede De mig til at anföre en af Kohorterne og at indtage min Stilling foruden min Stab under Skinfægtningen den 17de Maj 1842, hvor mit Liv kunde være bleven et Offer, og Ingen have vidst, hvem der udförte Gjerningen." Joseph havde Ret; hans senere Opförsel viste Sandheden af hans Ord.

Denne Mand var ankommen til Nauvoo omtrent 1½ Aar i Forvejen, og foregav at have stærkt Önske for at se de Hellige nyde deres Rettigheder. Han var en Mand med temmelig gode Evner og havde en Del Indflydelse, men de, som kjendte ham nöjere, nærede kun liden Tiltro til ham. Efter sin Ankomst til Nauvoo forenede han sig med Kirken, og var tilsyneladende meget nidkjær og hengiven for Sandhedens Sag. Han blev snart en fremragende Mand og valgtes blandt Andet til Borgemester for Staden Nauvoo. Da Rygtet om hans Forening med Kirken blev bekjendt udeomkring, ankom et Brev til Nauvoo fra en af Bennetts tidligere Naboer, hvori det anförtes, at han havde en Kone og to Börn levende i Ohio. Brevets Afsender advarede Folket for ham, og anförte, at han var en meget slet Mand. Der blev imidlertid ikke taget videre Hensyn til dette Brev i Begyndelsen, da man vidste, at gode Mænd ofte blive bagvadskede, og man antog, at Brevskriverens Angivelser ikke vare paalidelige. Af denne Aarsag blev Brevet holdt hemmeligt, men blev paa samme Tid bevaret.

For en Tid efter sin Daab vedligeholdt han et godt ydre Udseende,

og var meget omhyggelig for at faa Joseph og Folket til at tro, at han var en sand Hellig; men dette varede ikke længe. For at opnaa sin Hensigt med Söstrene, fortalte han dem mange ugudelige Lögne om Joseph, der gjorde Alt for at frelse ham, men til ingen Nytte. Bennett vedblev med sin Ugudelighed, indtil Joseph, som var bestemt paa at standse saadanne Handlinger for Fremtiden, protesterede imod dem offentlig. Den 17de Maj opgav han sit Embede som Staden Nauvoos Borgemester, da han vidste, at hans Vederstyggeligheder vare ved at komme for Lyset, og haabede ved Nedlæggelsen af sit Embede at faa Folket til at tro, at han var uskyldig. Samme Dag blev Joseph valgt til Borgemester i hans Sted.

I et specielt Möde af Byraadet et Par Dage efter spurgte Joseph Bennett, om han havde Noget imod ham; han gjorde dette paa Grund af de mange Rygter, der verserede i Staden og for at berolige den offentlige Stemning. Bennett stod frem for dette Raad samt et Hus fuld af Tilhörere og sagde, at han vidste ikke af at have havt nogen Udestaaelse med nogen af Kirkens ledende Mænd, og paa fölgende Opfordring af Joseph: "Vil De behage at afgive en sanddru og bestemt Erklæring, hvorvidt de kjender Noget, der kan være nedsættende paa min Karakter," svarede: "I al min Omgang med Præsident Smith, saavel offentlig som privat, har jeg altid fundet ham at være en Mand af strængeste Moral." Samme Dag afgav han fölgende edelige Vidnesbyrd for Raadmand Daniel H. Wells:

"NAUVOO, Illinois, den 17de Maj 1842.

John C. Bennett mödte idag personlig for mig, Daniel H. Wells, Raadmand for Nauvoo City, og erklærede paa sin hellige Ed, saasom Loven foreskriver, at han aldrig var bleven lært af Joseph Smith Noget, som i mindste Maade strider imod Evangeliets Principer, Moralen, Guds eller Menneskenes Love, hverken direkte eller indirekte, hverken i Ord eller Gjerning. Tillige erklærede han, at ham bekjendt, havde Joseph Smith aldrig seet gjennem Fingre med nogensomhelst upassende Vandel, hverken i det offentlige eller private Liv, og han havde aldrig lært ham under fire Öjne, at utugtig, ukydsk Omgang med Kvinder var under visse Omstændigheder tilladelig, og var heller ikke vidende om, at han nogensinde havde lært Andre Saadant.

Beediget og undertegnet hos mig Dags Dato.

DANIEL H. WELLS,
Raadmand."

Da Bennett afgav dette Vidnesbyrd, foregav han at have til Hensigt at omvende sig og gjöre Ret, men det varede ikke længe, för han atter gjorde sig skyldig i de samme Ting. Den 25de Maj underrettedes han om, at det Förste Præsidentskab, de Tolv og Biskopperne havde unddraget ham deres Fællesskab og vare ifærd med at offentliggjöre hans Vederstyggeligheder. Den fölgende Dag overværede han et

Möde i Frimurerlogen, hvor Joseph og omtrent 100 af Brödrene vare tilstede. Han tilstod her sine vanhellige og ukydske Handlinger, græd som et Barn og erkjendte, at han havde fortjent den strængeste Revselse og bad om at blive skaanet for Udelukkelse. Hans Anger og Bedrövelse syntes i Öjeblikket saa dyb og oprigtig, at Joseph forbarmede sig over ham og i Forening med de andre Brödre tilgav ham.

Strax derpaa forlod Bennett Nauvoo, men saasnart han var tagen bort, begyndte han at udsprede de værste Lögne og Beskyldninger om Joseph og de Hellige. Ifölge hans Angivelser vare de ikke værd at leve. Medens han foregav at være et Medlem af Kirken og at have stor Tro paa Værket, skrev han adskillige heftige Artikler angaaende de Helliges Forfölgelser i Missouri. Under disse Artikler skrev han ikke sit eget Navn, men skrev "Joab, General i Israel." Efter han forlod Nauvoo og skrev mod Joseph og Kirken, citerede han fra disse Artikler for at vise Publikum, hvilket forrædersk og blodtörstigt Folk "Mormonerne" var, men han var meget omhyggelig med ikke at fortælle dem, at han var den samme "Joab," som havde skrevet disse Artikler. En Bog, som han derpaa udgav, vakte en Del Ophidselse, der dog ikke var af lang Varighed. Sine övrige Dage henlevede han i Elendighed; nogle Aar för hans Död havde han ofte meget heftige Krampeanfald og var for en Del berövet Brugen af sine Lemmer og Tunge; uden saameget som en Ven til at begræde sin Bortgang, döde han omsider engang i Foraaret 1868.

Sidney Rigdon og hans Familie sympathiserede med Bennett og var bleven paavirket af hans Aand, men en mærkelig Begivenhed i hans Familie, en syg Datters mirakulöse Gjenbringelse til Liv og Helbred, bevirkede, at han atter vaagnde op til Bevidsthed om sine Pligter og for en Tid sögte at gjöre bedre.

I Begyndelsen af Maj var forhenværende Guvernör for Missouri, Lilburn W. Boggs, bleven skudt paa og saaret i sit eget Hus i Independence, Jackson County, og den 20de Juli gik han til Fredsdommer Samuel Weston og bekræftede ved Ed, at han troede, det var O. P. Rockwell, der havde skudt ham, og ansögte Guvernör Reynolds om at forlange nævnte Rockwell udleveret af Guvernören for Illinois, for derpaa at före ham til Jackson County i Forhör. Boggs svor ligeledes, at han troede Joseph var en Medskyldig eller Ophavsmand til dette Overfald, hvorpaa Guvernör Reynolds opfordrede Guvernör Carlin til at udlevere ham Joseph og O. P. Rockwell. Carlin udstedte strax en Paagribelsesordre, og den 8de August blev Joseph arresteret af Sheriffen for Adams County og hans to Medhjælpere. Saasnart de vare blevne arresterede, udstedte Municipalretten i Nauvoo en *Habeas-corpus* Skrivelse for at faa Joseph og Rockwell forhörte der paa Stedet; men Embedsmændene nægtede at anerkjende Municipalrettens Indblanding i Sagen og

vendte derpaa tilbage til Guvernör Carlin for at indhente nærmere Instruxer desangaaende.

Dette Forlangende om at före Joseph til Missouri var ikke alene uretfærdigt, men ogsaa lovstridigt, thi selv om han havde været skyldig i den Forbrydelse, som Boggs tillagde ham, gaves der dog ingen Lov, ifölge hvilken han kunde blive bortslæbt til Missouri i Forhör. Det Hele var kun et Paaskud af Boggs til at faa Joseph i sin Vold og ved en passende Lejlighed ombragt. Kommende Salomons Ord ihu, at "Herren skal udföre deres Sag og beröve deres Sjæl, som beröve dem," fandt Joseph det raadeligt at fjerne sig fra Byen, för Sheriffen kom tilbage. Han tog saaledes först over Floden til sin Onkel John Smith i Iowa, og opholdt sig her et Par Dage, derpaa vendte han tilbage over Floden og tog Ophold hos Broder Edward Sayers, der boede i en Skov nogle Mile nordenfor Nauvoo. Her forblev han, indtil det rygtedes, at hans Skjulested var bleven opdaget, da han derpaa flyttede til Broder Charles Granger.

Under Josephs Fravær fra Staden var der forskjellige Rygter i Omlöb med Hensyn til den Fremgangsmaade, Embedsmændene havde isinde at tage for at faa ham fat. Dersom de ikke selv kunde finde ham, sagde de, vilde de bringe et saa stort Antal Mænd til Nauvoo, at ethvert Hus kunde blive gjennemsögt, og dersom han endda ikke var til at finde, vilde de gjennemsöge hele Staten og ikke hvile, för de havde fundet ham. Disse Rygter fremkaldte en Del Uro og Bekymring hos nogle af Brödrene, men Joseph var selv ganske rolig og formanede dem til ikke at skjænke for megen Opmærksomhed til slige Rygter.

Fra sine Skjulesteder skrev og modtog han ofte Breve, og varetog paa denne Maade sine vanlige Forretninger. I et Brev, som han modtog fra Wilson Law, der var bleven valgt til Generalmajor i Legionen istedetfor John C. Bennett, hedder det: "Tillad mig at forsikre Dem, at jeg af mit ganske Hjerte slutter mig til de Meninger og Anskuelser, som De saa ædelt og fölsomt har fremsat; og saalænge mit Hjerte banker eller denne Haand, som nu skriver, er istand til at drage og före et Sværd, kan De forlade Dem paa, at det staar til Deres Tjeneste i den herlige Sandheds og Friheds Sag." Man skulde neppe tro, at den Mand, der skrev disse Linier, i mindre end 18 Maaneder vilde nedlade sig til at konspirere imod sin foregivne Ven, og dog var dette Tilfældet. Baade Wilson og William Law, der var en af Josephs Raadgivere, vare meget slette Mænd; de faldt begge fra og bleve to af Josephs bitreste Fjender. De indgik Forbund med Pöbelen og bidroge maaske mere end nogen Anden til at afstedkomme Josephs Mord.

En mærkelig Profeti, som Joseph den 6te August 1842 ytrede, bör ikke undlades at blive kortelig berört. I Forening med et betydeligt Antal Personer, deriblandt General James Adams, der var Stormester

Deputeret for Frimurerne i Staten Illinois, tog han den nævnte Dag over Floden til Montrose i Iowa. Hensigten med deres Besög i Montrose var at oprette en Frimurerloge dersteds. Medens Stormester Adams var ifærd med at give Instruxer til den nylig indsatte Mester for Logen, havde Joseph i Læ af Bygningen en Samtale med flere af Brödrene om de Helliges Forfölgelser i Missouri og den stadige Fortræd, der blev dem tilföjet af deres Fjender. Med Hensyn til denne Samtale siger Joseph: "Jeg profeterede, at de Hellige vilde vedblive at lide megen Trængsel og at de omsider vilde blive drevne til Klippebjergene; at mange vilde apostasere og andre blive dræbte af vore Forfölgere, eller miste deres Liv som Fölge af Anstrængelse eller Sygdom, og nogle af dem vilde leve til at gaa og hjælpe til at anlægge Settlementer og bygge Stæder og se de Hellige blive et mægtigt Folk imellem Klippebjergene." Der var kun Faa, som dengang forstod, at Opfyldelsen af denne Profeti var saa nær forhaanden som Tilfældet var, thi de Hellige vedbleve at lide megen Trængsel, mange faldt fra, andre bleve dræbte af deres Forfölgere eller omkom formedelst Anstrængelse ved at blive drevne fra deres Hjem af Pöbelen, og atter andre have oplevet at naa Klippebjergene, hvor de have hjulpet til at anlægge Settlementer og bygge Stæder, og have seet de Hellige blive et mægtigt Folk, men Joseph selv oplevede ikke at se sin Forudsigelse gaa i Opfyldelse.

For at undgaa Boggs's Efterstræbelser havde O. P. Rockwell forladt Nauvoo samtidig med Joseph og var tagen til de östlige Stater. Her forblev han indtil i Begyndelsen af Aaret 1843, da han begav sig paa Tilbagevejen til Nauvoo, men blev allerede ved sin Ankomst til St. Louis anholdt og arresteret af en Mand ved Navn Fox paa Forlangende af en vis Elias Parker, der svor, at han var den samme O. P. Rockwell, der var beskyldt for at have forsögt at dræbe Lilburn W. Boggs. Efter i et Par Dage at have siddet fængslet i St. Louis, förtes han til Independence i Jackson County, men nöd her en slet Behandling og var ofte udsat for at blive dræbt.

Da Joseph erfarede, at Rockwell var bleven arresteret, profeterede han, at han skulde slippe uskadt bort fra Missourianerne. Dette gik ogsaa i Opfyldelse, uagtet Rockwell ofte var bleven truet med Döden og man ved et Par Lejligheder under hans Transporteren til og fra Liberty, Clay County, i Forhör, havde lagt Planer for at overfalde og myrde ham paa Vejen. Grandjuryen kunde ikke opdrive noget Vidnesbyrd til Bevis for, at han havde skudt paa Boggs, hvormeget end Pöbelen önskede det.

Joseph H. Reynolds, der dengang var Sheriff for Jackson County, fortalte Broder Rockwell, at han var ifærd med at tage til Illinois for at arrestere Joseph, og foreslog ham at tage med og forraade Joseph i hans Hænder. Som Vederlag skulde han faa en hvilkensomhelst Sum

Penge, han vilde nævne, men Rockwell afslog med Harme Tilbudet. Reynolds tog derpaa afsted til Nauvoo, og Rockwell, der saa, hvilken Fare, der truede Joseph, fölte sig saa ængstelig paa hans Vegne, at Kjödet formelig tvistede sig om hans Ben. Medens han sad og overvejede sin beklagelige Stilling, hörte han en Due neddale paa Vinduet i det övre Værelse af det Fængsel, hvor han sad indespærret. Duen begyndte at kurre og flöj derpaa igjen bort. Strax efter kom den tilbage til hans eget Vindue, hvor en Rude var slaaet istykker, og kröb ind imellem Jerngitteret, hvis Stænger vare anbragte omtrent 2½ Tommer fra hinanden. Den flöj flere Gange omkring Fængseldören uden at sætte sig, men vedblev at kurre, indtil den igjen kröb igjennem Gitteret og forsvandt gjennem det ituslagne Vindue. Broder Rockwell betragtede dette som et gunstigt Tegn; hans Kjöd ophörte at tviste sig, og han var fra nu af fuldkommen overbevist om, at det ikke vilde lykkes dem at bringe Joseph til Missouri. Ligeledes fölte han sig overbevist om, at han snart selv vilde blive sat paa fri Fod, hvilket derpaa skete den 13de Decbr. 1843. Han havde da været Fange i henimod ni Maaneder, og havde i al denne Tid udstaaet næsten enhver Lidelse undtagen Döden. Han havde været fængslet paa en lovstridig Maade og med Lænker om Hænder og Födder hensiddet i et smudsigt Fangehul uden saameget som en Ovn eller Klæder nok til Beskyttelse mod Kulden og uden at være tilladt at skifte Undertöj. Af Föde havde han sædvanlig kun faaet det Halve af, hvad han behövede, og det Lidet, han fik, var ovenikjöbet af den simpleste Slags, hvisaarsag han næsten var reduceret til et Skelet, og da Lænkerne bleve tagne af ham, var han saa svag, at han ikke kunde gaa alene uden Hjælp. Efter sine mange Lidelser og Gjenvordigheder ankom han endelig til Nauvoo den 25de Decbr. om Aftenen, og begav sig öjeblikkelig hen til Josephs Bolig, "*The Mansion*." Her havde et lille Selskab af udvalgte Venner samlet sig for at tilbringe Aftenen paa en behagelig Maade, men hvor blev man ikke overrasket, ved midt under Festlighederne at se en tilsyneladende drukken Mand komme ind og med sit lange, uredte Haar hængende ham om Skuldrene opföre sig som en Missourianer. Joseph opfordrede den tilstedeværende Politikaptejn til at kaste Manden paa Dören. En Nævekamp paafulgte, under hvilken Joseph fik Lejlighed til at se den Fremmede lige i Ansigtet. Det var ingen drukken Mand, det var ingen Missourianer, men som Joseph skriver "til min store Overraskelse og usigelige Glæde opdagede jeg, at det var min længe prövede og trofaste, men grusomt forfulgte Ven O. P. Rockwell, der just var ankommen fra Missouri efter næsten et Aars Fængsling dersteds uden at være erklæret skyldig i nogen Bröde."

Ifölge Josephs Raad blev en speciel Konference afholdt i Nauvoo den 29de August, ved hvilken et Antal af 380 Ældster bleve kaldte til at gaa ud i forskjellige Retninger og ved deres Prædiken söge at dæmpe

den Ophidselse, som var opstaaet ved Bennetts og Andres urimelige Beskyldninger. Han havde jævnlig holdt sig skjult, men ved denne Lejlighed viste han sig pludselig paa Forhöjningen til stor Glæde og Overraskelse for de Hellige, der vare ubekjendte med hans virkelige Opholdssted. Han lykönskede de Hellige til den Sejr, han igjen havde vundet over Missourianerne og sagde, at det var ikke med Sværd eller kjödelige Vaaben, han havde bekjæmpet dem, men ved Klogskab og List. Der var intet Liv gaaet tilspilde, og der vilde intet Liv gaa tilspilde, saalænge de vilde lytte til hans Raad. Indtil denne Dag, sagde han, havde Gud givet ham Visdom til at frelse dem, som vilde tage imod Raad. Ingen var nogensinde bleven dræbt, der havde fulgt hans Raad, og vedblev: "Vi behöve kun at tugte Verden aandelig og de ville tugte sig selv legemlig."

Den 1ste Septbr. skrev Joseph en Artikel til de Hellige om Daab for de Döde. (Se Pagtens Bog, 105te Stk.) I samme Skrivelse sagde han dem, at eftersom Herren havde aabenbaret til ham, at hans Fjender, baade i Missouri og Illinois, igjen vare paa Spor efter ham, fandt han det klogest, saavel for sin egen som for Folkets Sikkerheds Skyld, at forlade Nauvoo igjen for en kort Tid.

Den 3die s. M. kom en Sheriff og to andre Mænd til Nauvoo, og stjal sig paa en snigende Maade ind i Josephs Hus, og endskjöndt de ingen Ret havde til at foretage Husundersögelse, gjorde de det dog, men kunde ikke finde ham. Denne deres Fremgangsmaade var et ligefremt Brud paa de Forenede Staters Konstitution, men hvad bröde de sig derom? Joseph var, hvad de kaldte "Mormon-Profeten," og med ham kunde de gjöre som de behagede. De vare vel bevæbnede og foregave at have til Hensigt at bemægtige sig ham enten levende eller död, men just som de traadte ind i Huset, begav han sig ad en Bagdör og videre gjennem Majsen i sin Have til Biskop Newel K. Whitney. Man sagde, at der ialt var 16 i Sheriffens Fölge og at de forlode Quincy med den Bestemmelse at naa Nauvoo om Natten og uforvarendes anfalde Huset, men ved en Fejltagelse kom de bort fra Vejen, spredtes ad og maatte opsætte Rejsen til Daggry. Efterat Mörket var faldet paa, forlod Joseph Biskop Whitneys Hus, og begav sig hen til Broder Edward Hunter, der boede paa et mere afsidesliggende Sted og hvor han ansaas for at være mere i Sikkerhed.

Den 6te skrev Joseph atter en Epistel til de Hellige, hvori han gav dem yderligere Instruxer med Hensyn til Daab for de Döde. (Se Pagtens Bog, 106te Stk.) Denne Skrivelse gjorde et dybt og höjtideligt Indtryk paa de Hellige, som viste sig meget beredvillige til at gjennemföre hans Instruxer. Joseph lod derpaa de af de Tolv, som vare ifærd med at gaa paa Mission, ved et Bud underrette om, at det var hans Önske, de skulde arbejde i Illinois og prædike imod Pöbelvældet. Den 10de besluttede han

at vende tilbage igjen til sit eget Hus, men allerede den 2den Oktober naaede den Efterretning Nauvoo, at Guvernör Carlin havde udlovet en Belönning paa 400 Dollars for Josephs og Rockwells Paagribelse, og at Guvernör Reynolds af Missouri ligeledes havde udlovet en Belönning paa 300 Dollars for hver af dem. Rygtet sagde fremdeles, at Guvernör Carlin havde til Hensigt at arrestere Joseph ved en ulovlig Arrestordre, for derpaa at före ham til Carthage, hvor han ifölge Planen vilde blive lösladt ved en *Habeas-corpus* Skrivelse af Dommer Stephen A. Douglas, og derpaa ved en lovlig Arrestordre uden videre blive fört direkte til Missouri. Dersom man ikke kunde fange ham paa denne Maade, havde et betydeligt Antal Missourianere frivilligt tilbudt sig at ville forene sig med Illinois-Militsen for at tage til Nauvoo og gjennemsöge Staden, indtil de havde fundet ham. Dette var kun Rygter, men Joseph vidste meget vel, at hans Fjender ikke toge i Betænkning at bruge et hvilketsomhelst Middel for at faa ham i deres Magt; han forlod derfor atter sit Hjem, og ankom efter en trættende Rejse, som medtog noget over en Dag, i Forening med flere af Brödrene til Broder Taylors Hus, Præsident John Taylors Fader, hvor han opholdt sig indtil den 28de Oktober, da han igjen vendte tilbage til Nauvoo.

Den 30te Oktober samledes de Hellige for förste Gang til offentlig Gudsdyrkelse indenfor Templets Mure; et midlertidigt Gulv var bleven lagt og Alting indrettet saa bekvemt som muligt, og uagtet Murene kun hævede sig en fire Fod over Grundfladen, foretrak de dog at afholde deres Forsamlinger der fremfor i Lunden, hvor de vare mere udsatte for Vejrets Omvexlinger.

Den 15de Novbr. bekjendtgjorde Joseph for Læserne af "*The Times and Seasons*," at han paa Grund af de mange Forretninger, der paahvilede ham, saa sig nödsaget til at fratræde Redaktionen af nævnte Blad, og overdrog for Fremtiden dets Bestyrelse til Ældste John Taylor.

SYV OG TYVENDE KAPITEL.

Ældste Orson Hydes Mission til Jerusalem.

Den 7de Decbr. 1842 vendte Ældste Orson Hyde tilbage fra sin Mission til Jerusalem og blev modtagen med stor Glæde af Joseph og de Hellige. Han havde nu været fraværende i omtrent 2½ Aar og havde i denne Tid udfört en af de vigtigste Missioner, der er bleven foretaget i denne Uddeling.

Som man vil erindre, forlod Ældste Hyde Nauvoo den 15de April 1840 og tiltraadte sin Mission, forsynet med nedenstaaende Beskikkelse:

"Til Alle, til hvem dette Dokument monne komme, Hilsen!

Det være herved vitterligt for Alle, at Authoriteterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, samlede i Konference i Nauvoo, Hancock County, Staten Illinois, den sjette April i Herrens Aar atten hundrede og fyrretyve, föle sig overbeviste om, at en vigtig Begivenhed forestaar, en Begivenhed, som vedrörer Hedningenationernes Interesser og Velfærd i den ganske Verden. Af Tidernes Tegn og Udtalelserne i Guds aabenbarede Ord ere vi komne til denne Overbevisning. Jöderne have længe været adspredte blandt alle Nationer, og det er vor fuldkomne Tro, at Tiden for deres Tilbagevandring til det Hellige Land allerede er kommen.

Da dette adspredte og forfulgte Folk er sat blandt Hedningerne som et Tegn for disse paa Messiæ anden Tilkommelse, og ligeledes som Tegn paa de nuværende jordiske Rigers og Magters Undergang, derved at den Almægtige skal udsprede Hunger og Pestilentse blandt dem som Frost og Sne om Vinteren, samt ved at sende Sværdet blandt dem, saa at Folk skal opstaa mod Folk og vade i hverandres Blod, er det efter vor Mening af höjeste Vigtighed, at man indhenter Oplysninger om Jödefolkets nuværende Anskuelser og Foretagender og fremlægger samme til Overvejelse for den amerikanske Nation til Gavn og Belærelse for den; og da vi anse det som vor Pligt at sætte de kraftigste Midler i Virksomhed for at frelse Menneskenes Börn fra "den Vederstyggelighed, som ödelægger," have vi, tilskyndede af den Hellig-Aand, valgt Ældste Orson Hyde, Ihændehaveren af denne Beskikkelse, en trofast og værdig Jesu Kristi Tjener, til at være vor Agent og Repræsentant i Udlandet paa hans Besög i London, Amsterdam og Konstantinopel, saavelsom paa andre Steder, han maatte anse passende; og det paalægges ham at henvende sig til Jödernes Præster, Forstandere og Ældster, for hos dem at erholde al den

Oplysning, som er dem mulig, samt at tilsende nogle af Hovedaviserne Artikler til Offentliggjörelse, at de indhentede Oplysninger kunne blive bragte til almindelig Kundskab i hele den amerikanske Union.

Da Hr. O. Hyde med Glæde og Beredvillighed har paataget sig det ham beskikkede Hverv at være vor og Publikums Tjener i fjerne og fremmede Lande for Kristi Skyld, anbefale vi ham tillidsfuldt til alle religiöse og kristelige Folk, saavelsom til de ærede Herrer og Damer, der ej tilhöre noget bestemt Kirkesamfund, som et værdigt Medlem af Samfundet, der besjæles af den helligste Iver for Menneskenes Lyksalighed, hvilket vi gjöre i den faste Tro, at de ville yde ham al den pekuniære Hjælp, han maatte behöve, for at kunne löse sin vanskelige og besværlige Opgave til vor Generations fælles Gavn. Religionsforkyndere af enhver Bekjendelse, til hvem Hr. Hyde maatte komme, anmodes om at styrke ham i hans Mission og at staa ham bi med deres Indflydelse, og alle Saadanne skulle have et lidende og haardt prövet Folks Velsignelse og Forbön—et Folk, hvis Blod har flydt som Vidnesbyrd om dets Oprigtighed—hvis Martyrblod har besudlet Frihedens hellige Jordbund.

Det paalægges Hr. Hyde endvidere af denne Konference, ikke at sende til dette Land andet end ligefremme Kjendsgjerninger til Offentliggjörelse, afseet fra alslags Theologi, idet vi overlade til Enhver at gjöre sine egne Slutninger.

Given under vore Hænder paa ovennævnte Tid og Sted.

JOSEPH SMITH, jun., Præsident,
ROBERT B. THOMPSON, Skriver."

For at vise, hvorledes Herrens Aand ogsaa arbejdede paa Jöderne samtidig med dens Virksomhed blandt Herrens Tjenere i denne Husholdning, ville vi ikke undlade at indrykke fölgende Cirkulære fra Jöderne i Jerusalem til alle Abrahams Efterkommere overalt paa Jorden. Det var skrevet paa Hebraisk og ledsagedes af en engelsk Oversættelse, som blev optaget i "*The Morning Herald*," hvorfra det her er oversat.

"Til vore Brödre Israeliterne i Europa og Amerika, til Enhver, som liberalt og gavmildt yder sin Andel til ethvert helligt og fromt Öjemed, og som altid er rede til at bevise sin Godhed for Forjættelsens Land, til Enhver, som önsker Godt over Jerusalem, og til alle Venner af Zion (som er os dyrebarere end vort Liv), hvilke udrække deres velgjörende Haand til denne hellige Stad, og som med Kjærlighed og Hengivenhed hellige sine Midler som Tegn paa, at de have "Behagelighed til dens Stene og forbarme sig over dens Stöv,"—til de nidkjære og fortræffelige Rabbinere, til deres værdige og udmærkede Medhjælpere, til de ædle Overhoveder og trofaste Ledere for Israel, til alle Forsamlinger, der ere indviede til Herren, og til ethvert af deres Medlemmer. Maa Herren udstrække sin Beskyttelse til dem og skjænke dem Helbred, Liv og Lykke. Maa Glæde og Fryd vorde dem tildel, og maa de med deres egne

Öjne se Herren gjenbringe Zion. Maa dette være hans naadige Villie. Amen.

Det er et velbekjendt Faktum i hele Juda og Israel, at "Zions Datter mistede al sin Prydelse" for henved hundrede Aar siden, da de tydske Jöder i denne hellige Stad med Magt bleve berövede deres Hjem og Ejendom. Frygteligt og tungt var det Aag, som dette Lands Despoter paalagde dem. Tyranni og grusom Misbrug af Magten traadte dem i Stövet og tvang dem til at forlade deres Boliger og alle deres Ejendomme og at söge Frelse ved Flugten. Saaledes stod den hellige Stad, som de havde arvet fra deres Forfædre, öde og forladt, indtil den blev indtaget og besat af de Fremmede. De hellige Bygninger, som fandtes i den, nemlig Synagogen og Midrash, bleve nedrevne, vort Land aldeles ödelagt og vort retmæssige Gods tilintetgjort lige for vore Öjne. Da kunde vor Sjæl ikke tröstes; thi hvordan kunde vi udholde at være Vidne til den Hjemsögelse, som ramte vort Folk!

Men ligesom Lyset glimter frem af en Gnist, saaledes tog vore Brödre Mod til sig og vendte tilbage for atter at nedsætte sig og tage Fodfæste paa det hellige Bjerg; men vi kunde ingen Hvile faa for vor trætte Fod, intet Sted finde, som kunde indvies til Bön og Andagt. Vore smertende Öjne saa, hvorledes alle Tungemaal og Folk, selv fra Havets fjerneste Öer, havde opfört Bygninger, der forsvaredes af Mure, Porte og Faldgitre, medens Herrens Folk, som med Magt uddreves af sit Ejendomsland af rovgjerrige Barbarer, blev overöst med Bebrejdelse, Haan og Vanære.

Folkets Smertensraab opstege til Herren, som bor i Zion. Han skuede med Kjærlighed og Medynk ned paa vore Lidelser og Trængsler, og da Ægyptens Hersker först fik Magt over det Hellige Land—en Hersker, som övede Retfærdighed i alle sine Stater—udstedte han et Edikt, som tillod Jöderne at gjöre, hvadsomhelst de ansaa for ret og gavnligt med Hensyn til Gjenopförelsen af deres ödelagte Synagoger og Kollegier. Herren ihukom os i sin Barmhjertighed og bevirkede vor Gjenindsættelse i vore Fædres Arvelod, den hellige Stad, som kaldes Rabbi Jehuda, den Frommes Ruin.

Lovet være Herren vor Gud, vore Fædres Gud, som inspirerede Ægyptens Behersker til at gjengive os vore Fædres Besiddelser. Vi forsömte ikke den tilbudte Lejlighed, men gjorde alt muligt for at opbygge Jerusalem.

Vi befæstede den og opsankede dens Stene, og det hellige Foretagende lykkedes under vor Haand, saa at vi have fuldfört Midrash, og "stor er Husets Herlighed." Vi ere ligeledes færdige med Boligerne for Lovens Forkyndere, hvor tillige de Fremmede kunne nyde en gjæstfri Modtagelse og Beværtning, hvilket var aldeles nödvendigt til Bevemmelighed for de mange fromme Israeliter, som besöge den hellige Stad til Höjtiderne;

og paa den sidste *Rosh Hodesh Shebath* nedlagde vi i Midrash en *Sepher Jorah*, som vi helligede ved Navnet *Menahem Zion*, thi Herren har lovet at tröste sit Folk.

Men uagtet vi ved Forsynets Naade have gjenerholdt en Del af de Besiddelser, vore fromme Fædre havde testamenteret os, ere vore Hjerter dog bedrövede og vore Öjne fulde af Taarer, naar vi beskue Herrens Helligdom, Synagogen, som endnu ligger i Ruiner, og det staar ikke i vore, de tydske Jöders Magt at gjenopbygge den, thi desværre, stort er vore Fattiges Tal, som mangle det daglige Bröd, og Gjælden, vi maatte sætte os i for at faa Midrash gjenopfört, er stor og trykker os haardt.

Aarsagen til vor Sorg er saaledes altid for vore Öjne—Synagogens Ruiner ligge ophobede midt i Staden, og Ukrud og Slyngplanter sno sig om den hellige Dynge. Vi anse det derfor som vor skyldige Pligt at afsende et sikkert Bud til vore Brödre af Israels Hus, som ere adspredte over Jorden i Landflygtighed, for at gjöre dem bekjendte med "Herrens Frelse i Landet," saa de kunne rejse sig og forbarme sig over Zion, thi det er Tid at være den naadig.

Dette vanskelige Hverv har vor höjt elskede Ven, den lærde og berömte Rabbiner, den nidkjære og agtværdige Aaron Selig Ashkenazi frivilligt tilbudt sig at udföre. Han er en Mand fuld af Herrens Frygt og af en fast Karakter, til hvem vi have den mest uindskrænkede Tillid; ham have vi overdraget den Mission at forkynde i de forskjellige jödiske Forsamlinger, hvilket Syn der fremböd sig for hans Blik paa det hellige Bjerg, og ham have vi givet en skriftlig Fuldmagt, som omhandler Enkelthederne ved hans hellige Mission og giver al nödvendig Oplysning om samme.

Lad derfor de Retfærdige glæde sig; lad de Gudfrygtige juble af Fryd; thi Dagen, I saalænge have ventet, er kommen og I se den. Herlighedens Krone vil atter smykke sit tidligere Sted. Staar derfor op og yder endel af Eders Formue, ifölge denne vor Opfordring, som en hellig Tribut til Opförelsen af "et Tempel for den höjeste Konge paa Herrens Bjerg," at I maa faa en Lod og et retfærdigt Navn i Jerusalem.

Ingen af Eder bör holde sin Haand tilbage, men den Fattige bör med Redebonhed yde sin Skjærv for sig og Familie, ligesom den Rige gavmildt giver af den Overflod, hvormed Herren har velsignet ham. Lad Forældre og Börn, Gamle og Unge med lige Iver forbarme sig over Zion paa denne Naadens Dag.

Lad hver Mand opmuntre sin Broder, sigende: Vi ville være nidkjære og udholdende for vort Folk og vor Guds Stad, og af Kjærlighed til Zion og for Jerusalems Skyld ville vi ikke hvile eller give os tilfreds, för Jerusalem bliver priset over hele Jorden og er den fornemste Aarsag til vor Glæde, saaledes som vi höjtideligt have lovet: "Dersom jeg forglem-

mer Dig, Jerusalem, da forglemmer jeg min höjre Haand. Min Tunge hænge ved min Gane, om jeg ikke kommer Dig ihu, om jeg ikke ophöjer Jerusalem over min höjeste Glæde!"

Saaledes lyder Eders Brödres Ord, som henvende sig til Eder for Guds, hans Lands, hans Folks og hans Arvs Æres Skyld, og vi bede bestandig for vore landflygtige Brödre, idet vi opsende vore Bönner paa hellige Steder, fornemmelig i Nærheden af den vestlige Mur, at det evindeligen maa være vel med Eder i Overensstemmelse med Eders og vore oprigtige Önsker.

Undertegnet i Jerusalem den 18de Dag i Aaret 5597 af Forstanderskabet for Midrash og Medlemmerne af Bygningskomiteen paa de tydske Jöders Vegne i den hellige Stad.

HIRSH JOSEPH,
DAVID REUBEN,
NATHAN SADDIS,
ABRAHAM S. SALMONS,
MORDECAI AVIGDOR,
URIAH S. HYAM."

"Efter Ordre af Hs. Höjærværdighed Overrabbinneren bevidner undertegnede Kommunalbestyrelse, at Hs. Höiærværdighed Aaron Selig Ashenazi virkelig er afrejst i det i ovenstaaende Cirkulære anförte Öjemed.

London, den 7de Tebath (24de December) 5599.

ISRAEL LEVY,
AARON LEVY,
A. L. BARNETT."

Fölgende er et Uddrag af et Brev, som Ældste Hyde tilskrev Præsident Joseph Smith, dateret London den 15de Juni 1841.

" * * * Jeg har netop i dette Öjeblik modtaget en Skrivelse fra Dr. S. Hirschell, Overrabbiner for den hebraiske Menighed i dette Land, som Svar paa et Brev, i hvilket jeg höfligt anmodede ham om en personlig Sammenkomst. Dette kunde imidlertid ikke ske, da et Ulykkestilfælde, som har ramt ham (han har nemlig brækket sit Ben), nöder ham til at holde sig inde nogen Tid.

Jeg tilskrev ham i Anledning af min Mission, og da det vistnok vil være af Interesse for de Hellige og mine Venner i Amerika, tillader jeg mig herved at sende Dem et Kopi af mit Brev til ham.

"Deres Höjærværdighed!

Jeg beklager af mit ganske Hjerte den sörgelige Tilstand, hvori De befinder Dem paa Grund af den ulykkelige Hændelse, der hindrer Dem i at forlade deres Værelse. Modtag, min Herre, en Fremmeds oprigtige Önske om Deres hurtige Helbredelse, at De atter snart kan optage de Forretninger, som Deres höje og ansvarsfulde Kald paalægger Dem.

Da jeg frygter, det ej vil blive mig forundt den Glæde at faa en personlig Sammenkomst med Dem, haaber jeg, De tilgiver den Frihed, jeg tager mig, at jeg tilskriver Dem om Noget, som jeg havde haabet skulde give Anledning til en interessant Samtale mellem os. Men da Forsynet har nægtet mig dette Privilegium, maa jeg for Nærværende opgive Haabet om en mundtlig Underholdning om, hvad der vedrörer Deres Nation, som er mig af saa særdeles Interesse.

Siden jeg naaede den modnere Alder og fik Sands for Religionen, have de jödiske Profeters Skrifter tiltalt mig i höj Grad, og Herrens Folks adspredte og undertrykte Tilstand har vakt de varmeste Sympathier i mit Bryst. Haabende derfor, at Profeten Hoseas's Ord i hans 2det Kap., 23de Vers i Forening med Deres Höjmodighed vil bortrydde ethvert Spor af Fordom mod Forfatteren af dette Brev, som Fölge af at han ej er istand til ved noget anerkjendt Dokument at bevise sin Identitet med Deres Nation, tillader jeg mig at meddele Fölgende.

Omtrent for ni Aar siden lagde en ung Mand, med hvem jeg kun havde havt et kort Bekjendtskab, en Mand, som var i Besiddelse af megen Visdom og Kundskab, til hvem den Almægtige havde betroet mange Hemmeligheder, sine Hænder paa mit Hoved og udtalte disse mærkværdige Ord: "I Herrens bestemte Tid skal Du gaa til Jerusalem, dine Fædres Land, og være en Vægter for Israels Hus, og ved din Haand skal den Allerhöjeste udföre en stor Gjerning, som skal forberede og storligen lette Indsamlingen af nævnte Folk." Mange andre Enkeltheder blev mig ved samme Lejlighed sagt af ham, hvilke jeg ikke vil omtale i dette Brev; men Nok er allerede sagt for at vise, at guddommelig Beskikkelse er Hovedgrunden til, at jeg har forladt en hengiven Families og dyrebare Venners Skjöd, saavelsom det Land, der skjænkede mig Tilværelse.

Mine Evner og Kræfter have siden det Öjeblik været ofrede paa Hedningerne i forskjellige Lande paa begge Sider af Atlanterhavet indtil i Begyndelsen af Marts Maaned 1840. Da jeg en Aften paa nævnte Tid var gaaet tilsengs som sædvanlig og i Aanden betragtede min fremtidige Arbejdsmark, aabnede et himmelsk Syn sig for mine Öjne, ligesom Skyer af Lys. (Se Joel 3, 1.) Stæderne London, Amsterdam, Konstantinopel og Jerusalem viste sig i en Fölgerække for mit Blik, og Aanden sagde til mig: "Her ere mange af Abrahams Börn, som jeg vil samle til det Land, jeg gav deres Fædre, og her er ogsaa din Arbejdsmark. Forsyn Dig derfor med de fornödne Anbefalingsbreve fra mit Folk, dine Brödre, og ligeledes fra Guvernören i din Stat, med Lovens Segl vedföjet, og gaa hen til de Stæder, som ere blevne Dig vist, og forkynd dette for Juda, og sig: Blæs Basunen i Landet og raab: Samler Eder tilsammen og gaar ind i de befæstede Stæder. Oplöft Banneret mod Zion, töv ikke, men

skynd Eder, thi jeg vil bringe Ulykke og stor Ödelæggelse fra Norden. Löven er kommet ud af Tykningen og Ödelæggeren blandt Hedningerne er rede—han er gaaet ud fra sit skjulte Sted for at lægge deres Land öde, deres Stæder skulle nedbrydes og miste sine Indbyggere. Tal Du Tröstens Ord til Jerusalem og raab til hende, at hendes Trængsler ere endte, at hendes Synder ere tilgivne, thi hun har modtaget dobbelt af Herrens Haand for alle sine Overtrædelser. Lad din advarende Röst höres blandt Hedningerne, eftersom Du farer frem, og opfordre dem i mit Navn til at yde Dig Hjælp og Bistand. For dit Vedkommende er det ligemeget, enten det er Meget eller Lidt, men mig tilkommer det at velsigne dem, som begunstige Dig." Dette Syn varede henved sex Timer, i hvilken Tid mine Öjne ikke lukkedes til Sövn. I dette Syn aabenbaredes mig mange Ting, som jeg aldrig har optegnet; ejheller skal jeg nedskrive dem, för de opfyldes i Jerusalem.

Det synes af Profeterne, som om Jerusalem ikke har Nogen til at vejlede sig. Ingen til at tage sig ved Haanden af alle de Sönner, hun har frembragt; men disse to Sönner* ere komne til Dig! De Fremmedes Sönner skulle opbygge dine Mure.

Tillad mig nu, Deres Höjærværdighed, at bebyrde Dem med nogle Betragtninger af En, hvis Sind er aldeles frit for alle Parti-Interesser og uhildet af al sekterisk Indflydelse.

Naar jeg beskuer Eders Forfædres Tilstand i Davids og Salomons Dage og sammenligner den med deres Efterkommere i Nutiden, maa jeg uvilkaarlig udbryde: Hvor dybt er den mægtige Nation falden! Dengang havde de et Rige, et Land, som flöd med Mælk og Honning; dengang tvang Jehovas stærke Arm de omboende Folkeslag til at betale Tribut til dem og skjænke dem Hyldest; dengang var deres Standart höjt ophöjet; deres Banner bölgede for enhver Luftning, og under dets Skygge hvilede Israels Sönner og Dötre i fuldkommen Tryghed, medens Lys og Kundskab udstraalede fra dets gyldne Dug. Men nu?—intet Rige, intet Land, ingen Tribut, ingen Hyldest, ingen Standart, ingen Sikkerhed—deres Scepter er brudt! Istedetfor Lyset og Kundskaben, som engang hævede dem höjt over alle andre Nationer, er deres höjeste Tragten nu (paa nogle hæderlige Undtagelser nær) at erhverve sig det usle Guld ved Kjöb og Salg af gammelt Skrab, hvormed deres Fædre aldrig vilde have besmittet sine Hænder.

Hvad har bevirket denne besynderlige Forandring? Er Abrahams, Isaaks og Jakobs Gud en retfærdig Gud? Ja, visseligen. Hvis han er en retfærdig Gud, vil han altsaa afpasse Straffen eller Tugtelsen efter den begaaede Brödes Störrelse. Lad os indrömme, at Mose Lov er Maalestokken, hvorefter enhver Forseelse bedömmes: vare ikke Afgudsdyrkelse

* Forfatteren sigter hermed til sig selv og Ældste John E. Page.

og Udgydelse af uskyldigt Blod de störste Synder, Eders Fædre begik? Og var ikke Straffen for denne Overtrædelse 70 Aars Trældom i Babylon? Have de nogensinde gjort sig skyldige i Afguderi siden deres Befrielse fra Babylon? Nej. Have de gjort sig skyldige i Ugydelsen af uskyldigt Blod i den Grad efter deres Tilbagevenden fra Babylon, som för Nebukadnezar tog dem tilfange? Jöderne sige Nej. Godt; men der er Ingen, som vil nægte, uden derfor i mindste Maade at drage Eders Oprigtighed i Tvivl, at den Ulykke, der ramte den jödiske Nation under Vespasian, i enhver Henseende overgik dens Hjemsögelse i Nebukadnezars Dage.

Hvis Gud altsaa er retfærdig og uddeler Straffen i Forhold til Forbrydelsens Störrelse, fölger deraf, at Eders Forfædre maa have gjort sig skyldige i en langt större Bröde efter deres Udfrielse fra Babylon, end för deres Fangenskab. Denne Bröde maa være, hvad den være vil; men vid forvist, at som Fölge af samme, tillodes det Romerne at före deres Sejr lige til Eders hellige Stads Hjerte, at afbrænde Eders Tempel, at myrde Eder Mænd, Kvinder og Börn og at adsprede de Tiloversblevne til Jordens fire Hjörner.

Den heftige Storm, som dengang sönderrev Eders Folk, og de blodige Fodspor, som Jöderne siden altid have efterladt sig i deres Landflygtighed, tilligemed de seneste Grusomheder, der udövedes mod dem i Damaskus og paa Rhodus, vise kun altfor tydeligt, at den frygtelige Forbandelse, som de ved en vis Lejlighed önskede over sig selv, er bogstavelig opfyldt. "Lad hans Blod komme over os og vore Börn." Hvis Jesu af Nazareths Forkastelse og Korsfæstelse ikke var Aarsagen til dette store Onde, hvad var saa Aarsag dertil?

Endskjöndt jeg har skrevet om disse Punkter uden Omsvöb, haaber jeg, min Herre, De vil tro mig, naar jeg forsikrer Dem, at min Pen er skaaret med Venskab og dyppet i en Kilde af Kjærlighed og Velvillie mod Eders Nation. De Fölelser, som den har overfört paa dette Papir, udströmme fra et Hjerte, der er fuldt af Taknemmelighed mod den Almægtige, at Tiden er kommen, da Eders Friheds Morgenstjerne allerede har begyndt at adsprede de mörke og truende Skyer, som have adskilt Eder fra Guds Naade. Det vil ej vare længe, för der skal siges: "Gjör Dig rede, bliv oplyst; thi dit Lys er kommet og Herrens Herlighed er opgangen over Dig."

Se, Morgnen dæmrer, Mörket flyr,
Höjt Zions Banner vajer—
Mens Tusindaarets Morgen gryr—
Til Frihed, Liv og Sejer.

Se, nu er Tidens Fyldes Stund,
Og Israels Haab opfyldes,
Messias snart paa Kanaans Grund
Judæ Levning hyldes.

Forsag derfor alle dine Synder, Du Pagtens Folk, og vend Dig til Herren din Gud som i fordums Dage. Staa op, staa op! og gaa ud fra Hedningerne, thi Ödelæggelsen vil snarlig komme fra Norden og lægge deres Stæder i Ruiner. Jerusalem er dit Hjem; der vil Abrahams Gud befrie Dig. (Joel 3, 4. 5.) Der skal din længe ventede Messias aabenbares i Himmelens Skyer med Magt og Herlighed for at öve Hævn over dine Fjender, og for at före Dig og dine Brödre af de ti Stammer til sikker Sejr og Triumf. Da skulle Throner omstyrtes, og denne Verdens Riger blive vor Guds Riger. Da skulle de komme fra Östen og Vesten, fra Norden og Syden og sidde tilbords med Abraham, Isaak og Jakob i Guds Rige; men Rigets Börn (Hedningerne) skulle kastes ud og Riget gjengives til Israel.

Med Höjagtelse har jeg den Ære at undertegne mig,

Deres ærbödigste Tjener,

ORSON HYDE."

"Til Hs. Höjærværdighed Dr. Solomon Hirschell, Overrabbiner for den hebraiske Menighed i England."

"REGENSBURG VED DONAU, den 17de Juli 1841.

Kjære Broder Joseph og Alle, hvem dette monne vedkomme!

Med Fornöjelse skriver jeg Dem til i denne Stund, haabende, at dette Brev maa finde Dem, som det forlader mig, i Nydelsen af god Helbred og en passende Del af den Hellig-Aand.

Den 20de Juni forlod jeg London paa min Rejse til Rotterdam i Holland, efter at have sendt en lang Epistel til Dem tilligemed Kopiet af et Brev til Hs. Höjærværdighed Dr. S. Hirschell, Overrabbiner for Jöderne i London, hvilket De forhaabentlig allerede har modtaget. Herrens Værk gaar stadig fremad i London under vor værdige Broder Ældste Lorenzo Snows dygtige og rastlöse Ledelse.

Den prægtige Damper "Batavier" bragte mig velbeholden over et frygtelig oprört Havs Bölger i omtrent 30 Timer. Aldrig har jeg lidt saameget af Sösyge som paa denne korte Tur; men det var snart overstaaet, og vi ankom lykkelig til Rotterdam. Jeg tog ind i Hotel London, hvor jeg boede for to Gylden eller omtrent 74 Cents pr. Dag. Her gjorde jeg Overrabbineren min Opvartning og fremsatte visse Spörgsmaal til ham; men da han ikke forstod et Ord Engelsk, var det vanskeligt for mig at före en fortrolig Samtale med ham. Jeg spurgte ham imidlertid, om han ventede, at Messias skulde komme direkte fra Himmelen, eller om han skulde födes af en Kvinde paa Jorden, hvortil han svarede, at han ventede, han skulde födes af en Kvinde af Davids Slægt. Naar venter De, dette vil ske? "Vi have længe imödeseet denne Begivenhed, og leve nu i bestandigt Haab om hans Komme." Tror De paa Eders Nations Gjenindsættelse i Eders Fædres Land, det saakaldte Forjættel-

sens Land?" "Vi haabe det," var Svaret. Derpaa tilföjede han: "Vi tro, at mange Jöder ville samles til Jerusalem og gjenopföre Staden, rejse et Tempel til den Allerhöjestes Navn og gjenoptage vor gamle Gudsdyrkelsesmaade. Jerusalem skal være vor Nations Hovedstad, vort Foreningspunkt og et Banner for vor nationale Tilværelse; men vi tro ikke, at alle Jöder skulle drage derhen, thi Stedet kan ikke rumme alle. Nu samles de der næsten stadig," vedblev han. Jeg fortalte ham, at jeg havde skrevet en Adresse til Jöderne og var ifærd med at besörge den offentliggjort i hans eget Modersmaal (Hollandsk), og naar jeg fik den færdig, vilde jeg forære ham et Exemplar. Han takkede for dette Bevis paa Höjagtelse, og jeg sagde ham Farvel. Kort efter lod jeg trykke 500 Exemplarer af Adressen og afleverede et i Overrabbinerens Hjem; da han ej selv var tilstede, fik jeg ikke Lejlighed til at tale med ham.

Efter en Uges Ophold i nævnte By, tog jeg med Diligencen til Amsterdam—en Tur paa omtrent syv Timer. Rotterdam er en smuk Stad med over 80,000 Indbyggere. Gadernes Renlighed, den antike Bygningsmaade, Husenes overordentlige Höjde, de talrige Træer, hvormed den er prydet, og den store Mængde Kanaler, hvoraf næsten enhver Del af Staden gjennemskjæres, og som befærdes af Fartöjer fra de forskjelligste Zoner, alt dette, tilligemed meget Andet, som jeg ikke omtaler, giver denne Stad et ejendommeligt Udseende, der ej kan sammenlignes med noget andet Sted, hvor jeg har været, naar udtages Amsterdam. De fleste Forretningsmænd her tale en Smule Engelsk, nogle endog flydende.

Da jeg sejlede op ad Rhinen til Rotterdam, bragtes jeg, ved at se de utallige Vejrmöller, som vare i uophörlig Gang, næsten til at tro, at hele Europa lod sit Korn male her; men senere erfarede jeg, at de destillerede Korn til Brænderierne, hvor den umaadelige Mængde Genever tilvirkes, som ikke alene oversvömmer vort elskede Fædreland med sine sörgelige Virkninger, men ogsaa mange andre. Genever er en af de fornemste Udförselsartikler i dette Land.

Paa Rejsen til Amsterdam passerede vi en meget net By ved Navn Haag, Kongen af Hollands Residentsstad. Jeg saa Paladset, der var bevogtet af Militære baade tilhest og tilfods. I Pragt stod det langt tilbage for Buckingham Paladset i London, men Stadens smukke Parkanlæg og maleriske Omgivelser har jeg ingensteds seet Mage til.

I Amsterdam opholdt jeg mig kun halvandet Dögn. Jeg besögte Overrabbineren, men han var bortrejst, og efter at have afleveret en hel Del af mine Adresser i hans Bolig til ham og hans Menighed, tog jeg med Diligencen til Arnheim ved Rhinen og fortsatte Rejsen samme Aften pr. Dampskib til Mainz. Befordringen med Dampbaad og Diligence er næsten billigere her end i de Forenede Stater. Vi vare tre Dage om at gaa op ad Floden til Mainz.

Holland og den tilgrændsende Del af Preussen ere meget lave og flade Landstrækninger. Fransk og Tydsk tales hele Vejen langs Rhinen, men kun lidt Engelsk. Rhinen er i Störrelse omtrent som Ohio nær dennes Munding, hvor den forener sig med Mississippi Floden. Dens Vand derimod har mere Lighed med Missouris—det er sort og mudret. Denne Flods Bredder ere udstyrede med Naturens og Kunstens herligste Frembringelser.

Jeg er i Amerika bleven gjort bekjendt med Europa i en vis Grad ved Böger, men nu kan jeg se med egne Öjne. Det er en Umulighed, at en Fremmeds Beskrivelse skulde kunne gjöre det samme Indtryk paa Sindet som Beskuelsen af den elskede Gjenstand. Dette er Forskjellen mellem at se og at læse om de europæiske Lande. Fra Mainz kom jeg efter syv Timers Kjörsel pr. Jernbane til Frankfurt am Main, og derfra til dette Sted (Regensburg) efter 30 Timers Rejse. Her vandt Napoleon sin glimrende Sejr over Österrigerne 1809, som almindelig kaldes Slaget ved Eckmühl. Marken, hvorpaa jeg nu skriver, var efter Kampen bedækket med omtren 60,000 Döde.

Det var min Bestemmelse at sejle ned ad Donau lige til Konstantinopel; men da jeg havde forsömt at faa mit Pas paategnet af den österrigske Gesandt i Frankfurt, maatte jeg sende det til den österrigske Gesandt i München for at faa hans Tilladelse, Navn og Segl, inden jeg kunde betræde Österrigs Grund. Dette nödte mig til et Ophold af fem Dage, i kvilken Tid jeg undfangede den Ide at lære det tydske Sprog grammatikalsk. Jeg blev bekjendt med en Dame her, som taler Fransk og Tydsk beundringsværdigt, og som ligeledes havde stor Lyst til at lære det engelske Sprog. Denne Dame foreslog at ville undervise mig i Tydsk, mod at jeg lærte hende Engelsk, hvilket Forslag jeg villigt antog. Med denne Beskjæftigelse har jeg været sysselsat en otte Dages Tid, og har allerede læst en Bog igjennem og en Del af en anden, samt skrevet og oversat ikke saa lidt. Jeg kan allerede skrive og tale det Tydske temmelig godt, og min Lærerinde smigrer mig med, at jeg gjör forbausende Fremskridt. Af tidligere Erfaring veed jeg, at et hvilketsomhelst Værk, der oversættes af en Fremmed, hvis Hjerte ikke gjennemtrænges af Originalens Aand, taber sit skarpe, ejendommelige Præg—dets Aand og Kraft forvandles til kold, slap Efterligning, ja bliver næsten noget helt Andet. Dette Skridt har jeg gjort efter det bedste Lys, jeg havde, og haaber, at det er overensstemmende med Guds Villie. Folket vil neppe tro mig, naar jeg siger, jeg ikke har lært Tydsk för. Dette Sprog tales i Preussen, Bajern og alle det tydske Forbunds Stater, Österrig, Sydrusland og overhovedet mere eller mindre i hele Europa. Det forekommer mig derfor, at en vis Person, som har erhvervet sig en Smule Erfaring, burde kunne saa meget af dette Sprog, som udfordres til at udtrykke sig selv, uden at være afhængig af Fremmedes Oversættelse. Hvis jeg tager fejl heri, da bed, at Her-

rens Aand maa lede mig til det Rette; er det derimod rigtig, da bed, at Himmelen maa forunde mig hurtig Tilegnelse af dette Sprog.

Der hersker fortiden megen Sygdom i Konstantinopel, Syrien og Alexandrien; jeg vil derfor hellere vente til det kjöligere Vejr indfinder sig, inden jeg rejser derhen. Jeg kunde have skrevet Större-parten af dette Brev til Dem paa Tydsk, men da De bedre forstaar Engelsk, har ieg foretrukket dette.

Med Glæde forlader jeg nu den historiske Del af mit Brev for at gaa over til en blödere og behageligere Tonart og udöse mit Hjertes Fölelser. Jeg haaber, at det Værk, som De med saamegen Frimodighed kjæmper for, gaar frem i Amerika med den faste og sikre Gang, som er saa ejendommelig for Jehovas Gjerning. Fjenderne, vi have at bekjæmpe, ere talrige, mægtige, forslagne og rænkefulde. Deres Leder indblæser dem sin egen Aand og forener dem med stærke Baand med de talrige Hærskarer af udödelige Fornuftvæsener, som tidligere toges tilfange af denne grumme Tyran, der ofrede dem paa Overtrædelsens, Syndens og Lastens Alter. Maa vor himmelske Fader holde sin beskyttende Arm udrakt over Dem, forlene Dem sin almægtige Kraft og altid holde Deres Hoved over Trængslernes fraadende Bölger, gjennem hvilke Skjæbnen synes at have lagt Deres Vej. Jeg er lykkelig i Nydelsen af det ophöjede Privilegium, som Himmelens Naade alene har skjænket mig, at kunne i Forening med Dem udföre en ringe Del ved Grundlæggelsen af Messiæ herlige Rige, som i sin stadige Vext er bestemt til at knuse og ödelægge alle andre Riger og selv bestaa evindeligen. Den Ömhed og Velvillie, som aander gjennem alle Deres Breve, er mig et Pant paa den Kjærlighed, som store Aander og höjmodige Hjerter altid föle for deres Medskabninger. Den jævner den haarde og knudrede Sti, som Himmelen har kaldet mig til at vandre paa; den er en Tröst i Trængslen, en Fryd i Sorgen, og naar det svigtende Haabs mörke Skyer samle sig truende paa min Aands Horizont, adspreder den, ligesom en venlig Engel fra Naadens Egne, det sorte Mulm, aftörrer Sorgens Taarer og gyder Medfölelsens lægende Balsam i mit bekymrede og ængstede Hjerte. Vær derfor forsikret om, Broder Joseph, at mine Bönner daglig opstige til Himmelen fra det taknemmelige Hjertes Alter for Deres Vel, og ikke alene for Deres, men for alle Zions lidende Sönner og Dötre, hvis Ædelmodighed altid vil opklare og pryde Gjenstanden for Deres Velvillies Pande. Endskjöndt jeg nu er langt fjernet fra Eder og ligeledes fra hende, som med mig har trodset Fofölgelsens bidende Storme, næres dog endnu Haabet i dette Bryst—et Haab, som næsten er bleven til Vished ved den urokkelige Tillid til den Anelse, som Guds Aand midt under Midnattens Mörke indblæste i mit ængstelig spörgende Hjerte, at mine Födder atter skulle betræde Amerikas Grund, og at jeg under dets bölgende Banner atter skal omfavne mine dyrebare Venner.

Jeg har aldrig vidst, at jeg i Virkeligheden var en Amerikaner, förend jeg en smuk Morgen spadserede langs Værftet i Rotterdam, hvor mange Skibe svömme i Rhinens Vande. Pludselig fik jeg Öje paa en bred Vimpel, som vajede paa halv Stang over Agterstavnen, og da jeg saa Örnen med udspredte Vinger prange paa Banneret, under hvis Striber og Stjerner vore Fædre förtes til Triumf og Sejr, fölte jeg i mit Bryst Hjertets Banken, en Taareström bröd frem af mine Öjne, og inden For nuften fik Tid til at modne en Sætning, udtalte min Mund uvilkaarlig fölgende Ord: "Jeg er en Amerikaner!" At se sit Flag i et fremmed Land, svævende over fremmede Vande, fremkalder Fölelser, som Ingen, uden de, der have erfaret det, kan fatte. Nu kan jeg sige, jeg er en Amerikaner. Naar jeg er hjemme, slumrer den amerikanske Aands Ild i Brystet, men fremmede Klimaters Luftning har pustet den ulmende Gnist i Flamme.

Jeg har paa min Rejse seet nogle af de skjönneste Pröver paa Maler- og Billedhuggerkunst baade fra ældre og nyere Tider. Den store Mængde Mærkværdigheder fra alle Lande paa Kloden tilligemed enhver Nyhed, som Geniet har kunnet opfinde eller Fantasien forestille sig, vilde det være altfor trættende for mig at skrive om og for Dem at læse. Jeg har beskuet mange af Stædernes Rigdom og Glands i Europa, har med Forundring seet dets vidstrakte Sletter, dets skyhöje Fjelde, dets smuldrende Borge og dets uhyre Vinbjerge, thi paa denne Tid er Naturen klædt i sin fulde Pragt og smiler under sin Skabers milde Scepter. Jeg har ogsaa været Vidne til en Verdens Smigrerier, Hovmod og Flitter, som er bleven gammel i Luxus og Overdaadighed; jeg har beskuet Kongers og Dronningers, Fyrsters og Magthaveres Pomp, og er nu paa et Sted, hvor militær Ære og fyrstelig Værdighed maa böje sig for det gejstlige Overherredömmes Alter; ja mit Sind er saa overmættet af Verdens Glimmer, Bram og Stads, at jeg med Væmmelse vender mig bort fra Nutidens straalende Ydre for at underholde mig selv med stille Betragtninger.

Var det Guds Villie og overensstemmende med min egen Samvittighed, vilde jeg med Glæde unddrage mig Verdens trykkende Atmosfære og söge Hvile i Hjemmets kjölige, forfriskende Skygger og husvales ved Kjærlighedsbevisninger i min egen lille Familiekreds. Men Guds Villie ske! Kan Messiæ Rige kun fremmes ved mine Anstrængelser, mine Savn, mit utrætteligste Arbejde, og jeg tilsidst skulde kaldes til at hellige min Gjerning med mit Blod, da o Herre, böjer jeg mig for din retfærdige Villie! Send mig Hjælp i Prövens Stund og styrk mig i min Svaghed til at være trofast, indtil min udödelige Aand forlader sin jordiske Hytte for at söge Tilflugt i din Favn!

Om mine Venner i Amerika skulde föle sig opbyggede ved at læse dette Brev fra Broder Hyde, haaber jeg de ville erindre Et, og det er,

at han har en Hustru og to Börn boende der, men Afstanden er for stor til, at han skulde kunne afhjælpe deres Fornödenheder. Jeg har sagt nok herom. Maa Herren velsigne min Hustru og mine Börn og Enhver, som gjör dem Godt, er min Bön i Jesu Kristi Navn, Amen. Farvel for denne Gang.

Herrens Naade være alle de Hellige tildel i den ganske Verden.

ORSON HYDE."

Uddrag af et Brev fra Ældste Orson Hyde, dateret

"JOPPE, den 20de Oktbr. 1841.

* * * Da jeg paa min Rejse fra Bejrut hertil iforgaars Nat Kl. 1 sad paa Dækket hensunken i Betragtninger, medens Skibet arbejdede sig frem mod en lummer Vind, viste sig pludselig et overordentlig klart skinnende Sværd paa Himmelen, omtrent sex Fod langt og forsynet med et nydeligt Fæste, hvilket var saa tydeligt og fuldstændigt som nogen Afbildning kunde være; men hvad der er endnu mærkværdigere, en Arm med en fuldkommen veldannet Haand kom tilsyne, hvilken greb fast i Sværdfæstet. Synet bragte i Sandhed Haaret til at rejse sig paa mit Hoved og en Gysen gjennembævede mit hele Legeme. Araberne udbröde i et Forfærdelsesraab ved dette Skue, og Allah! Allah! Allah! (O Herre, Herre, Herre!) löd det over hele Skibet. Jeg omtaler dette, fordi De veed, at en guddommelig Befaling er givet mig, som siger: "Dig skal gives at kjende Tidernes Tegn og Tegnet paa Menneskens Söns Komme."

Deres Broder i Kristo,

ORSON HYDE."

"ALEXANDRIA, den 22de Novbr. 1841.

Kjære Broder Parley P. Pratt!

Da nogle Öjeblikke tilbydes mig at skrive Dem til, vil jeg benytte Lejligheden.

Jeg vil kun sige, at jeg har seet Jerusalem aldeles som det fremstillede sig for mig i Synet. Jeg saa Ingen hos mig i Synet, og endskjöndt Ældste Page blev beskikket til at ledsage mig, var jeg dog der alene.

Herren skal vide, jeg har havt haarde Tider og lidt meget, men jeg har ikkedestomindre stor Aarsag til at takke ham for den gode Helbred, jeg fortiden nyder, samt for Udsigten til snart at komme til et civiliseret Land, hvor jeg ikke mere skal se Turbaner og Kameler. Heden er forskrækkelig trykkende her, hvilket den har været i hele Syrien.

Jeg har ikke Tid til at fortælle Dem, hvormange Dage jeg har været tilsös uden Föde, eller hvormange Snegle jeg har spist; dog, dersom jeg havde havt nok af dem, skulde jeg været bedre faren. Alt dette har jeg underrettet Dem om i et tidligere Brev fra Joppe.

Jeg har været i Kairo ved Nilen af den Grund, at jeg ingen direkte

Skibslejlighed kunde faa. Syrien er i en frygtelig Tilstand—en Udryddelseskrig föres mellem Druserne og Maroniterne. Medens jeg var i Bejrut, stod et Slag i Nærheden af samme mellem Libanons Bjerge, i i hvilket 800 Mand faldt. Rov, Plyndring og Mord höre til Dagens Orden. Det er ikke usædvanligt at finde Folk paa Gaderne eller Vejene der uden Hoved. En engelsk Officer fandt paa sin Rejse fra St. Jean d'Acre (eller Akka) til Bejrut 10 myrdede Personer paa Vejen og blev selv taget tilfange, men slap lös ved Paschaens betimelige Indskriden. Enkelthederne af alt dette har jeg tidligere meddelt.

En amerikansk Rejsende ved Navn Gager, en presbyteriansk Gejstlig, forlod Jerusalem i Selskab med mig. Han var meget daarlig af Gulsot, da vi begave os paa Rejsen, og ved Ankomsten til Damiette maatte vi holde sex Dages Kvarantæne, för det tillodes os at sejle op ad Nilen. Paa denne Flod blev han meget angrebet af Feber; jeg plejede ham saa godt Omstændighederne tillode, og da vi ankom til Bulak (Kairos Forstad), lod jeg fire Mand bære ham paa en Bæreseng til den amerikanske Konsul i Kairo. Jeg lod ligeledes al hans Bagage bringe derhen og var behjælpelig med at faa ham i en god Seng, samt skaffede ham en tro arabisk Sygevogterske og en engelsk Læge. Efterat Lægen havde undersögt hans Sygdom, sagde han, at han havde en höj Grad af Tyfus og betvivlede meget, at han vilde komme sig. Under disse Omstændigheder forlod jeg ham for at söge Skibslejlighed til dette Sted. Efter at være gaaet ned i Baaden og var lige ved at stöde fra, erholdt jeg Brev fra Doktoren, som meldte, at den stakkels Hr. Gager döde to Timer efter min Bortgang. Han fortalte mig, för vi kom til Kairo, at han var 27 Aar gammel, og at hans Venner boede i Norwich, Connecticut, i Nærheden af New London, husker jeg ret. Jeg havde Meget at skrive om hans Endeligt, hvilket vilde være af Interesse for hans Venner, men min Tid tillader mig det ikke nu.

Söndag Morgen den 24de Oktober længe för Dag stod jeg op af mit Leje og gik ud af Staden, saasnart Portene aabnedes, gik over Kedrons Bæk og besteg Oliebjerget, og der opsendte jeg i höjtidelig Stilhed, forsynet med Papir, Blæk og Pen (aldeles som jeg saa det i Synet) fölgende Bön til ham, som lever evig og altid:

"O Du, som fra Evighed til Evighed er uforandret den Samme, den Gud, som regjerer i Himlene oventil og styrer Menneskenes Skjæbne paa Jorden, vil Du formedelst din uendelige Godhed og Miskundhed nedlade Dig til at höre din Tjeners Bön, som han paa denne Dag opsender til Dig i din elskelige Söns Jesu Navn her paa dette Sted, hvor Retfærdighedens Sol stod i Blod og din Salvede opgav Aanden.

Tilgiv, din Tjener, o Herre, alle hans Fejl, Svagheder og Skröbeligheder, og giv ham Kraft til at modstaa alle fremtidige Fristelser. Giv ham Visdom og Dömmekraft, saa han kan være bevaret fra det Onde, og

giv Du ham Lyst til det Gode. Forlen ham Styrke i Prövelsens og Modgangens Stund og skjænk ham Naade til at udholde Alt for dit Navns Skyld indtil Enden, da alle dine Hellige skulle hvile i Fred.

Nu, o Herre, din Tjener har adlydt det himmelske Syn, som Du viste ham i hans Födeland, og under Beskyttelse af din udstrakte Arm er han lykkelig ankommen til dette Sted for at hellige og indvie dette Land til Dig for Indsamlingen af Judæ spredte Levning, overensstemmende med de hellige Profeters Spaadomme, ja for at indvie Jerusalem til Gjenopbyggelse, efterat det saalænge har været nedtraadt af Hedningerne, og til Opförelsen af et Tempel til dit Navns Ære. Evig takket være Du, o Fader, Himmelens og Jordens Herre, at Du har beskjærmet din Tjener mod Havets Farer og de Plager og Straffedomme, som have bragt Landet til at sukke. Menneskenes Ondskab har Du ligeledes holdt i Ave, og din beskyttende Varetægt har været mig, din uværdige Tjener, tildel ved Dag og ved Nat. Modtag derfor, o Herre, et taknemmeligt Hjertes Offer for alt Godt, som jeg hidindtil har nydt, og öv fremdeles Barmhjertighed og Miskundhed mod en hjælpelös Orm i Stövet.

Du gjorde Pagt med Abraham, din Ven, og fornyede den med Isaak og bekræftede den ved Jakob med en Ed, at Du ikke alene vilde give dem dette Land til evig Eje, men at Du tillige vilde ihukomme deres Sæd evindeligen. Abraham, Isaak og Jakob have for længe siden lukket deres Öjne i Döden og gjort Graven til deres Bolig. Deres Börn ere spredte rundt omkring blandt Hedningenationerne som Faar uden Hyrde, men imödese endnu Opfyldelsen af de Forjættelser, Du har givet dem; ja selv dette Land, der engang frembragte Naturens rigeste Skatte og saa at sige flöd med Mælk og Honning, er i en vis Grad bleven hjemsögt med Ufrugtbarhed og Goldhed, siden det drak af Morderhænder hans Blod, hos hvem der ikke fandtes Synd.

Tilsted derfor, o Herre, i din elskelige Söns Jesu Kristi Navn, at Ufrugtbarheden maa borttages fra dette Land, og lad sprudlende Kildevæld vande dets törre Jordbund. Lad Vinranken og Oliventræet frembringe i deres Styrke og Figentræet blomstre; lad Landet blive saare frugtbart, naar dets retmæssige Ejere have taget det i Besiddelse; lad det paany bugne af Overflod, til Mættelse og Vederkvægelse for sine hjemvendende forlorne Sönner, der besjæles af Naadens og Bönnens Aand; lad Skyerne skjænke det Kraft og Rigdom og lad Markerne smile i Overflödighed; lad Flokkene og Hjordene mangfoldigen formeres paa Bjergene og Höjene, og lad din uendelige Godhed besejre dit Folks Vantro. Borttag deres Stenhjerter og giv dem Kjödhjerter istedet, og maa din Naadens Sol adsprede det kolde Mulm og Mörke, som har omtaaget deres Horizont. Bevæg dem til at samles i dette Land ifölge dit Ord; lad dem komme ligesom Skyer og som Duer til deres Vinduer; lad Nationernes store Skibe före dem hid fra fjerne Öer; lad Konger blive deres Foster-

fædre og lad Dronninger med moderlig Ömhed aftörre Sorgens Taarer af deres Öjne.

Du, o Herre, rörte engang ved Cyrus's Hjerte og bevægede ham til at gjöre Jerusalem og hendes Börn Godt; inspirer ogsaa nu Kongernes og Magthavernes Hjerter til at se paa dette Sted med venligt Öje, og indgiv dem det Önske at se dine retfærdige Hensigter udförte. Lad dem forstaa, at det er din velbehagelige Villie at gjenoprette Riget for Israel, at have Jerusalem til dets Hovedstad og gjöre dets Folk til en selvstændig Nation med din Tjener David, en virkelig Efterkommer af gamle David, til deres Konge.

Lad den Nation og det Folk, som virker til Gavn for Abrahams Börn og Jerusalems Opbyggelse, finde Naade for dine Öjne; lad ingen Fjende overvinde dem og lad ikke Hunger og Pestilentse hjemsöge dem, men lad Israels Herlighed overskygge dem og den Höjestes Kraft beskytte dem, medens det Rige eller Folk, som ikke vil tjene Dig i dette herlige Værk, maa gaa tilgrunde ifölge dit Ord: "Thi hvilket Folk og Rige, som ikke vil tjene Dig, skal fordærves."

Endskjöndt din Tjener nu er fjernt fra sit Hjem og fra det Land, han vædede med sine förste Taarer, erindrer han dog, o Herre, sine Venner der, og sin Familie, som han forlod for din Skyld. Om end Armod og Mangel maatte være vor jordiske Lod, skjænk Du os dog en uvisnelig Arv, hvor Möl og Rust ikke kan fordærve, og hvor Tyve ikke kunne gjennembryde og stjæle.

Lad dem, som i din Tjeners Fraværelse have födet, klædet eller begunstiget hans Familie, eller som herefter maatte gjöre den Godt, lad dem ikke miste sin Lön, men lad din bedste Velsignelse være dem tildel og lad dem faa en Arv i dit Rige, naar du kommer for at herliggjöres blandt dette Folk.

Se ligeledes i Naade til alle dem, ved hvis Gavmildhed jeg sattes istand til at naa dette Land, og lad dem ikke blive forglemte paa hin Dag, da Du belönner Alle efter deres Gjerninger, men lad dem i rette Tid nyde Herlighed i de Boliger, som Jesus gik hen for at berede. Velsign i Særdeleshed den Fremmede i Philadelphia, hvem jeg aldrig har seet, men som sendte mig Guld med det Önske, at jeg vilde bede for ham i Jerusalem. Lad Velsignelser tilströmme ham, o Herre, fra en uventet Kilde og lad hans Forraadshus blive overflödigen forsynet, ja, lad ikke alene Jordens kostelige Ting vorde ham tildel, men lad ham findes blandt deres Tal, til hvem der skal siges: "Du har været tro over Lidet, jeg vil sætte Dig over Meget."

Og nu, o himmelske Fader, beder jeg Dig i Jesu Kristi Navn at ihukomme Zion med alle hendes Staver og alle hendes Forsamlinger. Hun er svarligen bleven slaaet og trænget, hun har sörget, hun har grædt, hendes Fjender have triumferet og have sagt: "Hvor er din Gud?" Hendes

Præster og Profeter have sukket i Jern og Lænker bag skumle Fængselsmure, medens Mange bleve ihjelslagne, som nu slumre i Dödens Arme. Hvorlænge, o Herre, skal det Onde triumfere og Synden gaa ustraffet?

Rejs Dig i din Vældes hele Majestæt og blot din Arm til dit Folks Forsvar. Giv dine Börn Oprejsning for deres Forurettelser og omvend deres Sorg til Glæde. Gyd Lysets og Kundskabens, Naadens og Visdommens Aand i hendes Profeters Hjerte, og iklæd hendes Præster med Saliggjörelse; lad Lys og Kundskab trænge sejrrigt frem gjennem Mörkets Riger, og lad de Oprigtige af Hjertet flokke sig til hendes Banner og berede sig til at möde Brudgommen.

Lad din specielle Velsignelse hvile over din Kirkes Præsidentskab, thi mod dem ere Fjendens Pile rettede. Vær Du deres Sol, deres Skjold, deres Taarn og deres Tilflugt, og vær i Nödens og Farens Stund rede til at hjælpe dem. Beskjærm ligeledes de Tolvs Kvorum, thi Du kjender, hvilke Hindringer vi have at bekjæmpe, hvilke Fristelser vi ere udsatte for og hvilke Savn vi maa lide. Giv os derfor Kraft ifölge vort Behov og styrk os til at bære et sanddru Vidnesbyrd om Jesus og hans Evangelium, til at udföre med Troskab og Ære den Gjerning, Du har anbetroet os, og forund os derefter en Plads i dit evige Rige; ja, lad denne Velsignelse vorde alle dine trofaste Tjenere og alle trofaste Medlemmer i din Kirke tildel. Og al Ære og Herlighed ville vi tilskrive Gud og Lammet evindeligen. Amen!"

Paa Toppen af Oliebjerget oprejste jeg ifölge gammel Skik en Stendynge som Vidnesbyrd; og paa den Höj, som fordum kaldtes Zions Bjerg, hvor Templet stod, oprejste jeg en anden og benyttede min Stav overensstemmende med Forudsigelsen, der udtaltes paa mit Hoved.

Jeg har truffet mange Jöder, som lytte paa mig med spændt Opmærksomhed. Tanken om at gjenindsætte Jöderne i Palæstina vinder mere og mere Udbredelse i Europa Dag for Dag. Jerusalem er godt befæstet og har mange Kanoner paa sine Mure. Muren er ti Fod tyk paa de mest blottede Sider og fire eller fem Fod, hvor Skraaningen næsten er lodret. Indbyggernes Antal udgjör ca. 20,000, hvoraf omtrent 4,000 ere Jöder, Resten fornemmelig Tyrker og Armeniere. Mange aldrende Jöder begive sig derhen for at dö, og mange komme fra Europa til denne östlige Verdensdel. Det store Hjul er öjensynlig i fuld Fart, og den Almægtige har erklæret, at det skal fortsætte sin Gang.

Jeg har ikke Tid til at omtale alle Enkeltheder denne Gang, men vil i Korthed sige, at min Mission har været kronet med fuldkommen saameget Held, som jeg kunde vente.

Jeg staar nu i Begreb med at tage med et smukt Skib til Triest, og vil derfra begive mig til Regensburg, hvor jeg agter at publisere vor Tro og Lærdom i det tydske Sprog. Jeg har dem, som ere villige til at hjælpe mig.

Jeg sender Dem dette Brev med Kaptejn Withers, en Englænder, som gaar direkte til England med det orientalske Dampskib. Han er ligeledes kommen fra Jerusalem i Selskab med mig. Havde jeg Penge nok, kunde jeg let fristes til at benytte samme Lejlighed til England, men dette maa jeg opgive.

Ved Modtagelsen af dette Brev önsker jeg, De strax vil skrive mig til i Regensburg, Baiern. Har De hört Noget fra min Familie, da vær saa god at underrette mig derom.

Modtag min kjærlige Hilsen til Dem selv med Familie, Brödrene Adams, Snow og alle de Hellige i England.

Maa Naade og Fred fra Gud vor Fader og fra vor Herre Jesus Kristus være Eder Alle tildel fra nu af evindeligen. Amen.

Deres Broder i Kristo,

ORSON HYDE."

OTTE OG TYVENDE KAPITEL.

Guvernör Carlins Arrestordre paa Joseph erklæres ugyldig.—Joseph og Andre tage til Springfield, Regjeringens Sæde i Illinois.—Forklarer Beskaffenheden af en Profet for Dommer Douglas m. Fl., og fjerner Manges Fordomme med Hensyn til sig selv og de Hellige.—Under Forsæde of Dommer Pope holdes Forhör over Joseph, som atter frikjendes og vender tilbage til Nauvoo.—Nogle interessante Spörgsmaal, Svar og Lærdomme.—Parley P. Pratt vender tilbage fra sin Mission til England.—Et Syn paa Himmelen.—Tiden for Kristi anden Tilkommelse.—Uddrag af en Tale om Opstandelsen.

Den 9de Decbr. 1842 afrejste Ældsterne Willard Richards, Heber C. Kimball, William Clayton og flere andre Brödre til Springfield, Hovedstaden i Illinois, for at fremföre Beviser for Regjeringen, at Joseph var uskyldig i den ham tillagte Bröde, og om mulig formaa Thomas Ford, der nylig var bleven valgt til Guvernör for Staten Illinois, til at ophæve Guvernör Carlins Arrestordre paa Joseph. Ford angav som Svar, at han ikke nærede nogen Tvivl om Ugyldigheden af Guvernör Carlins Arrestordre, men betvivlede paa samme Tid sin Ret til at blande sig i hans Afgjörelser; han overdrog derfor Sagen med alle tilhörende Dokumenter til sex af Overrettens Dommere, som alle enstemmig afgave den Kjendelse, at nævnte Arrestordre baade var ulovlig og utilstrækkelig til at foranledige hans Arrestation. Med Hensyn til Guvernör Fords Ret til at blande sig i Guvernör Carlins Afgjörelser, vare Meningerne iblandt dem delte, hvilket Ford derpaa meddelte Joseph i en Skrivelse, hvori han tillige afslog at have Noget med Sagen at gjöre. Han raadede ham imidlertid til at faa sin Sag undersögt paa en lovformelig Maade, og sagde, at dersom han bestemte sig til at gaa til Springfield for at faa Sagen paadömt der, vilde han anse det som sin Pligt at beskytte ham mod enhver Overlast fra Pöbelens Side.

I Forening med sin Broder Hyrum, Willard Richards, John Taylor og Flere begav han sig derpaa den 27de s. M. til Springfield, hvor han ankom den 30te. Hans Ankomst til denne Stad foraarsagede betydelig Bevægelse iblandt Indbyggerne, og Pöbelaanden begyndte strax at ytre sig, men blev ved Authoriteternes Mellemkomst snart dæmpet.

Den fölgende Dag hændte det, at et Par Heste, som vare forspændte en Karet, löbe ud og i fuldt Firsprang satte afsted forbi Statsbygningen, da der öjeblikkelig blev gjort Allarm og Raabet löd: "Joe Smith flygter!" Dette voldte paany stor Ophidselse og Repræsentanthuset hævede endog sit Möde.

Den 1ste Januar 1843 prædikede Ældsterne Orson Hyde og John

Taylor i Statsbygningen, hvis Afbenyttelse var bleven Joseph tilbudt af Formanden for Repræsentanthuset. De fleste af Legislaturens Medlemmer og andre af Statens Embedsmænd vare nærværende og viste stor Opmærksomhed til, hvad der blev sagt. Under en Samtale med Dommer Stephen A. Douglas, Justin Butterfield—de Forenede Staters Sagförer for Illinois Distrikt—og nogle andre fremragende Mænd, forklarede Joseph, som Svar paa deres Spörgsmaal, Beskaffenheden af en Profet saaledes:

"Dersom Nogen skulde spörge mig, om jeg er en Profet, vilde jeg ikke nægte det, eftersom det vilde gjöre mig til en Lögner, thi ifölge Johannes, er Jesu Vidnesbyrd Profetiens Aand; om jeg derfor bekjender at være et Vidne eller en Lærer og har ikke Profetiens Aand, som er Jesu Vidnesbyrd, maa jeg være et falsk Vidne; men om jeg er en sand Lærer og et sandt Vidne, maa jeg besidde Profetiens Aand, og det udgjör en Profet; den Mand derfor, som siger, han er en Lærer eller Retfærdighedens Forkynder og fornægter Profetiens Aand, er en Lögner og Sandheden er ikke i ham; og ved denne Nögle kunne falske Lærere og Bedragere opdages."

Josephs Sag fremkaldtes den 2den Jan., men Forhöret opsattes til den 4de; imidlertid bevægede Joseph sig frit imellem Statens ledende Mænd, af hvilke mange dengang opholdt sig i Springfield. Megen Nysgjerrighed lagdes for Dagen med Hensyn til at "se Profeten" og samtale med ham. Joseph gjorde et godt Indtryk pan dem. Hans ligefremme, simple og dog kraftige Belærelse, hans omgjængelige Væsen, det venlige Smil, der oplyste hans Ansigt, hans himmelske Aasyn og ædle og værdige Skikkelse i Forbindelse med Herrens Aand, der hvilede over ham, overbeviste dem om, trods deres Fordomme, at han var en höjlig forurettet og uskyldig Mand, og man begyndte omsider at vise Tilböjelighed til at yde ham Retfærdighed. Guvernör Fords Bemærkninger under en Samtale med ham forklare den Fölelse, der havde hersket og ligeledes den Forandring, som hans Udseende og Samtale havde gjort paa dem, med hvem han kom i Berörelse. Han sagde: "Formedelst Rygter havde vi Grund til at tro, at Mormonerne vare et besynderligt Folk, forskjelligt fra alle andre, med Horn eller noget Lignende, men jeg forstaar, de se ud ligesom andre Folk, og jeg anser i Sandhed Hr. Smith for at være en meget smuk Mand."

Kl. 9 om Morgenen den 4de Januar 1843 aabnedes Retten under Forsæde af Dommer Pope. Han havde 10 Damer ved sin Side, hvilket ifölge Distrikts-Marschallens Udsagn var den förste Gang, at Damer under Popes Præsidium havde overværet Retten under en Forhörssag. Josiah Lamborn, General-Advokat for Staten Illinois, lagde en human Aand for Dagen i sin Aabningstale for Retten, men modsatte sig Oplæsningen af flere Brödres edelige Vidnesbyrd om, at Joseph, paa den Dag det omtalte

Mordattentat paa Boggs havde fundel Sted, befandt sig i Nauvoo, der var beliggende omtrent 300 Mile fra Guvernör Boggs's Opholdssted i Missouri, og at han fremdeles slet ikke havde været i Missouri mellem den 10de Dag i Februar og den 1ste Dag i Juni Maaned 1842. Retten gav imidlertid sit Samtykke til, at disse Vidnesbyrd oplæstes.

B. S. Edwards, Esq., holdt derpaa en bevæget Tale til Forsvar for Joseph, hvori han gjorde nogle meget rörende Bemærkninger angaaende de Helliges Lidelser i Missouri, og efterfulgtes af Hr. Butterfield, som paa en kraftig og forstandig Maade behandlede Sagens juridiske Side. Han beviste, at Guvernör Reynolds af Missouri var gaaen ulovlig tilværks ved sin Fordring paa Joseph og at Guvernör Carlin ikke vilde have opgivet sin Hund paa en saadan Fordring. Et saadant Forsög sagde han, angreb al den Frihed, som vort Lands Institutioner garantere og hvad der den Dag var Josephs Skjæbne, kunde blive deres den næste. Det var en historisk Kjendsgjerning, at Joseph og hans Folk enten vare blevne myrdede eller fordrevne fra Staten Missouri. Dersom han tog derhen, vilde det kun være for at blive myrdet, og han kunde ligesaa gjerne blive sendt til Galgen. Han var en uskyldig og harmlös Mand, og dersom der var nogen Forskjel mellem ham og andre Mænd, var det fordi han og hans Folk troede paa Profeti og Andre ikke. Retssalen var opfyldt af Tilhörere, som med spændt Opmærksomhed fulgte Forhandlingernes Gang. Retten hævedes derpaa til næste Dag Kl. 9.

Om Eftermiddagen sendte Hr. Prentiss, Distrikts-Marschallen sin Vogn efter Joseph, for at före ham til sit Hus, hvor der allerede var samlet et Antal ledende Mænd, med hvem Joseph spiste til Aften.

Den næste Dag ledsagedes Dommer Pope til Retssalen af et betydeligt Antal Damer, som önskede at være tilstede ved Dommens Afsigelse. Stedet var atter opfyldt af en Mængde Tilskuere og Joseph var Gjenstanden for Alles Opmærksomhed. Dommeren gjennemgik Sagen meget nöje og lod i Löbet af sin Tale nogle skarpe Ytringer falde med Hensyn til den Fremgangsmaade, som de forskjellige Guvernörer og Embedsmænd havde taget i denne Sag, og erklærede derpaa Joseph for frikjendt.

Her forelaa altsaa et nyt Exempel paa, at efterat Joseph have udstaaet Spot og Forhaanelse og var bleven forfulgt og fortrædiget paa næsten alle mulige Maader, kunde dog tilsidst Intet bevises imod ham. Han stod atter som en uskyldig Mand ligeoverfor Verden og sine Fjender, der vare ude af Stand til at begrunde deres Beskyldninger imod ham.

Under sit Ophold i Springfield modtog Joseph ofte Indbydelser fra flere af Stadens ledende Mænd om at besöge dem i deres Huse, men Tiden tillod ham ikke at opfylde deres Önske, da han allerede den 7de Januar tilligemed Fölge forlod Springfield og begav sig paa Tilbagevejen til Nauvoo. Vejret var fremdeles meget koldt og ubehageligt og Vejene

yderst slette, hvisaarsag Rejsen var meget trættende. Man satte over Illinois Floden paa Isen, og först den 10de ankom Selskabet til Nauvoo. En almindelig Jubelfest og Glædestid paafulgte Josephs lykkelige Hjemkomst, og en Dag til Ydmygelse, Faste, Bön og Taksigelse blev fastsat for de Hellige den 17de Januar, paa hvilken Dag velbesögte Forsamlinger afholdtes i Stadens forskjellige Dele.

Den 18de Januar 1843 tilbragte et talrigt Selskab af Josephs Venner Dagen i hans Hus. Medens de endnu vare sammen, læste Joseph et Brev for dem, som var skrevet af John C. Bennett til Sidney Rigdon, i hvilket han truede ham paa den mest hævngjerrige Maade og sagde, at nye Processer vare paabegyndte, grundede paa de gamle Beskyldninger og at Intet nu kunde frelse ham; de vilde snart bortföre ham til Missouri, og der tage ham under Behandling. Dersom Rigdon kunde have gjort, som han havde önsket, vilde han have skjult dette Brev for Joseph, da han nödig vilde være sig bekjendt at have modtaget et saadant Brev men der var god Grund til at tro, at Rigdon handlede forrædersk imod ham og förte hemmelig Korrespondence med hans Fjender.

Söndag den 22de Januar prædikede Joseph i Templet. I Löbet af sine Bemærkninger sagde han: "Jeg skal *ikke* opofres, *för* min Tid kommer, men *da* skal jeg ofres utvungent." Mærkværdige Ord og mærkværdigen opfyldte!

Næste Söndag besvarede han to Spörgsmaal, som rettedes til ham i Anledning af hans Tale den foregaaende Sabbat, hvilke vi her ville gjengive.

Det förste Spörgsmaal opkom med Hensyn til Jesu Ord, hvor han siger: "Iblandt dem, der ere födte af Kvinder, er ingen Större opstanden end Johannes den Döber, men den Mindste i Himmeriges Rige er större end han." (Matth. 11 Kap., 11 V.)

"Hvorfor blev Johannes betragtet som en af de störste Profeter? Hans Mirakler kunde ikke have udgjort hans Storhed."

"For det Förste. Han var anbetroet den guddommelige Mission at berede Vejen for Herrens Ansigt. Hvem har nogensinde enten för eller siden været anbetroet et saadant Hverv? Ingen.

For det Andet. Han var anbetroet den vigtige Mission at döbe Menneskens Sön. Er der nogen Anden, der har havt denne Ære eller nydt et saa stort Privilegium? Hvem har nogensinde ledsaget Guds Sön til Daabens Vande, og havt det Privilegium at skue den Hellig-Aand neddale i en Dues Skikkelse, eller rettere i en Dues Tegn, for at bekræfte den hellige Handling? Duens Tegn blev indstiftet för Verdens Skabelse som et Vidnesbyrd om den Hellig-Aand. Djævelen kan ikke vise sig i en Dues Tegn. Den Hellig-Aand er en Personlighed, og i Skikkelse af en Person. Den indskrænker sig ikke til en Dues Skikkelse, men kan som Tegn fremstilles ved en Due. Den Hellig-Aand kan ikke forvandles til

en Due, men Duens Tegn blev givet til Johannes for at betegne Handlingens Sandhed, eftersom Duen er et Sindbillede eller Tegn paa Sandhed og Uskyldighed.

For det Tredie. Johannes var paa den Tid den eneste lovmæssige Forvalter af Rigets Anliggender, som dengang fandtes paa Jorden, og han holdt Magtens Nögler. Jöderne vare nödte til at adlyde hans Befalinger eller blive fordömte efter deres egen Lov, og Kristus selv efterkom al Retfærdighed, idet han viste Lydighed til Loven, hvilken han havde givet til Moses paa Bjerget, hvorved han ophöjede og hædrede den istedetfor at oplöse den. Zakarias's Sön fravristede Jöderne Riget, Magten og Herligheden formedelst Himmelens hellige Salvelse og Forordninger. Af disse tre Aarsager er han den största Profet, der er födt af en Kvinde.

Det andet Spörgsmaal var: "Hvorledes blev den Mindste i Himmeriges Rige större end han?" Som Svar spurgte Joseph: "Hvem hentydede Jesus til som den Mindste? Jesus blev dengang anseet for at have den mindste Andel i hele Guds Rige, og være den mindst Troværdige som Profet, ligesom han sagde: "Han, som betragtes som den Mindste iblandt Eder, nemlig mig selv, er större end Johannes."

Den 6te Febr. holdtes et Valgmöde i Nauvoo, ved hvilket Joseph atter enstemmigen blev valgt til Stadens Borgemester for et Tidsrum af to Aar. Orson Spencer, Daniel H. Wells, George A. Smith og Stephen Markham valgtes samtidig til Raadsherrer og Hyrum Smith, John Taylor, Orson Hyde, Orson Pratt, Sylvester Emmons, Heber C. Kimball, Benjamin Warrington, Daniel Spencer og Brigham Young til Raadmænd. Joseph udpegede meget nöjagtig den Fremgangsmaade, han önskede at se Embedsmændene tage med Hensyn til Lönning, Honorar osv, og forudsagde James Sloan, der fungerede som Byskriver, at det vilde være bedre for ham ti Aar i Fremtiden, hvis han undlod at sige mere angaaende Honorar. I sine Instruktioner til de nylig valgte Medlemmer af Byraadet, paaviste han dem Nödvendigheden af at handle ifölge de mest frisindede Principer og at befrie Staden for alle unödvendige Udgifter og Byrder. Han profeterede, at dersom de vilde være liberale i deres Handlinger, skulde de blive rige, og talte imod den Skik at forlange Betaling for enhver ubetydelig Tjeneste, de gjorde, og i Særdeleshed imod, at Komiteer skulde have extra Betaling for deres Arbejde.

Under Dato 9de Februar finde vi Fölgende nedskrevet:

"Der er to Slags Væsener i Himmelen, nemlig: 1) Engle, som ere opstandne Personer, der have Legemer af Kjöd og Ben. For Ex. Jesus sagde: "Föl paa mig og se, thi en Aand haver ikke Kjöd og Ben, som I se, jeg haver." 2) Retfærdige Mænds Aander, der ere gjorte fuldkomne —Saadanne, som ikke ere opstandne, men besidde den samme Herlighed. Naar et Sendebud viser sig og siger, han har et Budskab fra Gud at

meddele, tilbyd ham din Haand og opfordre ham til at tage Dig i Haanden. Hvis han da er en Engel, vil han efterkomme din Opfordring og Du vil föle hans Haand; men hvis han er Aanden af en retfærdig Mand fuldkommengjort, vil han vise sig i sin Herlighed; thi dette er den eneste Maade, paa hvilken han kan vise sig. Hvis Du beder ham tage Dig i Haanden, vil han ikke gjöre det, thi det er imod Himmelens Love for en retfærdig Mand at bedrage; men han vil alligevel meddele sit Budskab. Hvis det er Djævelen i Skikkelse af en Lysets Engel, vil han, naar Du opfordrer ham til at tage Dig i Haanden, tilbyde Dig sin Haand, men Du vil ikke föle nogen Ting. Du kan derfor opdage ham. Disse ere tre Hovednögler, hvorved Du maa forstaa, enten nogen Tilkjendegivelse er fra Gud eller ikke."

Paa denne Tid kom Parley P. Pratt tilbage fra sin Mission til England, hvor han trofast havde virket i Kirkens Interesse siden April 1840, og havde efter de Tolvs Afrejse fra England i April 1841 publiseret 1,500 Salmeböger, 2,500 Advarselsröster, 3,000 Traktater betitlet "Himmel og Jord," 3,000 Expl. af "Ældste Hydes Mission til Jerusalem," 10,000 Expl. af "Et Brev til Dronningen" og nogle andre Værker, samt udgivet "*The Millennial Star*" maanedlig. Han havde forinden sin Afrejse fra Liverpool den 20de Oktober 1842 afskibet flere hundrede Hellige fra Storbritannien, og medbragte selv et större Selskab Emigranter, hvilke dog paa Grund af Is i Missouri Floden ikke naaede Nauvoo för sildig paa Foraaret. Pratt havde forladt sit Selskab i Chester, Illinois, og tilbagelagt de resterende 280 Mile tilhest.

"Omtrent Kl. 7 om Morgenen den 10de Marts," skriver Joseph, "opdagede jeg tilligemed Willard Richards, Wilford Woodruff og flere Andre en Lysström paa Himmelens sydvestlige Horizont. Dens Straaler dannede et bredt Sværd med Haandgrebet nedad og pegede fra Vestsydvest, hævet til en Vinkel af 45 Grader fra Horizonten og strakte sig næsten to eller tre Grader fra den Grads Höjdepunkt, hvor Tegnet viste sig. Dette Syn begyndte gradvis at forsvinde Kl. 7 og 30 Minuter, og Kl. 9 var det Hele forsvundet. Saasandt som der er en Gud, der sidder paa sin Throne i Himmelen og saasandt som Herren nogensinde har talt ved mig, saasandt vil der komme en hastig og blodig Krig; og det brede Sværd, der saas imorges, er det visse Tegn derpaa.'

Den fölgende Dag afrejste Joseph i Forening med Brigham Young til Ramus, en mindre By i den nordostlige Del af Hancock County, hvor de Dagen efter overværede en Forsamling med de derboende Hellige.

"Under Aftenforsamlingen," skriver Joseph, "bleve 27 Börn velsignede, af hvilke de 19 med stor Inderlighed velsignedes af mig selv. Megen Kraft udgik fra mig og min Styrke svigtede mig, da jeg overlod Forsamlingen i Brödrenes Hænder. * * *

Ældste Jedediah M. Grant spurgte mig Dagen efter om Aarsagen, hvorfor jeg blev saa bleg og tabte mine Kræfter, da jeg velsignede Börnene. Jeg fortalte ham, at jeg saa Lucifer bruge sin Indflydelse for at tilintetgjöre Börnene, som jeg velsignede, og jeg sögte derfor med al den Tro og Aand, som jeg var i Besiddelse af, at besegle paa dem en Velsignelse, der vilde sikre deres Liv paa Jorden; og saamegen Kraft udgik fra mig til Börnene, at jeg blev afmægtig og har endnu ikke gjenvundet mine Kræfter. Jeg anförte Tilfældet med Kvinden, der berörte Fligen af Jesu Kjortel (Lukas 8de Kap.). Kraften, som her hentydes til, er Livets Aand; og en Mand, der över stor Tro ved at administrere til de Syge, velsigne smaa Börn eller give Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave er tilböjelig til at blive afkræftet." Under en heftig Snestorm vendte Joseph og Brigham Young den 14de tilbage til Nauvoo.

Under Josephs næste Besög til Ramus fremsatte han under en Samtale med Brödrene dersteds den 2den April fölgende vigtige Lærdomme:

"Naar Frelseren skal aabenbare sig, skulle vi se ham, som han er. Vi skulle da se, at han er en Mand lig os selv og at den samme Selskabelighed, som existerer iblandt os her, ogsaa vil existere iblandt os der, kun at den vil blive forbunden med evig Herlighed, hvilken Herlighed vi ikke nu nyde. Jesus siger: "Om Nogen elsker mig, skal han holde mit Ord; og min Fader skal elske ham, og vi skulle komme til ham, og tage Bolig hos ham." (Joh. 14, 23.) Aabenbarelsen af Faderen og Sönnen, omtalt i dette Vers, er en personlig Aabenbarelse, og den Ide, at Faderen og Sönnen bor i en Mands Hjerte, er et gammelt sekterisk Begreb og er falsk.

Som Svar paa Spörgsmaalet: "Er ikke Guds Tid, Engles Tid, Profeters Tid og Menneskers Tid beregnet efter den Planet, paa hvilken de bo?" svarer jeg: "Jo, men der gives ingen Engle, som betjene denne Jord undtagen de, der tilhöre den eller have tilhört den. Englene bo ikke paa en Planet lig denne Jord, men de bo i Guds Nærværelse paa en Klode, der er lig et Hav af Glas og Ild, hvor alle Ting—forbigangne, nærværende og tilkommende—ere kundbare for deres Herlighed, og ere bestandigen for Herren. Det Sted, hvor Gud bor, er et stort Urim og Thummim, og denne Jord i dens herliggjorte og udödelige Tilstand vil blive gjort lig Krystal og være et Urim og Thummim for Indvaanerne, som bo paa den, hvorved alle Ting henhörende til et underordnet Rige, eller alle Riger af en lavere Orden ville blive synlige for dem, som bo paa den, og denne Jord vil tilhöre Kristus. Da vil den hvide Sten, der er omtalt i Aabenbaringens 2 Kap. 17 V. blive et Urim og Thummim for ethvert Individ, som erholder en saadan, hvorved Ting henhörende til Riger af en höjere Orden, ja alle Riger, ville blive bekjendtgjorte; og en hvid Sten bliver given til enhver af disse, som indgaar i det celestiale Rige, hvor-

paa er skrevet et nyt Navn, hvilket Ingen kjender undtagen den, som modtager det. Det nye Navn er Lösenet.

Jeg profeterer i Herren vor Guds Navn, at Begyndelsen til de Uroligheder, der ville foraarsage saamegen Blodsudgydelse, förend Menneskens Sön kommer, vil finde Sted i Syd-Karolina. Det vil muligvis opstaa i Anledning af Slavespörgsmaalet. Dette erklærede en Röst til mig, medens jeg bad arvorligen om denne Gjenstand den 25de Decbr. 1832. *

Jeg bad engang meget alvorligen om at vide Tiden for Menneskens Söns Tilkommelse, hvorpaa jeg hörte en Röst, som sagde: "Joseph, min Sön, dersom Du lever, indtil Du er 85 Aar gammel, skal Du se Menneskens Söns Ansigt; lad derfor dette være nok og besvær mig ikke mere angaaende denne Gjenstand." Jeg var saaledes ladt tilbage uden at være istand til at bedömme, enten denne Tilkommelse havde Hentydning til Millenniets Begyndelse eller en forudgaaende Aabenbarelse, eller om jeg skulde dö og saaledes se hans Ansigt. Jeg tror ikke, Menneskens Söns Tilkommelse vil finde Sted för denne Tid.

Hvilkensomhelst Grad af Kundskab, vi opnaa her i Livet, vil opstaa med os i Opstandelsen, og dersom en Person formedelst sin Flid og Lydighed erhverver sig en större Grad af Kundskab og Oplysning end en anden, vil han have saameget större Fortrin i den tilkommende Verden. Der er en uigjenkaldelig Lov vedtagen i Himmelen, för Verdens Grundvold blev lagt, hvorpaa alle Velsignelser ere udlovede, og naar vi erholde nogen Velsignelse fra Gud, sker det formedelst Lydighed til den Lov, efter hvilken den er udlovet.

Faderen har et Legeme af Kjöd og Ben ligesaa substantielt som et Menneskes; Sönnen ligesaa, hvorimod den Hellig-Aand har intet Legeme af Kjöd og Ben, men er en aandelig Personlighed. Var det ikke saaledes, kunde den Hellig-Aand ikke bo i os. En Mand kan annamme den Hellig-Aand, og den kan neddale paa ham og dog ikke forblive hos ham."

Den 6te April 1843 og efterfölgende Dage blev en General-Konference af Kirken afholdt i Tempelbygningen i Nauvoo, ved hvilken Lejlighed Joseph spurgte de Hellige, om de vare tilfredse med ham som Kirkens Præsident eller om de önskede en Anden i hans Sted. Han higede ikke efter Myndighed, sagde han, for sin egen Persons Skyld, men indtog sin Stilling som Præsident, fordi Gud havde kaldet ham dertil, og medens han beklædte dette vigtige Embede, önskede han inderligen Folkets Kjærlighed og Tillid; han gjorde derfor Alt, hvad en Mand kunde gjöre, for at sikre sig Kirkens gode Fölelser.

Sidney Rigdons Opförsel i de Dage tilfredsstillede ham ikke. Han handlede paa en saadan Maade, at Joseph umulig kunde stole paa ham eller nære den Hengivenhed for ham, som var önskelig ligeoverfor en Ven og Raadgiver. Hans Fölelser med Hensyn til Sidney Rigdons

Fremgangsmaade gjorde ham maaske endnu mere begjærlig efter at komme til Kundskab om de Helliges Fölelser med Hensyn til Kirkens Förste Præsidentskab. Det var ham saaledes om at vide, at Folkets Bönner opstege til Gud paa hans Vegne og at de havde Tro til, at han for sin Del sögte at ære sin Kaldelse.

"Dersom," sagde han, "jeg har gjort Noget til at skade min Karakter, Anseelse eller Stilling, eller har vanæret min Religion paa nogen Maade for Engles, Mænds eller Kvinders Aasyn, da bedröver det mig, og dersom I ville tilgive mig, vil jeg söge ikke oftere at gjöre det. *Jeg er mig ikke bevidst at have gjort noget Saadant, men hvis jeg har, kom frem og sig mig det.* Hvis der er Nogen, der har Noget imod mig, önsker jeg, at de frit og aabent skulle komme frem og sige mig det, og hvis ikke, lad dem saa for stedse holde sig stille."

Efter Forslag blev han derpaa enstemmigen anerkjendt og opholdt som Kirkens Præsident med Sidney Rigdon som sin förste og William Law som sin anden Raadgiver. Under denne Konference bleve mange ypperlige Lærdomme til de Helliges Glæde og Opbyggelse fremsatte af Joseph, der talte, dreven af Herrens Aand.

"Dersom jeg skulde profetere," sagde han i en af sine Taler, "vilde jeg sige, at Enden vil ikke komme i 1844, 45, 46 eller om 40 Aar. Der er disse iblandt den opvoxende Ungdom, som ikke skulle smage Döden, för Kristus kommer. * * *

Jeg profeterer i Herrens Navn—og lad det blive nedskrevet—Menneskens Sön vil ikke komme i Himmelens Skyer, för jeg er 85 Aar gammel."

Han læste derpaa Aabenbaringens 14 Kap., 6 og 7 Vers: "Og jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk, som sagde med höj Röst: Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen." Og Hosea 6te Kapitel: "Efter to Dage" etc.—2,520 Aar, hvilket bringer Tiden op til 1890. Menneskens Söns Tilkommelse vil aldrig eller kan aldrig finde Sted, för de af Profeterne omtalte Straffedomme ere udgydte, hvilke Straffedomme allerede ere begyndte. Paulus siger: "I ere Lysets Börn og ikke Mörkets, at den Dag skulde overraske Eder som en Tyv om Natten."

Det er ikke den Almægtiges Hensigt at komme til Jorden og tilintetgjöre den eller stöde den til Pulver, men han vil aabenbare det til sine Tjenere Profeterne.

Juda maa vende tilbage, Jerusalem og Templet gjenopbygges, og Vand fremvælde fra Templets Grundvold; ligeledes maa Vandet i det Döde Hav blive lægt. Det vil medtage nogen Tid at bygge Stadens Mure og Templet, og alt dette maa udföres, för Menneskens Sön kommer. Der vil blive Krige og Rygter om Krige, Tegn paa Himmelen oventil og

paa Jorden nedentil, Solen vil blive forvandlet til Mörke og Maaen til Blod, Jordskjælv vil indtræffe paa forskjellige Steder og Havet hæve sig over sine Bredder; derefter vil det store Menneskens Söns Tegn vise sig paa Himmelen; men hvad vil Verden sige? De ville sige, det er en Planet, en Komet osv. Men Menneskens Sön vil komme ligesom Menneskens Söns Tilkommelses Tegn, hvilket vil være ligesom Morgenlyset, der frembryder fra Östen."

Ikke længe derefter, den 16de April, holdt Joseph en længere interessant Tale om Opstandelsen i Anledning af Efterretningen om Ældste Lorenzo D. Barnes's Död paa hans Mission til England. Af hans Tale ved denne Lejlighed gjengive vi Fölgende:

"Da jeg hörte om vor elskede Broder Barnes's Död, vilde det ikke have bedrövet mig saameget, havde jeg havt Lejlighed til at begrave ham i Zions Land.

Jeg tror de, som have begravet deres Venner her, have nydt et misundelsesværdigt Privilegium. Betragt Jakob og Joseph i Ægypten, hvorledes de paalagde deres Venner at begrave dem i deres Fædres Grave. Betragt de store Omkostninger, der vare forbundne med Indbalsameringen og det store Selskabs Rejse til Begravelsesstedet.

Det har altid været anseet for en stor Ulykke at blive forment en hæderlig Begravelse, og en af de störste Forbandelser, som Profeterne fordum kunde paalægge nogen Mand, var, at han slet ikke skulde tilstedes nogen Begravelse.

Ville I anse det for underligt, om jeg fortæller Eder, hvad jeg har seet i et Syn angaaende dette interessante Emne. De, som ere döde i Jesu Kristo, kunne, naar de komme frem, vente at indgaa til Nydelsen af al den Glæde, som de nöde eller forventede at nyde her i Livet.

Saa tydeligt var Synet, at jeg bogstavelig saa Mennesker, för de vare opstegne af Graven, ligesom hæve sig langsomt fra deres Hvilested. De toge hverandre i Haanden og sagde: "Min Fader, min Sön, min Moder, min Datter, min Broder, min Söster." Og antag, at jeg, naar Rösten kalder de Döde til Opstandelse, laa ved Siden af min Fader, hvad vilde saa mit Hjertes förste Glæde være? At möde min Fader, min Moder, min Broder, min Söster, og dersom de ere ved min Side, vil jeg omfavne dem og de mig.

Det er mit Studium den ganske Dag og mere end Mad og Drikke til mig at vide, hvorledes jeg skal bringe Guds Hellige til at fatte de Syner, der lig en oversvömmende Bölge rulle frem for mit Sinds Blik.

O! hvor det skulde glæde mig at beröre Ting for Eder, som I aldrig have tænkt paa! Men Fattigdom og Verdens Bekymringer forhindre det. Dog er jeg glad ved at have det Privilegium at meddele Eder nogle Ting, som ved en nöje og rigtig Opfattelse ville være en Hjælp til

Eder, naar Jordskjælv buldre, Skyerne sammentrækkes, Lynet glimter og Stormene ere ifærd med at bryde lös over Eder ligesom Tordenskrald. Giver Agt paa disse Ting og lader ikke Eders Knæ eller Lemmer skjælve eller Eders Hjerter forsmægte; og hvad kan da Jordskjælv, Krige eller Orkaner gjöre? Alle Eders Tab ville blive Eder erstattede i Opstandelsen, dersom I forblive trofaste. Ved den Almægtiges Syner har jeg seet dette."

NI OG TYVENDE KAPITEL.

Fund af nogle med ældgamle Skrifttegn bedækkede Metalplader.—"*The Nauvoo Neighbor*" udkommer.—Nauvoo-Legionen mönstres.—Atter en Profeti og dens Opfyldelse.—Den förste Beretning om Evangeliets Forkyndelse for Skandinaverne.—Ældste Elias Higbee dör.—Joseph tager med sin Hustru paa et Besög til sine Slægtninge i Nærheden af Dixon.—Arresteres af Sherif Reynolds og Konstabel Wilson, hvis brutale Optræden og ulovlige Fremgangsmaade tilsidst bringer dem selv under Forhör.—Joseph föres til Ottawa.

Omtrent ved denne Tid bleve sex Messingplader fundne af en Hr. R. Wiley og nogle Andre i Nærheden af Kinderhook, Pike County, Illinois, medens de vare ifærd med at udgrave en stor Höj. I en Dybde af omtrent 6 Fod under Jordens Overflade stödte de saaledes paa Skelettet af en Mand, der antoges at have været 9 (engl.) Fod höj. Pladerne bleve fundne paa Skelettets Bryst og vare opfyldte paa begge Sider af ældgamle Skrifttegn. En Tid efter bragte man disse Plader til Joseph, som derpaa oversatte en Del af Karaktererne og opdagede, at de indeholdt den Persons Historie, ved hvem de vare fundne. Ifölge denne skulde Manden være en Efterkommer af Kam igjennem Farao, Kongen af Ægyptens Lænder, og sagdes at have erholdt sit Rige af Himmelens og Jordens Konge.

Fölgende Skrivelse til Udgiveren af "*The Times and Seasons*" skildrer mere udförligt Omstændighederne ved denne vigtige Opdagelse:

"Den 16de April sidstleden begyndte en agtværdig Kjöbmand ved Navn Robert Wiley at grave i en stor Höj i Nærheden af dette Sted. Han vedblev at grave til en Dybde af 10 Fod og stödte omsider paa Sten, men ved denne Tid begyndte det at regne og han opgav forelöbig Arbejdet.

Den 23de begav han sig atter tilligemed et betydeligt Antal Borgere, hvoriblandt jeg selv, til Höjen, og efterat have gjort en rummelig Aabning, fandt vi en stor Mængde Sten, af hvilke de fleste saa ud, som om de havde været brændte ved en meget stærk Hede. Efterat have bortryddet fulde to Fod af nævnte Sten, fandt vi en hel Del Kul og Aske samt Menneskeben, der ogsaa saa ud til at være brændte, og i Nærheden af Brystet fandtes en Pakke bestaaende af 6 Messingplader, der i Form lignede en Klokke, mindre foroven end forneden og havde et Hul igjennem den mindre Ende, medens en Ring löb igjennem dem alle, og holdtes sammen af to Spænder. Ringen og Spænderne lig-

nede Jern og vare meget forrustede. Pladerne lignede ved förste Öjekast Kobber og saa ud til at være bedækkede med Skrifttegn.

Selskabet enedes om, at jeg skulde rengjöre Pladerne; fölgelig tog jeg dem med hjem og afvadskede dem i Sæbevand med en Uldklud, men da jeg fandt, at de endnu ikke vare rene, anvendte jeg en Oplösning af Svovlsyre, hvilket gjorde dem fuldkommen rene, og samtidig viste det sig, at de vare ganske bedækkede med Hieroglyfer, som Ingen hidtil har været istand til at udtyde.

Med Önske om, at Verden skulde blive bekjendt med de skjulte Ting, saa hurtig som de komme for Lyset, troede jeg at ville anföre disse Kjendsgjerninger, haabende, at De vilde give samme en Plads i Deres fortræffelige Blad; thi vi föle alle ængstelige efter at komme til Kundskab om Pladernes sande Betydning, og Offentliggjörelsen af Kjendsgjerningerne kunne maaske lede til en rigtig Oversættelse.

De fandtes, saa nær som jeg kunde bedömme, over 12 Fod under Höjens Overflade.

Jeg forbliver, med Ærbödighed,
en Borger af Kinderhook,
W. P. Harris, M. D."

"Vi Undertegnede, Borgere af Kinderhook, erklære og bevidne herved, at medens vi den 23de April 1843 vare beskjæftigede med at udgrave en stor Höj i denne Egn, udtog Hr. Wiley af nævnte Höj sex klokkeformige Messingplader, som vare bedækkede med gamle Skrifttegn. Disse Plader vare særdeles medtagne af Rust og baade Ringe og Spænder smuldrede til Stöv ved den mindste Beröring.

Robert Wiley, Geo. Deckenson, W. Longnecker,
G. W. F. Ward, I. R. Sharp, Ira S. Curtis,
Fayette Grubb, W. P. Harris, W. Fugate."

Den 3die Maj udkom det förste Numer af "*The Nauvoo Neighbor*," et almindeligt Nyhedsblad, udgivet i Nauvoo af John Taylor og Wilford Woodruff istedetfor "*The Wasp*," hvis Udgivelse samtidig standsedes.

Ved passende Lejligheder fandt Joseph megen Fornöjelse i at overvære Legionens Övelser, og dersom Omstændighederne havde fordret det, vilde han udentvivl have afgivet en fortræffelig General; han syntes idetmindste at være i Besiddelse af enhver nödvendig Egenskab som saadan.

Den 6te Maj holdt Nauvoo-Legionen en af sine fornemste Mönstringer paa Exercerpladsen Öst for Nauvoo. Joseph forestod i Egenskab af Legionens General-Löjtnant Övelserne; og da disse være tilende, udtrykte han i en Tale sin Forundring over den öjensynlige Forbedring i Troppernes Desciplin, Exercis og Udseende og sagde, at han fölte sig

stolt af at være forbunden med en saadan Skare Mænd, der i Henseende til de nævnte Egenskaber og militær Taktik var et af Staten Illinois's stærkeste Værn og et stort Bolværk for Landet imod Vest. "Naar vi have anraabt de magthavende Authoriteter om Hjælp," vedblev han, "have de altid svaret os, at de ingen Magt havde til at hjælpe os. Skam over saadanne Forrædere! Naar de give mig Myndighed til at beskytte de Uskyldige, vil jeg aldrig sige, jeg kan Intet gjöre for deres Bedste. Jeg vil bruge denne Myndighed, saasandt hjælpe mig Gud!"

Da Joseph den 18de Maj paa Tilbagevejen fra en Missionstur til Ramus passerede igjennem Carthage, indböd Dommer Douglas ham til Middag hos sig. Paa Opfordring optog Joseph omtrent 3 Timer med at give ham en omstændelig Beretning om de Helliges Forfölgelser i Missouri. Dommeren hörte med Opmærksomhed paa hans Foredrag, og talte heftig imod Guvernör Boggs og Missouris Authoriteters Fremgangsmaade. "Et hvilketsomhelst Folk," sagde han, "der har handlet, som Pöbelen i Missouri har gjort, burde straffes." Sluttelig sagde Joseph:

"Jeg profeterer i Herrens, Israels Guds Navn, at medmindre de Forenede Stater gjenopretter den Skade, der er tilföjet de Hellige i Staten Missouri og straffer de Forbrydelser, der ere udövede af dens Embedsmænd, vil Regjeringen om faa Aar aldeles gaa tilgrunde og ödelægges, og der vil ikke blive saameget som et Potteskaar tilbage, og dette som Fölge af dens Skyldighed i at tillade Mænd, Kvinder og Börn at blive myrdede og Tusinder af dens Borgere at blive plyndrede og fordrevne, uden at gjöre den mindste Bevægelse for at straffe Forbryderne, hvorved denne store Republiks gode Navn og Rygte er bleven paafört en skjændig og uudslettelig Plet, hvis blotte Tanke vilde have bragt de höjsindede og patriotiske Ophavsmænd til de Forenede Staters Konstitution til at skjule deres Ansigter af Skam. Dommer, De vil tragte efter Præsidentværdigheden i de Forenede Stater, og hvis De nogensinde vender Deres Haand imod mig eller de Sidste-Dages Hellige, vil De föle Byrden af den Almægtiges Haand paa Dem, og De vil leve til at se og kjende, at jeg har bevidnet Sandheden for Dem, thi denne Dags Samtale vil klæbe ved Dem igjennem Livet."

En Del af denne Profeti angaaende de Forenede Stater og Missouri er allerede bleven opfyldt, medens Josephs Ord til Dommer Douglas selv paa det Bogstaveligste ere gaaede i Opfyldelse. Douglas tragtede nemlig efter Præsidentværdigheden og brugte endogsaa sin Indfyldelse imod de Sidste-Dages Hellige, hvorved han troede at kunne erhverve sig Popularitet, men blev heri sörgeligen skuffet. Fra samme Stund af vendte Lykken sig imod ham; han blev tilsidet svigtet af sine egne Venner og döde aldeles skuffet og tilintetgjort i sine Forhaabninger.

Samme Dag (18de Maj 1843) modtog Joseph efterfölgende Brev fra

Ældste George P. Dykes, hvilket er det Förste, vi finde optegnet i hans Levnetsbeskrivelse om Evangeliets Forkyndelse for Skandinaverne:

"For omtrent et Aar siden besögte jeg et norsk Settlement i La Salle County, Illinois, hvor jeg döbte 5 og ordinerede 1 til Ældste, da jeg derpaa forlod dem for en Maanedstid, men vendte saa atter tilbage og organiserede en Gren af Kirken, som jeg lod kalde La Salle Gren af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og ordinerede Gudmund Haugaas til Ældste—en villiestærk Mand og vel bevandret i Skriften. Han kan prædike i Norge, Sverige og Danmark, da han har Kjendskab til disse Landes Sprog.

Jeg vendte derefter tilbage til Nauvoo og blev et Par Dage efter i den i August Maaned specielt afholdte Konference beskikket til at arbejde i Illinois. Jeg rejste gjennem 18 forskjellige Countier, döbte 6 i Perry County og vendte hjem i December.

I Januar forlod jeg atter Nauvoo og tog til St. Clair County, hvor Broder Henry B. Jacobs, som siden döbte 12, forenede sig med mig; jeg döbte selv en Tydsker, efterat han (Broder Jacobs) var tagen bort. Jeg prædikede i Chester, Sparta og Bitterville. Derpaa begav jeg mig paa Tilbagevejen og besögte atter Ottawa, La Salle County, hvor jeg tilbragte to Uger og döbte 7. Jeg fandt Menigheden dersteds vel tilmode og i Nydelsen af de aandelige Naadegaver.

La Salle Grenen tæller nu 58 Medlemmer, som alle staa i godt Forhold til Kirken og præsideres over af Ældste Ole Höier, der er vel skikket til dette Embede.

Ældste Gudmund Haugaas og Broder J. R. Anderson besögte det norske Settlement i Lee County. Siden besögte Brödrene Haugaas og Höier en hel Del Norske i Territoriet Wisconsin og have öjensynlig lagt Grundvolden til et stort Værk. Der er nu 57 Medlemmer af Kirken fra Norge, og Tiden er ikke langt borte, da Mika 4 Kap. 2 V. vil gaa i Opfyldelse."

I en Tale, som Joseph den 21de Maj 1843 holdt for en stor Forsamling, sagde han, idet han talte om de tre Herligheder, som han havde seet, at han kunde forklare hundrede Gange mere, end han nogensinde havde gjort om Rigets Herligheder, som de fremstillede sig for ham i Synet, dersom det var ham tilladt og Folket var beredt til at modtage det. Hans Sind var fuld af nyttig Kundskab for de Hellige og alle hans Meddelser ledsagedes af stor Kraft.

Den 20de s. M. gav han sin Broder Hyrum, Præsident Brigham Young, Ældsterne Heber C. Kimball og Willard Richards, Biskop N. K. Whitney og en Del andre Brödre deres Begavelser og underviste dem tillige om Præstedömmet. Det var ham baade en stor Lettelse og Glæde at være istand til at skjænke disse Velsignelser til sine Brödre, der vare Mænd, som mandigen havde ud-

staaet de samme Pröver og Lidelser som han selv og ved enhver Lejlighed havde vist sig paalidelige og tro, og havde aldrig forladt ham eller veget tilbage i Farens eller Fristelsens Time. Han fölte nu, at Ansvarligheden og Byrden ej længere hvilede paa ham alene, thi han havde skjænket dem Præstedómmets Nögler, de samme, som han selv var i Besiddelse af, og hvad der end maatte tilstöde ham, var der nu Andre, der havde Myndighed til at træde frem og opbygge Guds Rige paa Jorden samt udföre alle dets Ordinantser.

Den 8de Juni döde, fast og urokkelig i Troen, Ældste Elias Higbee i en Alder af henved 48 Aar i Nauvoo. Han var en af Kirkens trofaste og fremragende Mænd og havde lidt megen Forfölgelse for Evangeliets Skyld. Hans Död indtraf meget uventet for Alle, da han kun havde været syg i nogle faa Dage; han efterlod en talrig Familie til at begræde sit Tab.

Josephs Hustru, Emma, havde en Söster ved Navn Mrs. Wasson, som boede i Nærheden af Dixon, Lee County, Illinois. Den 13de Juni forlod han tilligemed sin Hustru og sine Börn Nauvoo for at aflægge hende et Besög. Strax efter hans Afrejse ankom et Brev til Nauvoo fra Dommer James Adams af Springfield, hvori det berettedes, at Guvernör Thomas Ford var ifærd med at udstede en Arrestordre paa Joseph, som skulde træde i Kraft den næste Dag. Missouri var endnu fast bestemt paa at forhindre Joseph fra at nyde nogen Fred, og Guvernören af denne Stat sendte Bud til Guvernör Ford, at han skulde arrestere ham og udlevere ham til Missouris's Övrighed, hvortil Ford var ganske villig. Da dette Brev naaede Nauvoo, sendte Josephs Broder, Hyrum, Brödrene William Clayton og Stephen Markham afsted saa hurtigt som muligt for at bringe ham denne Efterretning. De rede en 212 Mile for at naa det Sted, hvor Joseph opholdt sig, og 66 Timer efterat de havde forladt Nauvoo, fandt de ham i god Behold hos sine Slægtninge i Dixon. Joseph böd dem, ikke at være bange. "Jeg frygter ikke," sagde han, "Jeg skal endnu ikke forlade dette Sted. Jeg vil finde Venner her og jeg siger Eder i Israels Guds Navn, at Missourianerne ingen Fortræd kunne gjöre mig." Han havde forhen bestemt at afholde en Forsamling i Dixon, hvor Folket var begjærligt efter at höre ham, men paa Grund af Efterretningen fra Nauvoo, skrev han til dem og underrettede dem om, at der var en Arrestordre udstedt paa ham og han maatte derfor opgive sin Beslutning.

Den 23de ankom to Mænd til Dixon, som prövede paa at leje en Mand og en Kjörebefordring, idet de sagde, at de vare "Mormon"-Ældster og önskede at se Profeten. Det lykkedes dem snart at erholde en Befordring og kjörte derpaa strax til Hr. Wassons Hus, hvor de ankom, medens Familien spiste til Middag. De fortalte her den samme Historie, at de vare "Mormon"-Ældster og önskede at tale med "Broder Jo-

seph." Denne befandt sig netop ude i Gaarden og gik henimod Laden, da en af dem traadte hen til Enden af Huset og fik Öje paa ham. Han raabte ham strax an paa en höjst fornærmende og uhöflig Maade, medens den Anden ilede ham imöde og greb ham fat i Kraven. Den ene af disse Fremmede var Joseph H. Reynolds, Sheriff for Jackson County, Missouri, og den anden var Konstabel Harmon T. Wilson af Carthage, Hancock County, Illinois. De rettede strax deres spændte Pistoler mod Josephs Bryst, og Reynolds truede med under de frygteligste Eder at ville skyde ham, hvis han rörte sig af Pletten. Joseph spurgte, hvad alt dette skulde betyde, men erholdt kun som Svar en Gjentagelse af Eder og Trudsler. Joseph sagde da til dem: "Jeg er ikke bange for Eders Skydning og frygter ikke Döden," hvorpaa han blottede sit Bryst og bad dem skyde væk, sigende: "Jeg har taalt saamegen Undertrykkelse, at jeg er træt af Livet, og dræb mig kun, om I have Lyst. Jeg er ikkedestomindre en stærk Mand og kunde med mine egne naturlige Vaaben snart nedlægge Eder begge, men hvis I have nogen lovlig Embedspligt at udföre, er jeg til enhver Tid villig at underkaste mig Loven og skal ikke yde nogen Modstand." Reynolds svor atter og sagde, at hvis han ytrede et Ord mere, vilde han skyde ham, hvortil Joseph svarede, at han blot kunde skyde væk, han var ikke bange for hans Pistoler. I samme Öjeblik kom Broder Stephen Markham gaaende henimod dem. Da de saa ham komme, rettede de deres Pistoler mod ham og truede ham med Döden, hvis han kom nærmere. Markham skjænkede imidlertid ingen Opmærksomhed til deres Trudsler, men vedblev at nærme sig. Da de saa, at de ikke kunde standse ham med deres Trudsler, rettede de atter deres Pistoler mod Joseph, stödte ham i Siderne med dem, og befalede Broder Markham med Haanden paa de hævede Pistoler at staa stille eller de vilde nedskyde Joseph, men da han desuagtet vedblev at nærme sig dem, sagde Joseph til ham: "Du tænker vel ikke paa at modsætte Dig Embedsmændene, Broder Markham?" hvortil denne svarede: "Nej, ikke hvis de ere Embedsmænd; jeg kjender Lovene for godt til det."

De skyndte sig derpaa bort med Joseph og satte ham op i deres Vogn, idet de agtede at kjöre bort med ham, uden at tillade ham at tale med eller sige Farvel til sin Familie eller endog give ham Lejlighed til at hente sin Hat og Frakke. Han sagde til dem: "Mine Herrer, dersom I have nogen lovlig Arrestordre paa mig, önsker jeg at erholde en *Habeas-corpus* Skrivelse," men dette vilde de naturligvis ikke tilstede og beredte sig derfor til at tage afsted, uden at tillade ham at forskaffe sig bemeldte Ting, men Broder Markham sprang hen til Hestenes Hoved, greb fat i Töjlerne og holdt dem, uagtet Reynolds og Wilson truede med at ville skyde ham, indtil Josephs Hustru fik bragt ham hans Hat og Frakke. I samme Öjeblik saa Joseph en Mand gaa forbi, hvem han underrettede om Sagernes Stilling og gjentog for ham sit Önske om at faa

en *Habeas-corpus* Skrivelse, men da Manden ikke syntes at interessere sig for Sagen, bad Joseph Broder Markham at tage afsted for at erholde nævnte Skrivelse. Markham begav sig strax paa Vejen til Dixon, medens Reynolds og Wilson med al mulig Hurtighed bragte Joseph til samme Sted.

Efter Ankomsten til Dixon kjörte de hen til et Gjæstgiversted, hvor Joseph blev indespærret i et Værelse og nöje bevogtet, og det blev ham ikke tilladt at tale med Nogen. Joseph bemærkede atter til Reynolds, at han önskede at raadföre sig med en Sagförer, men Reynolds svarede som forhen og svor, at han skulde ingen Sagförer have, og hvis han ytrede et Ord mere herom, vilde han skyde ham osv. Joseph spurgte, hvorfor han gjentog denne Trudsel saa ofte; dersom han önskede at skyde, kunde han jo gjöre det, men Tingen var, at de i Virkeligheden vare bange for ham, og troede ved saaledes gjentagende at true hans Liv at kunne gjöre ham bange og bringe ham til Taushed.

Saa ængstelige vare de for at faa ham bort, at de ved deres Ankomst til Dixon beordrede friske Heste til at holdes i Beredskab om 5 Minuter. Joseph saa imidlertid en Person, hvem han raabte an igjennem Vinduet og sagde, at han var ulovlig indespærret og önskede en Prokurator. En saadan ved Navn Edward Southwick indfandt sig snart efter, men Dören blev smækket i for ham, og man lod ham samtidig forstaa, at han uden videre vilde blive nedskudt, hvis han kom nærmere. En anden Prokurator indfandt sig ligeledes, og han modtog samme Behandling. Denne Fremgangsmaade begyndte at foraarsage betydelig Ophidselse i Dixon, og da Broder Markham tillige underrettede flere af Borgerne om, at det var Reynolds's Hensigt at bortföre Joseph til Missouri for at forhindre ham fra at udtage en *Habeas-corpus* Skrivelse, begyndte Folket at stimle sammen ved Hotellets Dör og lod Reynolds forstaa, at dersom det var deres Maade at udföre Forretninger paa i Missouri, saa havde de en hel anden Maade at udföre samme paa i Dixon. De vare Republikanere, sagde de, og et lovlydigt Folk, der ikke kunde tillade dem at före Joseph bort, för der var givet ham Lejlighed til at blive stillet for et upartisk Forhör og Retfærdighed tildelt. De fortalte ham endvidere, at dersom han vedblev paa denne Vis, havde de en saare let Maade at behandle den Slags Mænd paa som han.

Da Reynolds mærkede, at Folket ikke lod sig spöge med og at det ikke hjalp at gjöre Modstand, tillod han de to förnævnte Prokuratorer— Edward Southwick og Shepherd G. Patrick—at gaa ind i Josephs Værelse, men stillede sig först som Vagt udenfor Dören, medens Wilson stod Vagt indenfor. Joseph fortalte Prokuratorerne, at han var bleven tagen tilfange af disse Mænd, uden at de havde vist ham deres Arrestfuldmagt, og at han var bleven fornærmet og mishandlet af dem; til Bevis herpaa viste han dem sine Sider, der ved at blive stödte af deres Pistoler,

vare blaa i omtrent 18 Tommers Omkreds; han anmodede dem om at udtage en *Habeas-corpus* Skrivelse paa hans Vegne, men Reynolds svor, at han kun vilde vente en halv Time.

Et Bud blev derpaa skyndsomt afsendt til Hr. Chamberlain, der var Assistent i Kanslerretten og boede 6 Mile fra Dixon, medens et andet afsendtes til Hr. Cyrus H. Walker, hvilke anmodedes om at komme tilstede for at udfærdige nævnte *Habeas-corpus* Skrivelse. Imidlertid udtog Broder Markham ved Fredsdommeren tvende Stævninger imod Reynolds og Wilson, den ene for at have truet hans Liv og den anden for Overfald og Trudsler mod Josephs Liv. De bleve arresterede af Konstabelen paa begge Beskyldninger. Han udtog ogsaa en Stævning imod dem for Overtrædelser af Loven med Hensyn til *Habeas-corpus*-Akten, thi Wilson havde overdraget Joseph til Reynolds's Varetægt i den Hensigt at lade ham bortföre til Missouri og derved undgaa Virkningen og Fuldbyrdelsen af nævnte Arrestordre. En Undersögelse af denne Sag blev bestemt til den fölgende Dags Formiddag Kl. 10.

Med disse raske Handlinger var Dagen snart tilende, og da Natten kom, blev Joseph, istedetfor at gaa rolig tilhvile, ledsaget tilbage til Værelset og bevogtet igjennem Natten. Den fölgende Dag benyttede han Lejligheden til at give Broder William Clayton et Vink om at gaa til Nauvoo for at underrette hans Broder Hyrum om det Forefaldne. En Hest og et let Kjöretöj blev strax skaffet tilveje for at före ham til Rock Island ved Mississippi Floden, og hvis han der kunde være saa heldig at træffe paa en forbisejlende Dampbaad, vilde han snart blive bragt til Nauvoo. Da han naaede Rock Island, troede Folket dersteds ikke, der gik nogen Dampbaad ned for flere Dage. Broder Clayton blev noget forlegen herover, men för han imidlertid havde udgrundet nogen anden Plan, besluttede han at spise til Middag. Medens man var ifærd med at tillave samme for ham, hörte han pludselig en Dampbaad nærme sig. Det var "Amaranth," som strax blev signaliseret og derpaa lagde til ved Landingsstedet; 15 Minuter efter sin Ankomst til Rock Island var Broder Clayton ombord og undervejs til Nauvoo.

Da Hr. Chamberlain ankom, udstedte han en *Habeas-corpus* Skrivelse for Dommer John D. Eaton i Ottawa. Hr. Cyrus H. Walker, der ansaas for en af de dygtigste Prokuratorer i Illinois, indfandt sig ligeledes, men fortalte Joseph, at hans Tid ikke vilde tillade ham at före hans Sag, medmindre han vilde love at stemme paa ham. Walker var nemlig Kandidat for Repræsentantvalget til Kongressen og rejste omkring i politiske Öjemed og holdt Taler. Han troede derfor, at hvis Joseph blot vilde stemme paa ham, vilde hans Valg være sikret, thi de Sidste-Dages Hellige vilde jo alle stemme ligesom Profeten. Joseph besluttede at sikre sig hans Bistand og lovede ham derfor sin Stemme. Walker, som fölte særdeles tilfreds herover, bemærkede til Broder Mark-

ham: "Jeg er nu sikker paa mit Valg, thi Joseph Smith har lovet mig sin Stemme, og jeg skal före hans Sag."

Samme Morgen blev endnu en Ordre udstedt imod Reynolds og Wilson for personlig Skade og ulovlig Fængsling, i hvilken der gjordes Fordring paa 10,000 Dollars i Skadeserstatning. Denne nye Anklage imod dem var fra Distriktsretten i Lee County, hvor de nu befandt sig, og de opfordredes til at stille Kaution paa 10,000 Dollars hver, men da de ikke kunde faa Nogen til at gaa Kaution for sig i Dixon, maatte de sende til Missouri efter Kautionister. Imidlertid bleve de overleverede i Sheriffens Varetægt, indtil det lykkedes dem at erholde en *Habeas-corpus* Skrivelse for Dommer Eaton.

Paa Grund af denne raske Sagförelse, begyndte de to Herrer at blive noget urolige, og opdagede, at det ikke var saa let en Sag at löbe bort med Joseph, som de havde tænkt. De begyndte derfor at vise sig noget mere rolige og besindige i deres Opförsel og truede ikke saa meget, som de havde gjort.

Ifölge den förste *Habeas-corpus* Skrivelse blev Joseph derpaa of Reynolds og Wilson transporteret til Ottawa. De rejste omtrent 32 Mile den förste Dag og standsede for Natten i Pawpaw Grove. Strax efter ankom ogsaa Sheriffen for Lee County, Hr. Campbell, dertil; han var bleven sendt af Cyrus H. Walker for at hjælpe Joseph, og tilbragte Natten hos ham.

TREDIVTE KAPITEL.

Opholdet i Pawpaw Grove.—Joseph og Selskab vender tilbage til Dixon.—Begiver sig kort efter til Quincy, men möder undervejs et Antal Brödre, som i Triumf före ham tilbage til Nauvoo.—Frikjendes af Municipalretten og löses fra al Arrestation og Fængsling.—Besög af nogle venligsindede Indianerhövdinge.—Deres Ordförers Tale og Josephs Svar.—En morsom Tildragelse. —Grundlovsdagen fejres paa en höjtidelig Maade af Nauvoos Borgere.—En vigtig Aabenbaring.—Thomas Ford vælges til Staten Illinois's Guvernör.—Fjendens sidste Forsög.—Nauvoo hæver sig til betydelig Anseelse, medens Evangeliet i Adspredelsen forkyndes med usvækket Iver af Kirkens Ældster.

Imidlertid havde Efterretningen om Josephs Ankomst hurtig spredt sig i Nabolaget, og ganske tidlig paa Morgenstunden den næste Dag var det största Værelse i Hotellet opfyldt af Borgere, som vare ængstelige efter at höre ham prædike og opfordrede ham til at tale til dem. Men Reynolds syntes ikke om dette. Han traadte ind i Værelset, hvor de havde forsamlet sig, og sagde, idet han pegede paa Joseph: "Jeg önsker, I skulle forstaa, at denne Mand er min Fange, og befaler Eder at adspredes. I maa ikke stimle sammen her paa denne Maade." Som han sagde dette, traadte en ældre Herre ved Navn David Town, der var halt og havde en stor Knippel i Haanden, hen til Reynolds og sagde:

"Vi skulle lære Dem at komme her og forstyrre Gentlemen. Sæt Dem ned der (pegende paa en meget lav Stol) og sid rolig. Aabne ikke atter Deres Mund, förend General Smith bliver færdig med at tale. Dersom De aldrig har lært gode Manerer i Missouri, ville vi lære Dem, at Gentlemen ikke lade sig trampe under Födder af en Tyran. De kan ikke bortröve Mænd her. Der er en Komite i denne By, som vil tage Deres Sag under Behandling, og det er, min Herre, den höjeste Domstol i de Forenede Stater, da der fra dens Kjendelse ingen Appel gives."

Dette hjalp. Reynolds satte sig strax ned, og paa de Tilstedeværendes Opfordring talte Joseph i omtrent halvanden Time om Gjenstanden Giftermaal, da de önskede at höre hans Mening herom. Fra dette Öjeblik begyndte Joseph at nyde mere Frihed.

Medens de endnu opholdt sig i Pawpaw Grove, kom man til Kundskab om, at Dommer Eaton var fraværende paa et Besög til New York, hvorfor Selskabet, i hvilket ogsaa Josephs tre Prokuratorer befandt sig, vendte tilbage til Dixon. Her blev Joseph atter lukket inde i et Værelse og bevogtet igjennem Natten.

Men Befrielsens Time var nær forhaanden. Den lille Damper

"Amaranth" havde paa sin Vej nedad Mississippi Floden bragt Josephs Ven og Sendebud, Broder William Clayton, til sit Bestemmelsessted, og Hyrum blev snart underrettet om alle Enkeltheder ved Josephs Arrestation. De Hellige vare netop til Forsamling, da Clayton ankom, og Hyrum rejste sig strax og anmodede Brödrene om at möde ham i Frimurerlogen inden 30 Minuter. Da Hallen snart blev overfyldt af tilströmmende Brödre, besluttede man at hæve Forsamlingen dersteds og begive sig hen til den nærliggende Grönning. Efterat der her var dannet en aaben Firkant, skred Hyrum til at fortælle dem Alt, hvad Broder Clayton havde meddelt ham med Hensyn til Josephs Arrestation og den Behandling, han havde lidt af Reynolds og Wilson m. m.

Hyrum önskede, at et Kompagni Brödre skulde tage afsted og paase, at Joseph blev vederfaret Ret. Over 300 Mand meldte sig öjeblikkelig som Frivillige, men da dette var mere, end der behövedes, gjordes der et Udvalg af dette Tal. Generalerne Wilson Law og Charles C. Rich begave sig paa Vejen samme Aften med omtrent 175 Mand tilhest. Forinden de toge afsted, erklærede Wilson Law, at han ikke vilde gaa et Skridt, medmindre han kunde faa Penge til Udredelsen af sine Udgifter. Præsident Brigham Young sagde, at Pengene skulde blive bragte tilveje, uagtet han dengang ikke vidste, hvor den förste Dollar skulde komme fra. Efter to Timers Forlöb havde han laant 700 Dollars, hvilket Belöb han overleverede i Hyrum Smiths og Wilson Laws Hænder. Foruden dette Selskab, der rejste tillands, afsejlede John Taylor tilligemed et Kompagni paa 75 Mand med "The Maid of Iowa"—en lille Dampbaad, som for en Del tilhörte Joseph og förtes af Kaptejn Dan Jones. De rejste ned ad Mississippi Floden saalangt som til Illinois Flodens Munding og sejlede derpaa op ad denne, i den Hensigt at holde Öje med de forbisejlende Dampskibe og saaledes muligens hindre hans Bortförelse paa et af disse.

Imidlertid var Joseph, som man vil erindre, med Selskab vendt tilbage til Dixon paa Grund af Efterretningen om Dommer Eatons Bortrejse. Den nævnte *Habeas-corpus* Skrivelse blev derfor sendt tilbage med Paaskriften "Dommeren fraværende," og en anden udstedt istedet.

I et Raad, som Joseph derpaa holdt med sine Venner og Raadgivere, bestemte han sig til at tage til Quincy for at faa sin Sag paadömt dersteds af Dommer Stephen A. Douglas. Selskabet bröd derfor op fra Dixon om Morgenen den 26de Juni og tilbagelagde samme Dag 40 Mile. Den næste Dag bad Joseph om Tilladelse til at maatte sidde op og ride, hvilket blev ham nægtet af Reynolds, men ved Hr. Walkers og Sheriff Campbells Forbön blev det ham tilladt at bytte Sæde med Walker og kjöre med dennes Svigersön, Hr. Montgomery, i en Enspændervogn. Strax efter mödte de to af Brödrene fra Nauvoo, Peter W. Conover og William S. Cutler. Joseph fölte meget bevæget over at se disse Venner,

der vare komne for at möde ham, og bemærkede til Montgomery: "Jeg skal ikke gaa til Missouri denne Gang; dette er mine Drenge." Medens de endnu talte sammen, kom adskillige andre Brödre tilstede, som havde redet i Forvejen for Hovedstyrken, og forenede sig med Resten af hans Fölge. Joseph bemærkede derpaa til Reynolds: "Nu, Reynolds, kan jeg have den Fornöjelse at ride gamle Joe Duncan." Dette var en af Josephs Yndlingsheste, som Broder William Clayton havde redet fra Nauvoo. Ikke saasnart havde Reynolds og Wilson faaet Öje paa disse Brödre, för de bleve betagne af Frygt. Broder Conover, der var bekjendt med Wilson, spurgte ham, hvad der var ivejen, og om han havde Koldfeber, thi saadan skjælvede han. Reynolds önskede at vide, om Jim Flack var iblandt de Ankomne. Det blev ham fortalt, at han ikke var, men at han den næste Dag ved samme Tid vilde faa ham at se. "Da," udbröd Reynolds, "er jeg dödsens, thi jeg kjender ham fra gammel Tid." Conover sögte at berolige ham og sagde, at Ingen vilde skade ham, men han vedblev at skjælve som et Æspelöv. Broder Markham traadte derpaa hen til ham og tog ham i Haanden. Reynolds önskede at vide, om han mödte ham som Ven eller Fjende, hvortil Broder Markham svarede, at de vare Venner undtagen for Loven, der maatte have sin Gang.

Man fortsatte derpaa Rejsen og ankom, efterat Mörket var faldet paa, til Andover. Medens man overnattede her, havde Broder Markham ufrivillig Lejlighed til at overhöre en Samtale mellem Reynolds, Wilson og Værten, der raadsloge med hverandre om, hvorledes de bedst skulde kunne tilvejebringe en Styrke, som med Magt kunde bemægtige sig Joseph og ufortövet före ham til Mundingen af Rock River, hvor der holdtes et Antal Mænd i Beredskab til at före ham videre over Floden til Missouri. Broder Markham fortalte Sheriffen for Lee County, hvad han havde hört; denne beordrede strax en Vagt udstillet, for at Ingen i Löbet af Natten skulde passere ind eller ud af Huset uden at blive bemærket.

Efterat have forladt Andover den fölgende Dag, droge de videre til Udspringet af Elliston Creek, hvorfra Reynolds önskede at tage direkte til Mundingen af Rock River og derfra med Dampskib til Quincy; men Broder Markham modsatte sig denne Plan og sagde, at de vare ekviperede for Rejsen og havde besluttet at tilbagelægge Vejen overland. Reynolds og Wilson svore ved Herren, at de aldrig i levende Live vilde gaa til Nauvoo og trak deres Pistoler og rettede dem mod Broder Markham. Denne vendte sig koldblodig om til Sheriff Campbell og bemærkede: "Da disse Mænd toge Joseph tilfange, berövede de ham ethvert af hans Vaaben indtil endog hans Lommekniv. De ere nu Deres Fanger, og jeg forlanger, at De skal fratage dem deres Vaaben, thi det er overensstemmende med Loven."

De nægtede imidlertid at udlevere dem. Man gjorde derpaa Sheriffen opmærksom paa, at dersom *han* ikke saa sig istand til at fratage dem Vaabnene, var der Mænd nok tilstede, som i Egenskab af en Posse let kunde gjöre det. Med en ikke ringe Uvillie udleverede de derpaa Sheriffen deres Vaaben.

Efter en Dagsrejse paa omtrent 40 Mile gjorde de Holdt ved en Bondegaard i Nærheden af Monmouth og opsloge her deres Nattekvarter. Broder P. W. Conover, der tilfældigvis befandt sig udenfor, saa strax efter Reynolds, Wilson og Landmandens Sön komme ud af Huset og forsigtig nærme sig Stalden. De havde i Samraad fattet en ny Plan, som gik ud paa at sikre sig Hestene, ile til Monmouth, faa en Pöbel bragt paa Benene og med denne anfalde Huset samme Nat, sikre sig Joseph og före ham til Mundingen af Rock River, hvor Dampskibet laa og ventede paa dem. För de imidlertid saa sig istand til at gjennemföre deres Plan, bleve de tagne i Forvaring af Sheriff Campbell, og under tilstrækkelig Vagt bevogtede igjennem Natten.

Den 29de Juni mödte Selskabet William og Wilson Law og omtrent 70 andre Brödre, som havde gjennemstrejfet Landet i den Retning, hvor de ansaa det for sandsynligst, at de vilde kunne træffe ham; og da de den fölgende Dag befandt sig i Nærheden af Nauvoo, toge Josephs Hustru, hans Broder Hyrum og flere af Stadens fornemste Borgere, med Nauvoo Musikkorps i Spidsen, dem ligeledes imöde og eskorterede dem ind i Staden.

Situationen var ellers ganske mærkelig. Joseph var Reynolds og Wilsons Fange; disse vare igjen blevne gjorte til Arrestanter af Sheriff Campbell, som atter havde stillet dem under Oberst Markhams Opsyn, medens hele Kompagniet stod under Bevogtning af Brödrene fra Nauvoo, der tilsaa, at Ingen undslap. Men Josephs Ankomst til Nauvoo havde just ikke megen Lighed med en Arrestants; den havde snarere Lighed med en hjemvendende Erobrers Triumftog. Scenen var overmaade interessant. Som Processionen nærmede sig Staden, saas Gaderne paa begge Sider opfyldte af Tilskuere, hvis Aasyn straalede af Glæde over endnu en Gang at se deres elskede Profet og Leder i Sikkerhed. Under Mængdens begejstrede Hurraraab, Kanonernes Torden og den störste Enthusiasme marscherede Joseph ind i Staden. Saa stor var Begjærligheden efter at se ham og iagttage ham paa nært Hold, at der udfordredes et större Antal Mænd for at holde Mængden tilbage og give Processionen Lejlighed til at drage frem. Hans bedagede Moder befandt sig hjemme i hans Hus og ventede med Længsel paa hans Ankomst. Ikke saasnart havde hun faaet Öje paa ham, för hun ilede ham imöde, kastede sig i hans Arme og önskede ham Velkommen under en Ström af Glædestaarer.

Josephs Venner, der havde ledsaget ham fra Dixon, saa med For

undring paa disse Scener. De havde hört ham kalde en Bedrager og falsk Profet, og havde hört Folk sige, at han skulde være en Tyran, som sögte at undertrykke sine Tilhængere og vinde Magt og Rigdom paa deres Bekostning. Men den Grad af Kjærlighed og Hengivenhed, som allevegne blev lagt for Dagen for ham, kunde umulig være den Tribut, som et Folk i det frie Amerika bragte og lagde for dens Födder, som havde bedraget og undertrykt dem. Det kunde umulig være Svig og Vold, Bedrageri og Uret, som fremkaldte saadanne Scener som disse. Folkets bedste jordiske Ven, deres hengivne Fader, Leder og Raadgiver var bleven bevaret fra en ny og overhængende Fare, og var bleven bragt tilbage til dem igjen; af denne Aarsag bröd deres Hjerters undertrykte Fölelser frem med en saadan Magt, at det næsten forundrede dem selv. Det tog en saa overordentlig Lejlighed som denne, for tilfulde at vise, hvor nær og kjær han var dem.

Mængden syntes ikke villig til at skilles ad, för man havde hört hans Röst. Han besteg derfor et Gjærde og bemærkede i Korthed, at han atter var undsluppen Missourianerne, for hvilket han takkede Herren, og fölte ligeledes til at takke dem for al den Kjærlighed og Hengivenhed, de havde bevist ham, og velsignede dem i Herrens Navn; derpaa underrettede han dem om, at han samme Dags Eftermiddag Kl. 6 vilde tale mere udförlig til dem i Lunden nær ved Templet.

Joseph fandt snart Anledning til at samle glödende Kul paa sine Fjenders Hoved. Omtrent 50 af hans Venner vare nemlig indbudne til Middag i hans Hus, og han gav Reynolds og Wilson, der ogsaa vare tilstede, den överste Plads ved Bordet og lod dem opvarte paa det Bedste af hans Kone, hvem de saa ubarmhjertigt havde nægtet ham at se, da han först blev arresteret. Mænd med en Smule Æres- og Samvittighedsfölelse vilde have fölt sig ydmygede ved en saadan Behandling, og vilde aldrig have hvilet, för de havde givet al den Oprejsning, der stod i deres Magt; men man kunde ligesaa gjerne haabe at bringe Markens vilde Dyr til Omvendelse, som at bringe disse Mænd til Anger og Ruelse over deres skjændige og uværdige Opförsel.

Saasnart Joseph og Selskab havde naaet Nauvoo, traadte Municipalretten dersteds sammen, hvem han strax gjorde bekjendt med den af Assistenten ved Kantslerretten i Dixon udstedte *Habeas-corpus* Skrivelse, men da Reynolds ikke vilde anerkjende den, indsendte Joseph en Petition til Municipalretten, hvori han anförte adskillige vægtige Grunde, hvorfor han troede, at hans Arrestation var ugyldig og i ligefrem Modstrid til Loven, og anmodede Retten om, at en *Habeas-corpus* Skrivelse maatte blive udstedt, ifölge kvilken Reynolds skulde nödes til at bringe ham for Retten uden Ophold. Fölgelig blev en Stævning udfærdiget og Reynolds befalet at bringe Joseph for Retten; i Tilfælde af, at han nægtede at ville gjöre dette, blev Stadens Marschal bemyndiget til at arrestere

ham. Reynolds sendte Stævningen tilbage med en paategnet Forklaring om hans Forhold til Sagen, hvorefter han overleveredes i Marschallens Hænder. Joseph anmodede derpaa Retten om at maatte faa Lejlighed til at holde sin bebudede Tale til de Hellige, hvilket beredvilligen blev ham tilstaaet. En betydelig Menneskemasse havde samlet sig ved Lunden til det bestemte Klokkeslet, og Joseph holdt her en længere Tale til de Forsamlede, i hvilken han iblandt Andet gav dem en nöjagtig Beskrivelse af Alt, hvad der havde forefaldet under hans Arrestation. Medens han talte, toge Reynolds og Wilson afsted til Carthage og truede med at ville rejse en Milits, som med Magt skulde före Joseph fra Nauvoo.

Den 1ste Juli traadte Retten atter sammen og skred strax til at undersöge *Habeas-corpus* Skrivelsen. Hyrum Smith, Parley P. Pratt, Brigham Young, George W. Pitkin, Lyman Wight og Sidney Rigdon forhörtes som Vidner. Deres Vidnesbyrd var afgjörende. De beskreve med stor Nöjagtighed de Scener, de Hellige havde gjennemgaaet, saavel. som de grusomme og umenneskelige Forfölgelser, de havde maattet udholde fra Folkets og Authoriteternes Side i Missouri. Josephs Sagförere —Walker, Patrick, Southwick og Backman—tiltalte derpaa Retten. De opmuntrede de Hellige til at "forsvare deres Rettigheder, til at staa eller falde, synke eller svömme, leve eller dö. Resultatet blev, at Retten lod en Ordre udstede til Josephs Lösladelse fra al Arrestation og Fængsling, begrundet paa Arrestordrens Ugyldighed og Sagens virkelige Sammenhæng. Ovennævnte Sagförere aflagde tillige Ed paa, at hverken Reynolds eller Wilson vare blevne forulempede eller truede paa nogen Maade under deres Rejse til eller Ophold i Nauvoo, og at de vare tagne dertil af deres egen frie Villie og befandt sig udenfor al Fare. Dette skete for at modbevise de Lögne, som Reynolds og Wilson havde ladet fortælle forat opvække Fordom mod Joseph og de Hellige og faa Offentligheden til at tro, at deres Fange var bleven dem frataget paa en ulovlig Maade og med Vold. Denne beedigede Erklæring var neppe bleven undertegnet, för den Efterretning naaede Nauvoo, at disse skjændige Mænd sögte af al Magt at ophidse Folket til Pöbelvold og vare ifærd med at sende Bud til Guvernör Ford efter en Troppestyrke, for dermed paany at sætte sig i Besiddelse af Joseph. Borgerne i Nauvoo indsendte strax en Petition til Guvernören, hvori de bade ham om, ikke at udstede flere Arrestordrer mod Joseph og protesterede stærkt mod Carthage Bevægelsen. En Gjenpart af Forhandligerne ved Forhöret for Municipalretten og forskjellige andre Dokumenter til nærmere Belysning af Sagen, overleveredes hans Sagförere med Instruxer til saasnart som mulig at faa Guvernör Ford i Tale.

Unders Josephs Fraværelse ankom flere Pottawatomie Hövdinge til Nauvoo for at se ham. De havde först en Samtale med nogle af Brö-

drene, men sagde kun lidet, da de önskede at se den store Profet selv. Hans Navnkundighed var nemlig bleven vidt bekjendt blandt de omkringboende Indianerstammer, der havde hört noksom Tale om den store hvide Profet og hans Folk og Maaden, hvorpaa han og de vare blevne behandlede af deres hvide Naboer. I Bevidstheden om deres egen sörgelige Skjæbne, fölte de sig derfor hendragne til de Hellige og viste sig særdeles venlige mod dem.

Den 2den Juli, Dagen efter Josephs Forhör og Frifindelse, havde han i Forening med flere af de Tolv og andre Ældster en Sammenkomst med disse Indianerhövdinge. Efter nöje at have forvisset sig om ved Joseph selv, at de Tilstedeværende vare hans Venner, begyndte den indianske Ordförer sin Tale saaledes:

"Vi som et Folk have længe været fortrængte og undertrykte. Vi ere mange Gange blevne fordrevne fra vore Hjem og have aftaget betydelig i Antal paa Grund af Krige, saa der nu kun gives faa af os tilbage. Den hvide Mand har hadet os og udgydt vort Blod, indtil det har seet ud, som om der snart ikke vil blive nogen Indianer tilbage. Vi have talt med den Store Aand og den Store Aand har talt med os. Vi have bedet den Store Aand om at bevare os og lade os leve; og den Store Aand har sagt os, at han havde oprejst en stor Profet, Hövding og Ven, som vilde giöre os meget Godt og sige os, hvad vi skulde gjöre, og den Store Aand har sagt os, at Du er Manden (pegende paa Joseph). Vi have nu rejst en lang Vej for at se Dig og höre dine Ord og faa at vide, hvad vi skulle gjöre. Vore Heste ere trætte og vi ere hungrige. Vi ville nu vente og höre dine Ord."

Joseph var i höj Grad bevæget over hans Tale og græd. Han rejste sig derpaa og sagde:

"Jeg har hört dine Ord; de ere sande. Den Store Aand har sagt Dig Sandheden. Jeg er Eders Ven og Broder og önsker at gjöre Eder Godt. Eders Fædre vare engang et mægtigt Folk. De tilbade den Store Aand. Den Store Aand giorde dem meget Godt. Han var deres Ven, men de forlode den Store Aand og vilde ikke höre hans Ord eller holde dem. Den Store Aand forlod dem, og de begyndte at dræbe hverandre og have bestandig siden været undergivne Fattigdom og Nöd.

Den Store Aand har skjænket mig en Bog og sagt mig, at I atter ville blive velsignede. Den Store Aand vil snart begynde at tale med Eder og Eders Börn. Dette er den Bog, Eders Fædre skrev og som jeg har oversat (visende dem Mormons Bog). Denne siger mig, hvad I skulle gjöre. Jeg önsker, at I skulle begynde at bede til den Store Aand og stifte Fred med hverandre og ikke dræbe flere af Eders Brödre; det er ikke godt. Dræb ikke de hvide Mænd, det er ikke godt, men bed den Store Aand om, hvad I behöve, og det vil ikke være længe, för den Store Aand vil velsigne Eder, og I ville dyrke Jorden og bygge

gode Huse ligesom hvide Mænd. Vi ville give Eder Noget at spise og tage hjem med Eder."

Da Profetens Ord bleve oversatte for Hövdingerne, sagde alle, at de vare gode. Joseph lod derpaa en Oxe slagte og tilberede for dem, forsynede dem med nogle flere Heste og lod dem glade og veltilfredse drage hjem.

Samme Aften ankom Dampbaaden "The Maid of Iowa" til Nauvoo efter dens Expeditionstur opad Illinois Floden. De ombordværende Brödre havde stadig holdt skarp Udkig med de forbisejlende Dampskibe, og havde avanceret saalangt opad Floden som til Peru, hvor de traf et Expresbud, der var bleven udsendt af General Rich med Ordre til at melde dem, at de skulle vende tilbage til Quincy. Just som de igjen havde forladt denne Stad, traf de to Mænd i en Baad, af hvem de til deres store Overraskelse og Glæde fik höre, at Joseph allerede var ankommen til Nauvoo. Med glade Hjerter og lette Sind droge de derpaa videre. Ankomne til Nauvoo, marscherede de op til Josephs Hus, foran hvilket de gjorde Holdt og dannede en aaben Firkant. Joseph indfandt sig snart i deres Midte, og efterat have taget dem alle i Haanden og velsignet dem, skred han til at give dem en Beretning om de nærmere Omstændigheder ved hans Arrestation, Fængsling og endelige Befrielse, hvortil Brödrene lyttede med den störste Opmærksomhed og Deltagelse.

Den 3die Juli sammenkaldte de Tolv under Josephs Ledelse en speciel Konference for at vælge Ældster til at gaa til de forskjellige Countier i Staten og forkynde Evangeliet samt oplyse Almenheden om de virkelige Kjendsgjerninger ved hans sidste Arrestation. 82 Ældster beskikkedes til denne Mission.

Ved Middagstid den samme Dag vendte General C. C. Rich og hans Kompagni paa 25 Mand tilbage fra deres Expedition efter Joseph. De havde udfört en af de hurtigste og mest möjsommelige Marscher, som Historien kan opvise, idet de havde tilbagelagt omtrent 500 Mile paa syv Dage med de samme Heste og i det varmeste Vejr. Iblandt de mange Tildragelser, som forefaldt paa denne Rejse, fortælles Fölgende:

"Tidlig om Morgenen den 2den Juli begav Jesse B. Nickols sig ind i Landsbyen Galesburg, vækkede en Grovsmed og bad ham om at sko sin Hest. Det traf sig at være en Söndag, og Grovsmeden, der var en presbyteriansk Troesbekjender, afslog at ville udföre Arbejdet, medmindre han fik dobbelt Betaling derfor. Han troede sandsynligvis, at det var urigtigt at arbejde om Söndagen, men dersom han kunde blive godt betalt for sit Arbejde, var han dog villig til at löbe Resikoen ved sin Bröde. Nickols gik ind paa hans Forlangende, og Smeden tog fat paa Arbejdet. Som han var ifærd med at beslaa Hesten, passerede Kompagniet igjennem Byen, hvorved Indvaanernes Nysgjerrighed blev betydelig

vakt. Arbejdet var snart tilende og Broder Nickols stod just i Begreb med at betale Smeden, da Stedets presbyterianske Præst kom tilstede og lod Smeden vide, at han mindst burde forlange en Dollar pr. Sko, "thi," sagde han, "de ere Mormoner, og Du, som er Kirkemedlem, har skoet denne Mormons Hest paa en Söndag; Du burde blive bragt for Menigheden derfor." Da Smeden hörte dette af sin Præst, forlangte han to Dollars for sit Arbejde istedetfor den ene, som de vare blevne enige om. Nichols rakte ham Dollaren, men Præsten sagde, at han burde ikke modtage den og begyndte at udskjælde Joseph Smith for en Bedrager og sagde, at han burde hænges etc. Smeden tog alligevel mod Dollaren, men forlangte mere, hvorpaa Nichols gav Præsten et Spark paa hans Æressæde, besteg sin Hest og red bort under Tilskuernes lydelige Bifaldsraab."

Den 4de Juli fejredes paa en höjtidelig Maade af Nauvoos Borgere Tvende Forsamlinger afholdtes i Lunden i Löbet af Dagen, ved hvilke der var mellem 13 og 15,000 Mennesker tilstede. Om Formiddagen holdt Ældste Orson Hyde en for Lejligheden meget kraftig og passende Tale, og om Eftermiddagen talte Parley P. Pratt og Joseph til stor Opbyggelse for de Hellige. Ud paa Dagen ankom tre Dampbaade fra tre forskjellige Steder, medbringende mellem 800 a 1,000 Personer, til Staden. Ved hver Baads Ankomst bleve de Besögende af Stadens Musikkorps eskorterede til Forsamlingsstedet, hvor passende Sæder holdtes i Beredskab for dem og hvor de hilsedes Velkommen under Kanonsalut. En Deltager i Expeditionen fra Quincy udtaler sig om sit Besög til Nauvoo i "*The Quincy Whig*" saaledes:

"Jeg forlod Quincy den mindeværdige 4de Juli ombord paa det prægtige Dampskib "Annawan," Kaptejn Whitney, i Forening med et stort Antal Damer og Herrer af denne Stad paa en Lysttur til den vidt berömte Stad Nauvoo. Dampskibsofficerernes Venlighed og den hjertelige Modtagelse, vi nöd, fra Befolkningens Side i Nauvoo ved Ankomsten dertil, bringer mig til at aflægge dem min saavelsom enhver af Passagernes Tak, da jeg er overbevist om, at Enhver föler lige taknemmelig for den der oplevede Fornöjelse.

Vi forlode Quincy Kl. halv 9 og ankom til Nauvoo omtrent Kl. 2 Eftermiddag, hvor vi modtoge en Indbydelse fra Profeten til at overvære en i Dagens Anledning afholdt Tale, medens to Kompagnier af Legionen sendtes for at eskortere os til Lunden (paa Bakken i Nærheden af Templet), hvor Talen skulde holdes. Da vi naaede Toppen of Bakken, bleve vi saluterede af det der opstillede Artilleri og droge derpaa videre til selve Lunden, hvor vi nöde en hjertelig Modtagelse af Profeten og hans Folk.

Den uhyre Folkemasse, som her havde samlet sig for at höjtideligholde Dagen for den amerikanske Uafhængighed, overbeviste mig om, at

Mormonerne vare blevne grovt belöjede, og at de agte, elske og ære vort Lands frie Institutioner samt paaskjönne de Patrioters Opofrelser og Blodsudgydelse, som grundlagde dem. Jeg har aldrig seet et mere ordentligt, net og gjæstfrit Folk end Mormonerne, eller en mere interessant Befolkning, som ogsaa deres driftige Stads Udseende godtgiör. Nauvoo maa nödvendigvis under slige Borgeres Indflydelse og Foretagelsesaand, som den nu besidder, i Forbindelse med dens egne naturlige Fordele efterhaanden blive en folkerig og velhavende Fabrikstad.

Dagens Höjtidelighed aabnedes med en smuk og passende Bön af en Ældste, hvis Navn jeg ikke kjender, hvorpaa der fulgte en livlig og underholdende Vokal- og Instrumentalmusik. Dernæst holdtes selve Festtalen, der var en særdeles elegant, smagfuld og rörende Tale.

Vi begave os paa Hjemrejsen omtrent Kl. 6, alle tilsyneladende vel tilfredse med Nauvoo og taknemmelige for dens Borgeres venlige Modtagelse. En Borger af Quincy."

Den 12te s. M. nedskrev Ældste William Clayton i Hyrum Smiths Nærværelse Aabenbaringen om det celestiale Ægteskab, som den löd fra Profetens egne Læber. (Se ny Udgave af Pagtens Bog, Side 423.)

Det gik alt mere og mere op for Joseph og de Hellige, at de umulig kunde stole paa noget politisk Parti med Hensyn til Opnaaelsen af deres Rettigheder som amerikanske Borgere. Paa Grund af deres Enighed i Valgsager holdt de Udfaldet af Valgene i deres egen Haand til deres Fjenders store Forbitrelse. Ved det sidst afholdte Valg havde tvende Politikere stillet sig som Kandidater til Statens Guvernör-Embede. Den ene af disse, nemlig Joseph Duncan, havde sagt, at om Folket valgte ham, vilde han udrydde "Mormonerne" og fratage dem deres Frihedsbrev (Kjöbstadsrettigheder). Han haabede naturligvis ved Hjælp af disse Löfter at sikre sig deres Fjenders Stemme. Den anden Kandidat var Thomas Ford, der i sine Taler lod til at være en Smule mere liberal og at ville tilstaa Enhver sine Rettigheder, hvorfor de Hellige i Almindelighed stemte paa ham og han blev ogsaa valgt. Men han var en Politiker og en Politikers Lykke beror, som man nok veed, for en stor Del paa hans Popularitet, og ligesom en vis Politiker engang sagde, saaledes tænkte ogsaa Hr. Ford. "Mine Herrer," sagde Politikeren, idet han lagde Haanden paa Hjerte, "dette er mine Fölelser—en ærlig Mands, ja en ærlig Politikers Fölelser, men, mine Herrer og Medborgere, *dersom de ikke behage Eder, kunne de forandres!*"

Saasnart Reynolds saa sin Plan forfejlet med Hensyn til at före Joseph til Missouri, indsendte han en Petition til Guvernör Ford, om at faa en Afdeling Tropper til at være sig behjælpelig ved hans Paagribelse paany. Ford havde imidlertid modtaget Dokumenter af en modsat Beskaffenhed fra Indvaanerne af Nauvoo og Josephs Prokuratorer, der

vare Egnens mest indflydelsesrige Mænd; og da en af dem, nemlig den för omtalte Cyrus H. Walker, tillige var Medlem af Whigpartiet—Ford selv var Demokrat,—stod han ifare for at blive blotstillet af dem og skadet i politisk Henseende, dersom han ikke handlede nogenlunde rimeligt. Af denne Aarsag vovede han ikke at opfylde Reynolds's Begjær, uden nærmere at undersöge Sagen. Han sendte derfor Bud til Nauvoo efter en Gjenpart af de i Sagen fremkomne Vidnesbyrd og udbad sig Oplysning om de for Retten afgivne Erklæringer med Hensyn til de Helliges Fordrivelse fra Missouri. Som Fölge af den indhentede Oplysning besluttede Guvernören, ikke at efterkomme Reynolds's Opfordring.

Hele Staten var forövrigt paa denne Tid i betydelig Oprör, eftersom man var ifærd med at vælge Repræsentanter til Kongressen og det ene Parti beskyldte det andet for Bedrageri ved Valgene, hvis endelige Udfald fandt Sted den 7de August. Borgerne i Nauvoo stemte i Almindelighed paa Demokraternes Kandidat, medens Joseph selv, overensstemmende med et Löfte, han tidligere havde givet Whiggernes Kandidat, Hr. Cyrus H. Walker, stemte paa denne. "*The State Register*," et demokratisk Blad, der udgaves i Springfield, Ill., sagde i sit Forsvar for Guvernör Ford, at han allerede 11 Dage, förend Valget fandt Sted, havde besluttet, ikke at udkommandere Militsen og at han havde underrettet Guvernör Reynolds af Missouri herom. Den 14de tilskrev han Reynolds et længere Brev, hvori han nærmere forklarede Aarsagen til denne sin Beslutning. Han paastod saaledes, at Statens Love vare blevne opfyldte i enhver Henseende. En Arrestordre var bleven udstedt for Josephs Paagribelse; han var bleven paagreben og paa lovformelig Maade udleveret til den af Staten Missouri i samme Anledning udsendte Agent. Ingen Sagförelse eller Rettergang var bleven forstyrret eller hindret i sin lovlige Gang, ejheller var nogen Embedsmand bleven fornærmet eller hindret i Udövelsen af sin Pligt. Han havde paa sin Side gjort Alt forat fyldestgjöre Lovens Krav og sluttede med at sige, at "i hvilket Lys man end vil betragte Sagen, kan jeg ikke indse, at Omstændighederne for Nærværende ere af en saadan Beskaffenhed, at de skulde nödvendiggjöre Militsens Indkaldelse overensstemmende med Lovens Forordning i denne Stat."

Endnu engang var det mislykkedes Missourianerne at faa Joseph tilfangetagen og dræbt, dog opgave de ingenlunde Forsöget. I Forventning af, at Guvernör Ford skulde indkalde Militsen og saaledes med Magt sætte sig i Besiddelse af ham paany, havde General Moses Wilson, der var saa berygtet for sine tidligere Forfölgelser af de Hellige i Missouri, taget over til Illinois med 10 eller 12 Mand, hvor han havde opholdt sig i en 2 a 3 Ugers Tid, i Haab om at faa Lejlighed til at före Joseph tilbage til Missouri. Men denne Fornöjelse skulde blive ham

forment. Guvernör Fords Beslutning havde tilintetgjort deres Plan, og Wilson og hans Bande havde havt deres Udgifter og Besvær forgjæves. Joseph befandt sig i Sikkerhed hos sine Venner i Nauvoo.

Höjst utilfredse over Udfaldet af denne Rettergang, sammenkaldte Pöbellederne i Carthage og andre Steder i Hancock County et Möde i Raadhuset dersteds den 19de August 1843, og beskikkede en Komite til Affattelsen af Resolutioner, som tænktes vedtagne af Mödet. Denne Komite bad sig imidlertid fritaget for Udförelsen af dette Hverv, og anbefalede istedet Beskikkelsen af en Komite, bestaaende af 6 Mænd, til Affattelsen af Resolutioner og sammes Fremlæggelse for et fremtidigt Möde. Denne nye Komite blev beskikket og bestod af fölgende Mænd: Walter Bagley, F. J. Bartlett, Stephen Owen, Stephen H. Taylor, Valentine Wilson og Joel Weston. Det næste Möde afholdtes den 6te Septbr., ved hvilket nævnte Komite fremlagde en længere Skrivelse, som foruden en lang Indledning tillige indbefattede ti Resolutioner, der vare affattede i et bittert og harmfuldt Sprog og tilstrækkelig röbede deres Hensigter. I en af disse Resolutioner forpligtede de sig paa det Bestemteste til at staa hverandre bi ved Josephs Paagribelse, i Tilfælde Myndighederne i Missouri skulde fremkomme med en ny Fordring paa ham og Guvernören af Illinois skulde være dem behjælpelig hermed. De forbandt sig ogsaa til, i Tilfælde af et Sammenstöd, at ville hjælpe og forsvare hverandre til det Yderste. Komiteer nedsattes i de forskjellige Valgdistrikter med Ordre til at vedligholde en stadig Forbindelse med Centralkomiteen i Carthage; men dette var ikke Alt, de sögte ogsaa at faa de omliggende Countier til at antage samme Plan, for saaledes bedre at kunne före deres Korstog imod Joseph og de Hellige. Det skjændigste af Alt var dog Vedtagelsen af en Resolution, der paalagde Mödets Præsident at sætte sig i Forbindelse med Guvernören af Missouri, og paa en eller anden Maade faa ham til at fremkomme med en ny Fordring paa Joseph, i hvilket Tilfælde de vilde gjöre Alt for at fuldbyrde Ordren.

Da Reynolds var vendt tilbage til Missouri, gav han en saadan Beretning om Maaden, hvorpaa han havde forfejlet sin Hensigt med Hensyn til at bortföre Joseph, at man i Almindelighed bibragtes den Anskuelse, at han var bleven slet behandlet af ham og hans Venner. Nogle begyndte derfor at tale om at holde hele Staten Illinois ansvarlig for Josephs Lösladelse, og truede endog med, at dersom Illinois ikke udleverede ham, vilde der opstaa Forviklinger mellem de to Stater. Missouri, sagde de, vilde have Joseph forhört eller gjöre Alt, hvad Konstitutionen tillod for at indskrænke Samfærdselen mellem Borgerne af de to Stater. Dette var imidlertid kun Altsammen Ordbram. De vidste meget vel, at de ikke havde en Skygge af Undskyldning for deres Forsög paa at arrestere og bortslæbe ham til Missouri; dette i Forbindelse med Bevidst-

heden om deres egen Bröde, hvorfor de fortjente den strængeste Straf, bragte dem til at föle modfaldne og var det sidste aabne Forsög, de gjorde, paa at faa ham i deres Magt.

Trods disse ubehagelige Forhold fortsatte de Hellige deres vanlige Sysler og foretoge Forbedringer i forskjellige Retninger. Arbejdet paa Templet skred under Omstændighederne raskt fremad, og den ene offentlige og private Bygning opförtes efter den anden. Staden hævede sig snart til betydelig Anseelse og kunde allerede rose sig af et Indbyggerantal paa over 15,000. Evangeliets Forkyndelse i Adspredelsen fortsattes med usvækket Iver, og Missionærer udsendtes til flere forskjellige Lande.

EN OG TREDIVTE KAPITEL.

Joseph erklærer offentlig sin Utilfredshed med Sidney Rigdons Fremgangsmaade.—Paapeger Nödvendigheden af, at de Hellige blive et selvopholdende Samfund.—"The Nauvoo Mansion."—Tilintetgjör fuldstændig John C. Calhoons Sofisteri med Hensyn til Læren om Statsrettigheder.—Indsender en rörende Skrivelse til Indvaanerne af sin Födestat, Vermont.—Atter et Exempel paa ulovlig Retsförelse.—Josephs Erklæring om at have en "nærstaaende Brutus" vækker almindelig Uro hos en Del ledende Mænd.—De Hellige vedtage efter nöje Overvejelse en egen Valgseddel med Joseph som Kandidat til det forestaaende Præsidentvalg.—Joseph og de Tolv beslutte at udsende en Undersögelses-Expedition til Klippebjergene.—Yderligere Vidnesbyrd med Hensyn til Messiæ andet Komme etc.

Den af Sidney Rigdon i den senere Tid tagne Fremgangsmaade var af en saadan Beskaffenhed, at Joseph var i höj Grad utilfreds dermed. Han fölte, at han ikke længer kunde opholde ham som en af sine Raadgivere og önskede at blive ham kvit. Saaledes sagdes der bl. A., at Rigdon skulde have havt flere Sammenkomster med Guvernör Carlin og Andre forat faa Joseph arresteret og overleveret i Missourianernes Hænder, hvilket imidlertid Rigdon benægtede paa det Bestemteste og erklærede, at han aldrig havde vexlet et Ord derom med Nogen. I den paafölgende Oktober Konference blev hans Sag forelagt Folket, for hvem Joseph offentlig udtalte sin Utilfredshed med ham som Raadgiver og sagde, at han siden deres Flugt fra Missouri ingen virkelig Gavn havde havt af hans Arbejde. Sidney Rigdon holdt derpaa en længere Tale til sit Forsvar og sluttede med at appellere til Josephs og de Helliges Medfölelse. De Hellige rörtes i höj Grad over hans Bemærkninger, men Joseph forblev urokkelig; at dömme efter sin tidligere Erfaring, kunde han ikke længer stole paa hans Stadighed og Oprigtighed. Josephs Broder Hyrum, saavelsom Ældsterne Almon W. Babbitt og William Law, der var Josephs anden Raadgiver, bade om Skaansel paa hans Vegne, hvorefter William Marks, der fungerede som Stavens Præsident, foreslog, at Sidney Rigdon tillodes at beholde sin Stilling som Josephs Raadgiver, hvilket Forslag derpaa vedtoges, men Joseph rejste sig og sagde: "Jeg har kastet ham af mine Skuldre og I have atter lagt ham paa mig. I kunne bære ham, men jeg vil ikke."

Ikke længe efter Afholdelsen af denne Konference holdt Joseph en Tale, hvori han paapegede Nödvendigheden af, at de Hellige bleve et

selvopholdende Samfund og anförte Maaden, hvorpaa dette bedst kunde ske.

"Der er," sagde han bl. m. A., "altfor mange Kjöbmænd iblandt Eder. Jeg skulde lide at se mere Uld og Raamaterialer istedetfor saameget fabrikeret Gods, og skulde önske at se Pengene blive bragt hertil og anvendt til de Fattiges Betaling for Fabrikationen af Varerne.

Istedetfor at tage andensteds hen og kjöbe Varer, lad Pengene blive i Landet og opkjöb Korn, Huder, Hör, Uld og forarbejd det selv. Jeg erklærer i Herrens, den almægtige Guds Navn, at jeg ikke vil opholde Andet i Kirken, end hvad der er dydigt, retfærdigt og godt.

Vi kunne ikke opbygge en Stad med Kjöbmandsgods. Jeg vilde ikke löbe efter Kjöbmændene, men hellere saae en Smule Hör, selv om jeg kun havde en Haveplet, og tilvirke Klæde deraf."

Nauvoo blev i de Dage ofte besögt af Fremmede fra forskjellige Dele af Landet, som af Nysgjerrighed kom for at se Joseph, Folket og den forunderlige Stad, der var bleven anlagt paa et af de smukkeste Steder ved Mississippi Floden. Störstedelen af disse toge sædvanlig ind til Profeten, der aldrig beregnede dem Noget for deres Ophold. Fra Kirkens Grundlæggelse af havde hans Hus været et Hjem og Hvilested for Tusinder, og hans Familie havde ofte selv været foruden Föde, efterat have givet Alt, hvad de havde, til Fremmede. Han var en liberal og ædelmodig Mand, og havde det staaet i hans Magt, vilde det have været ham en Fornöjelse fremdeles at have kunnet udstrække sin Gjæstfrihed til Enhver, der kom ind under hans Tag, men hans Omstændigheden tillode ham det ikke længer. De stadige Forfölgelser, hvorfor han var udsat, bragte hans Udgifter til at löbe betydelig op og foraarsagede ham megen Ulejlighed. Af disse Grunde saa han sig nödsaget til for Fremtiden at aabne et Hotel for Modtagelsen af de Fremmede og gav Stedet Navn af "The Nauvoo Mansion." Dette bestod af en stor og rummelig Bygning, som paa den Tid afgav bedre Bekvemmelighed og havde et rigere forsynet Kjökken end noget andet Hotel ved Övre-Mississippi. En af Mursten for Hotellets Brug solid opfört Stald afgav tillige Staldrum for 75 Heste foruden Plads til Opbevaringen af den fornödne Furage for nævnte Antal Dyr.

"The Mansion" aabnedes omtrent i Midten af November 1843, men allerede i Begyndelsen af det paafölgende Aar overdrog han dets Bestyrelse til Ebenezer Robinson, der mod en aarlig Afgift lejede det Hele med Undtagelse af tre Værelser, som Joseph forbeholdt sig til sin og Families private Brug.

I November 1843 tilskrev han de forskjellige Kandidater til de Forenede Staters Præsidentembede for at forhöre sig om, hvad deres Fölelser var med Hensyn til de Hellige som et Folk og hvad de agtede at gjöre for at udjævne den Skade, de Hellige havde lidt i Missouri. Navne-

ne paa disse Kandidater vare: John C. Calhoun, Lewis Cass, Richard M. Johnson, Henry Clay og Martin Van Buren. John C. Calhouns Svar var særlig karakteristisk. Han var Nationens förste og mest fremragende Talsmand for Læren om Statsrettigheder og svarede i Korthed, at dersom han blev valgt, vilde han bestræbe sig paa at före Regjeringen overensstemmende med de Forenede Staters Konstitution og Love, og da disse ikke gjorde nogen Forskjel mellem Borgere af forskjellige Troesbekjendelser, vilde han heller ikke gjöre nogen; "men," tilföjede han, "da De hentyder til Sagen i Missouri, nöder Oprigtighed mig til at gjentage, hvad jeg sagde Dem i Washington, at ifölge mine Anskuelser vedkommer Sagen ikke Forbundsregjeringen, hvis Magt er indskrænket og bestemt."

Joseph sendte ham en Skrivelse som Svar paa dette Brev, hvori han saa fuldstændig tilintetgjorde Calhouns Sofisteri, at hvorsomhelst den læstes—og den vandt en meget vid Udbredelse—blev man slagen af den store Modsætning mellem Calhouns snævre og indskrænkede Begreber med Hensyn til Forbundsregjeringens Myndighed og de brede patriotiske og virkelig nationale Anskuelser, som Joseph nærede.

Med Hensyn til Læren om Statsrettigheder bemærkede Joseph: "Denne Lære tjener kun til at opfostre en vilkaarlig Pöbel. Den er et forraadnet Aadsel—en Stank, som vil opstige som et Stankoffer for den Almægtige.

De skulle blive undertrykte, ligesom de have undertrykt os, ikke af "Mormoner," men Andre, som ere ved Magten. De skulle drikke et Drikoffer—den bitreste Bærme—ikke ved "Mormonernes" Haand, men en slettere Kilde end dem selv. Gud skal forbande dem."

Ifölge Calhouns Theori havde Forbundsregjeringen ingen Ret til at blande sig i nogen enkelt Stats Anliggender, langt mindre holde nogen enkelt Stat ansvarlig for dens Handlemaade ligeoverfor Individer eller Samfund. Det er indlysende, at en saadan Lære tilintetgjör selve Konstitutionens Grundvold og aabner Dören vidt for Uenighed, Strid og Borgerkrig. Dersom en saadan Anskuelse var rigtig, vilde Konstitutionen være til ingensomhelst Nytte. Den saa höjt lovpriste Union vilde kun være en Samling af uafhængige Stater, hvori hver enkelt vilde beholde sin Suverænitet og naarsomhelst kunne byde Hovedregjeringen Trods. I Besiddelse af saadanne Anskuelser var det ikke saa underligt, at Calhoun mente, at Forbundsregjeringen ingen Ret havde til at give de Hellige Oprejsning for de mod dem begaaede Forseelser i Missouri. Ifölge hans Lære var sidstnævnte Stat fuldstændig uafhængig og maatte overlades til sig selv, hvad dens Bedömmelse af Ret og Retfærdighed ved Afstraffelsen af Forbrydelser, der maatte være begaaede inden dens Omraade, angik. Dersom Guvernören og Statens Embedsmænd skulde finde for godt at træde Lovene under Födder, anföre Pöbelhobe, myrde, plyndre og udrydde en hel Del af dens Borgere i Lighed med, hvad der var vederfaret de Sidste-Dages Hellige, kunde Forbundsregjeringen Ingen-

ting gjöre for at forhindre det, og der vilde intetsomhelst Middel være mod disse Onder.

Ifölge hans Lære var Benævnelsen Borger af de Forenede Stater af ingensomhelst Værdi. Den enkelte Person var Borger af den Stat, hvor det traf sig, at han boede, men kunde ikke gjöre Fordring paa Erstatning af Hovedregjeringen for Krænkelser, der maatte være begaaede af en selvstændig Stat, medmindre sidstnævnte selv valgte at give den fornödne Oprejsning. Som Fölge heraf troede han ogsaa, at en Stat havde fuld Ret, naarsomhelst den önskede, til at træde ud af Unionen eller med andre Ord oplöse Forbundet. Hans Anskuelser om dette Punkt vandt betydelig Tilslutning blandt Borgerne i de sydlige Stater, og Syd-Karolina, der var hans Födestat, udförte endog praktisk hans Lære, da den som bekjendt i December 1860 vedtog Bestemmelsen om dens Udtrædelse af Unionen og derved ligefrem gjorde Oprör mod Forbundsregjeringen. Selv döde han för Udtrædelsen fandt Sted, men i de Lærdomme, han udbredte, efterlod han sit ulykkelige Fædreland en sörgelig og höjst beklagelig Arv.

Josephs Anskuelser vare ganske det Modsatte af Calhouns. Hans Lære var, at de Forenede Staters Konstitution dannede en Regjering og ikke blot et Forbund. Hver enkelt Stat havde frivillig givet Afkald paa saameget af sin Magt, at de alle i Forening udgjorde een fælles Nation; fölgelig havde de ikke beholdt hele deres Selvstændighed, men havde opgivet flere væsentlige Punkter i samme til Fordel for Forbundsregjeringen. Enhver Stats Borgere skyldte allerförst Troskab mod de Forenede Staters Regjering—kun disse bare det stolte og værdige Navn af amerikanske Borgere, og dersom nogen af dem blev berövet sine Rettigheder formedelst Lovenes slette Forvaltning eller paa Grund af Pöbelvold i den Stat, hvor han boede, havde han Ret til at appellere til Forbundsregjeringen; og dersom hans Sag var retfærdig, havde Hovedregjeringen den nödvendige Myndighed til at gjenindsætte ham i hans Rettigheder, selv om det tog hele Unionens Styrke til at gjöre det. For at bruge hans eget udtryksfulde Sprog: "Dersom Hovedregjeringen ingen Magt har til at gjenskjænke fordrevne Borgere deres Rettigheder, födes og opfostres der et Monstrum af en Hykler paa Folkets surterhvervede Bekostning."

Havde hans Anskuelser om dette Punkt havt Indflydelse paa Præsidenten og Kongressen, vilde den paafölgende skrækkelige Krig maaske være bleven undgaaet, thi Lovens Overhöjhed og Forbundsregjeringens Myndighed vilde være bleven hævdet og Missouri bleven lært en Lexie, som vilde have havt en gavnlig Indflydelse paa enhver Hylder af saakaldte Statsrettigheder i Landet. Men den Vankelmodighed, Ubestemthed og Uærlighed, der dengang i saa höj en Grad besjælede Mænd i höje Stillinger, forhindrede dette, og hvad have Fölgerne været? En frygtelig Krig har hærjet Landet, Tusinder paa Tusinders Blod er bleven udgydt,

Sorg og Elendighed har været udbredt over det ganske Land og Enden er endnu ikke kommen. Med Sandhed sagde Joseph, at om de Sidste-Dages Hellige ikke bleve gjenskjænkede alle deres Rettigheder og erstattede for alle deres Tab, vilde Gud komme frem af sit Skjulested og revse denne Nation med en svar Revselse, ja en fortörnet Guds retfærdige Vrede skulde hjemsöge Nationen med ligesaa megen Kummer og Ve, som Frihedens Zefyr tidligere havde gjennemviftet Landet med Glæde og Fryd.

Flere af Ældsterne indsendte Bönskrivelser til deres respektive Födestater, hvori de paa en kraftig og rörende Maade fremsatte den Uret og Undertrykkelse, der var bleven dem tilföjet af Staten Missouri. Joseph skrev selv en rörende Skrivelse til Indvaanerne af sin Födestat, Vermont. Efterat have givet en Skitse af deres Lidelser, sagde han:

"Efter derfor gjentagende Gange at have gjort Forsög paa at erholde Oprejsning ved Landets Domstole, hvortil Enhver ifölge Rettens Regler i lignende Tilfælde henvender sig, nödes jeg til at appellere til min Födestats Ære og Patriotisme—til de "grönne Bjergdrenges" Höjsind og Tapperhed; thi naarsomhelst gjennem Verdens forskjellige Tidsaldre en Nation, et Rige, en Stat, en Familie eller et Individ er bleven tilföjet Fornærmelse eller Skade af en overlegen Magt, har det været Skik og Brug, medmindre Oprejsning strax har fundet Sted, at paakalde Venners Hjælp til Oprettelsen af det Skete. * * *

Med alle disse Kjendsgjerninger for mig og besjælet af en oprigtig Attraa efter at forbedre de Fattiges og Ulykkeliges Stilling blandt Menneskene og om muligt bevæge Enhver til at omvende sig og gjöre bedre, samt med den faste Forsikring, at Gud vil belönne de Retfærdige, er jeg bleven ledet til at opfordre min Födestat til "en Forening af alle oprigtige Mænd" og appellere til de "grönne Bjergdrenges" Ædelmodighed for paa enhver lovlig Maade og ved ethvert lovligt Middel at være mig behjælpelig med at erholde Oprejsning af Missouri, ikke alene for de Ejendele, den har stjaalet og konfiskeret, de Mord, den har begaaet blandt vore Venner eller for vor Uddrivelse af Staten, men for tillige at ydmyge og revse eller fornedre den paa Grund af den Skjændsel, den har paafört vor konstitutionelle Frihed, indtil den har udsonet for sine Synder. * * *

Jeg anraaber de "grönne Bjergdrenge" i min Födestat om at rejse sig i deres Vælde som kraftige Frimænd og ved ethvert hæderligt Middel hjælpe til at bringe Missouri for Retfærdighedens Domstol. Og dersom der endnu er en Hvisken af en Ethan Allens Aand eller et Glimt af en General Starks Skygge, da lad den blande sig med vor Æresfölelse og opflamme vore Hjerter til Forsvar for den lidende Uskyldigheds Sag, for vort vanærede Lands Anseelse og for Guds Æres Skyld; og dersom Missouri —blodbestænkte Missouri—undgaar den Straf, dens Bröde fortjener, eller den Hævn, den med Rette tilkommer, da lad al Jorden bevidne, at

Vermont er en Hykler, en Kujon, og denne Nation politiske Demagogers Mistbænk.

Jeg gjör denne Opfordring til Frihedens Sönner i min Födestat for at erholde Hjælp til at omstyrte syndige Mænds ugudelige Planer. Jeg gjör det for at standse Pöbelens Voldsgjerninger. Jeg gjör det for at beskjæmme ugudelige Mænds vanhellige Indflydelse. Jeg gjör det for at hævne den Skade, der er bleven et uskyldigt, harmlöst Folk tilföjet af en lovlös og barbarisk Stat. Jeg gjör det for at erholde Ret, hvor Lovene trodses. Jeg gjör det for at vise Præsidenter, Guvernörer og Regenter Forsigtighed. Jeg gjör det for at vise hæderlige Mænd Betænksomhed. Jeg gjör det for at lære Senatorer Visdom. Jeg gjör det for at lære Dommere Retfærdighed. Jeg gjör det for at vise Gejstlige Dydens Vej og vende denne Nations Hjerter til den rene og uforfalskede Religions sande Principer og Lære, paa det at den maa undgaa de Ugudeliges Skjæbne; og Jesus Kristus, Guds Sön, er min store Raadgiver."

Det Had, som Indvaanerne af Missouri nærede for de Hellige, var dybt og indgroet, og viste sig ved den mindste Lejlighed. En Mand ved Navn McCoy af Clark County, Missouri, beskyldte saaledes et Medlem af Kirken ved Navn Daniel Avery for at have stjaalet en Hest og et Föl fra ham. Istedetfor paa sædvanlig Maade at indlede Sögsmaal imod Avery for hans formodede Forbrydelse, kom McCoy og en Del af hans Venner over fra Missouri for at fange og bortföre ham til denne Stat. Det lykkedes dem ogsaa ved List at fange og bortföre hans Sön Philander Avery, hvis Liv efter Ankomsten til Missouri saa ofte var bleven truet af disse Banditer, at de tilsidst fik ham til at sige, hvad de netop önskede, nemlig , at hans Fader var skyldig.

Efterat have udstaaet megen Forhaanelse i Missouri, blev Daniel Avery omsider lösladt og vendte derpaa tilbage til sit Hjem i Illinois; hans Forfölgere bleve imidlertid aldrig kaldte til Regnskab for deres ulovlige Fremgangsmaade, og Guvernör Ford tog kun ringe Notits af det Forefaldne. Det havde været hans Pligt som Guvernör at lade Missouri forstaa, at dens Indbyggere ikke uden videre kunde overskride Grændsen og bortröve Personer i aabenbar Krænkelse af al Lov, uden at fremkalde Staten Illinois's berettigede Harme. Men istedetfor at handle som en Mand og udföre en simpel, bydende Pligt, tilskrev han Joseph som fölger:

"Jeg vil raade Eders Borgere til at forholde sig ganske rolige overfor Befolkningen i Missouri. De burde vide, at i etvert Land er man udsat for at lide Skade, som Loven er sen til at oprette og *som maaske aldrig bliver oprettet i dette Liv.* Denne Kjendsgjerning er dog aldrig bleven anseet som retfærdiggjörende for Begaaelsen af Uret og har naturligvis aldrig fundet Bekræftelse ved Loven."

Det Ufornuftige og höjst Urimelige i en Bemærkning som denne,

ytret af en Statens förste Embedsmand og Lovens (burde være) uböjelige Haandhæver, er indlysende for Enhver og behöver ingen Forklaring.

Den 29de December 1843 havde Byraadet i Nauvoo et Möde, ved hvilket 40 Mænd, der skulde fungere som Stadens offentlige Politi, fremmödte og bleve tagne i Ed. I dette Möde sagde Joseph bl. A.:

"Jeg er udsat for langt större Fare fra Forrædere iblandt os selv end fra Fjender udenom, uagtet mit Liv i mange Aar har været efterstræbt saavel af de civile og militære Myndigheder som af Præster og Andre i Missouri; og dersom jeg kan undgaa Snigmorderes fortrædelige Forræderi, kan jeg leve som Cæsar kunde have levet, *var det ikke for en nærstaaende Brutus.* Jeg har været forraadt af foregivne Venner. Alle mine Fjender paa den ganske Jord kunne bröle og anstrænge sig af alle Kræfter for at afstedkomme min Död, men de kunne Intet udrette, medmindre Nogle, som ere iblandt os og som nyde vort Selskab, have været med os i vore Raad, deltaget i vor Fortrolighed, taget os i Haanden, kaldet os Brödre og hilset os med et Kys, forene sig med vore Fjender, forvandle vore Dyder til Fejl og ved Falskhed og List opflamme deres Vrede og Harme imod os og bringe deres forenede Hævn over vore Hoveder. Ypperstepræsternes og de Ældstes Ramaskrig imod Frelseren, kunde ikke neddrage den jödiske Nations Harme over hans Hoved og derved bevirke Guds Söns Korsfæstelse, förend Judas sagde til dem: "Den, som jeg kysser, ham er det; griber ham" Judas var en af de tolv Apostler, ja endog deres Kasserer, og dyppede med deres Herre i Fadet, og formedelst hans Forræderi blev Korsfæstelsen iværksat; *vi have nu en Judas iblandt os.*"

Disse Bemærkninger af Joseph kom snart William Law, hans anden Raadgiver, for Öre. Law fortalte Broder Hyrum, at Politiet skulde være bleven tilsvoret af Joseph til hemmelig at rydde ham afvejen inden tre Maaneder. Paa Grund af denne Ytring blev et specielt Möde af Byraadet afholdt, ved hvilket William Law selv var tilstede. Han anförte her under Ed, at det var bleven ham fortalt, at nogle af Politiet havde havt en anden Ed foreskrevet dem foruden den, de havde aflagt offentlig. En af Betjentene havde nemlig sagt, at der var en Judas i Josephs Kabinet—En, som stod ham nærmest og som man maatte tage Vare paa og ikke tillade at gaa ud i Verden, thi han var ikke alene en Forræder ligesom Judas, men en Snigmorder ligesom Brutus.

Efterat William Law havde afgivet sin Beretning, forklarede Joseph, hvorfor han havde sagt, som han gjorde. O. P. Rockwell havde bragt den Efterretning til Nauvoo, at hans Fjender vare fast bestemte paa at faa ham i deres Magt og siden ryddet afvejen, haabende derved at kunne omstyrte Værket. For at kunne udföre dette, havde de sikret sig nogle af hans mest fortrolige Venners Bistand, hvis Hengivenhed og Troskab han knapt kunde betvivle. Det var ikke deres Hensigt at faa

ham stillet for et Forhör, men paa en eller anden Maade strax ryddet afvejen. Dersom de ikke selv kunde faa ham i deres Magt, havde de en Mand i Nauvoo, som nok skulde bringe ham frem.

Hele Dagen optoges med at forhöre Vidner og undersöge Sagen. William Law krydsexaminerede Vidnerne, indtil han syntes tilfreds. Resultatet viste, at han kun havde næret en indbildt Frygt, og för han gik, tog han Joseph i Haanden og erklærede, at han ikke troede et Ord af det Hele, men vilde være Joseph tro indtil Döden og kaldte hele Raadet og Politiet til Vidne paa sin Erklæring.

Sagen endte imidlertid ikke hermed. Josephs Erklæring om at have en "nærstaaende Brutus" vakte almindelig Uro hos en Del ledende Mænd, der vare svage i Troen og i Hemmelighed konspirerede imod ham. William Marks, der var Præsident for Nauvoo Stav, var den næste, der blev alarmeret; og da William Laws Frygt ogsaa var vendt tilbage, foregave de begge at være bange for sit Liv.

En Mand ved Navn Leonard Soby, som siden faldt fra, havde fortalt Marks, at hans Liv var ifare. Det var om Vinteren og Vejret var meget koldt. En eller Anden havde antændt et Baal paa Bredden af Floden ligeoverfor Wm. Marks Hus. Ikke saasnart havde Marks opdaget Ilden, för han blev forskrækket og sluttede, at han maatte være den Brutus, hvortil Joseph havde hentydet. Plaget af denne Frygt, laa han derfor vaagen hele Natten. Hans ophidsede Fantasi indgav ham den Tanke, at der maatte være en vis Hensigt forbunden med Antændelsen af dette Baal paa ovennævnte Sted, og denne Hensigt maatte være at give Politiet Lys til at se og dræbe ham! Næste Morgen skyndte han sig hen til Joseph, gav en Beretning om det Skete, udtrykte sin Frygt for ham og forlangte, at et andet Möde af Byraadet skulde sammenkaldes. Dette fandt derpaa Sted den 5te Januar 1844.

Politiet blev taget i Ed, og alle de Vidner, der kunde tilvejebringes krydsexamineredes, men med det samme Resultat som forhen. Der var ikke den mindste Grund til Frygt, og det viste sig senere, at deres Ængstelse snarere havde sin Oprindelse i deres egne fordærvede Hjerter end i Politiets Handlemaade. De vare Mænd, der havde tabt Guds Aand og befandt sig i Mörke, hvisaarsag de vare fulde af Frygt og endog mistænkte Guds Tjener og Profet samt deres bedste og nærmeste Venner.

"Hvad kan der være ivejen med disse Mænd," skriver Joseph. "Er det, fordi de Ugudelige fly, naar Ingen forfölger, fordi trufne Duer altid flagre og et synkende Menneske griber efter det förste det bedste Halmstraa eller at Præsidenterne Law og Marks virkelig ere Forrædere mod Kirken, eftersom mine Bemærkninger skulde foraarsage en saadan Bevægelse i deres Sind? Kan det være muligt, at den Forræder, som Porter Rockwell melder skal staa i Forbindelse med mine Fjender i Missouri, virkelig er en af mit eget Kvorum? Byens Indvaanere ere bestyrtede,

"Er det muligt, at Broder Law eller Broder Marks er en Forræder og vilde udlevere Broder Joseph til hans Fjender i Missouri?" Hvis ikke, hvad er saa Meningen af alt dette? "Den Retfærdige er frimodig som Löven."

För Raadet hævedes, ytrede Wilson Law, William Laws Broder og af samme Aand som han: "Jeg er Josephs Ven; han har ikke en bedre Ven i Verden; jeg er rede til at nedlægge mit Liv for ham." Medens hans ytrede dette, var hans Hjerte fuld af Apostasiens Aand og han stod i Ledtog med Josephs Fjender, rede til naarsomhelst at forraade ham i deres Hænder. Foruden disse var der mange Andre, hvoriblandt Dr. Foster, Francis M. og Chauncy L. Higbee, der i Navnet vare Medlemmer af Kirken, men som i deres Hjerter vare bitre Apostater og hemmeligen sögte at opmuntre Kirkens Fjender til paany at sikre sig Joseph. Aarsagen til dette deres Frafald var dels deres egen Slethed og Ugudelighed, dels deres Fordomsfuldhed mod de Lærdomme Herrens Tjener forkyndte. Med Hensyn til denne Gjenstand siger Joseph i en Tale, som han holdt den 20de Januar 1844:

"Jeg har sögt i en Række af Aar at berede de Helliges Sind for Modtagelsen af de Ting, der vedröre Herren, men det hænder ofte, at vi se nogle af dem, som have opofret Alt for Guds Gjernings Skyld, springe istykker som Glas, saasnart Noget kommer i Modstrid til deres Traditioner, og kunne saaledes slet ikke bestaa Ilden. Hvormange der vil blive istand til at adlyde en celestial Lov, gaa igjennem og annamme deres Ophöjelse, er mere end jeg kan sige, eftersom Mange ere kaldte, men Faa udvalgte."

Den 29de Januar 1844 blev et politisk Möde afholdt i Nauvoo, for særlig at tage under Overvejelse de Helliges Fremgangsmaade under det forestaaende Valg af en Præsident for de Forenede Stater. Der var for Öjeblikket to Kandidater til Embedet, nemlig d'Hrr. Martin Van Buren og Henry Clay, der begge havde vist sig uværdige til de Helliges Tillid. Saaledes skriver Joseph:

"Det er moralsk umuligt for dette Folk, i Retfærdighed mod sig selv, at stemme for Præsident Van Burens Gjenvalg, eftersom han er den Mand, der kriminelt forsömte sin Pligt som Landets höjeste Embedsmand, da han paa en kold og hjertelös Maade tilbageviste de Helliges Bön om Hjælp i Missouri Urolighederne. Hans oprörende Svar brænder som en Ild i enhver sand Frihedsvens Bryst: "Eders Sag er retfærdig, men jeg kan Intet gjöre for Eder."

Hvad Hr. Clay angaar, staa hans Fölelser og kolde Foragt for Folkets Rettigheder tilfulde præget i hans Svar: "De gjorde bedre i at drage til Oregon," hvilket er nok til at forhindre enhver sand Elsker af vore konstitutionelle Rettigheder til at give ham sin Stemme.

Det blev derfor foreslaaet af Ældste Willard Richards og enstem-

mig vedtaget af Mödet, at "vi ville have en egen Valgseddel, at Joseph Smith bliver vor Kandidat til næste Præsidentvalg og at vi bruge ethvert hæderligt Middel, der staar til vor Raadighed, for at sikre os hans Valg."

Kort derefter udgav Joseph et Flyveskrift, betitlet "Anskuelser med Hensyn til Forbundsregjeringens Magt og Politik," hvori han paa en klar og anskuelig Maade behandlede Tidens brændende Spörgsmaal og heri löste sin Opgave til de Helliges fuldkomne Tilfredshed. Vare de Forslag og Forholdsregler, som han deri foreslog, blevne antagne og udförte af den amerikanske Nation, vilde den paafölgende Krigs Rædsler være blevne undgaaede og Hundreder af Tusinders Liv sparede, thi der vilde i saa Tilfælde ingen Borgerkrig have fundet Sted, og de skrækkelige Onder, der ledsagede den, vilde aldrig have været kjendte; men han stred forgjæves.

De tolv Apostler og ledende Ældster udsendtes i alle Retninger gjennem de Forenede Stater for at hverve Stemmer, holde Taler og paa samme Tid forkynde Evangeliet samt opmuntre Folket til Opretholdelse af Lovene og Undertrykkelse af Pöbelvold. Det blev dem tillige paalagt at fortælle Folket, hvor de kom, at man havde havt Whig- og Demokrat-Præsidenter længe nok, og at det var en Præsident for de Forenede Stater, man nu önskede. Joseph sagde, at han agtede ikke selv at rejse omkring og virke for sit Valg, men overlod dette til Ældsterne, da han mente, der var Veltalenhed nok i Kirken til at bringe ham paa Præsidentstolen.

Ved et politisk Möde, som blev afholdt kort efter hans Indstilling som Kandidat til Præsidentvalget, forklarede Joseph Aarsagen, hvorfor han tillod sit Navn at blive brugt i denne Forbindelse saaledes:

"Jeg skulde ikke paa nogen Maade have tilladt mit Navn at blive brugt af mine Venner som Præsident for de Forenede Stater eller som Kandidat for dette Embede, dersom jeg og mine Venner kunde have havt det Privilegium at nyde vore civile og religiöse Rettigheder som amerikanske Borgere, ja de Rettigheder, som Konstitutionen uden Forskjel garanterer enhver af dens Borgere. Men dette have vi som et Folk været nægtet fra Begyndelsen. Forfölgelse har Tid efter anden rullet over vore Hoveder fra visse Dele af de Forenede Stater ligesom Tordenskrald paa Grund af vor Religion, men endnu er ingen Del af Regjeringen kommen os til Undsætning. Og i Betragtning af disse Ting, anser jeg det for min Rettighed at erholde, hvad Indfyldelse og Magt jeg lovligen kan til Beskyttelse af krænket Dyd og Uksyldighed; og om jeg mister Livet i en god Sag, er jeg villig under mine Bestræbelser for at opretholde de Forenede Staters Konstitution og Love, til frit at blive ofret paa Sandhedens, Dydens og Retfærdighedens Alter, om saa gjöres fornödent, for Menneskeslægtens almindelige Vel."

Imidlertid vare Kirkens Fjender heller ikke uvirksomme. Den 17de Februar afholdt de et Möde i Carthage for nöjere at overveje, hvorledes de skulde kunne iværksætte de Helliges Uddrivelse af Staten. Blandt andre Bestemmelser, som her vedtoges, var ogsaa den, at fastsætte förstkommende 9de Marts som en almindelig Faste- og Bededag, og de Fromme af enhver Benævnelse opfordredes til at "bede den almægtige Gud om snarlig at bringe den falske Profet, Joseph Smith, til dyb Omvendelse eller statuere et advarende Exempel paa ham og hans fornemste Medskyldige!"

Josephs Tanker dvælede ofte ved Fremtiden og de Helliges Nedsæt-i Klippebjergene, hvor han havde profeteret, at de skulde blive et mægtigt Folk. Den 20de Februar finde vi ham saaledes i Raad med de Tolv angaaende Udsendelsen af en Expedition for at undersöge Kalifornien og Oregon, og udvælge et passende Bosted for de Hellige, "hvor," skriver han, "vi kunne bygge en Stad paa en Dag, og hvorfra Djævelen ikke han grave os ud; der ville vi bo i et sundt Klima og kunne leve, saalænge vi ville."

I et paafölgende Möde bemærkede han videre angaaende denne Undersögelses-Expedition:

"Send 25 Mænd og lad dem forkynde Evangeliet, hvorsomhelst de drage. Lad den Mand gaa, som kan tilvejebringe 500 Dollars, en god Hest og et Muldyr, et dobbeltlöbet Gevær, en Riffel og et andet glatlöbet Skydevaaben, en Sadel og et Bidsel, et Par Revolvere, en Jagtkniv og en god Sabel. Udnævn en Leder og lad ham tage ud og hverve Frivillige. Jeg vil, at enhver Mand, der gaar, skal være en Konge og en Præst, thi naar han kommer op paa Bjergene, kan han maaske önske at at ville tale med sin Gud, og naar han befinder sig blandt de hedenske Stammer, maa han kunne regjere osv. Dersom vi ikke faa Frivillige nok, saa vent, indtil Valget har fundet Sted."

Den 25de Febr. 1844 profeterede Joseph for en offentlig Forsamling af Hellige, at inden fem Aar skulde de være udenfor deres Fjenders Magt, og opfordrede Brödrene til at nedskrive denne Forudsigelse, saa at naar den opfyldtes, de ikke skulde behöve at sige, at de havde glemt den. Hans Ord opfyldtes paa det Bogstaveligste. Inden fem Aar vare omme, havde Pöbelvældet raset saa voldsomt i Nauvoo, at denne Stad maatte römmes af de Hellige, som derpaa flygtede ud i Örkenen og efterhaanden fandt et Asyl blandt Klippebjergene i Vest, hvor de kunde bo i Tryghed og Fred, uantastede af deres bitre og uforsonlige Fjender.

Den 7de Marts afholdtes en Forsamling indenfor Tempelmurene i Nauvoo, hvor foruden Joseph selv, Patriark Hyrum Smith, Præsident Brigham Young og syv af de Tolv samt Tempelkomiteen og ca. 8,000 Hellige vare nærværende. Hentydende til et Brev, som var bleven tilendt et af Bladene i Öst og hvori det anförtes, at Templet ikke kunde

fuldendes paa Grund af, at det kostede formeget, sagde han: "Hvem veed ikke, at vi kunne bringe Bygningen under Tag iaar, om vi ville. Ved at overföre vore Midler fra Nauvoo Hus og fordoble vor Flid, kunne vi gjöre det."

I Löbet af sine Bemærkninger berörte han ogsaa de Indvendinger, der af fremragende Statsmænd vare blevne anförte mod Texas's Optagelse i Unionen, navnlig med Hensyn til Slaveriet, men efter hans Mening var denne Omstændighed netop Grunden, hvorfor den burde optages. "Syden," sagde han, "holder Ligevægten i sin Haand, og ved at optage Texas, kunde dette Onde raades Bod paa. Saasnart Texas var bleven en Stat i Unionen, vilde jeg frigjöre Slaverne i to eller tre Stater mod at holde deres Ejere skadeslöse og sende Negrene til Texas og fra Texas til Mexico, hvor Alle ere lige. Og dersom dette ikke var tilstrækkeligt, vilde jeg besöge Kanada og annektere det."

Paa denne Tid var der en Mand ved Navn Miller, efter hvem Milleriterne have Navn, som prædikede vidt og bredt i de östlige Stater, at Jesu Komme var nær forhaanden. Han fölte sig saa overbevist herom og foregav at vide saa nöje Besked, at han endog angav Dagen, da denne interessante Begivenhed skulde finde Sted, og beordrede de Troende til at holde sig rede og iförte lange hvide Klæder længselsfuldt oppebie den bestemte Dag. Denne oprandt og forsvandt, men Frelseren kom ikke. Baade Miller og hans Tilhængere fölte sig skuffede. I en Tale, som Joseph holdt den 10de Marts, gav dette ham Anledning til at gjöre fölgende Bemærkninger:

"Jeg har adspurgt Herren angaaende hans Komme, og medens jeg bad til ham, gav han mig et Tegn og sagde: "I Noæ Dage satte jeg en Bue paa Himmelen til et Tegn og Vidnesbyrd om, at i hvilket Aar denne Bue kunde ses, vilde Herren ikke komme, og der skulde være Saatid og Hösttid som sædvanlig, men naar Buen ikke længer ses, skal det være et Tegn paa, at der vil blive Hunger, Pestilentse og stor Elendighed blandt Nationerne og at Mæssiæ Komme ikke er meget fjern."

Jeg vil imidlertid paatage mig det Ansvar og profetere i Herrens Navn, at Kristus vil ikke komme i dette Aar, som Fader Miller har forudsagt, thi vi have have seet Buen; og jeg profeterer ogsaa i Herrens Navn, at Kristus *vil ikke komme i Löbet af fyrretyve Aar;* og saasandt Gud nogensinde talte ved min Mund, vil han ikke komme i dette Tidsrum. Brödre, naar I gaa hjem, da nedskriv dette, saa at det maa erindres."

Offentliggjörelsen af Josephs Navn som Kandidat for Præsidentværdigheden fremkaldte en Mængde varierende Udtalelser i Landets forskjellige Blade, hvoraf nogle vare meget gunstige; saaledes fremhævedes navnlig Josephs aabne og frie Erklæring af hans Anskuelser som en slaaende Modsætning til de andre Kandidaters skjulte og hemmelighedsfulde Politik. Det var en almindelig Skik dengang og er endnu for en Del

Tilfældet i flere af Forbundets Stater, at naar Rejsende befandt sig ombord paa Dampskibe eller paa Jernbaner, kastede de deres Stemme for den eller de Kandidater, hvem de foretrak. I Foraaret 1844 blev denne Skik ofte benyttet af Passagerer paa Dampskibe, der besejlede Mississippi Floden, og i mange Tilfælde blev et Flertal af Stemmer kastet til Josephs Fordel. Men uagtet nogle af Bladene, som anfört, skrev rosende Artikler om Josephs politiske Anskuelser, saa skete dog dette kun undtagelsesvis. Der var saaledes tre Klasser af Mænd, af hvem Joseph ikke kunde vente nogen Gunst. Han havde aldrig nogensinde nydt en hæderlig eller ordentlig Behandling af nogen af dem som en Klasse betragtet, og paa den Tid, hvorom vi skrive, vare de særlig bange for hans Indflydelse og havde besluttet at gjöre Alt, for at hindre hans Fremgang. Disse tre Klasser vare Præster, Redaktörer og Politikere. Præsterne vidste fuldt vel, at dersom hans Bestræbelser lykkedes, stode de ifare for at miste deres fede Embeder og svore ham derfor Fjendskab paa Liv og Död. De andre to Klasser vare bange for at miste deres Popularitet og leflede desaarsag for baade Præster og Folk.

Men alle disse Mænds forenede Fjendskab havde dog Intet at betyde mod det Had, som Apostaterne i de Dage nærede for Joseph og Guds Værk. Foruden dem, der aabenlyst bekjæmpede Joseph, var der Mange som fremdeles stode som Medlemmer af Kirken, men som hemmeligen sympathiserede med disse Mænd og stode i Ledtog med dem. De mest fremragende blandt disse vare Sidney Rigdon, William Marks og Austin A. Cowles. Josephs Aspireren til Præsidentværdigheden var en Torn i alle disse Mænds Öjne. Han var jo en ung Mand, endnu kun 38 Aar gammel, og om det ikke lykkedes ham denne Gang at naa sit Maal, kunde man jo ikke vide, hvad der vilde ske i Fremtiden; Tanken herom var dem höjst utaalelig.

En anden Omstændighed, som storligen forögede Apostaternes Bitterhed mod ham, var Aabenbarelsen af det celestiale Ægteskab. Law og Andre vare bekjendte hermed. Joseph vidste meget vel, hvilke Fölger han paadrog sig ved Forkyndelsen af denne Lære; han vidste, at han gjorde det med Fare for sit Liv, men han frygtede ikke. Fra Værkets Begyndels af havde han frygtlös trodset Döden og han veg ejheller nu tilbage.

Der var intet Princip, han havde fremfört, som var Flertallet af Menneskene velkomment. Saadanne Principer, som den kristne Verden længe havde antaget, saasom Tro paa Kristum, Omvendelse fra Synd etc., foretrak man at höre fra andre Læber end hans, medens de Ting, han fremsatte og som forekom dem nye, forkastedes af Störstedelen af Menneskene. Han var derfor vel bekjendt med alle de Omstændigheder, der vare forbundne med Sandhedens Forkyndelse for en saa vantro og fordomsfuld Slægt som denne. Den Almægtige havde ledet ham fremad

Skridt for Skridt, indtil den passende Tid var kommen, da det ophöjede Princip om evigt Ægteskab, evig Formerelse og den Vej, hvorpaa Mennesket skulde vandre for at blive ophöjet i Guds Nærværelse, skulde aabenbares. Ingen Dödelig kunde have udvist större Hengivenhed for Gud og Sandheden end den, Joseph i de Dage tilkjendegav. Det maatte koste, hvad det vilde; han havde besluttet at gjöre Guds Villie og var fuldkommen overbevist om, at han tilsidst vilde höste en rigelig Lön for al sin Möje og Besvær.

TO OG TREDIVTE KAPITEL.

En fem Dages Konference afholdes i Nauvoo.—Hvor og hvad Zion er.—Stemmehvervingen foretages med Iver og Nidkjærhed af Kirkens Ældster.—William og Wilson Law samt Robert D. Foster afskjæres fra Kirken og stifte et eget Samfund.—Det förste og eneste Numer af "*The Nauvoo Expositor*" udkommer.—Byraadet erklærer Bladet for et "Nuisance" og beordrer det undertrykt, hvilket derpaa sker.—En ny Arrestordre udstedes mod Joseph, der atter hæderligen frikjendes.—Joseph anklages for Polygami etc.—En mærkværdig Dröm og dens Betydning.—Pöbelen truer med at ville rykke mod Nauvoo, sikre sig Joseph og ödelægge Staden, som af den Grund erklæres i Belejringstilstand.—Uddrag af hans sidste Tale.—Guvernör Ford afslaar at tage til Nauvoo og afgjöre Forviklingerne mellem de Hellige og Pöbelen, hvem han derpaa omdanner til Milits.

Den 6te April 1844 tog en Konference, der varede i fem Dage, sin Begyndelse. I sine Indledningsbemærkninger ved denne Lejlighed ytrede Joseph:

"De, som have Önske for at afstedkomme Splidagtighed, ville blive skuffede ved denne Lejlighed. Det er vor Hensigt at fremme og udbrede Retfærdighedens Principer paa Jorden, og ikke at nedbryde og ödelægge. Den store Jehova har bestandig været med mig og Guds Visdom vil ogsaa være mig tildel i den syvende Time. Jeg föler mig nærmere forbunden med Herren og staar i et bedre Forhold til ham idag end nogensinde för i mit Liv, og jeg er taknemmelig for den Lejlighed, jeg har, at fremstille mig i Eders Midte."

Söndagen den 7de April holdt han for en Forsamling paa omtrent 20,000 Mennesker en Tale, der optog ikke mindre end 3½ Time, men som desuagtet blev fulgt med den störste Opmærksomhed og Interesse fra Begyndelse til Ende.

Dagen efter fölte Profeten sine Lunger saa svækkede, at han ikke formaaede at fortsætte Emnet, som han havde ventet. Han havde derimod modtaget en Aabenbaring, hvis Hovedprincip han vilde forelægge Forsamlingen.

"I vide," sagde han, "at der har været megen Diskussion med Hensyn til Zion—hvor det er og hvor denne Uddelings Indsamlingssted skal være, hvilket jeg nu agter at fortælle Eder. Profeterne have talet og skrevet derom, men jeg vil afgive en mere omfattende Erklæring. Hele Amerika er Zion selv fra Nord til Syd og er beskrevet af Profeterne, som erklære, at det er det Zion, hvor Herrens Bjerg skulde være og at det

skulde være i Midten af Landet. Dersom Ældsterne ville tage deres Bibler frem og undersöge de gamle Profetier, ville de se det."

Denne Erklæring vakte almindelig Glæde i Konferencen, og Ældsterne i deres Bemærkninger dvælede derved. Man tilbragte en særdeles behagelig Tid; Vejret var hele Tiden overmaade smukt, og idet Joseph omtaler hine Dage, bemærker han: "De have været de skjönneste, bedste og herligste fem sukcessive Dage, som denne Generation har oplevet."

Stemmehvervingen foretoges med Iver og Nidkjærhed af Ældsterne i de forskjellige Dele af Missionen. De Tolv gave tillige Bestemmelse om Afholdelsen af General-Konferencer paa forskjellige Steder i Landet, og beordrede Ældsterne til at forkynde Frelsens Evangelium saavel i religiös som politisk Henseende, eller som Præsident Young i sine Instruxer til dem sagde: "Forkynd Sandheden i Retfærdighed og forelæg Folket General Smiths Anskuelser med Hensyn til Forbundsregieringens Magt og Politik."

Ingen Skare af Mænd have vist nogensinde taget ud paa en lignende Mission i de Forenede Stater og udvist en saadan Enighed og Alvor i deres Bestræbelser som disse Ældster. De vidste, at Joseph var en Herrens Tjener og Profet og at dersom Nationen vilde vælge ham og derpaa lade sig lede af ham, vilde den blive frelst fra Skjændsel og Ödelæggelse og blive hævet til Höjden af Storhed og Magt.

I et Raad, som afholdtes i Nauvoo den 18de April og som bestod af 6 af de Tolv og 26 andre Ældster, bleve William og Wilson Law samt Robert D. Foster udelukte af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige for ukristelig Opförsel. Disse og en Skare andre Frafaldne arbejdede utrætteligt paa at afstedkomme Josephs Död. Ved en vis Lejlighed i samme Maaned blev Augustus Spencer, en af denne Bande, arresteret af Byens Marschal paa Grund af Overfald mod hans Broder Orson Spencer i dennes eget Hus. Dette bragte strax tre af hans Kammerater paa Benene, nemlig Chauncy L. Higbee, Charles og Robert D. Foster, der öjeblikkelig begave sig hen til Josephs Kontor. Denne stod netop paa Kontortrappen, da Charles Foster pludselig trak en Pistol frem, rettede den mod Josephs Bryst og truede med at ville skyde ham. Politiet blev ufortövet beordret til at arrestere ham, og under Forsöget herpaa, lagde de to Andre sig imellem og modsatte sig Betjenten, som derpaa arresterede dem alle. Som de förtes bort, udslyngede de en Mængde Trudsler mod Joseph og sagde, at de vilde föle sig höjlig benaadede af Herren, dersom de maatte have det Privilegium at skyde ham eller befrie Verden for en saadan Tyran som han.

William Law, der havde været en af Josephs Raadgivere, havde sat i Raad med ham og været en af hans fortroligste Venner, havde overtraadt og tabt Guds Aand og var nu den fornemste af Josephs Fjender.

De samlede sig omkring ham, og han blev snart Midtpunktet for alle de frafaldne og utilfredse Aander i hin Egn. Söndagen den 28de April holdt han og de andre Frafaldne et Möde i hans Broder Wilson Laws Hus. Flere skriftlig affattede Vidnesbyrd mod Joseph og Andre oplæstes, og et Antal af de Tilstedeværende beskikkedes som en Komite til at besöge de forskjellige Familier i Byen for at erfare, hvem der vilde slutte sig til den nye Kirke, thi ligesom mange Frafaldne för dem, vare de komne til den samme Slutning som de, nemlig, at "Læren er sand, men Joseph er en falden Profet." William Law blev beskikket af disse til at indtage Josephs Plads; selv valgte han Austin Cowles og Wilson Law til sine Raadgivere. Chauncy L. Higbee og Robert D. Foster, de samme to Mænd, der vare blevne arresterede ved ovennævnte Lejlighed, valgtes til to af de Tolv.

Omkring den 10de Maj blev et Prospektus af et Blad, kaldet "*The Nauvoo Expositor*" udstedt og omdelt blandt Befolkningen af disse Frafaldne. Programmet anförte bl. A., at det var Udgivernes Hensigt at "virke for en ubetinget Tilbagekaldelse af Nauvoo Haandfæstning, at standse Misbrugen af Enevoldsmagten, at afværge det Ris, der holdes over Nauvoo og Omegns Borgeres andægtige Hoveder, at arbejde for en vedvarende Opposition mod alle politiske Aabenbaringer" etc.

Dette og meget Andet af samme Slags udgjorde Indholdet af ovennævnte Prospektus, og var undertegnet af de to Brödre Law, de to Brödre Higbee og de to Brödre Foster, der alle vare nogle moralsk fordærvede Mænd, hvilket siden overflödigen blev bevist.

Den 7de Juni udkom det förste og eneste Numer af "*The Expositor*," hvis Spalter vare fyldte med de skjændigste Lögne om Joseph og de Hellige. Næsten hver Linie röbede en morderisk Aand, og det var en klar Sag, at dersom et saadant Blad tillodes at existere, vilde Pöbelen blive opflammet til Begaaelsen af de samme Voldsgjerninger, der kun nogle Aar i Forvejen havde fundet Sted i Missouri, og de Hellige vilde paany blive drevne fra deres Hjem. Noget, der tjener til at forstyrre et Samfunds Fred og Lykke, benævnes i Almindelighed hertillands for "Nuisance," og efter Alt at dömme, kunde ovennævnte Blad ikke betegnes som Andet, thi dets Öjemed var at tilintetgjöre Folkets Fred og Lykke og beröve Staden alle dens garanterede Rettigheder og Privilegier.

Den 10de Juni tog Byraadet Bladet under Overvejelse og efter omhyggelig Undersögelse og modent Overlæg, kom Raadet til den Slutning, at det maatte betragtes som et "Nuisance," og vedtog en Bestemmelse desangaaende. Ifölge denne Bestemmelse, blev Borgemesteren ufortövet beordret til at foranledige Trykkeriets Fjernelse, eftersom han selv maatte finde for godt, hvorpaa han udstedte sine Ordrer til Byens Marschal, der öjeblikkelig begav sig hen til Bladets Kontor og flyttede Presse, Typer, Papir og andet Tilbehör ud paa Gaden og ödelagde dem. Denne Handling

fra Byraadets Side foraarsagede betydelig Bevægelse blandt Apostaterne. Det spolerede deres Plan, hvorover de naturligvis storligen forbitredes og truede med Hævn.

Dagen efter udstedte Joseph som Stadens Borgemester en Bekjendtgjörelse, hvori "*Expositor*"*s* truende Holdning og samfundsoplösende Tendentser fremsattes. Han opfordrede ligeledes Övrighed og Borgere til at anvende ethvert lovligt Middel paa at opretholde Fred og Orden i Staden og at være aarvaagne og vise i at forhindre Udbredelsen af usandfærdige Beretninger, Lögne, Bagtalelser etc., der maatte blive cirkulerede for at ophidse Gemytterne. Han anbefalede dem ogsaa at være rede til at hindre enhver Sammenstimlen af Pöbelen og ved ædle Bestræbelser söge at omstöde enhver skjændig Plan, som maatte blive lagt for at paaföre Byen eller Staden Vanære.

Saasnart Ödelæggelsen af Pressen havde fundet Sted, udsendte Apostaterne Löbere i enhver Retning for saa hurtig som mulig at bringe en Pöbel paa Benene, medens Udenforstaaende, som befandt sig i Nauvoo og som vare paa Pöbelens Side, begyndte at udsælge, hvad de havde og flytte bort af Frygt for at blive indviklede i den overhængende Fare. Francis M. Higbee, der truende havde ytret, at dersom Stadsmyndighederne lagde Haand paa "*Expositor*"s Trykkeri for at tilintetgjöre det, kunde de regne deres Fald fra den Stund af, begav sig strax til Carthage og svor for den derværende Fredsdommer, Thomas Morrison, at Joseph og 17 Andre havde gjort Pöbeloptöjer, idet de med Vold og Magt havde trængt sig ind i "*The Nauvoo Expositor*"s Kontor og paa ulovlig Maade opbrændt og ödelagt Presse, Typer og andre til samme hörende Ejendele. Morrison sendte derpaa en Betjent med en Arrestordre paa de Anklagede til Nauvoo. Ordren löd paa, at Betjenten skulde bringe vedkommende Personer for ham eller "en anden Fredsdommer for at imödegaa Beskyldningen og videre blive behandlet efter Loven."

Da Betjenten havde oplæst Arrestordren for Joseph, henviste denne ham til nysnævnte Klausul og sagde: "Vi ere rede til at blive forhörte for Esquire Johnson eller hvilkensomhelst anden Dommer i Nauvoo." Herover blev Betjenten meget opbragt og svor, at han vilde före dem til Carthage for Morrison, som havde udstedt Ordren. Joseph spurgte ham derpaa, om han havde isinde at overtræde Loven og opfordrede de Tilstedeværende til at bevidne, at han var villig til strax at blive ført for den nærmeste Dommer. Hans Broder Hyrum erklærede sig ligeledes villig, men förgjæves; Betjenten vedblev at paastaa at ville före dem til Carthage. Opbragt over Betjentens Haardnakkethed, besluttede Joseph at udtage en *Habeas-corpus* Skrivelse, og ansögte Municipalretten i Nauvoo om uopholdelig at faa sin Sag paadömt af den. Samme Dags Eftermiddag blev Retten sat og kom efter nogen Dröftelse til det enstemmige Resultat, at "Joseph Smith havde handlet med tilbörlig Myndighed i at

tilintetgjöre "*The Nauvoo Expositor*"s Trykkeri den 10de ds.; at hans Ordrer bleve udförte paa en passende og ordentlig Maade, uden Larm eller Tumult; at dette var en ondskabsfuld Sögning fra F. M. Higbees Side; at nævnte Higbee betaler Sagens Omkostninger og at Joseph Smith bliver hæderligen frikjendt for de i omtalte Arrestordre anförte Beskyldninger og uden Ophold löslades."

De andre Brödre bleve arresterede Dagen efter, og ligesom Joseph ansögte ogsaa de og erholdt en *Habeas-corpus* Skrivelse, ifölge hvilken de bleve stillede for Retten samme Dag. Efterat Sagen var bleven tilstrækkelig undersögt og Vidnerne afhörte, bleve de alle hæderligen frikjendte og strax satte paa fri Fod, medens Higbee dömtes til at betale Sagens Omkostninger.

Hermed maatte Apostaterne lade sig nöje, men svore til Gjengjæld Hævn. William Law fortalte Andre, hvad han vidste med Hensyn til Læren om det celestiale Ægteskab, og gik endog saa vidt, at han selv personlig begav sig til Carthage og svor for Grandjuryen, at Joseph havde gjort sig skyldig i Polygami og Hor. Juryen indstævnte ham derpaa for Retten, og ledsaget af nogle faa Venner begav Joseph sig til Carthage og fremstillede sig for Distriktsretten for at faa Sagen undersögt. Fölget, der eskorterede ham blev betydelig foröget undervejs ved Tilslutning af Brödre paa forskjellige Steder af Vejen, saa at han ved Ankomsten til Carthage havde en ganske anseelig Styrke omkring sig som Sikkerhedsvagt. Charles A. Foster, der ved en foregaaende Lejlighed med en Pistol i Haanden havde truet Joseph paa Livet, indhentede Selskabet et Stykke Vej udenfor Carthage og red med dem ind i Staden. Joseph havde en længere Samtale med ham, under hvilken det næsten lykkedes ham at overbevise Foster om, at han havde ladet sig for meget paavirke af falske Rygter.

Da de vare ankomne til Carthage, förte Foster Joseph ind i et privat Værelse og fortalte ham, at der existerede en Sammensværgelse imod hans Liv. Af Alt, hvad der dengang og siden efter forefaldt, fremgik det, at hans Beretning var sand og at det virkelig var Pöbelens og Apostaternes Hensigt at have taget hans Liv ved denne Lejlighed, men omgivet, som han var, af sine bedste og fortroligste Venner, vovede de ikke at gjennemföre deres Plan.

Josephs Sagförere gjorde Alt for at fremskynde Forhöret, men Modpartens Prokuratorer vare endnu ikke færdige, hvorfor Sagen udsattes til næste Session.

Joseph erklærede gjentagende Gange for de Hellige, at han ingen Naadesbevisning forlangte af Apostaterne, men sagde, han kunde gaa, naarsomhelst det skulde være, og nedlægge sit Liv for de Hellige, hvis Venskab og Hengivenhed han saa höjlig skatterede og hvem han bestandig formanede til at være ydmyge og taalmodige og gjengjælde Ondt med

Godt. Ved en vis Lejlighed erklærede han ogsaa, at han var den Samme, som han altid havde været og var ligesaa uskyldig som for fjorten Aar siden. Han havde arbejdet, sagde han, med disse Apostater, indtil hans Taalmodighed var udtömt og havde tilsidst sendt sin Broder Hyrum til dem. Han havde sendt Bud til Brödrene Law og ladet dem sige, at dersom de havde nogen Sag imod ham, var han villig til at blive stillet for Kirken og taget i Forhör. Idet han mere direkte henvendte sine Bemærkninger til de Hellige, sagde han:

"Eftersom jeg bliver ældre, tiltager min Ömhed for Eder. Jeg er til enhver Tid villig at opgive, hvad der er urigtig, thi jeg önsker, at dette Folk skal have en retfærdig Leder. Jeg har frigjort Eders Sind ved at gjöre Eder bekjendt med de Ting, der henhöre til Jesus Kristus. Ville I, saalænge jeg ikke viger tilbage for Eders Forsvar, kaste mig væk for En, som bagtaler Eder? Jeg elsker Eder for Eders Antagelse af mig. Har jeg bedet Eder om Eders Penge? Nej, I vide bedre." Atter ved en anden Lejlighed sagde han:

"Mine Fjender sige, at jeg *har* været en sand Profet. Nu vel, jeg vilde hellere være en falden sand Profet end en falsk Profet. Naar en Mand gaar omkring og profeterer og befaler Menneskene at adlyde hans Lærdomme, maa han enten være en sand eller en falsk Profet. Falske Profeter opstaa altid for at modarbejde de sande, og de ville komme Sandheden saa nær, at selv de Udvalgte næsten ville blive forförte.

O, jeg bönfalder Eder at gaa frem—gaar frem og gjörer Eders Kaldelse og Udvælgelse vis; og dersom Nogen prædiker noget andet Evangelium, end det jeg har prædiket, skal han være forbandet; og nogle af Eder, som nu höre mig, skulle se det og vide, at jeg siger Sandhed angaaende dem. Naar lærte jeg nogensinde noget Urigtigt fra denne Forhöjning? Naar blev jeg nogensinde beskjæmmet? Jeg önsker at triumfere i Israel, för jeg gaar bort herfra og ikke ses mere. Jeg har aldrig sagt, at jeg var fuldkommen, men der er ingen Fejl i de Aabenbaringer, jeg har lært; skal jeg saa kastes væk som en værdlös Ting?"

Kort efter havde Joseph en mærkværdig Dröm, hvis nærmere Enkeltheder han fortalte offentlig.

Han drömte, at han var ude at kjöre og havde sin Skytsengel ved Siden. Just som de havde passeret Templet, opdagede de to store Slanger, som laa saa fast sammenbundne i Græsset, at ingen af dem havde nogen Magt til at skade ham. Joseph spurgte sin Ledsager, hvad det skulde betyde, hvortil Skytsengelen svarede: "Disse to Slanger forestille Doktor Foster og Chauncey L. Higbee. De ere dine Fjender og have isinde at ödelægge Dig; men Du ser, at de ere saa fast sammenbundne, at de af sig selv ingen Magt have til at skade Dig."

Det forekom ham derpaa, at han kjörte opad en Gade i Nauvoo ved. Navn Mulholland Street, men hans Skytsengel var ikke længer med ham.

Da han var kommen til Begyndelsen af Prærien, blev han indhentet og greben af William og Wilson Law m. Fl., som sagde: "Aha! saa fangede vi Dig dog tilsidst! Vi ville tage og anbringe Dig paa et sikkert Sted!" Derpaa trak de ham ud af Vognen, bandt ham Hænderne paa Ryggen og kastede ham i en tör Fordybning, hvor de efterlode ham i en fuldstændig hjælpelös Forfatning. Medens han af alle Kræfter anstrængte sig for at komme op af denne Fordybning, hörte han Wilson Law raabe om Hjælp tæt ved sig. Efter en Del Besvær lykkedes det ham at komme saavidt lös, at han med et Spring kunde faa Tag om noget Græs, der voxede ved Kanten af Fordybningen, og idet han derpaa saa sig om, opdagede han Wilson Law, som i en kort Afstand derfra var bleven angrebet af nogle vilde Dyr, og hörte ham raabe: "O, Broder Joseph, kom og frels mig." Joseph svarede: "Jeg kan ikke, thi I have kastet mig i denne store Fordybning."

Ved at kaste Blikket i en anden Retning, saa han William Law staa med udstrakte Arme, ganske blaa i Ansigtet og med den grönne Gift strömmende ham ud af Munden, foraarsaget ved, at en uhyre Slange havde slynget sig om hans Legeme. Den havde ogsaa grebet ham om Armen, lidt ovenfor Albuen og syntes rede til at opsluge ham. I sin ubeskrivelige Smerte raabte han: "O, Broder Joseph, Broder Joseph, kom og frels mig eller jeg dör!" Joseph svarede ham: "Jeg kan ikke, William; jeg vilde gjerne, men I have bundet mig og kastet mig i denne Fordybning, og jeg er ude af Stand til at hjælpe Eder eller befri mig selv." Kort derefter kom hans Skytsengel tilstede og sagde höjt: "Joseph! Joseph! hvad gjör Du her?" Han svarede: "Mine Fjender overfaldt mig, bandt mig og kastede mig herned." Han tog ham derpaa ved Haanden, trak ham op af Fordybningen og satte ham i Frihed; og Joseph drog glad sin Vej.

Denne Dröms Fortælling gjorde et dybt Indtryk paa de Hellige, der let fattede dens Betydning, hvad William og Wilson Law angik, thi paa Grund af disse Mænds Slethed vidste de fuldt vel, at de havde gjort det umuligt for Joseph at redde dem; men Resten af Drömmen var dem endnu en Gaade. Det var dem saaledes ikke let forklarligt, hvad der mentes med, at Joseph selv blev kastet i den nævnte Fordybning, thi uagtet han ofte havde hentydet til de Tolvs forögede Pligter og deres Overtagelse af Kirkens Ledelse, som om hans Bortgang var nær forestaaende, havde de dog ingen Anelse om, at Drömmen skulde faa et saadant Udfald eller at denne Begivenhed saasnart skulde indtræffe. Det var alene forbeholdt Fremtiden at vise dette, som vi snart skulle faa at se.

De Helliges Fjender gjorde sig fremdeles al Umage for at opflamme Folket til nye Forfölgelser. Paa sine Steder truede de endog med at ville dræbe enhver Hellig, som ikke vilde fornægte Sandheden og ophöre at tro, at Joseph var en Guds Profet, og selv Udenforstaaende truedes

med Döden, dersom de ikke grebe til Vaaben og vare dem behjælpelig med at fordrive de Hellige fra Landet. En af de ledende Aander i dette Forfölgelsesværk var en vis Levi Williams, der var Oberst i Militsen og Baptistprædikant. Uagtet han foregav at være meget religiös, var han en stor Skurk. Röveri, Ildspaasættelse, Mord og enhver anden Forbrydelse var i hans Öjne fuldkommen rigtig, saalænge det bare gik ud over de Sidste-Dages Hellige. For at iværksætte deres Udryddelse, var han villig til at antage en hvikensomhelst Plan, hvor slet og uværdig den end var; men heri var han ingenlunde alene. De Mange, som forenede sig med ham, handlede efter samme Princip, og at skyde en "Mormon" blev af denne lovlöse Bande ikke anseet for nogen Synd. Hvor de havde Magten, fore de selvfölgelig vilkaarlig frem, og naar de angrebe nogen Person eller Settlement, passede de bestandig paa at være de mest mandstærke, idet de vare for bange til at möde deres Fjende i aaben Kamp paa lige Vilkaar. Saasnart derfor som den forventede Hjælp paa 1500 a 2000 Mand ankom fra Missouri, var det deres Agt at rykke mod Nauvoo, tage Joseph tilfange og derpaa ödelægge Staden.

Joseph vidste fuld Besked om Pöbelens Forehavende, men raadede Brödrene til at holde sig rolige og i Stilhed berede sig til Stadens Forsvar. Han lod Vagt opstille ved alle Veje, som förte ind til Staden og beordrede Andre stationeret paa visse Gader i selve Byen og ved Flodbredden. Under de forhaanden værende Omstændigheder, vare disse Forberedelser aldeles nödvendige, thi Pöbelen truede hvert Öjeblik med at marschere mod Staden og lod sig kun holde tilbage ved Bevidstheden om, at de Hellige vare beredte til at give dem en varm Modtagelse. I Forening med flere af Legionens Officerer begav Joseph sig ud paa Sletten östenfor Nauvoo og lagde sine Planer for Stadens Forsvar samt valgte de mest passende Steder til en Slagmark. Hans næste Skridt var at forsyne Byen med Levnetsmidler og stillede i den Anledning sine Ejendomme i Pant som Sikkerhed for sammes Betaling. Den 18de Juni erklærede han Nauvoo i Belejringstilstand og udstedte fölgende Proklamation:

"Til Staden Nauvoos Marschal!

Af Bladene omkring os og de her i Egnen verserende Rygter har jeg god Grund til at befrygte, at en Pöbel er ifærd med at organiseres, hvis Hensigt er at overfalde Byen, plyndre og ödelægge samme samt myrde dens Indvaanere, hvisaarsag jeg herved i Egenskab af Stadens Borgemester og for at bevare Staden og Borgernes Liv, erklærer nævnte By i Belejringstilstand. Nauvoo-Legionens Officerer, Politiet og enhver Anden vil derfor behage nöje at efterse, at ingen Person eller Ejendom passerer ind eller ud af Staden uden tilbörlig Tilladelse.

JOSEPH SMITH,
Borgemester.'

Omtrent Kl. 2 samme Dag blev Legionen opstillet i Nærheden af Josephs Bolig "The Mansion," og iført sin fulde Uniform, holdt han fra Taget af en ligeoverfor staaende ufuldendt Træbygning sin sidste Tale til de Hellige, hvoraf Fölgende er et kort Udtog:

"Vi ere amerikanske Borgere. Vi leve i et Land, for hvis Frihed vore Fædre have stridt og blödt paa Slagmarken. Hine saa dyrekjöbte Rettigheder skulle ikke paa en vanærende Maade blive traadte under Födder af lovlöse Banditer, uden idetmindste en ædel Bestræbelse fra vor Side paa at opretholde dem.

Ville I alle staa mig bi indtil Döden og med Fare for Eders Liv opretholde vort Lands Love samt de Rettigheder og Privilegier, som vore Fædre have overleveret os og beseglet med sit hellige Blod?" ("Ja" gjenlöd det fra Tusinders Læber.) "Det er godt," vedblev han derpaa, "thi havde I ikke gjort det, vilde jeg have gaaet ud der (pegende mod Vest) og have oprejst et mægtigere Folk.

Jeg opfordrer enhver Mand fra Maine til Klippebjergene og fra Mexiko til britisk Amerika, hvis Hjerte ræddes ved at se Frimænds Rettigheder trædes under Födder, til at komme og befri dette Folk fra Tyranniets, Grumhedens, Anarkiets og Lovlöshedens grusomme Haand, hvorunder de længe have sukket. Kommer, alle Frihedens Venner, og bryder Undertrykkerens Aag, afkaster Pöbelvældets Lænker og bringer alle dem, der træde vor herlige Konstitutions Principer og Folkets Rettigheder under Födder for Retfærdighedens Domstol, at de maa faa sin fortjente Straf." (Idet han derpaa drog sit Sværd og löftede det mod Himmelen, sagde han:) "Jeg kalder Gud og Engle til Vidne paa, at jeg har draget mit Sværd med den faste og urokkelige Beslutning at se dette Folk nyde sine lovlige Rettigheder og blive beskyttet fra Pöbelvold, eller mit Blod skal spildes paa Jorden ligesom Vand og mit Legeme overantvordes den tause Grav. Jeg vil aldrig, saalænge jeg lever, roligt underkaste mig et vilkaarligt Pöbelvældes Herredömme, og vil hellere dö end taale en saadan Undertrykkelse; og det vilde være behageligt, ja langt behageligere at hvile i Graven, end underkaste mig en saadan Undertrykkelse, Besvær, Uro og Forstyrrelse længer.

Jeg opfordrer alle Sandhedens og Frihedens Venner til at komme os tilhjælp; og maa den Almægtiges Tordener og Himmelens skarpe Lyn samt Pest, Krig og Blodsudgydelse komme ned over hine ugudelige Mænd, som söge at ödelægge mit og dette uskyldige Folks Liv.

Jeg ændser ikke mit eget Liv. Jeg er rede til at lade mig hengive som et Offer for dette Folk; thi hvad kunne vore Fjender gjöre? blot ihjelslaa Legemet, og deres Magt er dermed tilende. Værer standhaftige, mine Venner, og viger ikke. Söger ikke at frelse Eders Liv, thi den, der er bange for at dö for Sandheden, vil tabe det evige Liv. Holder ud indtil Enden og vi skulle opstaa og blive ligesom Guderne og

regjere i celestiale Riger, Fyrstendömmer og evige Herredömmer, medens denne forbandede Pöbel vil synke til Helvede, hvilket er alle deres Lod, som udgyde uskyldigt Blod.

Gud har prövet Eder. I ere et godt Folk, hvorfor jeg elsker Eder af mit ganske Hjerte. Större Kjærlighed har Ingen end den, der er villig til at nedlægge sit Liv for sine Venner. I have staaet mig bi i Farens Time og jeg er nu villig at ofre mit Liv til Eders Frelse.

Herren, Israels Gud, velsigne Eder fra nu af og for bestandig. Jeg siger det i Jesu af Nazareths Navn og med det hellige Præstedömmes Myndighed, som han har paalagt mig;" hvortil Folket sagde "Amen."

To Dage för Nauvoo blev erklæret i Belejringstilstand, var et offentligt Möde bleven afholdt i Staden, ved hvilket et Antal Deligerede udnævntes til at besöge de forskjellige Distrikter i Countiet og forelægge Folket en tro Beretning om Forholdene i Nauvoo samt gjendrive de mange falske Rygter, der vare blevne satte i Omlöb af ildesindede Mennesker. Samme Dag tilskrev Joseph Guvernör Ford og bad ham indstændig om, saasnart som det var ham muligt, at komme til Nauvoo og undersöge Sagen i egen Person, idet han antog, at dette vilde være den heldigste Maade at faa Freden gjenoprettet paa. Med Brevet sendte han tillige edeligt affattede Vidnesbyrd om Pöbelens Forehavende og Hensigter; men alt dette havde desværre ikke megen Vægt hos Guvernör Ford. Han manglede den Fasthed, Karakterstyrke og Retfærdighedsfölelse, der var saa væsentlig nödvendig for at kunne bevare den offentlige Fred og haandhæve Lovene, og vanærede sig selv ved at lade sig bruge som Redskab i Pöbelens Hænder til Forfremmelsen af deres skjændige Planer.

Den 21de Juni kom han til Carthage, der var et af Pöbelens stærkeste Tilhold og sendte strax Bud til Nauvoo om at faa sig en eller flere velunderrettede og forstandige Mænd tilsendt, som kunde forelægge ham Byraadets Opfattelse af Sagen. Ældsterne John Taylor, Willard Richards og John M. Bernhisel valgtes til at gaa. Brödrene Taylor og Bernhisel toge strax afsted, forsynede med flere beedigede Skrivelser, medens Broder Richards forblev tilbage for at tilvejebringe yderligere Vidnesbyrd. Joseph skrev atter et langt Brev til Guvernör Ford og opfordrede ham indstændig om at komme til Nauvoo; Borgemesteren og Byraadet vare i saa Tilfælde rede til at forelægge ham Sagen i dens rette Lys og kunde bekræfte deres Udsagn med en Overflödighed af Beviser. Skulde de nödes til at tage til Carthage for at gjöre dette, vare de udsatte for at blive ombragte af en rasende og blodtörstig Pöbelhob, af hvem nogle allerede flere Gange havde skudt paa de Hellige.

Dagen efter modtog Joseph Guvernörens Svarskrivelse, hvis Indhold tilstrækkelig godtgjorde, at han slet ikke forstod den rette Sammenhæng af Forviklingerne mellem de Hellige og Pöbelen; ligeledes fremgik det

af hans Brev, at det oversteg langt hans Evne at styre og beherske Pöbelen, hvis truende Holdning antog en alt farligere og farligere Form. Han baade bebrejdede og bifaldt Borgemesterens og Byraadets Handlemaade, men et af Hovedpunkterne i hans Brev var dog, at de skulde lade sig "arrestere af den samme Konstabel, i Kraft af den samme Arrestordre og blive forhörte for den samme Dommer," der paa Beskyldning af "*Expositor*"s Undertrykkelse havde indstævnet dem for Retten. Intet mindre end dette, sagde han, vilde hævde Lovens Værdighed og dæmpe Folkets "retfærdige Ophidselse."

Joseph tilskrev Guvernör Ford et Svar paa hans Skrivelse, der maa have bragt hans Kinder til at blusse af Skam, idet han gjendrev enhver af hans Paastande og Argumenter; men Guvernör Ford syntes uimodtagelig for enhver Overbevisning. Han var omgivet af Apostater og de Helliges bitreste Fjender. Saasnart han var kommen til Carthage, lod han hele Pöbelhæren omdanne til Milits og udföre Tjeneste som saadan. Han hörte med synlig Tilfredshed paa deres Forbandelser og Trudsler og gjorde ikke den mindste Anstrængelse for at dæmpe deres raa og brutale Opförsel. Enhver Lögn og Falskhed, som Pöbelen sögte at udbrede, antog han for Sandhed. De Afsendige, som han anmodede Borgemesteren og Byraadet i Nauvoo om at sende sig, behandlede han med usömmelig Raahed. Naar de saaledes forsögte at afgive den nödvendige Forklaring, tillod han den ryggeslöse Bande, der befandt sig omkring ham, at haane og fornærme dem. Selv de Dokumenter, som de medbragte, lod han oplæse i Nærværelsen af disse Mænd, der hyppig afbröde Læsningen ved deres Sværgen.

TRE OG TREDIVTE KAPITEL.

Joseph med Fl. sætter over Mississippi Floden for at tage videre mod Vest, men vender kort efter tilbage til Nauvoo paa Grund af hans Hustrues og Andres Overtalelser.—Begiver sig derpaa til Carthage i Forhör.—Brödrene i Nauvoo aflevere med Uvillie deres Vaaben.—Joseph og Hyrum overgive sig frivillig til Konstabel Bettisworth, der præsenterer dem med nok en Arrestordre.—Begge forestilles for en Afdeling Carthage Greys under Titel af Generalerne Joseph og Hyrum Smith, hvilket vækker Troppernes Harme.—Det værste Element i Staten samler sig umiddelbart i og omkring Carthage.—En Samtale med nogle Militsofficerer.—Ledsaget af en Vagt og nogle fortrolige Venner, ser Joseph sig nödsaget til at gaa i Fængsel.—Besöges Dagen efter af Guvernör Ford, der lover godt, men holder daarligt.

Hen paa Aftenen den 22de kaldte Joseph sin Broder Hyrum, Ældsterne Willard Richards, John Taylor, W. W. Phelps og nogle Andre ind i sit Værelse og sagde: "Brödre, her er et Brev fra Guvernören, som jeg önsker at faa læst." Efterat det var bleven oplæst, bemærkede Joseph: "Der er ingen Naade—ingen Naade her." Hyrum sagde: "Nej, saasandt som vi atter falde i deres Hænder, vil det blive vor visse Död." Joseph svarede: "Ja, hvad skulle vi gjöre, Broder Hyrum?" "Jeg veed ikke," var Hyrums Svar. Pludselig opklaredes Josephs Ansigt og han udbröd: "Vejen er aaben; det staar mig klart for, hvad vi skulle gjöre. Alt, hvad de önske, er Hyrum og mig; sig derfor til Brödrene, at de skulle tage fat paa deres Arbejde som sædvanlig og ikke længer stimle sammen paa Gaden, men sprede sig. De ville ikke skade Eders Person eller Ejendele, ikke engang et Haar paa Eders Hoved. Vi ville tage over Floden inat og drage bort mod Vest." Han gjorde en Bevægelse for at gaa ud af Huset og iværksætte Planen. Da han var kommen udenfor, bad han Brödrene Butler og Hodge at bringe Dampbaaden "The Maid af Iowa" til det övre Landingssted og före hans og Hyrums Familier med deres Effekter ombord paa samme. Saasnart dette var udfört, skulde de tage nedad Mississippi og opad Ohio Floden til Portsmouth, hvor de saa nærmere skulde höre fra dem. Han tog derpaa Hodge i Haanden og sagde: "Nu, Broder Hodge, lad komme, hvad der vil, fornægt kun ikke Troen, og Alt vil være vel."

Omtrent Kl. 9 om Aftenen kom Hyrum ud fra "The Mansion" og sagde, idet han rakte Reynolds Cahoon sin Haand: "En Del Sammensvorne söge at dræbe min Broder Joseph, og Herren har advaret ham om at fly til Klippebjergene og redde sit Liv. Farvel, Broder Cahoon, vi ses igjen." Kort efter kom ogsaa Joseph ud. Taarerne strömmede ned

ad hans Kinder. Han holdt et Lommetörklæde for Ansigtet og fulgte taus og alvorsfuld efter sin Broder.

Ved Midnat bankede Joseph, Hyrum og Willard paa, hvor O. P. Rockwell boede, og gik derpaa i Forening videre opad Flodbredden, indtil de fandt Aaron Johnsons Baad, hvormed de omtrent Kl. 2 om Natten satte over Floden. O. P. Rockwell roede Baaden, der imidlertid var saa læk, at den stadig holdt Joseph, Hyrum og Broder Richards beskjæftigede med at öse Vandet ud af den med deres Stövler og Sko for at hindre den fra at synke. Först ved Daggry naaede de den modsatte Bred af Floden. O. P. Rockwell sendtes strax tilbage til Nauvoo med Ordre til at bringe Joseph og Hyrum næste Aften et Par Heste, hvormed de kunde tiltræde Rejsen til det store Basin i Klippebjergene.

Tidligt om Morgenen den 23de ankom en Posse til Nauvoo for at arrestere Joseph, men da de ikke kunde finde ham, begave de sig öjeblikkelig tilbage til Carthage, kun efterladende en Mand ved Navn Yates, som fortalte en af Brödrene, at Guvernör Ford havde besluttet, at dersom Joseph og Hyrum ikke bleve udleverede, vilde han sende sine Tropper og bevogte Staden, indtil de bleve fundne, selv om det skulde medtage tre Aar til at gjöre det.

Kl. 1 samme Dag sendte Emma, Josephs Hustru, O. P. Rockwell over for at bede ham om endelig at komme tilbage. Reynolds Cahoon ledsagede ham med et Brev, som Emma havde skrevet i samme Öjemed, og hun paalagde Cahoon at overtale Joseph til at komme tilbage og give sig selv op. Disse Udsendinge fandt Joseph, Hyrum og Willard i et Værelse for dem selv med Mel og anden Proviant opstablet paa Gulvet, rede til Indpakning.

Reynolds Cahoon fortalte Joseph, hvad Tropperne havde isinde at gjöre, og bad ham indstændig om at give sig selv op, eftersom Guvernören havde sat sin og Statens Ære i Pant paa, at han vilde beskytte ham, medens han undergik et lovmæssigt og retfærdigt Forhör. Reynolds Cahoon, L. D. Watson og Hiram Kimball beskyldte ham tillige for Fejghed, idet han under slige Omstændigheder vilde forlade Folket—det vilde være ligesom en Hyrde, der vilde forlade Faareflokken og lade Ulvene opæde Faarene. Det Svar, han gav, forklarer tilstrækkelig, hvilken Virkning denne Bemærkning havde paa hans Sind og hvor dybt, han fölte sig saaret. "Dersom mit Liv," sagde han, "ikke er af nogen Værdi til mine Venner, er det ikke til mig selv." Efter et kort Ophold bad Joseph Cahoon at anmode Kaptejn Daniel C. Daniels om at holde sin Baad i Beredskab, for noget senere paa Dagen at före dem over Floden. Joseph og Hyrum skreve derpaa i Forening et Brev til Guvernör Ford, hvori de erklærede, at den eneste Indvending, de havde, mod at blive förte til Carthage i Forhör, var Sandsynligheden for, at de vilde blive

snigmyrdede af deres Fjender. Dersom de kunde blive stillede for et retfærdigt Forhör og ikke blive udskjældte eller forhaanede, men blive behandlede efter Loven og tildelte Retfærdighed, vare de villige under Ledsagelse af en Posse at tage til Carthage og underkaste sig det önskede Forhör.

Ledsaget af Hyrum, Dr. Richards og en Del Andre, begav Joseph sig derpaa tilbage til Nauvoo. Paa Vejen til Floden blev han noget efter med O. P. Rockwell, da de Andre tilraabte ham, at han skulde skynde sig, men han svarede kun: "Det er til ingen Nytte at skynde sig, thi vi gaa blot tilbage for at blive myrdede," og udtalte gjentagende Önske om at faa Folket endnu engang samlet, saa han kunde tale til dem samme Aften. Rockwell sagde, at om dette var hans Önske, vilde han pröve at faa Folket sammen, og han kunde da tale til dem ved Stjernelys. Men da de ankom til hans Bolig og han snart fandt sig omringet af sin Familie, opgav han dog atter denne sin Beslutning.

Oberst Theodore Turley og Ældste Jedediah M. Grant vare Overbringere af hans Brev til Guvernören i Carthage. Da Guvernören havde gjennemlæst Brevet, indvilgede han i at sende en Posse som Sikkerhedsvagt om Joseph under hans Rejse til Carthage. Men strax efter kom en Sagförer ved Navn Skinner ind og holdt en meget bitter Tale til ham om Joseph og de Hellige og assisteredes heri af Apostaten Wilson Law samt en Person ved Navn Joseph H. Jackson, der havde gjort sig skyldig i næsten enhver optænkelig Forbrydelse. Den let paavirkelige Guvernör forandrede pludselig Tone, blev kold og umedgjörlig og tog endog tilsidst sit Löfte tilbage, idet han undskyldte sig med, at det var en Ære, som ingen anden Borger nöd. Brödrene tillodes heller ikke at forblive Natten over i Carthage, men bleve befalede at tage tilbage til Nauvoo samme Aften og tilsige Joseph at möde Dagen efter i Carthage Kl. 10 uden nogen Eskorte. Dersom han ikke indfandt sig til den Tid, vilde Nauvoo og dens Indvaanere, baade Mænd, Kvinder og Börn, uden Forskjel blive angrebne og tilintetgjorte.

Brödrene Turley og Grant begave sig öjeblikkelig paa Tilbagevejen, men ankom först til Nauvoo den næste Dags Morgen Kl. 4 da Hestene paa Grund af det lange Ridt bleve trætte og gave ind. De underrettede Joseph om den Ophidselse, som herskede i Carthage, men da han havde lovet at tage dertil og overgive sig i Myndighedernes Hænder, var der nu Intet, som kunde rokke ham i hans Beslutning.

Om Morgenen den 24de begav Joseph sig, ledsaget af de 18 Brödre, hvem Francis M. Higbee under Ed havde beskyldt for Pöbeloplöb ved Ödelæggelsen af "*Nauvoo Expositor*"s Presse samt en Del andre Brödre til Carthage. Da de vare ankomne til Templet, standsede Joseph og saa med Beundring först paa selve Bygningen, dernæst paa Staden og udbröd derpaa: "Dette er det elskeligste Sted og det bedste Folk under Himme-

len; lidet ane de de Pröver, der vente dem." Som de passerede ud af Staden, aflagde han et Besög hos Daniel H. Wells, der ikke befandt sig ganske vel og som dengang ikke var noget Medlem af Kirken; idet han rakte ham Haanden til Afsked, sagde han: "Hr. Wells, jeg önsker, De vil have mig i Erindring og ikke tænke, at jeg er den værste Mand i Verden heller." Fire Mile fra Carthage mödte de et Kompagni paa omtrent 200 bevæbnede Mænd under Kaptejn Dunns Kommando. Da man först fik Öje paa dem, udbröd Joseph beroligende: "Bliv ikke bange, Brödre, thi de kunne ikke være værre mod Eder, end Sandhedens Fjender vare mod de Hellige fordum, de kunne kun ihjelslaa Legemet."

Dunn præsenterede Brödrene med en Ordre fra Guvernören paa alle Statsvaabnene i Nauvoo-Legionens Besiddelse, hvilken Joseph öjeblikkelig undertegnede; derpaa skrev han et Brev til Guvernören, hvori han anförte, at han havde truffet Kaptejn Dunn, havde erfaret hans Ærende og havde besluttet at vende tilbage med ham til Nauvoo for at paase, at Afleveringen fandt rigtig Sted. Saasnart dette var udfört, var det hans Hensigt at fölge med ham til Carthage og underkaste sig Guvernörens nærmere Ordre. Han henvendte sig derpaa til sit Rejseselskab og bemærkede koldblodigt: "Jeg gaar som et Lam til Slagterbænken, men jeg er rolig som en Sommermorgen; min Samvittighed er ubesmittet for Gud og alle Mennesker. Dersom de tage mit Liv, skal jeg dö som en uskyldig Mand og mit Blod skal raabe fra Jorden om Hævn, og det skal end siges om mig: *Han blev myrdet med koldt Blod.*"

Det var ikke uden med en vis Uvillie, at Brödrene afleverede deres Vaaben. De vilde naturligvis ikke modsætte sig Josephs Villie, men de betragtede dette som en ny Snare. De vare blevne opfordrede til at aflevere deres Vaaben i Far West, og de vidste, hvad Fölgerne dengang vare. Hvem kunde vide, om ikke Fölgerne vilde blive de samme nu? Joseph red to Gange hjem for at sige sin Familie Farvel. Han saa meget alvorlig og tankefuld ud, medens et Udtryk af sjælelig Lidelse, der tydelig stod at læse i hans Ansigt, syntes at angive, at han vidste, han gik den visse Död imöde. Efterat have taget Farvel med sin Familie og seet Vaabnene afleverede, begav han sig atter paa Vejen til Carthage. Da de vare komne i Nærheden af Frimurerlogen, sagde han til de der forsamlede Brödre: "Drenge, dersom jeg ikke kommer tilbage, da vær forsigtig om Eder; jeg gaar som et Lam til Slagterbænken." Da de havde naaet hans Landejendom, gav han sig til at betragte den meget nöje og vendte sig flere Gange om, efterat have passeret den, for at betragte den paany. Dette bragte nogle af Brödrene til at gjöre nogle Bemærkninger, hvortil Joseph svarede: "Dersom nogen af Eder havde en saadan Ejendom og han vidste, han ikke oftere fik den at se, vilde han betragte den nöje for sidste Gang."

För han og Selskab naaede Carthage, modtog han et Brev fra hver af sine Sagförere, d'Hrr. Reid og Woods, hvori de underrettede ham om, hvad de behövede i Form af Vidnesbyrd. Woods meddelte videre, at efter en Samtale at dömme, som han havde havt med Guvernör Ford, kunde han med den största Sikkerhed stole paa dennes Beskyttelse. Först henad Midnat ankom Joseph og Selskab til Carthage. Idet de passerede forbi Torvet, hvor Tropperne vare opstillede, udslyngede mange af disse, navnlig Carthage Greys, en Mængde Forbandelser og Trudsler mod dem, og erklærede aabenlydt, at Joseph havde seet Nauvoo for sidste Gang. Guvernören, der fra sit Vindue havde overhört Soldaternes vilde Tale, stak Hovedet ud af det aabne Vindue og sagde i en indsmigrende Tone: "Mine Herrer! Jeg veed fuldt vel, hvor gjerne I ville se Hr. Smith, hvilket er naturligt nok, men det er næsten for sent iaften; jeg forsikrer Eder imidlertid, mine Herrer, at I imorgen tidlig skulle have dette Privilegium, da jeg vil faa Hr. Smith til at passere forbi Tropperne paa Torvet, og med denne Forsikring önsker jeg nu, at I stille og roligt begive Eder hjem."

Paa samme Hotel, hvor Guvernör Ford stoppede og hvor Joseph og hans Venner havde taget ind, var der ogsaa et Antal Apostater indkvarterede. En af disse ved Navn J. A. Hicks, der tidligere havde været Præsident for Ældsternes Kvorum, fortalte Broder C. H. Wheelock, at det var bleven vedtaget af ham selv, Brödrene Law, Higbee og Foster, Joseph H. Jackson og en Del Andre at udgyde Josephs Blod, hvadenten han blev frikjendt af Loven eller ikke og tilföjede: "De vil finde, at jeg i dette Tilfælde er en sand Profet." Broder Wheelock fortalte Ford, hvad Hicks havde sagt, men han behandlede det med fuldstændig Ligegyldighed og tillod Hicks og hans Medforbundne at gaa uhindrede omkring og gjöre, hvad Forberedelser de önskede, til Gjennemförelsen af deres morderiske Planer.

Næste Morgen, den 25de Juni, overgave Fangerne sig frivillig til Konstabelen, Hr. Bettisworth, der noget senere paa Dagen præsenterede Joseph og Hyrum med nok en Arrestordre, denne Gang for Forræderi mod Staten Illinois efter Angivelse af Apostaterne Augustine Spencer og Henry O. Norton. Strax derefter sammenkaldte Guvernören alle Tropperne i Carthage og befalede, at de skulde danne en aaben Firkant paa Torvet foran Raadhuset. Da dette var gjort, besteg han et gammelt Bord og holdt en höjst opflammende Tale til dem, i hvilken han bl. A. vedkjendte sig at tro alle de Rygter, der verserede om Joseph cg de Hellige, og anförte, at omendskjöndt Joseph og Hyrum vare farlige Mænd for Samfundet og skyldige i Alt, hvad man havde tillagt dem, stode de dog under Loven, der maatte have sin Gang. Efterat have talt i omtrent 20 Minuter, begav han sig hen til Hotellet, hvor Joseph ophold sig og opfordrede ham til at gaa med sig hen paa Torvet. Joseph udbad

sig et Par Minuters privat Samtale med ham, men dette afslog han, hvorefter Joseph og Hyrum, ledsagede af Brigade-General Miner R. Deming og Dr. Richards, forlode Hotellet og ilede gjennem Mængden hen til General Demings Hovedkvarter. Herfra begave de sig igjen videre foran de opstillede Geledder af et Kompagni Carthage Greys, idet Joseph gik paa höire og Hyrum paa venstre Side af General Deming. Ældsterne Richards, Taylor og Phelps fulgte strax bagefter, medens Guvernören gik foran tilvenstre. Som de passerede forbi Geledderne, bleve Joseph og Hyrum henved en Snes Gange præsenterede for Tropperne af Guvernör Ford som Generalerne Joseph og Hyrum Smith. Men denne Ære gjorde Carthage Greys opbragte, og de nægtede at modtage dem under denne Titel. Nogle af Officererne trak endog deres Sabler, kastede deres Huer ivejret, bandede, svor og sagde, at *de* skulde nok præsentere sig paa en noget anden Maade. Istedetfor at tage prompte Forholdsregler til at standse Tumulterne, bad Ford dem mildt om at höre op med at være saa raa, men herover bleve de endnu mere opbragte. Först efterat han igjen havde holdt en Tale til dem og lovet, at de skulde faa "*fuld* Oprejsning," lykkedes det ham at gjenoprette Ordenen.

Efterat Joseph og Selskab havde vendt tilbage til Hotellet, naaede den Efterretning dem, at en Troppestyrke fra Warsaw befandt sig i Nærheden af Carthage og var ifærd med at rykke ind i Staden, uden at have modtaget nogensomhelst Ordre herom. Disse Tropper saavelsom Carthage Greys vare Urostiftere af værste Slags—Mænd, som kun handlede i Egenskab af Milits, for desto bedre at kunne skjule deres virkelige Hensigter og gjennemföre deres skumle Planer med Hensyn til Joseph og de Hellige. Det værste Element, som fandtes i Landet, var derfor nu samlet umiddelbart i og og omkring Carthage, og at de havde Ondt isinde, kunde der ikke længer være nogen Tvivl om.

Hen paa Eftermiddagen den samme Dag gav Guvernör Ford Kaptejn Singleton Ordre til med en Afdeling Tropper fra Mc Donough County at marschere til Nauvoo og sammen med Politiet dersteds söge at opretholde Orden og om fornödent kalde Legionen tilhjælp, thi fra forskjellig Side var det bleven berettet, at et Antal Apostater vare tagne dertil for at plyndre. Lidt senere modtog Joseph Besög af et större Antal Militsofficerer og en Del andre Personer, der vare meget begjærlige efter at se ham. Under Samtalen med disse Herrer, spurgte Joseph dem, om der var Noget i hans Udseende, som tilkjendegav, at han var en saa desperat Natur, som hans Fjender gjorde ham til, og bad dem om at give ham deres oprigtige Mening om Sagen. Svaret löd: "Nej, Deres Udseende synes at angive ganske det Modsatte, General Smith; men vi kunne ikke se, hvad der bor i Deres Hjerte, ejheller kunne vi sige, hvad Deres Hensigter er;" hvortil Joseph svarede:

"Fuldkommen sandt, mine Herrer, I kunne ikke se, hvad der bor i mit Hjerte og ere derfor ikke istand til at bedömme mig eller mine Hensigter, men jeg kan se, hvad der bor i Eders Hjerter og vil sige Eder, hvad jeg ser. Jeg kan se, at I törste efter Blod, og Intet uden mit Blod vil tilfredsstille Eder. Det er ikke for nogensomhelst Forbrydelse, at jeg og mine Brödre saaledes vedvarende blive forfulgte og plagede af vore Fjender, men der er andre Grunde, og nogle af disse har jeg allerede omtalt, forsaavidt mig selv angaar; og eftersom I og Folket törste efter Blod, profeterer jeg i Herrens Navn, at I skulle leve og se saadan Blodsudgydelse og Jammer i Eders eget Land, at I skulle blive fuldkommen tilfredsstillede. Eders Sjæle skulle blive tilstrækkelig mættede med Blod, og mange af Eder, som nu ere tilstede, skulle faa Lejlighed til at blive stillede for Kanonernes Munding, og det endog fra Kilder, som I ikke forvente; og de, der önske dette store Onde over mig og mine Brödre, skulle blive opfyldte af Sorg og Bedrövelse paa Grund af de Nöd- og Jammerscener, der forestaa dem. De skulle söge efter Fred, men ikke kunne finde den. Mine Herrer, I ville finde, at hvad jeg har sagt Eder, er sandt."

Kort efter dette Besög kom det Joseph for Öre, at nogle af de bitreste af hans Fjender, saasom William og Wilson Law m. fl., skulde have sagt, at man Intet kunde bevise mod dem, at Loven ikke kunde naa dem, men at *Kugler* og *Krudt* vilde, og de skulde ikke igjen forlade Carthage i levende Live.

Som man udentvivl vil erindre, var den fornemste Grund, som Guvernör Ford angav for at Joseph og de andre Brödre skulde tage til Carthage, at de skulde forhöres for den samme Fredsdommer, der havde udstedt Ordren til deres Paagribelse. Da imidlertid Brödrene stillede sig i Forhör for Dommer Wells i Nauvoo, var denne Omstændighed Anklagernes Hovedindvending, men da de nu havde dem i deres Magt i Carthage, havde denne Indvending ikke længer nogen Vægt, hverken hos Ford eller Authoriteterne, der gave Anledning til Ordrens Udstedelse. Der fandtes nemlig i Carthage en större Fjende af "Mormonerne" end Thomas Morrison, Ordrens Udsteder, og som foruden at være Fredsdommer tillige var Kaptejn for de oprörske Carthage Greys. Hans Navn var Robert F. Smith. Joseph, Hyrum og 13 andre Brödre bleve altsaa tagne og fremförte for ham. For at opnaa sin Hensigt og faa Brödrene kastede i Fængsel, opfordrede han dem til at stille et saa stort Belöb i Kaution, at de, som han mente, umulig kunde skaffe det tilveje. Heri blev han imidlertid storligen skuffet, thi John S. Fullmer, Edward Hunter, Dan Jones, John Benbow og en Del Andre tilböde strax at gaa i Sikkerhed for det fulde Belöb. Ikke saasnart var dette skeet, för han hævede Retten og forlod Retssalen, uden at opfordre Joseph og Hyrum til at forsvare sig mod Klagen for Höjforræderi, og forblev borte indtil silde

paa Aften, udentvivl i den Hensigt at forhindre Josephs og Hyrums Vidner fra at fremmöde i Retten og finde et Paaskud til at sende dem i Fængsel.

Kl. 8 samme Aften indfandt Konstabel Bettisworth sig i Josephs og Hyrums Logi og forlangte, at de skulde gaa i Fængsel. Joseph fordrede at faa Arrestbefalingen at se, hvilket blev ham nægtet, men da d'Hrr. Woods og Reid, Josephs Sagförere, vedbleve at paastaa, at de först burde stilles for en Fredsdommer, för de paa lovlig Maade kunde blive sendte i Fængsel, fremkom han endelig til deres Forbauselse med en Arrestordre, undertegnet af den berygtede Robert F. Smith, i hvilken der sagdes, at eftersom de vare blevne arresterede paa den af Augustine Spencer og Henry O. Norton aflagte Ed for Höjforræderi, og eftersom de vare blevne bragte for ham i Forhör, *hvilket Forhör var bleven udsat* paa Grund af vigtige Vidners Fraværelse, havde han befalet Konstabelen at tage dem under sin Varetægt og indsætte dem i Distriktsfængselet, hvor de skulde forblive, indtil Sagen var bleven paakjendt.

Forgjæves protesterede Joseph mod denne ulovlige og tyranniske Arrestordre; Konstabelen forblev uböjelig, men indvilgede dog i at vente, indtil Woods havde havt en Samtale med Guvernör Ford. Denne mente imidlertid, at han ingen Ret havde til at hindre Konstabelen i Udförelsen af sin Pligt, og lod sig heller ikke bevæge ved de Forestillinger, som Ældste John Taylor, der var kommen til ham i samme Ærende, gjorde ham. Broder Taylor mindede ham saaledes om de höjtidelige Löfter, han havde gjort ham og Dr. Bernhisel, og sagde, at de havde stolet paa hans Ord og havde Ret til at vente, at han vilde opfylde sine Löfter, særlig eftersom de af samme Grund havde stillet sig under hans Beskyttelse uden Vaaben eller nogen Vagt og havde efterkommet alle hans Önsker. Alt, hvad Ford imidlertid var villig til at gjöre, var at medsende Fangerne en Sikkerhedsvagt paa tyve Mand under Kaptejn Dunns Kommando. Under Ledsagelse af disse Mænd og Brödrene Hyrum Smith, Willard Richards, John Taylor, John P. Green, Stephen Markham, Dan. Jones, John S. Fullmer, Dr. Southwick og Lorenzo D. Watson, begav Joseph sig derpaa hen til Fængselet. Brödrene Markham og Jones, der vare forsynede med Spadserestokke, marscherede paa hver sin Side af Joseph og Hyrum og holdt de beskjænkede Drukkenbolte, der flere Gange gjennembröde Geleddene, borte. Da de vare ankomne til Fængselbygningen, tog Arrestforvareren, George W. Stigall, dem under sin Bevogtning og indsatte dem i Forbrydernes Celle, men overflyttede dem senere til Gjældsarrestanternes Værelse.

Aftenen tilbragtes paa en efter Omstændighederne særdeles behagelig Maade i dyb Samtale om forskjellige interessante Emner. För Enhver begav sig tilhvile, blev der holdt Aftenbön, som, for at bruge en af Deltagernes Udtryk, "for en Stund forvandlede Carthage Fængsel til

Himmelens Port." De lagde sig derpaa ned paa Gulvet, slumrede snart ind og sove fra Kl. halv 12 til Kl. 6 den næste Morgen.

Hen paa Morgenstunden den 26de tilskrev Joseph Guvernör Ford et Brev og anmodede ham om en ny Sammenkomst. Ledsaget af Oberst Geddes, indfandt derpaa Guvernör Ford sig i Fængselet og havde en længere Samtale med Joseph, som paa Guvernörens Opfordring gav en temmelig udförlig Skitse af Urolighederne og deres Oprindelse. Ford kunde ikke gjendrive, hvad han sagde og maatte tilstaa, at der var meget sandt i, hvad han sagde, og at hans Ræsonnement var rimeligt. Joseph gjorde ham derefter opmærksom paa, at han ventede sig Beskyttelse af ham og sagde, at da han havde hört, at Guvernören havde isinde at tage til Nauvoo, var det hans Önske at tage med, eftersom han slet ikke ansaa sig for sikker, hvor han var. Hertil svarede Guvernören, at han haabede, han vilde blive frikjendt, og at dersom han tog til Nauvoo, vilde han sikkerlig tage Joseph med sig, men gjentog, at han ikke kunde modsætte sig Loven, hvortil Joseph svarede, at Andet ventede han heller ikke; han havde kun gjort Fordring paa, hvad der var lovligt, og havde idetmindste Ret til at vente Beskyttelse af ham, thi uanseet Loven, havde han sat sin og Statens Ære i Pant paa, at han skulde blive beskyttet. Guvernören gjentog atter sit Löfte om Beskyttelse og tilföjede, at han havde ikke givet dette Löfte, uden först at have raadfört sig med sine Officerer, der alle paa det Höjtideligste havde lovet at staa ham bi i dets Opfyldelse. At Ford til Trods herfor ikke mente synderlig alvorligt med, hvad han sagde, fremgaar tydelig nok deraf, at han neppe var kommen tilbage til Hotellet, för Broder Alfred Randall hörte ham sige til en Soldat, som i Fortrolighed meddelte ham, at det var Troppernes Beslutning at "se Joe Smith död," för de forlode Stedet: "*Dersom Du veed noget Saadant, saa bevar det hos Dig selv.*"

Efterat Guvernören havde forladt Fængselet, skrev Joseph et Brev til Dommer Thomas og lod ham underrette om, at han i Forening med Broder Hyrum var bleven arresteret for Höjforræderi og at den eneste Udsigt, de havde, til at opnaa en retfærdig Dom, var at faa deres Sag paadömt af en upartisk Dommer udenfor Carthage, eftersom Folkets Ophidselse og Fordom der var af en saadan Beskaffenhed, at Ens Vidnesbyrd var til ingen Nytte. Han bad ham tillige indstændig om uopholdelig at begive sig til Nauvoo og betragte sig som hjemme i hans Hus, indtil de nödvendige Dokumenter vare tilvejebragte og en *Habeas-corpus* Skrivelse udtaget, ifölge hvilken han kunde blive löshadt af Fængselet og bragt til Nauvoo i Forhör.

FIRE OG TREDIVTE KAPITEL.

Joseph nærer for förste Gang i sit Liv en vis Ængstelse med Hensyn til Udfaldet af sin Sag.—Föres fra og til Fængselet i Forhör.—Besög af Josephs Onkel, Patriark John Smith, m. Fl.—Truende Udtalelser af den vagthavende Officer og Andre.—Joseph opfordrer sine Venner i Nauvoo til at forholde sig ganske rolige.—Atter en mærkværdig Dröm.—Guvernör Ford begiver sig med den mere maadeholdne Del af Tropperne til Nauvoo.—Et Brev, adresseret til Sagförer O. H. Browning af Quincy, vækker en Del Ophidselse blandt Pöbelen udenfor.—En bevæbnet og bemalet Hob paa over 100 Personer omringer pludselig Fængselet, afvæbner Vagten, iler opad Trapperne og begynder Ödelæggelsesværket.—Joseph og Hyrums Endeligt.—Ældste Taylor modtager flere farlige Saar.—Dr. Richards undkommer som ved et Mirakel.—Pöbelen tager skyndsomt Flugten.

Dören til det Værelse, hvori de befandt sig, var saa sammenkrympet, at det var dem umuligt at faa Laasen lukket i; af den Grund vare Brödrene Jones og Markham Störstedelen af Formiddagen beskjæftigede med at faa Dören saavidt istandsat, at den kunde lukkes i og i Tilfælde af et Angreb afgive en Smule Beskyttelse.

Joseph, der allerede henved en 50 Gange var bleven fængslet og igjen löesladt, nærede for förste Gang i sit Liv en vis Ængstelse med Hensyn til Udfaldet af sin Sag. Saaledes sagde han, idet han hentydede hertil: "Jeg har havt en god Del Ængstelse med Hensyn til min Sikkerhed, siden jeg forlod Nauvoo—Noget jeg aldrig forhen har erfaret, naar jeg har været under Arrest. Jeg har ikke kunnet hjælpe disse Fölelser, og de have nedtrykt mig." Hyrum prövede paa at opmuntre ham og bringe ham til at tænke, at Herren idetmindste for sin Kirkes Skyld vilde befrie ham og spare hans Liv, men Joseph svarede: "Kunde blot Broder Hyrum blive lösladt, saa har det ikke saa stort at betyde med mig. Stakkels Rigdon, det glæder mig, at han er gaaen til Pittsburg; skulde han præsidere, vilde han lede Kirken til Fordærvelse paa mindre end fem Aar."

Resten af Dagen tilbragtes paa forskjellig Maade; en Del af Tiden dikterede Joseph til Dr. Richards, som havde det meget travlt med at skrive; Ældste John Taylor sang en Del Salmer og Joseph fortalte Brödrene nogle Drömme, som han havde havt. Sagförer Reid talte meget opmuntrende om Fangernes Sag og troede at have Dommer Smith i sin Magt, eftersom han havde ladet dem arrestere, uden först at bringe dem i Forhör og havde derfor tabt sin Dommerret i Sagen. Han vilde ikke nu, sagde han,

indgaa paa noget nyt Forhör, medmindre Kaptejn Smith var villig til at tage til Nauvoo og der faa Sagen undersögt.

Kl. halv 3 om Eftermiddagen indfandt Konstabel Bettisworth og en anden Mand sig ved Fængselet og önskede at blive indladt, medbringende et Brev til Arrestforvareren, hvori der gjordes Fordring paa Fangernes Udlevering, men Hr. Stigall, der kjendte sin Pligt, lod dem sige, at han ingen Lov kjendte, der bemyndigede nogen Fredsdommer til at frem komme med en saadan Fordring og nægtede derfor at udlevere dem, indtil de vare blevne frikjendte ved Lovens retmæssige Gang. Joseph sendte strax Bud til Guvernören og lod ham underrette om, hvad der var hændt, samt tilskrev samtidig begge sine Sagförere og udbad sig en Samtale med dem, saasnart som det var dem muligt. Men Guvernören var ikke uvidende om Bettisworths Forsög paa at sætte sig i Besiddelse af Fangerne eller om Apostaternes og Andres Trudsler, thi det var et almindeligt Samtaleæmne paa Lejrpladsen og i Hotellets Spiseværelse, hvor Guvernör Ford var tilstede og tidt hörte Ytringer som: "Skjöndt Loven er for utilstrækkelig for disse Mænd, maa de ikke tillades at gaa fri," og "dersom Loven ikke vil naa dem, maa Kugler og Krudt."

Bettisworths mislykkede Forsög paa at erholde Fangerne var ogsaa bleven ham meddelt af Dommer Smith selv, der spurgte ham, hvad han skulde gjöre. Ford svarede: "Vi have Tropper nok; der er Carthage Greys under Deres Kommando; bring dem ud!"

Hans Raad blev trofast udfört. Henved Kl. 4 begav Konstabelen sig, ledsaget af et Kompagni Carthage Greys, der stod under en vis Frank Worrels Kommando, atter hen til Fængselet og tvang Arrestforvareren mod hans Villie og Overbevisning at udlevere Joseph og Hyrum. Man protesterede, men da Joseph saa, at Pöbelen begyndte at samle sig og antage en truende Holdning, ansaa han det for bedst at gaa med dem; han tog derfor sin Hat paa og gik dristigt ud i Midten af den aabne Firkant, som var bleven dannet af Carthage Greys. Der var al Grund til at tro, at han vilde blive myrdet paa Vejen, inden man naaede Raadhuset; han tog derfor sin Tilflugt til List, og idet han fik Öje paa en af de værste Pöbelledere, greb han höflig hans Arm, og med Hyrum under den anden skred han raskt fremad gjennem Geledderne, fulgt af Dr. Richards og Vagten.

Man naaede Raadhuset i god Behold. Anklagesidens Sagförere vare: Chauncey L. Higbee, A. C. Skinner, Thomas Sharp, Sylvester Emmons og Thomas Morrison. Efter nogen Diskussion blev imidlertid Forhöret paa Grund af Mangel paa Vidner og efter Forslag af Josephs Sagförer, Hr. Woods, hævet til næste Dag Kl. 12, hvorefter Fangerne förtes tilbage til Fængselet.

Kort efter saas Josephs bedagede Onkel, Patriark John Smith, at nærme sig Fængselet gjennem den udenfor sammenstimlede Mængde,

hvoraf nogle gjenkjendte ham og truende lagde an paa ham med deres Geværer. Joseph, der snart fik Öje paa ham, henvendte sig til den vagthavende Milits og bad dem om at lade ham komme ind. Vagten var i Begyndelsen uvillig til at efterkomme hans Önske, men gav tilsidst efter og tilstedte den Besögende Adgang paa Betingelse af, at han först lod sig visitere. Da dette var skeet, slap han ind og havde nu en længere interessant Samtale med Joseph, hvem han i Samtalens Löb spurgte, om han tænkte, han nogensinde atter vilde slippe bort fra sine Fjender. Josephs Svar var: "Min Broder Hyrum tænker jeg vil." Noget senere bleve de ogsaa besögte af Sagförerne Reid og Woods samt Ældste John P. Greene, der meldte, at Guvernör Ford og en Del af Militsens Officerer havde holdt et Raad, i hvilket det var bleven vedtaget, at Guvernören og alle Tropperne med Undtagelse af et Kompagni paa 50 Mand skulde marschere til Nauvoo den næste Morgen Kl. 8 og ikke vende tilbage för Dagen efter, den 28de. Hensigten med denne Manövre var at tilfredsstille Tropperne. De 50 Mand, der skulde blive tilbage og bevogte Fangerne, skulde Guvernören selv udvælge blandt de af Tropperne, der bedst vare til at stole paa, og Forhöret, der skulde afholdes den paafölgende Dag, blev udsat til den 29de.

I Löbet af Aftenen oplæste Hyrum Uddrag af Mormons Bog angaaende Guds Tjeneres Fængsling og Befrielse fordum for Evangeliets Skyld, medens Joseph bar kraftig Vidnesbyrd for Vagten om Mormons Bogs guddommelige Oprindelse, Evangeliets Gjengivelse, Engles Betjening og Guds Riges Gjenoprettelse paa Jorden, for hvis Skyld han nu var kastet i Fængsel og ikke fordi han havde overtraadt Guds eller Menneskers Love.

De gik först sildig tilhvile. Joseph og Hyrum afbenyttede den eneste Seng, der fandtes i Værelset, medens deres Venner lagde sig Side om Side paa Gulvet. Dr. Richards sad oppe og skrev, indtil hans sidste Stump Lys var gaaen ud og havde efterladt ham i Mörket. Knaldet af et Gevær, som blev affyret tæt udenfor Fængselet, bragte Joseph til at staa op, forlade sin Seng og lægge sig paa Gulvet mellem Brödrene Dan Jones og John S. Fullmer. Idet han derpaa strakte sin höjre Arm ud, bemærkede han til Broder Fullmer: "Læg dit Hoved paa min Arm for en Pude, Broder John," og da Alt var bleven stille omkring dem, laa de og samtalede sagte sammen om Udsigterne til deres Befrielse etc. Joseph ytrede gjentagende, at han havde Forudfölelse af, at han maatte dö og sagde: "Jeg skulde önske at gjense min Familie," og "Gud give, at jeg endnu engang kunde prædike til de Hellige i Nauvoo." Fullmer prövede paa at opmuntre ham og sagde, at han troede, han oftere vilde faa denne Lejlighed, hvorpaa Joseph takkede ham for hans Bemærkninger og den Hengivenhed, han nærede for ham.

Strax derpaa trak Dr. Richards sig tilbage og lagde sig paa den

Seng, som Joseph nylig havde forladt, og da Alle syntes at sove trygt, hviskede Joseph til Dan Jones: "Er Du bange for at dö?" Jones svarede: "Er den Tid kommen, mener Du. Delagtig i en saadan Sag, tror jeg ikke, at Döden vil have mange Rædsler. Joseph sagde derpaa: "Du vil endnu se Wales og opfylde den Mission, hvortil Du er kaldet, för Du dör."

Næste Morgen sendte Joseph Broder Jones ned for at forhöre hos Vagten om Aarsagen til den stedfundne Allarm den foregaaende Nat. Vagtofficeren, Frank Worrell, besvarede Jones's Spörgsmaal paa en meget raa Maade og sagde: "Vi have havt formegen Besvær med at bringe gamle Joe hertil, til atter nogensinde at lade ham slippe levende bort, og medmindre Du önsker at dö med ham, gjör Du bedst i at tage herfra för Solnedgang; thi Du er ikke en Hvid bedre end ham, eftersom Du holder med ham, og Du vil faa at se, at jeg kan profetere bedre end gamle Joe Smith, for hverken han eller hans Broder eller nogen Anden, som vil blive hos dem, vil se Solen gaa ned idag."

Broder Jones blev öjeblikkelig sendt afsted til Guvernör Ford for at underrette ham om Vagtofficerens Trudsler. Paa Vejen til Guvernörens Opholdssted stödte han paa en Forsamling af Mænd og hörte en af dem, som lod til at være deres Leder, holde en Tale og sige:

"Vore Tropper ville blive afskedigede ifölge Ordre i Formiddag, og for et Syns Skyld ville vi forlade Byen; men saasnart Guvernören og Tropperne fra McDonough County have taget afsted til Nauvoo, ville vi vende tilbage og dræbe disse Mænd, selv om vi skulle nedrive Fængselet." Denne Tale blev besvaret med tre Hurraer af Mængden.

Ankommen til sit Bestemmelsessted, fortalte Kaptejn Jones Guvernören, hvad der havde hændt om Natten, hvad Vagtofficeren havde sagt og hvad han havde hört paa Vejen, og bad ham indtrængende om at afværge Faren. Ford svarede: "De er unödvendigen bekymret for Deres Venners Skjæbne, min Herre; Folket er ikke saa grusomt."

Opbragt over denne Bemærkning, foreholdt Jones ham Nödvendigheden af at ansætte bedre Mænd til at bevogte dem end ligefremme Snigmordere og sagde: "D'Hrr. Smith ere amerikanske Borgere og have overgivet sig til Deres Excellence paa Deres Æresord om Beskyttelse; de ere tillige Stormestre, hvisaarsag jeg forlanger, at De beskytter deres Liv."

Guvernören blegnede let, medens Jones vedblev: "Dersom De ikke gjör dette, har jeg kun eet Önske tilbage og det er, at hvis De tilsteder disse Mænd at beröve Fangerne Livet, saa—." "Og hvad saa?" afbröd Guvernören ham. "Saa haaber jeg, den Almægtige vil bevare mit Liv til en passende Tid og Sted, at jeg kan bevidne, at De er bleven betimelig advaret om deres Fare."

Efter denne Samtale vendte Jones tilbage til Fængselet, men blev nægtet Adgang af Vagten. Han begav sig derfor tilbage til Hotellet og fandt her Guvernör Ford i Spidsen for de Tropper, der skulde ledsage ham til Nauvoo. Resten af Tropperne, der netop havde faaet sin Afsked, trak sig hujende og skrigende tilbage, og erklærede, idet de saaledes droge bort, at de kun agtede at fjerne sig et kort Stykke Vej fra Byen, for derpaa at vende tilbage og dræbe "gamle Joe og Hyrum." Disse Trudsler maatte Guvernören have hört, men han tog ingen Notits deraf, ikke engang da Broder Jones gjorde ham opmærksom derpaa. Guvernör Ford blev dernæst anmodet om at opfylde sit Löfte med Hensyn til Udstedelsen af Pas til Jones og Andre, men indvilgede kun i at udstede et saadant til Dr. Willard Richards, der var Josephs Privatsekretær, og et lignende til Cyrus H. Wheelock, der kort för sin Afrejse til Nauvoo samme Morgen ytrede til Guvernör Ford:

"De maa, min Herre, ved denne Tid være vidende om, at Fangerne ikke i mindste Maade ere bange for nogen Klage, der maatte blive fremfört imod dem, men De har hört tilstrækkeligt til at overtyde Dem om, at deres Fjender vilde ödelægge dem, dersom de havde dem i sin Magt; og nu, min Herre, som jeg staar i Begreb med at tage til Nauvoo, önsker jeg at sige Dem, at jeg frygter for disse Mænds Liv; de ere udenfor Fare, hvad Loven angaar, men ere udsatte for at blive overfaldne af Forrædere og Snigmordere, der törste efter deres Blod og have beslutte tat udgyde det. Under disse Omstændigheder forlader jeg Dem med et tungt Hjerte." Hertil svarede Ford:

"Jeg har aldrig i mit Liv været i en saadan Forlegenhed; men Deres Venner skulle blive beskyttede og blive stillede for et retfærdigt Forhör; om denne Forsikring er jeg ikke alene; jeg har erholdt hele Armeens Löfte om at understötte mig."

För Broder Wheelock tog afsted til Nauvoo, aflagde han et kort Besög i Fængselet. Morgenen var en Smule regnfuld, hvorfor han havde en Overfrakke paa, i hvis Sidelomme han bar en sexlöbet Revolver. Han passerede Vagten uden Vanskelighed og fandt snart Anledning til at overlevere Joseph sin Revolver. Efterat have taget og undersögt den, spurgte Joseph ham, om han ikke gjorde bedst i at beholde den til sit eget Forsvar. En enkeltlöbet Pistol, som Joseph tidligere havde modtaget af Ældste John S. Fullmer, overrakte han derpaa sin Broder Hyrum med de Ord: "Du kan maaske faa Brug for denne." Broder Hyrum bemærkede: "Jeg holder ikke af at bruge den Slags Ting eller se dem blive brugte." "Det Samme gjör jeg," sagde Joseph, "men vi blive maaske nödte dertil i Selvforsvar," hvorpaa Hyrum tog Pistolen.

Joseph tilskrev sin Hustru et opmuntrende Brev og sendte det med Broder Wheelock, hvem han tillige betroede en mundtlig Opfordring til Legionens Befalingsmand om at forholde sig ganske rolig og ikke fore-

tage nogensomhelst militær Bevægelse, der kunde udlægges som en Demonstration eller foraarsage Ophidselse under Guvernörens Ophold i Nauvoo; i Særdeleshed blev det ham paalagt at bruge al sin Indflydelse for at formaa Josephs Brödre og Venner til at forholde sig saa tause og rolige som muligt.

"Vort Liv," sagde Joseph videre, "er allerede bleven udsat for Fare ved at aabenbare vore Fjenders ugudelige og blodtörstige Hensigter, og for Fremtiden maa vi höre op dermed. Alt, hvad vi have sagt om dem, er sandt, men det er ikke altid fornuftig at fortælle Alt, hvad som vi vide er sandt. Endog Jesus, Guds Sön, maatte mange Gange lægge Beslag paa sine Fölelser for sin egen og sine Tilhængeres Sikkerheds Skyld, ja maatte endog skjule sit Hjertes retfærdige Hensigter med Hensyn til mange Ting henhörende til hans Faders Rige. Allerede som Dreng besad han al den Forstand, der var nödvendig til at kunne styre og regjere det jödiske Rige, og kunde ræsonnere med de viseste og lærdeste Theologer og Lovkyndige, og bringe deres Theorier og Praxis til at se ud som Daarskab i Sammenligning med den Visdom, han besad; men han var endnu kun en Dreng og manglede fysisk Kraft til endog at forsvare sin egen Person, og var underkastet Kulde, Hunger og Död. Saadan forholder det sig ogsaa med Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige; vi have Jesu Aabenbaringer, og med den Kundskab, vi besidde, vilde vi være istand til at organisere en retfærdig Regjering paa Jorden og skjænke almindelig Fred til hele Menneskeslægten, om den vilde; men ligesom Frelseren, da han var Barn, mangle ogsaa vi den fysiske Kraft til at forsvare vore Principer, og maa nödvendigvis taale at blive plagede, forfulgte og slagne, og med Taalmodighed bære Alt, indtil *Jakob bliver voxen*, da skal han nok tage Vare paa sig selv."

De övrige Fanger sendte ligeledes en Mængde Hilsener til deres Familier gjennem Broder Wheelock, og for at han ikke skulde glemme nogen af dem, foreslog Dr. Richards at nedskrive dem alle, men Hyrum fæstede sine Öjne paa ham og sagde med et gjennemtrængende Blik: "Broder Wheelock vil erindre Alt, hvad vi fortælle ham, og vil aldrig glemme denne Dags Begivenheder."

I Löbet af Dagen fortalte Joseph fölgende Dröm, som han havde havt den foregaaende Nat:

"Det forekom mig, at jeg var tilbage i Kirtland, Ohio, og havde besluttet at tage ud og bese min gamle Landejendom, som jeg fandt overgroet med Tjörn og Ugræs og i enhver Henseende vise Tegn paa Forsömmelse og Mangel paa Dyrkning. Jeg gik ind i Laden, som jeg fandt foruden Gulv eller Döre, med Bordbeklædningen afreven og ellers ganske i samme Stand som den övrige Del af Ejendommen. Medens jeg stod og betragtede dette Skue og var ifærd med at overveje, hvorledes Altsammen bedst skulde kunne gjenvindes fra den Forbandelse, hvor-

under det hvilede, styrtede en Flok rasende Mænd ind i Laden og begyndte at yppe Trætte med mig.

Anföreren for denne Bande böd mig ufortövet at forlade Stedet, idet han paastod, at Intet deraf tilhörte mig og at jeg maatte opgive alt Haab om nogensinde at besidde det.

Jeg fortalte ham, at Ejendommen var bleven mig skjænket af Kirken og at omendskjöndt jeg ikke havde gjort nogen Brug af den for nogen Tid, saa havde jeg dog ikke afhændet den, og ifölge retfærdige Principer tilhörte den enten mig eller Kirken.

Herover blev han rasende og begyndte at udskjælde og true mig og sagde, at den aldrig havde tilhört hverken mig eller Kirken.

Jeg sagde ham derpaa, at jeg ansaa det ikke værd at strides om, at jeg intet Önske havde for at leve paa den i dens nuværende Skikkelse og at dersom han mente, han havde en bedre Ret til den end jeg, vilde jeg ikke trættes med ham derom, men gaa min Vej. Men min Forsikring om, at jeg ikke vilde besvære ham for Nærværende, syntes dog ikke at tilfredsstille ham, da han lod til at være bestemt paa at ville trættes med mig og truede endog med at ville slaa mig ihjæl.

Medens han saaledes var ifærd med at udöse sin Bitterhed mod mig, kom nogle berusende Personer styrtende ind og næsten fyldte Laden, trak deres Knive og begyndte at kives indbyrdes om Ejendommen; da de for et Öjeblik syntes at have forglemt mig, benyttede jeg Lejligheden til at tage bort, men vadede siden i Smuds til op over Anklerne.

Da jeg befandt mig i nogen Afstand fra Laden, hörte jeg dem raabe og skrige paa en höjst foruroligende Maade, og det viste sig, at de vare gaaede lös paa hverandre med deres Knive. Under disse Omstændigheder fik Drömmen eller Synet Ende."

Hen paa Formiddagen den 27de begav Guvernör Ford sig til Nauvoo, ledsaget af den mere maadeholdne Del af Tropperne; de mest oprörske og fjendtligsindede af dem lod han derimod blive tilbage og passe paa Fangerne. For at være Broder Wheelock behjælpelig med at samle Vidner til det bebudede Forhör den paafölgende Lördag, tog Ældste John S. Fullmer omtrent samtidig afsted til Nauvoo. Et Brev, som Joseph derpaa tilskrev Sagförer O. H. Browning af Quincy og hvori han anmodede denne Herre om at före hans Sag for sig i Retten, vakte en Del Ophidselse, thi Vagten, der vidste, at et Brev var bleven skrevet, fortalte Pöbelen, at det var en Ordre fra Joseph til at bringe Legionen paa Benene og saasnart som muligt komme ham tilhjælp. De vilde med Magt fratage Kapt. Jones Brevet—Jones var nemlig den, hvem Joseph havde betroet at overbringe dette Brev til Hr. Browning,—men da dette ikke lykkedes, lagde de sig i Baghold i en Skov for at overfalde ham paa Vejen, men Jones tog en anden Vej og undslap. Strax efter Middag sendte Joseph Oberst Markham i et Ærende ud Byen, men paa Til-

bagevejen til Fængselet blev han omringet af et Antal Carthage Greys, som med Magt satte ham op paa hans Hest og tvang ham for Bajonetspidsen til at forlade Byen.

Om Eftermiddagen sang Ældste John Taylor Salmen: "En stakkels vejfarende Sorgens Mand" etc., der behagede Joseph saa meget, at han bad ham synge den om igjen, hvilket han gjorde, hvorpaa Hyrum læste nogle Uddrag af Josephus. Omtrent Kl. 4 blev Vagten aflöst, og kun 8 Mænd posteredes ved Fængselet, medens Hovedstyrken af Carthage Greys laa lejret paa Torvet henved ¼ Mil borte. Nogle Minuter efter kom Arrestforvareren, Hr. Stigall, ind og fortalte Brödrene, hvad der var vederfaret Broder Markham og raadede dem for större Sikkerheds Skyld til at gaa ind i Cellen, hvortil Joseph svarede, at dette vilde de gjöre, naar de havde spist til Aften. Stigall forlod dem og Joseph sagde, henvendt til Dr. Richards: "Dersom vi gaa ind i Cellen, vil De gaa med os?" Richards svarede: "Broder Joseph, De bad mig ikke om at sætte over Floden med Dem—De bad mig ikke om at gaa med Dem til Carthage—De bad mig ikke om at fölge Dem i Fængsel—og tror De, jeg vil forsage Dem nu? Nej, men jeg vil sige Dem, hvad jeg vil gjöre. Dersom De bliver dömt til at hænges for Forræderi, vil jeg lade mig hænge i Deres Sted og De skal gaa fri." Joseph sagde: "De kan ikke." Doktoren svarede: "Jeg vil."

Imidlertid havde nogle af Vagten sendt Bud ind, at de önskede noget Vin. En Flaske Vin, en Del Piber og noget Tobak blev derpaa hentet og bragt ind i Fængselet. Dr. Richards aabnede Flasken og rakte Joseph et Glas. Broder Taylor og Dr. Richards smagte ligeledes paa Vinen, hvorefter Flasken blev givet tilbage til Vagten, der vendte sig om for at gaa. Da han befandt sig ved Begyndelsen af Trappen, hörte han Nogen nedenunder kalde paa sig og han ilede strax ned. Næste Öjeblik hörtes en Del Stöj ved Fængselets Yderdör og en Opfordring om at overgive sig, hvorpaa der fulgte en tre, fire Skud. Dr. Richards kigede ud imellem Gardinerne og saa omtrent et hundrede bevæbnede Mænd omkring Dören. Denne Skydning skrev sig fra Vagten, der for et Syns Skyld truede den fremtrængende Pöbel og affyrede sine Geværer over deres Hoveder. Idet Pöbelen derpaa omringede Bygningen, sprang nogle af dem forbi Vagten opad Trapperne, stödte Dören delvis aaben og begyndte at fyre, medens de, der befandt sig udenfor, fyrede ind gjennem de aabne Vinduer. Da det var en varm Sommerdag, havde Joseph, Hyrum og Broder Taylor taget deres Frakker af. Saasnart de erfarede, at de vare blevne angrebne, sprang Joseph hen efter sin Revolver og Hyrum efter sin Pistol, medens Broder Taylor bevæbnede sig med Oberst Markhams store Knippel og Dr. Richards med Ældste Taylors Spadserestok. De forsögte dernæst at skyde Dören til, men Kuglerne kom allerede pibende op ad Trappegangen, hvoraf een traf Dören og passerede

imellem dem, uden dog at skade dem. Joseph, Ældste Taylor og Dr. Richards forandrede öjeblikkelig deres Stilling og stillede sig paa venstre Side af Dören. Hyrum trak sig samtidig tilbage foran samme, da en Kugle bröd igjennem og traf ham paa venstre Side af Næsen; idet han derpaa faldt bagover, kom en anden Kugle gjennem Vinduet, hvilken ramte ham i Siden og gik igjennem hans Legeme med en saadan Kraft, at den fuldstændig sönderbröd Uhret i hans Vestlomme. I samme Öjeblik strejfede en anden Kugle fra Dören hans Bryst, gik igjennem Halsen og blev siddende i Hovedet. En fjerde Kugle ramte ham siden i det venstre Ben. Som han faldt baglænds mod Gulvet, udbröd han: "Jeg dör!" I dette Farens Öjeblik, da Kuglerne flöj som Hagl igjennem Værelset, gav Josephs store Hengivenhed for sin Broder Hyrum sig tilkjende, og idet han kastede et langt ömt Blik hen paa Broderen, udbröd han i en smertelig Tone: "O! kjære Broder Hyrum," rakte Haanden om Dörkarmen og affyrede sin Revolver i Trappegangen. Kun tre Skud gik af. Ældste Taylor stod ham nærmest og afparerede deres Geværer med sin Stok, medens Dr. Richards befandt sig umiddelbart i Nærheden, rede til at yde, hvad Bistand han kunde. Ældste Taylor vedblev at afparere deres Geværer, indtil de havde faaet dem omtrent halvt ind i Værelset, men da der ikke længer havdes Skydevaaben, som de kunde benytte, fandt de, at videre Modstand vilde være overflödig, hvorfor de begyndte at trække sig tilbage henimod Vinduet, og Ældste Taylor stod just i Begreb med at springe ud af dette, da en Kugle indenfra ramte hans venstre Laarben og gik igjennem indtil en halv Tomme paa den anden Side. Han faldt bevidstlös om mod Vindueskarmen og vilde udentvivl være falden ud, hvis ikke en Kugle, der var bleven afskudt udenfra, havde ramt Uhret i hans Vestlomme og kastet ham tilbage ind i Værelset. Han vidste ikke, hvad det var, som saa pludselig havde kastet ham tilbage, för efter sin Ankomst til Nauvoo, da hans Klæder bleve undersögte. Efterat han var falden om paa Gulvet, ramtes han af to andre Kugler, hvoraf den ene tilföjede hans venstre Haandled betydelig Skade, medens den anden trængte ind i hans Ben lige under det venstre Knæ. Han rullede ind under Sengen, der stod i Nærheden af Vinduet i Hjörnet af Værelset. Medens han laa der, blev han flere Gange skudt paa af Mændene ude paa Gangen. En Kugle ramte saaledes hans venstre Hofte og afrev Kjödet paa en frygtelig Maade. Baade Gulv og Vægge vare besprængte med Blod, og rundt om, hvor hans Hoved laa, var Kalken fuldstændig afreven som Fölge af de Skud, der vare affyrede paa ham. Joseph, som saa, at der ikke længer var nogen Sikkerhed i Værelset og udentvivl i den Hensigt at frelse sine Brödres Liv, vendte sig rolig om fra Dören, lod sin Pistol falde paa Gulvet og sprang hen til det samme Vindue, hvorfra Ældste Taylor havde forsögt at springe ud, da to Kugler indenfra gjennemborede ham og en tredie

udenfra traf ham i den höjre Side af Brystet; som han faldt ud af Vinduet, udbröd han: "O Herre, min Gud!" Han faldt delvis paa sin höjre Skulder og Ryg, idet hans Hoved og Hals naaede Jorden lidt för Födderne, rullede öjeblikkelig om paa Ansigtet og var död.

I samme Öjeblik, som Joseph faldt udenfor, hörtes Raabet: "Han er sprunget ud af Vinduet," og de bemalede Mordere i Gangen og paa Trapperne löbe ud saa hurtig, de kunde. Iblandt Morderne udenfor var der en Mand med bart Hoved og bare Födder, uden Kjole, med Skjorteærmene oprullede til opover Albuerne og Buxerne til opover Knæerne; denne Djævel i Menneskeskikkelse greb Joseph og satte ham op mod Sydsiden af Bröndkarmen, der stod et Par Fod fra Fængselet, hvorpaa Oberst Levi Williams befalede fire Mænd at skyde ham. De stode omtrent otte Fod fra Brönden og fyrede paa engang. En let Böjning af Legemet bemærkedes, da Kuglerne traf ham, og han faldt forover paa Ansigtet. Barbaren, der havde sat ham op mod Bröndkarmen, trak derpaa en lang Kniv frem i den öjensynlige Hensigt at afskjære hans Hoved, for hvilket der nemlig var udbudt en större Sum Penge, men som han hævede Kniven og skulde udföre den blodige Handling, bröd et Lys, saa pludselig og stærkt frem fra Himmelen over den blodige Scene, kastende sin blinkende Straale mellem Joseph og hans Mordere, at de bleve aldeles skrækslagne. Hint Umenneskes Arm, der holdt Kniven, sank magteslös til Siden, medens Geværerne faldt ud af Hænderne paa dem, der netop havde skudt, og de stode alle som fastnaglede til Stedet, uden at være istand til at röre et eneste Lem.

Under den störste Forvirring tog Pöbelen derpaa Flugten. Oberst Williams raabte paa Nogle, at de skulde komme tilbage og være ham behjælpelig med at före de fire Mænd, der endnu være lammede af Rædsel, bort. De kom og bare dem skyndsomt hen til Bagagevognene, hvorpaa de alle flyede i Retning af Warsaw.

Dr. Richards, der med Fare for sit Liv havde stukket Hovedet ud af Vinduet for at erkyndige sig om dens Skjæbne, han saa höjlig elskede, trak sig tilbage fra Vinduet, idet han indsaa, at det vilde være unyttig at kaste sig ud paa et hundrede Bajonetter, der omringede Josephs Legeme. Som ved et Mirakel undgik han at blive dræbt, thi uagtet han var en meget svær Mand, stod han fuldstændig uskadt midt under Kugleregnen, og fik kun Spidsen af sin venstre Öreflip bortskudt, hvorved en Forudsigelse, som Joseph over et Aar i Forvejen havde udtalt, gik i Opfyldelse. Han sagde nemlig, at den Tid vilde komme, da Kuglerne skulde flyve omkring ham som Hagl og han skulde se sine Venner falde paa höjre og venstre Side af sig, uden at der skulde blive saameget som et Hul i hans Klæder.

Hvert Öjeblik ventende, at Pöbelen vilde vende tilbage til Værelset, ilede Dr. Richards hen til Dören og videre ned ad Trapperne mod Ud-

gangen for at erfare, om Fængseldörene vare aabne. Som han gjorde dette, tilraabte Ældste Taylor ham: "Tag mig!" Da han fandt alle Döre aflaasede, ilede han tilbage, tog Ældste Taylor under Armen og bar ham ind i Cellen eller det indre Fængsel, strakte ham paa Gulvet og tildækkede ham paa en saadan Maade, at han ikke let kunde ses. Derpaa sagde han til Broder Taylor: "Det er haardt at maatte lægge Dem paa Gulvet, men dersom Deres Saar ikke ere farlige, önsker jeg, De skal leve og fortælle Historien," hvorpaa han begav sig tilbage til Skuepladsen for den blodige Scene, stillede sig foran Dören og oppebiede med Koldblodighed det forventede Angreb.

Saasnart det imidlertid var bleven bekjendt, at Pöbelen havde taget Flugten, blev Ældste Taylor taget ud af Cellen og bragt hen til Enden af Trappen, hvor et Antal Personer snart indfandt sig, deriblandt ogsaa en Læge, der fremtog en Pennekniv og gjorde et Indsnit i Broder Taylors venstre Haand, for om muligt at udtrække Kuglen. Efterat have savet i nogen Tid med sin slöve Pennekniv, lykkedes det ham ved Hjælp af en Tömmermandspasser at udtrække Kuglen, der vejede omtrent en halv Unse. Först henad Midnat var det Dr. Richards muligt at skaffe Broder Taylor yderligere Hjælp og bringe ham nogle Forfriskninger, eftersom næsten alle Byens Indvaanere ilsomt havde taget Flugten.

Ældste Richards sendte endnu samme Aften en Skrivelse til Nauvoo, adresseret til Guvernör Ford, General Danham, Oberst Markham og Emma Smith, hvori han underrettede dem om den ulykkelige Tildragelse og anförte videre, at Borgerne vare bange for at blive angrebne, men at han havde lovet, at intet Ondt skulde tilföjes dem, hvortil var föjet en Efterskrift af Ældste John Taylor.

FEM OG TREDIVTE KAPITEL.

Guvernör Ford i Nauvoo.—Dr. B. W. Richmonds grafiske Beskrivelse af hvad der siden foregaar i Nauvoo og Carthage.—Flere af de Tolv og Andre have en Forudfölelse af, hvad der sker.—Doktorens Fortælling fortsættes.—Martyrernes Begravelse.—Betragtninger.—Slutning.

Medens disse Begivenheder fandt Sted i Carthage, befandt Guvernör Ford sig i Nauvoo og holdt en höjst skjændig og fornærmende Tale til Folket, der med ikke liden Harme hörte paa hans Bemærkninger. Saasnart han var bleven færdig, begav han sig med sit Fölge tilbage til Carthage, og hvad der siden forefaldt der og i Nauvoo, ville vi lade et Öjenvidne, en tidligere Bekjendt af Joseph, Dr. B. W. Richmond, nærmere fortælle. Han skriver:

"Da Guvernör Ford med sine Tropper var tre Mile udenfor Nauvoo, traf han det Sendebud, som var bleven afsendt til denne Stad med Efterretning om, hvad der havde fundet Sted, arresterede ham og tog ham med tilbage til Carthage, da han befrygtede, at Mormonerne vilde rejse sig og hævne deres Lederes Blod, forinden han selv kunde bringe sig i tilbörlig Sikkerhed. I Carthage fandt han alle Partier i den yderste Bestyrtelse. Indvaanerne pakkede skyndsomt deres Sager sammen og flygtede over Hals og Hoved. Gamle Mænd, Kvinder og Börn med fuldlæssede Vogne og Karrer af Möbler og Sengklæder samt Flokke af Kvæg, Svin og Muler flyede i största Forvirring fra den blodbestænkte By. Dr. Richards, Taylor, Hamilton og en Hr. Southwick vare de eneste levende Personer tilbage i Byen Natten over, og de holdt Vagt ved de döde Legemer.

Den næste Dag bleve Ligene, gjennemblödte af Blod, lagte i Kister af raa Egeplanker, tildækkede med Præriegræs og et indiansk Hestedækken, og paa denne Maade bragt til Nauvoo. Imidlertid havde Guvernör Ford udstedt en Ordre til Nauvoo-Legionen om at forsvare Staden, indtil Hjælp kunde blive dem tilsendt, og havde gjennem Dr. Richards sendt Fru Emma Smith et Brev, hvori han tilraadede Ro og Orden, og tyve Minuter senere skyndte han sig afsted over Prærien til Quincy, tillidsfuldt forventende, at Morgensolen kun vilde finde Hobe af Stene og Aske til Betegnelse af Stedet, hvor Carthage havde ligget. Tre Dage senere modtog og aflagde han fornemme Visiter i Quincy.

Efterretningen om Smiths Död naaede Nauvoo tidlig om Morgenen efter Snigmordet og faldt med knusende Vægt paa det hele Samfund. Guds Profet var bleven dræbt af de Ugudelige. Deres Fölelser vare no-

get lig dem, der opfyldte de fordums Apostle, da de erfarede, at Jesus var bleven korsfæstet."

Hertil maa endvidere föjes, at Natten efter Mordet var en Skrækkens Nat for Mange. Flere vare staaede op fra deres sövnlöse Leje for at gaa ud og fortælle deres Naboer, hvilke besynderlige Fölelser, der havde paakommet dem i Löbet af Natten; men da de den næste Morgen fik at höre, at Joseph og Hyrum vare blevne dræbte, at John Taylor var bleven haardt saaret og at Willard Richards var undkommen med Nöd og neppe, blegnede deres Kinder og med aandelös Taushed stod de og lyttede til den forfærdelige Fortælling. Det hele Folks Jammer og Klageskrig opsteg til Himmelen paa hin Dag. Ogsaa de af de Tolv, som vare ude paa Mission saavelsom andre Ældster havde samme Dag, som Mordet blev begaaet, en Forudfölelse af, at noget Skrækkeligt havde hændt. De fölte sig nedslagne og ligesom betagne af en vis uforklarlig Rædsel. Nogle græd, uden at vide hvorfor, medens Andre fölte sig overvældede af en dyb Sorg. Först da Efterretningen om Josephs og Hyrums Död naaede dem, blev Grunden til disse forunderlige Fölelser opklaret, endskjöndt det endnu faldt flere af dem vanskeligt at tro, at de virkelig vare döde.

Medens man i Nauvoo var ifærd med at gjöre Forberedelser til Ligenes Modtagelse, begav Dr. Richmond sig til Profetens Hus for at overvære Scenen hos hans Familie; de hjerteskjærende Optrin, som her forefaldt, beskriver han saaledes:

"Da jeg traadte ind i Huset, fandt jeg Josephs Hustru siddende paa en Stol i Midten af et lille Værelse, med lydelig og uforbeholden Stemme græde og beklage sig og med Ansigtet begravet i sine Hænder. Ældste Green kom ind, og da den grædende Kvindes bitre Klagen naaede hans Öre, brast han ud i lydelig Hulken, og skjælvende i hver Nerve nærmede han sig Fru Smith og udbröd: "O, Söster Emma, Gud velsigne Dem." Idet han derpaa holdt hendes Hoved i sine Hænder, fremsagde han en lang og brændende Bön for hendes Fred, Beskyttelse og Hengivelse i Forsynets Villie. De förste Ord, den stakkels Kvinde ytrede, vare: "Hvorfor, o Gud, skal jeg saadan bedröves? Hvorfor er jeg Enke og mine Börn faderlöse? Du ved, jeg har altid fæstet Lid til din Lov?" Hr. Green gjensvarede hende, at denne Bedrövelse vilde blive hende en Livsens Krone, hvorpaa hun raskt svarede: "Min Mand var min Krone; for ham og mine Börn har jeg lidt Tabet af Alt, og hvorfor, o Gud, skal jeg saadan lades ene og min Barm sönderrives af denne tifold Smerte!"

Jeg gik ind i det næste Værelse, hvor Josephs og Hyrums bedagede Moder kom mig imöde med et Blik af vild Fortvivlelse, og idet hun greb mine Hænder, spurgte hun mig, hvorfor de havde skudt hendes kjære Börn. Hendes Öjne vare törre, og hendes Smerte syntes for dyb til, at Taarer kunde fremvælde. Hun skred frem over Gulvet, vendte om, gik

hen til Vinduet og derpaa til Værelsets Dör, hvor Josephs Hustru fremdeles græd og Hr. Green fremdeles bad.

I et andet Værelse vare alle Josephs Börn trængte sammen, den ældste, en Adoptivdatter, var, antager jeg, omtrent 18 Aar gammel. To unge Drenge laa paa Gulvet og andre to knælede over dem, blandende deres Sorg i et vildt Skrig af barnlig Fortvivlelse.

I Hyrums Hus, et lille Stykke derfra, var Scenen ikke mindre hjerteskjærende. Hans Hustru havde samlet sin Familie, bestaaende af fire Börn, omkring sig i Dagligstuen, og den yngste, der var omtrent fire Aar gammel, havde taget Plads paa hendes Skjöd. De Fattige og Hjælpelöse, som bleve bespiste ved hendes Mands Bord, vare komne ind og havde dannet en Gruppe af omtrent tyve Personer omkring Værelset. De græd og hulkede Alle, idet Enhver udtrykte sin Sorg paa sin egen besynderlige Maade. Fru Smith syntes stum af Skræk over den begaaede Misgjerning.

Medens disse Scener fandt Sted i Staden, vare Ligene paa Vejen fra Carthage. For at bevare Ro og Orden og berede Borgerne til med Resignation at udholde Ildpröven, blev et almindeligt Möde sammenkaldt om Formiddagen Kl. 10, hvor W. W. Phelps og Oberst Buckmaster fra Alton, Guvernör Fords Adjutant, talte til de Forsamlede.

Ingen tænkte paa Hævn. Alle syntes overvældede af Sorg. Kl. 3 om Eftermiddagen ankom Ligene under Opsyn af Marschalen, Samuel H. Smith, de myrdede Mænds eneste overlevende Broder, fulgt af Dr. Richards og Hr. Hamilton fra Carthage. De bleve modtagne i Nærheden af Tempelgrunden af General Joseph Smiths Stab, Generalmajoren og Stab, Brigadegeneralen og Stab samt andre af Legionens Befalingsmænd, Stadsraadet og en uhyre Forsamling af Borgere.

Ligbærerne stillede sig iorden, medens Mængden taust aabnede sine Rækker for at gjöre Vej, og da den sörgende Skare satte sig i Bevægelse, bröd Kvinderne ud i lydelig Hulken ved Synet af de to ujævne Kister, bedækkede af Indianertæppet. Graaden udbredte sig til Skaren, og spredte sig over de uhyre Bölger af Menneskekjærlighed, som strakte sig fra Templet til Profetens Bolig. Folkets Sukken, Hulken og Græden blev dybere og stærkere, indtil Lyden lignede en mægtig Storms Brusen eller det sagte, dybe Bröl af den fjerne Tornado.

Da de afsjælede Legemer ankom til Fru Emma Smiths Bolig, trængte Folket, der talte mellem otte og ni tusind Personer, for Störstedelen Mormoner, som nöje sympathiserede med de Afdöde, sig omkring Huset, og de Sörgendes höje Klageskrig udenfor og Familiens indenfor var i Sandhed skrækkelig at höre. Mængden skiltes derpaa ad for at gjöre Vej for Ligenes Hensættelse i Huset. Dommer Phelps, Dr. Richards og d'Hrr. Woods og Reid—de to Sidstnævnte havde været Smiths Sagförere—trak sig tilbage til forskjellige Steder og begyndte at

tale til dem. Hr. Woods, som var fra Fort Madison og en Sagförer af höj Rang, var meget haard i sin Fordömmelse af den hele Affære og dadlede i Særdeleshed Guvernör Ford for den ligegyldige og skyldige Del, han havde taget, i ikke at beskytte Fangerne.

Ligene bleve bragte ind i Spisestuen, og omtrent et Dusin modige Mænd, som kunde udholde Stanken af Blod, bleve valgte til at lægge dem ud. Dette medtog en Time eller mere, og de bleve derpaa hensatte under de af Værelsets Vinduer, som vendte mod Vest, og deres Familier bragtes ind for at tage deres afdöde Mænd, Börn og Fædre for förste Gang i Öjesyn efter deres Död. Da Dören aabnedes, traadte Profetens Hustru ind med to Ledsagere. Hun gjorde et Par Skridt henimod Hyrums Lig, besvimede og faldt bevidstlös om. Hendes Venner rejste hende op og gav hende Vand, men hun faldt atter i Afmagt og blev baaren ud i bevidstlös Tilstand.

Sex Gange forsögte hun at se Ligene, og sex Gange blev hun baaren bort i hendes tvende Ledsageres Arme. Hyrums Hustru traadte dernæst ind i Stuen med sine fire Börn uden nogen Hjælp, da hun havde besluttet at trodse Scenen med sine stakkels faderlöse Börn. Hun skjælvede ved hvert Skridt, hun tog, og var nærved at falde, men naaede omsider sin Mands Lig, knælede ned ved hans Side, lagde sine Arme om hans Hals og drog hans blege Ansigt op til sin bölgende Barm, hvorpaa et langt, klagende Skrig bröd frem fra hendes Læber: "O! Hyrum, Hyrum! Har man skudt Dig, min kjære Hyrum? Er Du död? O! tal til mig, min Kjære! Jeg kan ikke tænke mig, at Du er död, min kjære Hyrum!" Hun drog ham tættere og tættere op til sin Barm, kyssede hans blege Læber og Ansigt, lagde sine Hænder paa hans Hoved og strög Haaret tilbage fra hans Pande. Hendes Sorg syntes at afkræfte hende, og hun tabte aldeles Evnen til at tale. Hendes to Dötre og de to unge Börn klyngede sig fast, nogle om hendes Hals og nogle til Legemet, medens de faldt knælende ned ved Siden af Liget og skrege höjt i deres ordlöse Sorgs Vildhed. Efter omtrent 10 Minuters Forlöb kom Fru Emma Smith, Profetens Hustru, igjen ind i Værelset mellem to Ledsagere i en halv afmægtig Tilstand. Hun nærmede sig Hyrums Lig, og da jeg vidste, at Fornemmelsen af at föle et koldt, dödt Legeme udöver en beroligende Indflydelse paa de menneskelige Nerver, tog jeg hendes Haand og lagde den paa Hyrums Pande, og strax vendte hendes Styrke tilbage. Hun mumlede Noget i en lav Tone, som jeg ikke kunde opfatte, hendes Öjne aabnede sig, og hun sagde til sine Venner: "Nu kan jeg se ham; jeg er stærk nu." Hun gik alene hen til sin Mands Seng, knælede ned, lagde Hænderne om hans Hals og sank ned paa hans Legeme. Pludselig bröd hendes Sorg ud i lydelige Klager, Suk, Stönnen og Ord. "Joseph, Joseph," sagde hun, "er Du död? Have Snigmorderne skudt Dig?" Hendes Börn,

fire i Antal, samlede sig rundt om deres grædende Moder og en myrdet Faders döde Legeme, og Sorg, som Ord ikke kunne tolke, syntes at overvælde den hele Gruppe. Hun vedblev at tale i en lav Tone, men ingen af Ordene vare hörlige uden dem, jeg allerede har anfört. * * *

Mængden skiltes ad ved Mörkets Indtrædelse, og næste Dag blev det bestemt, at Folket skulde komme og se de to Brödres Lig. De begyndte at samle sig tidlig om Morgenen, og i Staden, paa Floden og det omliggende Land sværmede det af Mænd og Kvinder hele Dagen.

Scenen omkring de döde Mænds Lig var altfor skrækkelig at overvære. Hyrum var skudt igjennem Hjernen og blödte ikke, men ved Middagstid var hans Legeme saa opsvulmet—Halsen og Ansigtet dannede een opblæst Masse—at Ingen kunde gjenkjende det. Josephs Blod vedblev at strömme ud af hans Saar, som vare blevne tilstoppede med Bomuld; Musklerne gave efter, og den blodige Vædske randt draabevis ned paa Gulvet og dannede Bugtninger henad samme. Tjære, Eddike og Sukker holdtes brændende paa Ovnen for at gjöre det muligt at opholde sig i Værelset. Tusinder gik ind ad den ene og ud ad den anden Dör for at tage Ligene i Öjesyn, slæbende Födderne efter sig i Profetens Blod. Rögen af Tjære og Stanken af Lig var i Sandhed frygtelig, og dog var der en Ström frem og tilbage fra Morgen til Aften.

Dagen var klar; Solen sneg sig ned bag den vestlige Horizont og kastede sine sidste Straaler paa den sammenstimlede Mængde af næsten 20,000 Personer, som nu begyndte at drage bort i enhver Retning. Værelserne bleve derpaa römmede og Ligene lagte i Kister og skjulte i et lille Aflukke, som stödte op til Spisesalen. To Sække Sand vare blevne tilvejebragte og ligeledes to simple Ligkister, hvori de andre tilsyneladende skulde lægges, men istedet derfor modtog disse Ligkister de ovenomtalte Sandsække og bleve lukkede til. W. W. Phelps havde kaldt Mængden sammen for at oplæse for dem Aabenbaringens 6te Kapitel. Profeten havde Dagen för sin Död, og medens han endnu opholdt sig i Fængselet i Carthage, sendt Bud til sine Tilhængere om at læse hint Kapitel, thi det var lige ved at skulle gaa i Fuldbyrdelse.

Efter Oplæsningen vendte Mængden tilbage til Joseph Smiths Bolig og modtog, hvad de formodede var, de to Mænds Lig, men i Virkeligheden de to Sække Sand. Brödrene Smiths Familier havde besluttet at begrave Ligene hemmelig og skjule Kjendsgjerningen for Alle undtagen tolv udvalgte Venner og de myrdede Mænds Familier. Ligkisterne, som indeholdt Ligene, forbleve skjulte i det lille Aflukke, medens de, der vare fyldte med Sand, bleve baarne i höjtidelig Procession til Stadskirkegaarden, fulgt af en uhyre Skare Mennesker."

Samme Nat bleve de virkelige Lig hemmeligt begravne. Dette skete for at forhindre Martyrernes Fjender fra at sætte sig i Besiddelse af de Afdödes Legemer og sikre disse en uforstyrret Hvile i Gravens Skjöd.

Saaledes havde Gjenstanden for nærværende Biografi pludselig endt sin korte, men daadrige jordiske Löbebane og var gaaen ind til sine Fædre, for der at nyde en bedre Lön for sin i dette Liv af den store Menneskehed ilde paaskjönnede Arbejde og blive kronet med evigt Liv og Hæder af den store Alfader.

För vi imidlertid bringe hans Livs Historie tilende, ville vi, af Retfærdighed mod den Afdöde selv og som en Tilföjning til, hvad der allerede er sagt om hans Person, anföre, hvad en af hans egne Apostle og trofaste Venner, Parley P. Pratt, i denne Henseende skriver om ham:

"Præsident Joseph Smith var af Person höj og velbygget, stærk og bevægelig; af en lys Ansigtsfarve, lyst Haar, blaa Öjne, meget lidt Skjæg og i Besiddelse af et for ham særegent Udtryk, hvorpaa Öjet altid hvilede med Glæde og aldrig trættedes ved at betragte. Hans Ansigt var stedse mildt, venligt og straalende af Intelligence og Velvillie, blandet med et ubevidst muntert Smil; han var aldeles fri for al Tilbageholdenhed og paatagen Höjtidelighed. Der var Noget forbunden med hans Öjes klare, rolige Blik, som vilde han gjennemtrænge det menneskelige Hjertes dybeste Afgrunde, se ind i Evigheden, gjennemskue Himlene og omfatte hele Universet.

Han besad en ædel Frimodighed og en uafhængig Karakter; hans Optræden var let og fortrolig, hans Irettesættelse frygtelig, hans Godgjörenhed uudtömmtlig som Oceanets Dyb, hans Indsigt altomfattende og hans Sprog gjennemtrængt af en ejendommelig Veltalenhed, der var ham særegen—ikke poleret—ikke studeret—ikke afmaalt eller afpasset ved Uddannelse eller forfinet ved Kunst, men fremströmmende i dets egen naturlige Simpelhed og overordentlig afvexlende i Gjenstand og Form. Han interesserede og belærte sine Tilhörere, medens han til samme Tid morede og underholdt dem, og der var aldrig Nogen, der hörte ham, der trættedes af hans Tale. Jeg har endogsaa ofte seet en stor Forsamling af villige ivrige Tilhörere lytte til hans Tale med spændt Opmærksomhed i mange Timer, i Kulde og Solskin, Regn og Blæst, medens de lo i det ene Öjeblik og græd i det næste. Selv hans bitreste Fjender bleve almindeligvis overvundne, naar han blot engang kom til at tale til dem. * * *

I Korthed, hos ham vare en Daniels og Cyrus's Karakter vidunderlig sammenblandede. En Daniels Evner, Visdom og Gudhengivenhed vare forenede med en Cyrus's Kjækhed, Mod, Maadeholdenhed og Udholdenhed. Han var visselig begavet med saadan Villiekraft og Sjælsevner, at var han bleven sparet til moden Manddom og Alder, vilde han have omvæltet Verden i mange Henseender og efterladt sig et Navn, knyttet til mere herlige og glimrende Bedrifter end der nogensinde för var falden i nogen Dödeligs Lod. Som det er, vil hans Værk leve til endelöse Tids-

aldre, og utallige endnu ufödte Millioner ville med Hæder omtale hans Navn som et ædelt Redskab i Guds Haand, der i Löbet af sin korte, ungdommelige Löbebane lagde Grundvolden til det Rige, der omtaltes af Daniel, Profeten, hvilket skulde sönderknuse alle andre Riger, men selv bestaa evindelig."

Og i Forbindelse hermed ville vi som en passende Slutning anföre Fölgende fra Lærdommens og Pagtens Bog:

"Joseph Smith, Herrens Profet og Seer, har gjort mere (med Undtagelse af Jesus) for Menneskenes Frelse i denne Verden, end nogen Anden, der nogensinde har levet. I det korte Tidsrum af 20 Aar har han frembragt Mormons Bog, hvilken han oversatte ved Guds Gave og Kraft, og har været et Redskab til at publisere den paa to Fastlande; har sendt Fylden af det evige Evangelium, som den indeholder, til Verdens fire Hjörner; har frembragt de Aabenbaringer og Befalinger, hvoraf denne Lærdommens og Pagtens Bog bestaar, saavelsom mange andre vise Forskrifter og Lærdommme til Velsignelse for Menneskenes Börn; har indsamlet mange Tusinder af de Sidste-Dages Hellige, anlagt en stor Stad og efterladt sig et Navn og en Berömmelse, som ikke kan udslettes. Han levede stor og döde stor i Guds og hans Folks Öjne, og ligesom de fleste af Herrens Salvede fordum, beseglede han sin Sendelse og sine Gjerninger med sit eget Blod; det Samme gjorde ogsaa hans Broder Hyrum. I Livet vare de enige og i Döden adskiltes de ikke! * * *

Hyrum Smith var 44 Aar gammel i Februar 1844 og Joseph Smith var 38 Aar i December 1843; og for Fremtiden ville deres Navne blive talte blandt Religionens Martyrer, og Læseren i enhver Nation vil paamindes om, at Frembringelsen af Mormons Bog og denne Lærdommens og Pagtens Bog til en falden Verdens Frelse har kostet det bedste Blod i det nittende Aarhundrede, og at om Ilden kan antænde et *grönt Træ* til Guds Ære, hvor let vil den da ikke opbrænde de "törre Træer" for at rense Vingaarden fra Fordærvelse. De levede for Hæder, de döde for Hæder, og Hæder er deres evige Lön. Fra Slægt til Slægt skulle deres Navne nævnes for Efterkommerne som Ædelstene blandt de Helliggjorte.

De vare uskyldige i enhver Forbrydelse, hvilket ofte för var bleven bevist, og bleve alene arresterede ved ugudelige Menneskers Sammensværgelse og Forræderi; og deres *uskyldige Blod* paa Gulvet i Carthages Arreststue er et stor Segl, fæstet til Mormonismen, som ikke kan forkastes af nogen Ret paa Jorden; og deres *uskyldige Blod* paa Illinois's Vaaben, tilligemed Statens brudte Löfte om Beskyttelse, givet af Guvernören, er et Vidnesbyrd om det evige Evangeliums Sandhed, som hele Verden ikke kan modbevise; og deres *uskyldige Blod* paa Frihedens Banner og paa de Forenede Staters *magna charta*, er en Talsmand for

Jesu Kristi Religion, der vil röre retskafne Menneskers Hjerter i alle Nationer; og deres *uskyldige Blod* med alle Martyrers uskyldige Blod under det Alter, som Johannes saa, vil raabe til den Herre Zebaoth, indtil han hævner deres Blod paa Jorden. Amen."

KIRKENS HISTORIE,

Fra Profeten Josephs Död,

TILLIGEMED EN

KIRKEHISTORISK KRONOLOGI.

SAMLET, OVERSAT OG UDGIVET AF ANDREW JENSON.

„Du, som bærer Zion et godt Budskab, stig op paa et höjt Bjærg.“ —*Esaias* 40, 9.

SALT LAKE CITY, UTAH.

Trykt hos „Deseret News Company.“

1883.

FORORD.

Da Joseph Smiths Levnetslöb i Aarene 1877—1879 blev udgivet af Jenson og Bruun i Salt Lake City, viste det sig, at Profetens Liv og Kirkens tidligere Historie var saa righoldigt paa nyttigt og interessant Læsestof, at Forfatterne ikke, uden at gjöre Beretningen alt for kortfattet og ufuldstændig, kunde bringe Historiens Traad saa langt ned i Tiden, som de oprindelig havde havt til Hensigt at gjöre, da de nemlig i Subskriptionsindbydelsen havde lovet Abonnenterne, at hele Værket skulde udkomme i omtrent 25 Hefter. Som Fölge af dette Löfte fandt Udgiverne det raadeligt at slutte deres Beretning ved Profetens Död, uagtet der endnu var Meget at skrive om de Helliges Uddrivelse af Nauvoo, deres Rejser i Örken, Bebyggelsen af Klippebjærgenes Dale osv. Det nu foreliggende Værk, som omhandler disse Begivenheder og indeholder Kirkens almindelige Historie fra Profeten Josephs Död til Slutningen af Aaret 1848, kan derfor nærmere betragtes som en Fortsættelse af Joseph Smiths Levnetslöb, og ved Udarbejdelsen af samme har Forfatteren brugt den af Præsident Geo. Q. Cannon i „Juvenile Instructor" trykte Beretning som Ledetraad, medens han ogsaa hele Tiden har havt Adgang til de originale Dokumenter paa Historieskriverens Kontor. Værket anbefales derfor som aldeles paalideligt og troværdigt, og det tör haabes, at det skandinaviske Publikum vil paaskjönne og antage samme, i Forening med Joseph Smiths Levnetslöb, som det förste Forsög, der nogensinde er gjort, paa at udgive Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Historie i Bogform, thi det er vel bekjendt, at et saadant Værk endnu ikke existerer i det engelske Sprog. Endnu maa det bemærkes, at den medfölgende kirkehistoriske Kronologi er udarbejdet med den störste Omhu og Forsigtighed, og troes ikke at indeholde en eneste Datafejl.

ANDREW JENSON.

Salt Lake City, Utah, i September 1883.

INDHOLD.

FÖRSTE KAPITEL.

ANDET KAPITEL.

TREDIE KAPITEL.

FJERDE KAPITEL.

FEMTE KAPITEL.

SJETTE KAPITEL.

SYVENDE KAPITEL.

OTTENDE KAPITEL.

NIENDE KAPITEL.

TIENDE KAPITEL.

ELLEVTE KAPITEL.

TOLVTE KAPITEL.

TRETTENDE KAPITEL.

FJORTENDE KAPITEL.

FEMTENDE KAPITEL.

SEXTENDE KAPITEL.

SYTTENDE KAPITEL.

ATTENDE KAPITEL.

NITTENDE KAPITEL.

TYVENDE KAPITEL.

KIRKENS HISTORIE

FRA PROFETEN JOSEPHS DÖD.

FÖRSTE KAPITEL.

De Helliges Fjender frygte paa Grund af Profetens Mord.—Guvernør Ford sender Kommissionærer til Nauvoo for at undersøge Forholdene.—John Taylors Forflyttelse fra Carthage til Nauvoo.—Skrivelse til Kirken.—Den offentlige Stemning i Nauvoo og Warsaw.—Brev fra Guvernøren.—Samuel H. Smiths Død.—Sidney Rigdons Ankomst til Nauvoo.—Hans Forsøg paa at blive Præsident for Kirken.

Profetens og Patriarkens Martyrdöd foraarsagede en almindelig Frygt og Ængstelse iblandt Anti-Mormonerne i Omegnen af Nauvoo, thi det var ganske naturligt for dem at tro, at „Mormonerne“ vilde hævne sig. De vidste i alt Fald, at et saa koldblodigt Mord som det, der var bleven forövet paa Joseph og Hyrum Smith, var mer end nok til at ophidse et hvilket som helst Folk til at tage Loven i deres egen Haand, og i Særdeleshed et Folk, der elskede deres Ledere saa höjt som de Sidste Dages Hellige elskede disse to Mænd. Og hvad der gav den hele Affære et endnu styggere Udseende, var, at Brödrene Smith bleve myrdede medens de som hjælpelöse Fanger hensadde i Fængsel og havde de höjtideligste Lötter om Beskyttelse af Guvernören. Ja denne Embedsmand havde endog sat baade sin egen og Statens Ære i Pant paa, at intet Ondt skulde blive dem tilföjet, dersom de for at tilfredsstille den offentlige Stemning vilde rejse til Carthage i Forhör. Mange af dem, som vare mest bange for at Nauvoos Indvaanere skulde gribe til Vaaben for at hævne sig, vare Medlemmer af Pöbelen eller Saadanne, som havde staaet Morderne bi i Udförelsen af deres Niddingsdaad; thi samvittighedslöse som de vare fölte de dog i deres Sjæls Inderste, at de fortjente Straf.

Den 1ste Juli 1844 ankom to Herrer, nemlig Kaptajn A. Jonas og

Oberst Fellows, til Nauvoo som Sendebud fra Guvernören til Byraadet. Deres Instruxer fra Guvernör Ford löde saaledes:

„Oberst Fellows og Kaptejn Jonas bedes at tage med den förste Dampbaad til Nauvoo for at gjöre dem bekjendt med det derværende Folks Fölelser og Beslutninger i Henseende til de nylig stedfundne Uroligheder, samt erkyndige dem om, hvorvidt nogen af Indbyggerne agter at hævne sig paa nogen som helst Maade, om nogen Trusel har været ytret og hvad Folket i Almindelighed have til Hensigt at gjöre."

De samme Mænd fik ligeledes Ordre til at skulle gaa tilbage til Warsaw for at erfare Stemningen iblandt Folket dersteds og faa at vide, om den der forsamlede Milits agtede at angribe Nauvoo.

Byraadet i sidstnævnte Stad mödte strax tilsammen og vedtog en Række Resolutioner paa Folkets Vegne. Den förste af disse tilkjendegav, at Folket i Nauvoo for Fredens Skyld vilde paa det Strængeste overholde Lovene og bistaa Statens Guvernör, saalænge han og Lovens Haandhævere bestræbte sig for at forsvare dem i Nydelsen af deres konstitutionelle Rettigheder. I den anden Resolution foreslog Raadet, at eftersom Guvernören havde frataget Nauvoo-Legionen dens offentlige Vaaben, burde han paa samme Maade tage alle de andre offentlige Vaaben, som fandtes i Staten, i sin Besiddelse. I den derefter fölgende Resolution forpligtede Nauvoo-Folket sig til ikke at tage personlig Hævn over Josephs og Hyrums Snigmordere, men derimod overlade Sagen i Rettens Haand, og dersom Lovens Arm ikke gjorde sin Gjerning, vilde de appellere deres Sag til den almægtige Gud. I de fölgende Resolutioner lovede Byraadets Medlemmer endvidere paa Folkets Vegne, at Nauvoos Indbyggere ville ikke fornærme Borgerne i de omliggende Egne. Ligeledes tilkjendegave de deres Redebonhed til ved alle hæderlige Midler at ville understötte Guvernören, saa længe han bestræbte sig for at bilægge Ophidselsen og tilvejebringe Fred, samt vilde bruge sin Indflydelse for at standse al foruroligende Rettergang, indtil Tilliden blev gjenoprettet, saa at Borgerne i Nauvoo, hvis det gjordes nödvendigt, kunde gaa til Carthage eller noget andet Sted i Forhör, uden at være udsatte for Snigmorderes Voldsomheder.

En Gjenpart af disse Resolutioner blev i et Brev sendt til Guvernörens Sendebud, der samtidig bleve indbudte til at overvære et offentlig Borgermöde, som om Eftermiddagen skulde afholdes i Nærheden af Templet.

Mödet blev afholdt og Hr. Jonas og Andre talte til de Forsamlede. De af Byraadet vedtagne Resolutioner bleve oplæste og antagne af Folket, og ligeledes bleve Taknemmeligheds-Votum givne til flere

Herrer, som havde vist sig som Venner til de Hellige og virket for, at Retfærdighed kunde blive dem tildelt.

Den 2den Juli blev John Taylor bragt hjem i sin saarede Tilstand fra Carthage. Hans egen Beretning om sin Transport fra nævnte Sted til Nauvoo er saa tydelig og interessant, at vi gjengive fölgende Udtog af samme:

„Mange, som tilhörte Pöbelen, kom til mig og behandlede mig med öjensynlig Agtelse, og baade Embedsmændene og Folket betragtede mig som en Slags Gidsel og frygtede for, at min Forflyttelse skulde blive Signalet for „Mormonerne" at gribe til Vaaben. Jeg erindrer ikke saa bestemt, hvor længe jeg forblev i Carthage; men jeg tror, det var tre eller fire Dage efter Mordet, at Broder Marks kom med en Karet, Broder James Allred med en Vogn og Doktor Ells og flere Andre til Hest for at hente mig til Nauvoo. Jeg var paa den Tid meget udmattet formedelst Tabet af Blod, hvilket endnu vedvarende flöd fra mine Saar, og da min Hustru spurgte mig, om jeg kunde tale, var det med Nöd og næppe, at jeg kunde hviske nej. Betydelig Samtale fandt nu Sted angaaende, hvor vidt det vilde være passende at flytte mig; flere Læger og andre af Carthage-Folket erklærede bestemt, at det vilde koste mig Livet, medens mine Venner holdt fast paa deres Beslutning om at ville före mig til Nauvoo, hvis muligt.

Jeg antager, at de Förstnævntes Önske om at ville beholde mig hidrörte fra den ovenfor omtalte Frygt for „Mormonerne." Jeg tror, at Oberst Jones var oprigtig; han havde opfört sig som en Ven hele Tiden, og han fortalte min Hustru, at hun burde overtale mig til ikke at begive mig paa Rejsen, thi han troede ikke, at jeg havde tilstrækkelige Kræfter til at kunne naa Nauvoo. Tilsidst blev det imidlertid bestemt, at jeg skulde tage afsted, men da man troede, at jeg ikke kunde taale at kjöre i en Vogn eller Karet, lavede de mig en Bæreseng, i hvilken jeg blev sat, efter at man havde baaret mig ned ad Trappen. Iblandt dem, der hjalp at bære mig, fandtes flere af Pöbelen. Saa snart jeg var kommen ned, fölte jeg mig meget bedre og stærkere, saa at jeg kunde tale, hvilket sandsynligvis kan tilskrives Virkningen af den friske Luft.

Da vi næsten havde naaet Udkanten af Byen, erindrede jeg en Skov, som vi skulde rejse igjennem, og jeg bad en vis Person om at kalde Doktor Ells hen til mig. Denne Herre indfandt sig ogsaa strax, og jeg sagde til ham: „Doktor! Jeg bemærker, at Mændene blive trætte af at bære mig; omtrent to eller tre Mile her fra og ikke langt af vor Vej bor der nogle „Mormoner." Vil De ikke være saa god at ride over til deres Landsby saa hurtig som muligt og anmode

dem om at komme og möde os?“ Han, som red paa en meget god Hest, galoperede öjeblikkelig afsted. Hensigten hermed var imidlertid mere for at faa Mænd til min Beskyttelse, i Tilfælde af et Angreb, end at erholde Hjælp til at bære mig.

Strax derefter fremkom Carthage-Mændene med en Undskyldning efter en anden, indtil de alle havde forladt os, og jeg var meget glad over at blive fri for dem. Da jeg mærkede, at de, som bare mig, forvoldte mig stor Smerte med deres Trampen, forskaffede Brödrene en Slæde, som blev bunden bag efter James Allreds Vogn; en Seng blev tilredt i samme, hvori jeg blev anbragt i en halv siddende Stilling. Min Hustru kjörte ved min Side og badede mine Saar med Is og Vand, og eftersom Slæden med Lethed gled over Præriegræsset, der var temmelig langt, gav dens Bevægelse mig kun ubetydelig Smerte.

Da jeg var kommen Nauvoo paa fem eller six Mile nær, begyndte Brödrene fra Staden at drage mig i Möde, og eftersom vi kom nærmere, forögedes deres Antal, indtil vort Selskab bestod af en talrig Mængde Folk af forskjellige Aldre og begge Kjön, dog hovedsagelig Mænd.

Det havde i en længere Tid regnet bestandigt, hvorfor der paa mange lave Steder paa Prærien fandtes Vand fra en til tre Fod dybt. Paa saadanne Steder toge Brödrene, som vi mödte, fat paa Slæden, löftede den op og bar den over Vandet, og da vi kom tæt til Staden, hvor Vejen var overmaade sölet og slem, rev Brödrene Indhegnene ned for at vi kunde kjöre over Markerne.

Aldrig skal jeg glemme Forskjellen mellem de Fölelser, som gjorde sig gjældende paa det Sted, jeg nylig havde forladt, og Stedet, jeg nu var kommen til. Jeg havde forladt en Bande lovlöse og blodtörstige Mordere, og var kommen til de Helliges Stad, den levende Guds Folk, Sandhedens og Retfærdighedens Venner, af hvilke Tusinder stode der med varme og trofaste Hjærter for at yde deres Venskab og Tjeneste samt byde mig velkommen. Det Hele var, sandt nok, en bedrövelig Scene, som bragte sörgelige Erindringer til Sindet, men til mig var det behagelige Öjeblikke; en Glædesström syntes at gjennemtrænge mit hele System ved Tanken om, at jeg atter befandt mig iblandt mine Venner og nöd sande og trofaste Söskendes Velkomsthilsen. Det mest mærkværdige af det Hele var, at jeg fölte mig meget bedre efter min Ankomst til Nauvoo, end da jeg begyndte min Rejse, uagtet jeg havde tilbagelagt atten Mile.”

Paa den Tid blev fölgende Skrivelse offentliggjort i „The Times and Seasons:“

„TIL JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE-DAGES HELLIGE.

Idet vi föle stor Interesse for Alles Velfærd, medens vi begræde Tabet af Præsident Joseph Smith, vor Profet og Seer, og Præsident Hyrum Smith, vor Patriark, synes det at blive vor Pligt at give et Tröstens Ord til Bedste for Folket under de nuværende Omstændigheder.

Ligesom Tilfældet har været i alle Tidsaldre, saa ere disse Hellige nu faldne som Martyrer for Sandhedens Sag, og deres Befrielse fra en ugudelig Verdens Forfölgelse, i Blod til Salighed, gjör os kun stærkere i Troen, og stadfæster Sandheden af vor rene og hellige Religion.

Som den höjeste Guds Tjenere, der have Bibelen, Mormons Bog, Lærdommens og Pagtens Bog tilligemed Tusinder af Vidnesbyrd om Jesus Kristus, formane vi derfor de Sidste-Dages Hellige i Nauvoo og paa andre Steder til at holde fast ved den Tro, som er bleven dem overantvordet i disse sidste Dage, og til at vedblive i Evangeliets fuldkomne Lov.

Værer fredsommelige og rolige Borgere og udförer Retfærdighedens Gjerninger, og saa snart som de Tolv og andre af Kirkens Authoriteter kunne blive samlede, eller i det mindste Störsteparten af dem, ville de nödvendige Skridt blive gjorte for Værkets videre Fremgang. Israels Indsamling vil blive fortsat og Fuldendelsen af Tidernes Fyldes Husholdning paaskyndet, saa at Abels Mord og Hundreders Martyrdöd samt alle de hellige Profeters retfærdige Blod fra Abel til Joseph, bestænket med Guds Söns bedste Blod som Tilgivelsens röde Tegn, kun vil bringe den Overbevisning til alle forstandige Væsener, at Sagen er retfærdig og vil vedvare. Salige ere de, som forblive trofaste indtil Enden, medens Apostater, som give deres Samtykke til Udgydelsen af uskyldigt Blod, ikke kunne faa Tilgivelse hverken i denne Verden eller den tilkommende.

Enighed er Fred, Brödre, og evigt Liv er Guds störste Gave. Glæder Eder derfor, at I ere agtede værdige til at leve og dö for Gud. Mennesket kunne ihjelslaa Legemet, men de kunne ikke skade Sjælen. Visdommen skal retfærdiggjöres af sine Börn. Amen.

W. W. Phelps,
W. Richards,
John Taylor."

En Mand ved Navn George J. Adams var bleven beskikket til at bringe Breve og andre Dokumenter til de af de tolv Apostle, som vare i de östlige Stater, og underrette dem

om Profetens og Patriarkens Mord. Han havde Midler nok til Rejsens Udgifter, men alligevel udförte han ikke sin Mission. Ældste Jedediah M. Grant, der ligeledes forlod Nauvoo omtrent paa samme Tid, tövede ikke förend han fandt dem og bragte dem det sörgelige Budskab. Denne Begivenhed fremstiller Forskjellen mellem de to Mænds Karakter og Skjæbne. Adams blev senere Apostat, og hans efterfölgende Löbebane har været vanærende. Jedediah M. Grant var derimod en god og trofast Mand; han blev ordineret til en af de förste syv Præsidenter over de Halvfjerds, og da han döde, var han Præsident Brigham Youngs anden Raadgiver.

Oberst Fellows og Kaptejn Jonas, Guvernörens Sendebud, rejste til Carthage, efter at de havde forladt Nauvoo, og fra Carthage toge de til Warsaw, hvor de traf sammen med Oberst Wood, Quincys Borgmester, og andre Herrer. De forelagde Folket i Warsaw Hensigten med deres Besög, og Hr. Jonas holdt en Tale til dem i et offentlig Möde, som var bleven sammenkaldt. Han opfordrede dem til at sige, om de vilde staa Guvernör Ford bi i at haandhæve Lovene og opholde Konstitutionen, men de nægtede Alle som En at give dette Löfte. O. C. Skinner, en Sagförer, som foregav at tale i Borgernes Navn, ytrede en kort Tid efter, at de samme Fölelser gjorde sig gjældende i hele Countiet.

Dersom Nogen i de Dage havde önsket at vide, enten det var „Mormonerne“ eller deres Fjender, der var Aarsag til de stedfundne Besværligheder i Hancock County, saa vilde Folkets Handlemaade i de Möder, som Kommissionærerne overværede i Nauvoo og Warsaw, have givet dem de tilstrækkelige Beviser desangaaende. Uagtet de skrækkelige Forurettelser og Lidelser, som de Hellige havde været underkastede, og uagtet de havde enhver Grund til at gribe til Vaaben for at hævne sig paa deres Fjender, saa havde de dog saa stor Agtelse for deres Medborgeres Ret og et saa alvorligt Önske for at bevare Freden, at de lovede at adlyde Guvernören og Lovene i al Retfærdighed, samt forpligtede sig til ikke at ville hævne sig, men derimod overlade deres Sag til Gud. Folket i Carthage og Warsaw havde i ethvert Tilfælde været Overtræderne; de havde organiseret sig til Pöbel, truet de Hellige paa Livet og begaaet et skjændigt og blodigt Mord, og nu nægtede de ovenikjöbet at understötte Guvernören i at haandhæve Lovene og opholde Landets Konstitution. Dette stod imidlertid i fuldkommen Harmoni med deres tidligere Handlinger. De havde ikke i mindste Maade været forurettede, men derimod

havde de bestandig gjort Indgreb i de Helliges Rettigheder; og skulde en af disse træffe at sige eller gjöre Noget, som de kunde betegne som en Fornærmelse mod dem, vare de færdige at sætte hele Countiet i Oprör derover.

Medens de Hellige i Fred vare beskjæftigede med at bygge Huse, anlægge Haver, plante Frugttræer, drive Agerbrug og bygge en smuk Stad, samt holdt dem strængt til deres egne Forretninger, vare de Mænd, som nu aabenbart nægtede at adlyde Guvernören og Lovene, sysselsatte med at holde ophidsende Taler, skrive bitre Artikler i Bladene og slutte Forbund med hverandre som Pöbel, med det Formaal for Öje at udrydde de Hellige eller drive dem bort.

Idet de nægtede at efterkomme Kommissionærernes Önske tilkjendegave de tydeligt, at de endnu vare fulde af Pöbelaanden. De Helliges fuldkomne Udryddelse eller Bortflyttelse fra Hancock County var hvad de önskede, og de syntes at været aldeles bestemte paa at ville opnaa deres Hensigt. Ikke mætte af Blod ved at have myrdet Joseph og Hyrum, törstede de nu med Begiærlighed efter flere Ofre. Eftersom de havde faaet Smag paa Blod, var deres Törst tilsyneladende bleven saa uudslukkelig, at de lig glubende Ulve törstede efter mere. De sagde, at enten maatte „Mormonerne“ eller „Borgerne“, som de kaldte dem selv, forlade Countiet — en af Parterne maatte gaa, enten för eller senere, selv om der maatte anvendes Vaabenmagt. At de selv skulde blive tvungne til at forlade Landet var imidlertid Noget, som aldrig for et Öjeblik var opkommet i deres ugudelige Hjærter, thi de vidste alt for godt, at de Hellige aldrig vilde gjöre noget Forsög paa at drive dem bort, men derimod var det en afgjort Sag hos dem, at „Mormonerne“ skulde gaa, selv om man maatte jage dem bort foran Bajonetspidsen. De vare jo „Borgerne“; de Hellige vare kun „Mormoner.“

De sendte strax en Komite til Guvernör Ford for at underrette ham om deres faste Overbevisning, at det var nödvendigt, at en af Parterne skulde forlade Landet, og de önskede nu at han skulde bestemme, hvilken af dem, der burde gaa. At denne Slags Tale kun var ligefrem Falskhed og Hykleri, var indlysende, og derfor blev heller Ingen bedraget af den. Dog gjorde den stakkels Ford meget forlegen. Han fortalte nemlig Komiteen som Svar, at han ikke kunde afgjöre et saa alvorligt Spörgsmaal, thi ikke kunde han befale Nogen, enten „Mormoner“ eller Anti-Mormoner, at de skulde forlade Countiet eller Staten.

Med et saadant Svar var Guvernören udentvivl glad over at kunne

faa Sendebuddene skikkede bort, men dersom han havde været en retskaffen Mand og havt Attraa efter at göjre hvad Ret var, havde han sikkerlig givet dem et anderledes Svar. Pöbelen vidste nu, at han var bange for dem, at han vovede ikke at gjöre Noget, som var dem imod, hvisaarsag de ogsaa foragtede ham og handlede som om han slet ikke var i Tilværelsen, undtagen naar de kunde fremme deres egne Hensigter ved at bruge ham.

I et Brev, som Guvernör Ford omtrent paa den Tid skrev og sendte til Nauvoo, bestræbte han sig for at vise Folket dersteds Nödvendigheden af at være fredelige og ingen Modstand gjöre; og han prövede ogsaa paa at skrække dem med Pöbelvold, dersom de ikke fandt sig i deres Skjæbne. Derpaa skred han til at fortælle dem, hvad han behagede at kalde den „nögne Sandhed," og hans Hensigt dermed, sagde han, var ikke at ville fornærme dem i deres ulykkelige Omstændigheder, men han gjorde det fordi han var besjælet af en oprigtig Aand og havde saa stor Omhu for at tilvejebringe „Fred og Sikkerhed for Alle, som hvile under vort politiske Træes Skygge." Han sagde:

„Den nögne Sandhed er derfor denne, at de fleste vel underrettede Personer fordömme i de stærkeste Udtryk Maaden, hvorpaa Brödrene Smith bleve tagne af Dage, men ni af hver ti af Saadanne ledsage deres Misbilligelse med en Ytring af Glæde over, at de ere döde. Misbilligelsen er som oftest ualmindelig kold og föleslös, og synes kun at hidröre fra en paatagen Agtelse for Sömmeligheden og Lovene samt en Rædsel for Pöbelvælde, men kommer ikke varmt fra Hjærtet. De ulykkelige Ofre for dette Snigmord vare Gjenstand for et almindelig indgroet Had hos Folket i hele Landet, og vi kunne ikke med Fornuft antage, at deres Död har frembragt en saadan Forandring i den offentlige Stemning, at det tidligere Had er bleven forvandlet til Sympathi. Dersom I tro, at dette er Tilfælde, tage I Fejl. Störstedelen af hvad der siges angaaende denne Affære, kommer fra Læberne, og Eders Folk kunne være forvissede om, at den offentlige Mening for Nærværende er ligesaa bitter imod dem som nogensinde för."

Guvernör Ford burde være god Authoritet for en saadan Ytring, og vi have her gjengivet den for at vise Læseren, hvorledes Folket i Almindelighed giorde sig skyldige i Mord ved at give deres Samtykke til Udgydelsen af det uskyldige Blod, som endnu pletter Gulvet i Carthage Fængsel og Staten Illinois' Jordbund. I samme Brev indrömmer Guvernören, at de Hellige havde opfört sig godt, meget bedre end der var Grund til at forvente under Omstændighederne; men dersom en Pöbel skulde komme op imod dem, kunde han alligevel ikke beskytte dem. Han tilstod, at dersom han udkommanderede „Mor-

monerne“ selv, vilde han have en paalidelig Styrke til at dæmpe Oprøret; men om han gjorde dette, frygtede han for, at det vilde give Anledning til en Borgerkrig, i hvilken Nauvoo maaske tilsidst vilde blive aldeles ödelagt. „I kunne maaske,“ sagde han, „være tilböjelige til at spörge: Dersom dette forholder sig saaledes, hvad tjener da Loven og Regieringen til? Jeg svarer, at Konstitutionen synes ikke tilfulde at have gjort Forberedelse for en Sag lig den nærværende.“

For en Mand, der gjorde Fordring paa at være en Statsmand, vare disse i Sandhed besynderlige Anskuelser angaaende Regjeringens Magt. Hvad Nytte vilde Lov og Regjering gjöre, dersom saadanne Meninger skulde blive fremherskende iblandt Jordens Regenter? Mindretallet af Folket, dersom de traf at være upopulære, kunde da have större Haab om at blive tildelt Retfærdighed af en Bande Indianere, end af en Nation, hvor Regjeringsmændene nærede og handlede efter saadanne Anskuelser.

Medens Joseph og Hyrum hensadde i Fængsel i Carthage begav deres yngre Broder Samuel sig paa Rejse fra sit Hjem for at aflægge dem et Besög. Paa Vejen blev han opdaget og forfulgt af Pöbelen, og kun fordi hans Hest traf at være en Hurtiglöber lykkedes det ham at slippe bort fra sine Forfölgere med Livet og naa Carthage i Sikkerhed. Fra sidstnævnte Sted rejste han til Nauvoo i Fölge med hans myrdede Brödres Lig. Den ved hans Flugt fremkaldte Ængstelse, i Forbindelse med den dybe Sorg over hans elskede Brödres Mord, lagde ham paa Sygelejet, og han fik en svær Feber, af hvilken han aldrig kom sig; thi han döde i Nauvoo den 30te Juli. Han var den tredie Person, som blev döbt ved det hellige Præstedömmes Myndighed i denne Uddeling, da kun Joseph og Oliver Cowdery vare döbte förend han, og han var et af Vidnerne til Mormons Bog. Han var en ydmyg, standhaftig og særdeles god Mand og havde med Nidkjærhed prædiket Evangeliet fra den Tid han först annammede det til hans sidste Dag paa Jorden.

Förend Præsidenten for de tolv Apostle og de fleste Medlemmer af nævnte Kvorum kunde komme tilbage til Nauvoo, begyndte visse Mænd dersteds at lægge Planer for at ville ordne Kirkens Affærer ifölge deres eget Behag. Iblandt dem, som först gjorde Forsög herpaa, var William Marks, som præsiderede over Nauvoo Stav af Zion. Han gjorde sig stor Bekymring for at faa en timelig Forvalter (Trustee-in-Trust) beskikket til at tage Vare paa Kirkens Midler. Andre havde Hastværk med at ville have Kirken omorganiseret, og önskede uden Tvivl strax at have faaet en Præsident beskikket. Men Doktor W. Richards, Biskop Whitney og andre ledende Mænd modsatte sig ethvert Foretagende

af den Slags og foreslog, at man skulde vente med alt Saadant indtil de tolv Apostle kom hjem fra Östen.

Broder George A. Smith, der tilligemed andre Ældster virkede som Missionærer i Michigan den Gang Nyhederne angaaende Josephs og Hyrums Martyrdöd naaede dem, ankom til Nauvoo den 28de Juli om Aftenen. Apostel Parley P. Pratt var kommen tilbage fra sin Mission d. 10de s. M. og andre af Ældsterne, som vare komne til Kundskab om hvad der var foregaaet i Carthage, begyndte ligeledes at komme hjem fra de forkjellige Stater, hvor de havde arbejdet i Evangeliets Tjeneste. De syntes alle at være nedböjede af Sorg og Tungsindighed over det Forefaldne.

Den 3die August ankom Sidney Rigdon fra Pittsburg, og han begyndte strax at lægge Planer for at formaa Kirken til at antage ham som Præsident eller Formynder (Guardian), som han kaldte det. Ældsterne Parley P. Pratt, George A. Smith og Willard Richards besögte ham strax efter hans Ankomst, og det blev bestemt, at de alle skulde möde tilsammen i Raad den fölgende Dags Morgen, som var en Söndag; men Rigdon kom ikke. Tilsyneladende önskede han slet ikke at möde Ansigt til Ansigt med disse Brödre, hvilket han sikkerlig vilde have gjort med Glæde, dersom hans Hensigter havde været ærlige og oprigtige. Derimod vilde han strax optræde offentlig for hele Folket, thi han haabede, at han formedelst sin Veltalenhed skulde formaa at vinde dem til Bedste for sig selv. Aarsagen, hvorfor han sögte at undgaa Raad med Apostlene og andre ledende Mænd, som forstod sig paa Tilstanden, var muligvis denne, at han frygtede for, at de vilde kritisere hans Fordringer alt for nöje. Han havde imidlertid ikke Noget imod at holde hemmelige Raad med en vis Klasse Personer, som havde tabt Troen og vare i Mörke samt vare modtagelige for et hvilket som helst Bedrageri, der maatte bringes paa Bane. Han fortalte disse nogle Syner og Aabenbaringer, som han foregav at have havt, hvilke de antoge som guddommelige. Men idet han bestræbte sig for at skjule sine Bevægelser for Apostlene, viste han tydelig sin sande Karakter og at han studerede paa underfundige Planer.

Ovennævnte Möde var berammet til den 4de August, og Kl. 10 om Morgenen forsamledes Folket i Lunden, hvor man i Almindelighed afholdt de större Forsamlinger om Sommeren, og Sidney Rigdon prædikede over Ordene: „Thi mine Tanker ere ikke Eders Tanker, og Eders Veje ere ikke mine Veje, siger Herren.“

Han fortalte Noget om et Syn, som han sagde Herren havde givet ham angaaende Kirkens Stilling, og ytrede, at en Formynder maatte beskikkes til at opbygge Kirken til Joseph saaledes som han havde paabegyndt den. Han var netop den Mand, sagde han, som de gamle

Profeter havde sunget og skrevet om samt glædet sig over, og han var sendt til at udføre det Arbejde, som havde været alle Profeternes fornemste Thema i enhver foregaaende Tidsalder. Han fortalte Folket mange andre lignende Urimeligheder angaaende den Skjæbne, som ventede hans Fjender, samt de store Ting, han skulde gjöre; og han tilföjede, at dersom det ikke var for to eller tre Ting, som han vidste, vilde de Sidste-Dages Hellige blive aldeles ödelagte, og ikke en eneste Sjæl blive levnet til at fortælle Historien.

Parley P. Pratt, som idet han senere hentydede til denne Tale, sagde spögefuldt om sig selv: „Jeg er netop den Mand, om hvem Profeterne aldrig sang eller skrev et eneste Ord.“

Om Eftermiddagen bad Sidney Rigdon William Marks, Præsidenten for Staven, at bekjendtgjöre for de Hellige, at et specielt Möde for Kirken vilde blive afholdt der paa Stedet den fölgende Torsdag (8de August), i den Hensigt at vælge en Formynder. Marks' Fölelser stode i fulkommen Harmoni med Rigdons, og det var netop efter hans Sind, at denne Forsamling skulde afholdes; og enten han nu selv forventede nogen anseelig Stilling eller ikke, saa havde han stor Attraa for at faa en timelig Forvalter beskikket uden Ophold. Doktor Richards foreslog, at man skulde vente med denne Beskikkelse indtil de tolv Apostle kom tilbage. Marks svarede, at Præsident Rigdon egentlig önskede Forsamlingen afholdt om Tirsdagen, men at han havde udsat den til Torsdagen. Som Aarsag til dette Hastværk angav han, at Rigdon var et godt Stykke Vej borte fra sin Familie, der befandt sig i Pittsburg, og han önskede at vide, om de Hellige havde Noget for ham at gjöre; hvis ikke, saa önskede han at fortsætte sin Rejse, thi der fandtes et Folk, der talte Tusinder og Titusinder, hvilket beredvilligt vilde modtage ham. Han vilde besöge andre Grene af Kirken, men var kommen til Nauvoo först.

Den hele Plan var let gjennemskuelig. Den angivne Aarsag var, at Sidney Rigdons Familie var i Pittsburg, men hvad havde vel dette at sige? En Ældste, der er i sine Pligters Udförelse, bekymrer sig ikke meget om, hvor langt han er borte fra Familien, naar Gud fordrer hans Arbejde. Men Sidney Rigdon var blot ankommen til Nauvoo Dagen i Forvejen, og dog havde han et saadant Hastværk, at han ikke kunde vente nogle faa Dage paa de Tolvs Hjemkomst. Grunden var simpelthen denne, at han gjorde sig Forhaabning om at kunne gjennemföre sine Planer förend de kom hjem. Det var derfor ingen Del af hans Program at vente paa dem.

Alle de ledende Ældster vare imidlertid utilfredse med alt dette Hastværk „De tolv Apostle forventes snart hjem,“ sagde de, „og at sammenkalde en Forsamling i den Hensigt at foretage nogen saadan

Beskikkelse, faar Udseende af en underfundig Plan, der gaar ud paa at tage utilbörlig Fordel af de Helliges sörgelige Omstændigheder." Men Gud vaagede over sit Folk, og hans Forsyn, som det Efterfölgende vil vise, styrede Alt til det Bedste for hans Sag og Udförelsen af hans Hensigter.

Den fölgende Dags Morgen gik de af de Tolv, som vare i Nauvoo, tilligemed Biskop Whitney hen og besögte Sidney Rigdon. Han lovede at ville möde i Forening med dem til Raad hos Ældste John Taylor efter Middag, hvilket han ogsaa gjorde; men saa snart han var kommen indenfor, begyndte han at gaa frem og tilbage paa Gulvet og fortælle dem, at de Hellige vare overvundne og splidagtige, at Brödrene stemmede hver sin Vej og at Anti-Mormonerne vilde sejre ved Valget. „I kunne ikke forblive i Countiet", sagde han; „Alt er Forvirring; I kunne Intet gjöre; I mangle en stor Leder; I behöve et Hoved, og dersom I ikke blive enige om, hvem dette Hoved skal være, vilde I blive spredte til de fire Vinde; Anti-Mormonerne ville overvinde Eder ved Valget. En Formynder maa beskikkes."

Dette var Beskaffenheden af hans Tale og havde været det hele Tiden siden han först kom til Nauvoo. Han profeterede bestandig Ondt over Folket, medens han lovpriste sig selv og fortalte, hvilke store Ting han kunde udföre; og Alt dette gjorde han i den Hensigt at bevæge Folket til at antage ham som Leder for Kirken.

Hans Bemærkninger ved ovennævnte Lejlighed saarede Ældste George A. Smiths Fölelser, thi han vidste, at de ikke vare passende, men at Rigdon var under en forkert Aands Indflydelse, og han sagde derfor: „Brödre! Ældste Rigdon er aldeles fejltagen, der er ingen Splid. Brödrene ere forenede. Valget vil blive enstemmigt, og Lovens og Ordenens Venner ville blive valgte med et tusinde Flertal. Der er ingen Grund til at være bange. Præsident Rigdon har ingen Aarsag til at nære nogen saadan Frygt."

Det endelige Resultat viste, at Smith havde Ret og at Rigdons Anskuelser vare forkerte. Valget blev et af de mest enstemmige, som nogensinde havde været afholdt i Nauvoo; thi kun fem Modstemmer bleve kastede i Vægtskaalen der i Staden, og i hele Countiet fik „Lovens og Ordenens Kandidater", for hvem de Hellige voterede, over et tusinde flere Stemmer end Modkandidaterne, og dette endog efter at man havde talt de Stemmer, som Anti-Mormonerne havde smuglet ind fra andre Countier.

Förend Rigdon forlod Raadet, sagde han, at han forventede ikke at Folket skulde vælge en Formynder om Torsdagen, men at man derimod skulde holde en Bedeforsamling i den Hensigt at vexle Tanker og Fölelser og opvarme hverandres Hjærter. Det Fölgende

viste, hvor megen Tillid der kunde skjænkes hans Ord, thi da Dagen kom, foreslog han ikke, at man skulde holde nogen Bedeforsamling, men at der netop strax skulde vælges og beskikkes en Formynder.

ANDET KAPITEL.

De tolv Apostles Hjemkomst til Nauvoo.—Sidney Rigdons Fordringer.—De Helliges Følelser.—En speciel Forsamling.—Præsident Brigham Youngs Tale.—De tolv Apostle med Brigham Young som Præsident blive ved enstemmigt Votum antagne som Kirkens højeste Myndighed.

Alt dette fandt Sted i Nauvoo medens Brigham Young og de andre fraværende Medlemmer af de tolv Apostle vare paa Hjemrejsen fra de östlige Stater, hvor de arbejdede i Evangeliets Tjeneste, da Nyhederne om Josephs og Hyrums Martyrdöd först naaede dem. I de Dage fandtes der hverken Telegraflinier eller Jærnbaner i de vestlige Stater, hvisaarsag det varede forholdsvis længe inden de modtoge hvad de vilde anerkjende som paalidelig Efterretning om det Forefaldne, thi alle Nyheder maatte bringes enten ved private Sendebud eller ved et Postvæsen, der den Gang var ordnet meget ufuldkomment samt befordrede Postsagerne meget sagte. Og da de saa endelig bleve forvissede om, at Efterretningen om Snigmordet var sand, varede det endda nogle Dage förend de kunde faa Alting ordnet og blive samlede for at tiltræde Hjemrejsen. De gjorde dem imidlertid færdige aa hurtig de kunde og d. 24de Juli begave Brigham Young, Heber C. Kimball og Lyman Wight sig paa Hjemrejsen fra Boston, idet de rejste med Jærnbanen til Albany, New York. Her traf de samme Dags Aften Ældsterne Orson Hyde, Orson Pratt og Wilford Woodruff og fortsatte i Forening med disse Brödre Rejsen til Buffalo, hvor fra de d. 26de afsejlede med Dampskib over Eriesöen til Detroit, og videre til Chicago, hvor til de ankom d. 1ste August. Fra Chicago rejste de med Posten 160 Mile til Galena ved Mississippi Floden, og der fra med en Dampbaad ned ad nævnte Flod til Nauvoo, hvor de ankom i god Behold d. 6te August Kl. 8 om Aftenen.

De Tolvs Hjemkomst hilsedes af de Hellige med stor Glæde, hvilket heller ikke var uden Aarsag. I Nauvoo vare nemlig Flere i Færd med at lægge rænkefulde Planer, og Ulve i Faareklæder bestræbte sig for at röve Flokken. Den fornemste Hyrde var bleven dræbt, og nu begyndte de falske Hyrder at vise sig, hvilke gjorde Fordring paa at Flokken var deres. Det var i Sandhed en skjæbnesvanger Tid, og de trofaste Hellige havde længtes meget efter de tolv Apostles Nærværelse, da dette Kvorum nu udgjorde Kirkens höjeste Myndighed. Dets Præsident var en Mand med urokkelig Tro og ualmindelig Standhaftighed — en Mand, der aldrig vaklede. Dets Medlemmer vare Mænd, som havde stor Erfaring og besadde megen Visdom samt vare vel bekjendte med Guds Love, Præstedömmets Myndighed og Kirkens Orden. De vare netop de rette Mænd til at afgjöre, hvorvidt Rigdons Optræden og Fordring var rigtig eller ikke. Dersom han havde Ret, vilde en Erklæring af de Tolv til den Effekt have overmaade stor Vægt hos hele Folket, og hvis han havde Uret, hvilket var den almindelige Mening, var det dem, som skulde irettesætte og behandle ham. De trofaste Hellige, som vidste dette, havde derfor bedet inderligt til Herren for de Tolv, at de maatte have en hurtig og heldig Rejse til Nauvoo, hvor deres Nærværelse var saa nödvendig.

Det var tilsyneladende et altseende Forsyn, som styrede det saaledes, at Rigdons Forsamling blev opsat fra Tirsdag d. 6te til Torsdag d. 8de August. Herrens Haand stod i Forbindelse med William Marks Handlemaade i denne Henseende, thi de Tolv kom netop hjem Tirsdag Aften.

De Hellige havde altsaa igjen et Kvorum af de tolv Apostle iblandt dem. Endnu en Gang kunde de faa Raad, Tröst og Undervisning af dem, som holdt Præstedömmets Nögler og Præsidentskabets Myndighed, og uagtet Bedrövelse herskede i Staden og de Helliges Hjærter vare betyngede af Sorg, paa Grund af deres höjtelskede Ledere, som vare blevne dem berövede, saa var de Tolvs Hjemkomst dog ligesom et Signal for en almindelig Oplivelse iblandt de trofaste Hellige, og de följte sig ligesom befriede fra en stor Byrde ved Tanken om, at de Ledere, som Gud havde beskikket dem næst efter Profeten, atter vare iblandt dem, og deres Hjærter bleve fulde af Haab og nyt Mod. Ogsaa de Tolv fölte dem meget taknemmelige til Herren fordi han havde bevaret dem og fört dem lykkelig og vel tilbage til deres Hjem og de Helliges Stad, hvor de nu atter kunde nyde deres Familiers og varmhjærtede Söskendes Selskab.

Uden Tidsspilde begyndte Brigham Young og de andre Apostle strax efter deres Hjemkomst at undersöge Forholdene i Nauvoo for at komme til Kundskab om Tingenes virkelige Tilstand. Efter först

at have holdt et Raad i Ældste John Taylors Hus, blev et Möde bestemt for de tolv Apostle, Höjraadet og Höjpræsterne. Ældste Taylor var ved denne Tid i god Bedring. Dette Möde blev afholdt den 7de August om Eftermiddagen Kl 4, Dagen efter de Tolvs Ankomst. Efter at Forsamlingen var aabnet med Bön, blev Sidney Rigdon af Præsident Brigham Young opfordret til at give en Beretning angaaende sit Budskab til de Hellige samt det Syn og den Aabenbarigg, som han gjorde Fordring paa at have modtaget. Rigdon stod frem og gav sin Forklaring som fölger:

„Hensigten med min Mission er at besöge de Hellige og tilbyde mig selv til dem som en Formynder. Jeg havde et Syn i Pittsburg d. 27de Juni. Det var just ikke et aabent Syn, men snarere en Fortsættelse af Synet, som omtales i Lærdommens og Pagtens Bog.

Det blev mig vist, at denne Kirke skulde opbygges til Joseph og at alle de Velsignelser, vi modtage, maa komme gjennem ham. Jeg har været ordineret til at virke som en Talsmand for Joseph, og jeg er kommen til Nauvoo for at paase, at Kirken bliver styret paa den rette Maade. Joseph indtager den samme Stilling overfor denne Kirke som han altid har gjort. Ingen kan blive Josephs Efterfölger.

Riget skal opbygges til Jesus Kristus gjennem Joseph. Aabenbaringer maa fremdeles gives. Den martyrede Profet er endnu denne Kirkes Hoved; ethvert Kvorum bör staa saaledes som I stode i Eders Tvætninger og Salvelser. Jeg blev salvet til at være en Talsmand for Joseph, og det blev mig befalet at tale for ham. Kirkens Organisation er ikke tilintetgjort, uagtet vort Hoved er borte.

Vore Fölelser ere maaske noget forskjellige med Hensyn til denne Sag. Jeg blev kaldet til at være en Talsmand for Joseph, og jeg önsker at opbygge Kirken til ham; og dersom Folket vil, at jeg skal indtage denne Stilling, önsker jeg, at Enhver skal anerkjende det for sig selv.

Jeg tilbyder mig selv som en Formynder for Folket, og i dette har jeg udfört min Pligt og gjort hvad Gud har befalet mig. Folket kunne gjöre som de behage, enten de ville antage mig eller ikke.‟

Da han var færdig gjorde Præsident Brigham Young nogle Bemærkninger, hvoraf Hovedindholdet er Fölgende:

„Det er mig lige meget, hvem der leder denne Kirke, selv om det var Ann Lee; men en Ting maa jeg vide, og det er, hvad Gud siger derom. Jeg har Nöglerne og Midlerne, hvorved jeg kan lære Guds Villie at kjende angaaende denne Sag.

Jeg veed, at der findes dem iblandt os, som ville eftertragte de Tolvs Liv, ligesom de sögte efter Josephs og Hyrums Liv; men vi

ville ordinere Andre og give dem Præstedömmets Fylde, saa at dette kan levnes tilbage, dersom vi skulle blive dræbte.

Joseph beseglede paa vore Hoveder alle de Nögler og Kræfter, som tilhörer Apostelskabet og som han selv besad förend han blev taget bort, og ingen Mand eller Mænd kunne træde ind mellem Joseph og de Tolv hverken i denne Verden eller den tilkommende.

Hvor ofte har ikke Joseph sagt til de Tolv: Jeg har lagt Grundvolden og I maa bygge paa den, thi Rigets Anliggender hvile paa Eders Skuldre.“

Ifölge William Marks Bekjendtgjörelse angaaende Afholdelsen af en speciel Forsamling Torsdag d. 8de August Kl. 10 Formiddag forsamledes Folket til den bestemte Tid i Lunden öst for Templet. En stor Mængde Mennesker kom tilstede, thi Alle fölte stor Interesse for det, der gav Anledning til Mödets Sammenkaldelse, nemlig Valget af en Formynder eller Præsident, og ligeledes en timelig Forvalter for Kirken. Vinden var ugunstig for at tale fra Forhöjningen, hvorfor man trak en Vogn frem og satte den lige over for Talerstolen omtrent 20 Alen foran denne. Sidney Rigdon, William Marks og maaske to eller tre Andre stege derpaa i Vognen, som man lod gjöre midlertidig Tjeneste som Talerstol. Efter at Mödet var bleven aabnet med Sang og Bön, stod Sidney Rigdon frem for at tale. Han var i Almindelighed en flydende og interessant Prædikant og overgik de fleste Andre i Veltalenhed, men ved denne Lejlighed var han öjensynlig forlegen og talte sagte og med stort Besvær. Eftersom han alligevel benyttede en og en halv Time, var hans Tale overmaade trættende for Tilhörerne. Den Besværlighed, hvorunder han talte, undlod ikke at have sin Virkning, thi de Sidste-Dages Hellige ere mere end noget andet Folk i Verden tilböjelige til at ville kritisere en Taler, som gjör store Fordringer. De ville snart opdage, under hvilken Aands Indflydelse Prædikenen bliver holdt og fælde deres Dom i Overensstemmelse dermed. Ved nærværende Lejlighed vare de i Særdeleshed paa Vagt i denne Henseende, eftersom de vare forsamlede i et saa vigtigt Anliggende, men de fandt Intet i Rigdons Bemærkninger, der kunde tjene som Bevis for, at han var Manden, som skulde lede dem. Hans Stemme syntes ikke at være den sande Hyrdes. Derimod röbede hans Tale og hele hans Væsen, at Formaalet for hans Bestræbelser ikke var af den bedste Slags.

Saa snart Sidney Rigdon var bleven færdig med at tale og havde sat sig ned, stod Præsident Young frem og gjorde nogle faa Bemærkninger. Han havde nemlig taget Plads paa Forhöjningen efter at Rigdon havde forladt den for at benytte Vognen. Forsamlingen drejede sig omkring, saa at man vendte Ansigtet mod

Forhöjningen og Ryggen mod Sidney Rigdon. Det var förste Gang, at Folket havde hört Præsident Youngs Röst siden han rejste öst paa hans Mission, og hans Stemme gjorde et höjst vidunderligt Indtryk paa dem. Ingen, som var tilstede ved denne Lejlighed, kan nogensinde forglemme den forbausende Virkning, hans Tale og hele Optræden havde paa de Tilstedeværende. Dersom Joseph var opstaaet fra de Döde og atter havde talt til dem, kunde Bestyrtelsen næppe have blevet större. Det syntes nemlig at være Josephs egen Röst, som de hörte, og ikke alene dette, men det saa' ud for Folkets Öjne som om det virkelig var Josephs egen Person, der stod foran dem.

„Vi have aldrig", skrives der endvidere i „Juvenile Instructor" desangaaende, „hört Tale om en mere vidunderlig og mirakulös Tildragelse end den, der fandt Sted paa nævnte Dag i Nærværelsen af denne store Forsamling. Herren gav sit Folk et Vidnesbyrd, der ingen Tvivl efterlod med Hensyn til hvem den Mand var, som Gud havde valgt til deres Leder. De baade saa' og hörte med deres naturlige Öjne og Ören, og da Ordene, som bleve udtalte, kom til deres Hjærter med Guds overbevisende Kraft, bleve de fyldte af Aanden og stor Glæde. Sorg havde tynget paa de Helliges Hjærter, og hos Nogle havde der maaske hersket Tvivl og Uvished, men nu var det tydeligt til Alle, at den Mand, paa hvem Herren havde beseglet den nödvendige Myndighed til at handle i Josephs Sted, stod foran dem.

Præsident Brigham Young syntes ved denne Lejlighed at være bleven ligesom forvandlet, og en Forandring lig den, der ifölge Bibelens Beretning foregik med Profeten Elisa, da Elias blev forvandlet i hans Nærværelse, syntes at have fundet Sted med ham. Profeten Josephs Kappe var bleven ham efterladt. Læseren vil erindre, at da Profeten Elias blev borttaget, faldt hans Kappe fra ham, og Elisa tog den op. Da denne derefter kom til Floden Jordan, slog han Vandet i samme, saa at det skiltes ad til begge Sider. Og da Profeternes Börn saa' det, sagde de: „Elias Aand hviler paa Elisa," hvorpaa de ærede ham og anerkjendte ham som deres Profet og Leder. Saaledes gik det ogsaa til med Præsident Young ved denne Lejlighed; Folket sagde den Ene til den Anden: „Josephs Aand hviler paa Brigham." De vidste, at han var Manden, som Gud havde valgt til at lede dem, og de ærede og anerkjendte ham i Overensstemmelse med denne deres Kundskab. I hans Bemærkninger til Forsamlingen hentydede Præsident Young til den Kjendsgjerning, at da han og hans Brödre kom hjem, fandt de Folket beskjæftiget med at holde Forsamlinger med det Formaal for Öje at vælge Profetens Eftertræder, i Stedet for at begræde Tabet af deres store Leder, ligesom Israel gjorde, da Moses blev borttaget fra dem. Men dersom de önskede at

vide Herrens Villie angaaende Sagen, sagde han, hvorfor mödte de saa ikke tilsammen ifölge den givne Orden; hvorfor sammenkaldte de ikke et Generalmöde af Præstedömmets forskjellige Kvorumer, hvilke udgjorde Kirkens aandelige Authoritet og var en Domstol, fra hvis Kjendelse, der gaves ingen Appel. De faa Ord, som han talte, kastede strax en Lysström paa det Hele, og Ældsterne erindrede nu tydeligt Kirkens rette Orden. Præsident Young sluttede sine Bemærkninger med at sige, at han önskede, at de forskjellige Grader af Præstedömmet samt de Hellige i Almindelighed skulde möde tilsammen om Eftermiddagen Kl. 2, og ethvert Kvorum skulde indtage sin rette Plads, ifölge den aabenbarede Orden.

Præsident Youngs Stemme, Udseende, Alt hvad han sagde og Aanden, som ledsagede hans Ord, overbeviste Folket om, at han var Manden, som Gud havde valgt til at lede dem. Han var Hovedaanden ved denne Lejlighed, og baade i dette og det fölgende Möde var Sidney Rigdon ligesaa uvidende som et Barn vilde være i en vís og erfaren Mands Nærværelse. En saadan Magt, Indflydelse og Visdom, som han ikke kunde maale sig med, lagdes herfor Dagen. Maaske ikke nogensinde saa faa Ord, tilforn ytret af en Guds Tjener, har givet större Sindsro og Tilfredshed, end de faa Bemærkninger, som Præsident Young gjorde paa hin mindeværdige Dag, thi aldrig siden Kirken blev oprettet have de Hellige været Vidne til en saadan Krisis.

Fra Josephs Död indtil denne Forsamling blev afholdt var Folket tilsyneladende delt i tre Klasser. De, som tilhörte den ene af disse, forstode klart og tydeligt, at Brigham Young var Manden, som havde Ret til at præsidere, da han var Præsident for de tolv Apostle, hvilke paa Grund af Josephs og Hyrums Död udgjorde Kirkens præsiderende Kvorum. En anden Klasse bestod af Saadanne, som ikke vare rigtig paa det Rene med sig selv angaaende hvem der vilde blive kaldet til at præsidere, men de vare dog aldeles forvissede om, at Sidney Rigdon ikke var Manden, thi de vidste, at Gud ikke vilde vælge en Kujon og en Forræder til at lede sit Folk, og begge disse Karaktertræk troede de kunde tillægges Rigdon. Den tredie Klasse, hvis Medlemmer vistnok vare faa, bestode af dem, som intet klart Begreb havde om hverken det Ene eller det Andet, men vare aldeles ubestemte i alle deres Ord og Tanker.

Fra denne tredie Klasse vandt Sidney Rigdon senere nogle faa Tilhængere. Eftersom de vare rede til at ville fornægte Troen og svigte Sandheden, var det en temmelig let Sag for ham at bedrage dem. Men de Sidste-Dages Hellige ere ellers som et Folk alt for karakterfaste til at afgive meget Element til en saadan Klasse. De ere i Almindelighed meget bestemte med Hensyn til alle Sager af

Vigtighed, som blive bragte til deres Kundskab og hvori de have Interesse. Dette kan i Særdeleshed siges om dem, der ere trofaste til deres Pagter og efterleve deres Religion.

Paa faa Undtagelser nær forlod Folket Mödet og gik hjem med stor Glæde i deres Hjærter. Al Uvished og Uro var bortfjærnet. De havde hört Hyrdens Röst, og de vidste det."

Om Eftermiddagen forsamlede Folket sig til den bestemte Tid, og de forskjellige Kvorumer bleve strax organiserede i deres rette Orden paa og omkring Forhöjningen. Fölgende af de tolv Apostle vare tilstede: Brigham Young, Heber C. Kimball, Parley P. Pratt, Orson Pratt, Willard Richards, Wilford Woodruff og George A. Smith. Efter at Mödet var bleven aabnet, stod Præsident Young frem og talte til Forsamlingen. Kirken havde ingen Hurtigskrivere i de Dage, men da Hovedindholdet af hans Tale alligevel blev nedskrevet og findes i Kirkens Historie, ville vi her gjengive samme i omtrent ordret Oversættelse.

Præsident Brigham Young sagde: „Skjænk os Eders Opmærksomhed allesammen! Denne Forsamling bringer mig til at tænke paa Kong Benjamins Dage, da Mængden var saa stor, at Alle ikke kunde höre. Jeg haaber, at Brödrene ikke ville tage det fortrydeligt op, at de ere blevne sammenkaldte i Eftermiddag, thi det var nödvendigt Vi önske, at I alle skulde sidde stille og være opmærksomme, saa at Alle kunne höre. Lad Ingen klage paa Grund af Forsamlingens mindre behagelige Stilling; vi ville gjöre det bedste vi kunne.

For förste Gang i mit Liv, for förste Gang i Eders Liv og for förste Gang i Guds Riges Historie i det 19de Aarhundrede, foruden en Profet som vor Leder, staar jeg frem for at handle i Egenskab af min Kaldelse i Forening med mine Brödre af de Tolvs Kvorum. Vi optræde som Jesu Kristi Apostle til denne Generation — Apostle, som Gud har kaldet ved Aabenbaring gjennem Profeten Joseph og som ere ordinerede og salvede til at frembære Guds Riges Nögler i hele Verden.

Folket have hidindtil vandret ved hvad Öjet har set og ikke ved Tro; I have havt Profeten iblandt Eder. Forstaa I dette allesammen? I have vandret ved Eders Öjes Syn, og det var ikke en absolut Nödvendighed for Eder at gaa meget i Rette med Herren for at kunne vide, om Alting var ret eller ikke.

För havde I en Profet som Herrens Mund til at tale til Eder, men han har beseglet sit Vidnesbyrd med sit Blod, og nu for förste Gang bliver det Eder paalagt at vandre ved Tro — ikke ved hvad Öjet kan se.

Det Förste, som jeg paa de Tolvs og Folkets Vegne vil foretage mig, er at gjöre nogle faa Spörgsmaal. Jeg vil spörge de Sidste-Dages Hellige: Önske I som Individer lige strax at vælge en Profet eller Formynder? Eftersom vor Profet og Patriark ere blevne os fratagne, önske I

En eller Anden til at vogte, vejlede og styre Eder gjennem denne Verden ind i Guds Rige, eller önske I det ikke? Alle, som önske en eller anden Person til at være en Formynder, eller en Profet, en Talsmand eller noget Andet, kunne tilkjendegive det ved at oplöfte den höjre Haand. (Ingen Stemmer.)

Da jeg kom til denne Forhöjning havde jeg de besynderligste Fölelser og Indtryk. Dette Folks Aasyn syntes at sige: Vi önske en Hyrde til at vejlede og före os gjennem denne Verden. Lad Alle, som önske at bortlede et Parti fra Kirken, gjöre det om de kunne, men de ville ikke have Fremgang.

Dersom Nogen tror han har Indflydelse nok iblandt dette Folk til at kunne bortlede et Parti, saa lad ham pröve derpaa; men han vil opdage, at Apostlene ere i Besiddelse af en Kraft, som vil bringe dem sejrrige gjennem den ganske Verden, og dygtiggjöre dem til at opbygge og forsvare Guds Kirke og Rige.

Hvad er det, som Folket önske? Mine egne Fölelser ere saaledes, at jeg kunde önske at sörge og græde i det mindste i 30 Dage, og derpaa staa op for at afryste Sorgen og fortælle Folket, hvad Gud forlanger af dem; men uagtet mit Hjærte er alt for fuldt af Bedrövelse til at kunne tage fat paa Forretninganliggender og Kirkens Organisation, föler jeg mig i Dag tvungen til at træde frem i Udförelsen af de Pligter, som Gud har paalagt mig.

Jeg vil nu tale om den Maade, hvorpaa Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er organiseret. Dersom Kirken virkelig er organiseret og I önske at vide dens Orden, saa vil jeg fortælle Eder det. Jeg kjender Eders Fölelser. Önske I, at jeg skal fortælle, hvad Eders Fölelser ere?

Her er Præsident Rigdon, som var Josephs Raadgiver. Jeg spörger: Hvor ere Joseph og Hyrum? De ere gaaede hinsides Slöret, og dersom Ældste Rigdon önsker at virke som Profetens Raadgiver, maa han gaa hinsides Slöret, hvor han er.

Meget er bleven sagt angaaende Præsident Rigdon, at han skulde være Præsident for Kirken og Leder for Folket, at han var Hovedet osv. osv. Broder Rigdon er kommen 1600 Mile fra Pennsylvanien for at sige Eder, hvad han agter at gjöre for Eder. Dersom Folket önsker Præsident Rigdon til deres Leder, kunne de tage ham; men jeg siger til Eder, at de Tolv besidde Guds Riges Nögler i hele Verden.

De Tolv ere beskikkede ved Guds Finger. Her er Brigham. Har Hans Knæ nogensinde vaklet, har hans Læber nogensinde bævet? Her er Heber op de övrige af de Tolv, et uafhængigt Kvorum, som have Præstedömmets Nögler, Guds Riges Nögler til at give til hele Verden. Dette er Sandhed, Gud er mit Vidne. De staa næst til Joseph og ere ligesom Kirkens förste Præsidentskab.

Jeg véd ikke, om mine Fjender ville beröve mig Livet; og det er mig ogsaa lige meget, thi jeg önsker at være hos den Mand, jeg elsker.

I kunne ikke beskikke Nogen til en Profets, Seers eller Aabenbarers Embede. Gud maa gjöre dette. I ere lig Börn uden en Fader og Faar uden en Hyrde. I kunne ikke beskikke nogen Mand til at være Eders Hoved. Dersom I gjorde, maatte de Tolv ordinere ham. I kunne ikke ordinere en Mand til at være vort Hoved. Men dersom I önske nogen anden Mand eller Mænd til at lede Eder, saa tag dem, og vi ville gaa vor Vej og opbygge Guds Rige i hele Verden.

Jeg véd, hvem der er Josephs Venner og hvem der er hans Fjender. Jeg véd, hvor Rigets Nögler ere og hvor de ville blive forevigt. I kunne ikke kalde en Mand til at være en Profet; I kunne ikke tage Ældste Rigdon og sætte ham over de Tolv; dersom saa skulde være, maatte han ordineres af dem.

Jeg skal sige Eder, der er for megen Iver og Hastværk med Hensyn til Affærerne her. I kunne ikke tage nogen Mand og indsætte ham som Hoved; I ville derved sprede de Hellige til de fire Vinde. I vilde sönderskjære Præstedömmet. Saa længe vi forblive i vor nuværende Orden, vil det himmelske Hoved bestandig virke i Forening med os; og dersom I gaa udenfor den Vej, vil Herren ikke have Noget med Eder at bestille.

Maaske Nogen tænker, at paa denne Maade vil vor elskede Broder Rigdon ikke blive æret eller blive betragtet som en Ven. Men dersom han gjör hvad Ret er og forbliver trofast, vil han ikke handle imod vort Raad, ej heller vi imod hans, men derimod virke tilsammen, og saaledes være Et. Jeg gjentager atter, at Ingen kan staa som vort Hoved, medmindre Gud aabenbarer det fra Himmelen.

Jeg har ikke sparet nogen Ulejlighed med Hensyn til at lære min Lexie angaaende Guds Riges Orden i denne og den tilkommende Verden. Dersom det ikke var saaledes, kunde jeg gaa bort og leve et stille og roligt Liv, men for Evangeliets og Eders Skyld vil jeg staa paa min Plads. Vi ere udsatte for at blive dræbte den ganske Dag. I have aldrig levet ved Tro.

Broder Joseph, Profeten, har lagt Grundvolden til et stort Værk, og vi ville bygge paa den. I have aldrig set det ene Kvorum bygget paa det andet. En almægtig Grundvold er bleven lagt, og vi kunne opbygge et Rige, hvis Lige aldrig har været kjendt i Verden. Vi kunne opbygge et Rige hurtigere end Satan kan dræbe de Hellige.

Hvad er det, I önske? Ville I have en Patriark for hele Kirken? Dertil ere vi fuldkommen villige. Dersom Broder Samuel H. Smith havde været i Live, vilde det have været hans Ret og Privilegium at beskikkes til dette Embede; men han er död; han er gaaet bort til Joseph og Hyrum; han er paa et Sted, hvor Kugler og Spyd ikke

kunne naa ham, og han kan svæve frit iblandt hans Brödre, hans Venner og de Hellige. Önske I en Patriark? Her er endnu Broder William tilbage; her er Onkel John Smith, Profeten Josephs Farbroder endnu i Live; det er deres Rettighed; den patriarkalske Velsignelses Ret tilhörer Josephs Familie.

Önske I en timelig Forvalter? Har der været en Biskop, som endnu har staaet paa sin Plads? Hvad er en Biskops Pligt? At tage Vare paa de timelige Affærer, saa at de Tolv og Ældsterne kunne passe deres Arbejde. Joseph nedlod sig til at gjöre deres Arbejde for dem. Joseph nedlod sig ogsaa i den Grad, at han tilböd sig selv som Præsident for de Forenede Stater, og dette var en stor Nedladelse.

Önske I en Talsmand? Her er Ældste Rigdon, Broder Amasa Lyman, som Joseph agtede at have valgt til Raadgiver, samt mig. Önske I, at Kirken skal organiseres paa den rette Maade eller önske I en Talsmand til at være Mester-Kok og Hoved-Opvarter? Ældste Rigdon gjör Fordring paa at være Profetens Talsmand. Meget godt, han var en saadan, men kan han nu beklæde dette Embede. Dersom han nu önsker at være Talsmand for Profeten, maa han gaa til den anden Side af Slöret, thi der er Profeten, men Ældste Rigdon er her. Hvorfor vil Ældste Rigdon være en Nar? Hvem kjender Noget til Præstedömmet eller Guds Riges Organisation? Jeg taler tydeligt.

Önsker dette Folk Kirken saaledes, som Gud har organiseret den, eller önske I at beskjære Præstedömmets Magt og lade dem, som have Præstedömmets Nögler, gaa bort og opbygge Riget i hele Verden hvor som helst Folket vil höre dem.

Dersom der findes en Talsmand, dersom han er en Konge eller en Præst, lad ham gaa og opbygge et Rige for ham selv. Dette er hans Rettighed, og det er ogsaa mange af de Tilstedeværendes Rettighed, men de Tolv staa som Hoved for det Hele.

Jeg önsker at leve paa Jorden og sprede Sandhed til hele Verden. I Sidste-Dages Hellige önske Alting sat i Rigtighed. Dersom 10,000 Mænd skulde fremstaa og sige, at de have Profeten Joseph Smiths Sko, véd jeg, at de ere Bedragere. I Præstedömmets Kraft have I Ret til at opbygge et Rige, dersom I vide, hvorledes Kirken er organiseret.

Nu, dersom I ville have Sidney Rigdon eller William Marks til at lede Eder, eller nogen Anden, saa tag dem med Fornöjelse, men jeg siger Eder i Herrens Navn, at intet Menneske kan indsætte nogen Mand mellem de Tolv og Profeten Joseph. Hvorfor? Fordi Joseph var deres nærmeste Leder, og han har overdraget Rigets Nögler; i denne sidste Husholdning for hele Verden i deres Hænder. Læg ikke en Traad mellem Præstedömmet og Gud.

Jeg vil spörge: Hvem har staaet Joseph og Hyrum nærmest?

Jeg har, og jeg vil staa ham nærmest. Vi have et Hoved, og dette Hoved er Apostelskabet, Josephs Aand og Magt, og vi kunne nu begynde at se Nödvendigheden af dette Apostelskab.

Broder Rigdon stod ved hans Side, ikke over ham. Ingen uden Joseph har Ret til at raade de Tolv. Tænk paa dette. I kunne ikke beskikke en Profet; men dersom I lade de Tolv forblive paa deres Plads, er Rigets Nögler hos dem, og de kunne bestyre Kirkens Anliggender og lede Alt paa rette Maade.

Nu alt dette formindsker ikke Præsident Rigdons Karakter. Lad ham være sin Kaldelse, og Joseph vil behöve ham paa den anden Side. Lad ham være forsigtig med hvad han gjör, saa at den Traad, som sammenbinder os, ikke skal blive overskaaren. Maa Gud velsigne os alle." (Præsident Young sagde meget Mere, som ikke blev skrevet.)

Amasa Lyman sagde: „Jeg staar ikke frem for at holde nogen Valgtale. Jeg er tilfreds med Præsident Youngs aabne, tydelige og uforbeholdne Udtalelser. Han har forstaaet den Stilling, jeg indtager overfor min afdöde Broder. Aldrig har jeg forestillet mig, at dette gav mig et saadant Fortrin, at jeg kunde gaa foran de Tolv.

Jeg har Intet imod Noget af det, han har sagt. Jeg tror, at de Tolv ere i Besiddelse af al den Magt og alle de Midler, som behöves til at fremskynde Værket. Jeg er overbevist om, at intet Menneske kan fortsætte Værket foruden den Magt, som de Tolv besidder.

Der er en Ting, som kan sikre dette Folks Frelse, og det bestaar ikke i Enighed alene, men det tilkommer Eder at kjende hvad Ret er og derved blive forenede. Dette er bleven Eder forklaret af Præsident Young, og jeg vil assistere ham deri. Hvad jeg nu önsker er at indlöse mit Löfte.

Præsident Young tilligemed de Tolv har staaet Profeten Joseph nærmest, og jeg har staaet næst til de Tolv, og jeg vil fremdeles staa dem nærmest. Jeg har staaet ved Joseph Smiths Side og vil staa ved de Tolvs Side for altid; saa skulle vi blive frelste.

En Præsident behöves ikke; vi have et Hoved her. Hvem er dette Hoved? De tolv Apostles Kvorum. Vi se nu Nödvendigheden af Apostelskabet.

Jeg kunde staa frem og gjöre Fordring paa Præsidentskabet ligesaa vel som nogen Anden, men jeg kunde ikke gjöre det uden at sætte min Salighed paa Spil. Dette er Magten, som drejer Nöglen for at sprede Frelse gjennem hele Landet paa den Maade, som Joseph paabegyndte det. Joseph var den Förste, som blev kaldet til at gjöre dette i hele Verden, og dersom han havde Magt til at opbygge Guds Rige, have de Tolv den samme Magt.

Jeg kan ikke stemme for Valget af èn Præsident og fremstille mig selv som Kandidat. I vide derfor, at den Stilling, jeg indtager,

er at staa ved de Tolv paa samme Maade, som de Tolv stode ved Joseph, enten paa den ene eller den anden Side. Jeg önsker ikke at gaa foran dem eller falde i Sövn. Jeg önsker at se Riget rulle fremad ved vor forenede Tro og Bestræbelser."

Præsident Rigdon blev dernæst opfordret til at tale, men han vægrede sig og bad Ældste W. W. Phelps at tale i sit Sted. Under hele Mödet sad han paa Forhöjningen med Ryggen vendt mod Forsamlingen og med böjet Hoved det meste af Tiden. Han havde ingen Lyst til at vise sig for Folket, og dersom hans indre Fölelser svarede til hans ydre Udseende og Bevægelser, saa var han daarligt tilmode. Han sagde ikke et eneste Ord i nogen af de Helliges offentlige Forsamlinger efter at have holdt sin Tale om Formiddagen.

W. W. Phelps stod frem og sagde: „Med den Kundskab, jeg har, kan jeg ikke forvente Andet end at denne Forsamling vil handle ret i Dag. Jeg tror, at Nok har været sagt til at berede Folkets Sind for Handling. Jeg har kjendt mange af dem i 14 Aar, og jeg har altid set dem underkaste sig Kirkens Authoriteter med Ærbödighed. Jeg har set Israels Ældster og Folket tage deres Liv i Haand og drage ud foruden Pung og Taske baade om Sommeren og Vinteren. Jeg har set dem berede sig for Krig, rede til at ofre deres Hjærtes Blod, og dette er et Bevis for, at de ville give Agt paa Raad.

Det glæder mig at betragte disse mange Ansigter og bevidne, at den samme Aand og Fölelse, som gav sig tilkjende Dagen efter det blodige Mord, da Josephs og Hyrums döde Legemer bleve bragte her til Staden, ogsaa gjör sig gjældende her i Dag. Den Gang underkastede I Eder Lovens sagte Gang og overlod Sagen til Gud, og jeg ser den samme Tilböjelighed her i Dag. Det er nu Eders Beslutning, at I, Alle som En, ville opholde Kirkens Authoriteter; og det glæder mig at se, at de Mænd, som stode ved Josephs höjre og venstre Side, underkaste sig Præstedömmets Myndighed.

Jeg har ömme Fölelser desangaaende, og i Særdeleshed for Præsident Rigdon. Jeg önsker at sige, at de Tolv tilhöre et vist Kvorum og at Folket ville modtage en Begavelse. Jeg bragte Præsident Rigdon ind i nævnte Kvorum, og han modtog sine Velsignelser tildels. Jeg kunde ikke udstaa den Tanke, at Præsident Rigdon skulde gaa ud i Verden foruden sine Begavelser. Han annammede en vis Del deraf, og jeg haaber, at han vil underkaste sig.

Jeg önsker ogsaa, at Broder Amasa skal staa ved Siden af de Tolv; han og Rigdon behöves der endnu, lad dem gaa og opholde de Tolv i deres höje Embede. I kunne ikke beskikke en Formynder for Kirken.

Vi have hidindtil vandret ved hvad vi have set, og dersom en

Mand önskede at vide Noget, kunde han blot gaa til Broder Joseph. Joseph er gaaet bort, men han har ikke efterladt os trösteslöse.

Jeg önsker at sige, at Broder Joseph kom og oplyste mig to Dage efter hans Begravelse. Han kom ligesom da han var i Live og i et Öjeblik viste sig for mig i hans eget Hus. Han sagde: Sig til Kuskene, at de skulle kjöre. Jeg spurgte ham, om Bygningen stod paa Hjul. Han sagde: Ja visselig. Jeg talte, og strax vare vi underveјs. Vi kjörte omkring paa Höjene og i Dalene. Derpaa befalede han Kuskene at kjöre over Floden ind i Iowa. Jeg fortalte ham, at Devil Creek (Djævlebækken) var foran os, Han svarede: Kjör over Devil Creek; jeg bryder mig hverken om Devil Creek eller nogen anden „Creek". Vi gjorde saa, og derpaa vaagnede jeg.

Der findes en Forening af Personer her i Staden, som staa i bestandig Forbindelse med William og Wilson Law, hvilke ere Ledere for en Komplot, der har gjort sig til Opgave at ville ödelægge alt det Bestaaende for Joseph; og der ere Personer her i Staden, som, hvis de havde Magt, vilde myrde alle Josephs Venner. Men lad os gaa fremad og bygge Templet, saa ville I faa Eders Begavelser. Naar Templet bliver færdigt, ville alle Israels værdige Mödre faa deres Begavelser ligesaa vel som Ædsterne.

Dersom I önske at gjöre hvad ret er, da ophold de Tolv. Dersom de dö, er jeg villig til at dö med dem. Men gjör Eders Pligt, saa skulle I blive begavede. Jeg vil opholde de Tolv, saa længe jeg har Livsaande. Da Joseph forlod os, bemærkede han, at han skulde dö. Jeg sagde, at jeg var villig til at dö med ham; men eftersom jeg nu er i Live som en Raadgiver i Israel, er jeg bestemt paa at leve. Jeg önsker, at I alle skulle erindre, at Joseph og Hyrum kun ere blevne borttagne fra Jorden, og at de nu sidde i Raad og samtale med Guderne paa Steder, hvor Kugler og Krudt ikke kunne naa dem."

Parley P. Pratt sagde: „Hvad der er bleven sagt, har været godt sagt. Dersom her findes Mænd, som ere vore Fjender, saa skal jeg sige Eder, naar de ville ophöre at være her. De ville forblive her saa længe I indlade Eder i Forretning med dem. Dersom jeg bytter Ejendele eller handler med Nogen, saa gjör jeg det med dem, som jeg véd ere trofaste. Dersom der findes ugudelige Mænd iblandt os, er det fordi vi underholde dem. Ophör at handle med dem, og de ville gaa deres Vej. Vil jeg understötte dem? Nej, jeg vil handle med alle Saadanne, som jeg véd ere ærlige Mennesker.

Jeg er villig til at gjöre alle Mænd godt, i Særdeleshed Troens Egne. Vore Fjender ville ophöre at bo her, naar vi lade være med at handle med dem. Pöbel og ugudelige Mennesker ville forlade

Eder, naar I ophöre med at understötte dem. Jeg véd, at vi alle kunne leve og endog være lykkelige, naar vi handle med ærlige Mænd. Dersom en Mand behöver en Doktor eller en Prokurator, saa sender han undertiden Bud efter den værste Mand, som han kan finde. Jeg vilde hellere dö en naturlig Död, end at have en ugudelig Doktor til at hjælpe mig afsted. Jeg vilde henleve hele mit Liv uden at sagsöge Nogen, hellere end at engagere en ugudelig Prokurator til at före min Sag. Jeg vil ikke sige Noget angaaende Kjöbmændene, thi I kjende dem alle."

Derpaa stod Præsident Young atter frem og sagde: „Der er mere Forretning end vi kunne udföre i Eftermiddag, men vi kunne gjöre Alt, hvad der behöves, uden at sammenkalde nogen Konvention af hele Kirken. Jeg vil fremlægge de vigtigste Punkter for Eder.

Jeg forlanger ikke, at I skulle tage mit Raad alene. I bör alle handle for Eder selv; men dersom Rigdon er Manden, som I önske til at lede Eder, vælg ham, men ikke uden I agte at opholde og fölge ham ligesom I fulgte Joseph. Sig det ikke medmindre I have til Hensigt at ville fölge hans Raad herefter. Og jeg vil sige det samme med Hensyn til de Tolv. Gjör ikke Pagt om at ville opholde dem, hvis I ikke have til Hensigt at efterfölge deres Raad, og dersom de ikke raade Eder som I behage, vend Eder ikke om for at stride imod dem.

Jeg önsker, at Enhver skal vide, hvad han vil gjöre, förend han indgaar nogen Pagt; men vi ville gjærne vide, om dette Folk vil understötte Præstedömmet i Israels Guds Navn. Dersom I sige, at I ville, saa gjör det. Vi önske at beskikke Mænd til at tage Vare paa de Forretninger, som have lagt paa Josephs Skuldre. Lad mig sige Eder, at dette Rige vil sprede sig mere end nogensinde för.

De Tolv have Magten nu; de Halvfjerds, Ældsterne og Eder alle kunne have Magt til at gaa og opbygge Riget i Israels Guds Navn. Nauvoo vil ikke kunne rumme alle de Folk, som ville komme ind i Riget. Vi önske at bygge Templet, saa at vi kunne faa vore Begavelser; og dersom vi gjöre vort Bedste, og Satan ikke vil lade os bygge det, ville vi gaa ud i Örken og der modtage Begavelsen, thi vi skulle annamme en Begavelse under alle Omstændigheder. Ville I fölge vort Raad? Jeg siger atter, at de, som ville fölge vort Raad, ville gaa lige ind i Himmelen; thi vi have alle Tegnene og Symbolerne at give til Dörvogteren, og han vil lade os gaa ind.

Jeg vil spörge Eder som Kvorumer. Önske I at Broder Rigdon skal træde frem som Eders Leder, Eders Förer og Eders Talsmand?"

Her afbröd Sidney Rigdon ham med at sige, at han önskede det andet Spörgsmaal fremsat först. Præsident Young fortsatte:

„Præsident Rigdon önsker, at jeg skal fremsætte det andet Spörgsmaal först, og det er: Vil Kirken, og er det dens eneste Önske at opholde de tolv Apostle som dette Folks förste Præsidentskab. Her ere Apostlene samt Bibelen, Mormons Bog og Pagtens Bog, hvis Indhold er ligesom indgravet paa mit Hjærte. Dersom Kirken önsker de tolv Apostle til at staa som Hoved, som Kirkens förste Præsidentskab og som Hoved for dette Rige i hele Verden, staa næst til Joseph, træde frem i deres Kaldelse og holde dette Riges Nögler i hele Verden, saa er hver Mand og Kvinde samt hvert Kvorum nu sat i Orden, og Sagen er aldeles i Eders Hænder. Alle og Enhver i hele de Helliges Forsamling, som ville assistere Forslaget, kunne tilkjendegive det ved at oplöfte den höjre Haand. (Alles Hænder syntes at blive oplöftede.) Alle, som ere af en modsat Mening, enhver Mand og Kvinde, som ikke önske, at de Tolv skulle præsidere, kunne oplöfte deres Hænder paa lignende Maade. (Ingen Hænder löftedes.) Dette tilsidesætter det andet Spörgsmaal og gjör det unödvendigt at forelægge Sagen for hvert enkelt Kvorum.

Vore Fölelser overfor Broder Rigdon ere: Vi synes at kunne tage ham i Favn og före ham med os. Vi önske saadanne Mænd som Broder Rigdon. Han blev sendt bort af Joseph for at skulle opbygge et Rige; lad ham opfylde sit Kald og efterleve de ham givne Instruxer. Lad ham oprejse et mægtigt Rige i Pittsburg, og vi ville oplöfte hans Hænder til den almægtige Gud. Maaske vi kunne faa et Bogtrykkeri og et Indsamlingssted dersteds. Dersom Djævelen endnu vil pröve paa at dræbe os, vil han faa nok at bestille.

Den Næste er Præsident Marks. Vore Fölelser ere at lade ham staa som Præsident for Staven ligesom forhen. Vi kunne bygge Templet osv. I vidste ikke, hvem I havde iblandt Eder. Joseph elskede dette Folk saa höjt, at han hengav sit Liv for dem. Hyrum elskede sin Broder og dette Folk til Döden. Joseph og Hyrum have hengivet deres Liv for Kirken, men kun meget Faa kjendte Josephs Karakter; han elskede Eder til Döden, men I vidste det ikke förend efter hans Bortgang. Han har nu beseglet sit Vidnesbyrd med sit Blod.

Dersom de Tolv havde været her vilde vi ikke have overgivet ham; han skulde ikke have været overgivet. Han var iblandt Eder, men I kjendte ham ikke; han er bleven borttaget, thi Folket er ham ikke værdig.

Verden er stor; jeg kan prædike i England, Irland, Skotland, Frankrig, Tyskland og paa andre Steder. Jeg kan prædike i hele Verden, og Djævlene kunne ikke finde os. Jeg sværger til Eder, at jeg vil ikke lade mig overgive.

Der er Meget at gjöre. I have iblandt Eder Mænd, som sove

med det ene Öje aabent. Grundvolden er lagt af vor Profet, og vi ville bygge derpaa. Ingen anden Grundvold kan blive lagt end den han lagde, og vi ville faa vore Begavelser, dersom Herren vil.

Eftersom Authoriteterne ikke önske, at vi skulle gjöre Militærpligt, saa gjör det ikke. Dersom det er nödvendigt, er min Hals færdig for Kniven. Hvad mig selv angaar er det min Bestemmelse at opbygge Guds Rige, og om en kort Tid vil der blive en Eftersankning af Druer, og Ordet vil maaske lyde: Til Eders Telte, o Israel.

Vi kunne bygge paa Grundvolden, som Profeten har lagt. Joseph har fuldendt sit Arbejde, og alle Djævle i Helvede og hele Jordens Pöbelvælde kunde ikke tage hans Liv förend han havde udfört sit Værk. Gud sagde: Jeg vil lægge et Slör over hans Öjne og lede ham til Slagteren ligesom et Faar for at dræbes, thi Folket er ham ikke værdig. Desuagtet elsker Gud dette Folk.

Lad Ingen antage, at Riget er Eder frataget, at det ikke er organiseret. Dersom alle Kirkens Kvorumer bleve ihjelslagne, med Undtagelse af Höjpræsterne, saa vilde de kunne staa frem med Rigets Nögler og i Præstedömmets Kraft for at opbygge Riget; og Djævelen kan ikke forhindre det.

I kunne gaa til et sundt Land, kjöbe Jorder og ikke lade nogen forbandet Slyngel komme ind iblandt Eder. Lad der være gode Mænd og gode Kvinder, og naar som helst en Mand kommer med saa meget Gods, som han kan kjöre paa en Hjulbör, sælg ham ikke Land, lej ham intet Hus og kjöb ikke Noget af ham.

Antag, at vi havde ti tusinde saadanne Steder, som voxede i Storhed og vare fuldkommen fri for disse stakkels Djævle, vilde vi da ikke have det bedre end vi have det for Nærværende? Lad os alle være ydmyge og faa vore Begavelser; lad os alle være arbejdsomme og forsigtige. Hvilket Rige vilde dette da ikke blive! Grundvolden er lagt for Mere end vi kunne tænke paa eller tale om i Dag.

Er denne Forsamling villig til at betale Tiende, ligesom de hidindtil have gjort, indtil Templet bliver færdigt? Dersom I ere villige, tilkjendegiv det med oplöftet Haand. (Et enstemmigt Votum blev givet.)

Mænd ville virke, som aldrig have virket för, og de ville have Magt og Myndighed til at gjöre det. Er det overensstemmende med denne Forsamlings Fölelser, at de Tolv skulle befries fra timelig Byrde og blive i Stand til at gaa ud og prædike Evangeliet i hele Verden? Vi önske at vide Folkets Fölelser. Ere I villige til at understötte de Tolv paa deres Missioner i hele Verden. (Forsamlingen vedtog dette Forslag med et enstemmigt Votum.) Ville I overlade

til de Tolv at give Raad med Hensyn til Kirkens timelige Midler, og er dette Folk villigt til, at de Tolv skulde belære Biskopperne om deres Pligter med Hensyn til Bestyrelsen af Kirkens Afferer? Jeg foretrækker det saaledes fordi tolv Mænd kunne gjöre det ligesaa godt som at sammenkalde denne store Folkemængde til nogen anden Tid. (Enstemmigt Votum.)

Vi skulle have en Patriark, og Rettigheden til dette Embede ligger i Joseph Smiths Familie — hans Brödre, Sönner eller En eller Anden af hans Slægtninge. Her er Onkel John, han har været ordineret til Patriark. Broder Samuel vilde have indtaget Embedet dersom han havde været i Live; det vilde have været hans Rettighed. Nu tilhörer den Onkel John eller en af hans Brödre. (Læs Pagtens Bog, Stk. 3, Par. 17.) Jeg véd, at dette Embede vilde have tilhört Samuel, men dersom I under Omstændighederne ville overlade dette Spörgsmaal til de Tolv, ville de vente indtil de komme til Kundskab om, hvem der er den rette Mand. Ville I overlade det til de Tolv og lade dem dömme i Sagen? (Et enstemmigt Votum.) Jeg véd, at denne Sag vil blive opsat indtil videre.

Jeg föler mig tilskyndet til at bringe Broder Rigdon frem. Vi ere af samme Mening som han, og han er enig med os. Vil denne Forsamling opholde ham paa den Plads han indtager ved deres Tro og Bönner og lade ham være Et med os og vi Et med ham. (Enstemmigt Votum.) De Tolv ville diktere og varetage andre Anliggender. En Tempelkomite vil blive beskikket. Og lad nu Enhver staa paa sin Plads og være trofast.“

Forsamlingen blev derpaa sluttet til Oktoberkonferencen med Bön af Ældste Parley P. Pratt.

Mödets Udfald gav almindelig Tilfredshed; de Hellige vare blevne befriede fra en stor Byrde, og uagtet Josephs og Hyrums Martyrdöd endnu stod dem friskt i Minde, takkede de Herren af deres ganske Hjærte fordi de nu ikke længere vare foruden en Leder. Der fandtes dog nogle faa Personer, til hvem det i Mödet opnaaede Resultat var en stor Skuffelse. Sidney Rigdon, William Marks og adskillige Andre, som i Virkeligheden af Hjærtet vare Apostater, önskede ikke, at de Tolv skulde præsidere. De havde i deres hemmelige Raad lagt helt andre Planer med Hensyn til Kirkens Bestyrelse og havde truffet hemmelige Forberedelser desangaaende. Nu, da de Tolv bleve anerkjendte som Kirkens överste Præsidentskab, vare alle deres Planer blevne tilintetgjorte.

TREDIE KAPITEL.

Præsident Brigham Youngs tidligere Liv.

Förend vi nærmere indlade os paa Kirkens efterfölgende Historie ville vi give vore Læsere en kort Fremstilling af Præsident Youngs tidligere Liv, der er rigt paa interessante Begivenheder.

Præsident Brigham Youngs Bedstefader var Joseph Young; han var Læge under den saakaldte fransk-indianske Krig og blev dræbt ved et Ulykkestilfælde i Aaret 1769. Hans Sön John Young (Præsident Youngs Fader) blev födt den 7de Marts 1763 i Hopkinton, Massachusetts. Da han var sexten Aar gammel traadte han ind i Revolutions-Armeen og tjente under General Washington. Han tog Del i flere Felttog, og i en Alder af 22 Aar (1785) ægtede han Nabby Howe, der blev Moder til elleve Börn, hvis Navne efter Alderen vare Nancy, Fanny, Rhoda, John, Nabby, Susannah, Joseph, Phinehas Howe, Brigham, Louisa og Lorenzo Dow. I Januar 1801 flyttede hele Familien fra Hopkinton til Whittingham i Vermont, hvor Præsident Young blev födt den 1ste Juni 1801. Her boede de i tre Aar og flyttede derpaa til Sherburn, Chenango County, i Staten New York.

Paa den Tid var Landet deromkring saa godt som et Vildnis, og Nybyggerne havde et meget haardt Arbejde med at bryde og dyrke Jorden og med at forskaffe sig det Fornödne til Livets Ophold. Man havde ikke saa mange Bekvemmeligheder den Gang som nu. De i de senere Aar opfundne Maskiner have gjort Undergjerninger med Hensyn til Forarbejdelsen og Billigheden af Artikler, som selv de Ubemidlede nyde godt af nu. I et nyt Land er en Nybyggers Liv selv i vore Dage höjst besværligt, og ofte lider han og hans Familie ligefrem Nöd, og dette var end mere Tilfældet i Præsident Youngs Barndom. Den Gang fandtes der ingen Jærnbaner, ingen Telegrafer, ingen hurtig Kommunikation mellem Landdistrikterne og Byerne. Man havde ikke andet end Heste eller Oxer til Befordring fra Sted til Sted, hvad Folket i Utah ogsaa har maattet benytte, indtil Jærnbanen omsider blev færdig. Penge var det ogsaa knapt med. Præsident Youngs Fader var Landmand og maatte arbejde haardt tilligemed sin Familie og ofte lide Nöd.

Da Præsident Young var 14 Aar gammel, mistede han sin Moder, der döde den 11te Juni 1815. To Aar efter denne sörgelige

Begivenhed flyttede hans Fader til Byen Tyrone i samme Stat, og i Aaret 1817 ægtede han her Enken Hannah Brown, der födte ham en Sön, Edvard, den 30te Juli 1823.

I Aaret 1827 flyttede hans Fader til Mendon, ogsaa i Staten New York, hvor hen flere af Familien fulgte ham. Han levede i den Egn, da Evangeliet förste Gang naaede hans Öre. Han hörte Evangeliet blive prædiket af Ældsterne Eleazer Miller og Elial Strong i Aaret 1831, og i April Maaned, det paafölgende Aar, gik han med sine Sönner Joseph og Phinehas til Columbia i Pennsylvanien, hvor der fandtes en Gren af Kirken. De önskede at undersöge dens Principer nöjere samt at se de Hellige. Saa tilfredse vare de med hvad de hörte om Evangeliet, at de bleve döbte og indlemmede i Kirken inden de rejste hjem igjen.

Ved at gjennemlæse denne Families Historie vil man snart blive overbevist om, at alle dens Medlemmer vare retsindige og sandhedselskende Folk og meget modtagelige for Guds Aands Indflydelse. Der findes mange Familier, af hvilke flere af deres Medlemmer have sluttet sig til denne Kirke; men det var særdeles mærkeligt i Kirkens förste Dage, at en stor Families samtlige Medlemmer bleve Sidste-Dages Hellige. Der var saaledes Faderen, Moderen, sex Sönner og fem Dötre samt Svigersönner og Svigerdötre, hvilke alle beredvilligt annammede Kristi Evangelium, da det tydeligt og klart blev fremlagt for dem, og de forbleve alle trofaste i deres Pagt. Hvor kan man finde et lignende Tilfælde i Kirkens förste Dage? Det maa have været en stor Glæde for Faderen at opleve Evangeliets Forkyndelse i dets Renhed og Fylde af inspirerede Mænd, men hvor meget maatte ikke denne Glæde foröges ved at se sine Börns Villighed til at fölge hans Exempel, at indlemmes i den eneste sande og levende Kirke paa Jorden.

I Efteraaret 1833 flyttede Fader Young til Kirtland i Ohio, der var et af Indsamlings-stederne for de Hellige den Gang. Det paafölgende Aar blev han ordineret til Patriark af Profeten Joseph Smith og var saaledes den förste Mand, som indehavde dette Embede i denne Uddeling. I Aaret 1838 rejste han fra Kirtland til Missouri og hvilede ikke, för han naaede Byen Fayette i nævnte Stat. Her fandt han sig snart omgivet af Militsen under General Clarks Kommando. Man kaldte det Milits, men det var i Grunden blot en væbnet Pöbel, hvis Handlinger bestod i aabenlyse Lovbrud. Natten efter hans Ankomst til Fayette marscherede denne Milits til Far West, de Helliges vigtigste By den Gang. Næste Dag fortsatte han sin Rejse, men da han kom til Old Chariton, fandt han Færgestedet bevogtet af en Afdeling Soldater, som General Clark havde posteret der, og han maatte derfor vende tilbage til Illinois. Paa Vejen blev han ofte an-

tastet af saakaldte Tropper, som svore paa, at hvis de vidste, at han og hans Fölge vare Mormoner, skulde de öjeblikkelig dræbes.

I Columbia, Missouri, fandt han, at General Gaines var beskjæftiget med at danne et Kompagni, der skulde forstærke General Clark i at udrydde de Hellige, og en af hans Sönnesönner Evan M. Greene anmodede Generalen om et Pas til uantastet at forlade Staten med sit Fölge og gjorde ham tillige opmærksom paa, at hans Bedstefader, en Veteran fra Uafhængighedskrigen, var iblandt dem. Saadan en Anmodning burde have vækket Sympathi og skaffet ham den önskede Beskyttelse; men nej, i Pöbelhærföreres Bryst findes hverken Patriotisme eller Taknemmelighed. Hvad bröde de sig om Alder, Erfaring eller Troskab i Kampen for Fædrelandet? De satte selv ikke Pris paa Friheden eller noget af de Goder, som Uafhængighedskrigen havde affödet, ellers vilde de ikke have sögt at beröve deres Medborgere Retten til at dyrke Gud efter deres Samvittigheds Bydende; derfor vakte Synet af den gamle Veteran heller ingen Deltagelse, endskjöndt han kun bad om Frihed til uhindret at rejse, hvor hen han vilde i det Land, for hvilket han havde vovet sit Liv, og som han havde bidraget Sit til at forskaffe en fri Forfatning.

Den Vogn, de kjörte i, var af den Konstruktion, som den Gang var almindelig i de östlige Stater. Næsten alle de Hellige, som kom der til Staten, bragte i Almindelighed med sig saadanne „östlige“ Vogne, der var en Del forskjellige fra dem, som den Gang brugtes i Missouri. I Stedet for at beskytte dem forlangte General Gaines, at de skulde bytte Vogn med ham eller ogsaa fortsætte Rejsen tilhest; i begge disse Tilfælde kunde de rejse uhindret. Hvis de ikke vilde gaa ind herpaa, kunde de intet Pas faa.

At rejse tilhest ved Vintertid kunde der slet ikke være Tale om; der var altsaa ikke Andet at gjöre end at lade ham faa Vognen. Den, de fik i Bytte, var en gammel en, men den gjorde dog sin Nytte, thi uagtet de mödte mange Kompagnier af Pöbelmilitsen paa Vejen, var der Ingen, der saa meget som talte til dem.

Fader Young flyttede derpaa til Morgan County, Illinois, og i Aaret 1839 besögte han sine Börn i Quincy, hvor de havde nedsat sig efter deres Uddrivelse fra Missouri. Her döde han den 12te Oktober samme Aar, 77 Aar gammel. Uagtet han var godt tilaars vilde han uden Tvivl kunnet leve endnu adskillige Aar, havde han ikke döjet saa meget under Forfölgelserne i Missouri.

Missouri-Authoriteternes Færd var vel skikket til at udslukke Attraaen til at leve i en saadan Mands Bryst. I sin Ungdom havde han som Frivillig kæmpet for sit Lands Befrielse fra Trældom; men hvad Gavn havde han af sine Offere og Lidelser, naar hverken han eller hans Börn kunde nyde godt af den Frihed, for hvilken han

havde lidt? Med redebon Haand havde han og hans Kammerater hjulpet til at grunde en Republik, hvor alle Mennesker skulde have lige Rettigheder. Med Stolthed og Glæde havde han været Vidne til dens Væxt, men hvor stor Forandring var ikke sket endog i hans egen Levetid! Missouris Guvernör, Dommere, Embedsmænd og Milits havde trampet al Lov og Ret under Födder og uden Aarsag drevet frie Mænd i Landflygtighed; og hvad der var endnu værre: hele Nationen saa' gjennem Fingre med disse Forbrydelser, og dens höjeste Embedsmand (Præsidenten) erklærede, at han kunde ikke skaffe dem nogen Oprejsning. I sin varmtfölende patriotiske Sjæl kunde Fader Young ikke andet end föle, at Amerikas Glorie var bortdunstet, at dets Frihed var kvalt i sit eget Tempel af dem, hvis Pligt det fornemmelig var at værne om den.

Idet Profeten Joseph hentyder til Fader Youngs Död, siger han: „Han döde som Martyr for Kristi Tro, thi hans Död bevirkedes ved hans Lidelser under hin Tids grusomme Forfölgelser." Han vil uden Tvivl arve Martyrernes Krone.

Vi ville nu anföre nogle Tildragelser i Præsident Youngs eget Liv.

I sin Ungdom arbejdede han med sin Fader og var hovedsagelig beskjæftiget med at rydde Skov og dyrke Jorden. Saadant et Liv var rigt paa Savn og Möje. Mange syntes, at Utah var et haardt Land at opdyrke, men det havde ikke stort at betyde i Sammenligning med de Vanskeligheder, Nybyggerne i Præsident Youngs Ungdom havde at kæmpe med. I de sidste 50 eller 60 Aar ere mange Bekvemmeligheder indförte, Penge cirkulere frit, og alt Slags Arbeide betaler sig langt bedre nu end för. Selv efter at han blev voxen, arbejdede han haardt som Faa, og dog var Daglönnen ubetydelig imod Nutidens.

Nye Settlementer pleje ikke at være godt forsynede med Skoler. Det Förste, Folk maa sörge for, er at skaffe sig Livets Ophold, og det maa gjöres, om ogsaa Skolevæsenet aldeles forsömmes. Naar man har erhvervet sig lidt Velstand, begynder man först at tænke paa Börnenes Uddannelse. Saaledes gik Præsident Young aldrig i Skole mere end elleve Dage i sin Opvæxt; men desuagtet fik han en sund, fornuftig Opdragelse, der blev ham til usigelig Nytte i hans modne Alder som Leder for Guds Folk, thi naar Alt kommer til Alt, er det kun dem, der lære at bruge deres aandelige og legemlige Evner, som ere i Sandhed dannede. Mange Mennesker, som aldrig have havt nogen Skoleundervisning, have tilegnet sig denne Aandsudvikling, medens Mange, som have havt Adgang til al boglig Kundskab, aldrig ere blevne til Noget.

Præsident Young lærte at være flittig, og han lærte tillige at hjælpe sig selv saa vel som Andre, og uagtet han arbejdede haardt

med sine Hænder, glemte han dog ikke at udvikle sine Sjælsevner. Han var en dyb Tænker og skarp Iagttager, og hvad han derved lærte, gjemte han til Anvendelse i Fremtiden. Denne hans tilvante skarpe Iagttagelsesevne var ham af uberegnelig Nytte, thi denne i Forening med en ualmindelig god Hukommelse satte ham i Stand til at benytte sin lange Erfaringsskole til overordentlig Gavn saa vel for sig selv som for det Folk, hvis Leder han var.

En Ting lærte han i sin Ungdom, og det var Noget, som Omstændighederne indprentede dybt i hans Sind, nemlig Sparsommelighed og Afstaaelse fra alle unödvendige Udgifter for sin egen Person — en höjst nödvendig Egenskab hos en Leder, der önsker at bevare sin Popularitet hos Folket, men endnu mere prisværdig er den for de Sidste-Dages Hellige, hvis timelige Forhold har været saadanne, at kun den fornuftigste Ökonomi har kunnet bevare dem for Mangel og Lidelse. Indflydelsen af hans personlige Exempel i denne Henseende, parret med de vise og omfattende Raad, han til enhver Tid har givet, har været af uberegneligt Værd for de Hellige. De have derved undgaaet megen Lidelse og ere tiltagne i Velstand i en Grad, som kun Faa forstaa at skatte.

I sin Barndom maatte han passe godt paa de Ting, han fik, eller ogsaa undvære. Han har saaledes fortalt, at den eneste Hat, hans Fader nogensinde kjöbte til ham, blev lavet af en Onkel af Broder A. Merrill, afdöde Hattemager i Salt Lake City. Ikke mange Forældre havde i de Dage Raad til at kjöbe Butikshatte til en hel Del halvvoxne Drenge. Mödre maatte i Almindelighed sy dem Kasketter, og Drengene vare nödte til at være meget omhyggelige med dem eller gaa barhovede. Det samme gjaldt om Sko og andre Klædningsstykker.

Uagtet hans Forældre vare ivrige Methodister, og deres moralske Læresætninger understöttedes af en exemplarisk Vandel, fölte han dog en vis Ulyst til at slutte sig til nogen af Sekterne. Der fandtes nogle Bröst ved deres Systemer, en pinlig Mangel paa Kundskab og Kraft, som foruroligede ham. Præsterne arbejdede ivrigt med ham, for at gjöre ham til Medlem af en eller anden Sekt, men ikke förend han naaede sit to og tyvende Aar kunde han bekvemme sig til at slutte sig til Methodisternes Lære efter den Tids Skik; ikke destomindre havde han Forstand nok til at indse, at den Tids Præster kun kjendte lidt til Gud og Evangeliet. Naar han gjorde dem Spörgsmaal om Principer, han önskede Oplysning om, fandt han, at de vare uvidende, og naar han trængte videre ind paa dem, toge de i Almindelighed deres Tilflugt til dette Skriftsted: „Stor er Gudsfrygtigheds Hemmelighed." Saadanne Svar kunde imidlertid ikke tilfredsstille hans efter Kundskab higende Sind. Han önskede

at kjende den Gud, om hvem der siges, at det er det evige Liv at kjende ham, og han kunde aldrig slaa sig tiltaals med den Uvidenhed og Ubestemthed, som herskede blandt de religiöse Prædikanter den Gang om denne Sag.

Da han var 23 Aar gammel ægtede han Miss Miriam Works. Brylluppet fandt Sted i Byen Aurelius i Staten New York, hvor han boede i 18 Aar, i hvilket Tidsrum han afvexlende var Tömrer, Snedker, Maler og Glarmester.

I Foraaret 1829 flyttede han til Mendon tilligemed sin Fader. Her var det, han blev bekjendt med Heber C. Kimball, der af Forsynet var bestemt til at være hans tro og hengivne Ven gjennem de næste 40 Aars mangfoldige Omskiftelser, og hvis broderlige Omgang först ophævedes ved hans Död. Broder Samuel H. Smith, en Broder til Profeten Joseph, havde truffet sammen med Præsident Youngs Broder Phinehas og laant ham en Mormons Bog. Denne Bog fik Præsident Young Öje paa; det var i Foraaret 1830. Fra den Tid af tabte han aldrig „Mormonismen" af Syne, endskjöndt han först fik Lejlighed til at höre Evangeliet blive prædiket i Efteraaret 1831 af Ældsterne Alpheus Gifford, Elial Strong og Andre, der kom til Mendon. Præsident Young troede strax deres Vidnesbyrd, og i paafölgende Januar Maaned besögte han i Selskab med sin Broder Phinehas og Heber C. Kimball de Hellige i Byen Columbia i Pennsylvanien.

Rejsen var yderst besværlig paa den Aarstid, men de bleve rigelig belönnede for deres Möje under en Uges Ophold blandt de Hellige, hvor de erholdt megen Oplysning om Evangeliet. Öjeblikkelig efter sin Hjemkomst fra denne Tur, tog han sin Hest og Slæde og begav sig paa Vejen til Canada, hvor hans Broder Joseph var Methodistpræst. Efter at denne havde hört om Evangeliets Fylde, jublede han af Glæde og fulgte strax sin Broder Brigham tilbage.

Den 14de April 1832 blev Broder Brigham döbt af Ældste Eleazar Miller, som ligeledes gav ham Haandspaalæggelse ved Strandbredden. Det var en kold Dag med Snevejr, og der var omtrent to engelske Mil fra Döbestedet til hans Hjem, hvor hen han begav sig tilfods uden at skifte Klæder. Endnu för hans Klæder vare törre paa ham, ordinerede Broder Miller ham til Ældste. Dette forbausede ham höjligen, men desuagtet var han besjælet af en ydmyg, barnlig Aand, der vidnede for ham, at hans Synder vare ham tilgivne. Hans Hustru blev döbt tre Uger senere. I den paafölgende September döde hun af Tæring, og med sine to Börn opslog Præsident Young derefter sit Bo hos Broder Heber C. Kimballs.

Inden Udlöbet af samme Maaned rejste Broder Kimball, Joseph og Brigham til Kirtland, hvor Profeten Joseph Smith boede. Paa

Vejen besögte de flere af Kirkens Grene og opmuntrede de Hellige med Tale og Bön, og Broder Brigham talte endog i Tungemaal, hvilken Gave han förste Gang erholdt i Mendon nogle Uger efter sin Daab.

Da de ankom til Kirtland, fandt de Broder Joseph og nogle af hans Brödre i Skoven iſærd med at hugge og kjöre Brænde. Broder Brigham har ofte udtalt sin Glæde over det förste Möde med Broder Joseph, thi han fölte sig fuldt overbevist om, at han var en sand Profet. Han havde tilsidst truffet en Mand, der kunde belære ham om Gud og himmelske Ting, hvad han saa længe havde længtes efter. Joseph var ogsaa lykkelig ved at se dem og böd dem velkommen. De fulgte med ham til hans Hus, og om Aftenen kom nogle Brödre der til, og Samtalen drejede sig om Guds Riges Anliggender. För man bröd op opfordrede Broder Joseph Brigham Young til at bede, hvad han fölgelig gjorde, og i Löbet af sin Bön talte han atter i Tungemaal. Efter Bönnen flokkedes Brödrene om Broder Joseph for at höre hans Mening om det Tungemaal, de havde hört. Han underrettede dem om, at det var Adams rene Sprog. Nogle sagde til ham, at de havde ventet, han vilde fordömme den Broder Brighams Gave, men han svarede: „Nej, den er af Gud, og den Tid vil komme, da Broder Brigham Young skal præsidere over denne Kirke." Broder Young havde forladt Værelset, da den sidste Del af Samtalen fandt Sted.

Dette var en höjst mærkværdig Forudsigelse; dog næppe tolv Aar senere var den bogstavelig opfyldt. Efter at have opholdt sig i Kirtland omtrent en Uge, i hvilken Tid der afholdtes Forsamlinger hver Aften, begave Brödrene sig paa Hjemvejen til Mendon, hvor de indtraf i Oktober 1832.

Fra den Tid til den næstpaafölgende Juli Maaned arbejdede Broder Brigham flittig som Missionær i Canada, New York osv., og da han igjen besögte Kirtland, bragte han adskillige Familier med sig som Frugter af sit Arbejde. Han forblev nogen Tid i Kirtland og var næsten bestandig i Profetens Selskab, hvorefter han rejste tilbage til Mendon. Ifölge Profetens Raad gjorde han i September dette Aar Forberedelser til at rejse med sine Börn til Kirtland og bosætte sig der. Broder Heber C. Kimball var ogsaa paa denne Rejse i Selskab med ham. Den paafölgende Vinter arbejdede han flittig i sit Haandværk. Her havde han et Privilegium, som han höjt skattede, nemlig at kunne lytte til Profetens Lærdomme og nyde de Helliges Selskab. Et Træk i Broder Brighams Karakter aabenbarede sig ved hans Ankomst til Kirtland—et Træk, som han bestandig lagde for Dagen lige fra sin Daab, nemlig en inderlig Hengivenhed for Guds Værk. Det var under fölgende Omstændigheder:

Han kom til Kirtland i Efteraaret 1833. Flere andre af Brödrene bosatte sig ogsaa der paa samme Tid. Passende Beskjæftigelse var ikke let at erholde, og da Folket var meget fattigt, var det ofte vanskeligt at faa Betaling, selv efter at Arbejdet var udfört; heraf fulgte, at Nogle gik andre Steder hen for at söge Arbejde. Broder Brigham kunde ogsaa let erholde Beskjæftigelse paa samme Maade; men det var ikke Hensigten med hans Komme til de Helliges Forsamlingssted. Han sagde til disse Brödre, at han var kommen der til, fordi Guds Profet havde befalet det, og han önskede ikke at gaa til andre Byer for at opbygge Hedningerne, men vilde forblive i Kirtland, söge de Ting, som höre Guds Rige til ved at lytte til hans Tjeneres Lærdomme, stole paa Gud og arbejde for sine Brödre; han tænkte nok, han skulde faa Betaling. Dette var hans Mening om denne Gjenstand, og han satte sin Beslutning i Udförelse og fik godt Arbejde. Da Brödrene, som havde arbejdet for Hedningerne, vendte tilbage, var han i Besiddelse af ikke saa faa Midler, medens de næsten ikke havde fortjent Noget. Saaledes blev han velsignet ved at fölge den Vej, Guds Tjenere havde udpeget. Han var forbleven hjemme, hvor han kunde höre Profeten og Ældsterne belære de Hellige, i hvis Samfund han glædede sig overmaade meget, hvorimod de, som rejste bort, havde berövet sig selv disse Velsignelser, og endda vare de ikke i saa gode Kaar som han.

Medens Profeten Joseph samlede en Del af Ældsterne for at rejse til Missouri og yde Hjælp til de Hellige, som vare uddrevne af Jackson County, forkyndte Broder Brigham Evangeliet og arbejdede paa samme Tid for sin Families Underhold. Han og hans Broder Joseph mödte en Dag Profeten Joseph. Samtalen drejede sig om Zions Lejrs Rejse til Missouri. Han sagde til dem: "Broder Brigham og Broder Joseph, om I ville gaa med Lejren til Missouri og fölge mine Raad, lover jeg Eder i den Almægtiges Navn, at jeg vil lede Eder der hen og tilbage igjen, uden et Haar paa Eders Hoved skal krummes." De gave ham deres Haand derpaa. Den 7de og 8de Maj organiseredes Lejren, og næste Dag begyndte Rejsen. Den 23de Juni ankom de til Rush Creek, Clay County, Missouri. Omtrent halvfjerdsindstyve af Ældsterne vare blevne angrebne af Kolera og tretten döde. Profeten Joseph kaldte Lejrens Medlemmer sammen og sagde til dem, at hvis de vilde ydmyge sig for Herren og gjöre en Pagt at fölge hans Raad, skulde Plagen fra dette Öjeblik ophöre blandt dem, og Ingen skulde igjen blive angrebet i Lejren. Med oplöftede Hænder bevidnede Brödrene, at de vilde adlyde hans Raad, hvorpaa Plagen standsede ifölge Herrens Ord ved sin Tjener.

Da Brödrene havde udfört det Arbejde, hvortil de vare beskikkede, begav Broder Brigham, hans Broder Joseph og nogle flere af dem sig paa Hjemvejen den 4de Juli. De ankom til Kirtland i August efter at have gaaet hele Vejen frem og tilbage tilfods. En Distance af 2000 engelske

Mil var bleven tilbagelagt i lidt over tre Maaneder; de Dage, hvorpaa de rejste, vandrede de i Gjennemsnit 40 Mil om Dagen. Broder Brigham boede i Kirtland dette Efteraar og den paafölgende Vinter og beskjæftigede sig med at bryde Sten, arbejde paa Templet og at gjöre Trykkeriet og Skoleværelset i Stand.

Den 14de Februar 1835 blev han kaldt til at være en af de tolv Apostle. De Tolv valgtes i fölgende Orden: Lyman E. Johnson, Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Hyde, Luke Johnson, David W. Patten, William E. McLellin, John Boynton, William Smith, Orson Pratt, Thomas B. Marsh og Parley P. Pratt. Fra den Tid til Profeten Josephs Död udkrævede Apostelskabets Pligter hele Broder Brighams Opmærksomhed. Naar han ikke var paa Missioner for at prædike Evangeliet, arbejdede han hjemme i sit Embede, stod ved Josephs Side og opholdt ham med hele sin Tro, Indflydelse og Kraft. Han var en vís og ökonomisk Husholder, og Herren velsignede ham, saa han var i Stand til at yde Hjælp til Andre og til „Værket."

En Gang, da han vendte tilbage fra en af sine Missioner, fandt han, at mange af de Tolv havde gjort sig skyldige i Spekulation, Misfornöjelse og Apostasi, og at den samme Aand ogsaa gjorde sig gjældende blandt de andre Kvorumer i Kirken, og det i den Grad, at Mange vare förte vild, og det var vanskeligt nok for En tydelig at se Vejen, som de skulde vandre paa. Disse vare Dage, da Mænd og Kvinder i Sandhed behövede Aabenbaring fra Herren til at lede dem paa den rette Sti. Uden det vare de let udsatte for at blive ledte paa Afveje, thi nogle af de mest fremragende Ældster i Kirken erklærede aabenlyst, at Joseph var en falden Profet; og hvorledes kunde Folket afgjöre, hvem vare Guds Tjenere, medmindre han ved sin Aand kundgjorde dem det?

I sit Levnetslöb omtaler Broder Brigham en Tildragelse, som hændte paa den Tid, og hvori han selv tog en ikke ringe Del. Han skildrer klarligen de Fölelser, som besjælede de Mænd, der stode Profeten nærmest. Vi anföre Præsident Youngs egne Ord: ,,Ved en vis Lejlighed holdt nogle af de Tolv, Mormonsbogs-Vidnerne og adskillige andre af Kirkens Authoriteter et Raad i et Værelse ovenpaa i Templet. Spörgsmaalet, som dröftedes, var, hvor vidt de kunde afsætte Profeten Joseph og beskikke David Whitmer i hans Sted som Præsident over Kirken. Fader John Smith, Broder Heber C. Kimball og Andre vare nærværende og modsatte sig disse Forslag. Jeg stod op og sagde med Eftertryk, at Joseph var en Profet, og jeg vidste det; de kunde æreskjænde og bagvaske ham saa meget de vilde, de kunde ikke tilintetgjöre hans Beskikkelse til at være en Guds Profet, men kun deres egen Myndighed; de vilde overskjære Baandene, som bandt dem til Profeten og til Gud og styrte sig selv i Fordærvelse. Mange bleve meget ophidsede over min bestemte Optræden imod deres Planer, og

Jakob Bump, en gammel Nævefægter, blev saa rasende, at han ikke kunde forholde sig rolig. Nogle af Brödrene toge fat paa ham og bad ham være stille, men han vred og drejede sig sigende: „Hvorledes kan jeg lade være at lægge Haand paa denne Mand?" Jeg sagde til ham, at hvis det kunde være ham nogen Fornöjelse, maatte han gjærne. Dette Möde bröd op, uden at Apostaterne vare i Stand til at blive enige om nogen bestemt Plan for deres Opposition. Det saa' ud som om Jord og Helvede paa den Tid havde dannet et Forbund for at styrte Profeten og Guds Rige, ja selv mange af de stærkeste Mænd i Kirken vaklede."

Kirtland vedblev at være Præsident Youngs Hjem til henimod Slutningen af 1837. Han var hele Tiden virksom i sit Kald, enten hjemme eller ude. Hans Missioner vare hyppige, og han var meget heldig i sit Arbejde blandt Folket. I Apostasiens mörke Dage i Kirtland aflagde han bestandig sit Vidnesbyrd, at Joseph var en Guds Profet, som ikke havde overtraadt eller var falden, som Apostaterne erklærede. Med hele den Kraft og Visdom, Gud havde tildelt ham, anvendte han enhver Evne paa at opholde Profeten og forene Kvorumerne i Kirken. Derfor blev han hadet af Apostaterne og alle Guds Riges Fjender, der truede med at ville rydde ham af Vejen. Saa Stor var deres Forbitrelse imod ham, at han var nödt til at forlade Kirtland den 22de December 1837. Omtrent paa samme Tid maatte Profeten Joseph ogsaa fly fra Kirtland paa Grund af Apostaternes Efterstræbelser.

Vi ville her fortælle en lille Tildragelse, som hændte sig paa denne Rejse. Broder Brigham var kommen til Dublin i Indiana, da Profeten Joseph naaede ham. Kort efter at han var kommen der til, sagde han: „Broder Brigham, jeg er aldeles blottet for Midler til at fortsætte min Rejse, og da De er en af de tolv Apostle, der holde Guds Riges Nögler for hele Verden, vil jeg henvende mig til Dem og spörge Dem til Raads i denne Sag." Han kunde ikke lige strax tro, at Profeten mente det, men da Joseph forsikrede ham derom, sagde han: „Om de vil tage mit Raad, saa er det, at De hviler Dem; De kan være overbevist om, at De vil faa Penge nok til at fortsætte Deres Rejse med." En Broder ved Navn Tomlinson boede i denne By; han havde nogen Tid forud forlangt Raad med Hensyn til Salget af sit Gjæstgiveri. Broder Brigham sagde til ham, at hvis han önskede at giöre Ret og adlyde Raad, skulde han snart faa Lejlighed til at sælge, samt at det förste Tilbud vilde blive det bedste. Nogle Dage derefter underrettede Tomlinson ham om, at han havde fundet en Lysthaver for sit Sted. Broder Young spurgte ham, hvor meget han var bleven budt, hvortil han svarede: „500 Dollars i Penge, et Spænd Heste og Vogn og 250 Dollars i Kjöbmandsvarer". Han for-

talte ham, at det var Herrens Styrelse for at hjælpe Præsident Joseph Smith ud af hans trængende Omstændigheder. Hans Löfte til Joseph gik snart i Opfyldelse. Broder Tomlinson solgte sin Ejendom og gav Joseph 300 Dollars, hvilket satte ham i Stand til paa en bekvem Maade at fortsætte sin Rejse.

Da Broder Brigham forlod Kirtland, efterlod han en Ejendom, der den Gang, da Penge vare meget mere værd end nu, belöb sig til omtrent 5000 Dollars, som han, uagtet han havde været paa saa mange Missioner, dog havde erhvervet sig ved sine egne Hænders Arbejde. Han var arbejdsom og ökonomisk, og Herren kronede hans Bestræbelser med Held.

Han var heldig nok til at anskaffe sig en betydelig Landejendom i Caldwell County, Missouri, hvor de Hellige havde bosat sig; men han blev ikke tilladt at nyde Frugterne af sit Arbejde. Forfölgelsens Aand begyndte at rase i Missouri; Statens Embedsmænd, Guvernören deri indbefattet, forenede sig med Pöbelen om at röve, myrde og uddrive de Hellige. Skjöndt de Hellige maatte udholde saa megen Forfölgelse og Opposition, siger Broder Brigham dog, at han hörte aldrig, at Nogen af dem overtraadte Loven, medens han var der, og om man vilde undersöge Retsprotokollerne i Clay, Caldwell og Davies Countier, vilde man ikke finde en eneste Forbrydelse, som blev begaaet af noget Medlem af denne Kirke. Saa vidt hans Kundskab strakte sig, var ogsaa dette Tilfældet i Jackson County. Man kan deraf dömme, hvor liden Undskyldning Pöbelen havde for at begaa saadanne Skjændigheder, som de udövede mod de Sidste-Dages Hellige.

Broder Brigham forlod Missouri omtrent midt i Februar 1839, og med sin Familie rejste han til Staten Illinois. Han var nu Præsident for de Tolv. Af de To, som vare ældre end ham i Kvorumet, var David W. Patten bleven dræbt af Pöbelen og Thomas B. Marsh falden fra. Da Profeten Joseph, hans Broder Hyrum og Sidney Rigdon vare i Fængsel i Missouri, hvilede der et stort Ansvar paa Broder Brigham i at give Raad til de Hellige og varetage deres Anliggender. Han raadede de Tolv, indtil videre, at flytte deres Familier til Quincy, men indsaa, at det bedste for de Hellige var at flytte nordpaa og raadede dem til at kjöbe Land paa den modsatte Side af Mississippi Floden fra det Sted, hvor Nauvoo senere blev bygget.

I en Aabenbaring, som blev givet i Far West den 8de Juli 1838 angaaende de Tolv, havde Herren befalet, at næste Foraar skulde de gaa over de store Vande, for at udbrede Evangeliet og forkynde hans Navn; tillige blev det paalagt dem, at den 26de April skulde de tage Afsked med de Hellige paa det Sted, hvor hans Hus skulde bygges i Far West, men længe för den Dag oprandt var Kirken uddreven af

Missouri, og det vilde koste en Apostel Livet, lod han sig se i Far West. Hvad var herved at gjöre? Herren havde givet en udtrykkelig Befaling til sine Apostle, men hvorledes kunde de opfylde den? Mange af de fornemste Mænd i Kirken troede ikke, Herren vilde forlange, at de Tolv skulde opfylde hans Ord bogstavelig paa Grund af den herskende Forfölgelse, men at han under saadanne Omstændigheder vilde tage Villien i Gjerningens Sted. Pöbelen og Apostaterne jublede over, at en af Aabenbaringerne, givet ved Profeten Joseph, kunde ikke gaa i Opfyldelse, og at i det mindste i dette Tilfælde vilde hans Ord være forgjæves og intetsigende. Men saadanne Fölelser nærede ikke Præsident Young og de af Apostlene, som vare med ham. Han spurgte hver for sig, hvorledes de fölte i dette Punkt. Deres Önske var, sagde de, at adlyde Aabenbaringen. Han bevidnede for dem, at Herren havde talt, derfor var det deres Pligt at adlyde og overlade Begivenhedernes Gang i hans Haand, og han vilde beskytte dem.

I Selskab med Orson Pratt, John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith og Alpheus Cutler forlod han Quincy og rejste til Far West for at efterkomme Aabenbaringen. Paa Vejen mödte han John E. Page, som den Gang var en af de Tolv; han sagde til ham, han önskede, at han skulde gaa med dem til Far West, hvilket han ogsaa gjorde. Strax för de kom til Far West, mödte de tre Brödre, der vare efterladte der som en Komitte for at hjælpe til med at flytte de fattige Hellige, og de vare fordrevne fra Far West; De sagde, at Pöbelen kom ind i Byen og drillede dem angaaende denne Aabenbaring, hvilken de sagde kunde ikke nu opfyldes, da Apostlene vare adspredte til de fire Vinde, og udstödte haarde Trusler mod dem, hvis de fandt dem i Far West næste Dag.

De vendte om og fulgte med Præsident Young og hans Brödre til Fader Timothy B. Clarks Hus tæt ved Far West. Tidligt om Morgenen den 26de April—Dagen, der var nævnt i Aabenbaringen—holdtes en Konference, hvori 31 udelukkedes af Kirken. Apostlene og de Hellige gik derpaa hen til Stedet, hvor Herrens Hus skulde bygges, og Ældste Cutler, Formanden for Arbejdet paa Huset, begyndte atter at lægge Grundvolden, ifölge Aabenbaringen, ved at rulle en stor Sten op til det sydöstlige Hjörne. Fölgende af de Tolvs Kvorum vare tilstede: Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Pratt, John E. Page og John Taylor, som derpaa ordinerede Wilford Woodruff og George A. Smith til Apostelembedet i Stedet for dem, som vare faldne. Darwin Chase og Norman Shearer, der netop vare blevne befriede fra Richmonds Fængsel og ankomne her til Aftenen forud, ordineredes til Halvfjerds. De Tolv holdt derpaa Bön i fölgende Orden: Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Pratt

John E. Page, John Taylor, Wilford Woodruff og George A. Smith; hvorefter Sangen „Adam-ondi-Ahman“ blev sungen. Derpaa toge de Afsked, ifölge Aabenbaringen, med fölgende Hellige: Alpheus Cutler, Elias Smith, Norman Shearer, William Burton, Stephen Markham, Shadrach Roundy, William O. Clark, John W. Clark, Hezekiah Peck, Darwin Chase, Richard Howard, Mary Ann Peck, Artimesia Grainger, Martha Peck, Sarah Grainger, Theodore Turley, Hyrum Clark og Daniel Shearer.

Da de Hellige forlode Forsamlingen, sagde Theodore Turley til Ældsterne Page og Woodruff: „Vent lidt, medens jeg siger Farvel til Broder Isaac Russell, og idet han bankede paa Dören, kaldte han paa Broder Russell, hvis Hustru raabte: „Kom ind — det er Broder Turley.“ „Nej, det er det vist ikke,“ sagde Russell, som syntes helt betuttet, „han rejste jo her fra for to Uger siden;“ men da han blev sikker paa, at det var Turley, bad han ham sidde ned, hvilket denne afslog med de Ord: „Det kan jeg ikke, thi saa mister jeg mit Rejseselskab.“

„Hvem flere er da med?“ spurgte Russell.

„De Tolv.“

„De Tolv?“

„Ja, véd Du ikke, at det er den 26de i Dag, den Dag, hvorpaa de Tolv vare befalede at tage Afsked med deres Venner paa Tempelpladsen, forinden de gik paa deres Missioner til Öerne i Havet? Aabenbaringen er nu opfyldt, og jeg gaar med dem.“

Russell stod maallös af Forbauselse og bød Turley Farvel.

Saaledes opfyldtes Aabenbaringen, om hvilken vore Fjender havde sagt, at selv om alle de andre af Joseph Smiths Aabenbaringer bleve opfyldte, skulde denne dog aldrig blive det, da den havde baade Dag og Datum tilföjet.

Medens Apostlene rejste til Far West for at opfylde denne Aabenbaring, lykkedes det Profeten Joseph og hans Broder Hyrum at undkomme fra Fængslet, hvorpaa de rejste til Quincy for at træffe sammen med deres Familier og de Hellige. Den 2den Maj kom Apostlene til Quincy, og næste Dag begave de sig ud til Broder Cleveland, hos hvem Brödrene Joseph og Hyrum opholdt sig. Broder Brigham siger, at det var et af de lykkeligste Öjeblikke i hans Liv, da han atter trykkede Profeterne i Haanden og saa', at de vare frie fra deres Fjender. Joseph fölte som en Fader, der efter at være undsluppen fra et Rædselsherredömme atter befandt sig blandt sine Börn. De to næstpaafölgende Dage afholdt Kirken en Konference i Quincy, hvor Profeten Joseph præsiderede. Blandt Andet, som her vedtoges, var det Fölgende: „Herved bevidnes, at denne Konference sanktionerer og bekræfter de Tolvs Forhandling i Konferencen, af-

holdt paa Tempelpladsen i Far West, Missouri, den 26de April sidstleden.“

Fra Quincy flyttede Præsident Young, saa vel som de fleste af Kirkens Medlemmer, opad Missisippi Floden til Commerce, hvor der vel var paabegyndt en lille By, men fandtes kun faa Indbyggere. Det lykkedes Profeten at afkjöbe dem deres Ret til Landet, og her anlagdes Nauvoo. Broder Brigham og nogle af de Tolv flyttede deres Familier til Montrose paa den anden Side af Floden, hvor de fandt nogle gamle Hytter, som de indrettede til midlertidige Bopæle. Efter at det var besluttet at udgive et Blad under Navn af „Times and Seasons” i Nauvoo, skrev Præsident Young og de Tolv en Epistel adresseret: „Til Ældsterne af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, til Kirken i Adspredelsen og til alle de Hellige.“ Den blev trykt i det förste Numer af Bladet og var et meget lærerigt Dokument, som vistnok gav dem, til hvem det var skrevet, megen Tröst og Opmuntring. Blandt Andet sagde de: „Fremför aldrig Bespottelsesdom mod Eders Brödre og især vogt Eder for at gjöre det mod Kirkens Authoriteter eller Ældster, thi et saadant Princip er af Djævelen, som kaldes „vore Brödres Anklager,” end ikke Mikael turde fremföre en Bespottelsesdom mod Satan, men sagde: Herren straffe Dig! Enhver, som gjör sig skyldig i Saadant, vil falde i Djævelens Snarer, medmindre han hurtigt omvender sig.“

Vi anföre netop dette lille Stykke for at vore Læsere skulle erindre og overveje det, da det er en Synd, som Mange gjöre sig skyldige i uden at tænke, at det vil lede dem bort fra Kirken. Det er ikke sjældent, at dette sker, men de Sidste Dages Hellige skulde omhyggeligen vogte sig for at gjöre det, da det er et sikkert Tegn paa Apostasi.

I Juli 1839 var der megen Sygdom blandt de Hellige. Profeten Joseph modtog saa mange Syge i sit Hus, at det var ligt et Hospital. Han passede dem, indtil han selv blev syg og maatte gaa tilsengs. Han var meget syg for nogle Dage, til Herrens Kraft hvilede paa ham og han stod op af sin Seng. Han begyndte i sit Hus i Jesu Navn at byde de Syge staa op og blive helbredede, hvilket skete ifölge hans Ord. Han vedblev at gaa fra Hus til Hus og fra Telt til Telt paa Flodens Bredder og helbredte de Syge. Da han kom til det sidste Hus sejlede han og nogle af de Tolv over Floden til Montrose, hvor han gik ind i Præsident Youngs Hytte og böd ham i Jesu Kristi Navn at staa op og blive karsk; han stod op helbredet og fulgte med Profeten og Apostlene ind til Elijah Fordham, hvis Familie og Venner troede, at han laa for Döden. Joseph traadte op til ham, tog ham i Haanden og böd ham i Jesu Navn staa op og blive karsk. Hans Röst löd som en himmelsk Röst. Broder Fordham sprang strax

op, bad om sine Klæder og fulgte med Brödrene ud paa Gaden. Derpaa gik de hen til Joseph B. Noble, som ogsaa var meget syg, og han helbredtes paa samme Maade. Efter at Joseph ved Guds Kraft, havde helbredet alle de Syge tog han over Floden tilbage til sit Hjem.

Denne Dag vil aldrig forglemmes af de Hellige; thi Guds Kraft blev aabenbaret paa en vidunderlig Maade. Der herskede megen Sygdom blandt de Hellige, hvilket dels kom af de mange Lidelser og Gjenvordigheder, de maatte udholde, da de bleve drevne fra deres Hjem i Missouri, og dels af det usunde Klima, hvor de nu boede. Men Gud var naadig mod Folket, og Mange helbredtes, som bleve ansete syge til Döden.

I September Maaned gjorde Broder Brigham sig færdig til at gaa til England paa Mission. Han havde atter været angrebet af en haard Sygdom, og hans Helbred var endnu saa daarlig, at han ikke var i Stand til uden Hjælp at kunne gaa de to hundrede Alen fra sit Hus til Flodbredden, og ikke alene var Helbreden svækket; men han og de andre Brödre vare i meget fattige Kaar. Den eneste Hovedbedækning han havde var en Klædes Hue, som Söster Young syede ham af et Par udslidte Benklæder. Da han ingen Overfrakke havde, maatte han i Stedet for denne bruge et Tæppe, som blev taget fra hans Börns Seng, hvilket han fæstede paa sig ved Hjælp af et Halsklæde. I saadan Tilstand forlod han sin Familie for at opfylde sin Mission i et Land 5000 eng. Mile borte, og næsten alle Apostlene vare stedte i lignende Omstændigheder. Deres Ejendomme havde Pöbelen rövet fra dem, og blottede for Alt vare de uddrevne af Staten Missouri, saa at de og deres Familier befandt sig i den dybeste Fattigdom, og dog tænkte ingen af dem paa at blive undskyldte fra at gaa paa denne Mission. Deres Kaldelse var at rejse over de store Vande, og de vidste, at han, som havde kaldet dem, ogsaa vilde styrke dem til at udföre deres Missioner. Herren aabnede Vejen for dem paa en forunderlig Maade. Da Brödrene Young og Kimball toge Plads i Diligencen i en By i Indiana, forventede de kun at kjöre et lille Stykke Vej, da de vidste hvor lidt Penge de havde med sig; men da de ankom til det Sted, hvor til de havde taget Billetter, fandt de, at de havde Penge nok til at naa et andet Sted, og da de kom der til, havde de Midler nok til at gaa videre; saaledes gik det fra By til By, indtil de naaede Kirtland, hvor Præsident Young udregnede deres Udgifter, hvilke belöb sig til 87 Dollars, medens de kun havde 13½ Dollars da de forlode Pleasant Grove, den By i Indiana, hvor de begyndte deres Rejse tilvogns. Du spörger maaske, hvorledes gik det til? Forklaringen er simpelthen den: Herren formerede deres Midler paa samme Maade, som Enkens Mel og Olie. (1 Kong. 17, 10—16.)

I Staterne New York, Massachusetts og Connecticut prædikede de, hvor som helst Lejlighed gaves. Omtrent sidst i Januar Maaned ankom Præsident Young til New York City, og her og i Byens Omegn forkyndte han Evangeliet indtil den 9de Marts, da han med Brödrene Heber C. Kimball, Parley og Orson Pratt, George A. Smith og Reuben Hedlock afsejlede til England med Paketskibet „Patrick Henry". Den 6te April 1840 landede de i Liverpool. Saa henrykt var Præsident Young over deres lykkelige Ankomst til England, at han ved sin Landstigning gav sine Fölelser Luft i et höjt „Hosianna!" Han sagde tillige, at Satans Magt, der havde plaget dem saa meget med Sygdom siden deres Afrejse, nu var brudt, hvilket senere ogsaa viste sig at være sandt, idet ingen af disse Brödre vare syge mere.

Efter Ankomsten til Liverpool toge alle disse Brödre med Jærnbanen til Preston, den By i England, hvor Evangeliet först var bleven forkyndt i denne Uddeling. Den 14de afholdt han en Raadsforsamling med sex af de tolv Apostle, nemlig Heber C. Kimball, Parley P. Pratt, Orson Pratt, John Taylor, Wilford Woodruff og George A. Smith. Dette var det förste Möde afholdt af saa mange af de Tolv i fremmede Lande. Efter nogle af de Tolvs Frafald i Kirtland vare flere Ældster ved en Aabenbaring til Profeten Joseph i Far West d. 8de Juli 1838 blevne bestemte til ved Ordination at indtage de ledige Pladser, blandt hvilke var Ældste Willard Richards. Han var en af de Ældster, som ledsagede Broder Heber C. Kimball til England, da Evangeliet först bragtes der til. Han var bleven tilbage, da Brödrene Kimball og Hyde rejste hjem. I dette Raadsmöde blev han ordineret til en Apostels Embede, og ved et enstemmigt Votum valgtes Broder Brigham til Præsident for nævnte Kvorum.

Den 1ste Juni 1840 organiserede Brigham Young og Broder Heber C. Kimball et Selskab af Hellige, der önskede at rejse til Amerika og samles med deres Söskende i Zion. De sejlede fra Liverpool den 6te samme Maaned. Der var ialt 41 Sjæle, hvilket vare de förste Frugter fra et fremmed Land — Forlöberen af den store Hærskare, som skal samles fra alle Nationer, for at foröge de Gjenlöstes Tal.

Fra de Forenede Stater og Canada var Indsamlingen allerede begyndt, og nu efter at Apostlene, udrustede med Præstedömmets Nögler og Fuldmagt, havde aabnet Evangeliets Dör for fremmede Nationer, sendte ogsaa Europa nogle af sine ædle Sönner og Dötre, for at hjælpe til med at opbygge Guds Zion. Ældste John Moon beskikkedes til Præsident for Kompagniet.

For at vise, hvilken Fordel det er for Ældsterne at være i Besiddelse af Aabenbaringens Aand, medens de arbejde for Kirkens Op-

byggelse, ville vi her omtale en Tildragelse, som hændte sig i Manchester. Ifölge Præsident Youngs Önske samlede Brödrene af Præstedömmet sig hver Söndag Morgen for at blive beskikkede Missioner rundt omkring paa Gader og Torve; saaledes havde de 40 Prædikestationer, hvor Folket blev indbudt til de regelmæssige Forsamlinger i „Carpenter's Hall". Dette ærgrede Sekterne og især Methodisterne, der klagede til Borgmesteren, som derpaa udstedte en Ordre til Politiet at fængsle alle dem, som prædikede paa Gaderne. Næste Söndag Morgen kom Præsident Young til Præstemödet og fölte sig tilskyndet at raade Brödrene til ikke at prædike paa Gaderne den Dag, men gaa hver til Sit. Politiet, lydig til sine Instruxer, arresterede den Morgen alle de Gadeprædikanter, de kunde faa fat paa, omtrent 20 i Tallet, men alle befandtes at være Methodister. Da Borgmesteren hörte, at de ikke vare „Mormoner", lod man dem gaa. Fælden var sat for vore Ældster, men ved Aabenbaringens Aand, som var Præsident Young tildelt, undgik de den, medens de, som havde gravet Graven, faldt selv deri.

Fölgende er et Udtog af en Tale, som Præsident Young en Gang holdt i en Konference i Salt Lake City, hvori han paa en kort og fyldestgjörende Maade skildrede det Arbejde, som han og hans Brödre udförte i England. Han sagde:

„Da jeg landede i Liverpool, var jeg i Besiddelse af 75 Cents, for hvilke jeg kjöbte en Hat. Paa Rejsen til England havde jeg brugt en Kasket, som min Hustru havde syet af et Par gamle Benklæder. Vi opholdt os i England et Aar og sexten Dage, og i den Tik döbte vi mellem syv og otte tusinde Mennesker, lod trykke fem tusinde Mormonsböger, tre tusinde Salmeböger, over tresindstyve tusinde Smaaskrifter, som vi uddelte gratis blandt Folket, og desuden „Millennial Star;" vi oprettede Grene i London, Edinburg og maaske hundrede andre Steder. I al den Tid laa vi ikke Menighederne til Byrde, men ernærede os selv. Hvem af Missionærerne fik vel en Frakke eller Kappe den Gang, som ikke jeg betalte? Jeg udförte alle Forretninger selv og skyldte Ingen. Vi laante lidt Penge af de Hellige, men betalte hver Skilling tilbage, og desuden understöttede vi mange Familier, som sadde i smaa Kaar. Jeg gik aldrig ned til Trykkeriet, uden at jeg tog en Haandfuld Kobberskillinger med mig, som jeg gav til Betlerne paa Vejen for ikke at blive standset. Laante vi Noget, som vi ikke tilbagebetalte? Nej. Bade vi Nogen om Noget? Nej. De Hellige, især Söstrene, tryglede os om at komme og spise hos dem. Jeg sögte ofte at undskylde mig, men det hjalp ikke; de fölte sig saarede derved; vi maatte spise hos dem, om de saa selv maatte sulte bagefter. Jeg fölte mig altid trykket deraf og undlod aldrig at efterlade en Sixpence hos dem.

Hvor mange Presenter fik jeg, tro I? En Söster gav mig en Gang et Pund Sterling og et Par Strömper, og da jeg forlod England forærede Broder Miller mig to Hatte til mine Smaadrenge. Da jeg först kom til Liverpool, gjorde Söstrene et lille Sammenskud til mig, for hvilket jeg kjöbte et Par Benklæder. Det var Alt hvad jeg fik, saa vidt jeg erindrer. Da vi forlode England, toge vi en Skibsladning af Hellige med os og betalte ovenikjöbet Fragten for mange af dem. Da jeg kom til Liverpool, tror jeg ikke, jeg kunde have faaet Kredit for sex Pence i nogen Butik i Byen. Da vi skulde rejse, sagde en Kaptejn, som önskede at bringe os over: „Er De færdig?" „Nej." „Hvor længe skal jeg vente paa Dem?" ,,Otte Dage" Og der holdt de et af de smukkeste Skibe i Liverpools Havn tilbage for at bringe os over. Jeg ansaa det som et Mirakel; hvad gjöre I, Söskende? Jeg anerkjender Herrens Haand heri."

Den 20de April 1841 afsejlede Præsident Young tilligemed Apostlene Heber C. Kimball, Orson Pratt, John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith og Willard Richards samt 130 Hellige med Skibet „Rochester" Kaptejn Woodhouse. Brödrene Orson Hyde og Parley P. Pratt bleve tilbage, den förste for at udföre sin Mission til Jerusalem, den sidste for at præsidere over Missionen i Storbritannien.

Med Hjærtet fuldt af Taknemmelighed til Herren overvejede Broder Brigham hvad Gud havde gjort for ham dette sidste Aar. Hvor forandret Alting var fra den Gang de kom og nu! I Sandhed han var berettiget til at anse det som et Mirakel.

Efter en noget stormfuld Rejse ankrede de i New Yorks Havn den 19de Maj; de havde passeret alle Skibe, som afsejlede fra Liverpool samtidig med dem, ja endog Skibe, som vare sejlede flere Dage forud.

Den 1ste Juli ankom Præsident Young og de andre Apostle, med Undtagelse af Willard Richards og Wilford Woodruff, hvilke aflagde Besög i Öststaterne, til Nauvoo, hvor de bleve hjærtelig modtagne af Broder Joseph, deres Familier og de Hellige.

En kort Tid efter deres Hjemkomst modtog Profeten Joseph fölgende Aabenbaring angaaende Brigham Young:

,,Sandelig, saaledes siger Herren til Dig, min Tjener Brigham, det er ikke mere nödvendigt, at Du skal forlade din Familie som i tidligere Tider, thi jeg har antaget dine Opofrelser. Jeg har set dit Arbejde paa dine Rejser for mit Navns Skyld. Jeg befaler Dig derfor at sende mit Ord ud i Verden og selv blive hjemme og sörge for din Familie Ophold fra nu af og for bestandig. Amen."

Den 16de August afholdtes der en speciel Konference i Nauvoo, i hvilken Profeten Joseph omtalte de Pligter, som paahvilede Apost-

lene. Han sagde, at Tiden var kommen, da de Tolv skulde staa næst det förste Præsidentskab, at de skulde tage Del i alle Forretninger, baade Kirkens og Emigranternes, at de skulde være Medhjælpere i at udsprede Evangeliet til alle Nationer, og eftersom de havde baaret Dagens Byrde og Hede, skulde de nu have Lejlighed til at leve og arbejde for deres Familier, men paa samme Tid hjælpe ham i Forretningerne, saa at han kunde anvende sin Tid paa sine Oversættelser. Præsident Joseph Smiths Forslag blev enstemmig vedtaget af Konferencen.

Ved sin Hjemkomst fandt Broder Brigham sin Familie boende i en halvfærdig Træhytte, som var bygget paa en lav, fugtig Jordlod, der var saa blöd og sumpig, at da han förste Gang forsögte at plöje den, sank Oxerne ned i Mudderet. Naar hans Tid ikke var optagen med offentlige Forretninger, anvendte han den til at dræne og dyrke sin Jord; han byggede ogsaa en Kostald og sögte i det Hele at gjöre det saa hyggeligt for sin Familie som muligt.

I November Maaned 1842 blev Præsident Brigham Young angreben af en farlig Sygdom, som syntes at skulle have Döden til Fölge. En Gang var han meget nær Döden; han kunde ikke lukke sine Öjne, og han ophörte at aande? Da hans Hustru saa' dette, stænkede hun koldt Vand i hans Ansigt, men da dette ikke hjalp, tog hun en Haandfuld Kamfer og smurte over hans Ansigt og Öjne, men dette havde heller ingen Virkning; ikke engang en Muskel rörte sig paa ham. Derpaa klemte hun hans Næsebor sammen, satte sin Mund over hans og aandede saaledes Luft ind i hans Lunger; dette satte hans Aandedræt i Bevægelse. Han havde sin fulde Bevidsthed under alle disse Forsög, som hans Hustru gjorde for at faa ham tillive igjen, men han var aldeles ufölsom og kunde ikke bevæge et Lem. Hans Helbred tillod ham ikke at forlade sit Hus förend den 18de Januar det paafölgende Aar. Det var ikke Herrens Villie, at han skulde dö den Gang, thi hans Arbejde var endnu ikke fuldendt.

Den paafölgende 7de Juli rejste han i Selskab med flere af de Tolv og andre Ældster paa en Mission til de östlige Stater. Paa Vejen havde han paa en af Dampbaadene en mærkelig Samtale med en Professor fra et af de sydlige Universiteter. Den drejede sig om et Æmne, som kun sjældent berörtes i de Dage, thi det var kun meget Faa, der kjendte Noget til det. Samtalen var saa interessant, at vi tillade os at gjengive den her. Professoren sagde til Præsident Young:

„Jeg har hört og læst meget om Deres Folk og Joseph Smith, men jeg har ingen Lid til Avisberetninger, og hvis De ikke har Noget derimod, kunde jeg önske at gjöre nogle Spörgsmaal.“ Jeg sagde, at jeg vilde besvare hvilket som helst Spörgsmaal saa vidt som min Evne strakte sig.

Han spurgte mig derpaa, om Joseph Smith havde mere end én Hustru, hvortil jeg svarede ja. For at belyse dette Princip nærmere spurgte jeg Professoren, om han troede paa Bibelen og Opstandelsen, hvilket han besvarede bekræftende. Derpaa spurgte jeg ham, om han troede, at Forældre og Börn, Mand og Hustru vilde gjenkjende hverandre i Opstandelsen, og om Forældre og Börn vilde nære den samme Kjærlighed for hverandre der, som de havde her i Livet. Han svarede ja og sagde endvidere, at han troede, at deres Fölelser vilde blive endnu inderligere end her paa Jorden.

Jeg sagde derpaa: „Vi se ofte i Kristenheden, at en Mand ægter en Hustru og avler Börn med hende; hun dör, og han ægter en Anden og atter en Anden, saa at der gives Mænd, der have havt fem eller sex Hustruer, og Börn med dem alle. Dette anse alle Kristne for Ret, naar en Mand blot har én Hustru ad Gangen. I Opstandelsen opstaar denne Mand tilligemed alle hans Hustruer og Börn, og hvem skulle de tilhöre? Om Manden blot maa beholde én, hvilket af dem skal det saa være?"

Professoren svarede, at han aldrig havde tænkt paa Sagen i det Lys för og sagde, at han troede ikke disse Kvinder og Börn vilde tilhöre nogen Anden end den, de tilhörte i dette Liv.

„Godt," svarede jeg, „De anser jo Stedet, hvor Gud, Englene og de celestiale Væsener bo, som rent og helligt; vilde Herren tillade Noget at existere i sin Nærværelse, som er ondt? Og hvis det er ret for en Mand at have flere Hustruer og Börn i Himmelen paa samme Gang, er det da saa urimelig en Lære, at en Mand kan have flere Hustruer og Börn paa samme Tid her i Livet, som Tilfældet var med Abraham og mange af Oltidens Profeter? Eller er det mere syndigt at have flere Hustruer paa én Gang, end flere Hustruer efter hverandre til forskjellige Tider?"

Han svarede: „Jeg ser ikke noget mere urigtigt i at en Mand har flere Hustruer i dette Liv end i det tilkommende, eller i at han har fem Hustruer paa én Gang end paa fem forskjellige Gange. Jeg maa erkjende, at det er et ret Princip og overensstemmende med Bibelen, og jeg kan ikke se noget urimeligt i det."

Ved sin Tilbagekomst havde de en mærkværdig Hændelse, i hvilken en sekterisk Præst var Hovedmanden. Vi ville gjengive den i Præsident Youngs egne Ord:

„Vi vare paa Rejsen fra Philadelphia til Nauvoo og rejste afvexlende med Dampskib og Jærnbane. Medens vi vare paa Dampskibet, som var helt ladet med velklædte Passagerer, blev jeg tiltalt af en Campbellitpræst, som ivrede meget for at vi skulde have en Debat angaaende vore forskjellige Troesbekjendelser. Efter Passagerernes Önske var jeg villig dertil og udviklede for dem vor Religions Principer. Det

saa' ud til, at min Tale havde været tilfredsstillende for Alle, medUndtagelse af Campbellitprædikanten; han havde lidt et saa fuldstændigt Nederlag, at han undlod at optræde til sit Forsvar. Om Aftenen kom en halv Snes Baptistpræster ombord; de vare paa Rejsen til Pittsburg fra en Konference. Campbellitpræsten fortalte dem, at vi vare „Mormoner," og öjeblikkelig blev Broder George A. Smith omringet af dem og opfordret til en Debat, hvilket han afslog fordi Stedet egnede sig kun daarligt for religiöse Forhandlinger. De skjældte ham ud og sagde, at han foregav at have Sandheden, men var bange for at udtale den. Han sagde, at han var villig til at bære sit Vidnesbyrd i deres Kirke, men dette vilde de ikke indlade sig paa. Derpaa sagde han, at de vare ikke alene Sandhedsfornægtere, men de vare lig de Skriftkloge og Farisæerne i Jesu Dage, idet de ikke tillode, at Sandheden blev prædiket i deres Forsamlinger. De overöste ham med en sand Ström af Skjældsord, talte i Munden paa hverandre og brugte alle Slags stygge Udtryk; de udspyede alle de dogmatiske Lærdomme og theologiske Spidsfindigheder, de vare i Besiddelse af, og omringede ham saa tæt, at han ikke engang kunde gaa ned og faa sin Aftensmad. De havde spist förend de kom ombord. Efter Aftensmaaltidet kom Broder Kimball George A. Smith tilhjælp og sagde, at han havde været Baptist i tre Uger, men den Gang vare Baptistpræsterne skikkelige og dannede Folk. Jeg kom hen til dem og spurgte, hvad denne höjröstede Tale havde at betyde. Baptisterne svarede, at de havde udfordret „Mormonerne" til en Debat, men at disse nægtede at gaa ind paa samme, at de forstode, at der havde været Spillere ombord, og at de vilde söge at dæmpe saadan Fordærvelse. Jeg fortalte dem, at dersom der havde været Spillere ombord, havde de passet deres egne Sager og opfört sig som dannede Folk; og at der ikke havde været nogen Uorden ombord, siden vi forlode Philadelphia, undtagen at en Campbellitpræst havde vrövlet lidt. Jeg sagde dem, at dersom de vare Jesu Evangeliums Forkyndere, hvilket deres Opförsel ikke havde talt meget til Gunst for, saa havde de ikke benyttet deres Tid til at udskjælde Ældste Smith og hindret ham i at faa sin Aftensmad. Manden havde jo ikke i mindste Maade forurettet dem, men med sand Taalmodighed taalt Baptisternes Grovheder. Da Passagererne hörte dette, sagde de til Kaptejnen, at hvis han ikke forböd Baptisterne at fornærme „Mormonerne", vilde de kaste de Förstnævnte overbord. Kaptejnen adspredte dem.

Præsident Young ankom til Nauvoo den 22de Oktober 1843.

Om Vinteren efter at være kommen tilbage fra Missionen, gik Broder Brigham Profeten Joseph Smith tilhaande i de forskjellige Forretninger, som paalagde ham. Brigham Young, Brödrene Heber C. Kimball og Willard Richards havde faaet deres

Begavelser kort för denne Mission. Under Vinterens Löb blev han beskikket til at være Medhjælper i at give Brödrene af de Tolv og andre Ældster deres Begavelser. Dette var en overmaade vigtig Tid. Broder Joseph, dreven af Herrens Aand til at virke for hans Værks hurtige Fremadskriden, var fyldt med Aabenbaring og Lærdom, og meddelte Ældsterne Kundskab om mange Principer, som vare særdeles vigtige for baade dem og Verden. William og Wilson Law, den förste et Medlem af det Förste Præsidentskab, William Marks, Stavens Præsident, og andre Ældster nærede en stærk apostatisk Aand. De rettede alle deres Pile mod Joseph, og Satan og hans Tjenere virkede med ti Gange mere Kraft siden Brödrene havde faaet deres Begavelse, og de stræbte Profeten efter Livet.

Under denne store Prövelse var Præsident Young til stor Tröst og Hjælp for Broder Joseph. Dette var en Tid, da Joseph behövede en energisk og paalidelig Mand lig Brigham ved sin Side.

Samme Vinter stillede Joseph sig som Kandidat til Præsidentskabet i de Forenede Stater; han publiserede sine ,,Anskuelser om de Forenede Staters Regjering og Politik'', og i April-Konference i 1844 tilböde tre hundrede og fire og fyrretyve Ældster sig at gaa paa Mission og udsprede hans politiske Blade blandt Folket. Disse Ældster vare bestemte til at arbejde under de tolv Apostles Bestyrelse.

Den 21de Maj begav Broder Brigham sig i Selskab med Ældsterne Heber C. Kimball og Lyman Wight paa denne Mission. Han og de andre Ældster vare meget ivrige i at udsprede Profeten Josephs „Anskuelser".

Den 27de Juni, den Dag da Joseph og Hyrum bleve myrdede, var han tilligemed Broder Woodruff i Boston; da han skulde rejse til Salem, fulgte Woodruff ham til Jærnbanestationen. Om Aftenen var hans Sind meget nedtrykt, men han vidste ikke af hvad Grund; han havde endnu ikke hört om den sörgelige Tildragelse i Carthage Fængsel, og han fik ikke sikker Underretning om Josephs og Hyrums Martyrdom förend den 16de Juli. Han opholdt sig hos en af Brödrene i Petersboro i New Hampshire, da der ankom Brev fra Nauvoo om Josephs og Hyrums Död. Den förste Tanke, der opkom i Broder Brighams Sind var, om Joseph havde taget Guds Riges Nögler med sig fra Jorden. Broder Orson Pratt sad ved hans Side. Efter en Stunds Overvejelse slog Broder Brigham med Haanden paa sit Knæ og sagde: ,,Guds Riges Nögler ere fremdeles i Kirken." Samme Dag fik han Brev fra Broder Woodruff, som bekræftede Profetens og Patriarkens Död. Han rejste strax til Boston, hvor han traf Brödrene Kimball og Woodruff. De maatte vente en Uges Tid förend Broder Lyman Wight ankom. Derpaa afrejste de fra Boston den 24de Juli og ankom, som tidligere omtalt, til Nauvoo den 6te August.

FJERDE KAPITEL.

Sidney Rigdons falske Spaadomme, Udelukkelse af Kirken og senere Död. —En Epistel til de Hellige.—Lyman Wights, George Millers og Wm. Marks Frafald.—Konference i Nauvoo.—Arbejdet paa Templet skrider fremad.—Guvernör Fords Beretning.—Falske Rygter om de Hellige.—Staden Nauvoo bliver berövet sine Stadsprivilegier.

Da Sidney Rigdon saa', at alle hans Planer gik til Grunde, begyndte han mere aabenlyst at vise, hvilken Aand han besad. Han begyndte at profetere Ondt om Kirken, og gik endogsaa temmelig vidt i dette Stykke. Iblandt andre Ting, som han forudsagde, var, at der skulde ikke blive lagt en eneste Sten mere paa Templets Mure. Han forudsagde dette i en Forsamling, hvor Broder Wm. W. Player var nærværende. Da Broder Player forlod Forsamlingen, tog han to Brödre, Archibald og John Hill, med sig, og disse i Forening lagde en Sten paa Templets Mur, og saaledes var denne Profeti bleven til Intet. I en saa kort Tid blev det bevist, at Sidney Rigdon var en falsk Profet. Opförelsen af Tempelmurene var overdragen Broder Player, som strax efter fik dem færdige og under Tag.

Uagtet Sidney Rigdon saa', at alle hans talrige Forudsigelser vare ligesaa falske som denne, saa profeterede han lige godt, og endog efter at de Hellige havde bosat sig i Utahs Dale spaaede han Ondt over dem. Han vedblev saaledes at være en Fjende af Guds Folk, indtil han d. 14de April 1876 afgik ved Döden i Byen Friendship, Allegany County, New York, i en Alder af omtrent 83 Aar. „Register", en Avis, som udgaves i Friendship, bemærker i Forbindelse med hans Dödsanmeldelse, at flere Personer fra forskjellige Dele af Landet havde foretaget talrige Pilgrimsrejser til ham, i den Hensigt at faa yderligere Oplysning angaaende Mormons Bogs Oprindelse, men han stod altid fast paa sin oprindelige Theori angaaende denne Gjenstand, og den Fortælling, som visse Personer havde sat i Omlöb om ham, at han var nævnte Bogs Forfatter, behandlede han med den störste Afsky og Foragt. Det glæder os at kunne sige saa meget til Gunst for Sidney Rigdon. Indtil sin Död bar han altid Vidnesbyrd om Mormons Bogs guddommelige Oprindelse.

Præsident Young tilligemed de andre Apostle toge med Iver fat paa de nye Pligter, der paahvilede dem. De vare omringede af Fjender, og et stort Ansvar var lagt paa deres Skuldre.

Medens Joseph levede og förte Overopsynet, havde det ikke været nödvendigt at overholde en saa stræng Punktlighed og fuldstændig Organisation i mange Retninger, men nu efter hans Bortgang indsaa man, at det var nödvendigt. Biskopperne N. K. Whitney og George Miller bleve beskikkede til at virke som Kirkens timelige Forvaltere, og tillige blev det bestemt at foröge Antallet af de Halvfjerdsindstyves Kvorumer. En Skrivelse blev udsendt til de Hellige i Nauvoo og over hele Verden, dateret 15de August, af hvilken, vi her gjengive Aabningsartikelen, der lyder saaledes:

„Da de Hellige have döjet meget Ondt og været Ofre for en grusom Forfölgelse, og nu maa begræde Tabet af deres elskede Profet og Patriark, som til et Vidnesbyrd om Jesus ere faldne som Martyrer, der frivillig overgave sig til blodtörstige Mordere, der havde svoret at ville dræbe dem, og som gode Hyrder satte deres Liv til for Faarene, anse vi det nödvendigt at henvende os til Eder angaaende forskjellige vigtige Gjenstande.

I have ingen Profet i Kjödet til at lede Eder; men I have Apostle, som ere i Besiddelse af Kirkens Nögler, saa at hvad de besegle paa Jorden, er beseglet i Himmelen; de skulle præsidere over alle Kirkens Affærer over hele Verden; de ere under den samme Guds Indflydelse og Vejledning, og den samme Aand belærer dem om hvad de skulle gjöre; de have den Helligaands Bistand i Forvaltningen af alle Kirkens Anliggender over hele Verden, og til at opbygge Riget, som Profeten Joseph Smith har grundlagt; men han holder endnu Nöglerne til denne sidste Uddeling og vil holde dem i al Evighed som en Konge og Præst for Gud, og han vil forrette i Himlene og paa Jorden og iblandt de Afdöde, efter hans Befaling, som ham udsendte.

Lad Ingen for et Öjeblik tro, at hans Plads vil blive udfyldt af en Anden. Kom ihu, at han staar i sit eget Embede og vil bestandig staa der. De tolv Apostle af denne Uddeling staa ogsaa i deres Plads med Myndighed til at forrette, præsidere og regulere Kirkens Anliggender og ville vedblive dermed i al Evighed.

Hvilken Daarskab, at Menneskenes Börn kunne tænke for et Öjeblik, at om en, to eller et hundrede af Kirkens Ledere bleve myrdede, skulde denne Kirke, der er organiseret paa en saa fuldkommen Maade, gaa til Grunde. Brödre, vær ikke forsagte, thi om ogsaa de Tolv skulde blive udryddede, er der alligevel Kraft og Myndighed tilstede, som vil lede Guds Rige fremad til Triumf og Sejr. Denne Kirke skal have mange Profeter og mange Apostle, men de skulle alle komme i rette Tid og rette Orden, under deres Overopsyn, som have Nöglerne.“

Skrivelsen gav derpaa Vejledning angaaende Indsamlingen, idet

den indstændig paalagde de Hellige, som havde Midler, at komme til Nauvoo, nedsætte sig der og forskaffe de Fattige Arbejde samt hjælpe til at opbygge Staden. Tempelarbejdet omhandledes og dröftedes med megen Varme, og Nödvendigheden af, at ethvert Medlem skulde betale sin Tiende i dette Öjemed, blev fremsat med stor Bestemthed.

Det var paa Tide, at denne Skrivelse blev publiseret, thi Kirken bestod af en Flok, der havde tabt sin Hyrde. Joseph var myrdet; hans Röst var forstummet i Dödens Slummer; men derfor skulde Faarene ikke adspredes. Overalt blev Skrivelsen modtagen af de Hellige og læst med Glæde. De vidste, at Rösten kom fra den sande Hyrde, og endskjöndt Joseph havde forladt dem, vidste de alligevel, at den Myndighed, som han besad, endnu var paa Jorden. Dette var til stor Tröst og Velsignelse for dem.

Paa samme Tid optraadte nogle Mænd, som sögte at lokke de Hellige ud i Örkenen, hvor de efter Löfte skulde modtage deres Begavelser. Et Rygte var sat i Omlöb, at Præsident Young tilligemed de andre Apostle stode i hemmelig Forstaaelse med disse Mænd, og at de vare deres Medhjælpere i at udföre saa mange som muligt, og uagtet de Tolv prædikede imod denne Udvandring i Örkenen offentlig, var det dog deres Önske, at Folket skulde gaa. Dette var en meget snild anlagt Plan, ved hvilket Satan og hans Tjenere haabede at sætte Splid iblandt Folket og forstyrre Herrens Værk. Dersom nu Præsident Young eller nogle af Apostlene fremstode og prædikede imod Oprettelsen af saadanne Kompagnier, og formanede Folket til at forblive i Nauvoo, saa sagde Ophavsmændene til dette lögnagtige Rygte: „Sagde vi ikke til Eder, at de Tolv vilde prædike imod dette Foretagende? Det var Altsammen aftalt paa Forhaand ved vore hemmelige Sammenkomster. I maa ikke tro deres offentlige Protest.“

Ved Hjælp af saadanne Midler haabede Modstanderne at lænke de Hellige og lede dem i Fordærvelse. Men alle disse Kneb vare ikke i Stand til at skuffe dem, der vare i Besiddelse af Guds Aand. Da de hörte Præsident Young erklære, at det var Guds Villie, at Folket skulde forblive i Nauvoo og opbygge Templet samt faa deres Begavelser der, saa troede de hans Ord, thi Herrens Aand vidnede for dem, at det var Sandhed.

En Del af Brödrene, som stod under Lyman Wights og George Millers Ledelse, var beskjæftiget med at hugge Tömmer og skjære Brædder i Wisconsins Skove til Templets Opförelse. Disse Mænd kaldtes derfor Skovhuggerkompagniet, og de vare de eneste Hellige, der havde Tilladelse til at forlade Byen. Præsident Young erklærede offentlig, at dersom Lyman Wight og George Miller ikke adlöde de Tolvs Raad, men handlede i Modstrid til disse, vilde de blive fordömte og gaa deres egen Fordærvelse i Möde. Han forudsagde ogsaa,

at dersom Brödrene sögte at ophöje sig selv for at faa Indflydelse, og dersom de vedbleve at lede Folket bort fra Indsamlingsstedet for derved at formindske hans og hans Brödres Kræfter, vilde de falde fra og ikke være i Stand til at rejse sig mere. Denne Profeti gik bogstavelig i Opfyldelse. Lyman Wight handlede ikke i Overensstemmelse med de höjere Authoriteters Villie, men ledede Folket paa Afveje og i Apostasi. Han mistede sit Apostelembede, og en Anden kom i hans Sted. George Miller kom ogsaa strax efter ind paa den samme Bane og faldt. Han tabte sit Embede og sin Stilling i Kirken og döde i Lighed med Lyman Wight som Apostat.

Præsident Young og de andre Apostle vidste godt, at de Hellige vilde blive nödte til at forlade Nauvoo og drage ud i Örkenen. Profeten Joseph havde forudsagt dette, og för sin Martyrdom aabent talt med dem om Klippebjærgene og sagt, at de Hellige skulde finde et Hjem og et Tilflugtssted der, hvor de skulde bo i Fred uantastet af Pöbelvældet. Det var vel bekjendt for Mange, at de Hellige skulde drage ud i Örkenen inden ret længe, og derfor mente Nogle, at de burde udvandre jo för jo hellere. Men det viste sig, at de havde gjort en fejl Beregning. Det havde været meget bedre for dem, om de vare forblevne i Uvidenhed angaaende denne Sag, i det mindste for en Tid, saa de kunde vedblevet at bo tilsammen med de Hellige og hjælpe dem at opbygge Templet og fuldende det Arbejde, som skulde udföres i Nauvoo. Disse Mennesker, der vare saa begjærlige efter at komme ud i Örkenen, syntes at have den Overbevisning, at fordi det var aabenbaret, at de Hellige en Gang skulde begive sig der hen, kunde de ligesaa godt gaa strax. Men Herren har en bestemt Tid for enhver Ting, og dersom Nogen vil udföre sin Villie modsat hans Bestemmelser, vil man snart se, at hans Selvklogskab förer ham vild. Menneskene skulle altid vente med Taalmodighed til Herrens Tid kommer. Herren aabenbarede til Joseph Smith strax efter Kirkens Organisation nogle Punkter angaaende det celestiale Ægteskab. Herren sagde til ham, at det var i Lydighed til hans Befaling, at de Hellige i gamle Dage havde taget mer end én Hustru; han sagde ogsaa, at hans Tjenere i disse Dage skulde faa Befaling med Hensyn til dette Princip. Profeten modtog ikke denne Aabenbaring som en Fuldmagt til at sætte dette Princip i Udförelse den Gang, men var vel tilfreds med at afvente, naar det behagede Herren at befale ham at offentliggjöre denne Lov; han vidste, at det var ligesaa syndigt at udföre denne Handling, naar det ikke var befalet af Herren, som det vilde være at sætte sig op imod dens Udövelse, naar den en Gang blev befalet.

Oliver Cowdery var ikke saa hengiven til Lydighed mod Guds Befalinger. Han higede strax efter at faa en Hustru til, og tvært-

imod alle Josephs Advarsler gik han hen og tog en ung Kvinde og levede med hende som sin Hustru tilligemed den förste retmæssige Hustru. Dersom Oliver Cowdery havde ventet paa Guds Befaling at sætte dette Princip i Udförelse, kunde han være bleven beseglet til hende og levet med hende uden at komme under Fordömmelse; men at gaa frem som han gjorde, var en aabenbar Synd og var Aarsagen til, at den Helligaand forlod ham og at han blev udelukt fra Kirken. Herren vil, at Menneskene skulle ære ham og være lydige, og dersom de erholde hans Velsignelser, maa de ikke vandre efter deres egen Selvklogskab.

Saaledes var det ogsaa med dem, der vare saa ivrige for at komme ud i Örkenen. Naar Herren önskede, at de skulde drage ud til Klippebjærgene, vilde han aabenbare det til sin Tjener Brigham, og han skulde give dem den nödvendige Instruxtion. De havde ingen Ret til at begive sig ud förend Befalingen löd. Skovhuggerkompagniet under Lyman Wights Ledelse havde Tilladelse til at gaa ud, men ingen Anden. Han vilde gaa mod Syd, men ved et Raad, som blev afholdt den 24de August af de Tolv, blev han raadt til at begive sig nordpaa. Lyman Wight var en haarnakket Person, og han vilde gaa efter sit eget Hoved, uden Hensyn til Præsidentskabets Raad, og vi ville snart se med hvad Resultat det endte.

I det ovenfor omtalte Raad blev Ældste Wilford Woodruff valgt til at gaa paa Mission til England; hans Ledsagere vare Ældsterne Dan Jones og Hiram Clark.

Sidney Rigdon var ikke i Stand til længere at dölge den Aand, han besad. Han havde talt og gjort hemmelige Forslag i nogen Tid med dem, der stode under hans Indflydelse. Hans Gjerninger bleve udförte i Mörket, og han troede de vare godt forvarede; men for Præsident Young og de trofaste Apostle var det ikke skjult; de forstode meget godt, hvilken Aand han var i Besiddelse af, og at han gjorde Alt, hvad han kunde, for at forstyrre Herrens Værk. I en Samtale, han havde med Præsidenten den 3die September, sagde han, at han havde Fuldmagt og Myndighed over de tolv Apostle og var ikke afhængig af deres Raad. Samme Dags Aften havde de Tolv en Sammenkomst med ham, og da var han i en saadan Sindsstemning, at de ansaa det som deres Pligt at tage hans Kaldsbrev fra ham. Han vilde ikke opgive det. Han sagde, at Kirken havde ikke i lang Tid været under Herrens Aands Ledelse, og at han skulde offentliggjöre Brödrenes Hemmeligheder. Paa denne Maade viste han hvilken ond Aand, der beherskede ham. Profeten Joseph var, længe för sin Död, overbevist om, at han var en hemmelig Forræder og Fjende; og han sagde endog i en offentlig Forsamling af Hellige, at han vilde ikke taale ham længer; men derpaa havde Rigdon kommet og grædt og bedet om Gjenoptagelse; nogle af Ældsterne havde lige-

ledes bönfaldt Joseph om at optage ham igjen," og Joseph lod ham derfor staa som sin nominelle Raadgiver.

Ved hans Ankomst til Nauvoo efter Profetens Död var han optraadt som den, der burde præsidere over Kirken, eller, som han kaldte det, være Kirkens Formynder. Offentlig gjorde han ingen Hentydning til, at han troede, Joseph var en falden Profet; thi dette, vidste han, vilde ikke fremme hans Planer det mindste. Men nu, efter at alle hans Intriger vare aabenbare, og Maalet for hans Ærgjerrighed var helt forfejlet, kom hans sande Fölelser angaaende Joseph for Dagen, og han udfoldede paa det Klareste sin hykkelske og forræderske Karakter. Han sagde, at Kirken ikke havde været under Herrens Ledelse i lang Tid. Ingen Apostat, selv ikke William Law, som var delagtig i Mordet paa Joseph og Hyrum, kunde have sagt mere end dette.

Söndagen den 8de September sammenkaldtes Höjraadet, over hvilket Biskop Newel K. Whitney præsiderede. Sidney Rigdons Sag blev behandlet, og efter at en hel Del Beviser og Kjendsgjerninger vare fremförte imod ham, blev han enstemmig udelukt af Kirken. Samme Forslag vedtoges senere enstemmig i den offentlige Forsamling, med Undtagelse af ti Personer; og da de stemte for at antage ham som Leder, bleve de ogsaa paa Forslag enstemmig udelukte.

Fra den Tid af begyndte Sidney Rigdon at synke dybere og dybere i Fordærvelse. Alligevel kæmpede han for at holde sit Hoved oppe saa længe som muligt. Han beskikkede Apostle, organiserede en Menighed, udsendte Missionærer, og mange af disse arbejdede med meget Held; han udgav en Avis og stred med al sin Magt mod Kirken og dens Apostle; men al den larmende Kamp havde kuns en Virkning: Den udsamlede de Onde og Ugudelige og rensede Kirken. Saaledes vil det altid gaa med Apostaterne; de kunne ikke i mindste Maade standse Herrens Værk eller forstyrre det, men Herren leder Alt til det Gode.

William Marks, som præsiderede over Nauvoo Stav af Zion, heldede til Sidney Rigdons Side. Uagtet han gjorde dette i al Hemmelighed og ikke offentligt udtalte sine Fölelser, forstode de Hellige snart, at hans Önske og Mening var, at Rigdon burde præsidere over Kirken. Det er en meget vanskelig Opgave for en Mand, der har Myndighed til at forvalte et Embede i Kirken, at ville vildlede de Hellige; de komme snart til Kundskab om, hvilken Aand han er i Besiddelse af. Konferencen blev som sædvanlig afholdt den 6te Oktober. Blandt Authoriteterne, som vare nærværende, var ogsaa William Marks, Stavens Præsident. Han blev forkastet af en af Ældsterne, og da der blev foreslaaet om hans Opholdelse, var der blot to Brödre, som löftede deres Haand til Tegn paa, at de vilde opholde ham.

Paa Forslag om at fratage ham hans Embede oplöftede Alle paa faa Undtagelser nær deres höjre Haand. Dette afgjorde Sagen; William Marks mistede sin Stilling. Derpaa blev der foreslaaet at opholde Ældste John Smith som Stavens Præsident, hvilket blev enstemmig vedtaget. For at vise, hvor lidt Erindringen om Joseph og Hyrum, Profeten og Patriarken, rörte ham, ville vi blot sige, at efter disse Mænds Mord, lejede han Hus af Joseph Smiths Enke, Emma Smith, i den Hensigt at holde Værtshus der. De vare næppe blevne kolde i deres Grave, og Spiseværelset var endnu plettet med deres Blod (thi de havde ligget der för deres Begravelse), da han arrangerede et Bal i det samme Værelse. Da Præsident Young tilligemed hans Raad fik dette at vide, bestemte de sig til at bruge al deres Indflydelse for at forhindre Folket i at tage Del i dette Bal. Da de Hellige vare bekjendte med alt dette, er det intet Under, at han ikke blev gjenvalgt som Præsident for Staven.

En af de förste syv Præsidenter for de Halvfjerds, Joseph Butterfield, blev ogsaa forkastet ved denne Konference. Han var kommen i Besiddelse af nogle Penge, og dette var for meget for ham; Pengene vare Aarsagen til hans Fald, og det har mange Gange siden den Tid vist sig, at de have været Aarsag til at Mange have apostaseret og forsaget Herren. Ældste Jedediah M. Grant blev valgt til at være hans Eftertræder, og det viste sig, at han var en Mand, der var baade god og virksom; han udfyldte denne Plads, indtil han ved Willard Richards Död blev kaldet til at være Præsident Youngs anden Raadgiver.

Denne Konference var til stor Velsignelse og Belærelse. Kvorumerne, i Særdeleshed de Halvfjerdsindstyves, bleve udfyldte; flere Höjpræster bleve beskikkede til at gaa ud til forskjellige Steder i de Forenede Stater og forkynde Herrens Evangelium, og mange andre vigtige Forretninger bleve dröftede og satte i Udförelse. Opförelsen af Templet tilligemed alt Arbejde, som paahvilede de Hellige, blev ordnet med Kraft og Energi ved denne Konference. De Helliges Haab og Fremtids Udsigter vare knyttede til Templet. Deres hjærtelige Önske og alt deres Arbejde gjaldt dets Fuldförelse. Det var Herrens Befaling, at de skulde gjöre sig al mulig Flid for at fuldföre dette Tempel. I modsat Fald vilde de Ordinancer, som de Hellige udförte for de Döde, ikke være antagelige for Herren.

Den 6te December 1844 blev den sidste og störste af Söjlerne oprejst paa Templet. Der var tredive Söjler oprejste rundt Bygningen, og enhver af disse bestod af fem Stenblokke. En udgjorde Fundamentet, i den anden var der udhugget et Billede, som forestillede Solens Opgang, og dens Underrand var endnu under Horizonten; i den tredie Sten var der udhugget to Hænder, holdende hver sin Basun og derpaa

kom der andre to ovenpaa disse. Billedhuggerarbejdet paa Söjlerne var meget smukt udfört, og da enhver af dem havde faaet sin bestemte Plads paa Templet, saa' det overmaade storartet og skjönt ud. Den förste Söjle blev oprejst den 23de September, og blot ti Uger medgik til samtliges Opförelse, endskjöndt Arbejderne, paa Grund af Uveir og Mangel paa Sten, maatte ophöre med Arbejdet i tre Uger. Da det allerede var sent paa Hösten, nærede man Tvivl om at faa dette Arbejde færdig, inden den mörke Vinter kom med sin Kulde og Sne. Men Herren begunstigede sit Arbejde med godt Veir, indtil det var fuldfört, til stor Fryd og Glæde for de Hellige. To Timer efter at den sidste Söjle var opfört, begyndte det at sne, og samme Nat var det en ualmindelig stærk Kulde.

Resultatet af Profetens og Patriarkens Mord blev ikke saaledes, som Kirkens Fjender havde ventet. De nærede det Önske og Haab, at hele Kirken skulde blive omstyrtet ved disse Mænds Död; men i Stedet derfor bleve de Hellige endnu inderligere forenede og bleve med stor Visdom ledede af Herrens Tjenere, og det tegnede til, at Folket vilde have god Fremgang. Da de nu saa', at Kirken blev mere udviklet, og at der herskede Fred og Enighed blandt de Hellige, at det uskyldige Blod, man havde udgydt for at omstyrte Herrens Værk, havde været til ingen Nytte, begyndte Fjenderne at pönse paa andre Midler for at fremme deres blodtörstige Hævnplaner. De begyndte at sætte i Omlöb alle Slags daarlige Rygter om de Hellige og anklagede dem for en hel Masse oprörende Forbrydelser. Flere Aviser vare opfyldte med falske Historier om Tyveri, Falskneri og Mord, som Folket i Nauvoo havde begaaet; og grundet paa alle disse Lögne og falske Rygter bleve de Hellige Ofre for det hele Lands almindelige Uvillie.

Dette var netop hvad disse Niddinger önskede. De forsögte at oprejse Pöbelbander, der skulde uddrive de Hellige fra deres Hjem; men Tiden var endnu ikke kommen, da de Hellige skulde udjages, og Fjenderne vare derfor nödsagede til endnu en Tid at vente med at se Resultatet af deres Hævnplaner.

Guvernör Ford beretter om en Hændelse, som han kom til Kundskab om, hvilket viser disse Klagers Karakter, som bleve satte i Omlöb om de Hellige. Han siger:

„Ved mit sidste Besög til Hancock County blev det mig meddelt af nogle af de Helliges Fjender, at disses Tyverier tiltoge i en betænkelig Grad. De tilstode, at kuns faa Tyverier vare begaaede i deres Nabolag, men at Mormonerne en Nat havde stjaalet sexten Heste i Nærheden af Lima i Adams County. Ved Slutningen af min Rejse gjorde jeg en Visit til Byen Lima, og paa Forespörgsel erfarede jeg, at ingen Heste vare stjaalne dersteds, men at sexten Heste paa en Nat vare stjaalne i Hancock County. Denne Tyvehistorie fra Han-

cock County blev derpaa forandret til et andet Settlement, som ligger nord for Adams County."

I sin Beretning til den lovgivende Forsamling sagde han: „Retfærdigheden byder mig at sige, at denne Tyvehistorie er kommen mig for Öre, og at jeg finder den at være et ondskabsfuldt Opspind. Jeg kunde ikke finde noget större Antal Tyve der, end i nogen anden By af samme Störrelse, og hvis vi skulde sammenligne Nauvoo med St. Louis eller nogen anden By i de vestlige Stater, vilde det ubetinget falde ud til Fordel for Mormonerne."

Aarvaagenhed var nödvendig for at forebygge de Ondes Planer og Svig, som de stadig pönsede paa for at forstyrre de Hellige og Herrens Værk. Præsident Young var paa sin Post. Han gjennemskuede alle deres Snarer og var tilligemed Brödrene aldeles utrættelig i at forsvare og vejlede Kristi Hjord, som var sat under hans Ledelse. Han revsede offentlig de civile Authoriteter i Staden for Mangel paa Energi i Udförelsen af deres Pligter, dadlede Forældre og Formyndere, fordi de ikke holdt Tilsyn med sine Börn, og holdt dem inde af Gaden om Natten; han sagde til Folket, at dersom de ikke forsögte at sætte en Stopper for al den Ryggeslöshed og Usædelighed, alt det Tyveri, den Banden og den Udskjænkning af berusende Drikke, som deres Fjender praktiserede i deres Midte, da vilde alle disse Onder oprykke dem, og de Hellige vilde blive nödsagede til at forlade Nauvoo, forinden de havde udfört de Ting, som Herren havde befalet dem. Denne ligefremme Advarsel havde en god Virkning. De Hellige sögte at efterkomme denne velmente Formaning i alle Henseender; de holdt skarpt Kontrol over deres Familier og beherskede sig selv i alle Maader; de sögte at udrydde alle Onder og opretholde den almindelige Orden i Staden.

I Begyndelsen af Januar 1845 blev en Del Ældster beskikkede til at gjöre nogle korte Missionsrejser i Staten Illinois og Iowa Territorium, for at forsöge paa at kuldkaste deres Fjenders onde Hensigter og Planer, som gik ud paa at skabe en almindelig Uvillie blandt Folket mod de Hellige. Vi have ovenfor gjort Hentydning til de falske Rapporter, som vare satte i Cirkulation om Folket i Nauvoo, og som vare publiserede i flere af Landets Aviser. Disse falske Rygter bragte Mange til at tro, at de Hellige vare et ryggeslöst og ugudeligt Folk, der i alle Maader var værd den Spot, Haan og Foragt, som de maatte döje, thi Störsteparten af Folket, der boede i de omliggende Territorier, havde ikke den mindste Anledning til at faa Sandheden at vide angaaende de Sidste-Dages Hellige. Ældsterne, der bleve udsendte, kunde maaske rette paa denne Misforstaaelse og udrydde nogle af de Fordomme, som Folket nærede mod deres Samfund. Paa samme Tid havde de Lejlighed

til at give Enhver, som de kom i Berörelse med, korrekte Oplysninger med Hensyn til de Helliges Motiver og Levevis, og paa denne Maade maaske forpurre Pöbelens Planer og onde Hensigter.

Omtrent paa samme Tid som Ældsterne bleve kaldte til denne Mission, blev en Epistel publiseret af de tolv Apostle; den blev sendt ud til de forskjellige Missioner i hele Verden og gjennemströmmedes af en god Aand; den gav en oplivende Beretning angaaende Templet og de Forventninger, man nærede om at faa en Del af det færdig til den kommende Höst, saa de Hellige kunde begynde at annamme deres Begavelser. Den indeholdt ogsaa en Opfordring angaaende de Hellige, som vare paa fremmede Steder og i fremmede Lande, der önskede at deltage saa vel i Arbejdet som i Velsignelserne ved Templets Opförelse. Alle unge og kraftige Mænd, der vilde være behjælpelige med dette Arbejde, bleve opfordrede til at komme til Nauvoo og forblive der under Sommerens Löb. Enhver maatte söge at forskaffe sig selv Midler til sit Ophold, og de, som vare i Besiddelse af Heste, Vogne, Kreaturer, Metaller, Olie, Maling og Værktöj, bleve anmodede om at bringe det Altsammen med sig; Andre derimod, som boede i den umiddelbare Nærhed af Nauvoo, bleve tilsagte at bringe Mad med sig og opholde baade sig selv og Andre under Tempelarbejdet.

Kirkens forskjellige Grene bleve opfordrede til at indsende alle de Midler, de kunde afse. Ligeledes hentydede Epistlen til, hvor vigtigt det var for de Sidste-Dages Hellige at betale deres Tiende og være forsigtige med deres Penge og ikke overlade dem i de mange Bedrageres Hænder, der omgave dem paa alle Sider. Enhver skulde, dersom han havde Midler, hensætte disse til en eller anden sikker Agent, der havde skriftlig Fuldmagt fra Apostlene. Denne Epistel var af stort Værd og meget gavnlig for de Hellige, i Særdeleshed de, som endnu ikke vare ankomne til Nauvoo. Den opmuntrede, oplyste og belærte dem og var deres Raadgiver i alle Omskiftninger.

De Halvtjerdsindstyves Kvorum havde opfört en meget god Bygning, i hvilken de Hellige holdt deres Forsamlinger. En Konserthal blev ogsaa oprettet i det Öjemed at uddanne deres Musik. En Sal i Profeten Josephs Hus var det eneste Forsamlingslokale, som de havde i Nauvoo för disse Bygninger bleve fuldendte. Höjpræsterne mente, de vare saa talrige, at det var af stor Vigtighed for dem at have et Lokale til deres eget Brug; men ved deres Sammenkomst d. 26de Januar 1845 foreslog Præsident Young, at de, i Stedet for at bygge et Lokale til deres egen Afbenyttelse, burde afgive deres Midler til Fuldförelsen af Templets överste Del, i hvilken de kunde modtage deres Begavelser. Dette Forslag blev enstemmigt vedtaget.

Staden Nauvoos Haandfæstning var i alle Henseender meget liberal; den sikrede enhver Borger, som stod under dens Jurisdiktion, Beskyttelse mod alle Pöbelkomplotter og Urostiftere. Den var bevilget af den lovgivende Forsamling i Staten Illinois, för Pöbelhobene fik Overherredömme i Nauvoo og paa den Tid, da det ikke blev betragtet som nogen Forbrydelse at vise de Sidste-Dages Hellige den samme Retfærdighed og tilstaa dem de samme Rettigheder, som tilkom enhver amerikansk Borger. En af Paragraferne i Haandfæstningen löd som fölger:

„Stadens Raad befuldmægtiges herved til at handle, bestemme og udföre alle Handlinger, som ikke ligefrem ere stridende mod Statens Konstitution eller de Forenede Staters Bestemmelse, og gjöre Alt, som det finder er nödvendigt for at opretholde Fred og Sikkerhed i bemeldte By."

Med denne Myndighed udgav Raadet en Bestemmelse for at forebygge, at Byens Borgere bleve indviklede i ulovlige Processer. Dersom Nogen troede, han var ulovlig anklaget, eller at hans Sag ikke blev lovmæssigt behandlet, saa kunde han gjennem denne Bestemmelse ved en *Habeas corpus* Skrivelse appellere sin Sag til en anden Domstol, hvor han vilde erholde den Ret, han tilkom. Denne Bestemmelse viste sig at være nyttig, da Rettens Haandhævere sögte paa en ulovlig Maade at arrestere Profeten Joseph Smith og bringe ham til Missouri. Med den Myndighed, som Haandfæstningen bevilgede Statsauthoriteterne, fremstode disse og bevidnede, at denne Handling var aldeles lovlös og ugyldig, at Anklagen og Arrestationen kun var grundet paa Had og bar ikke mindste Skin af Retfærdighed; tillige at hans Anklagere vare bestemte paa, uden at tage mindste Hensyn til Lov og Ret, at betage ham hans Frihed, ja maaske hans Liv. Efter at Joseph havde været under et retfærdigt Forhör, blev han sat i Frihed, og alle hans Fjender stode beskæmmede.

Dette forbitrede deres Fölelser. At dræbe de Hellige, at bringe dem i Fængsel, at forfölge dem og gjöre dem alt det Onde, de kunde udtænke, havde været deres Fornöjelse i mange Aar. De havde udfört alle disse onde Handlinger ustraffet, men nu bleve de forhindrede i en Del af deres Ugjerninger og onde Hensigter. Nauvoo havde en Haandfæstning, Love og Authoriteter, som overholdt Ret og Retfærdighed og var en god Skillevæg mellem disse ryggeslöse, onskabsfulde Umennesker og deres Ofre. Den tilstod Enhver de samme Rettigheder. Under dens Bestemmelser havde de Sidste-Dages Hellige ligesaa god Ret til at nyde Liv, Frihed og Lykke, som noget andet Samfund i de Forenede Stater. Dette var en ny Lære for Pöbelen, og den var saa meget mere ubehagelig, som de Hellige under dens Jurisdiktion havde Lov til at værne om deres Ret. Pöbelen rejste sig

öjeblikkelig og gjorde et stort Opraab imod denne Haandfæstning. Politikerne, der altid ere rede til at ofre og forlade de gode Principer blot for at slutte sig til den store Mængde, troede de kunde vinde större Gunst ved at tage Del i Opraabet. Blot for at vinde nogle faa Stemmer, vare de villige til at forlade Nauvoos Indbyggere og betage dem deres Rettigheder; de lagde ingen Hindringer i Vejen for en hel Skare usle Niddingers Angreb, der vare langt mere grusomme og ubarmhjærtige end Indianerne og de vilde Dyr.

Endog Guvernören i Illinois, Thomas Carlin, lod, i sin Angest for at give Pöbelen Medhold, en Anklage anlægge mod Stadsraadet i Nauvoo i 1842 for Udövelse af en af Retsakterne. Han sagde, det var blot Taabelighed og Narrestreger at tro, at man kunde have Fuldmagt til at frigive Personer, der vare fængslede, kuns fordi man befandt sig under de Forenede Staters Haandfæstning, ja at det var aldeles anmassende og ikke burde taales længer, at Raadet havde en saadan Fuldmagt. Han önskede, at Joseph Smith skulde bringes til Missouri og sagde endvidere, at ingen Domstol paa Jorden udenfor nævnte Stat havde Ret til at dömme i hans Sag. Denne Mand kunde have vist ligesaa stor Retfærdighed ved at have sagt til en Person, der var ved at falde blandt Rövere, havde tabt Alt og netop var undkommen med Livet: „De maa være rede til at overgive Dem i disse Folks Vold, naar de igjen forlange det; thi de ere de eneste, som have Ret til at raade over Deres Liv eller Död.“ Han havde saa megen Agtelse for de Banditter og Mordere, som ved Eder havde sammenbundet sig i den Hensigt at ville dræbe Profeten Joseph, at han sagde ved en vis Lejlighed: „Jeg har ikke den fjærneste Ide om, at noget Menneske i Illinois og Missouri havde til Hensigt at tilföje Hr. Smith personlig Overlast ved Vold i nogen som helst Henseende.“ Dersom Profeten Joseph havde været under Thomas Carlins Raadighed, da var han, bunden paa baade Hænder og Födder, bleven overladt til den morderiske Bande i Missouri, saa at dens Tilhængere kunde have havt Anledning til at fuldföre deres Hævn paa ham; men Staden Nauvoos Haandfæstning var en Skillevæg, som ikke saa let kunde nedrives.

Medlemmerne af den lovgivende Forsamling, paa ganske faa Undtagelser nær, vare alle enige om at smede de mest skjændige Planer for at skade de Sidste-Dages Hellige. De gjorde Alt for at opholde og nære de Fordomme, som vare i Omlöb over hele Landet angaaende de Hellige, og sögte i enhver Henseende at vise dem deres fjendtlige Sindelag. Et Medlem af Senatet i Hancock County, Jacob C. Davis, var anklaget som delagtig i Mordet paa Joseph Smith og hans Broder Hyrum i Carthage Fængsel. Der var ikke den ringeste Tvivl angaaende hans Delagtighed i Mordet; ikke destomindre, i Stedet for

at lade Retten have sin Gang og hans Sag blive undersögt, lod Senatet ham löslade af Arresten. Ingen af dem, der deltoge i denne grusomme og blodige Niddingsdaad, bleve afstraffede efter Loven. Der maatte blive et nyt Afsnit i Verdenshistorien, dersom et Folk först skulde give sit Bifald til, at en Herrens Profet blev myrdet, og siden skulde anklage og afstraffe Morderne.

Paa samme Maade som Jöderne korsfæstede Frelseren og vare villige til, at hans Blod kom over deres Hoveder, saa var det ogsaa med den lovgivende Forsamling i Illinois; thi idet dens Medlemmer satte Jacob C. Davis i Frihed, paatoge de sig en Del af Ansvaret, der paahvilede dem, som havde udgydt Profetens og Patriarkens uskyldige Blod. Senatets Embedsmænd tillode Davis at staa frem og udtale sine bitre Fölelser mod Indvaanerne i Nauvoo til Gunst for Afskaffelsen af denne Bys Haandfæstning; de vare lutter Öre til denne Morders blodtörstige Tale. Ja, det gik saa vidt, at en af Senatets Medlemmer, John Dougherty fra Union County, fremstod offentlig og retfærdiggjorde Mordet paa Brödrene Joseph og Hyrum Smith.

Hvad kunde de Hellige vente af saadanne Embedsmænd? Det var til ingen Nytte, at Repræsentanterne fra Hancock County, Jacob B. Backenstos og A. W. Babbitt, ansögte om deres Valgborgeres Ret og appellerede til Rettens Retfærdighed angaaende at lade Folket have de samme Rettigheder som tidligere. Rettens Haandhævere vare bestemte paa at afskaffe Haandfæstningen og derved betage Folket al lovlig Beskyttelse, saaledes at de nu vare prisgivne til deres hævngjerrige Fjenders Vold, naar som helst disse önskede at angribe dem.

Nauvoo var den mest blomstrende By i Illinois. Den var meget smukt beliggende ved Bredden af Mississippi Floden, og der var de mest lovende Udsigter til, at den, da den havde saa god Beliggenhed, kunde have blevet en Stad af stor Betydning for Handelen, dersom den var bleven fredet. Da de Hellige nedsatte sig der, var det et meget sygeligt Sted, men ved deres forenede Flid, Uholdenhed og Enighed blev der strax en Stad, og denne tiltog i nogle faa Aar i en meget betydningsfuld Grad. Indbyggerne paa andre Steder i Staten, og i Særdeleshed i Hancock og omliggende Countier saa', hvilke Fremskridt Nauvoos Indvaanere gjorde, og dette vakte deres Misundelse. De frygtede den voxende Magt hos de Sidste-Dages Hellige, og ved den Ondes Tilskyndelse fostrede de misundelige Planer i deres Indre for at hæmme og forstyrre Herrens Værk. Da en urokkelig Enighed herskede blandt de Hellige, var deres Stemme i en Stat, som bestod af to næsten ligestore Partier, af ualmindelig stor Vigtighed. I de Dage bestod den herskende Politik af to Partier, Demokraterne og Whiggerne, og i Illinois vare de omtrent lige mange paa hver Side.

Paa nogle Steder var der blot Whigger, paa andre derimod Demokrater. Men ved ethvert Valg i Hancock County og ved ethvert Generalvalg i Staten var det de Hellige, der afgjorde Valgene; thi det Parti, som de sluttede sig til, havde bestandig Overvægten. Dette var Aarsagen til bitre Fölelser, og Misundelse og Had opstod. Politikerne saa' den voxende og stedse tiltagende Magt, som ikke lod sig styre, og som maaske om ikke saa ret lang Tid vilde have ikke saa lidt at sige med Hensyn til de Forenede Staters Styrelse, og denne Magt önskede de derfor at standse. Dette var Aarsagen til, at den lovgivende Forsamling betog Byen dens Rettigheder og afskaffede Haandfæstningen. Enhver anden Stad, der saaledes var berövet sin Haandfæstning, og dens Værd paa Grund heraf nedsat, vilde i Sandhed have fölt dette Slag dybt, men dette var ikke Tilfældet med de Sidste-Dages Hellige. Staden Nauvoo var ikke afhængig af Haandfæstningen eller Embedsmændenes Gunst; dens Held og Fremgang stammede fra et ganske andet Ophav, og endskjöndt de Hellige havde tabt Byens Haandfæstning, vedbleve de alligevel at virke og gjöre Fremgang.

Efter at Stadens Haandfæstning var ophævet, skrev dens Generalfiskal (Attorney-General), Hr. Josiah Lamborn, til Præsident Young, i hvilken Skrivelse han hentydede til den lovgivende Forsamlings Handlemaade paa en lidet smigrende Maade. Han skrev:

„Jeg har altid tænkt, at Eders Fjender vare mere tilskyndede af religiöse og politiske Fordomme, og nærede större Önske om Rov og Blodsudgydelse, end at haandhæve det Gode. Idet Lovgivningen har afskaffet Eders Haandfæstning og forkastet alle Forbedringer og Forandringer, har den ligefrem givet et Slags Samtykke til den barbariske Behandling, som I have undergaaet. Eders to Repræsentanter anvendte deres Evner til det Yderste til Eders Bedste, men det var til ingen Nytte, thi Folkets Hævnfölelse og Raseri var for stærk til at blive overvunden. Det er sandelig et daarligt Skue at være Vidne til, at Lovgivningen i en suveræn Stat nedlader sig til at bifalde en Pöpelhobs Laster, Uvidenhed og Onskab, der altid er rede til Mord og Oprör.“

Han siger endvidere, idet han refererer til Jacob C. Davis:

“Eders Senator, Jacob C. Davis, har gjort meget til at forbitre Medlemmernes Fölelser imod Alting, der kunde være i Eders Favör. Han, en navngiven Morder, gaar frem paa en storartet Maade til Trods for Loven. Dersom en Mormon var i hans Sted, vilde vist ikke Senatet beskytte ham, men han vilde enten blive draget i Fængsel eller til Galgen, eller efter al Rimelighed blive nedskudt af en Pöbelsværm.“

En större Modsætning kunde ikke fremsættes end den, som

Hr. Lamborn hentydede til, nemlig den Behandling, som Davis, en Morder, nöd af Senatet, og den, som en ,,Mormon" vilde have erholdt af samme, dersom han havde været stillet i Davis's Sted og var bleven angivet og anklaget for samme Forbrydelse, som hin havde udövet. Enhver Person i Staden, naar han skulde dömme ærligt, vidste, at dersom en Sidste-Dages Hellig blev anklaget for en Forbrydelse og kom under den lovgivende Forsamlings Behandling, da vilde der ikke blive vist ham nogen Barmhjærtighed, men den vilde öjeblikkelig havt ham skudt eller hængt.

Hr. Lamborn skrev en anden Paragraf i sit Brev, der indeholdt en fortræffelig Formaning og en meget opmuntrende Profeti.

"Alt, hvad I have at gjöre," sagde han, „er at leve i Stilhed, være Lovene underdanige og forsigtige i Eders Fremgangsmaade. Ved at omgaas Folket med Godhed og Sagtmodighed ville I sanke gloende Kul paa dets Hoved, og I have mit Ord for, at der vil blive en Omvæltning til det Bedre i Folkets Karakter, som vil aldeles omstyrte Eders Fjender. Den mere besindige Tænker hos Folket vil tilsidt faa Overmagten, og Himmelen vil beskytte Eder mod den blodtörtige Pöbels Overfald."

Vi, som nu leve, have set Opfyldelsen af disse Hr. Lamborns Ord. Himmelen har bevaret de Hellige mod alle deres Fjenders Snarer og Planer og bragt dem ind i dette Land, der en Gang var öde og forladt, og gjort dem til et mægtigt og velhavende Folk.

FEMTE KAPITEL.

Stor Enighed og Orden hersker i Nauvoo trods Haandfæstningens Ophævelse.—Drengene i Nauvoo tage Forholdsregler for at beskytte Staden mod ryggeslöse Personer.—En ondskabsfuld Plan mod de Hellige i Yelrome.—Brev fra George A. Smith og John Smith.

Byen Nauvoos Haandfæstning blev ophævet i Januar 1845. Ved Konferencen, som blev afholdt i April, blev Stadens Navn ved Afstemning forandret til „City of Joseph" (Josephs By) som en Æresbevisning til Profeten. Konferencerapporten siger, idet den beskriver Stadens daværende Tilstand:

„Vi have aldrig oplevet den Tid, da Folket var mere villigt til at modtage og lytte til de givne Raad end netop nu. Höjraadet har blot havt en daarlig Sag under Behandling i syv Uger. Vor Magistrat har ikke været besværet i nogen Henseende. Lovene ere ikke satte i Udförelse paa Nogen. Enhver gjör sit Bedste og dyrker Jorden. Alle söge at forskaffe sig Livets Ophold paa en ærlig Maade lige overfor deres Medmennesker; de ære Gud, Landet og dets Love. Naar som helst nogen Trætte eller anden Misforstaaelse opstaar, da er i Almindelighed et Ord fra den rette Kilde nok til at udjævne det Hele uden at tiltrænge Lovene. Maa Herren altid beskytte os mod Menneskenes Snarer og hjælpe os til at være ærlige mod hverandre, hvilket er Kilden til indbyrdes Enighed."

Herrens Folk er ikke afhængig af menneskelige Love, for at Fred og Enighed skal herske blandt det. Dette stadfæstedes i Nauvoo paa den Tid, som vi nu beskrive. Lovgivningen havde afskaffet alle Stadens Rettigheder og tilintetgjort dens Love, saa den var i en Tilstand, der ikke var at sammenligne med andre Steder af samme Störrelse. Dersom en anden By havde været saaledes overladt til sig selv, da vilde det maaske havt de alvorligste Fölger. Men Guds Hellige have en fuldkommen Lov i Evangeliet, som Herren har aabenbaret til dem. Det er af liden Betydning for dem, om de have de menneskelige Love eller ikke, thi de ville alligevel leve i Fred med hverandre og föle sig lykkelige. Trætte og Uenighed, ulovligt Indgreb i hverandres Rettigheder, tilligemed Tyveri og Mord, var aldeles ubekjendt blandt dem.

Alligevel var det nödvendigt i en saa betydelig Stad som Nauvoo at have Love, der kunde beskytte Folket mod Forbrydere og

Kjæltringe, som toge sit Ophold i den. Ved at tage de Helliges Samfundsforhold i Betragtning, blev man overbevist om Overlegenheden af deres Organisation. Evangeliet var nok til at styre og lede dem i enhver Henseende.

Dersom en anden By paa lignede Maade var bleven rövet af sin Haandfæstning, vilde den maaske have faaet dannet en Slags Organisation ved at sammenkalde Folket og udvælge en Komite osv.; men dette var ikke nödvendigt i Nauvoo, thi der fandtes en Mand, hvem Folket saa' op til som deres Guvernör og Överste, en Mand beskikket af Herren. Han præsiderede over tolv Apostle, der tilligemed ham ansaas for at have Ret til at foreskrive Staden Love og Regler. Ved et Möde, som Præsident Young havde bestemt, ordinerede han i Forening med de tolv Apostle en Del Biskopper, der skulde have en Oversigt med de forskjellige Distrikter i Staden.. Disse bleve igjen beskikkede til at udvælge Diakoner, som skulde have Opsyn med de forskjellige Ting, og i Særdeleshed holde Vagt; kort sagt, de skulde være som et Politi og blandt andre Ting opretholde Fred og god Orden i Staten.

Mange mistænkelige Personer kom paa den Tid til Byen og opförte sig fornærmende mod Folket, idet de vidste, at Stadens Haandfæstning var tilbagekaldt. Nogle af dem vare berygtede Forbrydere, og det var vel bekjendt, at de havde Ondt isinde med deres Besög til Nauvoo. Men hvorledes skulde man optræde imod dem, eftersom der ikke længere fandtes noget Politi, som havde Ret til at arrestere dem, og det var under Omstændighederne heller ikke raadeligt for Folket selv at optræde aabenbart imod dem og befale dem at forlade Byen, thi dette vilde give de Helliges Fjender nye Paaskud for at udtage Arrestordrer og bortföre dem i Fængsel. Men Noget maatte der dog gjöres.

Det har altid været og er fremdeles en almindelig Skik iblandt Mændene i de östlige Stater, de saakaldte Yankees, at fremtage deres Lommeknive og give sig til at snitte paa et Stykke Træ, naar de samtale med Nogen eller ere ved at afslutte en Handel, og ofte, naar de have alvorlige Tanker, ledsage de denne deres Vane med en vis Flöjten. Mange af Drengene i Nauvoo havde forsynet sig med en stor Jagtkniv hver, og naar Staden blev besögt af Nogen, som man vidste var en Forbryder og var kommen i en slet Hensigt, plejede nogle faa af disse Drenge at samle sig og gaa til Stedet, hvor den forhadte Person opholdt sig, og der give sig til at snitte lös af alle Kræfter paa Tagspaan, som de i Forvejen havde forsynet sig med. Nærværelsen af et Antal Drenge, der saaledes gjorde Brug af en stor blank Jagtkniv, var et Syn, som ikke kunde undgaa en Fremmeds Opmærksomhed, i Særdeleshed naar Knivene kom hans egen Person udsæd-

vanlig nær. Det Förste, han gjorde, var naturligvis at træde tilbage og spörge, hvad alt dette skulde betyde, men Drengene gave ham intet Svar, hvorimod de med de alvorligste Ansigter fortsatte deres Dont, som om deres eneste og fornemste Livsbeskjæftigelse var at snitte og flöjte.

Manden blev som oftest meget opbragt og truede med hvad han vilde gjöre, dersom de ikke lod ham være i Fred; men dette havde kun til Fölge, at Drengene flöjtede lidt höjere og Knivene kom ham noget nærmere, og naar saa ovenikjöbet Drengenes Antal bestandig forögedes, hvad kunde den stakkels Mand saa egentlig gribe til? Om han var bevæbnet, kunde han jo skyde, men de bestemte Udtryk, som afspejlede sig i Drengenes Ansigt, og de blanke Knive, som de brugte saa behændigt til at snitte med, overbeviste ham snart om, at Forsigtighed var en god Ting, og hvem önskede forövrigt at slaas med en Flok Drenge? Selv om en Mand kunde overmande og prygle dem, tjente det ham ikke til nogen Ære, men dersom de derimod skulde faa Bugt med ham, hvilket almindelig vilde blive Tilfældet, vilde det jo være ham en stor Skam.

Det Værste, som nogen af disse Mennesker vides at have gjort, naar man saaledes blev angrebet, var at bande og udstöde Trusler en kort Tid; men naar man opdagede, at dette ikke havde den forönskede Virkning, forföjede man sig strax hen til sit Logis i Byen, om man havde et saadant; hvis ikke gik man som oftest i Retning af Færgebaaden, ledsaget af hele Drengestyrken, der snittede og flöjtede nok saa lystigt, men sagde ikke et Ord. Saaledes at blive gjort til Gjenstand for hele Byens Latter, var ganske vist nok til at blive rasende over, men der var Intet at gjöre ved det, eftersom der fandtes ingen Lov imod at snitte og flöjte. Det endelige Resultat var, at saadanne mistænkelige og forbryderske Personer bleve nödsagede til at forlade Byen saa hurtig som muligt, thi de vidste ikke, hvilket Öjeblik de vilde faa et andet Besög af Drengene.

Denne særegne Maade at befrie sig for slette Mennesker paa blev snart almindelig iblandt Drengene, thi den Uret, som var bleven de Hellige tilföjet, laa klart for deres Forstand, og derfor iværksatte de af ganske Hjærte den lagte Plan til at befrie Staden fra Nærværelsen af saadanne Mænd, hvis Formaal var at gjöre Ondt og bortdrive deres Fædre, Mödre og Venner fra deres Hjem. Foruden at tjene dem til Fornöjelse, viste det sig at være et Middel, der svarede til Hensigten, og det blev snart almindelig bekjendt i Omegnen, at mistænkelige Personer maatte helst forblive borte fra Nauvoo, thi uagtet Stedet havde mistet sine Stadsprivilegier og Byen havde ingen Municipal-Regjering, var Folket ikke aldeles hjælpelöst. Drengene havde nemlig organiseret dem selv til en Komite i den Hensigt at holde slette Men-

nesker borte fra Byen, og den Fremgangsmaade, de brugte for at opnaa deres Hensigt, var af en saadan Beskaffenhed, at de ikke kunde drages til Ansvar derfor. Under andre Omstændigheder vilde en saadan Plan have været udsat for den störste Misbrug og havt daarlige Fölger, thi Drenge kunde jo let forene sig for ogsaa at bortdrive uskyldige og fredelige Mennesker, men i ualmindelige Tilfælde maa der anvendes ualmindelige Midler, og Stillingen i Nauvoo fordrede netop noget Usædvanligt. Man har aldrig opdaget, at Drengenes Foretagende havde noget Ondt til Fölge.

Urolige og rænkefulde Mænd vare stadig i Færd med at udklække Planer til de Helliges Uddrivelse fra deres Hjem. Dersom de mödte Modstand i en Retning, saa opgave de alligevel ikke deres Hensigt, men henvendte Opmærksomheden paa andre Snedigheder. En Beskrivelse over disse Mænds Fremgangsmaade paa et Sted vil være nok til billedlig at fremstille deres Handlemaade paa andre Steder i Settlementerne, hvor de Hellige vare bosatte. En Del Familier af de Hellige havde, efter at være forjagede fra Missouri, nedsat sig i Nærheden af Lima, Adams County, Illinois. Navnet paa et af deres Settlementer var Yelrome. Den 14de Februar 1845 ankom Fader Isaac Morley, der var bosiddende i Yelrome, til Nauvoo med Underretning om, at fem Brödre vare arresterede for Tyveri. Han meldte tillige, at Fuldmagt var udstedt til ogsaa at arrestere ham.

Denne Arrestordre og Anklage var opfunden og sat i Værk blot for at vække Ophidselse. Pöbelen var nödsaget til at opfinde en eller anden Historie for at besmykke deres egne Röverier og Voldsgjerninger. Hvis de Hellige i nogen Henseende havde overtraadt Loven, saa havde disse Bander havt et ligefremt Paaskud; men da dette ikke var Tilfældet, da de Hellige hverken udövede Mord, stjal, bedrev Hor eller gjorde noget Andet, som var urigtigt, saa maatte deres Fjender opsmede Lögne og opstille falske Vidnesbyrd imod dem for at faa deres skammelige Intriguer sat igjennem. Den Plan, som de havde affattet for at gjennemföre denne deres Hensigt, var meget snildt anlagt. De havde anklaget de Hellige for Tyveri. Hvis de havde kunnet bevist, at de vare Tyve og bekjendtgjort dette for Verden, saa havde det været et Slags Retfærdiggjörelse for dem at udjage de Hellige fra deres Hjem og röve deres Ejendomme. I ville maaske spörge: Men dersom de Hellige ikke begik noget Tyveri, hvorledes kunde de bruge en saadan Fremgangsmaade imod dem?

Naar Menneskene opstaa i Kamp mod Sandheden og for at ödelægge Guds Folk, bruge de uden Betænkning de mest afskyelige og uværdige Redskaber for at fuldföre deres daarlige Forsætter. Modstanderen leder dem til at tro, at de virkelig gjöre Herren en Tjeneste ved at handle saaledes. Vi kunne ogsaa finde i Bibelen, at det var

Præsterne, som forfulgte og dræbte Profeterne. De Mænd, hvis Forretning var at belære Folket om hvad de kaldte Religion, vare Lederne ved Blodsudgydelsen af de sande Guds Tjenere. I Mormons Bog ville I finde en lignede Historie. Det er troligt, at Profeten Abinadi havde undgaaet Baalet, dersom Folket havde faaet fulgt deres egne Fölelser. Men Præsterne opmuntrede dem til at brænde ham og vare skyldige i, at han endte sit Liv i Flammerne.

Den Herre Jesus blev bragt til Korset ved den samme Klasse. Hans bitreste Fjender bestode af Mænd, der pralede af deres Religion, af deres Dygtighed i at forrette samme og af deres Ret til at belære Folket. De bestyrkede sig selv i, at de ved at korsfæste Frelseren, som de kaldte en Bedrager og Lærer af en falsk Religion, forfremmede Gudsdyrkelsen. Jesu Kristi Kirkes Historie i disse Dage er fuld af lignede Exempler. Præsterne have været Folkets Ledere i at forfölge de Hellige. De vare de förste og mest aktive Mænd i at opvække Oprör mod Profeten Joseph i Begyndelsen af hans Löbebane. De vare Lederne for enhver Pöbelhob, som opstod mod ham og hans Söskende, medens han levede, og have især gjort sig berygtede ved de Helliges Uddrivelse fra deres Hjem og Ejendomme i Staten Missouri, og ved at være blandt den Pöbelhob, som stod under en Baptistpræsts Ledelse, der med sværtede Ansigter gjorde Indbrud i Carthage Fængsel og myrdede Joseph, der sad der som en uskyldig, forsvarslös Fange.

De Helliges Fjender nær Yelrome vare ikke sene i at drage Fordel at disse deres Præsters Exempler. Ondskabsfulde Mænd, hvis Hjærter vare fyldte med Begjærlighed og Önske om Rov og Mord, kunde lettelig bestyrkes i, at det vilde være en fortjenstlig Handling at besnære de Sidste-Dages Hellige og anklage dem som Forbrydere. Ingen uden fordærvede og afskyelige Karakterer, over hvilke Djævelen maa have havt stor Magt, kunde været i Stand til at bruge en saa nederdrægtig Fremgangsmaade.

Planen var anlagt saaledes, at de skulde tage forskjellige Artikler og om Natten gaa til de Folk, som de önskede at anklage og skjule det paa disses Enemærker. Derpaa skulde de gjöre Anskrig og sige, at de vare bestjaalne. De skulde naturligivis henlede deres Mistanke paa „Mormonerne“ og anmode Politiet om at gjöre Husundersögelse hos dem. „Den, som skjuler en Ting, vil letteligen finde den.“ Dette er et gammelt Ordsprog, og det var ingen vanskelig Sag for dem at finde det tabte Gods. Det var paa denne Maade at de fem omtalte Brödre bleve arresterede for Tyveri. Denne Plan, saa vel som mange andre af lignende Karakter, bleve smedede for at faa oprejst Klage mod Brödrene saa vel paa andre Steder som i Yelrome. Dette var et gammelt Kneb for dem, som önskede at

ophidse Pöbelen. Ved at rejse saadanne Klager mod uskyldige Mænd, haabede de at opvække de Hellige til Modstand mod de lovlige Authoriteter og saaledes bevirke et Sammenstöd mellem dem og Staten. Denne Gjenstand blev bragt op for Raadet i Nauvoo, og det blev derfor bestemt, at disse, som saaledes vare anklagede, skulde begive sig paa Mission, saa at denne Vanskelighed kunde undgaas indtil Templet var færdigt.

Vi optage fölgende Brev fra Præsident Youngs Historie, da det klarligen viser de Fölelser, der gjorde sig gjældende i Illinois angaaende Joseph Smiths Mord. Tillige viser det de Helliges Fölelser, at de i stille og ydmyg Underdanighed fulgte Lovenes Gang, saaledes som de bleve administrerede af Embedsmændene. Brevet var adresseret til Joseph Lamborn, Generalfiscal i Illinois. Det var skrevet af Broder George A. Smith og hans Fader John Smith:

„Ærede Herre!

Det blev os i Aften meddelt af Hr. Scott, at det er Deres Önske som offensiv Förer i Sagen mod Generalerne Smiths Mordere, at „Mormonerne“ skulle tilvejebringe Vidner i bemeldte Rettergang. Tillige at Hr. Murray og McConnell havde udladt sig med, at der var en Komite i Countiet, hvis Pligt det var at indstille Vidner ved Retssagen, og at denne Komite var antaget som bestaaende af “Mormoner“ osv.

Nu, ærede Herre, paa de Sidste-Dages Helliges Vegne eller, dersom De behager, paa det mormonske Broderskabs Vegne, tage vi os den Frihed at tilmelde Dem (hvad der ofte er bleven gjentaget af os, og er saa vel bekjendt blandt os som et Folk saavel som i hele Staten), at denne uafgjorte Mordsag, hverken er opstaaet mellem „Mormonerne,“ eller „Anti-Mormonerne“, ej heller mellem „Mormonerne“ og Morderne, men er en Sag, som angaar Staten og Forbryderne.

For at vise vor Loyalitet til vort Lands Institutioner og bevare Fred i Landet, besluttede vi som et Folk at afvente Lovens Gang, saaledes som den blev fört af de befuldmægtigede Authoriteter; og denne vor Beslutning, at anerkjende Rettens Kjendelse, uden at tage Hævnen i vore egne Hænder (hvilket Nogle frygtede for den Gang) eller paaanke Sagens Gang, have vi strængeligen overholdt, og vi önske fremdeles at holde fast ved den, paa det at vor Fasthed i saa Henseende maa blive hædret, og Menneskene ikke skulle have Anledning til at dadle os for Egoisme. Vi have holdt os paa vore Enemærker, omendskjöndt vi flere Gange ere blevne opfordrede paa det Eftertrykkeligste til at tage Del i Sagen, og det endog af Statens Embedsmænd. For Exempel da Hr. McConnell var i Færd med at forberede Forhörssagen, rejste han op til Nauvoo og ansporede „Mormonerne“ paa det Ivrigste om at optræde som Anklagere og være behjælpelige

i at fremstille Vidner osv. Svaret han fik var, at vi havde Intet med Sagen at gjöre, men hellere önskede at staa udenfor samme; thi vi vidste, at dersom vi vilde forsöge at bringe Morderne for Retten, om end paa en nok saa lovlig Maade, saa vilde det af vore Fjender blevet betragtet som en Forfölgelse eller som et Middel til at opvække Trætte fra vor Side, og dette ere vi fast besluttede paa at undgaa, ja endog ethvert Middel, som kunde have det mindste Tegn paa Ondt fra vor Side. Vi önske ikke at give vore Fjender eller Andre, der ere rede til at bruge et hvilket som helt Redskab som Paaskud for at bringe os i Besværlighed, Anledning dertil.

Vi have levet for Fred og önske den fremdeles; og da Mordet blev begaaet, medens de Myrdede vare under Statens Beskyttelse, saa er Alt, hvad vi forlange det, at Staten tager sig af Sagen til endelig Dom bliver afsagt, og saaledes gjör sin Pligt ligesom vi have gjort vor Pligt. I modsat Fald, dersom den opgiver Sagen, da ville vi i Fred underkaste os Afgjörelsen, omendskjöndt vi vilde anse det som et almindeligt Gode og foretrække, at Retten havde sin Gang.

Vi ere ubekjendte med saadanne Love, som tillade, at overbeviste Mordere drive om paa Frifod Maaned efter Maaned uden at blive arresterede, eller som, efter at være komne under Lovens Haand, kunne efter eget Behag komme frem for Retten. Vi vide heller ikke, med hvilke andre lignende Love vi kunne komme i Kontakt, eller stöde an imod til vor egen Skade og Tab, hvis vi vilde forsöge at have en Haand med i Sagen.

Det er os meddelt—hvad enten det er sandt eller falsk, det vide vi ikke—at Retten har forbudt Sheriffen og hans Befuldmægtigede i Hancock County at deltage i Sagens Forhandlinger, og at de Edsvorne vare afskedigede uden at være organiserede. Hvis dette stemmer overens med Sandheden, da ere vi ganske ubekjendte med Lovförelsen i Sagen og have aldeles Intet at sige hverken for eller imod samme.

Ifölge Hr. McConnells indstændige Opfordring, da han kom herop ifjor Höst, gav vi ham al den Underretning, som vi kunde opdrive angaaende Sagen, i Haab om, at han skulde taget sig af den, indtil endelig Dom var afsagt. Han erholdt forskjellige Optegnelser den Gang, som han maaske er i Besiddelse af endnu, dersom han ikke har overleveret dem, hvilket De er bedre bekjendt med end vi. Vi have ingen andre Optegnelser, og vi besidde heller ingen ny Underretning siden den Tid.

Det glædede os at höre, at Sagens Forhandlinger var overgivet til Deres dygtige Behandling, og vi antoge, at De vilde have aflagt os et Besög, forinden Retten var sat, men da dette ikke er sket, saa haabe vi, at De senere vil beære os med Deres Visit, saaledes at De

maa have den Fornöjelse at blive mere almindelig bekjendt blandt vore Borgere. Vi tro ogsaa, at Deres ærede Besög vil storligen blive vurderet af vor Ven General Young, med hvem vi forstaa De er bekjendt.

Vi skulle altid være rede til at anerkjende, hvad ret er, og ikke give Anledning til Ophidselse, hvilket vilde være skadeligt for den offentlige Fred.

Vi tegne os med dyb Höjagtelse Deres ærbödige

George A. Smith.
John Smith."

SJETTE KAPITEL.

Josephs og Hyrums Mordere blive forhörte og frikjendte.—Apostlene undgaa at blive arresterede ved at holde sig skjulte en kort Tid.—Murarbejdet paa Templet fuldföres.—Höjtidelighed i Nauvoo.—Brev fra Guvernör Ford.—Ældsterne Spencer og Brannan besöge Guvernören.—Skrivelse til Præsidenten for de Forende Stater og de forskjellige Staters Guvernörer.

Den 19de Maj 1845 begynde Forhöret over Profeten Josephs og Patriarken Hyrum Smiths Mordere i Carthage. Richard M. Young fra Quincy fungerede som Forhörsdommer. De Mænd, der vare indstævnede for Grandjurien som Mordere, vare fölgende: En Baptistpræst (Levi Williams), Thomas C. Sharp, Redaktör af „Warsaw Signal", Jacob C. Davis, Senator, Mark Aldrich og William A. Grover. Enhver af dem maatte stille Kaution for et Tusinde Dollars og maatte være rede til hvilken som helst Tid at möde for Forhöret. For at sikre sig en Jury, som kunde svare til deres Öiemed, toge de Anklagede sin Tilflugt til overordentlige Midler. De fremskaffede to edelige Vidnesbyrd, som forlangte, at de Edsvorne skulde afskediges, fordi County-Kommissionærerne, Sheriffen og hans Befuldmægtigede havde indtegnet de Edsvorne med onde Hensigter, hvorved de Anklagedes Liv under Forhöret vilde svæve i Fare. Dette Spörgsmaal blev Gjenstanden for en Disput paa begge Sider; men Retten bestemte, at de Edsvorne skulde udstryges af Navnelisten, at Sheriffen

tilligemed hans Befuldmægtigede skulde afskediges, og at Andre skulde beskikkes i deres Sted til at udvælge en ny Jury. To Mænd bleve af Retten beskikkede som Valgmænd af de Edsvorne. Af 96 Mænd, der vare instævnede til at handle i denne Egenskab, bleve 12 udvalgte, som svarede til Forbrydernes Hensigter.

De Anklagedes Skyldighed blev klarligen bevist for Retten og det tilstedeværende Publikum; men trods de stærke Beviser imod dem bleve de alligevel frikjendte af Juryen. De Hellige havde forventet et saadant Resultat af Sagens Gang. Ved Forsamlingen af Byraadet i Juli Maaned stemmedes der for, at dersom Loven skulde fejle i at dömme Forbryderne til at udsone Profetens og Patriarkens Blod, da skulde man overlade Sagen i Guds Haand til en mere retfærdig Doms Afgjörelse. Det vilde været en uhört Begivenhed, om en Profets Mordere skulde blevet dömte til at udsone deres Forbrydelse. En Slægt, som tillader, at man ihjelslaar Profeterne og Guds Tjenere i deres Midte, vil heller ikke finde nogen Skyld hos Morderne. En af de Anklagedes Forsvarere, Calvin A. Warren, bemærkede i sit Forsvar, at dersom Arrestanterne vare skyldige i Mord, saa var han ogsaa skyldig. Han bemærkede tillige, at det var Folkets almindelige Mening, at Brödrene Smith burde uddryddes af Tilværelsen, og da det var den almindelige Anskuelse, der dannede Lovene, saa fandt han, at det var ingen Forbrydelse at forkorte disse Mænds Levedage.

Det var en underlig Dom og Betragtning af denne Sag. Ikke desmindre har dette være Fremgangsmaaden, som er bleven hyldet af de Kristnes Forfölgere og Mordere gjennem alle Tidsaldre. Hvilken Profet var vel nogensinde myrdet, hvis Mord ikke var sanktioneret af den offentlige Mening? Endog Jesu Kristi Korsfæstelse nöd et almindeligt Bifald af Störstedelen af Slægten, der levede paa hans Tid. Men dette formindsker ikke den sorte Forbrydelse i Herrens Öjne. Han betragtede ikke Jöderne som uskyldige, fordi de vare i Besiddelse af den almindelige Mening i Udförselsen af denne deres blodtörstige Gjerning. Han straffede dem som Mordere. Det var ganske forgjæves at se op til de jordiske Authoriteter for Fuldbyrdelsen af Loven paa disse Forbrydere; de vilde lade dem gaa ustraffede, men Herren vil gjengjælde dem det. De Uskyldiges Blod raabe ikke forgjæves om Hævn, thi Staten, som frikjendte Profetens og Patriarkens Mordere, vil en Gang komme til at böde haardt for denne store store Synd og Uretfærdighed. „Hævnen hörer mig til, jeg vil betale, siger Herren.“

Naar hans Hævns Dag kommer over Folket, da kommer den med en knusende Virkning; men forinden hans Vrede bliver udöst over dem, maa de have fyldt deres Ugudeligheds Skaal.

Medens Sagerne stode saaledes, maatte Præsident Young og andre af Apostlene skjule sig for at undgaa at blive fængslede. Politi og andre Retsbetjente kom ofte paa Besög til Nauvoo med Fuldmagt til at arrestere disse Mænd, men de vare aldrig heldige i denne deres ufortrödne Bestræbelse. Arrestordren indeholdt Beskyldninger, der vare aldeles utrolige. De tolv Apostle havde aldrig udfört det Mindste, hvorfor de kunde tillægges saadan Skyld; men Hensigten med at udstede en legal Process mod dem var baseret paa at faa dem overgivne i Pöbelens Vold, at de maatte blive dræbte i Lighed med Joseph og Hyrum.

Den Energi, som de Hellige udviste ved Templets Opförelse, var en Torn i Öjet paa Modstanderen og dem, der stode under hans Indflydelse. De vare alle enige om at forhindre dette Arbejdes Fremgang. Satan hader et Folk, som har det hellige Præstedömme iblandt sig, og som bygge Templer til den Allerhöjestes Tjeneste. Han bruger al sin Magt og sætter alle sine Kræfter i Gang mod et saadant Foretagende. Han er vel vidende om, at ethvert saadant Guds Hus er en Fæstning oprettet i hans Rige; og dersom et saadant Tempel bliver fuldfört og tilladt at staa, da vil det bevirke Omstyrtningen af hans Rige. Derfor, hellere end at have Templer oprettede, vilde han, at Jorden skulde drukne i de Helliges Blod.

Den 24de Maj 1845 kom Præsident Young tilligemed Apostlene frem fra deres Tilflugssted, hvor de havde holdt sig skjulte for at undgaa Arrestation. De skulde lægge Hovedstenen paa det sydöstlige Hjörne af Tempelbygningen. Dette var en glædelig Leilighed; og Mange vare forsamlede for at overvære Ceremonien. Kirkens Fjender samt Apostater havde ofte forudsagt, at Tempelarbejdet vilde blive standset og at det aldrig vilde blive fuldfört. Men de Hellige havde ikke tabt Modet, omendskjöndt de vare nedtrykte af Fattigdom, Sygdom, Angreb af Pöbelhorder, og Sorg paa Grund af Profetens og Patriarkens Mord samt deres falske Brödres Undvigelse; ikke desmindre, de havde overvundet alt dette; de havde sögt deres Tröst i Herren og stolet paa ham, der havde kaldet dem til at udföre hans Arbejde, og til Lön havde de nu den Glæde at se den sidste Sten nedlagt, som var nödvendig til Fuldförelsen af Murene. Det var sandelig en Dag for Pris og Taksigelse til Herren; og de Hellige fölte, at de vare overflödigen belönnede for deres Flid og Udholdenhed.

Sangerne lode deres Röst höre og sang nogle af deres skjönneste Melodier, der fyldte Alles Hjærter med Fryd og Glæde. Hornmusiken, som ogsaa lod nogle af fine smukke Numere höre, kunde aldrig lyde bedre og mere oplöftende end netop ved denne Leilighed. Da Præsident Young lagde Sluttestenen paa dens Plads med de Ord: „Den sidste Sten er nu lagt paa dette Tempel, og jeg beder Dig vor

almægtige Fader, i vor Herres Jesu Navn, at bevare os paa dette Sted, indtil Templet er fuldendt, og vi alle have erholdt vore Begavelser", udbröd alle de Tilstedeværende i et höjt Fryderaab: „Hosianna, Hosianna, Hosianna til vor Gud og Lammet! Amen, Amen, Amen?"

Efter at have gjentaget dette Fryderaabtre Gange, kom Guds Aand over Folket, Glæde fyldte Alles Hjærter, og Taarer af Fryd randt ned ad Manges Kinder. Udraabene til Herrens Pris ytrede sig med sand Varme og Inderlighed. Det var en Tilfredsstillelse for Mange, saaledes at have Lejlighed til at udtrykke de Fölelser, med hvilke deres Hjærter saa lang Tid havde været overfyldte. I det Hele taget var denne Scene meget höjtidelig; og vi tvivle ikke paa, at Englene saa' ned paa den med Fryd.

Præsident Young sluttede Ceremonien sigende: „Saa lad dette ske til Dig, Du almægtige Gud. Dette er den syvende Dag i Ugen eller Jödernes Sabbat. Denne er den Dag, paa hvilken vor almægtige Fader fuldendte sin Gjerning og hvilede. Vi have fuldfört Templets Mure, og i Dag ville vi hvile fra vort Arbejde". Derpaa afskedigede han Arbejderne for den Dag og formanede dem til at anvende den til Herrens Pris. Forsamlingen adspredtes, og Præsidenten tilligemed hans Brödre af de tolv Apostle droge hver til sin Bolig.

I et Brev, dat. 8de April 1845, skrevet af Guvernor Ford til Præsident Young, blev det omhandlet, at den offentlig Mening overalt var, at de Sidste-Dages Helliges Ledere vare Bedragere og Kjeltringe og at Folket vare Daarer. Dette var den gyldige Aarsag, hvorfor de vare de Helliges Fjender og behandlede dem som Udskud, til hvem man ikke kunde have den mindste Tillid. Ifölge deres Anskuelser vare Nogle narrede og Andre bedragne med Hensyn til Religionen.

„Dersom", siger Brevskriveren videre, „at I kunne komme paa et Sted for Eder selv, da kunne I maaske blive overladte i Fred; men saa længe I ere omringede af Eders Naboer, kan ikke jeg forudse den Tid, naar I faa leve i Ro og Fred. Det blev mig meddelt af General Joseph Smith forrige Sommer, at han havde tænkt paa at nedsætte sig i Vesten; og fra hvad jeg hörte fra ham og Andre den Gang, tror jeg, at hvis han havde levet til denne Tid, vilde han have sat denne sin Beslutning i Udförelse længe för nu. Jeg vil med Glæde bruge alle mine Evner og min Indflydelse for at staa Eder bi i denne Henseende, dersom det er Deres Folks Önske.

Jeg vil i al Tillid raade Eder til en Ting. Kalifornien tilbyder en Mark for de mest storartede Foretagender, der nogensinde ere blevne overtagne i denne Generation. Dens vidtudstrakte Feldter ere kun sparsomt beboede af nogle faa Indianere og skröbelige Mexika-

nere. Jeg har ikke gjort nogen Forespörgsel med Hensyn til Egnens mandlige Styrke eller dens Midler; men dette véd jeg, at dersom dette Land bliver taget fra Mexiko, da er denne Stat alt for svag til at samle Kræfter og sende derop for at gjenerobre det. Hvorfor skulde ikke dette blive en heldig Plan for Deres Folk at udvandre till dette Sted, tage Landet i Besiddelse, opdyrke det og grundlægge en uafhængig Stat for Eder selv, som blot skulde være undergiven Nationens Love? I vilde kunne forblive en lang Tid paa dette Sted, förend I bleve forstyrrede ved Nærværelsen af andre Nybygder. Dersom De skulde tage en Beslutning i denne Henseende, da burde De undlade at bekjendtgjöre den, thi det vilde være de Forenede Staters Pligt at forhindre Eders Udvandring. Men naar I en Gang have passeret de Forenede Staters Grænse, da vil der ikke være nogen Fare for Indblandning i Affærerne fra denne Kilde".

Det var ikke alene Guvernör Ford, som tilskyndede de Hellige til dette Skridt, men der vare mange Andre af de ledende Mænd i Nationen, som vare af den Mening, at denne Löbebane vilde været det eneste Middel til Oplösningen af „Mormonspörgsmaalet", som de benævnede det. De vare villige til at overlade os saa meget, vi kunde önske, af Mexikos Land; og Enkelte vare endog saa ædelmodige, at de vilde overlade os Oregon, hvilken Landsdel de vilde skjænke os for Tiden, dersom vi blot vilde nedsætte os der.

Vi kom virkelig til Kalifornien; thi da Pionererne naaede Saltsödalen, var dette Övre Kalifornien og tilhörte Mexiko; men vi kom med Fred og optoge Landet uden Strid. En Batallion paa fem hundrede af vore Brödre bevirkede, at saa vel dette Territorium som Nevada og Kalifornien kom under de Forenede Staters Flag. De vare frivillige Soldater, som marscherede tilfods fra Council Bluffs tværs over Kontinentet lige til det Stille Havs Kyster og erobrede alle disse Regioner paa deres Vej. Dog de Sidste-Dages Hellige handlede ikke efter Guvernor Fords Raad, thi de grundlagde ikke et uafhængigt Rige for sig selv. De elskede deres Fædreland, dets Institutioner, dets Konstitution og Love; og uagtet de havde lidt Forfölgelse og Overlast, deres Ledere vare blevne dræbte, og de vare af Pöbelen blevne drevne fra deres Hjem, saa vare de alligevel villige til at overlade Afgjörelsen af deres Rettigheder til Regjeringen. De gjorde derfor ikke det mindste Forsög paa at grundlægge en Stat, som skulde styres uafhængig af de Forenede Staters Regjering.

Ved dette Sagens Vendepunkt var det, at de tolv Apostle besluttede at sende Ældsterne Orson Spencer og Samuel Brannan til Guvernör Ford. Disse Mænd efterkom Opfordringen og bleve meget venskabeligt modtagne. Guvernören införte dem til forhenværede Guvernör Reynolds. Brödrene havde en lang Samtale med disse Mænd,

som paa en meget fri og utvungen Maade udtrykte sig angaaende de Fordomme, der vare saa fremherskende blandt Befolkningen i Staterne mod de Sidste-Dages Hellige.

Guvernörerne bleve ansögte om at bruge deres Indflydelse, saa vel i officiel som i personlig Henseende, for at modvirke disse ugrundede Fordomme. De derimod fremsatte Nödvendigheden af at ophöre med at samles til et Sted og opponerede mod Broder Spencers Forslag, om at udkjöbe „Anti-Mormonerne" fra Hancock County. De sagde, at det var de Helliges politiske Indflydelse, som havde opvakt Folkets Forbitrelse mod dem. Ex-Guvernör Reynolds sagde, at han i offentlig Tale havde forsögt at formindske den antagne Mening om de Helliges mange Fejlgreb; men Folket havde paa en raa Maade opponeret mod ham og anklaget ham for at være en „Mormon".

Guvernör Ford bemærkede, at han vilde ikke stole paa de bedste Soldater i Staten, naar det gjaldt at forsvare „Mormonerne". Han troede fuldt og fast, at de ved et Sammenstöd vilde gaa over paa Pöbelens Parti, ja han vilde ikke en Gang stole paa General Hardin. Han anförte videre, at den Fremgangsmaade, som Guvernör Boggs af Missouri havde anvendt mod Joseph Smith, var i det Hele taget ulovlig og barbarisk. Han lovede ogsaa, at han aldrig skulde gjentage den Uddrivelse og Forjagelse, som var bleven de Hellige til Del i Missouri. Ved samme Leilighed fornyedes et tidligere Löfte, om aldrig at lægge Beslag paa Kirkens Ledere, grundet paa ulovlige Arrestordrer, og udsætte dem for at blive snigmyrdede i Lighed med Joseph og Hyrum Smith; dog paa samme Tid tillagde han, at hans officielle Indflydelse kun var nominal!

Ældste Spencer gjorde Guvernör Ford opmærksom paa, at det var de Helliges Hensigt, saa snart som Templet blev færdigt, at oprette Nybygder i de fjærnere Egne af Landet, og at de vare rede til hvilket som helst Öjeblik, dersom deres Naboer vare villige til at afkjöbe dem deres Ejendele, at sælge disse og iværksætte deres Bortflytning.

Den Rapport, som Ældste Spencer fremlagde for Brödrene, var i Sandhed af et bedröveligt Indhold. Ifölge to Guvernörers Vidnesbyrd var fri Religionsövelse—hvad Jesus Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige angik—tilende i Illinois.

Præsident Young samt hans Brödre af de tolv Apostle kom tilsammen i et Raad for at dröfte og raadslaa angaaende de Helliges mislige Stilling i Hancock County. Da Konstitutionen, grundet paa Mangel af ærlige Lov-Haandhævere, var aldeles krafteslös til at yde dem nogen Beskyttelse, fandt de det visdomsfuldt at skrive til de Forenede Staters Præsident og til alle Guvernörer i Unionen, med Undtagelse af Missouri. Brevet löd som fölger:

„Nauvoo, den 24de April 1845.

Til Hans Excellence James K. Polk, Præsident for de Forenede Stater.

Ærede Herre!

Tillad os paa et undertrykt og ilde behandlet Folks Vegne at fremföre nogle Punkter til Deres nöjagtige Overvejelse. Vi haabe, naar det vil falde Dem belejligt, og i Betragning af denne Sags Vigtighed, at erholde et venligt og utvetydigt Svar paa denne Skrivelse.

Det er ikke vor Agt for Nærværende at detajllere de mange og haarde Forurrettelser, der ere blevne os til Del i den Nations Midte, hvor vi vare födte og opdragne. Störstedelen af os have i lang Tid været loyale Borgere i en eller anden af disse Forenede Stater, over hvilke De har Æren at præsidere, medens nogle faa Andre blandt os blot gjöre Krav paa de Forrettigheder, som tilkomme fredelige og lovlige Emigranter, der ere komne her til i den Hensigt at gjöre Unionen til deres fremtidige Opholdssted.

Vi sige, vi ere et undertrykket Folk. Vi have faaet privat Underretning fra de höjeste Authoriteter om, at det hverken vilde være vist eller sikkert for os at votere paa Navnelisten. Alligevel have vi bibeholdt Stemmerettighed, indtil vore bedste Mænds Blod har været udgydt baade i Missouri og Illinois, uden at Morderne ere blevne straffede.

De er uden Tvivl vel bekjendt med Historien om vor Uddrivelse fra Missouri, ved hvilken Lejlighed vore Brödre bleve myrdede i Snesevis. Hundreder döde formedelst Nöd og Sygdom, bevirket ved de uhörte Lidelser, de maatte gjennemgaa. Vore Ejendomme, til Værdi af flere Millioner, bleve ödelagte, og henimod femten Tusinde Sjæle flygtede for deres Liv til de den Gang gjæstfrie og fredelige Egne i Illinois. De er vistnok ogsaa bekjendt med, at Staten Illinois bevilgede os en liberal Haandfæstning, som var af uindskrænket Sukcession, og under hvis Værn private Rettigheder ere blevne antagne. Grundet herpaa er her opvoxet en By, der er den största i hele Staten, og hvis Indvaaneres Antal udgjör omtrent 20,000.

Men den grumme Holdning, som Staten Illinois har antaget lige overfor dette Folk, forbyder os at tænke, at denne Stats Hensigter ere mindre hævngjerrige end Missouris; thi den har allerede gjort Brug af sine Soldater med de exekutive Authoriteter som Anförere til, under de mest hellige Forsikringer om Beskyttelse og Sikkerhed, at overgive vore bedste Mænd i lovlöse Morderes Hænder.

Som en Slags Oprejsning for denne uhörte Trolöshed, blev det os tilkjendegivet ved de höjeste Authoriteter i Staten, at Lovene skulde blive satte i Kraft og Morderne bragte for Retten. Dog, Blodet af disse uskyldige Ofre var næppe borttörret af Skuepladsen for denne Rædselsgjerning, hvor Borgere i en suveræn Stat havde myrdet to for-

svarslöse Herrens Tjenere, vor Profet og Patriark, förend Statens Senat befriede en af Gjerningsmændene i denne oprörende Handling fra Fogden i Hancock County og udnævnte ham til en hæderlig Stilling i den lovgivende Forsamling. Og de, som af Hancock Countys Höjesteret vare kjendte for Delagtighed i Mordet paa Generalerne Joseph og Hyrum Smith, ere nu tilladte at gaa paa fri Fod, sögende maaske efter flere Ofre.

For at sætte Kronen paa Udförelsen af disse blodige Gjerninger, har Staten ogsaa gjenkaldt de haandfæstede Rettigheder, ved hvilke vi maaske paa en lovlig Maade kunde have forsvaret os mod vore Fjender. Dersom vi herefter skulde forsvare os mod Voldshandlinger, hvad enten de komme under Skygge af Loven eller andre Skikkelser (thi vi have god Aarsag til at forvente dem paa begge Maader), ville vi uden Tvivl blive anklagede som Oprörere og komme til at lide Straf; og hvis vi fortsætte at være passive og ikke gjöre Noget til vort Selvforsvar, ville vi sikkerlig omkomme, thi vore Fjender have svoret vor Ödelæggelse.

Og videre, ærede Herre, ville vi med Deres Tilladelse bemærke, at General Joseph Smith, under hans korte Levetid, var, anklaget for kriminelle Forbrydelser, indstævnet for Retten i dette Land omtrent halvtredsindstyve Gange, men hver Gang blev han frikjendt, omendskjöndt hans Fjender, eller rettere hans religiöse Opponenter, vare hans stadige Dommere. Og videre bevidne vi, at vi som et Folk ere lovoverholdne, fredelige og uden Skyld; og som Saadanne opfordre vi Verden til at bevise Noget om os til det Modsatte. Og medens andre mindre Byer i Illinois have havt specielle Domstole oprettede til at dömme deres Forbrydere, ere vi blevne betagne ethvert Middel, med Undtagelse af den offentlige Magistrat, til at afstraffe Marodörer og Mordere, som snige omkring for at tilföje os Skade.

Vi haabe, ærede Herre, at De med disse Fakta for Dem vil uden Ophold skrive os til, og som en Fader og Ven meddele os, hvad Forholdsregler vi skulle tage. Vi ere Bundsforvandte i det samme store Forbund. Vore Fædre, ja mange af os, have kæmpet og blödt for vort Land, og vi elske dets Konstitution af ganske Hjærte.

I Israels Guds Navn og i Kraft af det forstærkede Baand mellem Land og Slægt, anraabe vi Deres venlige Mellemkomst i vor Favör. Vil det være for meget for os at bede Dem sammenkalde en særegen Kongres og bevilge os et Asylum, hvor vi uhindrede kunne leve i Nydelsen af vore Rettigheder og dyrke vor Religion? eller vil De i en Extra-Skrivelse til Kongressen, naar denne er samlet, anbefale en Advarsel mod alle disse grusomme Handlinger af Undertrykkelse og Vold, som ere blevne udviste mod dette Folk i Staterne Missouri og Illinois? eller vil De begunstige os med Deres personlige Indflydelse

og officielle Rang? eller vil De tilkjendegive Deres Anskuelser angaaende det saakaldte „store Vestens Problem,“ nemlig om at lade de Sidste-Dages Hellige nedsætte dem i Oregon, i det nordvestlige Territorium, eller i en Egn, saa langt fjærnet fra Staterne, at ikke den kuende Haand skal knuse alle gode Principer og udelukke alle Fölelser af Patriotisme hos dem?

Ærede Herre, idet vi nu med dybe Fölelser bedende have oprakt vore Hænder, ville vi anraabe Dem som en Fader, Ven, Patriot og Leder for en mægtig Nation ved den amerikanske Friheds-Konstitution, ved Blodet af vore Forfædre, som have kæmpet for denne Republiks Uafhængighed, ved vore Martyrers Blod, som er bleven udgydt i vor Midte, ved vore Enkers og Faderlöses Jammmerraab, ved vore myrdede Fædre, Mödre, Hustruer, Börn, Brödre og Söstre, ved Rædsomheden af en snarlig Ödelæggelse, planlagt af hemmelige Forbund, der söge at ombringe os, og ved ethvert kjærligt Baand, som knytter Menneske til Menneske og gjör Livet önskeligt, at yde os öjeblikkelig Hjælp, at undertrykke Pöbelherredömmets Voldsomheder, at anvende Deres personlige Indflydelse til at grundfæste os som et Folk i Udövelsen af saavel vore civile som religiöse Rettigheder, enten hvor vi nu ere, eller i en anden Del af de Forenede Stater, eller paa et Sted, bortfjærnet der fra, hvor vi, saa snart som Omstændighederne tillade det, kunne bo i Fred og Sikkerhed.

Vi nære det oprigtige Haab, at Deres fremtidige kraftige Forholdsregler med Hensyn til os maa blive dikterede af de bedste Fölelser, der kunde dvæle i et Menneskebryst, og et taknemmeligt og undertrykt Folks Velsignelser ville til Lön herfor komme over Dem.

Vi ere med dyb Agtelse Deres lydige Tjenere,

BRIGHAM YOUNG,
WILLARD RICHARDS,
ORSON SPENCER,
ORSON PRATT, — Komite.
W. W. PHELPS,
A. W. BABBITT,
J. M. BERNHISEL.

Paa Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Vegne, i Nauvoo, Illinois.

E. S. Da flere af vore Skrivelser, afsendte fra Nauvoo Posthus, have fejlet i at naa deres Bestemmelsessted og uden Tvivl ere opsnappede af vore Fjender, sende vi nu den nærværende med et specielt Sendebud til et andet Posthus.“

De andre Skrivelser til Guvernörerne vare stilede med ganske ubetydelig Afvigelse i Lighed med den ovenstaaende.

SYVENDE KAPITEL.

Guvernör Drews Svar.—Ældste James Emmetts mislykkede Forsög paa at lede nogle af de Hellige i Örkenen.—Templet i Nauvoo og de tolv Apostle. —Mordbranden i Hancock County.—Sheriff Backenstos optræder til de Helliges Forsvar, hvilket forbitrer Pöbelen, der gjör Forsög paa at dræbe ham.—O. P. Rockwell frelser Sheriffens Liv.

Ældste Parley P. Pratt, der virkede som Missionær i de östlige Stater, meddelte sine Brödre af de Tolv i Nauvoo, at Menneskene vare ganske ligegyldige for al hans Prædiken. I New York vilde de hverken komme til Forsamling eller annamme noget skriftligt eller mundtligt Vidnesbyrd om Sandheden; og det syntes for ham som om hans Virksomhed som Guds Ords Forkynder var tilende i den Stad, og, saa at sige, omtrent tilende i den hele Nation. Han tillagde: „Mine Klæder ere rene, om Folket gaar til Fordærvelse."

Ældste Wilford Woodruff udgav tre tusinde Pagtens Böger i Liverpool. Ved öjeblikkelig at sikre sig Forlagsretten af Bogen tilintetgjorde han en hemmelig Plan, som Kirkens Fjender havde lagt for at lade den trykke og tilegne dem Forlagsretten.

Præsident Young erholdt en höflig Svarskrivelse fra Guvernör Thomas S. Drew i Arkansas, der tilkjendegav hans Uformuenhed i at beskytte de Hellige i nævnte Stat. Han hentydede derimod til det Passende i at „Mormonerne" nedsatte dem i Oregon, Kalifornien, Nebraska, eller paa et eller andet Sted, hvor de kunde være udenfor deres Forfölgeres Omraade. Han var den eneste Guvernör i de Forenede Stater, som værdigede at svare Komiteens Appel paa Kirkens Vegne.

Guvernör Drew henviste de Hellige til Abrahams patriarkalske Forslag til Lot med Hensyn til at adskilles, og at Lot kunde vælge det Land, som anstod ham bedst. Brevet endte med fölgende Bemærkninger: „Hvis de Sidste-Dages Hellige drage til Oregon, ville de medbringe de Menneskekjærliges gode Önsker og Velsignelser. Dersom de have Uret, ville deres Fejler blive udjævnede ved mange Grader af Indrömmelse; men have de Ret, vil deres Udvandring forskaffe dem Lejlighed til i passende Tid at gjöre det bekjendt for hele den civiliserede Verden."

De tolv Apostle sendte fölgende Skrivelse til Ældste Wilford Woodruff i Liverpool: „Det er en Del af vor Religion, at hvor som helst vi ere, önske vi at opholde den Regjering, der vil beskytte os i

Lighed med andre Borgere; thi Statsstyrelser ere indförte for at blive anerkjendte, og da England har været upartisk og behandlet os som et Folk i Lighed med Andre, kunne vi ikke noksom anbefale Ældsterne tilligemed de Hellige til at vise Lydighed til Lovene og respektere enhver Mand i sin Stilling. De bör i det Hele taget lægge al Politik til Side og prædike Saliggjörelsens sande Principer; thi i denne Hensigt bleve de ordinerede og udsendte. Vi elske Fred og önske ikke Strid hverken med Person eller Regjering."

Den 27de Juni kom Brödrene af de Tolv tilsammen for at faste og bede. De Hellige i England iagttoge Dagen paa samme Maade. Det var Aarsdagen for Joseph og Hyrum Smiths Martyrdöd. Fader John Smith og Broder George A. Smith besögte William Smith og foreholdt ham Falskheden af den Stilling, han nylig havde tilegnet sig, ved at erklære, at han var Kirkens Præsident.

Familien Smith var nærværende ved en offentlig Middag, som gaves af Biskopperne paa Kirkens Vegne. Syv Enker og omtrent halvtredsindstyve af Familien vare tilstede. Moder Smith talte til sine Slægtninge og Andre, som overværede Sammenkomsten, i meget fölelsesfulde Udtryk.

En Rejsende ved Navn M. B. Hobart, som havde besögt de ledende Stater i Unionen, og som kort för sin Visit i Nauvoo havde hört forskjellige onde Rygter om dette Steds Indvaanere, skrev en offentlig Artikel, i hvilken han bekjendtgjorde, at han der hverken havde fundet Drukkenskab eller Uenighed. Han tilkjendegav, at der vel fandtes to Fredsdommere, men da de ingen Processer havde at före, vare de nödsagede til paa anden Maade at söge deres Ophold. Uagtet han ikke var, ej heller nogensinde ventede at blive en „Mormon," maatte han tilstaa, at han blandt dette Folk var bleven venligere behandlet end i nogen anden By i Unionen. Han gav ogsaa en Beskrivelse over Staden, over dens smukke Beliggenhed og over dens Indbyggeres Dygtighed i Fabriksvirksomheden.

Efter Mordet paa Profeten og Patriarken sögte mange egenraadige Ældster at lede de Hellige ud fra Nauvoo. Disse Ældster havde hört Joseph Smith tale om Udvandringen i Örkenen og Bebyggelsen af langtbortliggende Dele af Landet, og uden at vente indtil de bleve sendte, paatoge de dem selv at udföre det. Fremragende iblandt disse var Ældste James Emmet, som aldeles uafhængig og mod Præsident Young og hans Brödres Raad ledede nogle faa Familier vestpaa. Dette Selskab udstod mange Möjsommeligheder. Apostlene udsendte en af deres Kvorum til at advare Broder Emmet mod at före Faarene ind paa Biveje og forbudne Stier. Emmet og hans Selskab fölte i deres Nöd, at det var bedst at lytte til Raad og vente indtil Guds Tjenere, der vare beskikkede som Ledere, vilde bestemme deres Löbe-

bane. Han vendte tilbage til Nauvoo, bekjendte sine Fejl og bad sine Brödre om Tilgivelse.

I Sommerens Löb havde Præsident Young og Apostlene Joseph Smiths Levnetslöb under Gjennemlæsning. Den 15de August blev Titelbladet til Historien skrevet, saa at Sheriff Backenstos kunde lade det besörge til Springfield og der i Brigham Youngs Navn erholde Forlagsret til Bogen. Dette blev udfört, og Titelbladets Indhold gjengives her: ,,Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Historie tilligemed Herrens Lov og en Levnetsbeskrivelse af Joseph Smith, Grundlæggeren og den förste Præsident af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.“

Det Fölgende publiseredes i „New York Sun“: „Opförelsen af Mormon-Templet, under alle de Besværligheder, af hvilke dette Folk ere omgivne, synes at blive iværksat med religiös Enthusiasme, hvilket ved den Energi, som leder enhver Ting med Hensyn til dets Fuldendelse, paaminder os om gamle Dage. Templet er beliggende paa den höjeste og mest imponerende Stilling i Nauvoo og er bygget af fin Kalksten. Det har tredive Söjler, ni ved hver Side og sex ved hver Ende; hver af disse er paa Toppen prydet med en Kapitæl, paa hvilken er udhugget et Menneskeansigt, omgivet af Straaler, samt to Hænder, holdende en Trompet. Det er 128 Fod langt og 88 Fod bredt; fra Gulvet til Taget er det 65 Fod, og hele Höjden fra Grunden til Toppen af Spiret er 165 Fod. Döbefonten er i Grundetagen og understöttes af Oxer, udhugne i Sten. 350 Mænd ere ivrig i Færd med at arbejde paa Bygningen, som antages at skulle være fuldendt om 1½ Aar. Den vil sandsynligvis koste ½ Million Dollars.

Mormonernes aandelige Anliggender bestyres ved et Raad af Tolv, bestaaende af fölgende Personer: Brigham Young—Herrens Löve (The Lion of the Lord). H. C. Kimball—Naadens Herold (The Herald of Grace). Parley P. Pratt—Paradisets Bueskytte (The Archer of Paradise). Orson Hyde—Israels Oliekvist (The Olive Branch of Israel). Willard Richards—Rullernes Bevarer (The Keeper of the Rolls). John Taylor—Rettens Stridsmand (The Champion of Right). William Smith—Den patriarkalske Jakobs Stav (The Patriarchal Jacob's Staff). Wilford Woodruff—Evangeliets Banner (The Banner of the Gospel). George A. Smith—Sandhedens Arkitrav (The Entablature of Truth). Orson Pratt—Filosofiens Viser (The Guage of Philosophy). John E. Page—Solskiven (The Sun-dial). Lyman Wight—Bjærgenes vilde Væder (The Wild Ram of the Mountains).

Deres eneste fælles Ejendom er Templet. Mormonerne ere flitttige, gode Landmænd, avle Hvede i Overflod og ere nu beskjæftigede med Fabriksvæsenet. Det hele Samfund maa med Hensyn til deres særegne og enkelte Troessætninger anses som et mærkværdigt Folk, og i

de kommende Tidsaldere vil vistnok deres Tempel, lig Ruinerne af Palenque, slaa Beskueren med Forundring, og Historien vil da ikke være i Stand til at forklare, hvilket Folkefærd havde deres Gudsdyrkelse der.“

Præsident Young drömte, at han saa' Broder Joseph Smith, som bad ham ikke at haste. Denne Advarsel blev given tre Gange.

Den 18de August begyndte man at mure med Mursten paa Grundmuren til Nauvoo Hus, og den 23de rejstes Kuppelen paa Templet.

Præsident Young sammenkaldte et Raad af sine Brödre, hvor der blev bestemt, at tre tusinde haardföre Mænd skulde udvælges til i Foraaret med deres Familier at rejse til Övre-Kalifornien.

Tidlig i September Maaned begyndte den mindeværdige Mordbrand i Hancock County. Den heldige Fremgang ved Opförelsen af Templet tilligemed de hurtige Fremskridt ved Nauvoo Hus syntes at have opægget de Helliges Naboer. Anti-Mormonerne, som vare komne til Kundskab om, at Joseph og Hyrum Smiths Mordere vare frigivne, at Nauvoos Haandfæstning var gjenkaldt og at de Hellige stode ligesom udenfor Lovenes Beskyttelse, lode ikke vente paa sig med at udöve deres Voldsgjerninger. I Lima og Yelrome satte de Ild paa Huse og Kornstakke, og skjöde paa Broder Clark Hulet og Broder Durfees Börn.

Da disse Tidender naaede det Förste Præsidentskab, sendte de Bud til Folket med det Raad, at de skulde forsöge at faa deres Ejendomme solgte til Pöbelen, sende Kvinderne og Börnene snarest mulig til Nauvoo, og lade Mændene blive tilbage for i al Stilhed at bevogte Pöbelens Foretagender. I et Brev til Forstanderen for Yelrome Gren anförte Præsident Young fölgende: „Vore Fjenders Hensigter ere at opvække Modstand nok til en almen Forbitrelse mod os; men det er bedst, at vi tage Vare paa vore Familier og vort Korn, og lad dem saa opbrænde vore Huse.“ Ifölge Præsidentens Raad tilböde de Hellige i Yelrome Pöbelen alle deres faste Ejendomme til Salg, med Undtagelse af Kornet, som de tiltrængte til Bröd. I Betaling vilde de modtage Kvæg, Vogne og andre Ting, som kunde anvendes til at forflytte deres Familier. Dog alligevel vedblev Forfölgelsen med den mest djævelske Haardnakkethed. Der gjordes Opraab til Mændene i Nauvoo om at være medhjælpelige og drage ud med deres Heste og Vogne til at udfri de Hellige, som levede i de afsides Settlementer, der vare mest udsatte for Pöbelens grusomme Fremfærd. Som Svar paa dette Opraab bleve strax 135 Vogne udsendte. Imidlertid var J. B. Backenstos, Sheriff for Countiet, som ved flere Lejligheder havde vist sig som en Ven af de Hellige og var tilböjelig til at bevare Fred, i Færd med at gjöre Alt i hans Magt for at dæmpe Pöbelvoldsomhederne, der vare blevne saa fremherskende. Og det som mere var, han

rejste ned til Warsaw og sögte at tilvejebringe en væbnet Magt til at forhindre Mordbrændingen, men han var ikke i Stand til at faa en eneste Mand til at understötte sig.

Omtrent ved den Tid blev Biskop George Miller sat i Carthage Fængsel, anklaget som Oprörsstifter. En Politiembedsmand kom ogsaa til Nauvoo med Arrestordre mod Præsident Young og de tolv Apostle. De vare anklagede for at have undersstöttet og ophidset Joseph Smith i hans forræderske Anslag mod Staten, for at være Ledere for Nauvoo-Legionen, for at have opfört et Arsenal, for at have været i Besiddelse af Kanoner i Fredstid, for at have afholdt private Raadsforsamlinger i Nauvoo og for at have fört Korrespondance med Indianerne. Politimanden forlod imidlertid Byen uden at arrestere Nogen.

Sheriff Backenstos skrev til Præsident Young fra Carthage den 15de og raadede ham til at organisere en Trop paa to tusinde vel bevæbnede Mænd, hvilke skulde være færdige for öjeblikkelig Tjeneste, naar han forlangte dem. Han tillagde endvidere, at han efter al Sandsynlighed ikke kunde vente nogen Bistand fra de saakaldte „Jack"-Mormoner. Navnet „Jack-Mormon" var i de Dage tillagt Personer, som stode udenfor Kirken, men som ikke desmindre vare venlig sindede mod de Hellige.

Öjemedet for Præsident Youngs Fremgangsmaade var at dæmpe Ophidselsen blandt Folket, saa at de ikke skulde have nogen gyldig Grund for deres Voldshandlinger, thi han önskede, at hele Verden skulde se, hvem der vare de virkelige Angribere. For ikke at bevirke Ufred, og som et Middel til at bevare Sikkerhed og god Orden for den nærværende Tid var det, at han ifölge Pöbelens Önske gik ind paa at forlade Staten ved Foraarets Begyndelse. Og dog paa samme Tid havde de Hellige iagttaget Lovene, hædret Konstitutionen og gjort mere for at udvikle Statens Hjælpekilder end alle dens andre Indvaanere tilsammen.

Men uagtet de Helliges farlige Tilstand og den fortsatte Hærjen af deres Fjender i de nærliggende Distrikter, vedbleve alligevel Folket i Nauvoo at bygge paa Templet, bestemte paa at opföre det under endog de mest kritiske Omstændigheder. Taarnet og Spiret bleve fuldförte i September, og Forberedelser gjordes for at afholde Oktober-Konferencen i Templet. Og i Sandhed, de vare saa ængstelige for at faa det færdigt, at det blev beslutttet, at alle Tömmermænd, som kunde opdrives, skulde öjeblikkelig sættes i Arbejde, medens Andre skulde hjælpe til ved Höstningen og andre Arbejder.

Pöbelens Forfölgelser vare ikke alene indskrænkede til Medlemmerne af Kirken; men de, som begunstigede de Hellige og önskede, at de skulde have deres Rettigheder, maatte ogsaa föle dem. Sheriff Backenstos, ovenfor omtalt som venligsindet mod de Hellige, kom ri-

dende til Nauvoo den 16de September i stor Hast og meget oprört. Den foregaaende Dag var han af Pöbelen bleven uddreven fra sit Hjem i Carthage, fra hvilket Sted han havde flygtet til Warsaw og sögt Skjul for Natten. Der var han kommen til Kundskab om, at Pöbelen vare meget forbitrede paa ham for hans Forsög paa at hindre dem i deres Mordbrænderier, og at de havde besluttet, hvis muligt, at tage hans Liv; de havde endog lagt en Plan til at overfalde og myrde ham paa Vejen til Nauvoo. Ved hans Opbrud den fölgende Dags Morgen fik han en Mand til at ledsage sig et Stykke paa Vejen. Sheriffen havde netop skilt sig ved sin Ledsager, da han bemærkede en hel Pöbelskare, som forfulgte ham tilhest; og uagtet han (kjörende i en Enspændervogn) drev sin Hest fremad af al Kraft, kom de ham bestandig nærmere, og en af dem, som red den rappeste Hest, vilde uden Tvivl have naaet ham, havde ikke hans Hest styrtet. Pöbelen forsögte nu at afskjære ham Vejen og vandt saa hurtig Terræn, at de vare kun tre hundrede Alen fra ham, da han mödte O. Porter Rockwell og John Redden, der vare i Færd med at forflytte syge Familier fra de afbrændte Distrikter til Nauvoo. Da de saa' Sheriffen komme kjörende ned ad Bakken og henimod dem med en saadan forfærdelig Fart, anraabte de ham og spurgte, hvad der var paa Færde. Han berettede, at han blev forfulgt af Pöbelen, og befalede dem til i Statens Navn at yde ham Beskyttelse. De svarede, at de vilde gjöre saa, da de vare vel bevæbnede. Sheriffen, som herved fik Mod, vendte sig mod den forfölgende Skare, hvem han befalede at standse; dog da de ikke viste sig tilböjelige til at adlyde Befalingen, men vedbleve at nærme sig, aabenbart blodtörstige, og tillige toge Sigte paa ham, befalede han O. Porter Rockwell at skyde. Denne tog Sigte paa den forreste af Forfölgerne, og samtidig med Knaldet af Geværet faldt Rytteren af Hesten. Hans Kammerater standsede Forfölgelsen for at tage Vare paa den Faldne, og Sheriffen fortsatte uhindret videre.

Det var ganske indlysende, at O. Porter Rockwell havde frelst Sheriffen, da den blodtörstige Pöbel, som forfulgte ham, uden Tvivl var bestemt paa at tage hans Liv. Havde han nægtet at efterkomme Sheriffens Forlangende om Beskyttelse, vilde han, uden at sige for meget, have vist sig som en fejg Usling. Snart efter kom man i Nauvoo til Kundskab om, at den Mand, som Rockwell havde skudt og dræbt, var en vis Franklin A. Worrell, en af de Sidste-Dages Helliges mest bitre og uforsonlige Fjender i hele Landet. Den samme Worrell var Befalingsmand over Vagten i Carthage Fængsel, da Joseph og Hyrum Smith bleve myrdede, og siden efter et Vidne, da deres Sag var under Behandling. Blandt andre Spörgsmaal, som den Gang bleve ham forelagte, blev han ogsaa spurgt, om Fængselsvagten, som stod

under hans Kommando, havde havt deres Geværer ladede med löst Krudt eller med Kugler. Han nægtede at besvare dette Spörgsmaal, og angav som Grund, at han ikke kunde gjöre saa, uden at anklage sig selv. Paa den Maade bevistes det af hans egen Tilstaaelse, at omendskjöndt han ikke var den virkelige, saa var han dog den indirekte Deltager i dette Mord.

OTTENDE KAPITEL.

Sheriff Backenstos' Bekjendtgjörelse.—De adspredte Hellige flygte til Nauvoo. —De Helliges Forslag til Pöbelen om at forlade Staten.—Sheriff Backenstos' Besög til Carthage med en væbnet Styrke.—Hans Forsög paa at adsprede Pöbelen.—Femten af Kirkens ledende Mænd arresteres, forhöres og frikjendes i Carthage.—Forbitrelse mod de Hellige i Macomb.—General Hardin besöger Nauvoo med 400 Soldater.

De Helliges Lidelser under de Forfölgelser og Gjenvordigheder, som de maatte gjennemgaa, vare ubeskrivelige. Mange af dem, hvis Hjem vare ödelagte, og som paa denne Maade vare berövede Livets Bekvemmeligheder og höjeste Fornödenheder, bleve syge, og vare, om de end havde været tilböjelige til at gjöre nogen Modstand, aldeles uskikkede dertil. Ej heller vare de Stærkere og Karske i Almindelighed i en saadan Stilling, at de vel kunde tage til noget kraftigt Selvforsvar mod en saa ubarmhjærtig Pöbels Voldshandlinger. Mange af dem, der aldrig forhen havde været i Felten, vare aldeles ubekjendte med Brugen af Skydevaaben, hvilke ogsaa vare faa og af en temmelig underordnet Slags.

Sheriff Backenstos lod öjeblikkelig efter sin Ankomst til Nauvoo en anden Bekjendtgjörelse udgaa blandt Indyaanerne i Hancock og omkringliggende Provinser, i hvilken han opregnede de skjændige og blodige Ugjerninger, som bleve udövede af Pöbelen gjennem hele Hancock County, beskrev sin egen livsfarlige Undvigelse fra de rasende Mænd, som havde forfulgt ham, befalede Pöbelen og Voldsmændene til at adsprede sig og ophöre med deres Voldsgjerninger, og befalede alle haardföre Mænd i hele Countiet til at væbne dem paa bedste Vis og forsvare deres Liv og Ejendomme. Som en Efterskrift til denne Bekjendtgjörelse tillagde han:

„Det fortjener at bemærkes, at det mormonske Samfund har hand-

let med mere end almindelig Overbærelse, idet de ere forblevne fuldkommen rolige, uden at gjöre Modstand, da deres Huse, Kornstakke osv. bleve opbrændte lige i deres Nærværelse. De have været overbærende, indtil Overbærenhed ikke længere er en Dyd. Den berygtede Oberst Levi Williams, som er Anförer for Pöbelen, har udkommanderet Militsen i den Brigade, som indbefattes i Hancock, McDonough og Schuyler Countier, men det forventes, at ingen god Borger vil udgaa for at yde hverken ham eller nogen Anden Bistand til Omstyrtelsen af vort Lands Love; og det er ganske vist, at ingen god Borger vil sætte over Mississippi-Floden i den Hensigt at bistaa Voldsmændene."

Det förste Præsidentskab fremförte for de Hellige Nödvendigheden af at være aarvaagne, saa at ikke Pöbelen uforvarende skulde komme over dem. Deres Kvinder og Börn samt alt deres Forraad, skulde, dersom de ikke vare i Stand til at forsvare dem, saa hastig som mulig flyttes til Nauvoo. I denne Stad blev der organiseret en Komite af fem Mænd, som skulde underhandle med Pöbelen, ansöge om Fred og love dem, hvis de vilde ophöre med deres Ugjerninger, deres lovstridige Processer og andre Forfölgelser, og lade de Hellige have den nödvendige Tid og Fred til at forberede dem, at de vilde forlade Staten til Foraaret. En Bekjendtgjörelse, undertegnet af det Förste Præsidentskab samt flere af Kirkens ledende Ældster, blev derpaa udstedt. Den blev adresseret til Oberst Levi Williams og Pöbelkompagniet, for hvilket han antoges at være Leder, og indeholdt Navnene paa de Mænd, der vare beskikkede som Komite, samt gjorde dem bekjendt med de Helliges Forslag om at forlade Staten. Svar önskedes enten ved Skrivelse eller ved Komiteen, som skulde underhandle med dem. To Dage efter at denne Bekjendtgjörelse var udstedt ankom A. B. Chambers, Redaktör af „Missouri Republican", til Nauvoo og anförte, at hans Hensigt var at forebygge Ödelæggelsen af Ejendomme og personlig Lidelse, som uden Tvivl vilde finde Sted, hvis ikke tilfredsstillende Forholdsregler bleve tagne. Han medbragte Navnene paa Levi Williams og sex Andre, der vare valgte som en Komite for Anti-Mormonerne i Warsaw og den Stads Naboskab til at mægle Fred. Det syntes som om Mange, der havde læst det Forslag til Forlig, som var adresseret til Pöbelen, vare vel tilfredse med Vilkaarene, medens mange Andre derimod vare ligesaa forbitrede mod dens Bestemmelse, fordi, som de paastode, at de bleve betitlede som Pöbel. At bifalde en saadan Titel, tænkte de, vilde være det samme som ligefrem at tilstaa, at de vare blandt dem, som havde været Deltagere ved Opbrændelsen og Ödelæggelsen af de Helliges Ejendomme.

Om Aftenen (den 16de) samlede Sheriff Backenstos, som nærede stor Angest for sin Familles og Andres Skjæbne i Carthage, en bevæbnet Styrke, med hvilken han drog til nævnte By for at befri dem

for Pöbelens grusomme Magt. Angaaende dette Tog ville vi gjengive hans egne Ord:

„Ved vor Nærmelse til Byen bleve vi skudte paa af nogle af Pöbelen, som dog öjeblikkelig löbe deres Vej. Det gaar mig til Hjærtet, naar jeg tænker paa, i hvilken rædsom Tilstand jeg fandt min Familie. De vare i Hænderne paa en Bande sorthjærtede Skurke, der vare skyldige i alle de Forbrydelser, som vore Love kunne opvise. * * * De andre Familier, som jeg var bestemt paa at frelse, vare alle flygtede, med Undtagelse af Fru Deming, Enke efter General Deming. Haabende at hendes Mands nylige Död vilde dæmpe Forbitrelsen mod hendes Familie, tænkte hun at undgaa deres Hævn. Efter at være komne ind i Byen saa' vi Personer, som löbe omkring i Gaderne med brændende Træstykker. Da vi antoge, at deres Hensigt var at sætte Ild paa deres Huse for siden at beskylde os derfor, toge vi öjeblikkelig Forholdsregler for at forhindre dette og truede alle dem, som deltoge i denne Ildspaasættelse, med Sværdet."

Næsten hver Time bragte nu Beretninger til Nauvoo om nye og grusomme Ödelæggelser, forövede af den lovlöse og blodtörstige Pöbel i de hærjede Distrikter. Postmestrene i Warsaw og Carthage samt Kassereren og Assessoren i Hancock County, som boede i Carthage, bleve med Vaabenmagt forjagede fra deres Hjem, og den ene af dem havde kun en halv Minut til Forberedelse for sin Afrejse. Disse Mænd vare ikke Medlemmer af Kirken; men Pöbelen bare Had til dem, fordi de vare Modstandere til deres afskyelige Bedrifter. De vare Mænd af god Karakter, samt vare almindelig agtede af alle Klasser, indtil Forfölgelserne begyndte. En Vildheds og Galskabs Aand syntes at være kommen over en stor Del af dem, som vare benævnede Anti-Mormoner, og de skyede ikke tilbage for hvilken som helst Ugjerning, naar de derved blot kunde bringe Hævn over de Sidste-Dages Hellige og faa deres ondskabsfulde Hensigter satte i Udförelse. De vare vel vidende om, at de Gjerninger, de udövede, vare lovlöse, og derfor sögte de saa meget som mulig i alle Tilfælde at undgaa Opdagelse. Naar de vare i Færd med Ildspaasættelse, havde de i Almindelighed Heste staaende i Nærheden, paa hvilke de i Nödsfald kunde undvige.

Da Sheriff Backenstos havde faaet sin Familie velbeholden paa Vejen til Nauvoo, fortsatte han tilligemed sin lille Styrke videre til Warsaw, men da han paa Marschen der til kom til Kundskab om, at Pöbelen var i Færd med at afbrænde Huse paa et Sted ved Navn Bear Creek, rettede de strax deres Skridt i en Retning, hvor de saa' Rög opstige. Da de kom i Nærheden af Brandstedet, delte de dem i smaa Afdelinger og forsögte paa denne Maade at omringe Mordbrænderne, men disse opdagede dem og satte öjeblikkelig afsted saa hur-

tigt, som Hestene kunde bære dem. Sheriffen befalede sine Mænd at forfölge og arrestere dem, hvis muligt, og hvis de ikke vilde lade dem arrestere, da at nedskyde dem. Hans Ordre blev efterkommet, og Fölgen var, at to af de Flygtende bleve dræbte, og Andre antoges at være saarede. Dette var, som senere anfört i en af County-Sheriffen udstedt Bekjendtgjörelse, det förste Forsög paa aaben Modstand mod Pöbelvoldsomhederne i den Del af Landet. Nu blev det indlysende, at de fredelige Borgeres forenede Bestræbelser var nödvendig for at standse dem, som vare bestemte paa at ödelægge baade Liv og Ejendomme. Beretninger indlöbe, at Pöbelen havde samlet sig i store Hobe paa forskjellige Steder og vare meget truende.

Sheriffen indkaldte et Kompagni paa to hundrede Mand og rejste atter til den sydvestlige Del af Countiet, som til den Tid havde lidt mest af Pöbelens Ugjerninger. Da han var kommen ud omtrent sex engelske Mile fra Nauvoo, sendte han Bud tilbage til Byen efter en stor Forstærkning og to Kanoner. Han anförte, at han önskede at angribe Pöbelen i deres Tilflugtssteder og vilde, ved at stille Mænd ved Overgangsstederne, forhindre dem fra at sætte over Floden. Præsident Young skrev öjeblikkelig til ham og advarede ham mod en saadan Fremgangsmaade, samt raadede ham til ikke at forsöge paa at hindre deres Overgang over Floden, ej heller omringe dem der, hvilket vilde tvinge dem til at slaas, hvis Fölge uden Tvivl vilde blive megen Blodsudgydelse; men i Stedet for dette skulde han tillade dem at sætte over Floden til Missouri, dersom de önskede det, og derpaa skulde han besætte Passerne ved Floden, og saaledes forhindre deres Tilbagekomst.

Flere bevæbnede Smaakompagnier bleve udsendte fra Nauvoo til forskjellige Dele af Landet for at beskytte de afsidesliggende Steder. Imidlertid afventedes Svar fra Sheriffen. Alt offentligt Arbejde i Nauvoo blev nedlagt, med Undtagelse af Tempelarbejdet, hvilket Præsident Young var bestemt paa at fortsætte, om end Arbejderne skulde være nödte til at holde Sværdet i en Haand, medens de arbejdede med den anden. Ifölge Bestemmelse skulde en Kanon affyres i Nauvoo som Signal for Indvaanerne til at samle dem, paa det de i Nödsfald kunde forsvare dem og deres Venner i de omliggende Distrikter. Præsident Young belærte de Hellige om deres Pligter og fraraadede dem at ödelægge Pöbelens Ejendele, hvis de skulde flygte og forlade deres Boliger.

Paa samme Tid som Sheriffens Skrivelse angaaende Forstærkning ankom blev Signalet givet. Nauvoos Borgere forsamledes paa en aaben Plads, bevæbnede med de Slags Vaaben, som de tilfældigvis havde i deres Besiddelse, og forventede at blive udsendte for at möde Fjenden. Men da Mændenes Kraft var nedbrudt formedelst Sygdom og

de Gjenvordigheder, de havde gjennemgaaet, vare de ikke skikkede for en saadan Tjeneste, hvorfor det blev vedtaget, at de skulde forholde dem i Ro, indtil videre Ordre indlöb.

Sheriffens næste Skrivelse omhandlede, at han havde bestemt sig til at fölge Præsident Youngs Raad og undgaa Blodsudgydelse, hvis muligt. Han var kommen til Kundskab om, at omtrent otte hundrede af Pöbelen havde befæstet sig i Nærheden af Warsaw ved Mississippi-Floden, og vare vel bevæbnede samt havde en Kanon. Han önskede, at fire hundrede Mænd med Vogne skulde udsendes til hans Bistand. I sit Brev bad han Præsident Young om at nedbede Himmelens Velsignelse over ham og hans Mænd, paa det at ikke Fjenden skulde have Magt til at overmande dem. Hr. Backenstos var ikke et Medlem af Kirken, men af dette var det indlysende, at han havde Tro paa den Gunst, som Præsident Young nöd hos Herren.

De fire hundrede Mænd bleve ifölge Forlangende udsendte. Sheriffen lod en Del af dem marschere til Carthage og befalede dem at omringe Byen, da det var hans Hensigt at arrestere Nogle, mod hvilke han havde Arrestordre, fordi de havde været delagtige i Mordbranden. Dog ved Undersögelsen i Byen, fandt han, at de alle havde flygtet, med Undtagelse af En. Dernæst sendte Sheriffen en Skrivelse til Pöbelen, som havde forsamlet sig i den sydvestlige Del af Countiet, under Levi Williams Kommando, hvori han beskrev dem de Forbrydelser, de havde begaaet, og befalede dem til at ophöre med deres Ugjerninger og opgive dem i hans Hænder, saa at de kunde blive behandlede ifölge Lovens Bydende. Han befalede dem ogsaa at opgive de offentlige Vaaben, de havde i deres Besiddelse, og tilkjendegav, at han vilde afvente deres Svar; men dersom intet saadant indlöb, vilde deres Taushed blive anseet som et Afslag, og de vilde have til at undergaa Fölgerne.

Sheriffens bestemte Fremgangsmaade bevirkede Frygt blandt Pöbelen. Ikke alene dem, der boede i Carthage, mod hvilke han havde Arrestordre, men ogsaa de Skyldige fra andre Steder, flyede fra Countiet og Staten med al mulig Hast.

Medens Sheriffen afventede Svar paa sin Skrivelse til Pöbelen lod han sine Mænd i Carthage indsamle alle Vaaben, som tilhörte Staten, fra Byens Indvaanere. Netop som de vare i Færd med at gjöre dette, indtraf en Hændelse, som vi ville beskrive og som viser, at Sheriffen var en retfærdig og fintfölende Mand. To af Mændene, som skulde samle Vaabnene, handlede enten af Uvidenhed eller med fri Villie mod hans givne Ordre, idet de tilvendte sig tre Geværer, som vare Nogles private Ejendom; en af dem kom ogsaa i Trætte med en Dame og brugte et usömmeligt Sprog i hendes Nærværelse. For denne Opförsel lod Sheriffen dem belægge med Arrest, satte Vagt over dem og lod dem

derpaa sende hjem med Vanære. Geværerne bleve tilbageleverede til deres Ejermænd.

Den 20de September ankom fire Mænd fra Macomb, Hovedstaden i McDonough County, Illinois, til Nauvoo, som en Komite fra deres By, for at forhöre sig, om det endnu var de Sidste-Dages Helliges Hensigt, ifölge deres tidligere Forslag til Pöbelen under Levi Williams Kommando, at forlade Staten til Foraaret. Kirkens Förste Præsidentskab, som havde holdt Raad desangaaende, svarede dem, at de Hellige vare ikke bundne ved nogen Bestemmelse i Forslaget til at drage bort, da Pöbelen ikke havde opfyldt de deri nævnte Betingelser. Dog vilde de alligevel ikke töve med at rejse, som foreslaaet, hvis Folket i de omliggende Byer vilde ved deres Indflydelse hjælpe dem til at faa deres Ejendomme afsatte og standse den ulovlige og hadske Rettergang, som stadig blev paafört dem. Hvis de kunde have Forsikring om Fred for en kort Tid, vilde de anvende den til Forberedelse for Bortflytning, og de vilde ikke blot forlade Staten, men de vilde rejse saa langt bort, at deres religiöse Anskuelser ikke skulde forskaffe Beboerne af Illinois noget Paaskud for fremtidig Klage. De anförte ogsaa, at de vare villige til at udkjöbe deres Modstandere, hvis dette kunde tilfredsstille dem, saa at de Hellige og deres Venner kunde forblive tilbage i fuld og fredelig Besiddelse af Countiet. A. W. Babbitt, Daniel H. Wells og E. A. Bedell bleve derpaa beskikkede som en Komite til at vende tilbage med Mændene fra Macomb for at underhandle med denne Bys Authoriteter angaaende de foreslaaede Betingelser.

Efter at have ventet fra den 18de til den 20de paa Svar fra den sammenrottede Pöbelbande under Anförsel af Levi Williams, bröd Sheriffen op med en Del af sin Styrke og marscherede i Retning af deres Lejr, bestemte paa at arrestere eller forjage dem. Dog de vare ikke komne langt, förend de fik vide, at den hele Styrke havde taget Flugten og sat over Mississippi-Floden til Missouri.

Siden Angrebet paa den Hob Ugjerningsmænd, som havde været delagtige ved Ildspaasættelsen i Bear Creek, havde man ikke hört nogen Gjentagelse af denne Udaad; dog var det indlysende, at Pöbelen ikke önskede at ophöre dermed; thi fra flere Steder indlöb der Underretning om, at de forsögte at forene dem og fortsætte deres Voldshandlinger.

Den 23de bleve femten af Kirkens ledende Mænd indstævnede til at möde for Retten i Carthage, anklagede for Forræderi. Den paafölgende Dag rejste de, ledsagede af Præsident Young og Andre, til Carthage. Vidnet, paa hvis Anklage Arrestordren var bleven udstedt, var en Dr. Backman, som, da han kom for Retten, anförte, at han var ubekjendt med de Fængslede, og personlig ikke vidste noget Ondt om

dem, men kun vidnede imod dem, grundet paa de slette Rygter, som vare udbredte om dem, og fordi han troede, at de vare skyldige. Af dette var det ganske indlysende, at der var ingen beviselig Grund for Anklagen, uden tomme Rygter, hvisaarsag de Fængslede öjeblikkelig bleve lösladte. Dette er et godt Exempel paa, hvorledes de Hellige bestandig bleve forulempede med Anklager og Arrestationer. En Person, der var fuldstændig ubekjendt med de Mænd, mod hvilke han aflagde Ed, grundet alene paa falske Rygter, behövede blot at tro dem skyldige i Höjforræderi; og paa en Saadans edelige Vidnesbyrd bleve disse Femten arresterede og maatte möde i Retten.

Medens de vare i Carthage aflagde de et Besög i Fængslet, Skuepladsen for Profetens og Patriarkens Martyrdom. Blodpletterne, som endnu saas tydelig paa Gulvet, hvor Hyrum Smith faldt og udaandede, gav en bedrövelig Beretning om den grusomme Ugjerning, som havde berövet et Folk de Ledere, som Gud havde udvalgt, og Nationen to af de ædleste Mænd og de bedste Borgere, som nogensinde levede. I den ene Væg fandtes der ogsaa Huller efter Kuglerne, som vare afskudte ved denne ugudelige Udaad, da Herrens Salvedes Blod blev udgydt. Carthage havde nu et forladt Udseende, da mange af dens Indvaanere vare bortflyttede til andre Dele af Landet. Scenen, saavel indenfor som udenfor Fængslet, maa have været af en yderst skummel Beskaffenhed til disse Mænd, medens de der stode og betragtede deres ubarmhjærtige Fjenders Gjerninger, der ikke vare tilfredse med at have ihjelslaaet de Mænd, som vare dyrebarere til dem end deres eget Liv, men som nu ogsaa sögte at dræbe dem.

Komiteen, som var sendt til Macomb for at overvære de dersteds boende Borgeres Möde, kom tilbage uden at have udfört meget. Ved deres Ankomst der til, fandt de Folket i yderste Grad oprört og fjendtligt. De bleve truede med Vold, indtil de ansaa det for klogest ikke at vise sig offentlig. Saaledes var Forbitrelsen ikke alene mod de Hellige, men ogsaa mod dem, som antoges at staa paa deres Parti; thi to af nævnte Komites Medlemmer,. nemlig Daniel H. Wells og E. A. Bedell, vare ikke den Gang indlemmede i Kirken. Det var dem umuligt at underhandle med Folkene ved deres offentlige Möder; men fra et Vindue ovenpaa vare de Vidne til Pöbelens Bevægelser og Trusler nedenunder. Det blev dem tilsidst sagt ved en Komite, at deres eneste Sikkerhedsmiddel bestod i öjeblikkelig at forlade Byen. Fölgeligvis vendte de tilbage, uden at have udfört den Plan, for hvilken de vare sendte.

Folket i Staten havde nu faaet Öjnene aabnet, saa at de forstode hvad der foregik i Hancock County og de omliggende Egne. Indvaanerne i Quincy, Hovedsædet for Adams County, som ved tidligere Lejligheder havde vist meget Venskab for de Hellige, afholdt et of-

fentligt Möde for at raadslaa om hvad der skulde gjöres med de Hellige, og de beskikkede Afsendinge til at underhandle med Nauvoos Indvaanere for at komme til Kundskab om deres Forslag med Hensyn til at römme Staten.

Den 25de September 1845 lod Fredsdommer Backenstos sin femte Bekjendtgjörelse udgaa, i hvilken han gav en udförlig Beskrivelse over Pöbelens grusomme og oprörende Handlinger, og anförte, at omendskjöndt de ikke vendte tilbage for at udföre yderligere Ugjerninger i Countiet, saa strejfede de dog om i de nærliggende Countier, samt i Staten Missouri og Iowa Territorium, og udbredte alle Slags Lögnhistorier og daarlige Rygter, i den Hensigt at faa Hjælp til paany at begynde deres Ildspaasættelser og Pöbeloptöjer. Han bekjendtgjorde ogsaa, at Klager vare indlöbne til ham fra „Mormonerne" og Anti-Mormonerne om, at Kvæg og andre Ejendele vare bortstjaalne fra dem. Han havde gjort sig den yderste Umage for at komme til Sandheden i disse Sager; og uagtet Rygterne cirkulerede i Mangfoldighed, at de Hellige vare skyldige i disse Forbrydelser, var han ikke desmindre bleven overbevist om, at de vare de Bestjaalne og ikke Tyvene. Herom udtrykte han sig som fölger: „Enhver Ikke-Mormon, som anmelder om stjaalne Ejendele, er ikke af Mormonerne anseet som en Fjende; thi de anse disse Tyverier, Ildspaasættelser og Ugjerninger som de mest forfærdelige Forbrydelser. Det er ikke mer end rimeligt at antage, at Mænd, der ville sætte Ild paa Huse, Lader, Kornmarker og anden Ejendom, og som med væbnet Magt og med Trusler paa Livet ville uddrive de Forenede Staters Postmestre og andre Embedsmænd fra deres Embeder og Hjem, ikke ere for gode til ogsaa at stjæle Kvæg, Heste og udöve andre Forbrydelser. Mænd, som ere skyldige i saadanne ugudelige Misgjerninger, ere hærdede mod alle det menneskelige Væsens ömme Fölelser. De Vilde vilde gyse af Forfærdelse over saadanne afskyelige og fejge Handlinger som dem, der karakterisere disse Pöbelhobe. Og videre, hvoraf kommer det, at disse, der ere Modstandere af Pöbelvælden, næsten i ethvert Tilfælde ere beskyldte for Kvæg- og Hestetyverier? Dersom Mormonerne ere skyldige i disse Forbrydelser, for hvilke de ere anklagede, er det ikke da yderst mærkværdigt, at ikke et Kreatur af alle de Heste og Köer, som siges at være stjaalne, ere bortkomne fra dem, der staa paa Pöbelens Parti? I ethvert Tilfælde er det, saa vidt jeg kjender, blevet stjaalet fra dem, der vare Modstandere til Pöbelens ondskabsfulde Fremgangsmaade."

Sheriffen betegnede Thomas C. Sharp, Redaktör af „Warsaw Signal", som en Skurk i den værste Skikkelse, og hans Bekjendtgjörelser om Tilstanden og Operationerne i Countiet som de mest skammelige Lögne. Denne samme Sharp var uden Tvivl en af de bitreste Fjender, de Hellige havde i de Dage. Hele Tiden under deres Gjenvordigheder

var "Signals" Spalter opfyldte med de utroligste Lögne angaaende de Helliges Handlinger; og ved dette Middel gjorde Redaktören meget til at anspore Pöbelen i Udförelsen af deres Voldshandlinger. Mange af hans Beretninger tilligemed de talrige Rygter, som vare i Omlöb om de Sidste-Dages Hellige, vandt Tiltro, endog hos ærlige Mennesker, uagtet de personlig ikke vare bekjendte med Forholdene. I Sandhed, Fordommene vare saa almindelige og saa kraftige mod de Hellige, at der skulde næsten ingen Argumenter til for at overbevise saadanne Personer om, at „Mormonerne" vare skyldige i enhver tænkelig Forbrydelse.

Stadig ankom der nu Familier til Nauvoo fra La Harpe og andre ensomt beliggende Steder for at erholde Beskyttelse, og i Nauvoo gjordes der Forberedelse til Udvandring. Kompagnier bleve organiserede og Komiteer udvalgte for at bestemme, hvorledes disse, som skulde begive sig paa Vandring mod de vestlige Egne af Klippebjærgene, skulde udrustes.

Guvernör Ford befalede, at Statens Væbning, med Undtagelse af en lille Styrke, under General J. J. Hardins Kommando, skulde hjempermitteres, og i Fölge denne Bestemmelse blev den lille Militærstyrke, som af Sheriffen var ladt tilbage i Carthage for at opretholde Orden, hjemsendt den 28de.

Den 30te September ankom General Hardin med fire hundrede Mænd til Nauvoo, hvor han paa Byens offentlige Torv afventede en Sammenkomst med Præsident Young, de tolv Apostle og andre ledende Mænd i Kirken. Dommer Stephen A. Douglas og Sheriff Backenstos, som ogsaa vare i General Hardins Fölge, besögte Præsident Young og underrettede ham om, at det var vanskeligt at faa Offentligheden til at tro, at „Mormonerne" vare uskyldige i Ildspaasættelsen i Hancock County, og det var deres Önske, at han skulde tale til General Hardin desangaaende. Som Fölge heraf aflagde Præsidenten et Besög hos Generalen, hvem han fandt paa Torvet, omgivet af sine Soldater og Stabsofficerer. General Hardin oplæste sin Ordre fra Guvernör Ford, som löd paa, at han skulde opretholde Freden i Hancock County, om det end skulde gjöres nödvendigt at anvende Krigsloven. Tillige anförte han, at han skulde söge efter Ligene af to Mænd, som sidst havde været set i Nauvoo, og som antoges at være blevne myrdede der. Præsident Young forsikrede ham om, at han maatte gjærne söge efter döde Kroppe og hvad som helst Andet han önskede. Derpaa forespurgte Generalen sig, om han vidste Noget om disse Mænd, eller om han var vidende om, at nogen Forbrydelse var udfört i Nauvoo. Præsident Young svarede, at han var uvidende angaaende disse Ting, men han havde troværdig Beretning om, at flere hundrede Huse vare opbrændte og andre Ejendele ödelagte i de syd-

lige Dele af Countiet, og at Generalen (hvis han vilde begive sig der hen) trolig nok vilde finde Forbryderne. Han tilböd Generalen Byens Gjæstfrihed og indböd ham selv til at tage Ophold i sit Hus. Denne modtog imidlertid ikke Indbydelsen, men svarede, at han altid forblev i Lejren.

Templet, Frimurerlogen, Nauvoo-Huset tilligemed Mansion-Husets Stalde bleve nu undersögte af Generalen og hans Soldater i den foregivne Hensigt at finde de omtalte Myrdede. I Frimurerlogen fandt de ingen döde Legemer, men derimod fyrretyve Tönder vild Drue-Vin, i hvis Nærhed de nölede med Velbehag og skjænkede dem betydelig Opmærksomhed. Medens de undersögte Mansion-Husets Stalde, opdagede de en Blodpöl paa Gulvet; öjeblikkelig kaldte de paa Husværten og forlangte en Forklaring. Hans rede Svar var, at en syg Hest var bleven aareladt der, og derpaa viste han dem Hesten. Generalen og Dommer Douglas stak derpaa deres Sværd ned i Gjödselen, som om de ventede at finde de Myrdede der. A. W. Babbitt, som var nærværende, gjorde det ironiske Spörgsmaal, om de virkelig troede, at Nauvoos Indvaanere vare enfoldige nok til at begrave döde Legemer i Gjödseldyngerne, naar de saa let kunde kaste dem ned i Mississippi-Floden, som var lige i Nærheden.

Efter at Generalen og hans Soldater havde opgivet deres Undersögelse, marscherede de ud og lejrede sig paa Sydsiden af Staden. Kort efter blev en Borger ved Navn Caleb Baldwin arresteret og fört til Lejren, hvor der optoges Forhör over ham i Anledning af de begaaede Forbrydelser. De fleste Spörgsmaal, som bleve ham forelagte, syntes at tilkjendegive, at Officererne fölte stor Attraa til at komme til Kundskab om, hvor Joseph og Hyrum Smiths Legemer vare begravede. Dette vil være et Bevis for, at Hensigten med deres Besög til Nauvoo virkelig var at udfinde deres Begravelsessted.

NIENDE KAPITEL.

De Hellige gjöre Forberedelser for Bortflytning.—Guvernörens og andre Embedsmænds Mening om Stillingen i Hancock County.—Generalkonference afholdes i Templet i Nauvoo.—William Smith udelukkes af Kirken.—Moder Smiths Vidnesbyrd.—En Troppestyrke, som foregiver at ville söge efter stjaalet Gods, besöger Nauvoo.—Flere af Brödrene forhöres i Carthage.—Forfölgelse mod de Hellige i Kirtland, Ohio.—Tildragelse ved Camp Creek.—Major Warrens Trusel og Ældste John Taylors kraftige Optræden.—Orson Spencers Skrivelse til Guvernören.—Joshua Smiths Mord.—Dr. Robert D. Fosters elendige Stilling.

Den 1ste Oktober mödte General J. J. Hardin, Dommer Stephen A. Douglas og General-Advokat J. A. McDougal i Raadsforsamling med de ledende Mænd i Nauvoo. De talte meget utvungent angaaende den foreslaaede Bortflytning, og Öen Vancouver samt Oregon bleve betegnede som passende Tilflytningssteder for de Hellige. Siden forlangte disse Embedsmænd i en Skrivelse, at Forslagene skulde udstedes skrittligt, saa at de kunde fremlægge dem for Guvernören og Indvaanerne i Staten. Som Svar herpaa sendte Raadet i Nauvoo dem et Kopi af de Forslag, der vare forelagte Komiteen fra Quincy, samt vedföjede, at Forberedelser vare gjorte for Bortflytning kort för de sidste Forstyrrelser, og at Kompagnier allerede havde været organiserede i dette Öjemed; men de vare blevne forhindrede i deres Foranstaltninger af Pöbelen. De vare bestemte paa at drage saa langt bort, at de hverken selv skulde blive uretfærdigt behandlede eller være Nogen i Vejen. Om ingen Kjöbere skulde melde sig til deres Ejendele, vilde de dog ikke ofre dem, ej heller bortgive dem eller taale, at de paa en ulovlig Maade bleve dem fratagne. Til Slutning sagde de: „Hvis ikke disse Vidnesbyrd ere tilstrækkelige til at overbevise Folket om, at vi mene det alvorligt, ville vi snart give dem et Tegn, som ikke skal blive misforstaaet—Vi ville drage bort fra dem."

General Hardin modtog en Skrivelse fra Guvernör Ford, i hvilken denne anförte:

„Jeg önsker, at De vil sige Mormonerne fra mig, at det bedröver mig meget, at der blandt Offentligheden skal existere saa megen Ophidselse og Had imod dem. Thi det kan med Sandhed siges, at Folket overalt er saa afgjort fjendtlige mod dem, at den offentlige Mening ikke har den mindste Tilböjelighed til at vise dem skyldig Retfærdig-

hed. Ethvert daarligt Rygte om dem bliver graadigen opslugt, medens Intet kan blive hört til deres Gunst. Jeg nærer Frygt for, at de under saadanne Omstændigheder aldrig ville komme til at leve i Fred med deres Naboer i Hancock og de omliggende Countier. Der gives ingen lovlig Magt i Staten, der kan tvinge dem til at bortflytte, og heller ingen saadan Lov vil blive sat i Kraft under min Administration.

Ikke desmindre er Folkeaanden ophidset, og der ere synlige Tegn for, at der i de omliggende Countier vil blive gjort Forsög paa at uddrive dem. Saadan et Forsög kan maaske fejle en eller to Gange, men hvis det bliver iværksat med Alvor og Udholdenhed, vil det tilsidst blive gjennemfört. De, som muligvis tænke, at det er Uret at uddrive Mormonerne, kunne ikke bringes til at kæmpe til deres Forsvar, og Statens Indvaanere ville virkelig ikke bære Udgifterne ved de hyppige Militærexpeditioner til at forsvare dem. Mormonerne kunne maaske tro sig stærke nok til at forsvare sig selv, men er det deres Önske at leve i en vedvarende Strid? De kunne maaske overvinde deres Fjender; men disse ville rejse sig igjen, og Mord og Ondskab vil blive fortsat af det Parti, der finder sig at være stærkest.

Jeg önsker, at De vil fremlægge disse Kjendsgjerninger for Mormonerne, og at De vil give gode Raad og anvende fredelige Forligsvilkaar, hvorved de kunne blive bevægede til at forlade Staten. Jeg er vel vidende om, at Staten har ingen Magt til at fordrive dem, og at det er meget haardt for dem at skulle forlade deres behagelige Hjem og Ejendomme, som de have erhvervet sig ved flere Aars Anstrængelser; men er det ikke bedre, at de skulde gjöre dette frivilligt, end at leve i en vedvarende Strid?“

Den 1ste Oktober 1845 skrev General J. J. Hardin til Præsident Young og anmodede ham om at lade udfærdige en Fortegnelse over de forskjellige Slags Ejendele, som Pöbelen havde ödelagt for de Hellige, og sammes Værdi. Raadet i Nauvoo modtog ogsaa en Meddelelse fra J. J. Hardin, Stephen A. Douglas, W. B. Warren og J. A. McDougal, hvori blev berettet, at et Möde af Delegerede fra ni Countier var afholdt den foregaaende Dag i Staten for at dröfte de Sidste-Dages Helliges Stilling. Ved dette Möde havde de forstaaet, at de Helliges Forslag om at drage bort til Foraaret var bleven vedtaget. De anförte, at de vare overbeviste om, at Affærerne vare naaede til en saadan Krisis, at det vilde være umuligt for dem at forblive i Landet. De nærede det tillidsfulde Haab, at hele Samfundet vilde bortflytte; „men skulde ikke dette ske“, tilföjede de, „da ere vi vidende om, at hvor meget vi end gjöre for at forhindre Vold og Blodsudgydelse, saa vil der ikke desmindre blive anvendt voldelig Adfærd for at tvinge Eder til at bortflytte, hvilket vil have de mest sörgelige

Fölger baade til Eder og Eders Modstandere, og Enden vil blive Eders Uddrivelse fra Staten."

Saaledes var disse Stats-Embedsmænds udtrykkelige Mening, thi Embedsmænd vare de. General Hardin og Dommer Douglas vare nemlig Medlemmer af Kongressen, og den förste tillige Befalingsmand over Statens Væbning, medens W. B. Warren var Major i Militsen og J. A. McDougal Statens General-Advokat. Fordi de Helliges Tro ikke var i Overensstemmelse med den, Samfundet i Almindelighed besad, var Staten ikke i Stand til at yde dem nogen Beskyttelse, men de skulde alle forvises. Den værste Side ved disse Embedsmænds Fremgangsmaade var, at de i deres aabne Tilstaaelse om, at Statsregjeringen hverken kunde eller var villig til at yde disse lovoverholdne Borgere Beskyttelse i deres Rettighed, ligefrem opmuntrede og priviligerede den grusomme og blodtörstige Pöbel, som lige til den Tid havde forfulgt de Hellige, brændt deres Ejendomme, dræbt deres Ledere, og nu sögte at udföre flere Forbrydelser. Dog til samme Tid vidste Ingen bedre end disse Embedsmænd, at Hundreder af disse grusomme Ugjerningsmænd blot behövede den Forsikring, at deres Forbrydelser ikke vilde blive afstraffede efter Loven, for at tage fat med fordoblet Voldsomhed og forny deres onde Handlinger.

I „Quincy Whig", en Avis, som udkom i Quincy, offentliggjordes den 1ste Oktober en Del Bestemmelser, som vare vedtagne ved en By-Forsamling af Borgere dersteds, af hvilke der fremgik, at de vare villige til at antage de Helliges Forslag om at forlade Staten til Foraaret, at de troede, at de Hellige vare et forfulgt Folk, men betragtede deres Gjenvordigheder som en „gyldig Fölge af deres egen Opförsel," at det var for sildig at gjöre Forsög paa at ordne Vanskelighederne i Hancock County, uden ved at nöde de Hellige til at forlade Staten, at, efter deres Formening, kunde de forönskede Fremskridt til at berede Vejen for „Mormonernes" Bortflytning ikke blive tagne, saa længe J. B. Backenstos fungerede som Sheriff i Countiet, hvilket Embede han burde fratræde, at Folket i Almindelighed skulde raades til at standse alle retslige Forhandlinger for tilföjede Forurettelser, under den ophidsende Tilstand, som da herskede, at en Komite med en Kasserer skulde — for at vise deres Sympathi for de Fattige og Lidende — organiseres i Quincy, til at modtage Bidrag fra alle Indvaanere, som vare villige til med deres Midler at hjælpe de Hellige i deres Bortflytning, at de skulde lade de gamle Forbrydere fra Hancock County faa Tilladelse til at vende tilbage til deres Hjem i Fred, uden at blive arresterede og anklagede af Sheriffen for deres Forbrydelser osv.

Heraf kan det ses, at uagtet Indvaanerne i Quincy uden Tvivl fölte mer sandt Venskab for de Hellige end nogen anden Bys Befolk-

ning i Staterne, saa besadde de alligevel ikke den Fölelse at ville se Retfærdigheden ske Fyldest og Uskyldigheden beskyttet i den Grad, som de burde have gjort. Tværtimod brugte de en Fremgangsmaade, som ligefrem opmuntrede de Helliges Fjender til ved förste indbildte Fornærmelse at forny deres blodige Voldshandlinger. Djævlene i menneskelige Skikkelser, som havde sat Ild paa de Helliges Ejendomme og forjaget uskyldige Kvinder og Börn, syge og lidende, fra deres Hjem, uden nogen Beskyttelse, hvilket havde foraarsaget Manges Död, skulde nu tillades at gaa ustraffede, medens Retfærdigheden vilde havt Krav paa, at Hundreder af dem skulde have bödet for deres Forbrydelser i Fængsel, og Andre endog lidt Döden.

Uagtet alle de Gjenvordigheder, som de Hellige maatte gjennemgaa, vare de i Almindelighed ved godt Mod og enige. De forstode, at de vare i Guds Haand, og vare villige til at forlade Staten og drage ud i Örkenen, eftersom de maatte blive ledte, uagtet de vare uvidende om, hvor de skulde begive sig hen.

Omtrent paa den Tid lod Ældste Orson Pratt to Bekjendtgjörelser udgaa fra New York til de Hellige i Öst- og Mellem-Staterne, hvori han forkyndte den amerikanske Friheds Ophör, hvilket lagdes for Dagen i de Forholdsregler, som toges for at uddrive de Hellige fra Illinois. Han opregnede deres Lidelser og indstændig opfordrede Alle, som i de Egne stode i Samfund med Kirken, til at drage mod Vest og være behjælpelige i at forsvare deres Brödre og Söstre samt lindre dem i deres Lidelser.

Den 5te Oktober var Templet i Nauvoo saa vidt færdigt, at et Möde kunde afholdes deri. Fem og et halvt Aar vare netop henrundne siden Hjörnestenen blev lagt til Bygningen, hvilket fandt Sted den 6te April 1841. Ved dets Opförelse havde de Hellige i dette Tidsrum og i deres Fattigdom udfört et meget mærkværdigt Foretagende. Nu var det saa nær færdigt, at Vinduer vare indsatte og midlertidige Gulve, Forhöjning og Sæder indrettede til at rumme fem tusinde Personer, som paa den Dag i General-Forsamling for förste Gang samledes indenfor dets Mure. Ingen Generalkonference havde været afholdt iblandt de Hellige i tre Aar; thi Profeten Joseph Smith havde sagt, at Daab for de Döde skulde ikke forrettes, förend denne Ordinance kunde blive udfört i Döbefonten i Herrens Hus; ej heller skulde Menigheden afholde flere Generalkonferencer förend det kunde ske i Templet.

De Hellige vare nu sjæleglade ved Udsigten til om Morgenen at kunne möde tilsammen i Konference; og Templet blev, saa vidt det var fuldfört, indviet til Herren som „et Mindesmærke om de Helliges Gavmildhed, Oprigtighed og Tro."

Den fölgende Dag samledes de Hellige til Generalkonference i

Templet. Den fortsattes i tre Dage, i hvilken Tid mange gavnlige Lærdomme bleve givne. De Hellige bleve opmuntrede til at berede sig for Bortflytning, og de nödvendige Forholdsregler bleve tagne med Hensyn til Organisationen af Rejsekompagnierne. Da Navnene paa Kirkens Authoriteter bleve foreslaaede til Opholdelse i Menigheden, blev William Smith som en af de tolv Apostle og Patriark ikke anerkjendt af Ældste Parley P. Pratt, der ikke fölte til at opholde ham, saa længe han fortsatte den Löbebane, han havde fulgt i den senere Tid. William Smith var en meget ærgjerrig Mand, men ikke meget oprigtig. Omendskjöndt hans Brödre, der vare forbundne med ham i Præstedömmet, havde virket for hans Bedste af al Magt og formanet ham til Trofasthed, var han ikke desmindre vedblevet i sine Forsög paa at skabe Uenighed iblandt dem, og ved Forkyndelsen af falske Lærdomme havde han bevirket Misfornöjelse hos Mange. Det var en Kjendsgjerning, at hans Opförsel i nogen Tid havde været alt Andet end passende for en Hellig, og i Særdeleshed en Apostel. Forslag om at anerkjende ham i hans Kald blev fremlagt for Menigheden, men ikke En stemmede for ham. Han blev derfor med enstemmigt Votum afsat fra sit Embede; og den fölgende Söndag blev han udelukket af Kirken, da Beviser imidlertid vare fremkomne om visse af hans Handlinger.

Præsident Brigham Young blev foreslaaet til Opholdelse som Præsident for de tolv Apostles Kvorum, og derpaa de andre af Apostlene, nemlig: Heber C. Kimball, Orson Hyde, Parley P. Pratt, Orson Pratt, John E. Page, Willard Richards, Wilford Woodruff, John Taylor, George A. Smith og Lyman Wight, som alle bleve anerkjendte med Undtagelse af Lyman Wight, hvis Sag blev udsat indtil nogle af hans Handlinger kunde blive undersögte.

Der herskede blandt de Hellige en almindelig Fölelse af Agtelse og Kjærlighed, ja endog Ærbödighed, for den martyrede Profets Slægtninge, og særlig for hans gamle Moder. Hendes Fornödenheder bleve eftersete og afhjulpne med sand Beredvillighed. For en Tid var hun uvillig til at drage bort med de Hellige og sagde, at hun foretrak at forblive hvor hendes Mand og Sönner vare begravne. Ikke desmindre paakom der hende under Konferencen en hjærtelig Længsel efter at bortflytte; hun var villig til at rejse og önskede, at den hele Familie skulde fölge med og forblive forenede med Kirken. Da hun fremstod og talte til den forsamlede Mængde og berettede om de Pröver og Forfölgelser, som hun og hendes Familie havde maattet döje af deres Fjender, kunde Tilhörerne ikke holde sig fra at udgyde Taarer; særligen var dette Tilfældet medens hun berettede om en Begivenhed i Missouri, da hendes Sön, Profeten Joseph Smith, blev dömt til at skydes inden femten Minuter. Med megen Anstrængelse banede hun sig

Vej gjennem Folkemængden til Stedet, hvor han stod, gav ham sin Haand og anraabte ham om at höre hans Röst endnu en Gang, thi hun kunde ikke se hans Ansigt. Han tog hendes Haand, kyssede den og sagde: „Gud velsigne Dig, min kjære Moder!"

Det bevirkede en almindelig Glædesfölelse at höre om Moder Smiths Villighed og Attraa til at drage ud fra Staten med de Hellige; og enstemmigt udtrykte de deres Villighed til at före hendes jordiske Levninger tilbage til Nauvoo, naar hun döde, og ifölge hendes Önske stede hende til Hvile med hendes der begravne Slægtninge.

Præsident Young meddelte Folket, at Profeten en Gang havde sagt: „Hvis jeg falder i Kampen i Missouri, da er det mit Önske, at I skulle bringe mine Ben til dette Gravsted — jeg befaler Eder dette i Herrens Navn." Det omtalte Gravsted var et, som Profeten i dette Öjemed havde beredt paa Tempelgrunden i Nauvoo. Dette indstændige Önske var ikke bleven efterkommet af de Hellige, fordi hans Enke var imod det. Præsident Young anförte videre: „Det er ogsaa vor faste Beslutning at anvende ethvert Middel i vor Magt til at udföre Alt, hvad Joseph befalede os; og vi ville bede Söster Emma i Israels Guds Navn om at lade os begrave Josephs jordiske Levninger ifölge hans Befaling til os. Men hvis hun ikke vil give sit Minde hertil, da ere vore Klæder rene."

Vi ville her bemærke, at Emma Smith, Profetens Enke, aldrig gav sin Tilladelse til, at denne hans Befaling blev udfört, uagtet de Hellige gjorde Alt, hvad de kunde gjöre, for at bevæge hende dertil.

Medens de Hellige vare samlede til Konference om Eftermiddagen den 7de Oktober, bleve de overraskede ved en Efterretning om, at en Styrke af bevæbnede Mænd vare indfaldne i Staden; og af Frygt for, at de vare en Pöbelskare, som var kommen for at opvække Allarm og Forstyrrelse, hævedes Forsamlingen til næste Dag, og Folkene bleve befalede til at holde sig rede til Selvforsvar. Det viste sig snart, at Hoben, som var ankommen, stod under Major Warrens Kommando, og Hensigten med deres Komme var, efter deres eget Sigende, at söge i Staden efter bortstjaalne Sager, uagtet der af temmelig gyldige Grunde næredes stærk Mistanke om, at dette ikke var det sande Öjemed for deres Besög. Allarmen blev dog snart neddysset, og de, som allerede vare udrykkede med deres Vaaben til Selvforsvar, vendte i Fred tilbage til deres Hjem. Efter en kort Undersögelse i Byen drog Hoben bort igjen. Strax efter lod Municipalraadet i Nauvoo en Skrivelse afsende til Major Warren, hvori man forklarede Aarsagen til den lille Forstyrrelse, som blev bemærket ved deres Ankomst til Staden, at den foranledigedes ved den Overraskelse, de havde beredt Indvaanerne; han blev anmodet om at lade dem vide, ved Brev eller paa anden

Maade, naar han næste Gang agtede at aflægge dem et saadant Besög. Til Slutning vedföjedes der:

„Vi have ikke det Ringeste imod Undersögelse for at finde stjaalet Gods i Nauvoo, forudsat, at den foretages paa en lovlig Maade; og vi forbinde os endvidere til, naar som helst, at bistaa enhver retslig Embedsmand i en lovlig Undersögelse. Men det er os imod, at Mænd komme til vore Huse og borttage vore personlige Ejendele, hvilke vi ærlig have kjöbt og betalt, uden hverken at beskrive det, som foregives at være bortstjaalet, eller vise nogen lovlig Fuldmagt. Dette anse vi altsammen for stridende mod Konstitutionen og at være undertrykkende, samt beregnet paa at forvolde os unödvendige Besværligheder og Udgifter, saa vel som at modarbejde vore Bestræbelser for at bortflytte til næste Foraar."

Efter Konferencens Slutning lod Præsident Young et Cirkulære udgaa blandt de adspredte Hellige overalt i de Forenede Stater, hvori de bleve opfordrede til at drage op til Nauvoo og være medhjælpelige ved Fuldförelsen af Templet, paa det de der maatte annamme deres Begavelser, som var et Privilegium, der i en længere Tid havde været Gjenstanden for de trofaste Helliges Bönner. Han raadede dem til at afhænde de Ejendele, som ikke vare skikkede til at medbringes, og til at forskaffe sig Transportmidler og saadanne Gjenstande, som vilde være nödvendige, naar de til Foraaret skulde begynde deres lange Rejse.

De Hellige vare ikke aldeles uforberedte paa den Modstand og Forfölgelse, de maatte möde, thi det var kun Opfyldelsen af Profetens Ord. Joseph Smith havde forudsagt, at Forfölgelsen skulde vedvare, og at de skulde blive tvungne til at drage mod Vesten. Af dette fremgik der, at deres Fjender, ved at forfölge dem og tvinge dem til at römme Landet, hvilket ikke var til deres Hæder, ikke destomindre bogstavelig opfyldte Profetens Ord.

Affærerne i Countiet stode nu i en meget indviklet Tilstand. Man forventede, at Sheriff Backenstos vilde komme under Forhör i Retten i Quincy for at have dræbt, eller rettere for at have givet Befaling til at dræbe Ugjerningsmanden Worrell. Sheriffens Villighed til at underkaste sig et Forhör blev tilkjendegivet i et Brev, som han skrev til Nauvoo, i hvilket han paa en ironisk Maade bemærkede: „Jeg agter at tage til Quincy for at bevise Dommer Purple min Agtelse, og for at bringe en stor Mand til at frikjende mig fra den rædsomme Forbrydelse, at lade en af vore bedste Borgere (?), nemlig Löjtnant Worrell, aflive. Hvilket stort og föleligt Tab for denne store Republik! Havde han levet, vilde han vistnok have overtruffet endog L. W. Boggs fra Missouri." Derefter tog han til Quincy og blev förhört, men hans Sag blev henlagt til nærmere Undersögelse ved Rettens næste Session.

Imidlertid fortsattes Organisationen af Rejsekompagnierne, og de Hellige gjorde saadanne Forberedelser, at de uden Frygt kunde möde de Besværligheder, som de skulde gjennemgaa paa deres Rejse. Födemidlerne, som de bleve raadede til at medbringe, bestode ikke af Lækkersager, men vare derimod af en simpel og kraftig Beskaffenhed, beregnet paa at ernære dem og opretholde deres Styrke paa Rejsen.

Sikkerhedsfölelsen var paa den Tid ingenlunde stor i Nauvoo, naar man betragtede Fjendens Magt og Foranstaltninger, thi det var et almindelig udbredt Rygte, at General Hardin havde givet sit Löfte til Pöbelen om at gaa med sine Tropper til Nauvoo og arrestere nogle af Stadens Borgere, eller ogsaa „jævne hvert Hus med Jorden dersteds." Ligeledes fortalte Rygtet, at tre hundrede Mand fra Quincy frivillig havde tilbudt sig at hjælpe ham, og de ventede, at Andre skulde slutte sig til dem paa Vejen.

Den 21de Oktober holdt Dommer Purple Ret i Carthage, og lagde saa megen Fordom for Dagen imod de Hellige til Gunst for Pöbelen, at Sheriff Backenstos, idet han talte om hans Handlinger, udtrykte sin fuldstændige Afsky for saadan „rets'ig Humbug". En Forhörs-Sag bragtes op mod to Brödre Jesse P. Harmon og John Lytle, der vare anklagede for at have været meddelagtige i at ödelægge „Expositors" Bogtrykkeri — det foragtelige, skandalöse Blad, som tidligere udgaves i Nauvoo.

Hovedvidnet imod dem var en Mand ved Navn Rollison. Han foregav at kjende Fremgangsmaaden med Hensyn til den tilföjede Skade og beskrev Maaden, hvorpaa det blev gjort. Da han blev spurgt, om det var Appleton M. Harmon eller Jesse P. Harmon, der var den Skyldige, svarede han, at det var Politibetjenten, og da det blev sagt ham, at de begge vare Politibetjente, blev han forvirret og sagde, at han ikke kunde sige, hvem det var. Han blev derpaa spurgt, hvilken af Brödrene Lytle — John eller Andrew — der var den Skyldige. Han svarede atter, at det var Politibetjenten, og da han blev underrettet om, at begge vare Politibetiente, sagde han, at det var Grovsmeden. Da de begge vare Grovsmede, kunde han ikke tillægge nogen af dem Misgjerningen, hvorfor Juryen frifandt dem. Dette var i Overensstemmelse med Profeten Joseph Smiths Forudsigelse, da det blev ham berettet, at Politibetjentene havde standset dette Uvæsen, at ikke en af dem skulde blive straffet for hvad de havde gjort.

I Oktober Maaned 1845 vare de faa Hellige, som forbleve i Kirtland, Ohio, udsatte for betydelig Forfölgelse. Deres Forfölgere, som for Störstedelen vare Apostater fra Kirken, bröde ind i Templet dersteds; toge det i Besiddelse og handlede paa andre Maader ondskabsfuldt og uforskammet. De Helliges Fjender i hine Dage bestode for det meste af saadanne Personer, der tidligere havde været Medlemmer

af Kirken. Mange af dem havde været meget virksomme i at gjöre Godt og havde glædet sig ved Herrens Aand, saa længe de efterlevede deres hellige Religion og saa længe de handlede i Overensstemmelse med Kirkens Authoriteters Styrelse, men som ved Overtrædelse havde tabt Sandheden, vendt sig bort fra den gode Sag, benægtet deres forrige Vidnesbyrd, og vare nu ligesaa virksomme i deres Forsög paa at ödelægge Kirkens Institutioner, som de en Gang havde været i at opretholde dem.

Om Natten den 23de blev en af de Mænd, som stod under Major Warrens Kommando, skudt under fölgende Omstændigheder: Nathan Bigelow, som boede ved Camp Creek, blev befalet af Pöbelen til at forlade sit Hus, da de vilde opbrænde det. Han sendte sin Sön til Nauvoo efter Hjælp, fra hvilket Sted denne gik til Carthage og underrettede Major Warren om Tingenes Tilstand. Major Warren svarede, at han havde ingen Mænd at sende, og at den unge Mand gjorde bedst i at vende tilbage til sin Fader og bede ham forsvare sit Hus paa bedste Maade, samt söge Hjælp hos sine Naboer. Strax efter at Sönnen havde begivet sig paa Hjemrejsen, sendte Major Warren alligevel fem Mand for at hjælpe Bigelow i at forsvare sit Hus. De ankom til Stedet omtrent Kl. 11 om Aftenen, förend Sönnen, og forsögte öjeblikkelig at trænge ind, uden at banke paa. Bigelow, som formodede, at Pöbelen var kommen for at angribe ham, spurgte gjentagende Gange om hvem det var og hvad de önskede, men fik intet Svar fra Mændene udenfor. Han advarede dem derpaa, at hvis de aabnede Dören, vilde han skyde. Mændene, som endnu syntes ligegyldige for Fölgerne, vedbleve alligevel at bruge Magt paa Dören, indtil de havde faaet en Aabning, da Bigelow afskjöd en Pistol og et Gevær paa Anföreren, Löjtnant Edwards, og traf ham paa Hoften og i Brystet. Mændene underrettede da Bigelow om, men forsilde, at de vare Guvernörens Tropper og vare komne for at hjælpe ham. At stor Bedrövelse nu lagdes for Dagen over det Forefaldne, var naturligt, og man plejede den Saarede paa det Omhyggeligste. Uagtet Bigelow næppe kunde dadles for hvad han havde gjort, da han handlede med saa megen Forsigtighed, som Omstændighederne tillode, blev han arresteret og bragt til Carthage for Retten.

Af Dommer Purple, som holdt Ret i Carthage, kunde de Hellige ikke vente at erholde Oprejsning for deres Forurettelser, da han aldeles afslog at höre noget Vidnesbyrd til deres Gunst. Da Guvernör Ford, General Hardin og andre Stats-Officerer havde lovet, at Retfærdighed skulde bevises dem, hvis Ejendomme vare blevne ödelagte, og som paa anden Maade havde været udsatte for Pöbelens Udpresninger, forlod et Antal Brödre deres Familier og rejste til Carthage for at afgive deres Vidnesbyrd som Vidner imod Mordbrænderne.

Grandjuryen afslog at höre deres Vidnesbyrd eller tillade nogen af dem at betræde Jury-Salen, og föjede derhos Forhaanelse til den lidte Skade; thi uagtet det gjorte Löfte, blev der ikke taget Hensyn til deres Krav paa Retfærdighed. De Mænd derimod, som vare skyldige, bleve beskjærmede, medens mange af dem tilhörte Statstropperne i Carthage. Andre strejfede frit omkring og truede fremdeles fredelige Borgere paa Livet, opbrændte Huse og andre Bygninger, hvor som helst de havde Lejlighed til at kunne gjöre det og undfly.

I Betragtning af den truende Holdning, Pöbelen indtog, og den aabenbare Ligegyldighed fra Statsembedsmændenes Side i at beskytte de Hellige, blev et Antal Mænd fra Nauvoo stationeret i visse Afstande imellem hin Plads og Carthage for at overbringe Nyheder om fjendtlige Demonstrationer fra Pöbelens Side til Nauvoo.

Den 25de ankom Major Warren, Dommer Purple, J. B. Backenstos og Dommer Ralston med en Del Tropper til Nauvoo, og Major Warren forlangte öjeblikkelig en Forklaring over de udsendte Mænds Bestilling, af hvilke han saa' adskillige paa Prærien, medens han var paa Vejen til Nauvoo. Præs. Young underrettede ham paa en venlig Maade om, hvorfor de vare blevne udsendte, hvorpaa Major Warren blev opbragt og erklærede, at han vilde udstede et Manifest og stille Countiet under Krigslov. Hans Ytringer opvakte Ældste John Taylors Harme, som næppe var kommen sig af de dybe Saar, han havde faaet den Gang Joseph og Hyrum Smith bleve snigmyrdede. Han svarede Major Warren paa en meget bestemt Maade, idet han sagde ham, at Statsembedsmændenes Forræderi imod de Hellige havde bevirket Mistillid til deres foregivne Beskyttelse, og man havde udstillet hine Expres-Mænd for desto hurtigere at kunne blive underrettede om fjendtlige Bevægelser, saa at Borgerne bedre kunde være i Stand til at forsvare sig i Tilfælde af Angreb, saa vel som ogsaa at hjælpe de Brödre, som vare i Carthage for at forhöres. Til Slutning sagde han: „Vi have ingen Tillid til Guvernörens Tropper under Deres Kommando, og eftersom Mordere, Rövere og Ildspaasættere strejfe aabenlyst om, ustraffede af Retfærdigheden, ville vi selv tage vore Forholdsregler til vort Forsvar. Jeg, min Herre, er bleven skudt sönder og sammen under Guvernörens Troppers Beskyttelse. Vore ledende Mænd ere blevne myrdede i Carthage, og vi ville ikke mer overlade os selv ubeskyttede, förend Staten giver sikrere Beviser end den har gjort for dens Retfærdighed og menneskelige Hensigter for Gjennemförelsen af dens Love.“

Dommer Purple bad ham ikke at tale om et saa ophidsende Æmne, hvorpaa Ældste Taylor forandrede sin Tone og bestilte Vin til Selskabet, hvoraf alle deltoge, med Undtagelse af Major Warren.

Officererne og Soldaterne gjorde ikke noget langt Ophold i Nauvoo,

og efter deres Bortrejse bleve E. A. Bedell og Biskop George Miller af Raadsforsamlingen afsendte med en Meddelelse til Hans Excellence Thomas Ford, Statens Guvernör, hvori han underrettedes om Major Warrens Trusel med at erklære Krigslov, og bad ham om at afskedige Soldaterne under denne Mands Kommando, da de Hellige nærede större Frygt for dem end for Pöbelmassen, uagtet de sidste endnu fortsatte deres Voldshandlinger.

Biskop George Miller og E. A. Bedell rejste Dag og Nat for at naa Springfield og fremlægge Nauvoo-Raadets Ansögning om Bortfjærnelsen af den bevæbnede Styrke fra Countiet for Guvernör Ford. De bleve venligt modtagne af Guvernören, som, efter at have gjennemlæst den ovennævnte Meddelelse, oplæste for dem et Antal Breve, som han havde erholdt fra Personer i Hancock County og andre Dele af Staten, hvilke fremsatte for ham Nödvendigheden af at holde en væbnet Styrke der hele Vinteren. Han beklagede Landets Tilstand og anförte, at han betragtede Statens Indvaanere i Almindelighed som Pöbel og kunde ikke stole paa dem i noget Nödstilfælde, hvori de Hellige som et Samfund udgjorde den ene Part. Han var villig til at erkjende, at Retfærdighed ikke var bleven udvist mod de Hellige, men var bange for at benytte den Magt, som hans Embede forlenede ham, fordi, som han sagde, at hvis han skulde udöve sin Indflydelse med Hensyn til de Hellige, saaledes som han burde gjöre, vilde Resultatet blive saavel hans eget som deres Fald. Tilsidst gav han Löfte om at tage til Hancock County for at forsöge paa at formilde Pöbelen og opretholde Orden, indtil de Hellige kunde drage bort til Foraaret, og derefter skulde disse, der havde været skyldige i Mord, Pöbelvold og Ildspaasættelse, blive bragte for Retten.

Efter at Major Warren og hans Soldater havde forladt Nauvoo, den Gang han truede med at sætte Countiet under Krigslov, blev det bevist, at der i hans Kompagni var en deputeret Marskal fra Iowa, som var kommen til Nauvoo med en Fordring til Guvernören om at faa Kirkens tolv Apostle udleverede. En vis Dr. Abiather Williams, som havde et slemt Rygte for at være en Falskner, havde været for en af Dommerne i Iowa og svoret, at de tolv Apostle havde gjort falske Penge i hans Hus. Paa hans Vidnesbyrd blev en Arrestordre udstedt for deres Paagribelse, og Marskallen blev afsendt til Nauvoo i den Hensigt. Det sande Öjemed for Major Warrens Besög i Nauvoo med sine Tropper var, at yde Bistand ved disse Arrestationer, men de bleve forhindrede i at udföre dette ved den animerede Tale af Ældste John Taylor. Kirkens Authoriteter havde været ulejliget med saa mange lignende opspundne Anklager, som savnede endog det mindste Skin af Sandhed, at de slet ikke bleve overraskede derved. Ikke desmindre, da det blev berettet, at en större Styrke var hvervet, med hvilken

Officererne igien vilde besöge Nauvoo for at udföre Arrestationerne, skjulte de Anklagede sig, saa der ikke var megen Sandsynlighed for, at de skulde blive fundne, for at undgaa at blive arresterede, forhörte og sandsynligvis fængslede, hvilket de tidligere havde været, grundet paa falske Anklager.

Om Aftenen den 27de havde Major Warren en Sammenkomst med Præsident Young og de tolv Apostle. Hans Fölelser mod de Hellige syntes at have forandret sig noget. Han erkjendte, at Öjemedet med hans og hans Soldaters sidste Besög i Nauvoo var at udföre de omtalte Arrestordrer, men nu ansaa han det for uretfærdigt at sætte dem i Kraft, da de vilde være en Hindring for de Helliges Forberedelse til at flytte bort. Som et Bevis for hans Ærlighed anförte han, at han næste Dag vilde tage til Springfield, hvor en Del af hans Forretninger vilde blive at bevæge sine Slægtninge og Venner til at flytte til Nauvoo og afkjöbe de Hellige deres Landejendomme.

Ældste Orson Spencer, som var bekjendt med Guvernör Ford, skrev et Brev til ham, hvori han i bönfaldende Udtryk anförte de Helliges forbigangne og nuværende Lidelser, Officerernes og Soldaternes Trolöshed, der stode under Guvernörens Kommando, den Tro, som de Hellige forhen havde næret om, at han vilde forsvare dem i deres Rettigheder og administrere Retfærdighed uden Partiskhed, og den Frygt, som nu var saa almindelig, at han vilde fölge i Guvernör Boggs' Fodspor af Missouri med Hensyn til Forfölgelsen af de Hellige. Brevskriveren endte med at bede Guvernören om at tage öjeblikkelige og bestemte Forholdsregler for at forebygge videre Besværligheder for de Hellige ved at forflytte Tropperne, som vare stationerede i Countiet, og indsætte Sheriffen i den fulde Myndighed af hans Embede. Guvernör Ford fölte sig fornærmet ved Modtagelsen af dette Brev, og sendte det den 30te tilbage til Ældste Spencer tilligemed en Seddel, hvorpaa han bemærkede, at han ansaa det for at være ringeagtende, falsk og æreskjændende og som indeholdende en ufortjent Bebrejdelse.

Guvernören afsendte ogsaa samme Dag et langt Brev til Biskop George Miller, i hvilket han retfærdiggjorde sig for hele sin Embedsförelse mod de Hellige, paastod, at han havde bevaret dem fra total Uddrivelse ved at sende sine Soldater til Countiet, anförte i en Slags beskyttende Tone nogle af de værste af de falske Rygter, som vare i Omlöb om de Helliges opdigtede Tyverier og Mord, og paastod med Bestemthed, trods de Helliges Protest, at ville opholde den militære Styrke i Countiet.

Iblandt Brödrene, som vare indstævnede for Retten i Carthage, var Joshua Smith, som havde staaet i Kirken siden 1836 og havde altid været bekjendt som en god og trofast Mand. Ifölge Major Warrens Befaling om at Alle, som kom ind i Byen Carthage, skulde under-

söges for Vaaben, blev han ogsaa undersögt af Militsen, der fandt en Kniv hos ham, hvorfor han blev arresteret. Medens han hensad i Arresten fik han Middagsmad. Strax efter Maaltidet blev han meget syg og paastod, at han var bleven forgivet af Soldaterne. Han levede kun en kort Tid, og da hans Legeme siden efter blev underkastet en lægevidenskabelig Undersögelse, blev hans Mistanke bekræftet; thi det viste sig da, at han var död af Gift.

Fremragende iblandt dem, som forlode Kirken og gjorde Anslag mod Profeten Joseph Smiths Liv, var Doktor Robert D. Foster. Han samtykkede med Pöbelen i at bevirke hans Död, og var en af de Mænd, som mest ivrig ansporede Joseph Smith til at underkaste sig Lovens foregivne Fordringer ved at tage til Carthage og at overgive sig for sidste Gang. En saadan Trolöshed og forrædersk Handlemaade bevirker aldrig Fred og Lykke, men bringer tidlig eller silde Sorg og Samvittighedsnag. Der gives intet mer slaaende Billede paa denne Kjendsgjerning end Tilfældet med Dr. Foster. I en Samtale, som han havde med en af Brödrene ved Navn Abraham C. Hodge, efter at være kommen til Kundskab om, at de Hellige skulde flytte mod Vesten, sagde han: „Jeg vilde önske, jeg kunde gaa med Eder, men det lader sig ikke gjöre. Jeg er den mest elendige Usling under Solen. Hvis jeg kunde gjenkalde atten Maaneder af mit Liv, vilde jeg ofre Alt, hvad jeg besidder paa Jorden. Jeg elskede Joseph Smith mer end nogen Mand, som nogensinde levede paa Jorden. Dersom jeg havde været nærværende, skulde jeg have staaet mellem ham og Döden.“ Hodge spurgte ham: „Hvorfor handlede De, som De gjorde? De var jo delagtig i hans Mord.“ Foster svarede: „Jeg véd det, og jeg har ikke havt et Öjebliks Fred siden den Tid. Jeg véd, at Mormonismen er Sandhed, og Tanken om at möde Joseph og Hyrum ved Herrens Domstol er mere rædsomt for mig end alt Andet.“

Ældste Orson Pratt, som præsiderede over Kirkens Grene i de östlige og mellemste Stater, udstedte en Afskedsskrivelse til de Hellige i den Del af Landet i November 1845, för sin Afrejse til Nauvoo for at forene sig med de Hellige, som skulde drage mod Vesten. Han udtrykte sin Glæde ved Tanken om, at Tiden nu var kommen, da de Hellige skulde forlade den Skueplads, hvor de i omtrent sexten Aar kun havde mödt den mest bitre Forfölgelse af Saadanne, som for Störstedelen vare Religionsbekjendere. Han bemærkede om Bortflyttelsen som fölger: „Maaske vi ville komme til at gjennemgaa mange Lidelser i vor Landflygtighed, men de ville blive af en anden Beskaffenhed — der vil ingen kristne Banditter blive til at forvolde os Kummer til enhver Tid — ingen hellige, fromme Præster til at myrde os i Snesevis — ingen Redaktörer til at opmuntre til

Ildspaasættelse, Ödelæggelse og Död. Hvis vi dö i Hulerne og Klöfterne i Klippebjærgene, skulle vi dö med Triumf der, hvor Friheden regierer. Frihed paa et ensomt Sted og i en Örken er langt mer at foretrække end Martyrdom i disse fromme Stater."

TIENDE KAPITEL.

Ildspaasættelse og Mishandling ved Camp Creek.—Ældste E. Durfee dræbes af Pöbelen.—Nauvoo-Templets forelöbige Indvielse.—Rygter om Regjeringens Indblanding i de Helliges Planer om Bortflytning.—Historien om den „falske Brigham".—En deputeret Marskal besöger Nauvoo for at foretage Arrestationer.—Kirkens Authoriteter beslutte at sende et Kompagni Pionerer til Klippebjærgene.—Samuel Brannans Selskab af Hellige.—Ordinancer udföres i Templet.—Bortflytningen fra Nauvoo paabegyndes.—En svigagtig Plan mod de Hellige.—Lejren ved Sugar Creek.

Det var blevet bestemt, at „Messenger", et Blad, som udgaves af Samuel Brannan i New York i Kirkens Interesse, skulde suspenderes, og at Redaktören skulde fragte et Skib, og tilligemed sin Presse og et Selskab af Hellige fra de östlige Stater tage rundt Kap Horn til Kalifornien, da Distancen der fra til deres sandsynlige Bestemmelsessted i Klippebjærgene antoges ikke at være stor, og Rejsen vilde være forbunden med mindre Udgifter. Paa samme Tid bleve de, som havde tilstrækkelige Midler til selv at forskaffe sig Kjöretöj og Rejseudstyr, raadede til at tage til Nauvoo, og der slutte sig til de Hellige og drage mod Vesten.

Fra den Opmuntring, som Pöbelen fik ved at forblive fri og ustraffet efter Udförelsen af deres mange Forbrydelser, var det ikke til at forvente, at de skulde ophöre med deres Voldshandlinger. Tværtimod, medens de Uskyldiges Blod endnu plettede deres Hænder og Nödraab löde fra de hjemlöse Fordrevne, som vare blevne plyndrede for deres Ejendele, og hvis Huse vare nedbrændte, udövede de umenneskelige Skurke endnu værre Ugjerninger. Ved Camp Creek omringede omtrent tredive af dem Samuel Hicks Hus ved Midnat, kaldte ham op af sin Seng og anförte, at de vare Guvernörens Soldater, kommende direkte fra Carthage. Uden at tillade ham endog at klæde sig paa, förte de ham bort med Magt, hvorpaa hans Hustru og Börn, der alle havde Koldfeber, næppe forundedes Tid nok til at komme ud af Huset og tage nogle faa Ting med sig, förend der blev sat Ild paa dette. Efter at Flammerne havde brudt ud igjennem Taget og havde faaet saadan Overhaand, at det var umuligt for Hicks at slukke dem, blev

han, gjennemisnet af den kolde Natteluft og bævende af Koldfeber, sat i Frihed af Pöbelen og tilladt at vende tilbage til de rögende Ruiner af sit Hus, medens Ugjerningsmændene droge deres Vej. Paa samme Tid blev der ogsaa sat Ild paa et andet Hus i det samme Naboskab. Pöbelens Angivelse om, at de vare Guvernörens Soldater, var sandsynligvis ikke Sandhed, da en Del af dem bleve gjenkjendte som henhörende til den velbekjendte Pöbelbande.

Kort Tid derefter viste en Del af dem sig ved Midnat i Green Plains, hvor de satte Ild paa en Halmstak paa Solomon Hancocks Ejendom, og derpaa skjulte sig i Nærheden. Da Ejeren tilligemed nogle Andre nærmede sig Skuepladsen for at slukke Ilden, skjöd Pöbelen paa dem og dræbte Ældste Edmund Durfee, der havde staaet længe i Kirken, og var en af de mest fredelige Mænd i hele Landet. Omendskjöndt Kuglerne flöj hurtig og tæt om de Andre, blev dog ingen af dem saaret. Nogle af Pöbelen, som vare delagtige i denne tragiske Scene, pralede siden efter af, at de havde skudt Durfee for at vinde et Væddemaal om en Gallon Brændevin, at Halmstakken blev antændt for at vække Alarm og bringe Mændene ud, og ved at dræbe ham havde de vundet Brændevinet.

Beretninger om Pöbelens Voldsgjerninger bleve öjeblikkelig sendte til Major Warren, og hans Mellemkomst forlangtes. Han udviste ogsaa stor Energi i at söge efter de skyldige Personer, og forfulgte en Mand lige til Missouri for at arrestere ham. Uagtet Guvernörens Pralen af, at Soldaterne bevarede de Hellige fra total Ödelæggelse, erklærede Major Warren til Sheriff Backenstos, at Mordet paa Durfee aldrig vilde have fundet Sted, havde ikke Tropperne været i Countiet. Uagtet intet Bevis manglede for at dömme Personerne, som vare skyldige i denne Ugjerning, da flere af Brödrene, som havde været Vidne til Scenen, bleve indstævnede for Retten ved Undersögelsen af Sagen for at afgive deres Vidneforklaringer, og andre Edfæstede, ifölge tidligere Forlangende af Statsprokuratoren, ogsaa vare indstævnede, endte dog Forhöret nöjagtig paa samme Maade som mange af de foregaaende, hvor de Hellge vare den forurettede Part. Deres Vidnesbyrd forblev upaaagtet, og Sagen blev nedlagt uden at endog en Grand Jury blev sat.

De Helliges Arbejde paa den Tid gik hovedsagelig ud paa Udförelsen af to Öjemed, nemlig Opförelsen af Templet og Forberedelsen for Bortflytning til Foraaret. Vognværksteder bleve oprettede over hele Byen, og enhver nogenlunde dygtig Hjulmager, saa vel som Tömmermænd og Snedkere, samt mange Andre, som aldrig tidligere havde virket i nogen af disse Fag, bleve satte til at forarbejde Vogne. Tömmer blev i stor Mængde hugget og fört ind i Byen, hvor det saa blev tillavet til sit Brug ved at koges i salt Vand eller törret i Törreovne.

Jærn erholdtes fra alle Egne af Landet til deres videre Udstyr, og Smedene vare beskjæftigede baade Dag og Nat med at arbejde paa dem. Mange af Vognene vare temmelig simple i Udseende, og de vare ikke saa smukt malede og beslaaede som dem, der nu ere i Brug; der blev kun meget lidt Jærn anvendt ved Forarbejdelsen af disse Vogne, da denne Artikel var meget knap. Mange bleve ligefrem forfærdigede uden Jærnskinner, hvorimod Trægjorde bleve anvendte i Stedet.

Tempelarbejdet var saa vidt fremskredet, at den nedre Del var afpudset og rede til at tages i Brug; og den 30te November blev det indviet.

Efter de Helliges stadige og ivrige Bestræbelser i over fem Aar med at opbygge Herrens Tempel i Nauvoo, og medens de vare underkastede de mest skrækkelige og haarde Forfölgelser af deres Fjender, vare de selvfölgelig meget tilfredse over at have en Del af Huset saa vidt fuldfört, at Kirkens Ordinancer kunde udföres deri. De Helliges Begjærlighed efter at nyde det Privilegium at erholde deres Begavelser, kan kun lignes med den Iver og Alvor, hvormed de sögte at udföre Guds Befaling i at opbygge Templet. I Löbet af December Maaned 1845 modtoge en hel Del Personer deres Begavelser.

De Helliges Bestræbelser for at finde Kjöbere til deres Ejendomme vare i Almindelighed frugteslöse. Et helt Antal Udsendinge fra katholske Kirkesamfund i de forskjellige Byer samt andre Selskaber besögte Nauvoo, og talte meget om at ville kjöbe eller leje Templet og andre offentlige Bygninger; de Fleste af dem ytrede deres Forundring over Templets Skjönhed, den smukke Stad og dens venlige Omgivelser. Men deres Besög endte i Almindelighed med et Löfte fra deres Side om nærmere at ville overveje Spörgsmaalet om at kjöbe, og uagtet de af de Hellige fremsatte Betingelser vare meget rimelige, ja, man forlangte kun den halve Værdi, i Sammenligning med Ejendomme i andre Dele af Landet, saa blev der sjælden Andet med disse Agenter og Udsendinge, end blot at undersöge Ejendomme og snakke om at ville kjöbe eller leje dem.

En Smule Ophidselse foraarsagedes i Nauvoo i Begyndelsen af December Maaned 1845 ved Modtagelsen af Efterretninger fra Washington om, at Krigssekretæren og adskillige andre Kabinet-Embedsmænd i Hovedstaden havde besluttet, om muligt, at forhindre de Hellige fra at flytte mod Vesten. De antoge at kunne gjöre det under Foregivende af, at det var lovstridigt for en bevæbnet Styrke at drage ud fra de Forenede Stater til nogen anden Regierings Enemærker. Rygtet gik den Gang, at de Hellige vilde nedsætte sig i Kalifornien eller Oregon, hvilket Territorium paa den Tid tilhörte Mexiko. Det maa erindres, at hvad der nu kaldes Utah Territorium, den Gang hörte

under Mexiko, ja endog indtil nogen Tid efter, at det var blevet optaget af de Hellige.

De Hellige droge ikke ud som en bevæbnet Styrke for at undertvinge eller tage nogen anden Regjerings Territorium i Besiddelse, for selv at oprette en uafhængig Regjering, udgive Love eller erklære Fjendtligheder mod de Forenede Stater eller noget andet Land, uagtet man tillagde dem en saadan Hensigt. Men skjöndt de paa Grund af deres Fjenders Forfölgelser vare nödsagede til at opgive deres dyrt erhvervede Hjem, besluttede de tværtimod fredeligen at udvandre til et eller andet fjærnt Sted, hvor de kunde være fri for deres Fjenders Forfölgelser; og de önskede at underkaste sig den Regjerings Love, under hvilken de maatte nedsætte sig, ligesom de altid havde vist Lydighed mod de Forenede Staters Love.

Præsident Young sagde Folket, at de skulde gaa til Trods for alle Embedsmænds og Andres Bestræbelser for at forhindre dem, da han var overbevist om, at Herren vilde bevare de Hellige i Fremtiden, ligesom han havde gjort i Fortiden.

Mæglende Breve bleve skrevne fra Nauvoo til Stephen A. Douglas og adskillige andre Medlemmer af Kongressen for at sikre deres Indflydelse imod det Skridt, at ville forebygge de Helliges Fjærnelse. Flere Embedsmænd besögte Nauvoo adskillige Gange i Löbet af December Maaned i den Hensigt at arrestere Præsident Young og andre Medlemmer af de tolv Apostles Kvorum, men da hine Brödre sögte at undgaa dem, bleve de som Fölge heraf ved adskillige Lejligheder nödte til at forstille sig. Den 23de December fandt den berömte „Falske Brigham" Arrestation Sted, hvorom Præsident Brigham Young selv fortalte Fölgende:

„Paa den Tid vi arbejdede i Templet i Nauvoo og uddelte Ordinancerne havde Pöbelen erfaret, at „Mormonismen" ikke var död, som de formodede. Vi havde fuldfört Templets Mure, og den överste Etage, omtrent fra de förste Vinduer, i omtrent 15 Maaneder. Det hævede sig ligesom ved Magik, og vi begyndte at administrere Ordinancerne. Nu begyndte Pöbelen at jage efter andre Ofre; de havde allerede dræbt Profeten Joseph og hans Broder Hyram i Carthage Fængsel, medens Staten var Borgen for deres Sikkerhed, og nu önskede de Brigham, Præsidenten for de tolv Apostle, som den Gang virkede som Kirkens Præsident.

Jeg var i mit Værelse i Templet; det var i det sydöstlige Hjörne i överste Etage. Jeg erfarede, at en bevæbnet Skare lurede ved Templet, og at de Forenede Staters Marskal ventede paa, at jeg skulde komme ud, hvorpaa jeg knælede ned og bad min himmelske Fader, i Jesu Navn, at lede og beskytte mig, saa at jeg kunde leve og blive til Nytte for de Hellige; jeg rejste mig op og satte mig paa min Stol;

der bankede En paa min Dör. „Kom ind!“ sagde jeg, og Broder George D. Grant, som den Gang var min Kusk og gjorde Husarbejde for mig, traadte ind i Værelset. Han sagde: „Broder Brigham, véd De, at en bevæbnet Skare og de Forenede Staters Marskal er her?“ Jeg fortalte ham, at jeg havde hört saa. Da Broder Grant traadte ind i Værelset lod han Dören staa aaben. Det faldt mig ikke ind, hvad jeg skulde gjöre förend jeg saa' ud over Korridoren, hvor jeg fik Öje paa Broder William Miller, der stod og lænede sig mod Muren. Idet jeg traadte hen til Dören, vinkede jeg ad ham, og han kom hen til mig. „Broder William,“ sagde jeg, „Marskallen venter her paa mig, vil De gaa og gjöre akkurat som jeg siger Dem? Dersom De vil, vil jeg spille dem et Puds.“ Jeg vidste, at Broder Miller var en udmærket Mand, aldeles paalidelig og skikket til at udföre min Plan. „Her, tag min Kappe,“ sagde jeg, — men det traf sig at være Broder Heber C. Kimballs; vore Kapper vare ens i Farve, Facon og Störrelse; jeg slog den om hans Skuldre og bad ham bruge min Hat og ledsage Broder George D. Grant. „George, træd De ind i Vognen,“ sagde jeg, „og se paa Broder Miller, og sig til ham som om De talede til mig: Er De færdig til at kjöre? De kan gjöre dette, og de ville antage Broder Miller for at være mig og handle derefter,“ hvilket de ogsaa gjorde.

I samme Öjeblik som Broder Miller traadte ind i Vognen kom Marskallen hen til ham, lagde sin Haand paa hans Skulder og sagde: „De er arresteret.“ Broder William gik ind i Vognen, og sagde til Marskallen: „Jeg tager til Mansion-Huset; vil De ikke kjöre med mig?“ De kjörte begge til Mansion-Huset, hvor mine Sönner, Joseph A. og Brigham Young junior samt Broder Heber C. Kimballs Sönner og Flere vare tilstede, og de syntes alle paa en Gang at forstaa og tage Del i Spögen. De fulgte Vognen til Mansion-Huset og samlede sig om Broder Miller med Taarer i deres Öjne, idet de sagde: „Fader“ eller „Præsident Young, hvor skal Du hen?“ Broder Miller saa' kjærligt paa dem, men svarede ikke; Marskallen troede virkelig, at han havde fanget „Broder Brigham“.

Prokurator Edmonds, som opholdt sig i Mansion-Huset, forstod ogsaa Spögen og tilböd sig frivillig til Broder Miller at ville gaa til Carthage med ham, for at se hans Sag gjennemfört. Da de kom Carthage paa omtrent to eller tre Mile nær standsede Marskallen med sin bevæbnede Skare. De rejste sig op i deres Vogne og Kareter, ligesom naar en Flok Vilde gaar til Krig, eller som om de havde været en Flok Djævle, idet de raabte og skrege, sigende: „Vi have fanget ham, vi have fanget ham, vi have fanget ham!“ Da de naaede Carthage tog Marskallen den foregivne Brigham ind paa et af de övre Værelser i Hotellet, satte en Vagt over ham og fortalte paa samme

Tid de Omkringstaaende, at han havde Brigham. Broder Miller forblev i Værelset indtil de böde ham at spise Aftensmad. Medens han var der kom Flere ind, En efter en Anden, og spurgte efter Brigham. Broder Miller blev dem udpeget som Brigham; saaledes vedblev det indtil en ,,Mormon"-Apostat ved Navn Thatcher, der havde boet i Nauvoo, kom ind og spurgte Værten, hvor Brigham var. „Det er Hr. Young," sagde Marskallen, og pegede tværs over Bordet paa Broder Miller. „Hvor? Jeg kan ikke se Nogen, der ligner Brigham," svarede Thatcher.

Værten fortalte ham, at det var den fede Mand, der sad og spiste. „Hvad, F—n," udbröd Thatcher, ,,det er ikke Brigham; det er William Miller, en af mine gamle Naboer." Da Værten hörte dette, gik han hen og klappede Marskallen paa Skulderen, förte ham hen til en Side og sagde: „De har taget Fejl, det er ikke Brigham Young, det er William Miller fra Nauvoo." Marskallen, der blev meget forbauset, udbröd: „Du gode Gud! og han gik for Brigham." Derpaa tog han Broder Miller ind i et Værelse og sagde til ham med en Ed: ,,Men, hvorfor fortalte De mig ikke Deres Navn?" „De har jo ikke spurgt mig derom," svarede Broder Miller. „Vel, hvad er deres Navn," spurgte Marskallen med en anden Ed. „Mit Navn er William Miller," svarede han. ,,Jeg troede Deres Navn var Brigham Young, mener De virkelig hvad De siger?" vedblev Marskallen. „Ja, visseligen gjör jeg saa," sagde Broder Miller atter. „Hvorfor sagde De mig ikke dette för?" spurgte Marskallen. ,,Fordi jeg ikke var forpligtet til at sige det," svarede Miller. Marskallen gik rasende ud af Værelset, fulgt af Broder Miller, der nu gik bort i Forening med Prokurator Edmonds, Sheriff Backenstos og Andre, der toge ham hen til et sikkert Sted. Dette er den oprindelige Grund til Opkomsten af Historien om den „Falske Brigham", saa vidt jeg erindrer."

Den 27de December viste atter en Forenede Staters Marskal sig i Nauvoo for at söge efter de Tolv og Andre. Han tillodes at gjennemsöge enhver Del af Templet, og ved at se dette og Staden fra Taarnet udtrykte han sin Tilfredsstillelse med, hvad han saa. Han maatte imidlertid tage bort uden at have fundet Gjenstanden for sin Sögen, da de, som han sögte efter, fra tidligere Erfaring vidste, at den letteste og heldigste Maade at sikre sig deres Ret paa, var at holde sig i passende Afstand fra de Embedsmænd, hvis hele Formaal gik ud paa at domfælde og straffe de Hellige, hvadenten der var nogen Grund til Anklage imod dem eller ikke; fölgelig holdt de sig skjulte for dem.

Den 4de Januar 1846 skrev Guvernör Ford et langt Brev til Sheriff Backenstos, hvori han anstrængte sig meget for at indprente den Ide, at han ikke havde foranlediget det sidste Forsög paa at arrestere Kirkens Authoriteter i Nauvoo eller været Medhjælper deri ved

at stille Tropper til Marskallens Disposition. Han tilkjendegav tillige, at det var en Regjeringsaffære, i hvilken han ikke havde taget nogen officiel Del, og at han havde afslaaet Marskallens Forlangende om at stille Tropper til hans Raadighed. Han ytrede sin Tro paa, at Regjeringen vilde forebygge de Helliges Bortflyttelse til Klippebjærgene, da de i saa Fald sikkerlig vilde „forene sig med Britterne" og foraarsage de Forenede Stater mere Besvær end nogensinde för. Han indlod sig i Spekulationer over, hvad Resultatet vilde blive, om de Hellige bleve bragte i Kollision med Regjeringen, og ansaa det for ganske rimeligt, at Kirkens Ledere vilde blive adskilte fra Folket og blive Flygtninge paa Jorden, eller ogsaa blive tvungne til at underkaste sig Forhör efter Beskyldningerne imod dem.

Det var ikke til at forundres over, at Guvernören ikke önskede at anses for Ophavsmanden til en Bevægelse, der endte paa en saa löjerlig Maade som Forsöget paa at arrestere Præsident Young. Guvernören havde i alle sine Handlinger imod de Hellige vist, at han var en nedrig Hykler, der ikke besad den ringeste Forstand om eller Agtelse for Retfærdighed, eller ogsaa var han en kraftlös Mand og uden tilstrækkelig Villiestyrke til at være skikket for endog det ringeste offentlige Embede. De Hellige vare ikke bange for at underkaste sig Forhör, grundet paa Anklager for Falskneri eller nogen anden Forbrydelse, som maatte bringes imod dem, hvis de blot kunde blive forsikrede om, at deres Liv ikke vilde blive udsat for Fare, eller erholde Sikkerhed for, at de ikke under Forhöret vilde blive myrdede paa samme Maade som Joseph og Hyrum Smith; men efter Guvernörens Forræderi ved hin Lejlighed kunde de ikke længere stole paa hans Löfter.

Den 20de Januar 1846 udstedte Kirkens Höjraad i Nauvoo et Cirkulære til Kirkens Medlemmer i Almindelighed og Andre, hvilket tilkjendegav Autoriteternes Bestemmelse om at udsende et Kompagni unge, haardföre Mænd som Pionerer tidlig i Marts Maaned for at gaa imod Vest og udfinde et Sted i en eller anden Dal imellem Klippebjærgene, hvor de kunde saae og höste, bygge Huse og berede sig for Modtagelsen af deres Familier, der da skulde tage afsted saa tidlig paa Foraaret, som Græsset var tilstrækkelig fremvoxet til at kunne tjene deres Heste og Kvæg til Föde. Det Sted, de skulde udvælge, vilde blive gjort til Hvilested for de Hellige, indtil et varigt Sted nærmere kunde blive bestemt. Det Rygte, som var bleven udspredt til den Effekt, at De Hellige vare blevne fjendtlige mod deres Land og vare utilfredse med de Forenede Staters Regjeringsform, blev modbevist; og det blev kundgjort, at „om der skulde opstaa Fjendtligheder mellem de Forenede Staters Regjering og nogen anden Magt, angaaende den retlige Besiddelse af Territoriet Oregon, ville vi strax

hjælpe de Forenede Staters Regjering til Besiddelse af dette Land. Det er i geografisk Henseende vort, og med Rette skulde ingen fremmed Magt herske der; om vor Tjeneste bliver forlangt til at forebygge dette, vil samme med Glæde blive ydet efter vor bedste Evne.“

De Helliges Villighed i at holde fast ved Landets Love og at efterkomme Regjeringsembedsmændenes Opfordring i at bistaa de Forenede Stater blev snart sat paa Pröve, som senere vil blive paavist.

Paa den Tid blev der anlagt Kolonier i Oregon af de Forenede Stater, og det antoges for sandsynligt, at Regjeringen vilde anlægge en Række Fæstninger fra Missouri-Floden til disse Settlementer. I Tilfælde af at dette skulde blive gjort, haabede de Hellige at faa Bygningsarbejdet at udföre, da de rimeligvis vilde være i Nærheden af Ruten, og derfor blive i Stand til at kunne udföre det under mere fordelagtige Vilkaar end Andre. Betalingen for deres Arbejde vilde saaledes afhjælpe deres Fornödenheder.

Den Forvovenhed, som blev udvist af de Hellige paa den Aarstid i at foretage en Rejse i Örken paa henved tusinde Mile, til en Egn, udelukkende beboet af Vilde, kunde ene og alene hidröre fra en ubetinget Tro paa Gud. Vi kunne ikke tilbageholde en Fölelse af Ærbödighed for visse Mænd, naar vi overveje deres Handlinger. De stolede fuldstændigt paa Gud, thi deres Transportmidler vare af den Beskaffenhed, at de ikke kunde tage et meget stort Forraad af Levnetsmidler med sig, og hvilken menneskelig Sikkerhed havde de for, at de vilde blive i Stand til at avle Korn i deres nye og fjærne Hjem, inden deres eget medtagne Forraad var opsluppet? De havde ingen personlig Erfaring at stötte sig til; de, der vare mest bekjendte med Egnene imellem Klippebjærgene, holdt stærkest paa, at Korn ikke kunde dyrkes der. Disse kjække Mænd og Kvinder vidste fuldt vel, at dette Foretagende vilde blive rigt paa Farer, men de besadde ubetinget Tro paa Gud, og de stolede paa, at han vilde befri dem.

Det blev bestemt, at de, som vare i Stand til at kunne tage afsted, og som havde det Nödvendige til Rejsen, skulde gjöre det saa tidlig som muligt, og en Komite, bestaaende af A. W. Babbitt, Jos. L. Heyvood, John S. Fullmer, Henry W. Miller og John M. Bernhisel, blev beskikket til at sælge de Helliges Ejendomme. Saa snart som Ejendommene kunde blive solgte, skulde de saaledes erholdte Midler anvendes til at udhjælpe dem, som af Mangel paa Udrustning til Rejsen ellers maatte forblive tilbage.

I Januar Maaned syntes den Anskuelse for hver Dag at blive mere fremherskende, at der vilde opstaa Vanskeligheder, naar de Hellige skulde tage afsted. Det Rygte naaede Nauvoo fra Washington, at Regieringens Embedsmænd vilde afskjære dem paa Vejen og fratage

dem alle deres Vaaben, saa at om de havde besluttet at drage bort, maatte de tage afsted forsvarslöse. Præsident Young raadede dem, som vare beredte til at drage bort, om at holde sig færdige til at tage afsted efter et Par Timers Varsel.

Ældste Samuel Brannan, der havde lejet Skibet „Brooklyn", afsejlede fra New York for at rejse til Kalifornien den 4de Februar, med omtrent to hundrede og tredive Sjæle ombord, for Störstedelen Hellige, og med betydelig Fragt, af hvilken Noget skulde til Sandwich-Öerne. Passagererne begave sig paa Rejsen med Glæde. De toge alle Slags Værktöj og Redskaber med sig, som bleve benyttede af Landmænd, Smede, Tömmermænd, Hjulmænd etc., ligeledes Materialier til to Kornmöller, de nödvendige Maskiner til en Savmölle, en Bogtrykkerpresse, Typer, Papir og enhver anden Ting, der behövedes for at anlægge en Koloni i et fjærnt Land.

Arbejdet med at administrere i de hellige Ordinancer i Templet vedblev næsten uophörlig Dag og Nat indtil den 7de Februar; Folket vare saa ivrige heri, at de syntes næsten uvillige til at lade Præsident Young og de Tolv rejse bort, da deres Privilegier i saa Tilfælde vilde ophöre. De Helliges Bortflytning paabegyndtes den 6te Februar under Ledelse af Biskop George Miller, der med Familie og sex Vogne bleve satte over Mississippi-Floden, og efter faa Dages Forlöb var man baade Dag og Nat beskjæftiget med at færge Vogne over Floden. Nogle smaa Uheld indtraf, f. Ex. Synkningen af en Færgebaad, men i Almindelighed lykkedes dem at komme heldigt over.

Den 9de opdagedes der Ild i Templets Tag; Kakkelovnsröret havde antændt det. Der blev öjeblikkelig gjort Allarm, og Borgerne kom strax til Stedet, hvor Ilden blev slukket efter en halv Times Forlöb. Den ved Ilden foraarsagede Skade var ikke meget stor.

John E. Page, et gammelt Medlem af Kirken og en af de tolv Apostle, havde i nogen Tid nægtet at ville virke sammen med de andre Apostle og var stedse tilböjelig til at finde Fejl og klage. Man havde længe mærket, at han arbejdede sig henimod Apostasi, og den 9de blev han derfor udelukt af de tolv Apostles Kvorum.

Præsident Young og nogle Andre med deres Familier forlode Nauvoo den 15de, satte over Floden og rejste ni Mile til Sugar Creek i Lee County, Iowa. Her sloge de Lejr, organiserede sig i Kompagnier og ventede Andres Ankomst fra Nauvoo, för de toge videre afsted. Medens de opholdt sig der vedblev Vejret at være meget strængt, og man led meget i Lejren af Kulden.

Kulden var saa stræng, at Mississippi-Floden blev fuldstændig tilfrossen, saa at man med Lethed kunde kjöre over Isen. Mange af de Hellige i Lejren manglede Vogndækker og Telte til at beskytte dem, hvoraf Fölgen var, at da Sneen faldt og det strænge Vejr begyndte,

lede de mere end de ellers vilde have gjort; men uagtet dette vare de i Almindelighed glade og tilfredse og saa' fremad med Glæde til deres endelige Befrielse fra deres Forfölgeres Magt.

I Februar Maaned 1846, medens de, som vare gaaede ud fra Nauvoo paa deres Rejse imod Vesten, havde lejret sig ved Sugar Creek, modtoge de Efterretninger om en Bevægelse i New York, som var sat i Gang i den Hensigt at frarane dem de Hjem, som de forventede at erhverve sig, naar de naaede deres Bestemmelsessted i Vesten.

Ifölge Breve fra Samuel Brannan, der havde virket som Agent for Kirken i New York, viste det sig, at et Antal Mænd, iblandt hvilke vare Amos Kendall, tidligere General-Postmester af de Forenede Stater, og A. G. Benson, havde sammensvoret sig for at udbrede den Anskuelse, at Regjeringen havde Magt og Ret, og tillige vilde benytte samme, til at forhindre de Helliges Bortflyttelse mod Vest og bevirke deres Adspredelse. De havde overbevist Brannan om, at dette virkelig var Tilfældet, og at de ogsaa besadde den nödvendige Indflydelse til at kunne afvende Ulykken og vare villige til paa visse Betingelser at gjöre det. Betingelserne vare, at om de Hellige skulde tillades at fortsætte deres Rejse, uden at hindres deri af Regjeringen, skulde de, naar de naaede deres Bestemmelsessted, afstaa Halvdelen af deres Ejendomme — vexelvis hver Lod eller Sektion — til denne Forening af Mænd, iblandt hvilke man ogsaa troede at tælle Præsidenten for de Forenede Stater, uagtet hans Navn ikke skulde bruges i Sagen. I sin Iver og Ængstelse for at spare Kirken altfor megen Besvær tillod Ældste Brannan disse Mænd at opsætte et Dokument, der indeholdt de omtalte Betingelser, hvilket han undertegnede paa Kirkens Vegne og A. G. Benson paa det andet Partis Vegne; det blev derpaa sendt til Nauvoo for at faa det sanktioneret af Kirkens ledende Mænd.

Denne Bestræbelse paa at bedrage de Hellige var saa klart lagt for Dagen, at Præsident Young og de ledende Mænd i Lejren, hvem Sagen blev forelagt, strax gjennemskuede det Hele, og uagtet Ældste Brannan saa tillidsfuld troede paa Oprigtigheden af disse Mænds Hensigter og i god Tro havde undertegnet sit Navn, vare Kirkens Authoriteter ikke saa lettroende; fölgelig erholdt dette Dokument aldrig deres Sanktion.

Præsident Young og nogle faa Andre i Lejren vendte tilbage til Nauvoo den 18de Februar og forbleve der til den fölgende Söndag for at prædike til og opmuntre dem, som bleve tilbage i Byen. Under Forsamlingen indtraf det Uheld, at Templets Gulv sank en Smule med en bragende Lyd, hvilket foraarsagede Bestyrtelse iblandt de Forsamlede, og to Mænd — Apostater —, som vare i Forsamlingen, bleve saa betagne af Frygt, at de virkelig hoppede ud af Vinduet, hvilket medförte, at den ene brækkede sit Ben og den anden sin Arm,

foruden at de ogsaa knuste Vinduesruden ved deres overilede Flugt. Præsident Young sögte forgjæves at berolige Folket ved at forklare dem Grunden til den opstaaede Allarm og sluttede tilsidst Mödet, som skulde fortsættes i den nærliggende Lund, omendskjöndt Sneen bedækkede Jorden indtil en Fods Dybde.

Uagtet strænge Ordrer vare givne de Hellige af Authoriteterne om at forsyne sig med et tilstrækkeligt Forraad Levnetsmidler, för de toge afsted, viste det sig dog, at Mange af dem, der havde lejret sig ved Sugar Creek, vare blottede for Föde, idet de kun havde forsynet sig med det Tilstrækkelige for nogle faa Dage. Præsident Young og Andre i Lejren, som havde taget afsted med et bedre Forraad af Levnetsmidler og Föde til deres Dyr, delte med dem, som vare i Nöd, og Bestræbelser bleve gjorte af mange af Brödrene for at erholde Arbejde i Iowa, hvilket ogsaa lykkedes for Mange. Noget Arbejde med at hugge Tömmer og afskalle Korn erholdtes, ved hvilket de Hellige fik nogle Midler til Hjælp paa Rejsen.

Den 28de Februar blev en Ansögning sendt til Guvernören i Iowa af Kirkens Authoriteter, anraabende om hans Beskyttelse og Indflydelse til Gunst for de Hellige, medens de vare paa Rejsen til et fjærnt Land, eller medens de opholdt sig i Territoriet for ved Arbejde at lægge sig Noget til Side til Rejsens Udstyr, eller i at saae og höste enten paa lejet eller uoptaget Land, hvis Nödvendigheden skulde byde dem at gjöre dette.

I Löbet af Februar Maaned ankom der næsten hver Dag Familier fra Illinois til Lejren ved Sugar Creek. Folkets Lidelser paa Rejsen, ja endog efter at de vare ankomne til Lejren, vare store, da Kulden var overordentlig stræng næsten hele Tiden, og de Hellige vare kun slet forsynede med Klæder.

ELLEVTE KAPITEL.

Lejren fortsætter Rejsen vestpaa fra Sugar Creek.—Apostaten J. J. Strang bortleder et Parti.—Samtale mellem Luke Johnson og John E. Page.—Lejren gjennemgaar store Besværligheder.—En syg Hest helbredes.—Biskop Millers og Andres Opsætsighed.—Nogle slette Personer gjöre sig skyldige i Bedrageri.—Lejren organiseres mere fuldstændigt.—Garden Grove anlægges.

Den 1ste Marts paabegyndte atter de, der havde lejret sig ved Sugar Creek, sin Rejse i nordvestlig Retning. De maatte udstaa mange Besværligheder undervejs, da Vejene vare meget slette og Oxerne for faa til den svære Last. Ved Afrejsen vare de kun delvis organiserede i Kompagnier. Efter at have rejst nogle faa Dage blev Præsident Young valgt til Leder for Lejren, og han skred til at organisere dem paa en saadan Maade, at de vare i Stand til at kunne rejse behageligt. Pionererne bleve beskikkede til at rejse foran og berede Vejen for de Andre, som fulgte efter i Orden, under Vejledning af deres forskjellige Afdelingsledere.

I Nauvoo fortsatte man med at gjöre Forberedelser til Rejsen Arbejdet paa Templet blev ogsaa fortsat, og de Helliges största Bekymring syntes at være for at fuldföre Bygningen saa hurtig som muligt og i at ruste sig til Rejsen. Der var en hel Del Apostater, som sögte at gjöre Alt, hvad der stod i deres Magt, for at vække Splittelse, men deres Indflydelse var kun ringe.

De Hellige vare i Almindelighed enige i at söge at udföre de Raad, som bleve dem givne af Præsident Young förend Afrejsen. Et helt Antal Mænd, som tidligere havde været fremragende Medlemmer af Kirken og som havde vendt sig bort formedelst Overtrædelse, stræbte nu at bevirke Adskillelse. John E. Page, tidligere en af de tolv Apostle, var meget haard i sin Dom om Kirkens Authoriteter, og raadede Folket i Nauvoo i en offentlig Tale til at antage J. J. Strang, en anden Apostat, til deres Leder. Det var lykkedes Strang at samle et Antal Tilhængere, og virkelig var en vis Klasse af Personer, som havde været Medlemmer af Kirken og som ikke besadde Guds Aand, strax rede til at lytte til og tro de falske Lærdomme, som bleve fremsatte af Personer, der foregave at have faaet Aabenbaring fra Herren om at lede dem. Til Oplysning herom kunne vi meddele, at omtrent paa den Tid skrev en Mand ved Navn C. W. Wandell en Artikel,

som han udgav for at være en Aabenbaring fra Herren til J. J. Strang og sendte den til en af hans Tilhængere for at se, hvilken Virkning det vilde have iblandt dem. Denne Mand læste den i en offentlig Forsamling og afgav sit Vidnesbyrd om, at han vidste, den var fra Herren, og den blev strax antaget af de Andre som en dirikte Aabenbaring fra Gud; men da Wandell saa', hvor stor Tiltro den erholdt, underrettede han dem om, at han selv var Forfatteren deraf, at Strang aldrig havde set den, og at Herren Intet havde at gjöre med den.

Dette Wandells Bedrageri var meget dadelværdigt. Hans Forsög paa at bedrage Folket ved den falske Brug af Herrens Navn var syndigt og gudsbespotteligt. Han tabte selv kort efter Herrens Aand og faldt i Mörke, og uagtet han nogle Aar derefter atter fornyede sine Pagter og gik paa Mission, tabte han igjen sin Stilling og var, da vi sidst hörte om ham, en Modstander af Kirken.

Luke Johnson, tidligere en af de tolv Apostle, som for en Tid havde været udelukt af Kirken, bekjendte omtrent paa den Tid sine Fejl i en offentlig Forsamling i Nauvoo og udtalte sit Önske om atter at forene sig med Kirken og drage ud med dem i Örkenen. Han fornyede fölgelig sine Pagter og forblev et Medlem af Kirken indtil sin Död, der indtraf i Utah Territorium. Luke Johnson var bleven valgt til en af de Tolv, da dette Kvorum först blev organiseret i Kirtland, Ohio. Han faldt siden i Mörke og blev udelukt af Kirken. John E. Page blev valgt til Apostel i hans Sted. Da Luke kom til Nauvoo for at gjöre Tilstaaelse og atter forene sig med Kirken, fik han höre, at Page var der. Dog vidste han ikke, at han havde apostaseret. Han havde isinde, eftersom Page var bleven ordineret i hans Sted, at ville besöge ham og have en Samtale med ham. Page gjenkiendte ham imidlertid ikke. „Hvorledes, kjender De mig ikke?“ sagde Luke. „Nej,“ var Pages Svar. „De er min Efterfölger i Embedet,“ vedblev Luke, „og jeg kommer for at affordre Dem Regnskab for dets Forvaltning.“ Page rödmede og sænkede Hovedet. Luke Johnsons Hensigt var kun at have en uskyldig Spög med ham; men i Stedet for en Spög, viste det sig at være den værste Straf for Page, saa meget mere, da Luke var uvidende om Pages virkelige Stilling.

De Hellige vare udsatte for mange Farer, medens de laa i Lejr ved Sugar Creek og senere, medens de rejste der fra i en vestlig Retning, efter at Foraaret var indtraadt. De vare mangelfuldt klædte, Vognene vare kun for en Del bedækkede, og Mange havde ingen Telte; tilmed var Föden knap for Enkelte. Deres Stilling var i mange Tilfælde frygtelig. Kulden havde været saa stræng, medens de vare lejrede ved Sugar Creek, at Mississippi-Floden var fuldstændig tilfrossen; de vare ligeledes udsatte for strænge Vinde og for Sne, og senere, da

Vinteren ophörte, bleve de ofte gjennemblödte af Regnen, som ösede ned i Strömme og gjennemvædede Jordbunden i den Grad, at Rejsen fremad blev temmelig besværliggjort baade for Mennesker og Dyr, og Telte bleve ofte opslaaede i Mudderet, da der intet tört Sted fandtes. Disse Gjenvordigheder vilde have været utaalelige for et Folk, som ikke havde udstaaet saa mange Lidelser som de Hellige. Men de havde lidt saa meget under de Ugudeliges Hænder, at de vare glade ved at komme bort fra dem under alle Omstændigheder. Pöbelen havde dræbt deres elskede Profet og deres Patriark og mange af deres Brödre; de havde opbrændt deres Huse og anden Ejendom, havde plaget og besværet dem paa alle mulige Maader og havde stadig sögt at borttage Apostlenes og andre af Guds Tjeneres Liv. De vilde ikke tillade de Hellige at leve i Fred og tilbede deres Gud overensstemmende med hans Befalinger. Omendskjöndt Nauvoo og det omliggende Land var opfyldt af rige Landejendomme og skjönne og behagelige Hjem, havde det dog ingen Tiltrækning for de Hellige, som elskede deres Religion over alt Andet; de forlode derfor med Glæde alle deres behagelige Steder og droge ud i Örken. Al den Træthed, Udmattelse og Möjsommelighed, de maatte udholde, blev formildet ved den rolige, uforstyrrede Dyrkelse af Herren. Fred herskede i deres Barm, i deres Telte, Vogne og i Lejren, og de vare lykkelige. Herren gav dem Styrke i Forhold til deres Prövelser; han udgöd sin Aand over dem, og Örkenen syntes ikke at have noget Skrækkende ved sig. Glade og tilfredse droge de videre, stolende paa, at Gud vilde före dem til et Land, hvor de vilde være langt mere fjærnede fra deres forrige Fjender, og hvor de kunde bo i Fred og Sikkerhed.

Uagtet Alt, hvad de maatte taale og gjennemgaa, var Folket dog i Almindelighed ved godt Helbred; kun faa Dödstilfælde indtraf. Det blev dog Ældste Orson Spencers tunge Lod at miste sin elskede Livsledsagerinde, sin Ungdoms Hustru og sine Börns Moder. Edwin Little, en Nevö af Præsident Young, blev ligeledes kaldt bort. Han blev angrebet af Lungebetændelse og döde ved Sugar Creek.

En Omstændighed indtraf, efter at Lejren havde naaet Richardsons Point, hvilket maaske vil være af Interesse for vore Læsere. En af Brödrene forlod Lejren for at gaa tilbage og hente et Læs Flyttegods for en af de Hellige. Efter at have taget afsted, blev en af hans Heste syg, og han maatte standse. Han og en af Brödrene, som var med ham, blev tilskyndet til at lægge Hænder paa den. De gjorde det, og Hesten kom sig öjeblikkelig. Efter at have rejst omtrent to Mile, blev Hesten atter angreben, og det mere heftig end för. De forsögte at give den Medicin, men kunde ikke faa den til at tage deraf. Den laa aldeles som död. En af Brödrene troede dog, at der endnu var Liv i den og besluttede at lægge sine Hænder paa den. Nogle a

de Tilstedeværende betvivlede det Sömmelige i at lægge Hænder paa et Dyr; de troede næppe, det var rigtigt. Ejeren af Hesten citerede Profeten Joels Udsagn om, at i de sidste Dage vilde Herren udgyde sin Aand over alt Kjöd. Dette tilfredsstillede dem, og sex af dem lagde deres Hænder paa Hesten, bade for dens Helbredelse og böd den onde Indflydelse, hvorunder den led, at vige. Hesten rullede sig derpaa et Par Gange, sprang op og var snart atter frisk. Den næste Morgen blev den igjen ifört Seletöjet, hjalp til med at trække et stort Læs og arbejdede ligesaa godt som tidligere. Dette var paa en Tid da en Hest var meget nödvendig; Folket havde ingen tilovers og ingen Penge til at kjöbe flere; Brödrene fölte uden Tvivl, at de vare i Forlegenhed; de övede derfor stor Tro, og Hesten blev helbredet.

Ingen uden de, der ere bekjendte med Omstændighederne, hvorunder Folket var stillet för og efter de forlode Nauvoo, kan forestille sig de Vanskeligheder, som Præsident Young og hans Brödre af de Tolv havde at gjennemgaa ved at lede Folket ud i Örkenen. Hans Ansvar var naturligvis langt större end alle de Andres tilsammen, thi han var Lederen. Alle sögte Raad og Vejledning hos ham. Om Nogen var i Nöd, henvendte man sig til ham om Hjælp. Hvis der opstod Vanskeligheder, maatte han se at bilægge dem. Byrden og Ledelsen af Lejrens Anliggender paahvilede ham, og der krævedes stadig Paapassenhed for at kunne opretholde en god Orden i Lejren; ligeledes fordredes der Indsigt i at ordne Alting passende for Rejsen og lede Mændenes Arbejde paa den heldigste Maade. Lad os fremsætte nogle faa Exempler, saa at man kan danne sig et Begreb om Beskaffenheden af det Ansvar, som i de Dage paahvilede Præsident Young.

Hundreder af Mænd forlode Nauvoo og satte over Floden omtrent paa samme Tid som Apostlene. Mange af dem havde kun meget lidt Levnetsmidler med, hvortil kom, at Trækdyrene og Vognene, som de förte med sig, kun vare tilvejebragte i den Hensigt at hjælpe de ledende Mænd at flytte og medtage Kirkens Ejendele. Der tilbragtes tre Uger i Lejr ved Sugar Creek, indtil Kjörebefordringer kunde tilvejebringes til at transportere de offentlige Ejendele, som skulde sendes med det ledende Kompagni, uagtet der endnu laa 50 Kjörebefordringer, belæssede med Familier, som godt kunde have ventet indtil de selv havde kunnet forskaffe sig et Rejseudstyr. Medens Præsident Young og de andre Apostle vare der, viste det sig, at otte hundrede Mennesker i Lejren næppe vare forsynede med Levnetsmidler til fjorten Dage. Lejren var ikke mere end 150 Mile (eng.) fra Nauvoo, da Præsident Young, som var tagen ud med et Aars Proviant til sin Familie, havde uddelt det Hele. De andre Apostle vare i den samme Stilling. Dette gav Anledning til vedvarende Forlegenhed og Besvær-

ligheder. De Mænd, som burde have været fri for saadanne Byrder for at kunne fortsætte Rejsen i den Hensigt at finde et Hjem til de Hellige, bleve holdte tilbage. Det syntes som om Folket var fast besluttet paa ikke at ville lade dem fortsætte Rejsen. De besværliggjorde ikke alene deres Bevægelser ved at forlange Hjælp og selv benytte Trækdyrene, som skulde have været anvendte til at hjælpe dem paa Rejsen, men de övede Tro paa, at de tolv Apostle ikke skulde komme langt foran dem. Ogsaa i Nauvoo var der Hundreder, som stadig bade og bönfaldte Herren om, at de maatte blive i Stand til at naa Lejren. Alt dette forsinkede Rejsen, og Lejren bevægede sig saa sagte fremad, at da Præsident Heber C. Kimball en Gang talte om denne Gjenstand, bemærkede han, at det vilde tage flere Aar inden man naaede Bjærgene.

Men medens det Omtalte havde Besværligheder og Forviklinger til Fölge var der andre Onder, som endnu vare af en mere pinlig Natur. Der fandtes nemlig Mænd i Lejren, som ikke vilde lade sig styre eller lede. En af disse var en fremragende Mand, som i Stedet for at foraarsage Besværlighed skulde have sögt at afværge den. Biskop George Miller var nemlig uregjerlig, han vilde slet ikke efterkomme Ordre eller lade sig kontrollere. Præsident Young maatte til Slutning sige ham, at han vilde blive forbudt Adgang til Lejren, i Fald han ikke omvendte sig. Dette syntes at have nogen Virkning paa ham for en Tid; dog viste det sig, at det kun var midlertidigt. Han vedblev at udvise en Tilböjelighed til at ville handle paa egen Haand og til at rejse naar og hvor det behagede ham. Naar et Menneske er i Besiddelse af en saadan Aand som den, han havde, er det let for en Guds Tjener at forudse, hvad Udfaldet vil blive. Præsident Young bemærkede ved en vis Lejlighed, at Biskop Miller sögte at rejse foran og adskille sig fra sine Brödre, men i dette hans Forsög skulde det ikke gaa ham heldigt. Han vilde snart blive stillet i Forlegenhed, sagde han, og bede ham (Brigham) og Lejren om Hjælp. Denne Forudsigelse gik bogstavelig i Opfyldelse ikke mange Maaneder efter. Han selv og Selskab kom i saa ubehagelige Omstændigheder ved deres Dragen i Forvejen, at man maatte sende dem Hjælp. Inden et Aar var omme apostaserede han ligefrem, forlod de Helliges Lejr og drog til Texas, hvor Lyman Wight, tidligere en af de Tolv, var tagen hen. Han forblev dog ikke længe dersteds, da han en Tid efter forenede sig med Apostaten Strang. Kort efter döde han.

Der vare Andre foruden ham, hvis Opförsel var i höjeste Grad smertelig for Herrens Tjenere. Der fandtes saaledes enkelte Mænd i nogle af Kompagnierne, som, naar Lejlighed gaves, sögte at bringe falske Penge i Cirkulation blandt Folket. Dette bragte Vanære over hele Lejren, thi naar en Mand, som kalder sig en Sidste-Dages Hel-

lig eller „Mormon", begaar en slet eller ond Handling, er det i Almindelighed ikke ham alene, der bliver dadlet, men det bliver som oftest tilregnet hele Folket. En Dag, da Præsident Young og Kimball stode og talte sammen ved den Sidstes Telt, hörte de nogle stærke Raab fra en noget i Frastand liggende Lejr. De ilede strax til Stedet og fandt, at Hovedmanden for Lejren var oppe at skjændes med tre andre Personer om nogen Ejendom. Det viste sig, at denne Mand havde ladet en af disse Andre faa nogle falske Penge, hvormed han skulde kjöbe Ejendom og saa dele Udbyttet sammen. Manden, hvem disse Penge vare givne, havde ikke betalt ham den Andel, hvorom de vare blevne enige, hvilket havde givet Anledning til Trætten.

Ethvert ærligt Menneske vil let kunne forstaa, hvor afskyelig og modbydelig en saadan Fremgangsmaade maatte være for saadanne Mænd som Præsident Young og Kimball. Förstnævnte irettesatte dem skarpt for deres Opförsel og sagde til Hovedmanden, at han ikke kunde styre sig selv, sin Familie eller et Kompagni, og at medmindre han omvendte sig og ophörte med sin Uredelighed, vilde Herrens Haand være imod ham og enhver Anden, som nedlod sig til en saadan Slethed. Hans Ord gik bogstavelig i Opfyldelse. Han og hele hans Familie bleve Apostater og ærelöse Folk; man kunde tydelig se, at Herrens Haand var imod dem. Den Mand, til hvem han ogsaa gav de falske Penge til Udstedelse, tabte ligeledes sin Stilling i Kirken og faldt fra.

Der fandtes ligeledes Mænd, som bröde Sabbaten og viste Ligegyldighed i at opfylde deres Pligter. Andre vare egenkjærlige og bröde sig ikke om deres Medbrödres Rettigheder. Vi ville anföre et Exempel for at tydeliggjöre dette. En af Brödrene, som var bleven beskikket til at indkjöbe Korn, af hvilket der fandtes kun ganske lidt i Lejren, tilkjöbte sig en betydelig Mængde for tyve Cents pr. Bushel, hvilket skulde betales i Fjær. Man vil uden Tvivl synes, at Fjær var et besynderligt Betalingsmiddel, og om ikke dette blev nærmere forklaret, vilde man undre sig over, hvor fra man fik Fjær i Lejren til at kjöbe Korn for. Men dette var af de Fjærsenge som de Hellige skilte sig af med for at faa Foder til deres Dyr og, i visse Tilfælde, Föde til dem selv. De solgte ikke alene deres Fjærsenge, men ogsaa deres Pottemagervarer, Kjökkentöj, Husgeraad og saadanne Ting, som de muligvis kunde undvære. De syntes, de vare blottede nok for saadanne Nödvendighedsgjenstande da de forlode Nauvoo, men da de bleve mere og mere vante til Gjenvordigheder, vare de villige til at afstaa de Gjenstande, som de under andre Omstændigheder ellers vilde have anset for uundværlige. Dette gjorde de formedelst den Kjærlighed, de havde til Jesu Kristi Evangelium, og de, som virkelig vare besjælede af denne Hengivenheds Aand, glædede sig og vare lykkelige over at gjöre Opofrelser.

Efter at have forklaret, hvorledes Broder Howard Egan kunde have Fjær til at kjöbe Korn for, ville vi vende tilbage til det Tilfælde, vi stode i Begreb med at omtale. Strax efter at han var bleven enig med Sælgeren om Prisen paa Kornet, kom en anden Broder frem og tilböd den Fremmede fem og tyve Cents pr. Bushel i kontant Betaling. Et saadant Tilbud vilde være for fristende for Mange til at afslaa; fölgelig modtoges Tilbudet, og den Mand, som tilböd fem og tyve Cents kontant pr. Bushel, erholdt derfor Kornet.

Man vil kunne forstaa af disse faa anförte Exempler, hvor megen Möje og Besvær de ledende Mænd, i Særdeleshed Præsident Young, havde. Folket var et godt Folk, det bedste, man kunde finde i Verden, thi de vare villige til at forlade deres Hjem og tage ud i en ukjendt Örken for deres Religions Skyld; men de havde mange Svagheder, de vare uerfarne, og Mange vare uvidende. Det Arbejde og Ansvar, som paahvilede Præsident Young, var saa stort, at han svandt betydelig ind i legemlig Henseende; hans Frakke, som da han forlod Nauvoo, næppe sluttede sig helt til om ham, var allerede i Maj Maaned tolv Tommer for vid! Han böd Folket at være mere forenede i aandelig Henseende og ikke at bede paa en saadan Maade, at deres Tro virkede imod Lejrens stadige Fremrykning. Hvis en Forandring ikke fandt Sted, fölte han, at han vilde blive bragt ned i sin Grav. Han bemærkede for en offentlig Forsamling, at han næppe kunde afholde sig fra at lægge sig ned og hvile, indtil Opstandelsens herlige Dag kom.

Hvor lidt kjende mange unge Mænd og Personer, som komme her til fra de forskjellige Nationer, til de Besværligheder og Vanskeligheder, som Guds Tjenere og Folk maatte gjennemgaa i de Dage. Ingen, som er bekjendt med Folkets Stilling paa hin Tid, eller som har læst Beskrivelsen over de Helliges Rejse, vil nogensinde klage over de Omstændigheder, som nu omgive Folket i Bjærgenes Dale, medmindre han slet ikke besidder Guds Aand.

Indtil Slutningen af Marts Maaned var Organisationen af Lejren meget ufuldkommen. Paa den Tid da det blev bestemt, at de Hellige skulde flytte fra Nauvoo, bleve omtrent 25 Mænd udvalgte og kaldte til Kaptejner over Hundreder. Disses særskilte Forretning var hver at udvælge et hundrede Familier og se til, at de bleve tilstrækkelig udrustede for en Rejse over Klippebjærgene. Efter at Kaptejnerne over Hundreder vare blevne valgte, havde de igjen til at vælge deres egne Kaptejner over Halvtreds og over Ti samt Skrivere etc.

De af disse Kompagnier, som vare færdige, begyndte at forlade Nauvoo til den bestemte Tid. Broder Charles Shumway var den Förste, som satte over Mississippi-Floden, hvilket skete den 4de Februar 1846. Andre fulgte Dag efter Dag og Nat efter Nat, og

en Lejr dannedes paa Bredden af Floden og siden efter ved Sugar Creek. Efter Præsident Youngs og de tolv Apostles Ankomst dertil foretoges en delvis Organisation. Mere fuldkomment blev dette udfört, da Lejren naaede Richardsons Point. Men saa mange, som rejste med Lejren i den Hensigt at yde Hjælp for en liden Tid, vendte tilbage til Nauvoo, og de forskjellige Divisioner vare saa langt fjærnede fra hverandre formedelst Storme, slette Veje og andre Omstændigheder, at det var umuligt at indföre en fuldkommen Organisation for de förste faa Uger.

Den 27de Marts, da et Raad blev sammenkaldt i den Hensigt at faa indfört en bedre Organisation, bleve Kaptejnerne for Halvtreds udvalgte af Brigham Young, der selv blev valgt til Kaptejn for det förste Kompagni af Halvtreds, Ældste Heber C. Kimball for det andet, Ældste P. P. Pratt for det tredie, Peter Haws for det fjerde, Ældste John Taylor for det femte og Biskop George Miller for det sjette.

Præsident Young blev enstemmig kaaret til Præsident over hele Israels Lejr. Broder Ezra T. Benson blev valgt til Kaptejn over det förste Hundrede, Broder John Smith over det andet Hundrede og Broder Samuel Bent over det tredie Hundrede. De valgte Kaptejner over Halvtreds vare: Albert P. Rockvood, Stephen Markham, John Harwey, Howard Egan, Charles C. Rich og John Crisman. Disse indtoge de forrige Kaptejners Pladser, som igjen bleve forfremmede til Præsidenter over deres Afdelinger af Halvtreds, med Undtagelse af det förste Hundrede, der blev udsat indtil videre Overvejelse.

Foruden Kaptejnerne blev en Skriver beskikket for hele Lejren, nemlig Broder William Clayton, og tillige en Skriver for hvert Kompagni af de Halvtreds, hvilke vare: John D. Lee, John Pack, George Hales, Lorenzo Snow, John Oakley og Asahel A. Lathrop. Ældste Willard Richards blev opholdt som Kirkens og Lejrens Historieskriver.

Der blev ligeledes beskikket en Handelskommissær for hvert Halvtreds. Denne Embedsmands Pligter var at raadföre sig med de Andre, komme overens om Betingelser og Priser etc. ved Indkjöbet af Korn, Foder, Levnetsmidler og saadanne Ting, som vare nödvendige i deres respektive Kompagnier. Deres Navne vare: Henry G. Sherwood — som ogsaa var Hovedkommissær for hele Lejren — David D. Yearsley, William H. Edwards, Peter Haws, Samuel Gully og Joseph Warthen.

En Uddelingskommissær blev ligeledes beskikket for hvert Halvtreds. Deres Navne vare: Charles Kennedy, Jedediah M. Grant, Nathan Tanner, Orson B. Adams, James Allred og Isaac Allred. Disse Embedsmænds Pligter vare at foretage en retfærdig Uddeling af Korn, Levnetsmidler og saadanne Ting, som vare nödvendige til Lejrens Forsyning.

Denne Ordning af Lejren förte til en mere systematisk Rejsemethode. Kompagnierne kunde paa denne Maade bedre ledes. Embedsmændene forstode deres Pligter og gave i Almindelighed Agt paa dem; Medlemmerne af de forskjellige Kompagnier havde paa den Tid lært Nödvendigheden af at vise Lydighed og stræng Opmærksomhed til Orden. Præsident Young sagde de Nærværende ved en Raadsforsamling, som holdtes en Tid derefter, at de havde valgt en Fremgangsmaade, som vilde lede til Frelse, ikke alene for hin Lejr, men ogsaa for de Hellige, som endnu vare tilbage. Han sagde, at han ikke troede, at der nogensinde havde været en Samling af Mænd og Kvinder siden Enoks Dage, som havde fremfört saa lidet Klage under saa ubehagelige Omstændigheder. Han troede, at Herren var tilfreds med Störstedelen af Israels Lejr, uagtet nogle Ting havde været gjorte, som ikke vare rigtige. Han udkastede ligeledes en Plan til Anlæggelsen af Settlementer paa Vejen, hvor de Hellige, som kom bagefter og ikke havde Midler nok til Rejsens Fortsættelse, kunde standse og fornye deres Finanser, samt erholde hvad de maatte behöve for at kunne fortsætte deres Rejse til Bjærgene.

Den Plan, som Præsident Young foreslog, var, at Israels Lejr skulde rykke videre frem til et Sted ved Grand River, hvor de kunde opslaa deres Telte paa en stor Landstrækning, bygge en Del Blokhuse, plöje noget Land, saae Korn og paa denne Maade tilbringe Tiden, indtil Vejret havde forbedret sig, da man saa kunde udvælge Mænd og Familier til at varetage de gjorte Forbedringer, medens Resten af Lejren rykkede videre frem mod Vest. Han foreslog ligeledes at sende Mænd tilbage fra Grand River for at udfinde en ny og bedre Vej, saa at de Kompagnier, som kom efter fra Nauvoo, maatte undgaa de slette Veje, Bække og Settlementer, giennem hvilke den ledende Lejr havde rejst. Settlementet ved Grand River kunde være et Stoppested for dem, som ikke havde Midler nok til at fortsætte deres Rejse.

De Hellige forlode Nauvoo i Februar, fra hvilken Tid indtil den 19de April ingen Forsamlinger under aaben Himmel havde været afholdte. Vejret havde været for strængt for Afholdelsen af saadanne Forsamlinger. Paa hin Dag derimod, den 19de, som var en Söndag, blev en Forsamling sammenkaldt, og de Hellige glædede sig meget over Lejligheden til endnu en Gang at kunne forsamles, selv under aaben Himmel. Vejret var imidlertid saa ugunstigt, at Præsident Young havde god Grund til at foreslaa, at man skulde tilbringe Tiden ved Grand River indtil det blev noget bedre. Den 10de Maj var den förste Söndag, siden de forlode Nauvoo, som var aldeles fri for Uvejr.

Den 24de April blev et Sted ved Grand River udvalgt til et Settle-

ment og fik Navnet Garden Grove. Ved et Raad som blev holdt to Dage derefter, viste det sig, at der fandtes 359 arbejdsföre Mænd i Lejren, foruden Handelskommissærer og Kvæghyrder. Af disse blev et Hundrede valgt til at lave Gjærdestokke, under Ledelse af C. C. Rich, James Pace, Lewis D. Wilson og Stephen Markham. Ti bleve satte til under James Allred at rejse Gjærder, otte og fyrretyve under Fader John Smith til at bygge Huse, tolv under Jacob Peart til at grave Brönde og ti under A. P. Rockwood til at bygge Broer. De Övrige bleve under Ledelse af Daniel Spencer satte til at rydde Land, plöje, saae og plante. Der var intet Sted for Dovne at være. Lejren var lig en Bikube, Alle vare beskjæftigede, og tilmed fölte Folket sig lykkelig og tilfreds. Præsident Young var selv opfyldt af Iver og Nidkjærhed, og hans Exempel virkede paa de Övrige. Da Vejret var blevet mere gunstigt holdtes ofte Forsamlinger, hvori Folket blev belært og opmuntret. I en Forsamling ved Garden Grove fortalte Præsident Young de Hellige, at Nogle havde vendt tilbage, og maaske Flere vilde, men han nærede bedre Forhaabninger om dem. Han sagde: „Vi ere dragne ud for at finde et Land og et Hvilested, hvor vi i Fred kunne tjene Herren. Vi ville forlade Nogle her, da de ikke for Nærværende kunne gaa videre. De kunne opholde sig her og rekrutere sig, og efterhaanden pakke sammen og komme efter, medens vi gaa lidt videre for at udstrække Snorene og opbygge nogle flere Staver; saaledes ville vi vedblive, indtil vi kunne samle alle de Hellige og bringe dem til et Sted, hvor vi kunne bygge Herrens Hus i Bjærgenes Toppe."

I den samme Forsamling sagde han: „Jeg véd, at dersom dette Folk vil være forenet og lytte til vore Raad, vil Herren give dem ethvert af deres Hjærtes Önsker. Jorden er Herrens og Fylden deraf, og han har til Hensigt, at de Hellige skulle besidde den, saa snart som de ere i Stand til at taale Velstand."

Disse Ord ere hidtil nöjagtig blevne opfyldte. Uagtet de mange Svagheder, som Folket havde gjort sig skyldig i, har Gud altid været villig til at tilgive dem, naar de have omvendt sig, og han har opfyldt ethvert retfærdig næret Önske. Han har ogsaa ladet Alting lykkes for dem og gjort dem rige, samt givet dem en Forsmag paa de Velsignelser, han har i Forbehold for dem, om de ville være trofaste.

Medens man var i Færd med at anlægge et Settlement og berede et Stoppested for de Hellige, som af Mangel paa Midler ikke kunde drage videre frem paa deres Rejse, glemte ikke Præsident Young og hans Brödre af de tolv Apostle, hvad de havde at gjöre for at udfinde et endeligt Hvilested. I Garden Grove lod Præsident Young en Undersögelse foretage for at komme til Kundskab om der gaves Midler nok i Lejren til at udruste et hundrede unge Mænd til at gaa

over Klippebjærgene for at faa en Del Sæd nedlagt i Jorden. Dette syntes stadig at hvile paa hans Sind, og omendskjöndt der ikke i hint Aar blev noget af med Udrustningen af dette Kompagni Pionerer af forskjellige Grunde, som vi nærmere ville forklare, efterhaanden som vi skride frem med denne Historie, tabte Præsident Young dog ikke dette af Sigte for en eneste Stund; men alle hans Planer og Bevægelser vare afpassede derefter. I Garden Grove udfærdigede han en Liste over Gjenstande, som behövedes for Ekviperingen. Hver Mand skulde have 250 Pund Mel og andre nödvendige Födevarer i Forhold dertil; hver fire Personer skulde have en Vogn, fire Oxer eller Muldyr og en Ko.

Præsident Young sagde de Hellige i en offentlig Forsamling, idet han talte desangaaende: „Havde Brödrene, da Flytningen mod Vest blev paabegyndt i Nauvoo, underkastet sig vore (de tolv Apostles) Raad, bragt frem deres Befordringsmidler og Andet, og bemyndiget mig til at gjöre med dem, som Herrens Aand og Visdom dikterede, kunde vi have udvalgt et Kompagni Mænd, som ikke vare bebyrdede med store Familier, og sendt dem over Bjærgene for at plöje og saae samt bygge Huse, saa kunde de Övrige have kommet efter, begyndende med Præstedömmet. Indsamlingen kunde, samtidig med at man byggede og plantede, saaledes have bleven fortsat Aar efter Aar. Hvis man havde gaaet frem paa denne Maade, vilde Ingen have lidt Mangel paa Bröd, eller været uden de nödvendige Klæder; men Alle vilde have havt Nok i enhver Retning, ifölge den Almægtiges Bestemmelse. Men i Stedet for at tage denne Fremgangsmaade have de Hellige hele Tiden trængt paa os, og have fuldstændig bundet vore Hænder ved stadig at bede: Lad os ikke blive tilbage. Hvor som helst I gaa, önske vi at gaa, og vi ville være med Eder. Saaledes have vi været bundne paa Hænder og Födder, hvilket har foraarsaget vor Forhaling indtil nærværende Tid; og nu bede Hundreder i Nauvoo stadig og bönfalde Herren om, at de maa indhente os og komme med os. Saaledes er det ogsaa med de Hellige her. De ere bange for at lade os gaa videre og lade dem blive tilbage, forglemmende, at de have lovet at hjælpe de Fattige afsted ved at opofre deres Midler.

Ældste Samuel Bent blev beskikket til at præsidere i Garden Grove, og Ældsterne Aaron Johnson og David Fullmer bleve beskikkede til hans Raadgivere. Det blev ligeledes bestemt, at enhver Mand, som forblev der, skulde have sit Land overdraget til sig af Præsidentskabet i Forhold til Störrelsen af hans Familie. Mænd bleve ogsaa udsendte for at finde et andet Sted, hvor de kunde anlægge et Settlement, og den 13de Maj drog Præsident Young og mange Andre ud fra Garden Grove i den Hensigt. För de forlode dette Sted, overgaves Præsident Samuel Bent et Brev, som indeholdt en Del Instruxer

til ham. Land var blevet indhegnet af de Kompagnier, som vare i Færd med at gaa videre mod Vest. Dette skulde han dele imellem dem, som vare tilbage, og ikke lade Nogen besidde Land, som man ikke dyrkede. Han blev ligeledes tilsagt at se til, at Afgröden blev sikret og taget Vare paa og lære de Hellige Tiende-Loven, at modtage deres Tiende og bruge den til Gavn for de Fattige og Syge.

TOLVTE KAPITEL.

Lejrens Ankomst til Mount Pisgah og Missouri-Floden.—Et Uddrag af en Aabenbaring.—Templet i Nauvoo fuldföres og indvies.—En Færgebaad bygges og Lejrens Hovedstyrke tager over Missouri-Floden.—Kaptejn J. Allens Ankomst til Lejren.—„Cirkulære til Mormonerne".—Mormonbatallionen tilvejebringes, mönstres og marscherer til Fort Leavenworth.—Præsident Youngs Forudsigelse og sammes Opfyldelse.—Vigtige Instruxer til Soldaterne osv.

Den 18de Maj naaede Præsident Young og nogle af Apostlene den mellemste Arm af Grand River. Her fandt de Broder Parley P. Pratt i Lejr.

Efter at have passeret Broen, som det ledende Kompagni havde bygget over Floden, bestege de en Höj og fandt der en Masse graa Granit, som havde Udseende af et gammelt Alter, hvis Dele vare omspredte i forskjellige Retninger, som om det var bevirket ved en Ildebrand. Denne Granitmasse var saa meget mere mærkværdig fordi der ingen Klippe var at se i hele Omegnen. Broder Parley havde kaldt dette Sted Mount Pisgah, og det Settlement, som blev anlagt der, bar dette Navn, og er endnu, saa vidt vi vide, kjendt under dette Navn. Lejren var nu i Pottawattamie-Indianernes Land, og de bleve af og til sete af Folket.

Den 2den Juni forlod Præsident Young Mount Pisgah for at fortsætte sin Rejse med Lejren mod Vest. Indtil den Dag havde han og Apostlene været optagne med at give Raad og lede de Helliges Arbejde i at anlægge et Settlement. Raad og Möder bleve holdte, hvori det blev bestemt, at de tolv Apostle og Biskop Whitney skulde medtage Optegnelserne og andre af Kirkens Ejendele og fortsætte Rejsen vestover. De, som ikke havde tilstrækkelig Udrustning til at drage videre frem, bleve raadede til at forblive der. Agerdyrkningsland blev udvalgt, og man forenede sig om at opbryde og indhegne det samt lægge Sæd i Jorden. De, som stode i Begreb med at tage videre

afsted, delte disse Arbejder med dem, som forbleve. Omendskjöndt Egenkjærligheden ikke ganske var overvunden, var der dog en almindelig Tilböjelighed iblandt de trofaste Hellige til at ville hjælpe hverandre og arbejde for hverandres Gode. Det var en Opofrelsens Dag. Mange havde forladt værdifulde Ejendomme, og Alle, endog de Fattigste, havde forladt Noget, og vare med Glæde tagne ud i Örkenen for at möde dens Rædsler og udholde dens Möje og Besværligheder, uden at vide, hvor de skulde vandre hen; kun dette vidste de, at Gud gjennem sine Tjenere vilde lede dem til et passende Land, og alt dette havde de gjort for Evangeliets Skyld, De havde besluttet at tjene Gud og holde alle hans Befalinger, og da ugudelige Mennesker ikke vilde tillade dem at gjöre dette i Nauvoo og omliggende Land, vare de villige til at gaa til hvilket som helst Sted, som den Almægtige maatte före dem, hvor de kunde bo i Fred og fryde sig i den Religion, som Herren havde aabenbaret dem. De Gjenvordigheder, de havde gjennemgaaet, bragte dem til at föle som om de vare én Familie, og de sympathiserede med og vare villige til at hjælpe hverandre. Omstændigheder som disse have den Virkning paa Folk, der ere i Besiddelse af Evangeliet, at de blive nöjere forenede og tage Interesse i hverandres Velfærd. Ældste William Huntington blev valgt til Præsident i Mount Pisgah; Ældsterne Ezra T. Benson og Charles C. Rich valgtes til hans Raadgivere.

Lejren bevægede sig nu fremad gjennem et Indianerland. Der fandtes ingen Settlementer, ingen omspredte Huse eller Marker, ingen Landeveje, uden hist og her en Indiansti; men det hele Land, som de Hellige nu gjennemrejste, var i en fuldstændig Naturtilstand, aldeles som det havde været for Aarhundreder tilbage. Aarstiden var paa den Tid, de forlode Mount Pisgah, saa stærkt fremskreden, at Virkningerne af Foraarsregnen var forbi. Landet her havde en höjere Beliggenhed end Egnene længere mod Öst, og omendskjöndt man maatte bane nye Veje hele Tiden, gik dog Rejsen forholdsvis let.

Adskillige Broer maatte bygges over Floder, som man skulde sætte over, men dette foraarsagede dog ikke noget synderligt Ophold, thi et Kompagni Pionerer rejste foran Hovedlejren for at udföre dette Arbejde. Præsident Young og alle de ledende Kompagnier sloge Lejr den 14de Juni, og dannede en Firkant paa Bredden af Missouri-Floden, ikke langt fra Council Bluffs. Men et Raad blev holdt den paafölgende Dag, hvori det blev bestemt, at man skulde trække sig tilbage fra Floden hen til Bakkerne (The Bluffs). Hensigten hermed var at faa godt Drikkevand og for at holde sig borte fra Omaha-Indianerne, medens en Færgebaad blev bygget, hvormed de kunde sætte over Floden. Til dette Arbejde blev et Antal dygtige Mænd udset, som stode under Ledelse af Broder Frederick Kesler.

Pottawattamie-Indianerne behandlede de Hellige venligt, især viste deres Hövdinger dem megen Velvillie. De Helliges Ophold paa dette Sted var paa Grund heraf meget behageligt, da Kvæget og Hestene frit og uhindret kunde drive omkring paa de store Bakker og Sletter og saaledes gjöre dem til Gode med Jordens Overflödigheder.

Efter at Lejren havde naaet Bakkerne (The Bluffs), forenede to af de tolv Apostle sig med deres Kompagnier, nemlig Brödrene Orson Hyde og Wilford Woodruff. Sidstnævnte havde præsideret over Kirken i Europa. I Nauvoo havde Broder Hydes Arbejde været af stor Vigtighed. Han var den Eneste, der forblev tilbage i Nauvoo af de tolv Apostle, hvilke havde bevaret Troen, med Undtagelse af Broder Woodruff, som var i Europa. Den Post, der var anbetroet Broder Hyde, var at blive tilbage og vaage over de Hellige i Nauvoo. Det Ansvar, som paa den Tid hvilede paa ham, var meget stort. De Hellige vare omgivne af Fjender, som kun önskede det mindste Paaskud til at styrte sig over, myrde og ödelægge dem. Mange af dem vare meget fattige, og de bestræbte sig med stor Ængstelse for at sælge den Smule Ejendom, de havde, for at faa Midler til et Rejseudstyr. Under disse Omstændigheder krævedes der megen Flid, Paapassenhed og Visdom fra saavel hans som fra de övrige Ældsters Side, der vare forenede med ham, i at udföre de nödvendige offentlige Pligter, og i at undgaa Vanskeligheder med Fjenderne.

Der var ogsaa Templet at fuldföre, saa at det kunde blive indviet til Herren og blive antaget af ham. Han havde befalet, at det skulde bygges, og indtil det blev bygget var Daab, udfört for de Döde andetsteds, antagelig for ham. Men hvis de Hellige ikke opfyldte denne Befaling, efter at de havde havt tilstrækkelig Tid til at bygge et Hus for Herren, vilde de som en Kirke blive forkastede tilligemed deres Döde. I Aabenbaringen, som blev given om denne Gjenstand, forklarede Herren, hvorledes hans Folks og Tjeneres Arbejde kunde blive antageligt for ham, selv om de ikke fuldförte det Tempel, som han monne befale dem at oprejse. Han sagde:

„Sandelig, sandelig siger jeg Eder, at naar jeg giver Befaling til nogen af Menneskenes Börn om at udföre en Gjerning til mit Navn, og disse Menneskenes Börn gaa frem med al deres Magt, og med Alt hvad de have, for at udföre den Gjerning, og ophöre ikke med deres Flid, og deres Fjender kommer over dem, og hindrer dem fra at udföre den Gjerning, se, da bör det mig ikke mere at fordre den Gjerning af hine Menneskenes Börns Hænder, men annamme deres Offer. Og mine hellige Loves og Befalingers Overtrædelse og Straffen derfor vil jeg hjemsöge paa d e r e s Hoveder, som forhindrede min Gjerning, i tredie og fjerde Led, saa længe de ikke omvende sig, men hade mig, siger den Herre Gud. Af den Grund har jeg annammet d e r e s

Offer, som jeg befalede at bygge en Stad og et Hus til mit Navn i Jackson County i Missouri, og som bleve forhindrede deri af deres Fjender, siger Herren, Eders Gud. Og jeg vil giengjælde Dom, Vrede, Grumhed, Graad, Angst og Tænders Gnidsel paa deres Hoveder i tredie og fjerde Led, saa længe de ikke omvende sig, men hade mig, siger Herren, Eders Gud.

Og dette siger jeg Eder, som et Exempel til Eders Tröst, angaaende alle dem, som ere blevne befalede at udföre en Gjerning, og ere blevne hindrede deri ved deres Fjenders Hænder, og ved Undertrykkelse, siger Herren, Eders Gud."

De Hellige kunde muligvis ved denne Aabenbaring have fundet Undskyldning, hvis de ikke havde fortsat Arbejdet paa Templet, efter at deres Fjender havde kommet over dem og med Magt nödet dem til at love, at de skulde forlade deres Hjem. Men dette var ikke Præsident Youngs og hans Brödres Fölelser. De vare fast beslnttede paa at gjöre Alt, hvad der stod i deres Magt, for at faa Huset færdigt. Fra den Tid de vendte tilbage til Nauvoo, efter Profeten Josephs Död, indtil de igjen bleve nödsagede til at forlade dette Sted, havde de arbejdet uophörligt paa Templet. Det Arbejde, der var blevet udfört paa hin Bygning i en femten eller sexten Maaneder efter deres Tilbagevenden, var forbausende, naar man tager de Midler i Betragtning, de havde til deres Raadighed. I dette Tidsrum blev Störstedelen af Murene bygget, Taget lagt paa, Taarnet oprejst og de övre Værelser fuldendte, hvori mange af de Hellige modtoge deres Begavelser. Men ikke nok hermed, omendskjöndt de maatte forlade Nauvoo, bleve Instruxer givne til at fortsætte Arbejdet paa Huset, og alle de Midler, som kunde spares, bleve helligede til dette Öjemed.

Præsident Young og hans Brödre vare ivrige i at opfylde til Punkt og Prikke Herrens Ord til Profeten Joseph Smith, og gjennem ham til Folket. Ældste Orson Hyde havde den Fornöjelse at kunne tilmelde ham ved Brev, at om Aftenen den 30te April 1846 blev Templet privat indviet. Ældste Orson Hyde, Wilford Woodruff, John, Joseph og Phineas H. Young, John M. Bernhisel, Joseph L. Heywood og adskillige Andre vare nærværende, Ældste Joseph Young fremsagde Indvielsesbönnen. Den næste Dag, nemlig den 1ste Maj, blev det offentlig indviet af Ældste Orson Hyde; Ældsterne Wilford Woodruff, A. W. Babbit, og Joseph A. Stratton vare nærværende og toge Del i Ceremonierne.

Efterretningen om Indvielsen af Templet modtoges med Jubel af Kirkens Authoriteter og alle trofaste Hellige. De glædede sig over den Virkelighed, at de havde stræbt efter bedste Evne at bygge Herrens Hus, som han havde befalet dem, og over at vide, at deres Nidkjærhed i at udföre dette Arbejde havde fundet hans Behag, og at

han havde antaget Huset. Hvad nu end Templets fremtidige Skjæbne maatte blive, havde de gjort deres Pligt, og vare, formedelst de Ugudeliges grusomme og nedrige Handling i at drive dem der fra, löste fra videre Omsorg og Ansvarlighed angaaende Bygningen. Medens nogle af de Hellige vare tilladte at forblive, vaagede de over Templet, men efter at alle de Trofaste vare blevne fordrevne fra Nauvoo, opdagedes der en Dag Ild deri. Et eller andet slet Menneske havde sat Ild derpaa, og det brændte aldeles ned. Hans Motiver for denne Handling vare meget usle, og hans Fordömmelse vil blive meget stor; dog vilde det, om det havde staaet uskadt, have været endnu smerteligere at vide, at dets Indre i saa Fald vilde være bleven besmittet ved Nærværelsen af et Folk, som havde dræbt Herrens Salvede, hans Kirkes Profet og Patriark — Joseph og Hyrum Smith — og drevet hans Tjenere og Folk ud i Örkenen.

Den 29de Juni gik den Færgebaad af Stabelen, som var bleven bygget paa Bredden af Missouri-Floden i den Hensigt at sætte over med, og den fölgende Dag tog Præsident Young og adskillige af Apostlene ned til Floden for at sætte over. Paa denne den 29de Juni 1846 indtraf en anden Begivenhed, som er værd at optegne, nemlig, at Ezra T. Benson blev af Apostlene valgt til at være en Apostel i Stedet for John E. Page, som var falden i Mörke og bleven udelukket af Kirken.

Præsident Young var fremdeles meget ængstelig for at faa et Kompagni til at gaa i Forvejen og sikre de Hellige et Sted i Bjærgene samme Aar. Han foreslog for Lejren at organisere et saadant Kompagni, og at det kun skulde bestaa af Mænd, hvis Familier senere kunde fölge efter. Mange udtrykte deres Villighed til at gaa og forlade deres Familier. Han fortalte de Hellige, at Alt, hvad Mennesker og Helvede kunde udfinde, vilde blive udtænkt for at forhindre Lejren fra at gjöre nogen Fremgang. Han var stærkt paavirket til at tale til Folket om denne Gjenstand. Han sagde, at om Kirken skulde spredes til de fire Vinde og aldrig blive samlet igjen, önskede han, at de skulde erindre, at han havde sagt dem, hvorledes, naar og hvor de skulde indsamles, og at hvis de ikke gjorde det efter den anskrevne Maade, om de da vilde erindre og aflægge ham Vidnesbyrd paa Dommens Dag.

Der var gode Grunde for hans Ængstelse med Hensyn til denne Gjenstand paa den Tid, omendskjöndt de vare ukjendte for ham. Endog medens han saaledes henvendte sig til Lejren, stod man i Begreb med at fuldföre en Plan, som tidligere var lagt, og som vilde have den Virkning at forhindre Rejsen til Bjærgene dette Aar af et saadant Kompagni, som han havde foreslaaet. Dog, ligesom utallige andre Planer, der til forskjellige Tider vare lagte for at forstyrre og skade de Hellige, blev ogsaa denne ved den Almægtiges Haand vendt

til deres Bedste. Vi sigte til Befalingen fra Regieringen om at hverve en Batallion paa fem hundrede Mand, bekjendt i Historien som „Mormonbatallionen". Den 26de Juni ankom Kaptejn James Allen af de Forenede Staters Armé til Mount Pisgah, hvor han havde en Sammenkomst med de ledende Mænd der paa Stedet og overrakte dem Fölgende:

„Cirkulære til Mormonerne.

Jeg er kommen iblandt Eder efter Ordre af Oberst S. W. Kearney af de Forenede Staters Armé og nu for Tiden Befalingsmand over Vestens Armé, for at besöge Mormon-Lejren og hverve fire eller fem Kompagnier af de Mormon-Mænd, som for en Tid af tolv Maaneder ere villige til at tjene deres Land i vor nuværende Krig mod Mexiko. Endvidere at forene denne Styrke med Vestens Armé i Santa Fe, hvor fra den skal marschere til Kalifornien, hvor den vil blive aftakket.

De ville erholde Lönning, Rationer og övrige Indrömmelser, ligesom andre Frivillige eller regulære Soldater, fra den Dag, de blive antagne i Tjenesten, og ville blive berettigede til de samme Bekvemmeligheder og Fordele som almindelige Soldater i Armeen; naar de blive afskedigede, som anfört, i Kalifornien, ville de gratis blive givne deres Vaaben og Rustninger, med hvilke de ville blive fuldstændig forsynede i Fort Leavenworth. Saaledes er der nu i dette Aar tilbudt Mormon-Folket Lejlighed til at sende en Del af deres unge og forstandige Mænd til deres Folks endelige Bestemmelsessted, hvilket fuldstændigt sker paa de Forenede Staters Bekostning, og denne Forlöber-Skare kan saaledes bane Vej og udse et Land, hvor til deres Brödre senere kunne komme.

Enhver enkelt Frivilligs Lönning vil blive syv Dollars om Maaneden, og Belöbet, som de vil faa til Klæder, vil blive det samme, som hvad en almindelig Soldaterklædning koster.

De af Mormonerne, som önske at tjene deres Land efter de her anförte Betingelser, opfordres til uopholdelig at möde mig ved deres Hovedlejr ved Council Bluffs, hvor hen jeg nu gaar for at raadslaa med deres ledende Mænd, samt modtage og organisere den Styrke, som jeg formoder vil blive tilvejebragt.

Jeg vil antage alle kraftige og dygtige Mænd fra atten til fem og fyrretyve Aars Alder J. Allen,

Kaptejn af 1ste Dragon-Regiment.

Mormonernes Lejr ved Mount Pisgah, 130 eng. Mile öst for Council Bluffs, den 26de Juni 1846.

Anm. Jeg haaber, at kunne fuldföre Organisationen af denne Batallion inden sex Dage efter Ankomsten til Council Bluffs eller inden ni Dage fra nu af."

Efter passende Raadslagning raadede Brödrene i Mount Pisgah Kaptejn Allen til at besöge Kirkens Authoriteter i Council Bluffs, og de gave ham et Anbefalingsbrev med til Ældste W. Clayton, der var Lejrens Skriver. Han ankom til Council Bluffs den 30te og satte sig öjeblikkelig i Forbindelse med Præsident Young og Medbrödre. Den 1ste Juli traf han sammen med dem og overrakte dem til Gjennemlæsning fölgende Instruktioner fra hans Overbefalingsmand:

„Vestens Armees Hovedkvarter, Fort Leavenworth, d. 19de Juni 1846.

Min Herre! Der siges, at der er en stor Skare Mormoner, som önske at emigrere til Kalifornien i den Hensigt at tage fast Ophold der i Landet, og jeg maa derfor befale dem at tage til deres Lejr og söge at hverve fire eller fem Kompagnier Frivillige blandt dem, som skulle forene sig med mig i min Expedition til nævnte Land. Hvert Kompagni skal bestaa af et Antal mellem 73 og 109. Kompagniernes Officerer ville blive en Kaptejn, en Premierlöjtnant og en Sekonlöjtnant, som ville blive valgte af Folket selv og underkastede Deres Bifald eller Forkastelse. Kaptejnerne kunne udvælge de underordnede Officerer, hvilke ligeledes ere underkastede Deres Dom. De Kompagnier, der paa denne Maade blive organiserede, ville blive mönstrede af Dem i de Forenede Staters Tjeneste, fra hvilken Dag de ville begynde at erholde Lönning, Rationer og övrige Indrömmelser ligesom andre Infanteri-Volontörer, Enhver i Forhold til sin Rang. De vil ved Mönstringen af det fjerde Kompagni blive betragtet som havende en Oberstlöjtnants Rang, Lönning og Sportler ved Infanteriet, og er authoriseret til at beskikke en Adjutant, en Major-Sergeant og en Kvartermester-Sergeant for Batallionen.

Efter at Kompagnierne ere blevne organiserede, ville de marschere til dette Fort, hvor de ville blive udrustede og beredte til at rykke i Felten, efter hvilket de under Deres Kommando ville fölge efter mig i Retning af Santa Fe, hvor De saa vil modtage nærmere Ordre fra mig.

De vil ved Organisationen af Kompagnierne behage at rekvirere Proviant, Vogne, Heste, Muldyr etc. De maa kjöbe Alt, hvad der er nödvendigt, og udstede de nödvendige Vexler paa de forskjellige Kvartermester- og Kommissær-Afdelinger hersteds, hvilke Vexler Alle blive betalte ved Repræsentationen.

De vil lade Mormonerne bestemt forstaa, at jeg önsker at tage dem som Frivillige for en Tid af tolv Maaneder; ligeledes at de maa marschere til Kalifornien, erholde Lönning og Rationer i ovennævnte Tid, efter hvis Udlöb de ville blive afskedigede og tilladte at beholde som deres private Ejendom de Geværer og Udrustnings-Gjenstande, hvormed de ville blive forsynede paa dette Sted.

Hvert Kompagni vil blive tilladt at medtage fire Kvinder som Vaskerkoner, der ville erholde Rationer og övrige Indrömmelser, ligesom andre af vor Armees Vaskerkoner.

Med de foregaaende Betingelser, som herved forelægges Mormonerne, og som ville blive troligen opfyldte af mig og andre Embedsmænd paa de Forenede Staters Regjerings Vegne, nærer jeg ingen Tvivl om, at De jo inden nogle faa Dage vil være i Stand til at hverve fem hundrede unge og duelige Mænd til denne Expedition.

Med særdeles Agtelse, Deres lydige Tjener

S. W. KEARNEY,
Oberst af 1ste Dragon-Regiment.

Til Kaptejn James Allen, 1ste Dragon-Regiment,
Fort Leavenworth."

Saa snart Hensigten med Kaptejn Allens Besög blev Præsident Young og Raadet bekjendt, lode de en Indbydelse udgaa til Brödrene i Lejren om at samle sig. Ved Mödet forestillede Brigham Young Kaptejn Allen for Folket, som derpaa talte til dem og tilkjendegav dem Hensigten med sit Komme. Han tilskrev Kaldelsen de Forenede Staters Præsidents (James K. Polk) Velvillie, idet han sagde, at han önskede fem hundrede af de Sidste-Dages Hellige, og talte om det, som om det skulde være en Gunstbevisning, thi der vare Hundreder og Tusinder Frivillige i Staterne, sagde han, som paa Opfordring vare villige til at lade sig hverve. Han oplæste sin Ordre fra Oberst Kearney tilligemed Cirkulæret, som han havde ladet udstede i Mount Pisgah, hvorpaa han forklarede dem nærmere. Kaptejn Allen underrettede ikke Folket om — rimeligvis af den Grund, at han ikke kjendte Noget dertil — hvad Hensigten var i Tilfælde af, at Batallionen ikke blev tilvejebragt. Den hemmelige Historie ved Forhandlingerne var, som Præsident Young sidenefter blev underrettet om fra paalidelig Kilde, at Thomas H. Benton, de Forenede Staters Senator fra Staten Missouri, erholdt Löfte om fra Præsident Polk, at hvis „Mormonerne" ikke tilvejebragte den nævnte Batallion paa fem hundrede Mand, var det ham tilladt at hverve Frivillige i den övre Del af Missouri til at overfalde og tilintetgjöre dem.

Kaptejn Allen opförte sig under alle sine Forhandlinger med Folket som en Gentleman, og vandt saavel de ledende Mænds som Volontörernes Velvillie.

Efter at Kaptejn Allen havde holdt sin Tale, henvendte Præsident Young sig til Forsamlingen. Han bad Folket om at gjöre Forskjel mellem denne Fremgangsmaade af Regjeringen, i at afkræve Frivillige af dem, og deres tidligere Undertrykkelse i Missouri og

Illinois. De havde for nylig lidt saa meget af Pöbelen ved at blive fordrevne fra deres Hjem, berövede deres Besiddelser og nödsagede til at fly ud i Örkenen, uden at erholde den mindste Oprejsning af Regjeringen for deres lidte Krænkelser, at de havde en naturlig Fölelse af, at dette Forlangende var for haardt for dem, at medens deres Familier befandt dem i en vild Örken ligesom hjemlöse Vandrere, skulde de lade deres Mænd og Beskyttere hverve sig som Soldater til at gaa i Krig mod Mexiko. Hvis Planen var at gjöre dem Godt, var det dem ikke muligt at se, hvori dette Gode bestod. Det krævede derfor al den Indflydelse, som Præsident Young og hans Brödre vare i Besiddelse af, for at tilvejebringe Batallionen, thi det syntes at stille sig som en anden Forfölgelsesakt, at man under saadanne Omstændigheder vilde forlange af dem, at de skulde forlade deres Familier, der befandt sig midt i et fremmed og ubekjendt Land.

Ældste Heber C. Kimball foreslog ved dette Möde, at en Batallion paa fem hundrede Mand skulde hverves i Overensstemmelse med Regjeringens Forlangende. Dette Forslag blev understöttet af Ældste Willard Richards og enstemmig vedtaget.

Præsident Young blev derefter valgt til rekruterende Sergeant med Willard Richards som Skriver. Et Antal Navne bleve indgivne som Frivillige; men da der ikke fandtes Mænd nok i Lejren ved Council Bluffs til at udgjöre det tilstrækkelige Antal, blev det vedtaget i et Raad, som i den Anledning holdtes, at Præsident Young og Heber C. Kimball skulde rejse til Mount Pisgah for at hverve Frivillige. De toge afsted den 3die Juli og bleve ledsagede af Ældste Willard Richards og adskillige Brödre tilhest. Paa Vejen mödte de Mange, som rejste mod Council Bluffs, til hvem de forklarede Hensigten med deres Rejse, og med hvem de holdt Forsamlinger, naar Lejlighed gaves. Iblandt Andre mödte de ogsaa Jesse C. Little, der havde virket som Præsident for Missionen i Ny-England og Mellem-Staterne. Han havde besögt Washington, og havde gjennem Præsident Polk erfaret Regjeringens Hensigt med Hensyn til at hverve en Batallion Mænd, af hvilken Grund han öjeblikkelig tog afsted til Lejren ved Nauvoo. Han havde været meget nidkjær i sit Arbejde i Östen og havde gjort Alt, hvad der stod i hans Magt, for at vække Folkets Sympathi.

Den 6te ankom Præsident Young samt Ældsterne Kimball og Richards til Mount Pisgah. Fra dette Sted sendte de Brev til Garden Grove og Nauvoo, hvori de underrettede de Hellige om det Skridt, der var blevet taget med Hensyn til at hverve en Batallion paa fem hundrede Mand, og opfordrede dem til at sende alle de Mænd, de havde tilovers, for dermed at forstærke Lejren. Fra Garden Grove forlangte de Frivillige til Batallionen. I Mount Pisgah holdt de et

Möde, ved hvilket Öjemedet for deres Besög blev fremsat, og omtalte ved samme Lejlighed den Ængstelse, de havde for at tilvejebringe det af Regjeringen krævede Antal Mænd. De forbleve i Mount Pisgah til om Aftenen den 9de, ved hvilken Tid de toge tilbage til Lejren ved Council Bluffs, hvortil de ankom den 12te.

Under deres Fraværelse havde man været i Færd med at hverve Frivillige, men det tilstrækkelige Antal var ikke bleven tilvejebragt, Ved deres Tilbagevenden blev denne Forretning endyderligere fremskyndet, idet man lod strænge Opbud udgaa til dem, der vare af en passende Alder, om at lade sig hverve. Præsident Young sagde Folket, at dersom de önskede at nyde det Privilegium at gaa til et Sted, hvor de kunde dyrke Gud i Overensstemmelse med deres egen Samvittigheds Bydende, maatte Batallionen skaffes tilveje; det var ret at gjöre dette, og de Velsignelser, de forventede at erholde, kunde kun opnaas ved Offer; de omgivende Omstændigheder maatte de ikke tænke paa, men lade dem gaa. De kunde ligesaa godt betragte dem som stillede i gode Omstændigheder som i slette; han vidste, at enhver Mand var vel forsynet, thi han var ligesaa vel bekjendt med enhver Mands Stilling i Lejren, som han kjendte sin egen. Omendskjöndt der ikke var flere Mænd, end der var nödvendig for at kunne tage Vare paa Familierne og udföre det med Rejsen forbundne Arbejde, maatte dog Batallionen tilvejebringes. Han sagde: „Vi have levet i saa mange gamle Nybyggeres Nærhed, som altid plejede at sige: „Gaa væk,“ saa at vi i Grunden burde være taknemmelige for det Privilegium at kunne gaa og optage nyt Land. I staa i Begreb med at marschere til Kalifornien; sæt at det Land tilsidst kommer under de Forenede Staters Regjering, hvilket burde ske, ville vi blive de gamle Nybyggere og kunne sige: „Gaa væk“. Antag at vi afslaa at skaffe Batallionen tilveje, hvad ville vi saa gjöre? Hvis I ikke ville gaa, vil jeg gaa og lade Eder tilbage. Vi sagde Eder for nogen Tid siden, at vi vilde udruste Eder i det Öjemed, og nu ere vi færdige til at gjöre det med Kaptejn Allen som Agent for de Forenede Stater til at hjælpe os.“ Ved dette Möde blev det enstemmig vedtaget at overdrage til Præsident Young og Raadet at udvælge Officerer til de forskjellige Kompagnier.

Den 14de Juni ankom de Frivillige fra Mount Pisgah. Batallionen blev kaldt sammen, og strænge Instruxer bleve dem givne med Hensyn til, hvorledes dens Medlemmer skulde opföre sig paa deres Expedition. Præsident Young önskede, at de skulde vise sig som de bedste Soldater i de Forenede Staters Tjeneste. Han böd Kaptejnerne at være ligesom Fædre for deres Kompagnier, og at forvalte deres Embeder med Præstedömmets Magt og Indflydelse, da vilde de have Magt til at bevare deres egne saa vel som deres Kompagniers

Liv, og de vilde undgaa mange Besværligheder. Han sagde: „En almindelig Soldat er ligesaa hæderlig som en Officer, hvis han opförer sig ligesaa godt; Ingen er udmærket fremfor en Anden, som om han skulde være af bedre Kjöd og Blod.“ De skulde holde sig nette og rene; lære Kyskhed, Venlighed og Forekommenhed; Banden eller Sværgen maatte ikke tillades. De maatte ikke fornærme Nogen; ikke have nogen trættekjær Samtale med Missourianere, Mexikanere eller nogen anden Klasse af Folk; skulde ikke prædike, uden hvor Folk önskede at höre, og da skulde det være vise Mænd, som bleve valgte dertil. De skulde ikke paanöde Nogen deres Principer, men de skulde tage deres Bibler og Mormonsböger med sig, og om de havde nogen Spillekort, skulle de brænde dem. Officererne skulde overtage Ledelsen af Danse, men de skulde ikke danse med Verden. De skulde ikke gjöre Indgreb i Andres Rettigheder, og om de kom i Forvikling med Fjenden og havde Held med sig, skulde de behandle Fangerne med den störste Höflighed og aldrig tage Liv, hvis det kunde undgaas. Præsident Young fortalte Brödrene af Batallionen, at de ikke vilde komme til at slaas. Han sagde, at Batallionen vilde sandsynligvis blive afskediget omtrent otte hundrede eng. Mile fra det Sted, hvor Kirken vilde nedsætte sig. Han tilraadede, at de skulde töve der og arbejde; „men,“ sagde han, „det næste Tempel vil blive bygget i Klippebjærgene; i det store Basin er Stedet til at bygge Templer, og det skal blive de Helliges Befæstning mod Pöbelen.“

Syv og tredive Aar ere forlöbne, siden denne Forudsigelse blev given af Præsident Young. Paa den Tid, han saaledes tiltalte Batallionen, var Utah næsten aldeles ukjendt. Intet menneskeligt Væsen vidste, om man kunde avle Korn og Frugt der eller ikke. Alt hvad man vidste herom var, at det var en Örken. Men Profeten Joseph havde forudsagt i hans Levetid, at de Sidste-Dages Hellige skulde blive et stort og mægtigt Folk i Klippebjærgene; Præsident Young, dreven af den samme Aand, profeterede i samme Retning. Batallionen blev afskediget omtrent 800 eng. Mile fra Salt Lake City; de fleste af Volontörerne opholdt sig en Tid i Kalifornien for at söge Arbejde, og bleve herved Midlet til at bringe Guldet for Dagen, hvoraf Kalifornien siden er bleven saa berömt, og hvis Opdagelse og Udgravning næsten har vendt op og ned paa Verden. Det store Basin er blevet de Helliges Befæstning mod Pöbelen. Et Tempel er allerede blevet bygget, og tre andre ere under Opförelse i forskjellige Dele af det store Basin.

Det var meget vanskeligt at hverve Mænd af den fastsatte Alder — mellem 18 og 45 Aar — til at udgjöre de fem Hundrede, men ved vedholdende Bestræbelser bleve de tilsidst tilvejebragte og marscherede under Anförsel af Oberstlöjtnant Allen til Fort Leavenworth;

der fra til Santa Fe og videre til Kalifornien. Oberst Allen — til stor Sorg for dem, som kjendte ham — levede ikke til at före Batallionen helt frem; thi han döde i Fort Leavenworth den 23de August 1846. Batallionen udförte de Pligter, der bleve krævede af den, paa den mest tilfredsstillende Maade, og vandt megen Agtelse ved dens gode Disciplin og taalmodige Udholdenhed midt under de Vanskeligheder, som de havde at kæmpe med. Ingen bedre Tropper som Soldater, ingen bedre Opdragne som Gentlemen har nogensinde været stillet under den amerikanske Fane end netop disse Frivillige; vi ville faa Lejlighed til, efterhaanden som vi skride fremad med denne Historie, at omtale dem og deres möjsommelige Arbejde nærmere. Forholdsregler bleve tagne for at sörge for de Frivilliges Familier under deres Fraværelse. Et stort Antal af de mest agtede Mænd i Lejren bleve valgte til at handle som Biskopper i at se til, at Ingen manglede noget blandt disse Familier, og at Alle bleve passende forsörgede.

TRETTENDE KAPITEL.

E. T. Benson ordineres til Apostel.—De Hellige i Council Bluffs organiseres.—Forfölgelsen fortsættes mod de i Nauvoo efterladte Hellige.—Et Antal Brödre mishandles og Andre bortröves og stilles gjentagne Gange i den störste Livsfare.—Baptistpræsten Levi Williams ophidser Befolkningen.—John Carlin bliver ulovlig beskikket til Konstabel.—Guvernören sender Major Parker til Nauvoo.—Thos. S. Brockman bliver Pöbelens Hovedleder.—Pöbelens Forslag til de Hellige.—Folket i Nauvoo udruster sig til Forsvar under Major Cliffords Kommando.

Den 16de Juli blev Ezra Taft Benson ordineret til Apostel i Stedet for John E. Page, som var falden. Samme Dag bleve Ældsterne Orson Hyde, Parley P. Pratt og John Taylor beskikkede til at gaa paa Mission til England, for at ordne Kirkens Affærer i hint Land. De begave sig paa Rejsen den 31te s. M. Den 21de Juli bleve tolv Mænd valgte til at præsidere i alle Sager, baade aandelige og timelige, i Council Bluffs. Instruxer bleve dem givne med Hensyn til saa hurtig som muligt at opföre Boliger for de Hellige under deres Ophold der, baade for dem, der allerede vare komne til Council Bluffs, og for dem, der vilde komme efter senere; ligeledes med Hensyn til at bruge alle de Midler, der stode til deres Raadighed, for at bringe de fattige Hellige ud fra Nauvoo. De bleve ogsaa tilsagte at skulle gjöre Alt, hvad der stod i deres Magt, for at tage Vare paa

deres Familier, der vare tagne afsted som Frivillige med Batallionen. Der blev endvidere givet Instruxer angaaende Oprettelsen af Skoler til Börnenes Opdragelse i Löbet af Vinteren.

De Hövdinger, som repræsenterede Pottawattamie Indianer-Stammen ved Council Bluffs, havde givet Kaptejn Allen deres frivillige Samtykke til, at de Sidste-Dages Hellige maatte opholde sig paa deres Land og dyrke hvilken som helst Del deraf, som de ikke selv brugte, saa længe de (Indianerne) forbleve i Besiddelse af deres nuværende Land. Han skrev ligeledes et Brev, som kunde bruges, naar Lejligheden krævede det, hvori han over sit officielle Signatur berettede, hvad han havde gjort og tilraadet i denne Henseende. Den indianske Underagent af hin Indianerstamme havde ligeledes i et Brev omtalt Forhandlingerne mellem Indianerne og Kaptejn Allen som forstandige og passende under de for Haanden værende Omstændigheder. Oberst Kane skrev et Brev til Præsidenten for de Forenede Stater og indlagde samtidig en Kopi af disse Dokumenter samt afgav sin Anerkjendelse af det Forefaldne. Han sagde, at medens han ikke kunde se nogen Grund, hvorfor „Mormon-Folket“ ikke skulde overvintre i den omtalte Egn, ansaa han det for overordentlig vigtigt at tilstaa dem denne Rettighed, da intet Raad, som var bleven givet dem, forböd et saa stort Antal af dem at tage over Missouri-Floden i Aarets Löb.

Den 1ste August afsendte Raadet et Brev til Biskop Miller og Kompagnierne som vare med ham (han var nemlig tagen afsted i Retning af Indianerbyen Pawnee), hvori de beskreve Lejrens Tilstand paa Grund af Batallionens Organisation, samt at det var Hensigten at ville lejre sig med Hovedstyrken et eller andet Sted i Nærheden af Missouri-Floden for Vinteren. Det blev ham tillige betydet, at Raadet ikke fandt det raadeligt for nogen Del af Kompagnierne at paatage sig at gaa over Bjærgene hint Efteraar. Forholdsregler bleve tagne i Hovedlejren af Præsident Young og Raadet for at ordne Affærerne for Aarstiden. Tolv Mænd bleve valgte til at udgjöre Municipal-Höjraadet, som skulde tage Forholdsregler for at samle de Hellige sammen til et Sted under de nödvendige Forordninger. Lejren blev samlet til en Lund, som blev benævnet Cutlers Park efter Alpheus Cutler, som blev valgt til Præsident for Municipal-Höjraadet. Instruxer bleve givne Folket med Hensyn til strax at skride til at indsamle Hö i tilstrækkelig Mængde til at forsyne Lejrens Forraad med gjennem Vinteren.

Medens mange af de Hellige, som vare rejste mod Vest fra Nauvoo, fortsatte deres besværlige Rejse, opkastede nye Veje, byggede Broer og vadede gjennem rivende Strömme, ofte lejrede paa lave, sumpige Steder, hvor det hændte, at Natten overrumplede dem, eller

hvor deres Trækdyr segnede af Udmattelse; medens Mange vare beskjæftigede med at oprette Stationer, bygge Forter og Avlsgaarde i de vilde og ubekjendte Trakter paa de vestlige Grænser for de Brödres Bekvemmelighed, som fulgte efter; medens fem Hundrede af deres dygtigste og flinkeste Mænd efterkom Regjeringens Fordring og forlode deres Familier for at marschere som Soldater til Mexiko, og medens de saaledes alle lede under Trykket af de Gjenvordigheder og Besværligheder, som de under disse Omstændigheder maatte taale, havde ogsaa de, der bleve ladte tilbage i Nauvoo, deres rigelige Del af Trængsler. De af de Hellige, som forbleve der, vare i Almindelighed af den fattigere Klasse Personer, som ikke havde tilstrækkelige Midler til at forsyne sig med Kjörebefordringer og andre Ting, som vare nödvendige for at kunne paabegynde Rejsen, men alle vare begjærlige efter at komme afsted, og deres Arbejder bleve stedse ledede i Retning af at bevirke dette Resultat. Deres Fjender vidste dette, og ligeledes vidste de, at naar de saaledes fortsatte deres Voldsgjerninger, vilde de forsinke de Hellige i deres Forberedelser til at tage bort. Da denne Virkelighed syntes at anspore dem til at være endmere bestemte i deres nedrige Bestræbelser, sögte de ved ethvert optænkeligt Middel at plage dem og nöde dem til at forlade deres Hjem, uden at erholde nogen som helst Erstatning for deres Ejendomme eller Midler til at emigrere for. „Hancock Eagle", en Avis, som paa den Tid udgaves i Nauvoo, gjorde, under et Forsög paa at skildre Stillingen dersteds, fölgende Bemærkninger:

„Ved rolig at overveje den Tilstand, hvortil dette Land er blevet forvandlet ved en Bande af Mordere, som benævne sig selv „Regulatorer", nödes man næsten til at slutte, at vi leve i et Land, hvorover en fri Regjering ikke har udgydt sin velgjörende Indflydelse. Her i en af de mest frugtbare Landskaber, som Solen nogensinde er opgangen over — i et Landdistrikt, som har været beboet i tyve Aar, og i et oplyst Samfunds Midte, blive værdige og respektable amerikanske Borgeres Familier ligesaa meget plagede af Voldsgjerningsmænd, som om de havde boet i en Örken og dagligen vare udsatte for de Vildes Angreb."

Ej heller vare de Hellige de Eneste, som lede under disse selvkaldte „Regulatorers" Forfölgelser og Voldshandlinger; de nye Borgere — dem, som nylig havde kjöbt sig Ejendomme og bosat sig i Nauvoo — i Særdeleshed dem, som vare venlige imod eller sympathiserede med de Hellige, vare i större eller mindre Grad udsatte for de samme Trusler om Udryddelse og den samme Fare for Liv og Ejendom.

John Hill, Archibald N. Hill, Caleb W. Lyons, James W. Huntsman, Gardiner Curtis, John Richards, Elisha Mallory og J. W. D. Phillips, som den 11te Juli vare beskjæftigede med at höste Hvede

omtrent 12 engelske Mile fra Nauvoo, bleve, medens de saaledes arbejdede paa Marken, omringede af en bevæbnet Pöbelhob, som fuldstændig indesluttede dem, hvorved de hindrede dem fra at undfly, og gjennemsögte derpaa deres Vogne for at fratage dem deres Vaaben. Efter at ethvert Vaaben paa denne Maade var bleven dem frataget, lod Pöbelen hente nogle lange Hasselkjæppe fra Skoven, hvorpaa disse forsvarslöse Mænd bleve tagne en ad Gangen og tvungne til at indtage en böjet Stilling i en Gröft, medens hver af dem fik tyve Slag over Ryggen med disse Knortekjæppe, hvilken Tortur udförtes af en af Pöbelselskabet. Da der kun vare otte af Brödrene vare de saa fuldstændig i disse ubarmhjærtige Skabningers Magt, at de kunde ikke andet end underkaste sig Torturen. Pöbelen itubröd derpaa fire af deres Geværer over en Træstub og tilbagegav dem Stumperne deraf, medens de beholdt Resten af Geværerne og Pistolerne. Derefter bleve Brödrene under Edslöfte befalede at gaa i deres Vogne og kjöre til Nauvoo uden at se sig tilbage, og Pöbelen sendte en Afskedssalve efter dem, medens de gjorde dette.

Adskillige af Pöbelen, som vare med i denne Affære, bleve gjenkjendte, og to af dem ved Navn McAuley og Brattle bleve strax arresterede. Som Fölge af denne Bevægelse og til Gjengjæld for disse Mænds Arrestation bleve fem af Brödrene, nemlig Phineas H. Young, Brigham H. Young, Richard Ballantyne, James Standing og James Herring, grebne af en Del af Pöbelen, medens de vare i Nærheden af Pontoosuc, og med Magt satte i Forvaring. Da de bleve spurgte om, med hvad Myndighed de handlede, svarede Pöbelen, idet de rettede deres Geværer mod Fangerne, at deres Vaaben gav dem denne Ret. Det var en tilstrækkelig Forbrydelse for dem, at de vare „Mormoner“. De bleve bragte til Byen Pontoosuc, hvor de mödte 50 andre bevæbnede Mænd. Der bleve de underrettede om, at de ikke vare beskyldte for nogen Forbrydelse, men at de vilde blive holdte som Gisler for McAuleys og Brattles Sikkerhed, hvilke vare blevne arresterede af Nauvoos Borgere, fordi de havde mishandlet Brödrene, saaledes som allerede anfört.

Nogle af de Mænd, som vare delagtige i den sidste Arrestation, vare ligeledes med i Mishandlingsaffæren, og de syntes fast besluttede paa, ikke at ville lade Brödrene slippe levende bort. De vare rasende Mænd, som ikke vilde have undset sig for at slaa dem ihjel, hvis ikke Frygten for at blive tagen af Rettens Haandhævere, havde holdt dem derfra. Ligesom om deres brödefulde Samvittighed bebrejdede dem for deres nedrige Handlinger troede de bestandig, at deres Fangers Venner vare i Hælene paa dem, hvisaarsag de skyndsomst flyttede dem fra Sted til Sted, og rejste en stor Del af Natten. Naar de undertiden gjorde Holdt for en kort Tid, kom Frygt altid

over dem, og de optoge igjen deres vilde Flugt, som förte dem gjennem Skove, Krat og Sumpe, idet de dreve deres Fanger frem ved gjentagende Gange at stikke dem med Bajonetspidsen, hvilket de ogsaa gjorde, naar de næsten vare afmægtige af Sygdom og Udmattelse. En Gang var Pöbelen i Begreb med at ville skyde deres Fanger og havde endog trukket Hanen op og lagt an paa dem, da det skjæbnesvangre Raab hörtes af en af Kompagniet, at „Mormonerne" vare lige i Hælene paa dem, og at det ikke var raadeligt at gjöre nogen Stöj, hvorpaa de igjen optoge deres Flugt.

En anden Gang, da Fangerne bade om Vand for at slukke deres Törst, forsögte Pöbelen at forgifte dem ved at give dem Brændevin, der indeholdt Gift, hvoraf dog kun en af dem drak, nemlig Brigham H. Young. Af den Virkning, som det öjeblikkelig havde paa ham, bleve Brödrene overbeviste om, at han var bleven forgiftet; de lagde derfor deres Hænder paa hans Hoved og nedbade Guds Velsignelser over ham, og han kom sig snart saa meget, at han kunde gjenoptage Marschen ved lidt Hjælp af de Andre. Pöbelen troede öjensynlig, at alle deres Fanger havde nydt af deres sammenblandede Stof, da de sidenefter udtrykte deres Utaalmodighed over deres Sejlivethed saa lydeligt, at Brödrene kunde höre dem. Efter aabent at have raadslaget med hverandre, og forsögt en eller to andre Planer for at dræbe deres Fanger, uden dog at stille sig ligeoverfor dem og skyde dem ned, blev det alligevel bestemt tilsidst at antage den sidste Plan, og Brödrene bleve derfor befalede at stille sig op i Række for at lade sig skyde. Ved denne Lejlighed var det, at Phineas H. Young gik i Forbön hos Pöbelen om at spare hans Brödres Liv, og tilböd sit eget, om de kun vilde tage det. Det ved dette Forslag bevirkede Ophold frelste deres Liv, da en af Pöbelkompagniet netop i samme Öjeblik kom ridende op og berettede, at „Mormonerne", 350 Mand stærk, kom over dem; atter bleve Fangerne skubbede afsted. Efter at man havde holdt dem fangne i tolv Dage, i hvilken Tid de kun havde nydt meget lidt Föde og betagne, som de vare, af Sygdom og Udmattelse, blev det dem tilsidst for utaaleligt, og de besluttede endelig at ville forsöge en Flugt, hvor meget man end risikerede i Tilfælde af, at de ikke skulde kunne formaa Vagten til at lade dem gaa. De vovede tilsidst Forsöget, og Vagten tillod dem omsider at gaa og hjalp dem endog med at komme tilbage til deres Hjem.

Da det blev bekjendt i Nauvoo, at Brödrene P. H. og B. H. Young, Richard Ballantyne, James Standing og James Herring vare blevne bortsnappede, bleve Rundskrivelser udstedte og en Kaldelse gjort for at tilvejebringe en væbnet Magt, som skulde gaa og arrestere Röverne og befri Fangerne. Dette Kompagni stod under Ledelse af

William Anderson og William L. Cutler. Det lykkedes dem at arrestere femten af Röverne, og at finde nogle Ejendele, som tilhörte de bortrövede Mænd, men Mændene selv kunde de ikke finde. Et andet Kompagni blev tilvejebragt i Nauvoo i samme Hensigt og sat under Wm. E. Cliffords Kommando.

Disse Bevægelser ophidsede Pöbelen, og de bragte alle mulige falske Rygter i Omlöb i Hancock og tilstödende Countier med Hensyn til „Mormonernes" Hensigter, og benyttede al deres Indflydelse for at faa de omliggende Countier til at hjælpe dem i at drive „Mormonerne" og „Jack-Mormonerne", som de kaldte dem, der vare Venner af Lov og Orden, ud af Staten. En anden ophidsende Sag i Countyet var, at de Hellige, som boede der, toge Del i Valgene.

Da de tolv Apostle forlode Nauvoo gave de det særlige Raad, at de Hellige ikke skulde befatte sig med Politik eller tage Del i Valgene, da dette vilde lede til endyderligere at ophidse Pöbelen og give dem Anledning til at begynde Fjendtligheder imod de Forsvarslöse og Fattige, som vare ladte tilbage, og at de skulde standse Salget af deres Ejendomme for derved at forebygge Indflydelse af fremmede Borgere i Nauvoo. Dette Raad blev forsömt, og dets Forsömmelse bevirkede, foruden daarlige Fölelser, intet godt Resultat, thi Modpartiet sejrede med en Majoritet af flere hundrede Stemmer over det Parti, som de Hellige stemmede med. Man siger dog, at dette blev gjort ved en svigagtig Tælling af Stemmerne.

Levi Williams, som anförte Pöbelen, der myrdede Profeten Joseph og hans Broder Hyrum i Carthage Fængsel, og som foregav at være en Baptistpræst, var meget virksom i at ophidse Pöbelen og yde dem al den Hjælp, han kunde. Det lykkedes Pöbelen at faa udstedt Arrestordrer paa adskillige nye Borgere, som vare Modstandere af deres lovlöse Fremfærd, og forsögte at faa dem i deres Magt i den Hensigt at myrde dem, hvilken skjændige Plan dog mislykkedes for dem. De nye Borgere i Nauvoo holdt et Möde den 12te August, ved hvilken Lejlighed en Beretning afgaves af den nedsatte Komité, der havde besögt Pöbelen, som var forsamlet omkring Levi Williams Hus ved Green Plains, i dem Hensigt at formaa den til fredelig at vende tilbage til deres Hjem. Nævnte Komite berettede, at den fuldstændige Ubetænksomhed og Mangel paa Imödekommenhed fra Anti-Mormonernes Side gjorde enhver Underhandling med dem umulig. Adskillige Taler bleve holdte, og en ny Komite, bestaaende af fem Mænd, beskikkedes til at udfærdige Resolutioner, hvori Mödets Mening skulde fremsættes. Disse Resolutioner indeholdt ogsaa Pöbelens Trusler om, at hvis Nauvoos nye Indbyggere ikke inden den 10de September, förstkommende, fordreve de Hellige fra nævnte Stad over Mississippi-Floden, vilde de selv med deres egne Hænder og paa den

haandgribeligste Maade gjöre det; indvidere at de nye Indbyggere ikke vilde anerkjende Anti-Mormon-Partiets Ret til at blande sig i deres Politik, ligeledes at de (de nye Indbyggere) fremdeles vedbleve at sætte ubetinget Tiilid til „Mormon-Folket" og det Löfte, de havde givet, med Hensyn til at drage vestpaa samme Aar.

En Mand ved Navn John Carlin blev ulovlig ansat som Konstabel af en Fredsdommer, og han forsögte at tilvejebringe en væbnet Styrke til at gaa til Nauvoo i den Hensigt at arrestere visse nye Borgere, som falskeligen vare blevne beskyldte for Forbrydelser, ved Hjælp af ulovlig udstedte Arrestordrer. Dette var kun et Paaskud, som man benyttede i den Hensigt at frembringe Vanskeligheder og drive de Hellige fra Staden. Hr. William E. Clifford, som var Præsident for Byen Nauvoos Forstandere (Trustees), men var ikke en Sidste-Dages Hellig, skrev og sendte et Brev med Expresbud til Guvernör Ford for at bede om Hjælp til at beskytte Byen mod Pöbelens Angreb. Guvernören sendte Major James R. Parker af Illinois-Militsen til Nauvoo og gav ham den Befaling, at han i Tilfælde af et Angreb paa Staden skulde overtage Kommandoen over saadanne Frivillige, som, uden at fordre Godtgjörelse af Staten, vilde tilbyde sig at tilbageslaa ethvert Angreb og forsvare Staden. I en Korrespondance mellem Parker og Carlin, sagde Sidstnævnte, at han vilde behandle ham og hans Officerer som Pöbel, hvis de sögte at besvære ham. Imidlertid gjorde han Alt, hvad han kunde, for at tilvejebringe en væbnet Styrke til at hjælpe ham i Udförelsen af sit lovlöse Forehavende. Parker udstedte adskillige Proklamationer; i en af disse erklærede han Hancock County i Belejringstilstand. I denne Proklamation sagde han:

„Intet er mere urimeligt end den Anskuelse, at en væbnet Styrke er nödvendig for at udföre Civil-Proces i Nauvoo. Jeg er rede til at yde Hjælp ved Benyttelsen af de udstedte Arrestordrer for Paagribelsen af enhver Person paa dette Sted eller i nogen anden Del af Countiet, saa snart den bevæbnede Styrke, der nu er samlet under Foregivende af en Konstabels Posse, bliver oplöst."

General James W. Singleton af Brown County tog Overanförselen over Pöbelen. Han blev assisteret af J. B. Chittenden af Adams, N. Montgomery af McDonough, James King af Schuyler, J. H. Sherman af Hancock og Thomas S. Brockman af Brown County. Major Parker skrev til Singleton, Overanföreren for Pöbelen, i den Hensigt at tilveiebringe et Forlig, hvorpaa Singleton svarede. Parker skrev igjen og berettede, at Betingelserne vare tagne under Overvejelse samt opfordrede til en Sammenkomst med saadanne Personer, som Singleton maatte nævne, for at komme overens om Forligspunkterne.

Betingelser bleve affattede, hvori der fordredes, at alle de Hellige

skulde tage bort inden tredsindstyve Dage, og disse Betingelser bleve underskrevne paa Anti-Mormonernes Vegne af nogle af ovennævnte Personer, samt af Major Parker, Hr. Smith, Hr. Reynolds og Hr. Edmonds af Nauvoo. I Stedet for at forsvare Staden og tilbageslaa Pöbelens Angreb, som han skulde have gjort, behandlede Parker Pöbelen som sine Ligemænd og sluttede en Overenskomst med dem, underkastede sig deres Fordringer og underskrev Betingelses-Dokumentet med sit officielle Segl.

Men Pöbelen var ikke tilfreds med disse Betingelser. Tredsindstyve Dage var for længe for dem at vente. Desforuden var det ikke de Helliges Fjærnelse alene, de önskede; det var deres Blod. De önskede en Lejlighed til at myrde, röve og fortsætte deres Voldsgjerninger. Da Singleton erfarede, hvilke Fölelser, der besjælede hans Officerer og Menige, trak han sig tilbage fra sin Stilling som deres Leder. Chittenden trak sig ligeledes tilbage. Singleton skrev til Smith, Reynolds og Parker og berettede, at Pöbelen havde forkastet de af dem selv underskrevne Betingelser, hvilke han ansaa for at være saa rimelige som nogen fornuftig og fölsom Mand kunde forlange, at Mormonerne skulde underkaste sig; de maatte derfor ikke længere betragte ham som forbunden med Pöbellejren i dens fremtidige Foretagender.

Carlin beskikkede öjeblikkelig Thos. S. Brockman af Brown County til Partiets Leder, som derpaa holdt „en ophidsende Tale til dem" og strax gav Ordre til Afmarsch. Pöbelen selv opgav deres Antal til syv Hundrede med mange Bagagevogne og fuldstændig beredte til et Felttog, men man troede almindelig, at de talte over et Tusinde. Mange af Nauvoos nye Borgere, som indsaa, at Faren var nær for Haanden og ventede et almindeligt Blodbad, forlode Staden for at rejse andetsteds hen. De faa af de tilbageværende Borgere, som vare skikkede for Tjeneste, beredte sig for det Værste, men Størstedelen af dem, som tilhörte Kirken, vare syge og forarmede, og indbefattede mange Kvinder og Börn.

„Gamle Tom", som Brockman benævnte sig selv, havde aldrig saa snart overtaget Kommandoen, för han gav Ordre til Afmarsch. Omtrent Klokken halv ti om Formiddagen den 10de September opdagede Vagten, der var posteret i Templets Taarn, at Pöbelen nærmede sig Nauvoo langs Carthage-Vejen. Ifölge Statsguvernörens Instruxer til Major Parker om at organisere Folket i Nauvoo til Selvforsvar, vare fire Kompagnier Frivillige blevne organiserede. Da det blev bekjendt, at Pöbelen under Brockman marscherede imod Staden, bleve disse Kompagnier befalede at drage ud og möde dem. Omtrent ved Middagstid havde de naaet en Kratskov ved Carthage-Vejen, da Hr. John Wood, Borgmester i Quincy, Major Flood, Dr. Conyers og d'Hr. Joel

Rice og Benjamin Clifford jun., ligeledes fra Quincy, ankom til Nauvoo. Guvernören havde givet Major Flood Befaling til at indkalde en væbnet Styrke i Adams County til Beskyttelse af Nauvoo. Disse Herrer vare alle harmfulde over Pöbelens afskyelige Fremgangsmaade mod et undertrykt og forsvarslöst Samfund. De vilde imidlertid gjöre et sidste Forsög paa at undgaa Blodsudgydelse, af hvilken Grund Major Wood foreslog, at de skulde tage til Pöbellejren og erfare, om der ikke var nogen Udsigt til et Forlig. De begave sig selvfölgelig derud i en Vogn og havde en Sammenkomst med Carlin og Brockman. For at man kan danne sig en rigtig Anskuelse om denne Pöbelhobs Fölelser og Planer, ville vi her nöjagtig gjengive Carlins og Brockmans Forslag:

„Den 10de September 1846.

Det er vedtaget paa den forsamlede Anti-Mormonstyrkes Vegne, der er lejret i Nærheden af Nauvoo, af Officererne i Raad:

1. At de Arrestordrer, der ere i John Carlins Besiddelse, skulle sættes i Kraft, hvis Individerne, mod hvem de ere udstedte, kunne blive fundne.

2. Mormonerne skulle alle aflevere deres Vaaben til en eller anden Gentleman, hvem begge Partier blive enige om at vælge, og ethvert Gevær eller andet Vaaben vil blive tilbagegivet Ejeren, saa snart Ejeren af nævnte Vaaben praktisk har forladt Staden med sit Gods og rörlige Ejendom.

3. Anti-Mormontropperne skulle tillades at marschere fredelig igjennem Byen, idet vi forpligte os til ikke at skade hverken Person eller Ejendom, medmindre vi blive angrebne, i hvilket Tilfælde vi ville forsvare os selv det bedste, vi kunne.

4. Mormonerne skulle forlade Staden inden tredive Dage.

5. Anti-Mormonerne skulle stationere en Troppestyrke efter deres nærmere Opgivende i Staden, for at se til, at ovennævnte Betingelser blive opfyldte. John Carlin. Thomas S. Brockman.

Paa Lejr-Officerernes Vegne.“

Carlin var bleven ulovlig ansat som speciel Konstabel for at udföre en Arrestordre mod en formodet Forbryder. Dette var den eneste Forretning, som man angav han havde at udföre. Men hvilken Forandring, der nu havde fundet Sted! Han var bleven en Diktator og gjorde Fordring paa Udövelsen af mere despotisk Myndighed, end nogen Konge kunde före. Han havde ikke alene hvervet Soldater i Hundredevis fra Hancock, det eneste County, hvor han kunde gjöre Fordring paa Myndighed som Konstabel, men fra alle omliggende Countier. Majorer, Oberster og andre Officerer bleve indkaldte af ham. Og alt dette for at danne en Posse til at iværksætte en Kon-

stabels Arrestordre i Hancock County. I Spidsen for disse Tropper, som han saaledes havde indkaldt, dikterede han Betingelser for en By og truede Befolkningen med sin Hævn, hvis den ikke opfyldte dem! En saakaldet Konstabel opfordrede Folket til at udlevere deres Vaaben under Tilsagn af Straf, hvis de ikke efterkom Befalingen, og truede med at ville fordrive dem fra deres Hjem og fra Staten, fordi de (naturligvis) vare „Mormoner“! Dette var noget af det Skjændigste, man nogensinde har hört.

Carlin, „Gamle Tom“ og deres Pöbel lagde kun liden Agtelse for Dagen overfor Herrerne fra Quincy, efter at have forelagt dem Betingelserne om at indgaa paa Forlig, thi da de vendte tilbage til Nauvoo, affyrede Pöbelen adskillige Kanonkugler over deres Hoveder. Major Flood havde set nok til at overtyde sig om, at det vilde være upopulært hos Pöbelen at forsvare eller beskytte Nauvoo, hvorfor han nægtede at modtage Guvernörens Fuldmagt til at hverve Tropper i Adams County i dette Öjemed; men da han var bemyndiget til at overdrage Kommissionen til en eller anden Borger i Adams County, gjorde han dette, og Benjamin Clifford af Quincy var villig til at modtage samme. Clifford tog derpaa Kommandoen over de Frivillige. Under ham vedblev Charles M. Johnson at fungere som de Frivilliges Oberst, hvilken Stilling han tidligere havde indtaget under Parker. William L. Cutler handlede i Egenskab af Oberstlöjtnant og William Anderson som Adjutant. Det förste, andet, tredie og fjerde Kompagni stod under Kommando af Kaptejnerne Andrew L. Lamoreaux, Alexander McRae, Hiram Gates og Curtis E. Bolton.

Efter at have erholdt Tilladelse skred William Anderson den næste Dag til at udvælge et Korps af dygtige Mænd til Flankörer og Skarpskyttere. De bleve kaldte det spartanske Korps og vare hovedsagelig bevæbnede med Repetergeværer. De bleve organiserede hos Præsident Daniel H. Wells, der den Gang var bekjendt som Esquire Wells paa Grund af hans Stilling som Övrighedsperson; han tog en meget aktiv og virksom Del i Forsvaret af Nauvoo. William Anderson blev valgt til förste Kaptejn og Alexander McRae til anden Kaptejn. Curtis E. Bolton forenede sig ligeledes med dette Korps. Kommandoen af hans og Kaptejn McRaes Kompagnier paahvilede dem som Premierlöjtnanter.

Pöbelen havde Artilleri og syntes at være vel forsynet med Ammunition af enhver Slags. Af Mangel paa andre Fjender at skyde paa, affyrede de deres Skraaladninger i de Kornmarker, som de paa begge Sider af Vejen passerede; de gjorde stor Ödelæggelse ved paa denne Maade at nedlægge Majsstænglerne. Der fandtes intet Artilleri i Nauvoo, men man indsaa', at det storligen behövedes. I deres Nöd erindrede de Belejrede, at der paa Bredden af Mississippi-Floden laa to

hule Jærnstykker, som havde tilhört en Dampbaad og som havde ligget der i mange Aar. Det forekom nogle af Borgerne, at ved at skjære dem over i to Stykker og tilproppe en af Enderne paa hvert Stykke med Jærn, samt gjöre dem tætte ved at fylde op med Sink, vilde en simpel, men brugelig Art Kanon blive tilvejebragt. Planen ansaas for gjörlig, og fire af denne Slags Kanoner bleve snart gjorte i Stand til Tjeneste. Man fölte rimeligvis en Ængstelse med Hensyn til, om de vilde svare til Hensigten eller ikke, og Resultatet af det förste Skud med dem blev uden Tvivl imödeset med stor Spænding. De kunde maaske ovenpaa al den havte Möje springe ved det förste Skud. Der var imidlertid ingen Tid tilbage for Ængstelse. Pöbel-Tropperne vare lige for Folkets Döre, og de maatte forsvare sig imod deres Angreb med saadanne Midler, som stode til deres Raadighed. Men Jærnstykkerne gjorde god Tjeneste. De stode Ilden udmærket, og de vare Midler til at gjöre Pöbelen bange og holde dem paa Afstand. De ventede, at Nauvoo vilde blive et let Bytte, thi de vidste, der var intet Artilleri der. Da de derfor hörte Kanonen, vidste de ikke, hvad det skulde betyde. „Mormonerne" vare bedre beredte til Forsvar, end de havde tænkt.

Major Flood viste ikke sin Fuldmagt til „Gamle Tom" Brockman, da han var i Pöbellejren. Major Wood og Joel Rice toge derfor derud igjen og oplæste Fuldmagten, for at Brockman maatte vide, at han kæmpede mod Tropper, som vare blevne hvervede efter Guvernörens Ordre. Men hverken han eller hans Tropper bröde sig om Guvernören eller hans Ordrer. De havde besluttet at fordrive Folket fra Nauvoo, og de droge nærmere og nærmere, marscherende frem i stærke Kolonner mod Staden, hvor der, som rimeligt kunde være, herskede stor Ængstelse. Da Major Parker tog bort, gav han dem Grund til at haabe, at Rekrutter vilde blive udsendte af Guvernören til deres Hjælp. Men ingen Forstærkning kom, og det blev dem klart, at de kun maatte stole paa deres egne Kræfter.

FJORTENDE KAPITEL.

Pöbelen angriber Nauvoo og fordrer Stadens Overgivelse.—Major Cliffords Svar til Pöbellederne.—En Træfning mellem Pöbelen og Nauvoos Forsvarere finder Sted; Kaptejn Anderson og Andre falder.—Et hundrede Borgere fra Quincy ankommer til Krigsskuepladsen.—Et Forlig sluttes, hvori de Hellige tvinges til strax at forlade Staden.—Daniel H. Wells' Tale til Brödrene.—Pöbelen tager Nauvoo i Besiddelse og opförer sig brutalt mod de Hellige, der med Vold og Magt mishandles og uddrives af Staden.—Herren sender Vagtler til at lindre de Helliges Nöd.

Fredag den 11te September rykkede Pöbelen stadig, men varsomt frem imod Staden, og var meget forsigtig med Hensyn til at vælge deres Marschsteder, da de vare bange for lönlige Gange etc. Deres Kanon, som var ladet med Skraa og Kardetcher, blev affyret paa de Kompagnier af Frivillige, som sögte at standse deres Fremrykken. De affyrede tre Geværsalver paa Daniel H. Wells' Hus, hvor hans Familie boede paa den Tid. Et af Skuddene oprev nogle Mursten ved hans Brönd, et andet gik nær hans Lade, og det tredie gik over hans Hus og lige forbi en ung Mand, som sad der og holdt Öje med deres Bevægelser. Det lykkedes William Gheen og hans Afdeling, som förte en Kanon med sig, at standse deres Fremrykken tildels, og omenskjöndt Pöbelen gjorde adskillige Forsög paa at omgaa de Frivillige, lykkedes det dem dog ikke. De Ladninger, som bleve affyrede fra Kaptejn Gheens Kanon, saavelsom fra de Andres, bestod hovedsagelig af Jærn- og Blystumper, som vare indsyede i Smaaposer. Paa et eller to Steder bleve Pöbel-Tropperne slagne og drevne tilbage. Flere Familier, af hvis Medlemmer Nogle vare syge, og som boede i den östlige Del af Staden, maatte skyndsomt forlade deres Huse, thi Pöbelens Kanonkugler strejfede deres Döre og sloge ned paa deres Lodder. De flyede og efterlode Alting i deres Huse. Om Aftenen, efter at Ilden havde ophört, vendte de igjen tilbage til deres Boliger med Kjörebefordringer og hentede deres Klæder etc.; men deres Bohave maatte de for Störstedelen efterlade.

Lördag den 12te blev et Parlamentærflag bragt ind i Byen med fölgende Meddelelse:

Til Mormon-Troppernes Kommandör i Nauvoo.

Min Herre! Tropperne under min Kommando, som nu ere samlede og lejrede en halv Mil fra Deres By, have besluttet at trænge ind i samme med Magt, hvis ikke en Overgivelse strax sker.

Af Humanitets Hensyn tilskyndes jeg til at give Dem Lejlighed til at undgaa Ödelæggelsen af Liv og Ejendom.

De kan overgive Dem paa fölgende Betingelser:

1. Eders Vaaben afleveres i vor Varetægt; de ville blive tilbagegivne saa snart som Deres Folk have forladt Staden.

2. Armeen under min Kommando drager ind i Staden, uden at besværes, i den Hensigt at foretage Arrestationer. Mine Mænd have forpligtet sig til, individuelt og strængt, ikke at ödelægge Liv eller Ejendom, uden paa min Befaling, og jeg indestaar for, at hvis De overgiver Staden, skal ingen Ejendom blive ödelagt eller Liv blive taget, undtagen det er absolut nödvendigt for Selvforsvar.

Hvis De finder det passende at overgive Dem, kan De give det tilkjende Kl. 9 i Formiddag; hvis ikke ville Fölgerne være paa Deres eget Hoved.

Thos. S. Brockman,
Overbefalingsmand over den af John Carlin sammenkaldte Posse, Hancock County, Illinois."

Som Svar affattedes Fölgende, der blev sendt tilbage i omtrent to Timer:

„Hovedkvarteret for Illinois Frivilliges Lejr,
Nauvoo, den 12te September, Kl. 9½ Form.

Til T. S. Brockman,
Befalingsmand over Tropperne nær dette Sted.

Min Herre! Deres Meddelelse af 12te ds., der netop i dette Öjeblik er ankommen hertil under Parlamentærflag, har jeg liggende for mig, og efter nöje Overvejelse tillader jeg mig at besvare Deres Brev, eftersom der her ikke findes nogen Befalingsmand over Mormon-Tropperne.

Jeg er af Guvernören og Illinois-Militsens Overkommandör bemyndiget til at adsprede Deres Tropper i Illinois-Folkets Navn.

Deres Forslag, stillet til Mormonernes Befalingsmand, kunne vi ikke gaa ind paa. Medens jeg beklager Udgydelsen af Blod, endog for Opretholdelsen af vor Stats Love, er jeg fast besluttet paa at udföre de af Guvernören givne Instruxer. Hidindtil har jeg gaaet forsvarsvis tilværks, og af Menneskjærligheds Skyld, om ikke for Andet, haaber jeg, at De strax ser det Passende og Nödvendige i at adsprede Deres Tropper. Den bevæbnede Styrke under Deres Kommando er ikke nödvendig for noget lovligt Öjemed i denne Stad eller dette County.

Der findes et Antal höjt respekterede, fremmede Herrer i denne Stad, som önske, at der ikke skal ske nogen Blodsudgydelse. Iblandt dem vil jeg nævne Vel. John Woods, Borgmester af Staden Quincy, og Hr. J. P. Eddy, Kjöbmand fra St. Louis, Missouri. De ville personlig overbringe Dem denne Meddelelse.

Et hvilket som helst Forslag, som det maatte behage Dem at stille, sigtende til at forebygge Blodsudgydelse, vil blive taget under Overvejelse.

Jeg forbliver med særdeles Agtelse Deres lydige Tjener,

BENJAMIN CLIFFORD jun.,
Kommanderende Major af Illinois-Militsen."

Nauvoos Borgere vare hele Natten forblevne paa de Steder, der vare mest udsatte for Angreb, og havde benyttet Tiden til at opföre Brystværn. Major Clifford optog Beach's Gjæstgiversted til sit Hovedkvarter, og da Oberst Johnson, som kommanderede i Felten, var syg, blev Kommandoen overdraget Oberstlöjtnant Wm. E. Cutler med Daniel H. Wells som hans Medhjælper. Efter at Pöbelen havde modtaget Cliffords Svar, begyndte de Angrebet med betydelig Alvor, og Kanonaden var meget livlig paa begge Sider. Kaptejn Anderson af det spartanske Korps, som under den hele Fægtning havde lagt megen Tapperhed for Dagen, blev truffen i Brystet af en Musketkugle. Han levede femten Minutter, og hans sidste Ord vare til Opmuntring for hans Mænd. Saaledes udbröd han, da han blev saaret: „Jeg er saaret, tag mit Gevær og vedbliv at skyde!" Hans Sön Augustus L. Anderson blev truffen af en Kanonkugle, som saarede ham i Siden og brak hans ene Arm; han levede kun nogle faa Minutter efter. Den Afdöde var fjorten Aar gammel og den förste Person, som blev dræbt under Kampen, hvori han, som han kort forud bemærkede, vilde deltage for sin Moders Skyld. Kommandoen af det spartanske Korps paahvilede, efter Kaptejn Andersons Död, Kaptejnerne Alexander McRae og Almon L. Fullmer. Hiram Kimball blev saaret i Hovedet af en Splint. David Norris blev dræbt af en Kanonkugle, som trængte gjennem hans Skulder. Benjamin Whitehead blev skudt i Benet og John C. Cambell i Foden. Curtis E. Bolton blev ligeledes ramt af en Kugle, som dog ikke trængte gjennem Kjödet. Nogle af Pöbelen bleve dræbte, Andre saarede, og de bleve nödsagede til at trække sig tilbage. Warsaw „Signal", en bitter Oprörsavis, sagde, at Aarsagen til deres Tilbagerykning var, at deres Beholdning af Kanonkugler var opsluppet, hvorfor deres Kommandör ansaa det for uklogt at resikere nogen videre Fremtrængen uden denne virksomme Hjælp, og befalede derfor Mændene at trække sig tilbage; men hvis deres Kanonkugler havde holdt ud ti Minutter længere, troede de, at de vilde have kunnet indtage Staden. De berettede, at de havde omtrent fem hundrede Mand og fire Stykker Artilleri med i Ilden, og de ansaa det for givet, at der ikke nogensinde var bleven anfört et Exempel paa en længere vedvarende Militsfægtning, end hvad der skete paa den Dag. „Signal" gav „Mormonerne" Berömmelse for at

have holdt mandig Stand. Naar man tog i Betragtning, hvor Faa der vare til at forsvare Nauvoo og Beskaffenheden af det Artilleri, som de havde faaet tilvejebragt, var Forsvaret helt beundringsværdigt. Det Held, som ledsagede Borgernes Bestræbelser i at tilbageslaa den fremtrængende Fjende, var en Fölge af deres Tapperhed og deres Föreres Energi og Iver, saavel som den Frygt, Pöbelen havde for „Mormonerne". Det har altid været Tilfældet, at i enhver Vanskelighed, som de Sidste-Dages Hellige have været indviklede i fra Begyndelsen af indtil nærværende Tid, har en Frygt for dem overkommet deres Fjender. Omendskjöndt Faa i Antal har Herren gjort dem frygtelige i deres Öjne, som have sögt at tilintetgjöre dem.

Söndag den 13de fandt en Del Smaatræfninger Sted, og Warsaw „Signal" berettede, at en Anti-Mormon var bleven haardt saaret. Efter at Tusmörket var faldet paa, rykkede Nauvoos Borgere frem med to af deres Kanoner og gave Ild paa Pöbellejren, hvilket bevirkede, at de spredte sig. Ved det andet Skud brast en af Kanonerne (som Dampskibspillerne bleve kaldte) i tretten Stykker uden at skade Nogen.

Mandag den 14de var der en Del Kanonade i Löbet af Dagen, og Folket i Nauvoo istandsatte og befæstede deres Batterier.

Tirsdag den 15de holdt det spartanske Korps og „Morderdjævlene", som et Korps, hovedsagelig sammensat af nye Borgere, blev kaldet, saa strængt Öje med Pöbelens Bevægelser, at de ikke kunde gaa og vande deres Heste, uden at blive hilsede med Riffelskud. Der blev denne Dag af og til fyret med Kanonen.

Adskillige Herrer fra Quincy iagttoge fra Tempeltaarnet i Nauvoo Udfaldet af Kampen, som fandt Sted Lördag den 12te. Öjeblikkelig efter Slaget begave Major Wood og Hr. Rice sig til Quincy, hvor de sammenkaldte et Folkemöde og gave en Beretning om, hvad der havde fundet Sted i Nauvoo. Det blev bestemt, at en Komite, bestaaende af et hundrede Borgere fra Quincy, skulde tage afsted og söge at bilægge Stridighederne i Hancock County. De ankom til Nauvoo den 15de. Hensigten med deres Komme var tilsyneladende den, at forhindre Blodsudgydelse, men deres Venskab for Nauvoos Borgere var ikke virkeligt. De vare de strængeste Anti-Mormoner, som kunde findes i Adams County. Paa Grund heraf nægtede d'Hrr. Wood og Rice foruden en Del Andre at virke som Medlemmer af nævnte Komite. Disse Folk bragte deres Vaaben med sig, som de gjorde sig megen Umage for at skjule. Man forstod imidlertid, at hvis det ikke lykkedes dem at istandbringe et Forlig, havde de besluttet at forene sig med Pöbelen. De kom ikke alle ind i Staden Nauvoo, men beskikkede underordnede Komiteer til at lede Underhandlingerne.

Den 16de begyndte Pöbelen igjen Kanonaden. Et Forlig var

imidlertid under Overvejelse. En vidtlöftig Korrespondance förtes imellem Quincy-Komiteens underordnede Komiteer, Pöbellejren, Major Clifford og Kirkens Befuldmægtigede, hvilket ledte til fölgende Resultat:

„Forligs-, Underhandlings- og Overenskomstartikler, gjorte og indgaaede den 16de September 1846 mellem Almon W. Babbit, Joseph L. Heywood og John S. Fullmer, Befuldmægtigede for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, paa den ene Side, Thomas S. Brockman, Befalingsmand over den sammenkaldte Posse, og John Carlin, speciel Konstabel og Hancock-County Possens civile Overhoved, paa den anden Side, samt Andrew Johnson, Formand for Borgerne af Quincy.

I. Staden Nauvoo overgiver sig. Den væbnede Styrke under Oberst Brockman rykker ind og tager Staden i Besiddelse i Morgen den 17de September Kl. 3 Efterm.

II. Vaabnene afleveres til Quincy-Komiteen, for igjen at tilbagegives efter at Overgangen over Floden har fundet Sted.

III. Quincy-Komiteen forpligter sig til at bruge sin Indflydelse for Beskyttelse af Person og Ejendom mod al Krænkelse, og Lejrens Officerer og övrige Mænd forpligte sig ligeledes til at beskytte Person og Ejendom mod al Krænkelse.

IV. De Syge og Hjælpelöse beskyttes og behandles humant.

V. Stadens Mormonbefolkning forlader Staden eller adspreder sig, saa snart de kunne sætte over Floden.

VI. Fem Mænd, indbefattende Kirkens Befuldmægtigede, (William Picket undtagen) tillades at forblive i Staden for at ordne det Nödvendige med Hensyn til Ejendommene, fri for al Fornærmelse og personlig Krænkelse.

VII. Fjendtlighederne ophöre öjeblikkelig, og ti Mænd af Quincy-Komiteen tage ind i Staden paa Embedsvegne, saa snart de finde det passende.

Vi Undertegnede underskrive, stadfæste og bekræfte de foregaaende Forligs-, Underhandlings- og Overenskomstartikler under Aar og Dag som ovenanfört.

Andrew Johnson, Quincy-Komiteens Formand.
Thomas S. Brockman, Possens Befalingsmand.
John Carlin, speciel Konstabel.

Almon W. Babbit, Joseph L. Heywood og John S. Fullmer, } Befuldmægtigede for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Da mange af de Frivillige havde erfaret, at man var bleven enig om at overgive Staden, at Pöbeltropperne skulde besætte den, „Mor-

monerne“ aflevere deres Vaaben og tage bort, saa snart de kunde sætte over Floden, fölte de meget forbitrede. Daniel H. Wells, der tilfældigvis hörte de Bemærkninger, der bleve gjorte under et Möde, som de holdt i Beach's Gjæstgiversted, for at dröfte Sagen nærmere, bebrejdede dem og sagde:

„Det er ingen Nytte til for en lille Haandfuld Frivillige at söge at forsvare Staden mod en saa overlegen Styrke. Hvad Gavn have de Hellige at vente af dens Forsvar? Vore Interesser ere ikke ensbetydende med dens Besiddelse, men snarere i at komme bort fra den. Hvem kunde finde det passende at sætte vort Liv paa Spil for at forsvare et Sted, som vi alligevel have til Hensigt at forlade? Jeg har været i Josephs, Hyrums og de Tolvs Raad, og jeg véd, de önskede, at de Hellige skulde forlade Staten og drage mod Vest. Ere ikke de Tolv og de fleste Medlemmer af Kirken allerede tagne afsted, og er ikke deres Raad til os at fölge efter? Have de ikke sagt os, at vor Sikkerhed ikke var i Nauvoo, men i vor Fjærnelse vestover.

De Befuldmægtigede have ingen Midler til at kunne fortsætte Forsvaret; de ere allerede i Gjæld. Major Parker, som blev sendt af Guvernören til at hjælpe os, lovede, da han tog bort, at hverve Mænd og strax vende tilbage og komme os til Hjælp, men han har forsaget os; og er det ikke bekjendt nok, at Quincy-Komiteen var beredt til at slutte sig til Pöbelen, hvis et Forlig ikke kom i Stand? Under disse Omstændigheder har jeg benyttet min Indflydelse hos de Befuldmægtigede til Fordel for Nauvoos Overgivelse paa de bedste Vilkaar, vi kunne opnaa, hvilket er den bedste og eneste vise Politik tilbage for os at fölge.

Betænk, Brödre, at vi have Intet at vinde ved at forsvare Nauvoo, men Alting at tabe, ikke alene Ejendom, men ogsaa Liv staar hver Time i Fare.“

Daniel H. Wells havde kun for nylig sluttet sig til Kirken, men havde været en fremragende Mand og taget virksom Del i Nauvoos offentlige Anliggender lige siden Stadens Anlæggelse, og havde været fortrolig med Profeten Joseph, Præsident Young og de tolv Apostle. Dette og hans sjældne Artighed i at hjælpe til at forsvare Staden gav ham Indflydelse blandt Folket, og hans Raad og Ord havde stor Vægt hos dem.

Hr. Brayman, Guvernörens Agent erklærede, da han hörte Traktaten oplæst, at det overgik Alt, hvad han nogensinde havde hört eller læst af den Slags. Han vidste, at de Frivillige handlede efter Guvernörens Ordre, og dog vare de overmandede af Pöbelen og nödsagede til at indgaa paa Betingelser, som havde deres Forvisning til Fölge, for derved at frelse deres eget og deres Familiers Liv. Der

vare ogsaa Kvinder og Börn tilstede, af hvilke Nogles Mænd og Fædre befandt sig i de Forenede Staters Armé, og havde taget afsted til Kalifornien tilfods over næsten ufremkommelige Örkener og Bjærge for at plante deres Lands Fane i fjærne Lande. At se deres Hustruer, Börn og Venner drives fra deres Hjem af en blodtörstig Pöbelhob bragte Hr. Brayman til at udgyde Taarer. Der vare ogsaa Andre fra forskjellige Dele af Unionen, som vare Öjenvidner til disse Voldshandlinger og som paa lignende Maade bleve rörte over Synet.

Saa snart Forliget var kommet i Stand bleve de Frivillige afskedigede, som strax derpaa gjorde Forberedelser til at römme Staden. Nogle toge opad, Andre nedad Floden, medens nogle Faa satte over til Iowa saa hurtigt de kunde. Omtrent Kl. 3 den 17de September marscherede Pöbeltropperne i et Antal af over 1500 ind i Staden. De sloge Lejr nedenfor Bakken i Nærheden af Parley Street. Taler bleve holdte, medens Nogle skrege og raabte omtrent som Vilde. Formanden for Quincy-Kommiteen tog Templets Nögler i Besiddelse; men Pöbelen bröd sig ikke om Traktaten, og Quincy-Komiteen havde ikke Evne til at nöde dem til at respektere den. Ikke saa snart havde de lejret sig, för et Kompagni blev udsendt for at visitere Vognene, der stode paa Bredden af Floden, og toge alle de Geværer og Pistoler, de kunde finde. Brödrene Fullmers og Heywoods Huse bleve gjennemsögte, og enhver Ting i Skikkelse af Vaaben og Ammunition blev taget og deres Familier truede. Skarer af bevæbnede Mænd dreve omkring i Byen og befalede Familier at tage bort saa hurtig som muligt. Endog de Syge bleve behandlede med Grusomhed, og Familier bleve forstyrrede medens de begravede deres Döde. Pöbelen gik igjennem Templet op i Taarnbygningen og ringede med Klokken, hujende og skrigende, medens Nogle af dem spurgte: „Hvem er nu Ejer af Herrens Hus?“ En Præst blandt Pöbelen besteg Toppen af Taarnet og raabte med höj Röst: ,,Fred! Fred! Fred over Jordens Beboere, Mormonerne ere nu fordrevne!“

Pöbeltropperne opsloge deres Hovedkvarter ved Templet. De havde oprettet en Slags Domstol, ved hvilken flere af de Beboeres Rettighed til Borgerskab blev prövet, som ikke vare „Mormoner“. Nogle af disse Folk bleve tilligemed deres Familier beordrede bort inden to Timers Forlöb. Denne Pöbelskare drog fra Hus til Hus og plyndrede Kostalde, Grise- og Hönsehuse, Bikuber etc., opbröde Kufferter og Kister og toge Alt, hvad de behövede, uden at standse og forespörge, om det Plyndrede tilhörte „Mormonerne“ eller ikke. Flere af de Hellige bleve grebne af Pöbelen og döbte i Floden; de, der saaledes toge Brödrene og dykkede dem, brugte det mest gudsbespottelige Sprog, medens deres Kammerater stode bandende og

sværgende paa Flodbredden. Broder Charles Lambert, Daniel Davis, Silas Condit og nogle Andre bleve behandlede paa denne Maade. De grebe Oberst C. M. Johnson, förte ham til Templet, stillede ham for en Krigsret og dömte ham til Döden; men da de bleve uenige om Maaden, hvorpaa de skulde udföre Dommen, slap de ham tilsidst og befalede ham strax at forlade Staden.

W. E. Clifford skrev, hentydende til hvad, der havde fundet Sted i Nauvoo, Fölgende: „Da Pöbelen marscherede ind og tog Nauvoo i Besiddelse, begav jeg mig til Burlington. Jeg vendte tilbage til Montrose om ti Dage og forblev der i to Uger, da det ikke blev mig tilladt at komme ind i Nauvoo. Jeg finder Tilfælde af Fattigdom og Elendighed, hvorover jeg gyser. De Fattige, Syge og Hjælpelöse ere lejrede ved Bredden af Mississippi-Floden. Nogle have Intet uden Guds Tronhimmel til Ly, og ingen Föde, uden hvad de modtage ved Barmhjærtighedens Haand, og dette tillige under en Regjeringsform, som kaldes republikansk, hvis Forfatning lover Enhver retfærdige og lige Rettigheder.“

Adskillige Afhandlinger viste sig i flere St. Louis Blade, som i et flydende og saare rörende Sprog skildrede de Helliges Tilstand paa Bredden af Mississippi-Floden. St. Louis „Reveille“ sagde, at de bogstavelig sultede ihjel under den aabne Himmel, uden endog et Telt til Beskyttelse. Kvinder og Börn, Enker og Faderlöse, Syge og Oldinge vare den tilbageværende Rest af et stort Samfund; dette Blad opfordrede Folket til at hjælpe dem.

Deres Tilstand var uden Tvivl höjst elendig, og havde ikke et kjærligt Forsyn kommet dem til Hjælp ved at sende Vagtler i store Flokke, vilde de have været udsatte for endnu större Lidelser. Men det syntes som om Herren havde særlig Medynk med sit Folk i deres dybe Nöd, og han sendte dem et Forraad af Föde i Form af Vagtler, som sloge ned i saadan Mængde omkring deres Telte og Vogne, at Mange fangede dem med Hænderne. Folket prisede Gud for hans Godhed og Naade, som saa klarligen havde været dem vist under deres Forfölgelser og Vandringer i Örkenen i Lighed med, hvad han havde gjort med Israels Börn, da Moses förte dem paa deres sörgelige Marsch gjennem Örkenen til det forjættede Land.

De Vaaben, som Pöbelen tog fra Brödrenes Vogne, bleve dem aldrig tilbagegivne. Naar en god Riffel blev tagen, plejede en eller anden Anti-Mormon strax at tilvende sig den for sit eget Brug, og hvis Noget blev ladt tilbage i dens Sted, var det i Almindelighed et usselt Gevær af liden eller ingen Værdi for Nogen.

De Helliges Tilstand i Nauvoo opvakte stærkt Folkets Sympathi i Israels Lejr ved Winter Quarters, og man ydede villig sin Skjærv til deres Udfrielse og sendte Befordringsmidler tilbage for at hjælpe

dem bort. En Del af Folket spredte sig i Nord og Syd langs Floden, Nogle droge til St. Louis og Andre til Burlington; men Alle, som önskede at flytte vestover, havde Lejlighed dertil, og de bleve bragte til Hovedlejren ved Hjælp af de Befordringsmidler, man havde sendt tilbage.

FEMTENDE KAPITEL.

Winter Quarters opmaales, organiseres og befæstes.—De fra Nauvoo uddrevne Helliges Lidelser.—Oberst Kanes grafiske Beskrivelse af Nauvoo og de Helliges Lejr paa Bredden af Mississippi-Floden.—En Indianer-Agent gjör Forsög paa at besvære de Hellige.—Præsident Youngs Samtale med Big Elk, Omaha-Indianernes Hövding.—Dommer J. T. Kane tager sig af de Helliges Sag.—„Jack-Mormonerne" trues med Uddrivelse af Nauvoo, og Guvernör Ford besöger Staden.

Medens disse Ting gik for sig i Nauvoo arbejdede de Hellige i Israels Leir flittigt paa at berede sig for Vinteren. En Komite, bestaaende af tolv Mænd, blev beskikket til at inddele Staden i Kvarterer; over hver af disse blev en Biskop beskikket til at præsidere, hvis Pligt det var at understötte de Fattige og Syge, hjælpe de trængende Familier og se til, at de Hellige opfyldte deres Pligter. Det Fölgende er en Liste over Biskopperne, som bleve kaldede til at præsidere:

Förste Kvarter (Ward), Levi E. Riter; andet, William Fossett; tredie og fjerde, Benjamin Brown; femte og sjette, John Vance; syvende, Edward Hunter; ottende, David Fairbanks; niende, Daniel Spencer; tiende, Joseph Matthews; ellevte, Abraham Hoagland; tolvte, David D. Yearsley; trettende Joseph B. Nobles.

Hver Familie arbejdede flittigt paa at opföre et eller andet Slags Huse, hvori de kunde finde Ly for Vinteren. Husene vare for Störstedelen byggede af runde Tömmerstokke og bedækkede med klövede Bræddestykker eller med Pile og Jord. Mange gravede Huler i Siden af Bakken, og lavede sig paa denne Maade komfortable Hytter.

Winter Quarters blev udlagt i regelmæssige Gader og havde en smuk Beliggenhed. Indianerne foraarsagede betydelig Ulejlighed ved at stjæle Kvæg og rapse. De betragtede de Hellige som uretmæssige Besiddere af deres Land, og de sagde, at naar deres Land blev optaget, deres Græs benyttet, deres Tömmer nedhugget og deres Vildt skudt, havde de til Gjengjæld Rettighed til Noget, og da de derfor lede Mangel paa Föde, hjalp de sig saa godt de kunde til de Helliges

Kvæg. Hövdingen Big Elk sagde, at han vilde gjöre Alt, hvad han kunde, for at afholde Folket fra at stjæle, men han havde iblandt dem nogle slemme unge Mænd, som ikke vilde lade sig styre, og han kunde ikke hindre dem fra at stjæle, naar Kreaturerne gik rundt omkring dem. De kunde ikke lide hvide Folk og kunde heller ikke lide ham meget vel, fordi han sagde dem, at de hvide Mænd vilde gjöre dem Godt. Indianernes Opförsel bragte Præsident Young til at raade Folket at bygge en Palisade omkring Winter Quarters. Dette var en stor Beskyttelse og holdt Indianerne næsten aldeles borte. En stor Del af Hornkvæget blev sendt til et Sted mod Nord, som kaldtes Rush Bottoms, hvor en Slags Siv voxede i stor Mængde og afgav udmærket Föde for Dyrene, naar det blev givet dem med Forsigtighed. Hvis det blev ædt for ofte eller naar Vejret var koldt nok til at fryse Vandet, som indeholdtes i den överste Del af Sivet, var denne Föde farlig og kunde stundom dræbe de Dyr, som aade deraf.

Biskop Millers Lejr var, ifölge hvad han selv berettede til de Tolv i Winter Quarters, beliggende 153 Mile nord der fra paa et Sted, hvor Running Water og Missouri-Floden stöde sammen. Sundhedstilstanden blandt hans Folk var god, og Lejren var beliggende paa et godt Sted med Overflod af Föde for deres Kreaturer i Sivet ved Running Water.

Ingen Pen formaar at skildre de Lidelser, som Flygtningene fra Nauvoo maatte udholde under deres ilsomme Flugt for at undgaa Pöbelens Voldsgjerninger, da de syntes bestemte paa at ville ringeagte Bestemmelserne i den höjst uretfærdige Traktat, som de havde aftvunget de Hellige. Drenge, som ere opfödte i Utah Territorium tænke maaske, at det ingen Lidelse var at være nödsaget til at sove paa Jorden under aaben Himmel i Oktober Maaned, eller at gaa i Bjærgene næsten enhver Tid paa Aaret og tilbringe Natten der uden anden Beskyttelse end deres Sengklæder, men i Illinois og Iowa er Klimatet ikke saa gunstigt for Helbreden som i Utah. Klimatet er der mere raat og fugtigt. Endog Mange, som vare særdeles omhyggelige om deres Helbred og havde varme Huse at bo i, lede en stor Del af Aaret af Koldfeber og anden Sygdom, der for Störstedelen havde sin Aarsag i de usunde Uddunstninger, som opstege fra sumpige og lave Steder. Udmattede og forkomne, som de vare, var deres Tilstand i Sandhed bedrövelig. Mange flygtede fra Nauvoo over Floden til den modsatte Bred, og Andre spredte sig i forskjellige Retninger, idet Enhver sögte at skaffe sig Ly paa bedste Maade; Nogle dannede et Slags Telte af Tæpper og Madratser, medens Andre maatte tage tiltakke med en simpel Lövhytte. Til deres Elendighed föjede sig ogsaa den Omstændighed, at de faa Klæder, de havde, vare en stor Del af Tiden gjennemvædede af Regnen, og der findes Tilfælde, hvor-

om endnu levende Personer, som have gjennemgaaet disse Scener, kunne fortælle, at de i flere Dage maatte vaage ved de Döendes Sygeleje, medens de samtidig blot kunde tilvejebringe et ringe Ly, hvorunder de stundom maatte holde deres Mælkespand for at opfange den nedfaldende Regn, der dryppede gjennem det tynde Vogndække. Nogle af de mest indflydelsesrige Mænd iblandt dem besögte forskjellige Byer i de tilgrænsende Stater og bade om Hjælp hos de Formuende og Gavmilde til dem af deres Söskende, hvis Lidelser de sögte at skildre. Paa denne Maade blev delvis Hjælp tilvejebragt for Nogle, men Störstedelen af de Lidende vare ude af Stand til at forbedre deres Stilling, förend de med Möje havde arbejdet sig igjennem til Iowa eller Missouri, og der erholdt Beskjæftigelse af en eller anden Slags, eller bleve hjulpne vestover ved Kjörebefordringer, udsendte af dem, som tidligere havde forladt Nauvoo.

Paa den Tid, da de Hellige vare udsatte for alle mulige Slags Lidelser, efter deres endelige Uddrivelse fra Nauvoo, bleve de besögte af Oberst (nu General) Thomas L. Kane, der gjorde sig bekjendt med de Helliges Tilstand og deres Fjenders uretfærdige Handlinger. Han gjorde ogsaa strax Bekjendtskab med Præsident Young og Apostlene og saa' Folket under deres prövende Omstændigheder. Uagtet han var en ganske ung Mand, tog han en varm Interesse i deres Velfærd. Men han blev meget farlig syg i Lejren, og det var kun ved en yderst omhyggelig Pleje og stræng Paapassenhed, at hans Liv blev sparet. Han kunde aldrig forglemme denne Venlighed, og efter sin Tilbagekomst til Philadelphia holdt han et Foredrag for det historiske Samfund i nævnte Stad, hvori han i det mest veltalende og rörende Sprog beskrev de Scener, de Sidste Dages Hellige havde gjennemgaaet, og det patriotiske Offer, de havde gjort for at tilvejebringe den af Regjeringen krævede Batallion. Der er sandsynligvis intet Dokument, af dets Störrelse, som nogensinde har beskrevet de Sidste-Dages Helliges Prövelser og Lidelser i et mere tydeligt og slaaende Sprog end netop dette. General Kane har ogsaa ved senere Lejligheder vist sit Venskab for de Uskyldige og Undertrykte, og han vil nyde de Helliges Agtelse som en oprigtig, selvopofrende og sand kristen Hædersmand — en Menneskeven i dette Ords höjeste Betydning. Vi anföre en Del af hans Foredrag:

,,For faa Aar siden, da jeg rejste op ad Övre-Mississippi om Efteraaret, og der var Lavvande i Floden, var jeg nödt til at rejse over Land for at passere forbi Strömningerne og Vandfaldene. Min Vej laa gjennem en halvvild Egn, et smukt Strög af Iowa, hvis uordnede Tilstand med Hensyn til Besiddelsen af Jordlodderne havde gjort det til et Tilflugtssted for Falskmyntnere, Hestetyve og andre Lovovertrædere. Jeg havde forladt Dampbaaden ved Keokuk ved Foden af

det nedre Vandfald, for at leje en Vogn, og for at indtage Levningerne af et alt andet end renligt Maaltid, som Fluesværmene, der opfyldte Lokalet, gjorde mig stridigt. Her fra til det Sted, hvor Floden atter igjen blev dyb og sejlbar, trættedes mit Öje ved overalt at se smudsige, omstrejfende og örkeslöse Kolonister, og et forsömt og uopdyrket Land.

Jeg var just stegen op ad den sidste Bakke paa min Landrejse, da et Landskab af modsat Udseende behageligt overraskede mit Öje. Halvt omsluttet ved en Böjning af Floden laa en smuk Stad, belyst af den glimrende Morgensol. Dens lyse, nye Boliger, omgivne af grönne, skyggefulde Haver, laa terrasseformigt op ad en prægtig, kuppelformet Höj, hvis Isse prydedes af en ædel Tempelbygning med et höjtragende Taarn, hvis Spir straalede i Hvidt og Gult. Staden syntes at bedække flere engelske Mile, og hinsides samme udstrakte sig i Baggrunden et bölgende, skjönt Land, afvexlende med Ager og Eng. De umiskjendelige Kjendetegn paa Industri, Foretagelsesaand og Civilisation overalt gav Prospektet en slaaende og henrivende Skjönhed.

Det var naturligt, at jeg fölte Drift til at besöge en saa indbydende Egn, hvorfor jeg lejede en Baad, roede over Floden samt lagde til ved Stadens fornemste Landingsplads. Ingen mödte mig der. Jeg saa' mig omkring, men kunde hverken opdage Nogen, eller höre Nogen bevæge sig, endskjöndt Stilheden var saa stor, at jeg kunde höre Fluernes Summen og Vandets Skvulpen mod den lave Strandbred. Jeg vandrede gjennem de öde Gader. Det var som om Staden laa i en dyb Sövn, af hvilken jeg næsten frygtede for at vække den; thi det var tydeligt, at den ikke havde sovet længe. Endnu havde Græsset ikke voxet op paa de brolagte Veje. Regnen havde ikke endnu fuldelig udslettet Sporene af Menneskenes Fodtrin.

Jeg gik aldeles uhindret omkring. Jeg gik ind i de tomme Værksteder, Rebslagerbaner og Smedier. Spinderens Hjul snurrede ikke; Snedkeren havde forladt Hövlebænken, Spaanerne og det ufuldendte Vindue med sine Karme. Frisk Bark laa i Garverens Kar, og nylig klövet Brænde stod opstablet ved Bagerens Ovn. Smedens Esse var kold; men Kulhoben og Afkjölingsposen og det krogede Vandhorn var der, just som om han blot havde forladt det for Helligdagen. Ingen Arbejder saa' ud nogensteds for at erfare mit Ærinde. Om jeg ogsaa gik ind i Haverne og slog Havelaagen med Bulder i efter mig, oprykkede Blomster eller larmede med Kjæden i Brönden, idet jeg trak Spanden op for at faa en Drik Vand, eller jeg slog med min Stok mod de höjvoxne Georginer eller Solsikker, eller jeg rendte over Bedene for at finde Agurker eller Kjærlighedsæbler — Ingen

raabte til mig fra noget aabent Vindue, og ingen gjöende Hund sprang frem for at gjöre Alarm. Jeg kunde have antaget, at Beboerne havde gjemt sig i Husene, men Dörene vare utillaasede; og da jeg tilsidst forsigtig traadte ind i dem, fandt jeg den kolde, hvide Aske paa Ildstederne, og jeg gik varsomt paa Taaspidserne i de tomme Værelser, ligesom man gjör paa et Kirkegulv for ej at vække en forstyrrende Gjenlyd.

Ved Udkanten af Staden var Begravelsespladsen. Men ingen Paaskrift antydede, at der havde hersket nogen ödelæggende Pest; ej heller var den meget forskjellig fra andre protestantiske Kirkegaarde i Amerika. Nogle af Gravhöjene vare beklædte med Grönsvær, og Gravstenene nylig satte, hvilket kunde ses af de friske, sortglinsende Indskrifter.

Paa den anden Side af Kirkegaarden udbredte Markerne sig i alle Retninger, med det gule, modne Korn, der raadnende laa paa Jorden, da Ingen fandtes, som kunde tage Vare paa den rige Afgröde. Saa langt Öjet kunde naa udstrakte disse Marker sig; ogsaa de syntes indlullede i Sövn af Efteraarets dösige Luft.

Kun to Dele af Staden syntes at indgyde Sindet Aarsagen til denne hemmelighedsfulde Forladthed. Den sydlige Forstads Huse, der vendte ud til Landet, viste ved deres splintrede Træværk og nedstyrtede Vægge, at de nyligen havde været udsatte for en ödelæggende Kanonade. Ligeledes i og omkring det prægtige Tempel, hvilket havde været Hovedgjenstanden for min Beundring, bivouakerte bevæbnede Mænd, omgivne af deres opstablede Geværer og Feltskyts. De anholdt mig og opfordrede mig til at gjöre Rede for, hvem jeg var, og hvorledes jeg kunde have den Djærvhed at sætte over Vandet uden skriftlig Tilladelse af deres Anförer.

Endskjöndt disse Mænd vare mer eller mindre berusede, syntes de dog, efter at jeg havde erklæret mig for en fremmed Rejsende, ivrige for at vinde min gode Mening. De fortalte mig Historien om den öde Stad, at den havde været en anselig Manufaktur- og Kjöbstad, beboet af over 20,000 Indvaanere, at den havde fört Krig med dem i flere Aar, og at det endelig var lykkedes at overvinde dem nogle Dage för min Ankomst, i en Kamp, holdt udenfor den ruinerede Forstad, og derefter havde de drevet dem ud med Bajonetspidsen. Forsvaret havde været haardnakket, men blev svagere efter en tre Dages Bombardement. De gjorde sig storligen til af deres Tapperhed, især i sidstnævnte Slag, som de kaldte det; men jeg opdagede, at de vare ikke af en Mening med Hensyn til visse Bedrifter, som havde udmærket det, hvoraf en var, som jeg erindrer, at de havde ihjelslaget en Fader og hans femtenaarige Sön, som ikke havde boet længe i Staden, og hvem de indrömmede havde en pletfri Karakter.

De ledsagede mig ogsaa indenfor de massive, med Skulpturarbejde smykkede Mure af det besynderlige Tempel, i hvilket, som de sagde, de fordrevne Indvaanere plejede at helligholde deres vanhellige Gudsdyrkelses hemmelighedsfulde Skikke. De udpegede særskilt for mig visse figurlige Fremstillinger i Bygningen, hvilke, eftersom de havde været særegne Gjenstande for en overtroisk Ærbödighed, de havde som en Pligtskyldighed med ufortröden Flid besudlet og vansiret, og derved gjort ukjendelige. De havde endvidere bemærket Beliggenheden af visse Altere og forskjellige skjulte Kammere, og i et af dem var en dyb Bröud indrettet, som de troede, i en forfærdelig Hensigt. Desforuden förte de mig hen for at se et stort og dybt udmejslet Marmorkar eller Basin, hvilende paa tolv Oxer, ogsaa af Marmor, udhugne i naturlig Störrelse, og hvorom de fortalte nogle romantiske Historier. De sagde, at de bedaarede Mennesker, hvoraf de fleste vare Emigranter, komne langvejs fra, troede, at deres Gud bifaldt deres Modtagelse her af Gjenfödelsens Daab som Stedfortrædere for deres Beslægtede og Kjære i de Lande, hvor fra de vare komne. I dette Basin „stege Forældre ned i Vandet" for deres afdöde Börn, og Börn for deres Forældre, Enker for deres hensovne Mænd, og Unge for deres Forlovede. Saaledes kom den „store Döbefont" til at forene sig med Erindringen om deres kjære Hedengangne, og var derfor af alle Ting i Bygningen den Gjenstand, til hvilken de fæstede den störste Grad af deres afgudiske Kjærlighed. Derfor havde ogsaa Sejrherrerne saa flittigen vanhelliget den ved et vist Brug, at Værelset, hvori den stod, var blevet altfor modbydeligt til at opholde sig i. De tillode mig ogsaa at stige op i Taarnet for at se, hvor det var blevet ramt af Lynet Söndagen för, og for at tage en Udsigt i Öst og Syd over ödelagte Agerfelt, lig dem, jeg havde set nær Staden, udstrækkende sig, indtil de tabte sig i det Fjærne. Her i den rene Dags Aasyn, nær Mærkerne af Guds Vrede, som den udsendte Lynild havde afstedkommet, laa Levningerne af Föde, Brændevinskruse og itubrukne Drikkekar, tilhörende Sejrherrerne, tilligemed en Stortromme og en Dampbaads Signalklokke, hvis Brug jeg siden efter erfarede med Smerte.

Dagen var gaaet, da jeg blev færdig til at vende tilbage over Floden. Vinden var opvaagnet efter Solens Nedgang, og Vandet slog over i min lille Baad, hvorfor jeg satte Forstavnen höjere op ad Floden end det Punkt, jeg havde sat over om Morgenen, og landede, hvor et svagt Lysskjær indböd mig at styre efter.

Her imellem Skræppeblade og Siv, kun beskyttede af Mörket, under aaben Himmel, stödte jeg paa en Skare af flere hundrede levende Væsener, hvis urolige Slummer paa Marken forstyrredes af mine Bevægelser.

Passerende forbi disse paa min Vej til Lyset, fandt jeg, at det kom fra et Talglys i en tragtformet Papirsskjærm, saaledes som det bruges af Æble- og Nöddesælgersker paa Gaderne, hvilket kastede sit flagrende Skin paa de udtærede Træk af en Mand, som laa i det sidste Stadium af en heftig Feber. De havde gjort deres Bedste for ham. Over hans Hoved var Noget, som lignede et Telt, dannet af et Lagen eller to, og han hvilede paa en gammel Straamadras med en Sofapude under Hovedet. Hans gabende Mund og brustne Öjne viste, hvor kort Tid han skulde nyde disse Bekvemmeligheder, endskjöndt en af Sorg forvirret og urolig Person, maaske den Döendes Hustru, syntes at samle Haab ved Tid efter anden at nöde ham til at synke smaa Mundfulde af det lunkne Flodvand fra en forbrændt og bugtet Tin-Kaffekande. De, som forstode bedre, havde forsynet ham med den Medicin, som passede bedre — idet en gammel og skaldet Mand, hvis Lader viste, at han var fortrolig med Dödsscener, mumlede i Patientens Öre, saa længe jeg var der, en monoton og melankolsk Bön, hvormed blandede sig Hikken og Hulken fra to Smaapiger, som sadde udenfor paa et Stykke Drivtömmer.

Skrækkelige vare i Sandhed disse fordrevne Væseners Lidelser. Forkuede og plagede af Solhede og af Kulde, eftersom Dag og Nat afvexlende slæbte sig hen, vare de næsten alle mer eller mindre lidende af Sygdom. De vare der, fordi de havde intet Hjem, intet Hospital, intet Fattighus, ingen Venner at ty til. De kunde ikke tilfredsstille deres Syges svage Krav; de havde ikke Bröd til at stille deres Börns afbrudte Hungersraab. Mödre og spæde Börn, Dötre og Bedsteforældre, alle vare lige, alle vare bedækkede med Laser, endog manglende Tæpper til at lægge over dem, som Feberkulden rystede indtil Marven.

Disse vare Mormoner, nærved at omkomme i Lee County, Iowa, i den 4de Uge af September 1846. Staden var Nauvoo i Illinois. Mormonerne vare Ejerne af denne Stad (Nauvoo) og det yndige Landskab rundt omkring. Og de, som havde standset deres Plove, bragt deres Hammere, Öxer, Væverskytteler og Spindehjul til Taushed, udslukket Ilden paa deres Arnesteder, fortæret deres Föde, ödelagt deres Frugthaver og nedtrampet den uindhöstede Sæd paa deres Agre — de, som havde gjort alt dette, vare nu Besidderne af deres Huse, og havde forvandlet deres Tempel til et Værtshus, hvor fra Drukkenboltenes Larm forstyrrede de Döendes Ro.

Jeg tænker det var, da jeg vendte mig fra den nylig beskrevne Dödsscene, at jeg först lyttede til Stöjen af Nattesviren, som en Del af Vagtmandskabet holdt inde i Staden. Over den fjærne Summen af Manges Stemmer, löd nu og da höje Udraab, spækkede med Eder og disharmoniske Stumper af liderlige Viser; men for at ikke disse Ud-

brud skulde gaa tabte, og for at forhöje Virkningen deraf, styrtede nogle af dem, henrevne af Drukkenskabsbegejstringen og Forhaanelsesaanden, op i Taarnet af Templet, hvor de ondskabsfuldt hujede og skrege, sloge paa Stortrommen og ringede med den höjtlydende Dampbaadsklokke, som jeg havde set.

De stakkels Fordrevne, som saaledes laa ved Flodens Bredder, vare omtrent 640 Personer. Men Mormonerne i Nauvoo og dens Omegn talte Aaret för 20,000. Hvor vare de? Man havde sidst set dem i sörgelige Tog at bortföre deres Syge og Saarede, Halte og Blinde, og at forsvinde i den vestlige Horizont for at söge sig et andet Hjem. Man vidste næppe noget Andet angaaende dem; og Folk spurgte med Nysgjærrighed: Hvordan mon deres Skjæbne er vorden, og hvor ere de blevne af?"

Den Fremgangsmaade som Præsident Young og Israels Lejr brugte overfor de Indianere, med hvem de kom i Berörelse, og paa hvis Land de befandt sig, havde den Virkning, at gode Fölelser frembragtes iblandt dem. Men der vare nogle uvedkommende Personer, som syntes at have fattet den Beslutning at paaföre de Hellige Besværligheder, fordi de havde taget forelöbigt Ophold paa Land, som Omaha- og Pottawattamie-Indianerne gjorde Fordring paa at eje. Major M. H. Harvey, Superintendent for Indianer-Affærer, besögte Præsident Young ved Winter Quarters den 1ste November 1846 og anförte, at han önskede, at Lejren skulde flytte fra Indianernes Land, og klagede over, at de Hellige opbrændte Indianernes Brænde. Han berettede, at han havde modtaget Breve desangaaende fra Departementet for de indianske Anliggender, og at hans Instruxer vare, at ingen hvid Person skulde tillades at nedsætte sig paa Indianernes Land, uden Regjeringens Tilladelse. Præsident Young forestillede ham, at deres Ophold var en Fölge af Regjeringens Forlangende om at tilvejebringe Tropper. Lejrens mest virksomme Mænd vare tagne som Soldater til Mexiko i de Forenede Staters Tjeneste, og deres Familier vare i en nödlidende Stilling overladte til deres Venners Omsorg i Lejren, som ikke kunde drage videre uden at efterlade dem hjælpelöse. Det var klart, at Bevægelsen var sat i Scene af de Helliges Fjender, som ikke en Gang vare tilfredse med at se dem nyde Fred og Hvile i deres Jordhytter og simple Huse. Omendskjöndt Indianerne ikke havde begaaet saa faa Plyndringer — de havde til Exempel gjentagne Gange rövet Kvæg fra dem — havde de Hellige dog mindre at befrygte af dem, naar det blev overladt til dem selv at handle, end fra de hvide Mænds Indblanding.

Præsident Young skrev til Big Elk, Omaha-Indianernes Hövding, og bad ham om at afholde sine Mænd fra at stjæle og sendte ham nogle Gaver. Et Antal Breve udvexledes ogsaa mellem Höjraadet i

Winter Quarters og Major Harvey i Anledning af Bosættelsen paa indiansk Grund, og Wm. Clayton blev i Hast afsendt til Council Bluffs for at erholde en Kopi af hans Instruxer fra Washington. Det viste sig senere, at Departementet i Washington ikke viste halvt saa megen Ængstelse for Indgrebet paa indiansk Grund, som Major Harvey foregav, men Sandsynligheden var, at han var bleven forledet af Andre til at udöve sin Myndighed for at skade „Mormonerne".

Som Svar paa Præsident Youngs Brev, aflagde Big Elk ham personlig et Besög og gjorde Undskyldning for de Forurettelser, som enkelte ustyrlige Indianere af hans Stamme havde begaaet, udtrykte sin Taknemmelighed for de ham tilsendte Gaver og lovede at pröve paa at holde sine Indianere i Tömme, og anförte som Undskyldning for dem, at de Hvide, som besögte dem, fremstillede „Mormonerne" som et meget slet Folk, en Beretning, som bestyrkede de Hellige i den Tro, de allerede for nogen Tid havde næret, at Indianerne vare tilskyndede af hvide Mænd til at stjæle fra og muligvis udföre et voldeligt Overfald paa dem.

Ved Hjælp af Dommer J. K. Kane, Fader til Oberst Thomas L. Kane (hvis skjönne og sandfærdige Beretning om de Helliges Tilstand efter deres Uddrivelse fra Nauvoo vi tildels have anfört), blev Tilladelse erholdt af Præsidenten og Departementet for de indianske Anliggender i Washington for de Hellige at opholde sig Vinteren over paa Pottawattamiernes Land. Da Oberst Kane nogen Tid forud var bleven opholdt iblandt de Hellige paa Grund af Sygdom, nöd han en saa venlig Behandling af dem, at han önskede at gjengjælde det ved at bruge sin Indflydelse til deres Fordel, og især at sikre dem Retten til at forblive hvor de havde opslaaet deres Vinterkvarter, indtil de kunde drage videre frem paa deres Rejse. Sygdom havde hindret ham fra selv at gjöre det, men hans Fader havde handlet i hans Sted, som Resultatet ogsaa udviste. Efter at være kommet sig af sin Sygdom skrev Oberst Kane til Ældste W. Richards, at han ogsaa havde isinde at forskaffe et Fæstebrev fra Omaha-Landets Regjering til Fordel for de der nedsatte Hellige, og han sagde: „Vær vis paa, det er ikke bestemt, at min Styrke skal forlade mig, för jeg har skaffet Eder Ret hos Regjeringen, og i det mindste har sikret Eder en Begyndelse af Ret ud over en Uendelighed af Uret."

Den Gang de Hellige bleve tvungne til at forlade Nauvoo maatte ogsaa de, der holdt med dem, eller som vare venligsindede mod dem, og som af Pöbelen kaldtes „Jack-Mormoner", forlade Stedet. Strax efter deres Uddrivelse henvendte disse sig til Guvernör Ford, for at faa ham til at bruge sin Indflydelse til at gjenindsætte dem i deres Besiddelser. Guvernören blev strax modig, sammenkaldte en Styrke paa 140 Mand, rykkede ind i Nauvoo og tog samme i Besiddelse.

Enten han gjorde dette ifölge en Attraa efter at se Retfærdighed uddelt til i det mindste en Del af Nauvoos uskyldige Beboere, eller for derved at vise sin Myndighed paa en pralende Maade, og i det Haab at faa det til at se ud i Publikums Öjne, som om han hverken var eller nogensinde havde været ligegyldig i Udförelsen af sine Pligter, er ikke for os at sige, men han handlede visselig ikke med tilbörlig Værdighed medens han var i Nauvoo, thi han tilbragte en stor Del af Tiden med at svire med Lederne for Pöbelen dersteds. Men uagtet han tilsyneladende var gunstig stemt for og venligsindet mod dem, syntes Massen iblandt Pöbelen dog ikke saa godt om ham, paa Grund af den Velvillighed, han havde udvist mod „Jack-Mormonerne". Pöbelen afholdt en Forsamling, i hvilken Resolutioner bleve vedtagne med det Endemaal, at naar Tropperne forlode Nauvoo, skulde „Jack-Mormonerne" atter blive fordrevne, og det endog med „mindre Lemfældighed end forhen." Disse Resolutioner bleve offentliggjorte i deres Organer „Warsaw Signal" og „Quincy Whig". Nogle Dage derefter afholdt Pöbelen atter en Forsamling og advarede derpaa „Jack-Mormonerne" om, at de maatte udsælge deres Ejendomme til en saadan Pris, som de kunde blive enig om og derpaa forlade Staden, ellers vilde de igjen uddrive dem. „Jack-Mormonerne" syntes imidlertid ikke at være tilböjelige til at gaa ind paa disse Betingelser, men foretrak at resikere at blive uddrevne. Ti Kvinder, der fremstillede sig som „Komite for den kvindelige Befolkning i Hancock County", mödte hos Guvernör Ford og overbragte ham en Pakke, i hvilken man, da den blev aabnet, fandt et Skjört, som et Udtryk for den Foragt, de nærede for ham. Guvernörens Fremgangsmaade gjorde ikke Stillingen bedre med Hensyn til Salget af de Helliges Ejendomme i Nauvoo, for hvis Afhændelse A. W. Babbit, J. L. Heywood og J. S. Fullmer forbleve i Staden. Uagtet de endnu havde et svagt Haab om at kunne sælge eller bortleje Templet og nogle andre Ejendomme, var der dog kun ringe Opmuntring for dem til at forblive der længere, da de saa', hvor liden Indflydelse til deres Bedste Guvernören havde, og Pöbelen endnu var ligesaa rasende som forhen.

SEXTENDE KAPITEL.

Mormonbatallionen lider Hungersnöd og Törst samt besværes af Böfler.—Drager gjennem Garnisonsbyen Tucson.—Ankommer til Gila-Floden.—Rejser gjennem en frygtelig Sandörken.—Ankommer til Kalifornien.—Oberstlöjtnant Cookes Lykönskning.—Batallionen udförer Garnisonstjeneste i San Diego, San Luis Rey og Los Angelos.—Soldaterne afmönstres og begive sig paa Rejsen til Utah.

I Löbet af November Maaned led Mormonbatallionen meget formedelst Mangel paa Levnetsmidler. Mange vare ogsaa syge. Den 10de fik Löjtnant W. W. Willis Ordre til at vende tilbage til Santa Fe med alle de Syge, 56 i Antal, og som Fölge deraf begave de sig paa Tilbagevejen med en Vogn og otte udmagrede Oxer samt kun tilstrækkelige Levnetsmidler til fem Dage for Mandskabet, der skulde tilbagelægge 300 engelske Mile. Disse Mænds Afsked med deres Kammerater var meget rörende. De havde fattet en inderlig Kjærlighed for hverandre formedelst Evangeliets Baand og det fælles Rejseliv, og der var ikke stor Sandsynlighed for, at de nogensinde igjen skulde mödes. Eftersom de skrede fremad paa Rejsen, blev Batallionen udsat for en saadan Mangel paa Levnetsmidler, at de for at stille deres Hunger sönderskare raa Huder i smaa Stykker og kogte Suppe paa samme. Naar de stakkels Arbejdsoxer, der benyttedes til at trække Vognene, vare blevne saa udmagrede, at de saa' ud som vandrende Benrader og af Udmattelse ikke længere kunde holde ud, bleve de benyttede paa den eneste Maade, som da var mulig — de bleve slagtede og uddelte iblandt det forhungrede Mandskab, der spiste enhver Partikel deraf, som kunde spises, med en Begjærlighed og Velsmag, som Nogen, der ikke selv har prövet noget Lignende, nemlig Hungersnöd, vanskelig kan forestille sig. Naar de ikke kunde faa Andet at leve af, var der nogle af dem, som plukkede Ulden af de Skind, der vare under deres Paksadler, og derpaa stegte og spiste Skindene. De maatte paa deres Marsch drage over Örkener, idet de undertiden rejste hele Dagen uden Vand, og selv naar de sloge Lejr om Aftenen, kunde de ofte ikke finde Vand til at slukke deres Törst med. Deres Vejvisere vare ubekjendte med Landet, gjennem hvilket de droge, da de aldrig havde rejst den Vej för. De havde forladt Vejen og prövede at finde en ny og kortere Rute til Kalifornien end den, som gik igjennem Settlementerne i Sonora, meget længere mod Syd. Oberst

Cooke, den kommanderende Officer, fortalte sine Folk, at han som simpel Soldat havde prövet en haard Militærtjeneste og havde været med i forcerede Marscher med Ranselen paa Ryggen, men hans Lidelser taalte ingen Sammenligning med det, som de lede, der vare under hans Kommando. Alles Udholdenhed blev sat paa en haard Pröve, og mange af dem bukkede under, idet deres opsvulmede Tunger og törre Læber noksom viste deres overordentlige Törst, eller deres nedbrudte Konstitution nægtede dem at drage længere.

Det Land, hvorigjennem Mormonbatallionen drog i Begyndelsen af December, havde en Overflod af vilde Kreaturer. Der antoges, at man saa' henved fire Tusinde af dem paa én Dag. Mange af disse bleve skudte for at forsyne Mandskabet med Kjöd, og for det Slags Föde havde Folkene en naturlig Væmmelse, da det var det Eneste, de havde at leve af. Der syntes kun at være forholdsvis faa Köer i de Hjorde, de saa', og man antog, at de vare blevne skudte af Indianerne. De vilde Oxer viste Kamplyst, i Særdeleshed naar de bleve saarede, og det foraarsagede ikke ringe Ulejlighed og Forvirring i Gelederne, naar disse Dyr i deres Raseri kom löbende midt ind iblandt Soldaterne og stangede og trampede paa Alt, hvad der var i Vejen for dem. To Personer kom alvorlig tilskade, et Mulæsel blev stanget ihjel, og to andre bleve stödte omkuld og saarede. Disse Oxer vare meget vanskelige at dræbe, og de kunde i deres Raseri overfalde Folkene, efter at de havde faaet et halvt Dusin Kugler i Livet, hvis de ikke netop vare trufne lige i Hjærtet. Da de droge langs San Pedro-Flodens Bredder, hvor der var et tæt Krat, bleve disse vilde Dyrs Angreb saa hyppige, at det for Mandskabets Sikkerhed ansaas for nödvendigt at marschere med ladede Musketter og færdige til at affyre en Salve, saa snart Dyrene nærmede sig.

De Vejvisere, som vare sendte forud for Batallionen, kom en Aften tilbage og berettede, at den korteste Vej for dem, förte igjennem den gamle Garnisonsby Tucson, der laa henved to Dages Marsch foran dem, men at de efter al Sandsynlighed vilde stöde paa Vanskeligheder ved at passere der igjennem, da der var en stor Styrke af mexikanske Soldater der, hvilke blandt Indvaanerne med Lethed kunde faa Frivillige til at forene sig med dem for at hjælpe dem at gjöre Modstand, og at deres Hensigt var at forhindre Batallionen fra at komme ind i deres By. Tillige berettede de, at en Vejviser, nemlig Doktor Foster, var bleven holdt tilbage i Tucson som Spejder.

Oberst Cooke var imidlertid ikke den Mand, der lod sig skræmme af en mexikansk Garnison til at drage en hundrede engelske Mile ud af sin Vej, men han mönstrede sine Folk, undersögte deres Vaaben, uddelte en extra Forsyning af Ammunition iblandt dem og ustedte fölgende Ordre:

„Mormonbatallionens Hovedkvarter i Lejren ved San Pedro-Floden, den 13de December 1846.

Hidindtil have vi paa vor Marsch til Kalifornien fulgt de Vejvisere, som Generalen gav os. Disse udpege nu Tucson, en Garnisonsby paa vor Vej, og forsikre, at hvilken som helst anden Rute vi ville tage, bliver et hundrede Mile af Vejen og gaar over en sporlös Örken, fuld af Bjærge, Floder og Höje. Vi ville derfor marschere til Tucson. Vi ere ikke komne for at före Krig mod Sonora, og endnu mindre for at forstyrre en vigtig Grænseplads til Forsvar imod Indianerne. Vi ville imidlertid tage den korteste Vej, der ligger for os, og overvinde al Modstand; men jeg vil minde Eder om, at amerikanske Soldater stedse vise Retfærdighed og Venlighed mod de Vaabenlöse og dem, som ikke sætte sig til Modværge. Privat Ejendom maa I anse for ukrænkelig; Beboerne af Sonora ere ikke vore Fjender.

Ifölge Ordre af Oberstlöjtnant Cooke.

C. P. Merril, Adjutant."

Batallionen fortsatte derpaa Marschen til Tucson. Paa Vejen mödte de tre spanske Soldater, der bragte Budskab fra Guvernören i Fort Tucson til Oberst Cooke med den Efterretning, at han med sin Styrke maatte gaa udenom Byen; i modsat Fald maatte han vente at komme til at slaas. Disse Soldater bleve, ifölge Oberstens Ordre, tagne tilfange for at blive holdte tilbage som Gisler til Sikkerhed for Doktor Foster, der var bleven anholdt af Mexikanerne. Han sendte derpaa to Vejvisere til Tucson og lod Guvernören underrette om, hvad han havde gjort, og at han ikke agtede at forandre sin Beslutning med Hensyn til den Vej, han vilde tage, men han vilde drage igjennem Byen med Fred. Samme Aften kom en Del Spaniere fra Tucson til Batallionens Lejr og bragte Doktor Foster samt de to sidst udsendte Vejvisere med sig; og de spanske Fanger, der vare blevne holdte tilbage som Gisler, bleve selvfölgelig strax satte i Frihed. Den fölgende Morgen marscherede Batallionen til Tucson, hvor de ikke mödte nogen Modstand, da baade Soldaterne og en stor Del af Indvaanerne vare blevne saa betagne af Skræk ved Efterretningen om Batallionens Nærmelse, at de vare flygtede, idet de medtoge deres to Kanoner og hvad værdifuld Ejendom, de kunde före med sig, og overlod Staden og Resten af Beboerne til deres formodede Fjenders Barmhjærtighed. De, der bleve tilbage, behandlede Soldaterne paa den bedst mulige Maade, og lode dem faa grovt Mel, Bönner, Tobak osv. for gamle Klæder og andre Sager, som Soldaterne nogenlunde kunde undvære. Et stort Oplag af Hvede, der tilhörte den spanske Regjering, fandtes i Byen, af hvilket Forraad Obersten gav Ordre til, at Mulæslerne skulde fødes, og at der tillige skulde medtages Tilstrække-

ligt til at föde dem med paa Vejen i en Strækning af 90 Mile, men omendskjöndt han tillod sig denne Frihed med Regjeringens Ejendom, gav han dog stræng Befaling til sine Folk, at de ikke skulde röre Noget, der tilhörte Private, medens de droge igjennem Byen. Efter at have forladt Tucson havde Batallionen en stor Örken at drage over, hvilket atter satte Folkenes Udholdenhed paa en haard Pröve. De marscherede over en Strækning paa 75 Mile uden Vand til Mulæslerne, og kun meget lidt til nogle faa iblandt Mandskabet, og dette Lidet var kun saadant, som de kunde suge i sig eller opsamle af Mudderhuller paa et eller andet moseagtigt Sted, som de fandt.

Omendskjöndt Oberst Cooke, den kommanderende Officer, var meget stræng imod sine Folk og nöjagtig i at opretholde Disciplinen, kunde han dog ikke afholde sig fra at udtrykke sin Stolthed over den Beredvillighed, hvormed hans Undergivne imödegik Farer, udholdt Strabadser og adlöde hans Ordrer. Efter at de vare komne over Örkenen, gjorde han den Bemærkning, at hvis han havde kjendt Egnen og vidst, hvor besværligt det var at drage over samme, vilde han aldrig have vovet at begynde derpaa. Han lykönskede sine Folk over deres Held i at komme lykkeligt over og sagde, at han ikke troede, at der iblandt andre Mennesker kunde findes en saadan Skare, som kunde have udfört hvad de havde gjort, uden at vise Tegn paa Opsætsighed. Da de naaede Gila-Floden, mödte de flere Hundrede Indianere af Pomestammen, der hilsede dem hjærteligt, solgte dem Levnetsmidler og gave dem Tilladelse til at drage igjennem deres Landsbyer. Disse Indianere vare fredelige og vel tilfredse samt store og stærke Mennesker, der i enhver Henseende stode paa et höjere Trin end dem, som Batallionen hidindtil havde set paa sin Marsch. De tilbragte hovedsagelig Tiden med at dyrke Jorden og tilvirke Töjer, i hvilke Næringsveje de udviste en ret anselig Dygtighed. Da Mexikanerne erfarede, at Batallionen nærmede sig, sögte de at overtale disse Indianere til at forene sig med dem for at gjöre Modstand, idet de lovede dem det hele Bytte, som de maatte gjöre i Kampen. Hövdingen afslog dette Forslag med Bestemthed og erklærede, at hans Stamme aldrig havde udgydt de Hvides Blod, og han önskede heller ikke, at den skulde gjöre det. Da Batallionen havde naaet Gila-Floden, kom den paa General Kearneys Spor; denne havde nemlig hidindtil benyttet en Rute, der laa betydelig længere mod Nord. Oberst Cooke fik ligeledes af Indianerhövdingen en Del Kjöbmandsvarer og nogle Muler, som General Kearney havde betroet til hans Varetægt indtil Batallionen ankom der til. I denne Egn mödte de ogsaa tre Vejvisere, som af Generalen vare sendte for at möde Cookes Skare og före den ad den korteste Vej til det stille Hav. Disse Vej-

visere fortalte Obersten, at han var ankommen til dette Sted en hel Maaned tidligere end General Kearney havde ventet.

Batallionens Mænd vare meget medtagne paa Grund af deres lange Marscher og Knapheden af Födemidler. Rationerne bleve nedsatte til det mindst mulige. Deres Klæder og Sko vare næsten opslidte, og Mange vare nödte til at lave Mocassins (Indianersko) af raa Huder. Naar disse Mocassins bleve törre, vare de ligesaa haarde som Jærnplader, og gnavede Hul paa Bærerens Födder. Nogle af Mandskabet gik barfodede, men Landet, hvor igjennem de marscherede, var fuldt af forskjellige Slags Kaktus og andre torneagtige Planter, hvilket var en stor Plage for dem og foraarsagede dem megen Smerte. Disse Besværligheder vare imidlertid ikke det Værste, de havde at kæmpe med. Der var nemlig to eller tre iblandt Officererne, som, fordi de tilfældig havde faaet en lille Myndighed, syntes at have glemt deres Forpligtelser som Sidste-Dages Hellige i den Grad, at de behandlede deres Brödre paa en tyrannisk og umenneskelig Maade. Mandskabet vilde sandsynligvis have hævnet denne Behandling med Magt, hvis de ikke vare blevne afholdte derfra ved Brödrene Levi W. Hancocks og David Pettegrews fornuftige Forestillinger. Disse Brödre bleve, paa Grund af deres Alder og Erfaring, af de unge Mænd sete op til som Fædre, og formedelst deres Indflydelse vare de i Stand til at gjöre meget Godt.

Det övrige af Marschen til det stille Havs Kyster var overordentlig besværlig baade for Mennesker og Dyr. Det meste af Vejen gik igjennem Örkener, hvor Sandet var meget dybt, og hvor der hverken fandtes Vand eller Græs, men Mændene udviste den samme Frimodighed og Bestemthed, som tidligere havde været fremherskende hos Batallionen, lige til Enden af deres Marsch, hvilken netop indtraf tidsnok til, at de ved deres Nærværelse kunde forhindre Mexikanerne i et paatænkt Forsög paa at gjenvinde Kalifornien. Det var den 27de Januar 1847 at Batallionen passerede Missionen San Luis Rey, der havde en smuk Beliggenhed paa en höjtliggende Landstrækning, og da de vare komne op paa en Höj, mödte deres Blik Synet af det stille Havs jævne og blanke Overflade. For mange af dem var det förste Gang i hele deres Liv, at de havde Lejlighed til at se et Hav. Kolonnerne gjorde Holdt for at give dem Tid til at betragte denne Scene. Ethvert Öje var vendt mod dets rolige Overflade — ethvert Hjærte var fyldt med en ubeskrivelig Glæde — enhver Sjæl var fuld af Taknemmelighed, men enhver Tunge var taus, thi Alle vare altfor overvældede af deres Fölelser til at kunne udtrykke dem med Ord. De havde trætte og mödige marscheret mangen en lang Dag lige fra Missouri-Floden; de havde udholdt mange Savn og Strabadser for at naa dette Sted; men uagtet de vare trætte, pjaltede og mange af dem

barfodede, kunde de dog glæde sig ved dette herlige Skue. De omkringliggende Höje vare bedækkede med vild Havre og Græs af næsten en Fods Höjde, hvilket voxede saa frodigt, at det saa' ud som Græsset ved Midsommertid i de Stater, hvor Batallionens Medlemmer forhen havde boet. Sövinden, som sagte blæste oppe i den frugtbare Dal, var meget behagelig og forfriskende for de trætte Soldater. Den Overflod af fedt Kjöd, der nu blev uddelt som Rationer til Batallionen, var særdeles kjærkommen for dem, da de som Fölge af Mangel paa Föde vare stærkt udhungrede. De fortsatte deres Marsch, og den 29de Januar 1847 naaede de Missionen i San Diego, tæt ved Havnen af samme Navn, hvor de sloge Lejr. Her udstedte Batallionens Kommandör fölgende Manifest:

„Hovedkvarteret ved San Diego Missionen,
den 30te Januar 1847.

Den kommanderende Oberstlöjtnant lykönsker Batallionen i Anledning af dens lykkelige Ankomst til det stille Havs Kyster og Tilendebringelsen af dens Marsch af over to tusinde engelske Mile. Man vil forgjæves gjennemsöge Historiens Blade for at finde et Exempel paa, at noget Infanteri har udfört en lignende Marsch, af hvilken de ni Tiendedele enten gik igjennem öde Strækninger, hvor der kun findes vilde Mennesker og Dyr, eller over Örkener, hvor der paa Grund af Mangel paa Vand ikke findes en levende Skabning. Der have vi med næsten haablöst Arbejde gravet Brönde, som i Fremtiden ville komme den Rejsende tilgode. Uden nogen Ledsager, som nogensinde havde rejst denne Vej, vovede vi os ud paa de sporlöse Prærier, hvor der ofte under flere Dagsmarscher ikke var Vand at finde. Med Jærnstænger og Hakke i Haanden have vi banet os Vej over Bjærge, der syntes at trodse Alt, med Undtagelse af den vilde Ged, og have hugget os en Gjennemgang i Bjærgklöfter, der vare smallere end vore Vogne. For at kunne bringe disse förste Vogne til det stille Hav, have vi bevaret vore Muldyrs Kræfter ved at vogte dem over store Strækninger, og I have med stort Besvær passet dem, saa at ingen af dem er gaaet tabt.

„Garnisonerne fra fire forskjellige Steder i Sonora, hvilke bleve sammendragne inden Tucsons Mure, standsede os ikke; vi dreve dem ud med deres Artilleri, men vort Samkvem med Beboerne blev ikke mærket ved en eneste uretfærdig Handling. Medens vi saaledes marscherede halvnögne og med kun halv Föde, samt levede af vilde Dyr, have vi opdaget og banet en Vej, der vil blive af stor Vigtighed for Landet.

Ankomne til det förste Settlement i Kalifornien begave I Eder, efter en eneste Dags Hvile, med Beredvillighed til dette lovede Hvile-

sted, for, som vi troede, at möde den fremrykkende Fjende, og dette tillige uden endog at have Salt til at kunne spise med Eders eneste Næringsmiddel — ferskt Kjöd.

Löjtnanterne A. J. Smith og George Stoneman af förste Dragonregiment have trolig taget Del og ydet værdifuld Bistand i Udförelsen af alt dette Arbejde.

Saaledes, Frivillige, have I udvist, at I ere i Besiddelse af de store og væsentlige Egenskaber, som anstaa Veteraner; men endnu er der meget tilbage at udföre. Snart vil det blive Eders Pligt at henvende Eders Opmærksomhed paa Vaabenövelser, at vænne Eder til Punktlighed og Orden, hvilket alt er nödvendigt for Soldaten.

Ifölge Ordre af Oberstlöjtnant P. St. George Cooke.

C. P. Merril, Adjutant."

Den 15de Februar 1847 fik Kompagniet *B* af Batallionen Ordre til at overtage Garnisonstjenesten i Fortet ved San Diego, og blev derved skilt fra de andre Kompagnier. Dette Kompagni forblev tre Maaneder i San Diego, i hvilket Tidsrum de byggede flere Huse, gravede femten eller tyve Brönde, oprejste Hegn osv. Nogle af Mandskabet opförte og brændte ogsaa en stor Teglovn, hvilken sagdes at være den förste i Kalifornien. Af disse Mursten blev et Raadhus og et Skolehus opfört af dem, der tilhörte Kompagniet. Det var de förste Huse, der bleve opförte af brændte Mursten der paa Stedet. Da de vare blevne færdige, foranstaltede Beboerne en Fest, og der var stor Parade i den Anledning. Foruden disse Arbejder udförte de ogsaa meget Tömmermandsarbejde for Beboerne, og deres Opförsel var saadan, at de derved forskaffede sig mange Venner, og der var en almindelig Sorg, da de droge bort. Uagtet Landet var fuldt af Kreaturer, og der paa nogle Steder var Hvede i Overflödighed, blev Mandskabet dog ikke forsynet med tilstrækkelige Levnetsmidler, og som Fölge deraf herskede der en almindelig Utilfredshed. Den 19de Marts marscherede Batallionen til Byen Los Angeles, med Undtagelse af en Officer og 34 Mand, der bleve tilbage for at forsvare Militærposten ved San Luis Rey. De kunde ikke faa Kvarter i Byen, og maatte derfor opslaa deres Lejr udenfor samme. Den 6te April blev den Afdeling, som var efterladt i San Luis Rey, igjen forenet med Hovedstyrken. Iblandt de Pligter, som Batallionen havde at udföre, medens den var i Los Angeles, var Bevogtelsen af Cajon-Passet i Sierra Nevada-Bjærgene (45 Mile öst for Los Angeles), for at forhindre fjendtligsindede Indianere, som ofte plejede at gjöre Strejftog efter Kreaturer til de nærliggende Kvæggaarde (ranches), fra at komme der igjennem. Tillige anlagde den et Fort paa et höjt Sted, hvor fra man kunde overskue Byen. General Kearney besögte Lejren og inspicerede

Batallionen. Han ytrede sin Tilfredshed med Soldaternes Udseende og roste deres Opförsel. Mange af dem, der hörte til andre Troppe-afdelinger, vare skinsyge paa dem, som hörte til Batallionen, paa Grund af den Yndest, de stode i hos Officererne, og den Ros, de fik af dem. Oberst Freemonts Folk vare saaledes meget fjendtligsindede mod dem, og havde truet med at ville overfalde dem. Freemont var opsætsig og vilde ikke underkaste sig Kearney, og der sagdes, at Sidstnævnte stolede paa, at Batallionen vilde staa ham bi i Tilfælde af, at det skulde komme til aaben Konflikt med Freemont. En Nat blev det til Batallionen hörende Mandskab opvakt af sin Sövn, og Soldaterne fik Ordre til at lade deres Geværer og at holde sig beredte til at modstaa en Fjendes Angreb. Angrebet ventedes fra Freemonts Folk, men det viste sig at være kun blind Allarm. Den 29de Juni vare henved tre hundrede Mand af Batallionen under Vaaben paa Torvet i Los Angeles, og Oberst Stevenson sögte at overtale dem, eller i det mindste et Kompagni, til paany at lade sig indrullere. Han lovede dem, at de skulde faa Ret til selv at vælge sin Major og andre Officerer, og at de til næste Februar Maaned skulde faa Afsked med et Aars Lönning paa hvilket som helst Sted, de önskede, i Kalifornien. Tillige sagde han, at en Afdeling skulde blive udsendt for at möde deres Familier og medtage de Midler, de önskede at sende dem. Nogle af Officererne vare særdeles gunstig stemte for en saadan Gjenindrullering, og raadede dem til at gaa ind paa Forslaget; men flere af Underofficererne og de Menige havde imod det, og deres Mening fik Overhaand. Den 16de Juli blev Batallionen afmönstret i Los Angeles af Kaptejn Smith af förste Dragonregiment, eftersom Soldaternes Tjenestetid var udlöben. De havde trofast udtjent deres fulde Tjenestetid, og havde erfaret Sandheden af Præsident Youngs Forudsigelser, da de lode sig indrullere. Han havde lovet dem, at hvis de vilde være trofaste mod deres Gud, vilde de ikke komme i noget Slag. Der vilde blive Kamp baade foran og bag dem, men de vilde blive fri for at tage nogen Del deri. Disse Ord vare bogstavelig blevne opfyldte. De havde opfyldt enhver Pligt, som deres kommanderende Officerer krævede af dem; de vare blevne bragte næsten Ansigt til Ansigt med Fjenden, men vare blevne skaanede for den Nödvendighed at udgyde Blod eller at lade deres eget blive udgydt. Disse Brödre vare blevne opfordrede til at lade sig indrullere og forlade deres Familier og Venner i en Örken, udsatte for den yderste Mangel; men de gjorde det med Glæde, fordi de troede derved at kunne afvende Ondt fra Zion. De udholdt haarde Strabadser og taalte store Savn, fuldförte en af de haardeste Marscher, som nogensinde er udfört af noget Infanteri, og vare höjligen velsignede af Herren. Deres Navne ville blive holdte i hæderlig Ihukommelse iblandt de Hellige,

og naar denne Uddelings tidligere Historie bliver skreven for kommende Slægter, ville disse unge Mænds Indrullering, Marsch og Militærtjeneste fremkalde deres Beundring; deres Exempel vil blive fremsat til Efterligning, og deres Efterkommere ville være stolte af den Ære, at en af deres Forfædre have været en Deltager i denne Expedition.

Som Forberedelse til at vende tilbage til deres Hjem og Familier organiserede de, der havde hört til den oplöste Batallion, sig til et Rejsekompagni den 20de Juli, og valgte Levi W. Hancock, David Pettegrew, Reddick N. Allred, John Lytle og James Pace til Kaptejn over halvtresindstyve og Elisha Averett til Kaptejn over ti Pionerer.

SYTTENDE KAPITEL.

De Hellige i Winter Quarters underkastes store Lidelser i Löbet af Vinteren. —En Melmölle opföres.—Besværligheder med Indianerne.—Forberedelser for Rejsens Fortsættelse.—En Aabenbaring.—Værket gjör Fremgang i Storbritannien, hvor de Hellige indsender en Ansögning til Dronning Viktoria angaaende Udvandringen.—Bladenes Udtalelser om de Helliges mislige Stilling.—Præsident Youngs Dröm osv.

Vi have nu givet Eder en Skildring af Batallionens Marscher indtil den Tid, da den blev oplöst. Vi have Mere at sige om disse Mænds Rejser og Arbejde, eftersom vi skride fremad i denne Historie, men vi ville nu vende tilbage til Kirken i Winter Quarters. Præsident Young, de tolv Apostle og andre Ældster arbejdede med Flid iblandt de Hellige i Löbet af Vinteren, og en Reformationsaand gjorde sig gjældende i Lejren. Forsamlinger bleve ofte afholdte, og de vare godt besögte. Vejret var koldt, men de Hellige havde anvendt alle mulige Bestræbelser for at skaffe sig Husly. Der blev sörget for Enkerne og de Faderlöse, og man viste stor Omhu for at forsyne Batallion-Brödrenes Familier med hvad de behövede. Mange af de Hellige opförte Blokhuse til at bo i. Mange benyttede sig ogsaa af Skraaningen paa den Bakke, ved hvis Fod en Del af Winter Quarters var udlagt, til at grave en egen Slags Kjældere, som man kaldte „Dug outs“ og brugte til Boliger. Indgangen til disse Kjældere var paa den laveste Side, saa at der ikke behövedes mange Trappetrin for at komme ned i dem, og naar de vare forsynede med gode Tage, vare de slet ikke saa uhyggelige at bo i gjennem en stadig kold Vinter. Af Födemidler kunde man ikke faa ret mange Slags. De Hel-

liges mest almindelige Föde den Vinter var Majsbröd og Flæsk, og i mange Tilfælde var der heller ikke Overflod paa disse Næringsmidler. Majs og Flæsk blev kjöbt i Missouri, og i Löbet af Vinteren rejste man ofte til nævnte Stat for at faa den nödvendige Forsyning. Der var kun faa Melmöller i den Del af Staten, hvor Majsen blev kjöbt, og det var derfor vanskeligt at faa det malet. I Winter Quarters blev Hveden ofte kogt hel og paa denne Maade spist, og mange Familier levede i flere Uger af Majs, som de malede paa Haandkværne. Den Majs, der var malet paa denne Maade, gav ikke saa fint og behageligt Mel, som det, vi nu faa fra vore Melmöller; men Hunger gav Appetit og gjorde det velsmagende og fordöjeligt. Vi antage, at det Bröd og den Gröd, der lavedes af dette Mel, i det mindste var velsmagende for dem, som havde malet Majsen paa deres Haandkværne. I de Dage var en Person, som ejede en god Haandkværn, anset for meget heldig stillet. Iblandt dem, der ejede en saadan, kan nævnes vor afdöde Broder John Van Cott, der med Beredvillighed lod sine Naboer bruge den uden at tage nogen Told. „Vi have paa vore Vandringer i Verden,“ skriver Præsident George Q. Cannon i sin Beretning desangaaende, „truffet mange Mennesker, som ikke vilde have undladt at benytte sig af en saadan Lejlighed til at drage den störst mulige Fordel, thi deres Maade at ræsonere paa har været, at en Artikel eller Tjeneste af hvilken som helst Slags er værd Alt, hvad den kan indbringe; jo större Efterspörgsel, desto höjere Pris maa der betales; Knapheden af en Vare forhöjer dens Værdi, men i hine Dage var Vindesyge ikke almindelig blandt de Hellige. De vare Lidelsesfæller under Pöbelraseriet, og de Scener, som de alle havde gjennemgaaet, bevirkede, at de havde Medfölelse for hverandre, hvilket under gunstigere Omstændigheder maaske ikke vilde have været Tilfældet i samme Grad. Saaledes som vi nu ere stillede er det almindeligt, at man vil have en vis Betaling for de Tjenester, man yder. Deres Tid, Talenter, Arbejde osv. har sin Værdi for dem. De, for hvilke de anvende deres Tid, eller for hvilke de arbejde, eller hvilke de forsyne med Levnetsmidler, ere i Almindelighed i en saadan Stilling, at de kunne betale for hvad de erholde, hvor lidet det end monne være, hvis Vedkommendes Tjenester ere forbundne med nogen som helst Ulejlighed. Men i de Dage, om hvilke vi skrive, var det ofte Tilfældet, at man behövede Hjælp paa en eller anden Maade, uden at være i Stand til at kunne betale for samme, saaledes som det nu almindelig er Skik og Brug. Der var kun faa Tilfælde, hvor den nödvendige Hjælp ikke med Beredvillighed blev ydet. De höjere Egenskaber i den menneskelige Natur bleve i hine Dage bragte for Lyset, og mange Helliges Opförsel beviste, at de Lektier, som vare blevne dem lærte formedelst Evangeliet, ikke havde været forgjæves.“

Da Præsident Young saa', at en Mölle var yderst nödvendig, lod han en saadan opföre. Det var en Glædestid i Winter Quarters, da den var bleven færdig, og man saaledes ikke længere var under den Nödvendighed at maatte lade sit Korn male paa Kaffe- og Haandkværne.

Iblandt andre Besværligheder, som de Hellige i Winter Quarters maatte gjennemgaa, var ogsaa en ondartet Sygdom. Mangel paa vegetabilsk Föde og deres vedvarende daarlige Kost paaförte dem et Slags Skörbug eller „Blackleg", som man kaldte det, under hvis Virkning Lemmerne opsvulmede og bleve sorte, og Kjödet blev meget ömt. Megen Lidelse og mange Dödsfald var dens Fölger. Kartofler, som bragtes fra Missouri, tjente imidlertid som et virksomt Lægemiddel derimod, ligesom ogsaa en Slags Peberrod, som voxede omkring Ruinerne af et gammelt forladt Fort, nogle faa Mile nord for Winter Quarters. Denne Peberrod, som nogle af Brödrene heldigvis fandt, blev et stort Gode til de Syge, da den viste sig at være en fortræffelig Modgift mod Skörbugen.

[illegible]erne forvoldte stor Besvær med at stjæle og dræbe Hornkvæget, og havde ikke Folket lagt Vind paa Fred, kunde en Indianerkrig let have blevet Fölgen; men Præsident Young anstrængte sig meget for at belære Folket om, hvorledes de paa en retfærdig og passende Maade skulde behandle de Röde, samt hvorledes de kunde opvække venlige Fölelser hos Indianerne selv. Naar det tages i Betragtning, at de Hellige boede paa Indianerland og blandt Stammer, med hvilke Regjeringen endnu ikke havde sluttet nogen Akkord, der tillod de Hvide at tage Landet i Besiddelse, maa man undres over, at saa faa Vanskeligheder opstode desangaaende. Men det har altid været vore ledende og gode Mænds Raad, at Indianerne skulde behandles med samme Agtelse og Kjærlighed, som tilkommer andre menneskelige Væsener. Fölgen deraf har været, at naar deres Raad er bleven efterfulgt, har Fred været fremherskende, og den röde Mand har forstaaet, at han ikke aldeles var overladt til at blive plyndret og bedraget af de Hvide. Indianernes Natur er ikke saa forskjellig fra de Hvides, at de ikke kunne paaskjönne Kjærlighed og en ærlig Behandling.

I Löbet af den sörgelige Vinter, som de Hellige tilbragte i Winter Quarters, gjorde Præsident Young og de, som hjalp ham i Præsidiet, alt muligt for at finde Beskjæftigelse for dem, da han vidste, at de vilde föle sig mere tilfredse og lykkelige naar de stadig havde Arbejde, end hvis de gik ledige. Sandheden af det gamle Ordsprog „Lediggang er Djævelens Hovedpude" bliver aldrig erfaret bedre end i et Settlement eller Samfund, hvor Mændene, som under andre Omstændigheder ville være flittige og gode Borgere, ere aldeles uden Beskjæftigelse. Ved saadanne Tilfælde blive de ledige Hjerner for-

medelst en eller anden Aarsag fyldte med det, som leder til Ondt i Stedet for Godt, saasom Bagtalelse, Æreskænderi, Misundelse og Kiv. Ved Ledelsen af Lejrens Arbejde udviste Præsident Young den samme Visdom og Forudvidenhed, som saa iöjnefaldende havde mærket hans Löbebane siden Profeten Joseph Smiths Död. Det blev foreslaaet, at man skulde bygge en Mölle, ikke fordi de Hellige ventede, at de vilde forblive i Winter Quarters bestandigt og höste nogen stor Fordel eller Gavn af dens Brug, men snarere fordi Mændene i Vinterens Löb vilde blevet ledige, dersom ikke saadan Beskjæftigelse var bleven tilvejebragt, og Præsident Young bemærkede, at om de Hellige end ikke erholdt nogen stor Gavn af dens Opförelse, saa kunde den muligvis blive nyttig til Indianerne, hvis Land de Hellige benyttede. Foruden Opförelsen af Möllen og den dermed forbundne Kanalgravning samt Omsorg for Familiernes Husly, blev ogsaa et Raadhus opfört til Forsamlingsbrug osv. Man beskjæftigede sig ligeledes med Tilvirkningen af Kurve af Pilekviste, Vaskebrætter, Skjæppemaal osv., hvis Fabrikata var det Eneste, hvorved man kunde gjöre sig Haab om at tjene kontant Betaling. Til Foraaret haabede man nemlig at blive i Stand til at kunne sælge nævnte Varer i Missouris Nybygder.

For at forebygge, at de Hellige bleve kolde og ligegyldige med Hensyn til deres Religion, blev det Biskopperne paalagt, at de med störste Aarvaagenhed skulde se til deres respektive Distrikters Tarv. Forsamlinger bleve ofte afholdte, og Folket blev underkastet en Række systematiske Övelser for at indprente paa deres Sind Nödvendigheden af at holde dem nær til Herren, eftersom de vare i Begreb med at vove dem ud for at opsöge og danne sig nye Hjem i et Land, som var dem aldeles ubekjendt, og under Rejsen der til maatte de stole paa Guds Vejledning. Denne Bestræbelse for at opvække dem til Aarvaagenhed og den store Visdom, som lagdes for Dagen ved Lejrens Bestyrelse, havde til Fölge, at Orden, Fred og Enighed samt en god Forstaaelse altid var fremherskende. Medens de Præsiderende anstrængte sig for at fremskynde de Helliges aandelige Velfærd, udviste de ingen Tilböjelighed til at ville beröve dem disse Fornöjelser. Tværtimod tilraadede de passende og uskyldige Adspredelser. Da Raadhuset var blevet fuldfört afholdtes der et Antal Danse og Festselskaber deri, og Præsident Young tilböd sig at ville vise dem, hvorledes de skulde opföre sig i en Dans for at være Herren behagelig. Dette gjorde han ved at aabne og slutte Fornöjelserne med Bön til Gud og ved kun at tillade en anstændig og sömmelig Opförsel hele Tiden.

Organisationen af Rejsekompagnierne skred for Haanden, og enhver Forberedelse gjordes for at tage afsted saa snart som Vejret tillod det og der fandtes tilstrækkeligt Græs til Trækdyrene. Der toges

ogsaa Skridt for at saa mange som muligt af de Hellige, som boede i de smaa, adspredte Grene i de forskiellige Stater, kunde udruste sig selv og fölge efter. Det kunde ikke forventes, at man kunde faa Trækdyr og Vogne nok til at flytte de Hellige med deres Baggage, Födemidler for et Aar, deres Sædekorn og Avlsredskaber paa en Gang, men Præsident Young fremlagde en Plan, som, hvis den blev gjennemfört under den rette Aands Indflydelse, vilde lede til det forönskede Resultat. Planen var, at de, som kunde udruste sig godt for Turen eller blive udrustede af deres tilbageblivende Venner, skulde tage afsted som Pionerer til Bjærgene for at avle et Aars Afgröde til Underholdning for dem selv og dem, som fulgte efter, og ved Ankomsten til deres Bestemmelsessted skulde de strax sende saa mange Befordringsmidler som muligt tilbage for at hjælpe de Efterladte. Ved en saadan Samvirken antoges der, at Enkerne og de Faderlöse samt Batallion-Brödrenes trængende Familier kunde blive hjulpne til Zion, uden at have Grund til at tro, at selv den allerfattigste af dem var bleven overset.

Det er mærkværdigt, at de Hellige i Löbet af Vinteren efter deres Uddrivelse fra Nauvoo kunde have det saa godt, som Tilfældet var, i deres midlertidige og i Hast opförte By Winter Quarters og i de forskjellige Lejre i den vestlige Del af Landet, hvor de opholdt sig for at afvente Foraarets Komme, da de haabede at fortsætte Rejsen videre. Naar vi tage i Betragtning, at deres Fjender efterlode dem i en lidende og trængende Stilling, efter at have fordrevet dem fra deres hyggelige Hjem og blomstrende Avlsgaarde paa en saa ublid Aarstid, for at vanke om blandt Fremmede og udsöge sig nye Hjem i de vestlige Udörkener, hvor der var lidet eller intet Arbejde at faa, hvorved de kunde fortjene deres Livsophold, er det et Under, at ikke mange af dem omkom af Hunger. I Efteraaret 1846 kostede Hvede i Övre-Missouri fra 18¾ til 25 Cents og Majs 10 til 12 Cents pr. Bushel. Eftersom der var al Sandsynlighed for, at der vilde blive en tiltagende Efterspörgsel efter Kornvarer der i Egnen, da de Hellige vare nödte til at kjöbe deres Levnetsmidler sammesteds, steg Hveden til 40 og 50 Cents og Majsen fra 20 til 25 Cents pr. Bushel. Dette synes ikke at være höje Priser her i Territoriet, men man maa erindre, at paa den Tid var det meget knapt for Penge i den Del af Landet, og Daglönnen kun ringe, saa at man sædvanligvis af Födevarer, saasom Hvede, Kartofler, Majs, Flæsk osv., kunde faa ligesaa meget for 10 Cents, som man her kan faa for en Dollar.

Den samme Magt, som havde bevaret og opholdt de Hellige ved at sende Vagtler til deres Föde, medens de vare lejrede ved Mississippi-Flodens Bredder, var ogsaa med dem paa deres Rejse mod Vesten og i Löbet af Vinteren, medens de laa stille, og de fandt

Glæde og Behag i det, som efter al menneskelig Anskuelse ikke kunde bringe dem Andet end Elendighed og Lidelser.

Præsident Young underviste sine Brödre angaaende Organisationen af de Kompagnier, som til Foraaret atter skulde fortsætte Rejsen, og gav dem nöjagtige Raad med Hensyn til deres Udrustning, saa at de kunde rejse uden Uorden eller Forvirring.

Den 14de Januar 1847 modtog Præsident Young i Winter Quarters fölgende Aabenbaring med Hensyn til

Herrens Ord og Villie angaaende Israels Lejr paa Rejsen mod Vesten:

„Lad Alle, som tilhöre Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og de, der rejse med dem, blive organiserede i Kompagnier med en Pagt og et Löfte, at holde alle de Bud og Love, som ere givne af Herren deres Gud. Lad Kompagnierne blive organiserede med Befalingsmænd over Hundrede, Befalingsmænd over Halvtreds og Befalingsmænd over Ti — med en Præsident og hans to Raadgivere som Hovedledere og under Ledelse af de tolv Apostle. Og dette skal være deres Pagt: Vi ville vandre efter alle Herrens Love.

Lad hvert Kompagni forsyne sig med alle de Trækdyr, Vogne, Levnetsmidler, Klæder og andre Nödvendighedsartikler, som Vedkommende muligvis kan erholde.

Naar Kompagnierne ere organiserede, saa lad dem bruge al deres Magt for at gjöre Forberedelser for dem, der skulle blive tilbage.

Lad hvert Kompagni med dets Befalingsmænd og Præsidenter bestemme, hvor mange der kunne afgaa næste Foraar; udvælg saa et tilstrækkeligt Antal stærke og flinke Mænd til at tage Trækdyr, Sædekorn og Jorddyrkningsredskaber med sig for at gaa som Pionerer at gjöre Forberedelse til at nedlægge Vaarsæd i Jorden.

Lad hvert Kompagni bære en ligelig Andel ifölge den til samme hörende Ejendom i at medbringe de Fattige, Enkerne, de Faderlöse og deres Familier, som ere i Armeen, paa det Enkens og den Faderlöses Skrig ikke skal komme op i Herrens Ören mod dette Folk.

Lad hvert Kompagni bygge Huse og berede Marker for at avle Korn for dem, som skulle blive tilbage dette Aar, og dette er Herrens Villie angaaende hans Folk; lad Enhver bruge sin Indflydelse og Ejendom til at flytte dette Folk til det Sted, hvor Herren skal oprette en Stav af Zion, og hvis I gjöre dette af et rent Hjærte og med al Trofasthed, skulle I blive velsignede: I skulle blive velsignede i Eders Flokke og i Eders Hjorde, Eders Marker og i Eders Huse og i Eders Familier.

Lad mine Tjenere Ezra T. Benzon og Erastus Snow organisere et Kompagni; og lad mine Tjenere Orson Pratt og Wilford Woodruff

organisere et Kompagni; og lad ogsaa mine Tjenere Amasa Lyman og George A. Smith organisere et Kompagni; og beskik Præsidenter og Befalingsmænd over Hundrede, og over Halvtreds, og over Ti; og lad mine Tjenere, som ere blevne beskikkede, gaa og lære de Hellige denne min Villie, paa det de kunne blive rede til at gaa til et Fredens Land.

Gaa og gjör som jeg har sagt Eder, og frygter ikke for Eders Fjender, thi de skulle ikke have Magt til at standse mit Værk. Zion skal blive forlöst i min egen belejlige Tid, og hvis Nogen söger at opbygge sig selv og ikke söger mit Raad, han skal ikke have nogen Magt, og hans Daarskab skal blive aabenbar. Söger at holde alle Eders Forpligtelser mod hverandre, og begjær ikke det, som tilhörer Eders Broder.

Holder Eder fra det Onde. Tager ikke Guds Navn forfængeligt, thi jeg er Herren Eders Gud, ja, Eders Fædres Gud, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud. Jeg er den, som udförte Israels Börn af Ægypti Land, og min Arm er udrakt i de sidste Dage til at frelse mit Folk Israel.

Ophör med at kives med hverandre; ophör med at tale Ondt om hverandre; ophör med Drukkenskab, og lader Eders Ord tjene til at opbygge hverandre. Hvis I laane af Eders Næste, skulle I tilbagegive, hvad I have laant, og hvis I ikke kunne betale, saa gaa lige hen og siger Eders Næste det, paa det han ikke skal fordömme Eder.

Hvis I finde det, som Eders Næste har tabt, skulle I flittigen söge, indtil I igjen faa leveret ham det. I skulle være flittige i at bevare, hvad I have, paa det I kunne være vise Husholdere, thi det er en fri Gave af Herren Eders Gud, og I ere hans Husholdere.

Hvis I ere glade, da priser Herren med Sang, med Musik, med Dans og med Pris og Taksigelse. Hvis I ere bedrövede, saa kald paa Herren Eders Gud i ydmyg Bön, paa det Eders Sjæle kunne blive glade.

Frygter ikke Eders Fjender, thi de ere i min Haand, og jeg vil gjöre med dem efter mit Behag. Mit Folk maa pröves i alle Ting, paa det de kunne blive beredte til at modtage den Herlighed, som jeg har i Behold for dem, nemlig Zions Herlighed; og den, som ikke vil taale Revselse, er ikke mit Rige værdig.

Lad den, som er uvidende, lære Visdom formedelst Ydmyghed og Bön til Herren sin Gud, at hans Öjne kunne blive opladte, saa at han kan se, og hans Ören aabnede, saa at han kan höre; thi min Aand er udsendt i Verden for at skulle oplyse de Ydmyge og Angergivne, og til de Ugudeliges Fordömmelse.

Eders Brödre have forkastet Eder og Eders Vidnesbyrd, ja, den Nation, som har uddrevet Eder; og nu kommer deres Hjemsögelses

Dag, ja Sorgens Dage, ligesom en Kvinde, der er i Barnsnöd, og deres Sorg skal være stor, medmindre de hastig omvende sig; thi de dræbte Profeterne og dem, som vare sendte til dem, og de have udgydt uskyldigt Blod, hvilket raaber fra Jorden imod dem. Forundres derfor ikke over disse Ting, thi I ere endnu ikke rene; I kunne endnu ikke taale min Herlighed, men I skulle se den, hvis I ere trofaste i at holde alle mine Ord, som jeg har givet fra Adams Dage til Abraham; fra Abraham til Moses; fra Moses til Jesus og Apostlene; fra Jesus og Apostlene til Joseph Smith, hvem jeg kaldte paa ved mine Engle, mine forrettende Tjenere, og ved min egen Röst ud af Himmelen, til at bringe mit Værk frem, hvilken Grundvold han lagde og var trofast, og jeg tog ham til mig. Mange have forundret sig over hans Död, men det var nödvendigt, at han skulde besegle sit Vidnesbyrd med sit Blod, paa det han maatte blive æret, og de Ugudelige kunne blive fordömte.

Har jeg ikke udfriet Eder fra Eders Fjender; kun deri har jeg efterladt et Vidne om mit Navn? Lytter derfor, o I, min Kirkes Folk og I Ældster, lytter tilsammen, I have annammet mit Rige; værer flittige i at holde alle mine Befalinger, saa at Dommen ikke skal komme over Eder, og Eders Tro svigte Eder, og Eders Fjender triumfere over Eder.

Saa ikke mere for Nærværende. Amen og Amen."

I Löbet af Vinteren 1846 og 1847 havde Guds Værk i Storbritannien god Fremgang. Ældsterne vare ivrige og nidkjære i at forkynde Evangeliet, og et stort Antal blev tillagt Kirken ved Daab, men de Nyomvendte hörte i Almindelighed til de fattigere Klasser, og paa Grund af Arbejdslöshed, og fölgelig ogsaa stor Pengemangel, herskede der megen Fattigdom iblandt dem. Under disse Omstændigheder var det lettere at finde Personer, som vilde annamme Evangeliet, end Midler, for hvilke de kunde emigrere. I Haab om at faa Understöttelse af Regjeringen forfattede Ældsterne Orson Hyde, Parley P. Pratt og John Taylor, som da arbejdede i dette Land, en Ansögning, der undertegnedes af næsten 13,000 Individer og blev overrakt Dronning Viktoria. Ansögningen gik ud paa at faa Hjælp til at emigrere hendes Majestæts Undersaatter til Öen Vancouver eller Oregon, og tillige fremsattes Forslag om Overdragelse af Landejendom og anden Understöttelse til dem, der saaledes kom til at emigrere, ligesom der ogsaa paavistes, hvorledes meget af den Nöd og Elendighed, som herskede i Storbritannien, paa denne Maade kunde afhjælpes, og desforuden vilde ovennævnte Territorium, som tilhörte Storbritannien, derved faa foröget Magt, og Landets Hjælpekilder blive udviklede. I Tilfælde af, at dette Andragende bevilgedes, forpligtede Ansögerne sig til at faa 20,000 Personer af alle Haandteringer og fra

de fleste Distrikter i Skotland, England og Wales til strax at begive sig paa Rejsen, eller saa snart man kunde faa Skibe til at före dem over.

Afskrifter af denne Ansögning bleve sendte til hvert enkelt Medlem af Parlamentet og andre ansete Mænd, paa det Sagen kunde blive fremstillet for dem paa en tydelig Maade. Lord John Russell, Premierministeren, gav skriftlig Svar paa, at han havde modtaget Andragendet, og Dr. John Bowring, Medlem af Parlamentet, svarede ligeledes og erklærede, at han var gunstig stemt for Foretagendet, men ytrede tillige, at han ikke ansaa det for udförligt paa Grund af de daværende store Udbetalinger af Statskassen. Der blev imidlertid ikke foretaget Noget med Ansögningen.

Uagtet de Helliges store Fattigdom i Storbritannien vare de dog i Almindelighed vel tilmode, og alvorlige Bönner opsendtes af dem til Herren om, at den Tid maatte være nær, da det maatte blive dem forundt at emigrere til Amerika og forene sig med deres Brödre og Söstre for at rejse til Bjærgene og opsöge nye Hjem, eller med dem at deltage i hvilke som helst Prövelser, de maatte blive kaldte til at gjennemgaa. De Forfölgelser, de Hellige havde maattet udholde, det Tab, de havde lidt, idet deres Profet og Patriark bleve myrdede, medens de selv bleve uddrevne og tvungne til at drage over en sporlös Örken for at opsöge sig nye Hjem i det afsondrede Indre af Kontinentet, langt borte fra ethvert Spor af Civilisation, kunde ikke beröve selv de Hellige i Europa Modet. Tværtimod var alt dette en Drivfjæder til fornyet Virksomhed for at tilvejebringe de nödvendige Midler til deres Emigration, saaledes som ovenfor er omtalt. Herved lagdes Sandheden af det gamle Ordsprog „Martyrernes Blod er Kirkens Sæd“ for Dagen. Skjöndt Ældsterne i Storbritannien mödte betydelig Modstand ved at forkynde Evangeliets Principer, saa fandtes der dog en vis Grad af Overbærenhed, som ikke engang fandtes hjemme i den foregivne frie amerikanske Republik. Denne Omstændighed skyldtes rimeligvis for en stor Del det Held, vore Ældster havde med deres Prædiken i hine tidlige Dage, og det er en Kjendsgjerning, at omendskjöndt den omtalte Ansögning til Dronningen ikke bevilgedes, saa skyldtes hendes Majestæt og de Regjerende i hendes Rige meget, fordi de havde tilladt Evangeliet at blive udbredt der i Landet, eftersom de godt kunde have anvendt deres Indflydelse og Magt til at forhindre det.

I alle Lande, hvor der er Trykkefrihed, saaledes som i Amerika, er den et meget virksomt Middel til Dannelsen af den offentlige Mening; og de, som vare i Kirken og vare vel bekjendte med dens Historie i tidligere Tid, vide, at meget af den offentlige Fordom imod de Hellige skyldtes næsten udelukkende de falske Beretninger, der

offentliggjordes i Landets Aviser, hvoraf mange, foruden at trykke lögnagtige Meddelelser om vort Folk, omtalte dem med de bitreste Udtryk og sögte at retfærdiggjöre deres Forfölgere. Der var desuagtet nogle faa, som indtoge et bestemt Standpunkt imod den lovlöse Fremgangsmaade, hvorunder de Hellige lede saa meget, og uagtet de ikke bröd sig Noget om „Mormonismen“ selv, talte de dog med stærke Udtryk imod de Voldsgjerninger, der vare udövede mod „Mormonerne“, og dadlede Authoriteterne, navnlig i Illinois, fordi de havde understöttet eller tilladt dem. Den Holdning, som Blade af denne Art udviste, havde den Virkning i Löbet af nogle faa Maaneder at bevirke en delvis Forandring i den offentlige Mening til Gunst for de Hellige. Fölgende Redaktionsbemærkning, som fremkom i „New York Sun“ kort efter Uddrivelsen fra Nauvoo, var en af de gunstigste, der offentliggjordes:

„Betydelig Interesse og Sympathi begynder at gjöre sig gjældende til Fordel for Mormonerne. I en lang Tid har deres besynderlige, religiöse Grundsætninger, den særegne Oprindelse til deres Tro, de sjældne Personligheder, der ere udvalgte til deres Profeter og timelige Vejledere, og de Böger, der ere blevne udgivne imod dem, frembragt et ufordelagtigt Indtryk paa den offentlige Mening. De fremstilledes som aldeles urokkelige i deres Sædvaner og uærlige i deres Fremgangsmaade, og det er en mærkværdig Omstændighed, at Mormonerne selv ikke ydede nogen synderlig Modstand mod disse Angreb. Da den lovlöse Pöbel bröd ind i Fængslet og myrdede deres Leder Joe Smith og hans Broder Hyrum Smith, saa rystede denne Begivenhed vel Samfundet en kort Tid, men den forglemtes snart. Et Antal Mænd i Staten Illinois organiserede sig derefter i Bander under Navn af Anti-Mormoner for at drive dem ud af Staten, og tvinge dem til at forlade deres Gaarde, deres Hjem og det kostbare Tempel, de havde oprejst. I denne Hensigt bevæbnede Anti-Mormonerne sig, forskaffede sig Kanoner og Krigsfornödenheder, og marscherede mod Nauvoo i den Hensigt at angribe og uddrive Folket af Byen. Mormonernes Stilling tildrog sig Borgernes Opmærksomhed i andre Stater, men da Staten Illinois selv Intet gjorde for deres Beskyttelse, men tværtimod snarere tillod, at disse Voldsgjerninger udövedes imod dem, saa blev det antaget, at deres Tænkemaade var saa slet og deres Moralitet saa uren, at det retfærdiggjorde den Beslutning at uddrive dem for at söge sig en anden Hjemstavn. Mormonerne forsvarede sig og deres Hjem saa godt de kunde, men tilsidst, da de overvældedes af Antallet, havde Staten imod sig, den offentlige Mening at kæmpe imod og ingen Hjælp eller Beskyttelse, sagde de: „Vi ville gaa;“ og de gik ud i Örken, idet de efterlode

nogle faa Venner til at drage Omsorg for deres Ejendomme, deres Gaarde og deres Tempel — for at sælge alt med stor Opofrelse. Mænd, Kvinder og Börn, Nogle tilfods, Andre i Vogne, medförende Resten af deres Husgeraad, forlode deres Hjem og rejste ud i Örken. En Del af dem forenede sig med Armeen, som skulde til Kalifornien, og en anden Afdeling drog mod Vest fra Mississippi-Floden. Saaledes bleve 12 til 15,000 Personer uddrevne fra deres Hjem, fra Velvære og Velstand, for at ligge ved Bredderne af usunde Floder, eller bekæmpe de vilde Indianere paa Vestens umaadelige Sletter. Det fremgaar nu af troværdige Personers Vidnesbyrd — fra dem, som ere fortrolig bekjendte med Mormonerne og have nöje iagttaget deres Sæder og Skikke, at der er gjort megen Uret mod disse ulykkelige Folks Karakter, der ere blevne saaledes behandlede, forurettede og forladte af en mægtig Stat, der var forpligtet til at beskytte dem. Den afdöde Kaptejn Allen af de Forenede Staters Dragoner, der havde en Afdeling paa 500 Mand under sin Kommando, betegner dem ikke alene som uforfærdede og patriotiske, gode og trofaste, men beskriver dem tillige som „beundringsværdig rene og uforkastelige i deres moralske Opförsel, nöjsomme, vindskibelige og selvfornægtende, udvisende stort Heltemod i Udholdelsen af Lidelser, der var selv den ædleste, kristne Karakter værdig.“ En Korrespondent til „United States Gazette“, en værdig og sandru Mand, som har rejst og levet iblandt dem, erklærer, at „Familiedyder, Kyskhed, Hengivenhed og Aanden af forenede Bestræbelser for at fremme huslig Lykke, udgjöre absolute Kjendetegn ved dette forskudte Folk, tilligemed Maadeholdenhed, Taalmodighed, Virksomhed, Nöjsomhed, Energi og Standhaftighed. Dersom dette er saaledes, ere Ord utilstrækkelige til at betegne den uhyre Uretfærdighed og Grusomhed, der er bleven udövet imod dem i Staten Illinois. Der kan vel gjöres nogle Undskyldninger for Gothernes og Vandalernes personlige og religiöse Voldsomheder, eller de mörkere Tidsaldres Grusomheder og Forfölgelser, men at i disse oplyste Tider, i et Land med Love og frie Institutioner, hvor den störste Frihed tilsikres enhver Borger — at her, et Samfund af 12 til 15,000 Mennesker, uden nogen retmæssig bevist lovstridig Forbrydelse, ved Vaabenmagt skulde uddrives fra deres Hjem og Ejendomme som Landflygtige, uden at Statens stærke Arm er bleven udrakt til deres Beskyttelse, er en Plet paa vore Annaler og vort Land som et Hele, hvilken vi frygte det vil tage Aar til at udvaske. Vi finde Intet i Lighed hermed i hele vort Lands Historie. Men Fortællingen ender ikke hermed. Tumult, Drukkenskab og Forbrydelse udmærkede Anti-Mormonernes Sejr. En Bande samvittighedslöse Mænd bemægtigede sig Mormonernes Ejendom, satte sig i Besiddelse af deres Gaarde og

vanhelligede deres Tempel, medens de Fattige og de Syge, Oldinge og Börn bleve drevne ud i Skovene halv forhungrede, og det huslige og borgerlige Livs Beskyttere bleve mishandlede og undertrykkede.

Dersom de sidste Beretninger om deres Karakter og Forholde ere sande, da er Staten Illinois baade af dens Ære og Loven forpligtet til at gjenindsætte dem i deres Ejendomme og Hjem, og den lovgivende Forsamling bör for Retfærdighedens og Menneskelighedens, samt for Statens Æres og Landets Forfatnings Skyld befale Guvernören at udstede en Proklamation til Mormonerne, indbydende dem til at vende tilbage til deres Hjem, og tilbyde dem at ville indestaa for deres Sikkerhed imod ethvert Forsög paa at forurette og besvære dem. De befinde sig nu, formedelst Statens Uretfærdighed, i Örken, döende af Hunger og Sygdom — et Bytte for vilde Indianere og Rovdyr. Mange ligge paa den blotte Jord nær ved Nauvoo, medens Rövere ere i Besiddelse af deres Ejendomme. Lad Illinois skride til at udföre noget Godt i denne Retning, förend den offentlige Mening overalt forener sig i at forlange Gjenoprejsning til Mormonerne for Fortiden og Sikkerhed for Fremtiden."

Under Opholdet i Winter Quarters havde Præsident Young den 17de Februar 1847 en meget interessant Dröm, som han fortalte Brödrene. Han drömte, at han gik hen for at se Profeten Joseph, og da han kom til ham, saa' han aldeles naturlig ud. Han syntes paa den Tid at sidde i en Stol. Præsident Young greb hans höjre Haand og kyssede ham mange Gange, hvorefter han sagde til ham:

„Hvorfor kunne vi ikke være sammen, som vi plejede at være? Du har været borte fra os en lang Tid; vi trænge til dit Selskab, og holde ikke af at være adskilte fra Dig."

Joseph rejste sig fra sin Stol, saa' paa ham med sit sædvanlige alvorlige, udtryksfulde og behagelige Aasyn, og sagde: „Det er alt ret."

Præsident Young gjentog, at han holdt ikke af at være adskilt fra ham. Joseph sagde:

„Det er alt ret. Vi kunne ikke være sammen endnu; vi ville være det om en kort Tid; men Du kommer til at være uden mig i nogen Tid; siden ville vi være sammen igjen."

Præsident Young opdagede nu, at der var et Rækværk imellem ham og Joseph. Denne stod ved Vinduet, og sydvest for ham var det meget lyst, men Præsident Young var i Tusmörke og nord for ham var det meget mörkt. Præsident Young sagde:

„Du kjender Brödrene meget godt, bedre end jeg; thi Du har

oprejst dem og bragt Præstedömmet til os. De have en stor Længsel efter at komme til at forstaa Loven om Adoption eller Beseglingsprincipet, saa at dersom Du skulde have noget Raad at give mig, vil jeg være meget glad ved at modtage det."

Joseph traadte henimod ham, saa' alvorligt, dog tilfreds, paa ham og sagde:

„Sig Brödrene, at de maa være ydmyge og trofaste, saa de kunne være visse paa at beholde Herrens Aand, da vil denne lede dem frem til det Rette. Værer omhyggelige og vender Eder ikke bort fra den stille og sagte Röst; den vil lære dem, hvad de skulle gjöre og hvor de skulle gaa, og vil frembringe Rigets Frugter. Sig Brödrene, at de stedse maa holde deres Hjærter aabne for Belærelse, saa at naar den Helligaand kommer til dem, deres Hjærter da kunne være rede til at modtage den. De kunne skjelne mellem Herrens og alle andre Aander — den vil hviske Fred og Glæde til deres Sjæle; den vil borttage Ondskab, Had, Strid og alt Ondt fra deres Hjærter, og deres hele Begjær vil være til at gjöre Godt, fremföre Retfærdighed og opbygge Guds Rige. Sig Brödrene, at dersom de ville fölge Herrens Aand, ville de gaa den rette Vej. Vær vis paa at sige Brödrene, at de maa bevare Herrens Aand iblandt sig, og dersom de gjöre dette, ville de være ligesom de bleve organiserede af vor Fader i Himmelen, förend de indkom i denne Verden. Vor Fader i Himmelen organiserede Menneskeslægten, men de ere nu alle uorganiserede og i stor Forvirring."

Joseph viste da Præsident Young, hvorledes Menneskeslægten var i Begyndelsen. Han saa', hvor naar Præstedömmet var blevet borttaget, og hvorledes det skulde blive sammensat, saa der kunde blive en fuldkommen Kjæde fra Adam og ned til hans fjærneste Efterslægt.

Joseph sagde atter til ham: „Sig til Folket, at det maa drage Omsorg for at bevare Herrens Aand og fölge den, og den vil lede dem til det Rette."

En saadan Dröm var meget tröstende for Præsident Young og belærende for Folket. Deraf kunne vi lære, hvor betydningsfuldt det er at bevare Herrens Aand. Intet Menneske eller Folk kan trives og have Lykke og Velvære, uden at have den til Vejleder.

ATTENDE KAPITEL.

Wm. H. Folsom og Rodney Swazey mishandles.—Forberedelse for Pionerernes Afrejse.—Biskop Millers Frafald.—Reuben Hedlocks Bedrageri i England.—Pionerernes Organisation, Rejse gjennem Örken og lykkelige Ankomst til Store Saltsödal.—Salt Lake City opmaales og grundlægges.—Pionererne forny deres Pagt ved Daab.—Tilbagerejsen til Winter Quarters.—Anlæggelsen af Kanesville i Iowa.—Kirkens Förste Præsidentskab omorganiseres.

Omtrent ved denne Tid naaede den Efterretning til Winter Quarters, at Pöbelen nær ved Farmington (i Iowa) havde hængt Broder William H. Folsom. De dræbte ham ikke aldeles, men hans Venner havde megen Vanskelighed ved at bringe ham til Live. De ophængte ligeledes Broder Rodney Swazey ved Hælene i omtrent fem Minutter. Sex andre Brödre bleve ogsaa hængte af dem. Paa denne Maade bleve de Hellige behandlede i nævnte Egn, efter at de vare blevne udjagne fra deres Hjem og af Pöbelen berövede Alt, hvad de ejede i Nauvoo.

Ved Forberedelserne til at gaa med Pionerkompagniet fra Winter Quarters til det store Basin traf Præsident Young og hans Brödre alle nödvendige Forsigtighedsregler for de tilbageblivende Helliges Sikkerhed og gode Bestyrelse, medens Pionererne foretoge denne Tur. Mange Raad bleve givne desangaaende samt om andre Ting, og Forholdsregler bleve tagne til at bygge Palisader rundt om Winter Quarters og til at faa Folket til at arbejde i Forening. De Huse, der laa udenfor Palisadelinien, bleve flyttede indenfor, og Alt, hvad der kunde gjöres, blev gjort for at sikre Folket mod Indianernes Angreb. De, der boede i Kjældere, bleve raadede til at bygge Huse ovenfor Jorden, som de kunde bo i om Sommeren, saa at Sygdom kunde blive forhindret. Der blev ligeledes givet Anvisninger med Hensyn til Bygningerne, for at Beboernes Sundhed og Bekvemmelighed derved kunde foröges. Præsident Young gav Authoriteterne gode Raad angaaende deres Forhold overfor Indianerne. Han forböd strængelig den Uskik, der saa almindelig blev begaaet af andre Samfund, som bosatte sig i Indianerlandet, nemlig at nedskyde Indianerne for hvilken som helst Forseelse, de gjorde sig skyldige i, og han raadede Brödrene til at undgaa at opmuntre og nære fjendtlige og blodtörstige Fölelser. Der blev ligeledes truffet Foranstaltninger til at drage Omsorg for de Fattige og Batallion-Brödrenes Familier. Brödrene, der vare gaaede til

Punca, anmodedes om at flytte til Winter Quarters saa snart som muligt og nedlægge Foraarssæd.

Biskop Miller, som havde været Leder for Kompagniet til Punca, befandt sig allerede i Winter Quarters. Han havde i nogen Tid ladet sig beherske af en Aand, der ikke var af Gud, og hans Sind var indhyllet i Mörke. Medens der blev gjort Forberedelser til at lade Pionererne gaa mod Vest, tilkjendegav han i et Möde af de tolv Apostle og andre Ældster sine Planer om Kirkens Forflytning til Texas, til Landet beliggende imellem Floderne Neuces og Rio Grande. Det var det bedste Land, mente han, at Kirken kunde emigrere til. Lyman Wight var allerede i Texas, hvor til han var gaaet fra Nauvoo, idet han havde medtaget dem, som vilde underkaste sig hans Ledelse. Millers Anskuelse gik i samme Retning. Præsident Young underrettede Miller om, at hans Ideer vare vilde og sværmeriske, at naar de Hellige flyttede fra Winter Quarters vilde de gaa til det store Basin, hvor de snart vilde opnaa en saadan Styrke og Magt, at de let kunde byde Pöbelen Trods; men dette havde kun ringe Virkning paa Miller. Han forlod kort efter Winter Quarters sammen med sin Familie og nogle faa Andre, over hvem han havde Indflydelse, og rejste til Texas, hvor han sluttede sig til Lyman Wight. Her boede han i nogen Tid, indtil han og Lyman Wight bleve uenige; han flyttede da mod Nord igjen, sluttede sig til Strang og döde som Apostat.

Den 5te April 1847 flyttede Broder Heber C. Kimball omtrent fire Mile ud fra Winter Quarters med sex af sine Vogne med Forspænd, hvilke han havde bestemt til at skulle udgjöre en Del af Udrustningen for Pionerkompagniet, der skulde udsendes for at finde et Sted i det fjærne Vest, hvor de Hellige kunde bo i Fred og Sikkerhed. Den næste Dag afholdtes der Generalkonference i Winter Quarters, og den 7de bröd Præsident Young op og sluttede sig til Lejren, der da var beliggende omtrent ti Mile vest for Winter Quarters. Da Pionerkompagniet var dannet, talte det 143 Mænd med 73 Vogne. Söster Clara D. Young, Præsident Youngs Hustru, Söster Ellen S. Kimball, Broder Heber C. Kimballs Hustru, og Söster Harriet P. Young, Broder Lorenzo D. Youngs Hustru, ledsagede deres Mænd, og vare de eneste Söstre i Lejren.

Pionerernes Lejr blev organiseret paa militærisk Vis. Obersterne Stephen Markham og A. P. Rockwood bleve udvalgte til Anförere for Hundreder. Tarlton Lewis, James Case, Addison Everett, John Pack og Shadrach Roundy giordes til Kaptejner for Halvtreds. Der blev ligeledes beskikket Kaptejner for hver Ti.

Efter at Pionerernes Lejr var dannet og de havde rejst til Elkhorn-Floden, omtrent 20 Mile vest for Winter Quarters, ankom Æld-

sterne Parley P. Pratt og John Taylor til sidstnævnte Sted fra England. Da Præsident Young og de Tolv fik Underretning om disse Brödres Ankomst, vendte de tilbage til Winter Quarters og holdt Raad med dem. Den foregaaende Sommer i Juli Maaned, medens Israels Lejr laa ved Council Bluffs, vare Orson Hyde, Parley P. Pratt og John Taylor blevne udvalgte til at gaa til England paa Mission. En Ældste ved Navn Reuben Hedlock præsiderede den Gang over den britiske Mission. Efter hans Anvisning og under hans Vejledning oprettedes og organiseredes det saakaldte Fællesskabs Selskab (Joint Stock Company), hvis Formaal, efter Hedlocks Opgivelse, skulde være Tilvejebringelsen af Midler til de fattige Helliges Emigration. De velsignede Resultater, som dette Fond vilde medföre, udmaledes i det mest glödende Sprog. Alle Ældsterne i Missionen forlangtes til at prædike i denne Institutions Interesse; og de, som ikke fölte til at giöre dette, betragtedes næsten som svage i Troen. De Hellige opfordredes i det mest opflammende Sprog til at bidrage rigelig af deres Midler til hint Fond. Mange af Folket, der havde god Tillid til Ældsterne, samlede alle de Midler, de kunde undvære, og indsköde dem efter Opfordring. Da Efterretningen om Hedlocks Foretagender naaede Præsident Young og de Tolv, fölte de sig overbeviste om, at Sagerne vare i en slet Tilstand og trængte til Undersögelse og Forbedring. Aabenbaringens Aand, som var i dem, kundgjorde dem, at Hedlock og de, som arbejdede sammen med ham som hans Raadgivere, vare i Overtrædelse. Ældsterne Hyde, Pratt og Taylor bleve derfor kaldede til öjeblikkelig at drage afsted til England; og de naaede der til förend Hedlock og Thomas Ward, der var Redaktör af „Millennial Star" og Præsident for det omtalte Selskab, eller nogen af de forskjellige Authoriteter vidste det mindste om deres Ankomst. De forefandt Missionen i en slet Forfatning. Fællesskabsanliggender paanödtes Folket af Missionspræsidenten og prædikedes i Stedet for Evangeliet. De trofaste Ældster, som arbejdede der, græmmede sig over Sagernes Tilstand, men de havde ikke Myndighed til at afhjælpe de Onder, som de beklagede. Ankomsten af disse tre Apostle hilstes derfor med megen Glæde iblandt dem, men for Hedlock var det en stor Overraskelse og Ærgrelse. En Undersögelse af Selskabets Affærer bragte den Kjendsgjerning for Dagen, at Hedlock havde anvendt Pengene til egne personlige Interesser, og at han og de Andre, som vare forbundne med ham, havde forbrugt en Del af de Midler, de havde indsamlet fra Folket, og hvormed de havde lovet at udföre saa vidunderlige Ting for de Helliges Udfrielse. Det blev snart bekjendt, at Hedlock var i Overtrædelse i andre Retninger, og kort efter Apostlenes Ankomst forlod han Liverpool og begav sig til London; i Virkeligheden löb han bort, og de sidste Efterretninger, vi

have om ham, lyde paa, at han endnu lever der, sandsynligvis for fuld af Skam til nogensinde at vende tilbage til sit eget Land, eller besöge sin Hustru eller sine Börn, som han havde forladt. De tre Apostles Arbejde i England kronedes med lykkelige Frugter. Fællesskabs Selskabets Virksomhed tilendebragtes. De Penge, der vare tilovers, som ikke vare blevne forödte eller bortödslede, bleve tilbagegivne dem, som havde indbetalt dem, og overordentlige Anstrængelser bleve gjorte for at gjenvinde Folkets Tillid, som næsten var bleven aldeles tilintetgjort ved deres Ugudelighed og Utroskab, som havde præsideret over dem. Ældsterne Pratt og Taylor vedbleve at arbejde i Storbritannien til Januar Maaned, da de, tilligemed flere andre Ældster, toge med et Skib til New Orleans, sejlede derefter op ad Mississippi- og Missouri-Floderne og naaede Winter Quarters tidsnok til at træffe Pionererne, förend de droge afsted. Ældste Orson Hyde forblev i Storbritannien indtil den 23de Februar, da han afsejlede til New York, hvor fra han saa afgik til Winter Quarters. Han overlod den britiske Mission til Ældste Orson Spencers Bestyrelse, der var bleven sendt fra Winter Quarters for at præsidere i nævnte Land.

Broder Spencer nöd et Privilegium, som kun vederfares faa Mænd, nemlig at læse sin egen Dödsanmeldelse, og lærte af samme, hvor höjt han agtedes af sine Medarbejdere. En af hans Brödre var död, og paa en eller anden Maade naaede den Efterretning Liverpool, at det var ham selv, der var död, omtrent paa samme Tid som han forventedes der til. Der var selvfölgelig stor Sorg over denne Efterretning, og Alle beklagede Tabet af en saa værdig og god Mand. En Dödsanmeldelse og Levnetsbeskrivelse skreves, og Siderne i „Millennial Star" omgaves af en sort Sörgeramme i Anledning af hans dödelige Afgang. Han havde den Fornöjelse og Tilfredsstillelse selv at være Udgiver af den samme Aargang af Stjernen til stor Glæde for alle hans Bekjendte og Guds Hellige i Landet.

Pionererne toge afsted paa en Rejse af ligesaa stor Betydning som nogen, der nogensinde udförtes af en Afdeling Mænd, om hvem vi have nogen Beretning. Efter at være blevne forfulgte i de Stater af Unionen, hvor de för havde boet, var Tiden kommen, da det var nödvendigt at söge et Hvilested, hvor de Hellige kunde bo i Fred, fri for Mordere, Voldsmænd og Rövere; og dette Hjem maatte de söge, langt bortfjærnet fra den saakaldte Civilisations Grænser. Deres Landsmænd og Racebeslægtede vilde ikke lade dem dyrke Gud i Overensstemmelse med deres Samvittigheds Bydende og Jesu Aabenbaringer. De vare derfor nödsagede til at söge den Fred og Frihed blandt Örkenens og Bjærgenes röde Mænd, hvilken de saakaldte Kristne havde nægtet at tillade dem. Naar Beretningen om disse Ting bliver

læst af fremtige Slægter, ville de forbauses over, at Mænd, som gjorde Fordring paa at være den fromme og ydmyge Frelsers Efterfölgere, skulde gjöre sig skyldige i eller tillade saadanne barbariske Handlinger, som de Hellige maatte lide under. De ville undre sig over, at Folket ikke kunde se, at de gave efter for den samme Aand, som besjælede Jöderne, der forfulgte og korsfæstede Guds Sön; og i Særdeleshed naar de se, at saakaldte Religionsforkyndere ledede og tilskyndede Pöbelen til at ödelægge de Helliges Ejendom, at drive dem fra deres Hjem og myrde dem. De ville undre sig over, at de kunde undgaa at bemærke Ligheden imellem deres Opförsel og Farisæernes og Ypperstepræsternes fordum, der forfulgte Jesus og hans Apostle. Det er værd at lægge Mærke til, at i alle de Forfölgelser, de Hellige have maattet gjennemgaa, have Embedsmænd, der sagde sig at lære Guds Söns Evangelium, været de mest virksomme til at opvække Had og fjendske Fölelser og ophidse de Folk, over hvem de have Indflydelse, til Voldgjerninger imod de Hellige. De ere endnu de ubarmhjærtigste og bitreste Fjender af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, som findes. Uden Tvivl er der mange gode Mænd iblandt dem, som ere meget imod Forfölgelse og enhver Ting af den Slags; men vi tale om dem som et Hele, og vi sige, at mange af dem udvise ved deres Handlinger, at de have den samme Aand, som de Skriftlærde og Farisæerne besadde i fordums Dage.

Under Ledelse af Præsident Brigham Young og hans Brödre af de tolv Apostle afgik Pionererne for at finde en afsides Del af Landet — i Klippebjærgenes Dale og Klöfter — en Plads, hvor til de Hellige kunde indsamles. Mange af Folket troede, at dersom de kunde naa et sundt Land, hvor de kunde erholde tilstrækkelig Föde til at opholde Livet, saa vilde de föle sig tilfredse, hvor fattigt det end ellers maatte være. De vare trætte af Pöbelhobe, de vare trætte af at faa deres Huse brændte, deres surt erhvervede Ejendele ödelagte, deres Familiers Liv sat i Fare, og af at leve i vedvarende Ængstelse. De vare tillige trætte af de Trusler, som uafbrudt udstödtes imod dem, og de Sammensværgelser og Planer, der vedvarende lagdes imod de Mænds Liv, som Gud havde udvalgt til at lede dem.

Landet imellem Klippebjærgene var den Gang kun meget lidt kjendt. Nogle faa Personer havde rejst derigjennem, men deres Beskrivelser vare af en meget ubestemt og utilfredsstillende Karakter, og det Lidet, de sagde om Landet, gik ud paa, at det ikke var et gunstigt Sted for noget större Antal Mennesker at bosætte sig; men Præsident Young havde Jesu Kristi Aabenbaring til Sikkerhed for, at de Hellige i hint Land vilde finde et Hvilested, hvor de skulde trives og formeres, fri for Pöbelhobe og deres Forfölgelser. För sin

Död havde Profeten Joseph ligeledes forudsagt, at de Hellige i Klippebjærgene skulde blive et stort og talrigt Folk.

Fred og Held ledsagede Kompagniet paa sin Rejse. Ved Ankomsten til Bear River, der nu tilhörer Wyoming Territorium, fik Præsident Young et alvorligt Anfald af Bjærgfeber og var meget syg. Han foreslog, at Pionererne skulde fortsætte Rejsen over Bjærgene, og saa snart de fandt en passende Egn, da at plante Kartofler og Majs. Forslaget vedtoges, og et Avantkompagni hastede afsted. Ældsterne Orson Pratt og Erastus Snow rede ind i Saltsödalen den 21de Juli. De gjorde et Ridt omkring i Dalen paa omtrent ti engelske Mile og vendte tilbage til deres Lejr sent paa Aftenen. Den næste Dag betraadte Fortroppen Dalen og lejrede sig paa Höjderne af Canyon Creek. Den 23de rejste de omtrent tre Mile og lejrede sig paa den Plads, der nu udgjör det 3de Ward i Salt Lake City. Samme Dag kom Præsident Young over det store Bjærg (Big Mountain). Da han befandt sig paa dettes Top, bad han Ældste Wilford Woodruff, i hvis Vogn han laa syg, om at vende denne omkring, saa at han kunde se Saltsödalen. Lysets Aand var over ham samt hvilede over Dalen, og han forstod, at her var det Sted, hvor de Hellige vilde finde Ly og Sikkerhed. Den 24de drog han tilligemed de Brödre, der vare blevne tilbage med ham, ind i Dalen. Den paafölgende Dag afholdtes en Forsamling, og det bemærkedes, at uagtet mange af Kompagniet vare syge, da de droge ud fra Winter Quarters, var der dog ikke döet Nogen paa Rejsen, ej heller var der döet et eneste Dyr; men kun nogle Faa vare mistede ved Uagtsomhed. Nogle af Brödrene talte om at undersöge Landet yderligere for at finde den mest heldige Plads for et Settlement. Præsident Young svarede, at han var meget villig til, at Landet skulde undersöges, indtil Alle vare tilfredsstillede, men han fölte sig overbevist om, at hver Gang Brödrene kom hjem fra en Expedition, vilde de komme til det Resultat, at Saltsödalen var det bedste Sted at nedsætte sig paa. Det er en mærkværdig Kjendsgjerning, og viser, hvorledes Præsident Young ledes af Herren, at alle paafölgende Undersögelser af Landet have vist, at netop dette Sted var det bedste i Territoriet, hvor de Hellige kunde have begyndt at bosætte sig. Jo nöjere Landet bliver bekjendt, desto tydeligere fremgaar dette. Öjeblikkelig efter Pionerernes Ankomst til Dalen begyndte de at plöje og saae. Stedet, hvor Staden skulde anlægges, udvalgtes, og Pladsen, hvorpaa Templet skulde bygges, udpegedes af Præsidenten og Raadet. Det blev ligeledes vedtaget at Bylodderne skulde være 20 Rods* lange og 10 Rods brede, det vil sige 1¼ Akre, og at Gaderne skulde være 8 Rods brede. Et Fort udlagdes, hvorpaa Alle begyndte at arbejde med Bygningen

* En Rod er 16½ engelsk Fod.

af Huse og Volde, og Liv og Virksomhed herskede overalt i Lejren. En Afdeling af Batallionen, der var bleven efterladt i New Mexiko under Kommando af Kaptejnerne James Brown, Nelson Higgins og Löjtnant Wesley Willis, ankom til Lejren den 29de Juli, ledsaget af en lille Skare Brödre, der i 1846 vare rejste fra Staten Mississippi. Mödet mellem Brödrene af Batallionen og Pionererne var meget glædeligt, og de forenede nu alle deres Arbejder for at danne et Settlement. En Lövsal (Bowery) blev bygget, hvori der afholdtes Forsamlinger. Præsident Young foreslog, at Alle, som önskede at være Sidste-Dages Hellige, skulde gjendöbes til Fornyelse af deres Pagt. Han viste selv Exemplet hertil ved at gaa frem og lade sig döbe af Broder Heber C. Kimball. Alle Brödrene i Lejren bleve ligeledes gjendöbte og gjenkonfirmerede; og det har siden været en staaende Regel indtil nærværende Tid, at Alle, som komme her til fra de forskjellige Nationer paa Jorden, skulle forny deres Pagter ved at lade sig gjendöbe.

Præsident Young og Raadet samt Lejrens Hovedstyrke forbleve i Dalen indtil den 26de August, paa hvilken Dag de paabegyndte deres Tilbagerejse. Den 3die September mödte de det förste Kompagni af Familier, hvilket var afgaaet fra Winter Quarters i Juni Maaned. Dette var Daniel Spencers Kompagni. Den næste Dag mödte de Ældste Parley P. Pratts Lejr. Den 5te mödte de Kaptejnerne A. O. Smoots, G. B. Wallaces og C. C. Richs Kompagnier. Den 7de mödte de Edvard Hunters Kompagni, med hvilket Ældste John Taylor rejste, og den 8de mödte de Kaptejn J. M. Grants Hundrede. Den 18de Oktober kom tre Vogne og et Antal Ryttere Pionerkompagniet imöde, hvilke vare sendte fra Winter Quarters til deres Assistance. Den 30te Oktober naaede Pionererne efter en temmelig anstrængende Rejse til Elkhorn Floden. Præsidenterne Young og Kimball udtalte deres Tilfredshed med Pionerernes Optörsel under deres Rejser og velsignede dem i Herrens Navn. Ved Solnedgang ankom omtrent tyve Vogne fra Winter Quarters med Biskop N. K. Whitney, John S. Fullmer, William Kay og mange Andre, medbringende Födemidler og Sæd. Den 31te Oktober, da Kompagniet var omtrent en Mil fra Winter Quarters, kjörte de Tolvs Vogne frem foran de Andre, og Præsident Young bemærkede: „Brödre, jeg vil sige til Pionererne, at jeg önsker I ville modtage min Tak for Eders Venlighed og Villighed til at adlyde Ordrer. Jeg er tilfreds med Eder, I have gjort vel. Vi have udtört mere end vi forventede. Af 143 Mænd, som droge ud, og hvoraf nogle vare syge, ere alle vel. Ikke en eneste Mand er död; vi have ikke mistet en Hest, Mule eller Oxe uden formedelst Ligegyldighed. Herrens Velsignelser have været med os. Dersom Brödrene ere tilfredse med mig og de Tolv, ville de da tilkjendegive det ved oplöftede Hænder?"

Alles Hænder oplöftedes og Præsident Young vedblev: „Jeg föler til at velsigne Eder i Herrens, Israels Guds Navn. I ere afskedigede og kunne gaa til Eders Hjem.“

Kompagniet kjörte i Orden ind i Winter Quarters omtrent en Time för Solnedgang. Gaderne vare opfyldte af Folk for at tage dem i Haanden som de passerede gjennem Linierne, og Pionererne glædede sig ved atter at se deres Hustruer, Börn og Venner efter en Fraværelse af sex Maaneder, i hvilken Tid de havde rejst over to tusinde Mile, opsögt en Plads, hvor de Hellige kunde bo i Fred, og udfört den interessanteste Mission i denne Husholdning. Eftersom ikke en Eneste i Lejren var död, og ingen ulykkelig Hændelse var vederfaret Nogen, fölte de alle til at prise Herren.

Præsident Young fik kun liden Tid til Hvile i Winter Quarters. Der var meget at bestille med Hensyn til Ordningen af de Hellige, som ikke vare samlede til Winter Quarters samt med at drage Omsorg for dem, som allerede vare der, og ligeledes med at udruste dem, som det fölgende Aar skulde rejse til Dalen. Broder John S. Fullmer, en af Kirkens Befuldmægtigede, som var bleven efterladt i Nauvoo for at opgjöre Kirkens Affærer, sælge Ejendom osv., var kommen til Winter Quarters og afgav en Rapport til de Tolv om deres Foretagender i Nauvoo. Det blev vedtaget i et Raad, at de Befuldmægtigede skulde samle alle de til Kirkens Affærer i Nauvoo henhörende Papirer og Böger, og saa snart de havde solgt saa meget af Ejendelene, som de muligvis kunde, skulde de samle sig til Council Bluffs. Ældste Jesse C. Little, som havde rejst med Pionererne til Dalen og tilbage igjen, blev beskikket til atter at overtage Præsidiet over Menighederne i de östlige Stater. Ældste John Brown, en anden af Pionererne, blev beskikket til at arbejde i de sydlige Stater, og mange andre Ældster bleve ogsaa kaldede til at gaa paa Mission. Der gjordes ligeledes Forberedelser for at forlade Winter Quarters og anlægge et Settlement paa Östsiden af Floden ved Council Bluffs. Byen, som de paabegyndte, blev kaldet Kanesville, til Ære for General Thomas L. Kane, men blev senere forandret til Council Bluffs, hvilket er Byens nuværende Navn. Grunden, hvorfor man römmede Winter Quarters, var, at Landet, hvorpaa Byen var anlagt, tilhörte Indianerne, der fremdeles havde fuld Raadighed derover. Regierings-Agenterne vare hele Tiden tilböjelige til at ville tage Fordel deraf og forstyrre de Hellige, og for at der ikke skulde findes nogen virkelig eller indbildt Grund til Indviklinger paa Regjeringens Side, blev det anset for klogest at flytte til den anden Side af Floden. Det blev vedtaget, at Biskopperne skulde have Myndighed som civile Övrighedspersoner iblandt Folket indtil Iowas Love bleve udstrakte over det nye Settlement ved Council Bluffs. Dette

var nödvendigt for at der kunde være Domstole til at udöve Jurisdiktion i Tilfælde af Uenighed og Besværligheder.

Den 5te December 1847 mödte de Tolv sammen til Raad i Ældste Orson Hydes Hus og valgte enstemmigt Brigham Young til Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige med Ret til at vælge sine to Raadgivere. Præsidenten valgte Heber C. Kimball til sin förste og Broder Willard Richards til sin anden Raadgiver, og deres Udnævnelse blev enstemmigt vedtaget. Den fölgende Dag blev, iblandt andre Forretninger, Patriark John Smith udnævnt og anerkjendt som Patriark for hele Kirken. Ældste Orson Pratt blev beskikket til at gaa til England for at præsidere over Kirken dersteds, og Ældsterne Orson Hyde og E. T. Benson sendtes paa Mission til Östen.

Den 24de December blev en Konference af Kirken afholdt i det nye Settlement, hvis Möder fortsattes til den 27de. Et Höjraad blev ved denne Lejlighed valgt for Menighederne paa Östsiden af Floden, og mange vigtige Forretninger udförtes. Den 27de, Konferencens sidste Dag, stadfæstede Folket Valget af Brigham Young som Præsident for hele Kirken med Brödrene Heber C. Kimball og Willard Richards som hans Raadgivere ved et enstemmigt Votum. Fra Profeten Josephs Död og til den Tid havde de tolv Apostle virket som Kirkens Förste Præsidentskab, men Herren havde tilkjendegivet sin Villie angaaende Sagen, ifölge hvilken et Förste Præsidentskab paany blev organiseret. Det kan her være paa rette Sted ogsaa at bemærke, at efter Præsidentskabets Ankomst til Dalen bleve fire Ældster, nemlig Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow og Franklin D. Richards, valgte til at indtage de ledige Pladser, som Omorganisationen af det Förste Præsidentskab havde foraarsaget i de tolv Apostles Kvorum, og ligeledes til at fylde Apostaten Lyman Wights Plads i samme Kvorum.

NITTENDE KAPITEL.

Et Tilbageblik over Begivenhederne i Kirken fra 1844 til 1847.—Samfundets Tilstand i Begyndelsen af Aaret 1848.—En County Organisation udstrækkes over Kanesville, hvor et Postkontor oprettes.—Whigpartiets Forslag til de Hellige.—Emigrationen fra England til Saltsödalen paabegyndes.—Præsident Young, Heber C. Kimball, Amasa M. Lyman og Willard Richards rejse til Dalen som Anförere for store Kompagnier af Hellige fra Missouri-Floden.—Adskillige Hændelser paa Rejsen gjennem Örkenen.—Folkets almindelige Tilstand i Dalen.

Vi have nu bragt Kirkens Historie op til Slutningen af Aaret 1847. Fra den Tid, da Profeten Joseph og hans Broder Hyrum bleve myrdede, havde mange Omvæltninger fundet Sted, og mange betydningsfulde Begivenheder vare hændede. De Ugudelige antoge, at de ved Drabet af Guds Profet vilde tilintetgjöre Herrens Værk, hvorfor de efterstræbte hans Liv med stor Iver. De sögte at omsnære ham ad Lovens Krogveje og anklagede ham for enhver tænkelig Forbrydelse; men i ethvert Tilfælde mislykkedes det dem aldeles at bevise deres Beskyldninger. Naar som helst hans Sag blev lovlig behandlet, blev han altid frikjendt og fandtes at være uskyldig. Tvivlende paa nogensinde at kunne udföre deres Hensigter ved falske Anklager, besluttede hans Fjender, eftersom de ikke kunde skade ham ved Loven, at tage deres Tilflugt til Krudt og Kugler. Det lykkedes dem at myrde ham, og vædede derved deres Hænder i uskyldigt Blod, og have bragt en Forbandelse over sig selv og deres Nation, som endnu vil have til at blive udsonet. Men Herrens Gjerning stod ikke stille. Herren oprejste en Præsident til at overtage Præsidentskabet af Kirken og i Forening med hans Brödre at fortsætte den Gjerning, hvortil Joseph havde lagt Grundvolden. Naar vi nu, efter henved 40 Aars Forlöb, skue tilbage paa de Arbejder, der udförtes fra Efteraaret 1844 til Foraaret 1846, da Pionererne forlode Nauvoo, forbauses vi over deres Storartethed. Omringede og plagede af Pöbelhobe, som brændte Husene, ödelagde Agre med Sæd og Indhegninger, bortdreve Kvæget og udplyndrede Folket paa enhver mulig Maade, truede deres Liv og i flere Tilfælde dræbte dem, vedbleve de Hellige alligevel deres Arbejde paa Templet, Taget blev færdigt, Hundreder modtoge deres Begavelser, og mange andre vigtige Ordinancer udförtes midt under alle disse Vanskeligheder.

Foruden Arbejdet paa Templet og Virksomhed i flere andre Retninger blev der tillige truffet Forberedelser til Kirkens Udvandring fra Illinois. Hundreder af Vogne bleve byggede for Rejsen gjennem Örken, og andre Forberedelser, som Folkets Fattigdom tillod, bleve trufne. Alt dette Arbejde maatte saa at sige udföres med Riflen i den ene Haand og Værktöjet i den anden; thi Pöbelen vedblev uafbrudt at angribe og true Folket, og det var kun ved vedvarende Aarvaagenhed og ved med nöjagtig Paapassenhed at holde Vagt at de bleve holdte Stangen. Aaret 1846 anvendtes til at rejse i Örkenen og anlægge Settlementer ved Garden Grove, Mount Pisgah, Council Bluffs og Winter Quarters. Det var et vigtigt Aar med Hensyn til at vænne Folket til Lejrlivet og gjöre dem bekjendte med de Arbejder, der vare nödvendige ved deres Nedsættelse i Utahs Bjærge. I dette Aar blev ligeledes Batallionen forlangt af Regjeringen, og de tapre Mænd, som udgjorde dette Korps, tilböde frivilligt at gaa til Kalifornien og at, om nödvendigt gjordes, kæmpe for deres Land. De gjorde dette med den Forstaaelse, at Kirkens timelige Frelse krævede det af dem. Det var nödvendigt at modarbejde det Had, der paa visse Steder næredes mod de Sidste-Dages Hellige, og Batallionens frivillige Dannelse var den bedste Maade, hvorpaa dette kunde ske. Præsident Young paavirkedes til at love dem, at hvis de gjorde deres Pligt, skulde det ikke blive nödvendigt for nogen af dem at gaa i Slag, og at ingen af dem skulde miste Livet i Kamp mod Fjenden, hvilket Alt blev bogstavelig opfyldt.

Aaret 1847 vil altid blive erindret i Kirkens Historie som et af de betydningsfuldeste; thi i dette Aar var det, at Pionererne, under Præsident Youngs Ledelse og den Almægtiges Förelse, afrejste fra Winter Quarters, undersögte de vestlige Örkener, naaede den store Saltsödal, saaede Sæd og vendte tilbage til Winter Quarters, efter at have tilendebragt en Rejse, hvis Fölger ville være uden Lige i Historien. Det var ligeledes i Löbet af dette Aar, at store Kompagnier af de Helliges Familier fulgte i Pionerernes Fodspor, rejste over Sletterne og toge Ophold i Dalen. Dette Aar var ligeledes mærkværdigt derved, at i December Maaned blev Kirkens Förste Præsidentskab atter organiseret med en Præsident og to Raadgivere.

Naar fremtidige Slægter læse om det Værk, der fra 1844 til 1847 udförtes af de Sidste-Dages Hellige, ville de forbauses; thi Gud viste Jordens Indbyggere, at hans Værk ikke beroede paa eller var afhængig af selv ham, som han havde udvalgt til at være Kirkens Grundlægger i de sidste Dage. Han viste ligeledes Jordens Indbyggere sin store Magt ved at udföre saa store Ting ved det ubetydelige og fattige Folk, som önskede at gjöre hans Villie. Ingensinde trivedes Kirken bedre end efter Mordet paa Joseph. Det gamle Ordsprog,

„at Martyrernes Blod er Kirkens Sæd“, bekræftedes her. Joseph var död med Hensyn til dette Liv, men han levede i Aandeverdenen og var uden Tvivl der, ligesom her, behjælpelig med at fremrulle Zions Sag. Guds Kirke blev flyttet fra dens Fjenders Midte til et Land, hvor den havde rigelig Plads til at udvide sig og blive stærk og mægtig, uden Indblanding fra nogen Magt. Missionærernes Arbejde i Udlandet blev ligeledes kronet med rigelige Frugter, og Værket skred fremad med större Hurtighed end nogensinde tidligere.

Aaret 1848 begyndte gunstigt for Folket i Lejren ved Winter Quarters. Sygdom var ikke saa almindelig som den foregaaende Vinter. Et Sted var blevet fundet i Bjærgene, hvor til de Hellige kunde samles. Dette var en stor Tröst for dem. Siden Februar 1846 havde de vandret om uden noget Hjem. De havde standset paa mange Steder, men de vidste, at de kun vare midlertidige Opholdssteder. Landet, hvori de skulde forblive og opbygge Zion, var langt borte; men nu vare deres Omstændigheder bedre og mere opmuntrende. Da Folkets Fornöjelser og Adspredelser vare meget begrænsede og ringe, oprettedes der en Danseskole af Hyrum Gates, hvilken bidrog meget til at opmuntre Menigheden i Löbet af Vintermaanederne. Israels Lejrs Hovedkvarter var endnu i Winter Quarters, hvor fölgende af de tolv Apostle fandtes tilligemed Præsident Young ved Aarets Begyndelse: Heber C. Kimball, Orson Pratt, Wilford Woodruff, George A. Smith og Willard Richards. Orson Hyde var paa den anden Side af Floden; Parley P. Pratt og John Taylor vare i Saltsödalen; de vare flyttede der til med den Del af Kirken, der havde fulgt Pionererne; Amasa Lyman og Ezra T. Benson vare paa Vejen til de östlige Stater paa Mission. Winter Quarters, som tidligere omtalt, var paa Indianernes Land, og Regjeringens Agent var meget ivrig for at faa de Hellige forflyttede; men han skrev et Brev til Præsident Young, hvori han forböd de Hellige at flytte deres Træhytter over Floden til Kanesville. Det var ikke mange Uger efter at han havde gjort dette, at han skrev et andet Brev til Præsident Young, hvori han bad om Hjælp paa Pawnee-Hövdingernes Vegne — en Henvendelse, der heller ikke blev gjort forgjæves, thi Præsident Young sörgede for, at de bleve rigelig forsynede med Korn og Kjöd.

I Kanesville higede Folket meget efter at faa et Postkontor oprettet og faa en County-Organisation udstrakt over det Land, de havde optaget. Ved nogle Möder, afholdte i Januar 1848 i Iowa, erholdt en Ansögning til Iowas Legislatur talrige Underskrifter, og Andrew H. Perkins og Henry W. Miller bleve valgte til Delegerede til at frembære nævnte Ansögning. De gjorde dette og erfarede, at Legislaturen havde truffet Foranstaltninger for denne Organisation,

naar som helst Dommeren i Iowas 4de Jurisdistrikt skulde bestemme, at „det almene Vel udfordrede en saadan Organisation.“ De besögte derefter Dommeren, hvis Navn var Carolton, der opholdt sig i Iowa City, og han underrettede dem om, at han havde beskikket en Mr. Townsend til at organisere nævnte County. Delegationen forestilledes for Statens Sekretær, der udtrykte et stærkt Önske om, at de Hellige skulde forblive i Iowa og forbedre Landet. Politikerne önskede meget at faa en Hovedlandevej anlagt, Broer byggede, og en Postrute oprettet til Bekvemmelighed for Indbyggerne af Council Bluffs County. Whiggernes og Demokraternes Partier vare næsten lige i Antal i Staten, og begge syntes at være meget omhyggelige for vort Folks Velfærd. Det var ikke vanskeligt at bemærke, hvorfor de syntes at föle saa stor Interesse for dem. De önskede Stemmegivere, og det Parti, som kunde faa „Mormonernes“ Stemmer, vilde gaa af med Sejren.

Kort efter Delegationens Besög i Iowa City, bleve to Delegerede, Sidney Roberts og Winsor P. Lyon, udvalgte af Staten Iowas Central Whig Komite til at gaa til Council Bluffs, afholde et Folkemöde og præsentere en Adresse fra Statens Whigparti. Daarlig Helbred forhindrede Lyon fra at gaa, men Sidney Roberts mödte i et Folkemöde sammen med de ledende Borgere og præsenterede hans og Lyons Kreditiver. Adressen omhandlede i en betydelig Længde de Forfölgelser, hvormed de vare blevne overöste i Missouri og Illinois. Adressen dvælede fölelsesfuldt ved Demokraternes Svig og Forræderi ved saa ofte at anmode de Hellige om Gunstbevisninger, og ligesaa ofte at overöse dem med Haan og Forfölgelse, fra Tid til Tid beröve dem borgerlig og religiös Frihed og frie Mænds uafhændelige Rettigheder; og da de hörte, at „Loco-focoismens“ graadige Slughalse (Demokraterne bleve undertiden kaldte Loco-focos i hine Dage) vare i Hælene paa dem og havde „begyndt en systematisk Plan for at indvikle dem i Maskerne af deres listige Net“, delegerede de Herrerne Winsor P. Lyon og Sidney Roberts til at besöge dem og forelægge dem Whiggernes nationale Politik samt anmode dem om deres Medvirken; forvissende dem om, at deres Parti forpligtede sig til overfor dem og Landet at „yde en sikker og ufravigelig Beskyttelse til Jöde, Hedning eller Kristen af ethvert Navn og Troesbekjendelse, samt alle Forrettigheder, retmæssigt tilhörende enhver Borger i Landet.“

Den offentlige Adresse var ledsaget af et privat Brev fra Vel. John M. Coleman af Stats-Exekutions Komiteen, adresseret til Præsident Brigham Young og Andre, hvori han sagde:

„Jeg er ikke fremmed for de Vanskeligheder, I have været underkastede, saavel i Missouri som i Illinois, idet Urolighederne i Missouri bleve mig meddelte af den afdöde Joseph Smith for nogle Aar

siden, medens han rejste igjennem Staten Indiana paa hans Vej til Washington City. Eders senere Forfölgelser i Staten Illinois staa levende i Alles Minde — et varigt Minde om Voldsomhed og Blodsudgydelse, der vil beplette vort Land for kommende Tidsaldre og vil med Forbauselse blive læst af kristne Nationer overalt i Verden. Drevne, som I ere blevne, ved lovlös Voldsomhed fra to Stater i Unionen, og nu vandrende fremad til et eller andet udvalgt Sted — et eller andet afsidesliggende Tilflugtssted i det fjærne Vesten, hvor I kunne gjenindsætte Eder selv i Besiddelse af fredelige Hjem og rolige Arner, hvor I trygt kunne tilbede i Overensstemmelse med Eders egne Lærdomme, hvor I kunne voxe i Kunst og Videnskab, oprette lærde Institutioner af enhver Grad fra det simple Skolehus i en Træhytte til den stadselige Bygning, hvori de höjeste literære Værdigheder kunne erhverves, og hvor Fred og Overflödighed kan krone Eders aandelige Arbejde.

For med Held at kunne udföre et Foretagende af denne Art, maa Værket paabegyndes paa en rigtig Basis, paa en sikker Grundvold, ellers ville de samme Vanskeligheder, I have mödt hidindtil, fölge Eder i Klippebjærgene, eller hvor hen I end monne gaa. Dersom I nedsætte Eder i Indianernes Land, hvilket nödvendigvis maa blive Tilfældet, dersom I standse nogensteds paa Vejen til og i Klippebjærgene, kunne I ikke undgaa Kollision med de Indianerstammer, der eje det Land, hvorpaa I nedsætte Eder. Dette vil være uundgaaeligt for noget længere Tidsrum, hvor venlige de end fra Förstningen af tilsyneladende ville være. Jeg taler af Erfaring desangaaende, af et langt og fortroligt Kjendskab til Indianernes Karakter. For at undgaa disse Vanskeligheder og til större Sikkerhed for Eders rosværdige Foretagende, skulde det förste forberedende Skridt til en almindelig Bevægelse efter en större Maalestok mod Vest til hvilket som helst givet Punkt være, at sikre sig Regjeringens Beskyttelse; og det bedste Middel hertil vilde for de Forenede Staters Vedkommende være at kjöbe et Stykke Land af passende Udstrækning til at svare til en Befolkning med Eders nærværende eller fremtidige Fornödenheder, hvilket vilde sætte Eder i Stand til med Fortröstning atter at samle Eders Folk, at omorganisere dem i Eders sociale Samfundsbygning under Betryggelse af Beskyttelse mod den Vildes Skalperkniv. Dette vil ske som en naturlig Selvfölge, der vil fremkomme af Kjöbet.

Emigrationens Ström, der nu retter sig mod Klippebjærgene og de rige Dale, der grænse op til det stille Hav, af hvilke to tusinde Mile nu ejes af og er i de Forenede Staters Folks Besiddelse, vilde i iden længe stille Eder paa den store Landevej imellem de nuværende Stater af denne Union, der dannes af Landet nordvest for Ohio-

Floden tilligemed Iowa og Missouri og de Stater, der ville blive dannede paa den samme Breddegrad ved det stille Hav. Udvælgelsen af og Nedsættelsen paa det Land, I have til Hensigt at rejse til, hvilken Stilling behersker Bjærgpassene og omfatter mange andre Fordele, kunde ikke undlade at opmuntre Eders Folks nedböjede Sind og opvække dem til et System af Industri og Foretagelsesdrift, der vilde bringe dem til at voxe og blomstre med en i de vestlige Staters Annaler ukjendt Hurtighed. Ej heller vilde Fordelene ved saadanne Settlementer indskrænke sig til Eders Folk alene. Regjeringen vil ikke höste ringere Fordele af dette store Foretagende, dersom det bliver udfört med Visdom. Ved Eders Folks Industri vilde I være i Stand til at kunne frembringe Livsfornödenheder paa et Punkt fjærnt fra al Söfart og andre Forsyningskilder, og derved blive til ligesaa stor Fordel for Regjeringen som for Eder selv.

Regjeringsforraad og Forsyninger til Indianerne ville blive nödvendige i hin Region, hvilke ikke uden uhyre Bekostninger kunne forskaffes paa nogen anden Maade end fra den virksomme Landbrugers Hænder. Paa denne Maade og formedelst Emigrationskompagnier og Rejseselskaber til Vesten (Kalifornien) vil der for mange Aar frembyde sig et godt Marked for Alt, hvad I ikke selv have behov, hvadenten det er Sæd eller levende Kreaturer.

Disse Betænkninger vilde have stor Vægt hos en forstandig Regjering for at fremme Eders Sag, dersom den blev rettelig fremsat; i Særdeleshed hos en ny Regjering, der netop kommer til Magten; denne vilde skue fremad til det store Vestens forskjellige Interesser. Dette bringer naturligvis det næste Præsidentvalg i Betragtning, og de Interesser, der for Eders Vedkommende staa paa Spil ved Udfaldet. At General Taylor vil blive den næste Præsident, er der næppe nogen Tvivl om, og at I ved at anvende Eders Indflydelse til Fordel for den gamle Helt, med Taknemmelighed ville blive erindrede af ham, er der ingen Spörgsmaal om, og ved at sikre Whig Senatorer og Repræsentanter fra denne Stat Valg til Kongressen formedelst Eders Indflydelse, vilde Eders Fordringer paa at komme i Betragtning blive stillede i det mest gunstige Lys, og kunde ikke undgaa at sikre Eder de Fordele, Privilegier og Forrettigheder, hvortil Eders Foretagelsesaand saa retfærdigen berettiger Eder.

Ved at undersöge Landet og anlægge Veje Tusinder af Mile igjennem sporlöse Örkener, som den civiliserede Mands Fod næppe nogensinde havde betraadt, have I ydet Landet og Regjeringen en vigtig Fordel, der ikke vil blive overset eller behandlet med Ligegyldighed af en retfærdig og vís Regjering, en saadan, som vi have Ret til at vente af den ædle og höjmodige Helt fra Palo Alto, Resaca de la Palma, Monterey og Buena Vista.

Dollars og Cents svinde efter min Dömmeevne hen i Ubetydelighed, naar de sammenlignes med de moralske og fysiske Fordele, der ville fremgro af de förnævnte Planers Virkeliggjörelse. Der er en ophöjet Tanke og en höjtidelig Storhed fremstillet for Sindet ved Tanken om Pilgrim-Fædrenes Aand, der rejste Korsets Banner ved Plymouth Klippen i den nye Verden for mere end to hundrede Aar siden, hvilket Banner allerede vajer vest for Mississippi-Floden og drager endnu fremad mod den nedgaaende Sol.

Maa de Sidste-Dages Hellige paa deres Pionermarsch mod Vesten medtage den sande Broderkjærlighedsaand og national Troskab; maa de forglemme det Forbigangne og fremtidig lægge Vind paa Venskabet til Alle. Heri ligger deres Styrke, deres sande Lykke og deres endelige Velfærd og Herlighed som et Folk."

Dette var et godt og retsindigt Brev, og det tilligemed Adressen viser meget klart, at naar fremragende Mænd betragte de Hellige uden Fordom, kunne de let anerkjende, at de ere et virksomt, uskyldigt og forfulgt Folk. Det syntes netop da at være en Gjenstand af særlig Interesse for Whiggerne at tale venligt om og forsone de Hellige, og de bleve helt veltalende, naar de dvælede ved de Uretfærdigheder, som disse havde maattet lide under. Uagtet det saa' noget mistænkeligt ud for de Hellige, at Whiggerne i Iowa netop paa hin Tid skulde blive saa dybt interesserede i deres Velfærd og lige med Et blive varme og veltalende over deres Uddrivelse fra Missouri, Profetens og Patriarkens, Joseph og Hyrum Smiths Martyrdom, og de Lidelser, de havde maattet undergaa i det Land, af hvis Frihed der prales saa meget, saa besluttede Folkemödet dog at besvare Whiggernes Meddelelser. En Fortale affattedes og antoges, hvori der fremsattes en udförlig Beretning om de Voldsomheder og Forfölgelser, som de Sidste-Dages Hellige havde maattet lide under, og ligeledes en Resolution, erklærende, at dersom Whiggerne i Iowa vilde löfte deres Hænder mod Himmelen og sværge ved de evige Guder, at de vilde anvende al deres Magt for at undertrykke Pöbelvælde, Oprör og Voldsomheder i hvilken som helst Form eller fra hvilken som helst Kilde, noget saadant skulde opstaa imod de Sidste-Dages Hellige og Borgerne i Iowa, endog med Opofrelse af deres Ejendom og Liv, om det gjordes fornödent, og at en fuld Andel af Valg- og retslig Myndighed skulde udstrækkes til de Hellige, saa vilde de Hellige forpligte sig til at forene deres Valgstemmer med Whiggerne i Iowa ved det indeværende Aars Valg og vilde staa i Forbindelse med Whiggerne efter disses Anmodning.

I Marts blev der oprettet et Postkontor i Kanesville, og Broder Evan M. Greene modtog Beskikkelsen som Postmester. Der opnaae-

des ligeledes en County Organisation, idet Countiet benævntes Pottawattamie.

Kanesville begyndte nu at blive et Sted af nogen Betydning. Det var Hensigten at forlade Winter Quarters om Foraaret 1848, og dem, som ikke da kunde flytte til Dalene, gjorde Forberedelser til at nedsætte sig paa Iowa-Siden af Missouri-Floden, og enten de paabegyndte Agerbrug der eller paa andre Steder saa' de naturligvis hen til Kanesville som Hovedkvarteret.

Ved en Konference, der afholdtes i Kanesville, bleve Ældsterne Orson Hyde og George A. Smith valgte til at arbejde i Pottawattamie County. Ældste Ezra T. Benson blev senere beskikket til at arbejde med dem. Foruden de Hellige, som vare flyttede der til efter Kirkens Uddrivelse fra Nauvoo, var der kommet mange fra fremmede Lande, som, fordi de ikke havde Penge nok til at bringe dem direkte til Dalen, trængte til et Sted paa Halvvejen, hvor de kunde standse og gjöre de nödvendige Forberedelser til at fortsætte deres Rejse. I Maj ankom et Kompagni paa et hundrede og sex og fyrretyve Hellige fra Storbritannien, der vare blevne bragte op ad Missouri-Floden paa Dampbaaden „Mustang", under Ledelse af Ældste Franklin D. Richards, assisteret af Ældsterne Andrew Cahoon og S. W. Richards. Et andet Kompagni ankom ligeledes kort efter under Ældste Moses Martins Ledelse. Tidlig i samme Maaned ankom et Kompagni af Hellige fra Staterne paa Dampbaaden „Mandan". Efter Kirkens Uddrivelse fra Nauvoo var de Helliges Emigration fra Europa bleven standset, indtil der blev fundet og bestemt et Indsamlingssted. I Löbet af denne Periode maatte de Hellige i Europa undertrykke deres Attraa efter at samles med Guds Folk. Da derfor den almindelige Epistel naaede dem fra Kirkens Præsidentskab, og iblandt Andet underrettede dem om, at der var udvalgt et Sted for Folkets Indsamling og Zions Opbyggelse, modtoge de Nyhederne med Glæde, og Emigrationens Ström rettedes atter mod Zion.

De Helliges Forfölgelse og Uddrivelse af den saakaldte Civilisations Midte og deres Vandringer i Örkenen standsede ikke Evangeliets Prædiken i Europa eller hindrede de Ydmyge og Oprigtige af Hjærtet, som hörte dets glade Lyd, fra at lade sig döbe. Alene i Wales blev der under Ældste Dan Jones' Præsidium i de sidste sex Maaneder af 1847 lagt henved syv hundrede Sjæle til Kirken; og paa andre Steder, hvor Ældsterne arbejdede, gav Herren dem ligeledes stort Held i at bringe Sjæle til ham. Ved samme Konference, i hvilken Ældsterne Orson Hyde og George A. Smith beskikkedes til at arbejde i Pottawattamie County, bleve Ældsterne Orson Pratt og Wilford Woodruff af de tolv Apostle ligeledes beskikkede til at gaa paa Mission, den Förste til Storbritannien og den Anden til de

östlige Stater, Nova Scotia og Kanada. Foruden disse bleve flere andre fremragende Ældster sendte paa Mission til Udlandet.

Imidlertid blev der i Winter Quarters truffet livlige Forberedelser for næste Sommers Rejse over Sletterne til Dalen. Otoe-Indianerne, der havde hört, at Præsident Young og de Hellige vare i Færd med at afrejse til Bjærgene, sendte Halvtredsinstyve til Winter Quarters med Breve fra Agenturen for at erholde Godtgjörelse for Benyttelsen af deres Land. Passende Foræringer bleve dem givne, og de vendte tilbage til deres Landsbyer. Den 9de Maj forlode to og tyve Vogne Winter Quarters og kjörte til Elkhorn-Floden, Mödestedet for Organisationen af de Kompagnier, der havde isinde at gaa til Bjærgene den Sommer. De fulgtes af Andre; og den 26de afrejste Præsident Young fra Winter Quarters til Elkhorn. Formedelst Herrens Velsignelser over hans Virksomhed og gode Bestyrelse havde han erhvervet sig betydelig Ejendom under sit Ophold i Winter Quarters, saasom Huse, Möller og midlertidigt Husgeraad. Dette maatte han forlade, hvilket var den femte Gang, han havde forladt Hjem og Gods, siden han annammede Jesu Kristi Evangelium. Broder Heber C. Kimball naaede Elkhorn-Floden den 1ste Juni med 55 Vogne i sit Selskab. Det var med glade Fölelser, at de Hellige böde Winter Quarters Farvel. En lang og besværlig Rejse laa for dem, og Landet, hvor til de rejste, besad ikke den Gang saadanne naturlige Fordele for Beboelse og Opdyrkelse, som kunde gjöre det indbydende for et Folk, der kun sögte timelig Lykke og Velfærd. Men for de Hellige var det et tiltrækkende Land. Gud havde valgt og udpeget det som deres Opholdssted — Stedet, hvor til han önskede dem at indsamles. Der kunde de bo i Fred og tilbede ham, uden Nogen til at fortrædige dem eller gjöre dem bange. Der kunde de, under de mægtige Bjærges Skygge, oprejse Altre, forvalte de Ordinancer, som Gud havde aabenbaret til dem og befalet dem at udföre, udstrække deres Settlementer, og være uden nogen Pöbel til at true og forstyrre dem. Det var derfor med glade Fölelser, at de begave sig ud paa Sletterne for at gjennemrejse de vilde Örkener, der strakte sig imellem Missouri-Floden og Bjærgene.

Den 31te Maj begyndte Organisationen af Præsident Youngs Kompagni ved Beskikkelsen af Zera Pulsipher til Kaptejn over Hundrede, med John Benbow og Daniel Wood som Kaptejner over Halvtreds; ligeledes Lorenzo Snow, Kaptejn over Hundrede, og Heman Hyde og John Stoker, Kaptejner over Halvtreds. Den næste Dag fortsattes endyderligere Organisationen med Beskikkelsen af William G. Perkins som Kaptejn over Hundrede, og Eliazer Miller og John D. Lee som Kaptejner over Halvtreds; ligeledes Allen Taylor, Kaptejn over Hundrede, og John Harvey og Daniel Carn som Kaptejner over

Halvtreds. Isaac Morley valgtes til Præsident over Kompagniet, med Reynolds Cahoon og William W. Major som hans Raadgivere. Horace S. Eldredge valgtes til Marskal, og Hosea Stout til Kaptejn for Natvagten. Præsident Young opholdtes som de emigrerende Kompagniers General-Superintendent, og Daniel H. Wells som hans Adjutant. I Præsident Youngs Kompagni fandtes 1229 Sjæle, 397 Vogne, 74 Heste, 19 Muler, 1275 Oxer, 699 Köer, 184 löse Kreaturer, 411 Faar, 141 Svin, 605 Höns, 37 Katte, 82 Hunde, 3 Geder, 10 Gæs, 2 Bikuber, 8 Duer og 1 Krage; den sidste ejedes af Dommer Phelps.

Præsident Heber C. Kimballs Kompagni organiseredes ved at vælge Henry Herriman til Kaptejn over det förste Hundrede, og Titus Billings og John Pack til Kaptejner over Halvtreds; senere blev Isaac Higbee beskikket til Kaptejn over Halvtreds. I hans Kompagni fandtes 662 Sjæle, 226 Vogne, 57 Heste, 25 Muler, 737 Oxer, 284 Köer, 150 löse Kreaturer, 243 Faar, 96 Svin, 299 Höns, 17 Katte, 52 Hunde, 3 Bikuber, 3 Duer, 5 Ænder og 1 Egern.

Den 29de Juni forlod Amasa M. Lyman Winter Quarters paa Vejen til Elkhorn-Floden med et Kompagni paa 108 Vogne. Dr. Willard Richards afgik der fra med sit Kompagni den 3die Juli. Disse Kompagnier forenede sig i at vælge James M. Flake til Kaptejn over Hundrede, Franklin D. Richards og James H. Rollins, Kaptejner over Halvtreds, og Robert L. Campbell, deres Lejrs Historieskriver. I disse Kompagnier var der 502 Hvide, 24 Negre, 169 Vogne, 50 Heste, 20 Muler, 515 Oxer, 426 Köer og löse Kreaturer, 369 Faar, 63 Svin, 5 Katte, 44 Hunde, 170 Höns, 4 Kalkuner, 7 Ænder, 5 Duer og 3 Geder.

Efter at Præsidenterne Young og Kimballs Kompagnier havde forladt Winter Quarters, fremböd Stedet et öde Skue. En skrækkelig Tordenstorm gik over Egnen, fulgt af en Orkan, der rev Vogntagene i Stykker og hylede skrækkeligt igjennem de tomme Boliger. Nogle faa omstrejfende Indianere opsloge deres Bopæl i de forladte Huse og levede af det Kvæg, der var dödt af Mangel, og andre lignende Næringsmidler, som de kunde opsamle.

Nogle Aar efter at Winter Quarters blev forladt af de Hellige, blev der gjort et Forsög paa at bygge en Stad der. Gader og Lodder bleve opmaalte og Staden kaldtes Florence. En Gang tænkte Nogle for en kort Tid, at den vilde blive et Sted af Betydning. Jorden steg i Pris, Byggegrunde solgtes til höje Priser, og et betydeligt Antal gode Bygninger opförtes, men Bevægelsen döde snart hen, og Stedet forfaldt. Det er kun sex Mile nord for Omaha i Nebraska, og denne By har for længe siden fuldstændig stillet Florence i Skyggen, og tilvendt sig al den Forretning, som de, der udlagde Florence, tænkte, at denne vilde faa. Det er interessant for dem, som kjendte

Winter Quarters paa den Tid, da de Hellige boede der, at besöge Stedet nu. Mange af Grundene til Huse og i Særdeleshed Kjælderne i Höjens Side kunne endnu tydelig ses, og de gamle Linier af Gader og Lodder kunne lettelig spores.

Ved Ancient Bluffs Ruins mödte Broder John Y. Greene, Joseph W. Young, Rufus Allen og Isaac Burnham fra Saltsödalen Præsident Young og hans Kompagni den 12te Juli. De overbragte flere Breve og 18 Vogne med Forspænd for dermed at hjælpe de emigrerende Kompagnier. Otte af disse Kjöretöjer bleve sendte til Winter Quarters ved Daniel Thomas, de andre bleve brugte til at understötte Præsident Youngs og Kimballs Kompagnier. Den ringe Hjælp fra Dalen var en Skuffelse. Præsident Young havde med god Grund tænkt, at Folket i Dalen vilde være i Stand til, og vilde betragte det som en Fornöjelse — idet Alle havde indgaaet den Pagt at hjælpe hverandre, indtil alle vare indsamlede til Bjærgene — at sende Vogne for at hjælpe de Kompagnier, der vare paa Vejen til Dalen. Han og Brödrene bleve derfor skuffede ved at möde 18 Vogne i en daarlig Forfatning, de fleste trængende til Forbedring, sex af dem uden noget Tag over og nogle endog uden Buer, og i Særdeleshed ved i et Brev fra Dalen at underrettes om, at disse vare „alle de Kjöretöjer, de kunde undvære, som vare skikkede til at sende afsted.“ De havde haabet at være i Stand til med den Hjælp, de forventede fra Dalen, at sende Vogne til Winter Quarters efter Mölleredskaber, Möllesten, Bogtrykkerpresser, Typer, Papir og en Kartemaskine; men med de faa Vogne og Forspænd, der vare blevne dem sendte, kunde dette ikke gjöres.

Tre Dage efter at have mödt disse Vogne afsendte Præsident Young et Brev, dateret den 17de Juli, til Dalen. Det havde den Virkning at bevæge Authoriteterne der til at gjöre större Anstrængelser for at udruste Vogne og Forspænd til at sende tilbage til de emigrerende Kompagniers Understöttelse. Hint Brev naaede Dalen den 6te August. Den 9de sendtes der Svar, hvilket Præsident Young erholdt den 23de August. Angaaende Sendelse af Hjælp sagde Brevet:

„Saa hurtigt som det ansaas for passende sendte vi alle de Mænd, Vogne og Oxer, som Folket troede, at det da kunde undvære, og under de daværende Omstændigheder ansaas det for bedst at lade det være tilstrækkeligt, indtil vi kunde höre fra Eder. Vi ere nu ivrigt beskjæftigede med at udruste alle de Mænd, Oxer og Vogne, som vi kunne sende, saa snart som muligt, og vi skulle blive ved at afsende dem, indtil vi have sendt alle dem, vi kunne undvære, eller indtil vi faa Besked om, at De har Kjöretöjer nok.“

Faa Dage efter Modtagelsen af dette Brev mödte Præsident

Young ved Sweet Water-Floden 47 Vogne og 124 Par Oxer, der vare blevne sendte fra Dalen til Understöttelse for Kompagnierne, under Ledelse af Brödrene Lorenzo Snow og Abraham O. Smoot. Det var en betimelig og meget velkommen Hjælp. Præsidenterne Young og Kimball sendte derpaa 48 Mænd og Drenge, 59 Vogne, 121 Par Oxer og 44 Muler og Heste, under Ledelse af Allen Taylor tilbage til Winter Quarters.

Aaret 1848 var meget tört, Vejene vare stövede, og der var knapt om Græs. Kjöretöjerne i Kompagnierne vare svært læssede, og som Fölge heraf var Rejsen langsom og kjedelig. Det tog 63 Dage med at rejse fra Elkhorn-Floden til det sidste Overgangssted af Sweet Water; man havde rejst gjennemsnitlig 12 Mile om Dagen; Kompagnierne hvilede 22 Dage, Söndage iberegnede, for at styrke Kvæget. Tabet af Kvæg paa Vejen var betydeligt; og det er en Kjendsgjerning, værd at lægge Mærke til, at Procentantallet af Döde iblandt Kvæget paa Sletterne har været meget större i Vogntog, ved hvilke der anvendtes Kvæg fra Staterne, end i dem, ved hvilke der anvendtes Kvæg, som var tillagt i Utah. Vognkompagnier bleve sendte her fra i flere Aar for at hjælpe de Fattige op. Paa Rejsen frem og tilbage har Kvæget tilbagelagt henimod to tusinde Mile, og dog har Tabet været meget ringe. De ere vante til den Slags Föde, der forefindes paa Sletterne, og ville ikke æde giftige Græsarter eller drikke Alkali-Vand, som meget af Kvæget, opfödt i Staterne, gjör.

Præsident Youngs Kompagni blev den 16de Juli delt i fire Afdelinger for större Bekvemmelighed paa Rejsen, og omtrent paa samme Tid blev Broder Kimballs Kompagni delt. At rejse i smaa Kompagnier var meget bedre for Kvæget, hvor Græs var knapt, og tillige meget behageligere for Folkene, thi Stövet, som rejstes af et Kompagni paa flere hundrede Vogne, var meget ubehageligt.

Da man frygtede for, at Dr. Richards' og Amasa M. Lymans Kompagni skulde have Mangel paa Trækdyr, sendte Præsidenterne Young og Kimball Breve til dem med Expresbud, raadende dem til, dersom de besværedes af Mangel paa Kvæg, at holde deres Kompagnier sammen og vedblive at bevæge sig fremad, indtil de kom vest for South Pass, og at sende Besked om, hvorledes deres Omstændigheder vare, og hvad Hjælp de behövede. De forventede at sende dem al den Understöttelse, de behövede, fra Dalen. Kompagnierne bagved holdtes vel underrettede om deres Fremskridt, som vare i Forvejen, ved Meddelelser, som efterlodes paa Vejen. Undertiden blev der skrevet en Kopi af Lejrjournalen og anbragt i en Klöft af et eller andet Træ paa et fremtrædende, iöjnefaldende Sted, undertiden paa en Stang stukket i Jorden; men naar som helst en stor Böffelpandeskal eller andet passende Ben fandtes paa Vejen, bleve nogle Enkeltheder

nedskrevne derpaa med Blyanter. Paa denne Maade blev megen Underretning meddelt dem bagved; meget faa Kuske, som havde Blyanter, passerede nogensinde forbi gode, hvide Ben, skikkede til at skrive paa, uden at tage dem op eller standse for at skrive Noget paa dem. I hine Dage vare Böflerne meget talrigere paa Sletterne, og deres Ben laa i Overflod spredte paa Jorden.

Fortroppen af Præsident Youngs Kompagnier ankom til Salt Lake City den 20de September, og Kimballs nogle faa Dage senere. I det förste Kompagni druknede en Dreng i Elkhorn-Floden, et Barn paa 34 Dage og en Kone paa 45 Aar döde, og to Personer fik deres Ben brækkede. Nogle andre smaa Hændelser indtraf ligeledes. Flere Börn döde paa Vejen. I det sidste Kompagni blev en Pige paa sex Aar dræbt; en Kone paa 28 Aar döde og adskillige Börn födtes. Folkets Helbred var udmærket god, og intet bedre Argument til Fordel for simpel, ja endog knap Levemaade og Bevægelse i det Frie, kan fremföres end den gode Helbred, som de Hellige nöde paa Rejsen over Sletterne i hine Aar og ved den förste Bebyggelse af Dalene. Der var kun meget ringe Afvexling i Födemidler, og Rationen var lille; Folket boede i Telte, og en god bedækket Vogn som Soveværelse var en Luxus, som Mange ikke havde; dog var god Helbred og Livskraft almindelig fremherskende.

Forspænd og Vogne sendtes tilbage under Anförsel af Jedediah M. Grant for at understötte Willard Richards' og Amasa M. Lymans Kompagnier. Det förste af disse Kompagnier ankom til Saltsödalen den 10de Oktober, det andet den 19de.

Kirkens Förste Præsidentskab blev med Glæde modtaget af Folket i Dalen. De frydede sig over Herrens vidunderlige Omsorg og beskyttende Naade, der havde været over dem siden de forlode Illinois. Herren havde velsignet dem i Örkenen, han havde opholdt dem, udfriet dem af mange Farer, for hvilke de vare udsatte, og ledt dem til et sikkert og sundt Tilflugtssted, langt borte fra deres tidligere Forfölgere. En Fredsaand hvilede over Dalene, og efter at de Hellige havde været mishandlede og forstyrrede af Pöbelhobe, kunde de paaskjönne den Sikkerhed, som de nu vare forundte at nyde. Deres Erfaring lærte dem at være ydmyge. De vare ikke oplöftede over hverandre fordi den Ene var rigere end den Anden, thi de vare næsten lige i timelige Omstændigheder, og dette bragte dem til at föle mere lige i himmelske Ting. Ingen kunde föle stolt fordi han havde et bedre Hus end sin Nabo, finere Möblement, mere moderne Klædedragt, eller en större Mangfoldighed af Födemidler, eller nogen af disse Ting, af hvilke Menneskene ere tilböjelige til at föle stolte; thi der var kun lidt Forskjel paa Huset, Möblementet, Klædedragten eller Levemaaden hos Folket paa hin Tid. De vare hvad vi nu

ville kalde meget fattige; men de vare et af Herren velsignet Folk og vare lykkelige; de vare lydige til Raad, taalmodige og langmodige. Deres Hjærter vare blöde, og Guds Tjeneres Ord havde Indflydelse hos dem, thi deres Erfaringer om Herrens Godhed vare for friske til at forglemme, at der kun var Sikkerhed i fuldkommen Lydighed. Tyveri, Drukkenskab, Banden, Retsstrid eller Kiv var næsten ukjendt iblandt dem. Dersom der vare Misforstaaelser, bleve de med Lethed afgjorte eller fjærnede ved Lærerne, Biskopperne eller Höjraadet.

TYVENDE KAPITEL.

P. P. Pratts Beskrivelse over Livet i Dalen.—Nybyggerne anlægge Forte og opföre sig midlertidige Huse.—Af Mangel paa Födemidler nödsages de til at leve paa knappe Rationer samt spise „Sego"- og Tidselrödder for at opholde Livet.—Et Exempel paa Mangel.—Ulvene angribe Kreaturerne — Agerjordens Indhegning og Opmaaling.—De sorte „Crickets", som opæde en Del af Sæden, blive slugte af Maager.—Bylodderne uddeles til Nybyggerne, der indhegne Staden og flytte ud paa deres Jordlodder.—Agerjorden uddeles.—En Generalkonference afholdes.—Slutningsbemærkninger.

Fölgende Uddrag af et Brev, skrevet af Parley P. Pratt til sin Broder Orson i England, vil give vore Læsere et klart Begreb om Livsforholdene i Saltsödalen i 1848. Han skriver:

„Kjære Broder Orson! Jeg har nu tilbragt omtrent et Aar paa dette ensomme Tilflugtssted, hvor ingen civiliseret Mand har bygget sit Hjem i de sidste tusinde Aar, og hvor man ikke har nydt nogen velsignet Höst i flere Tidsaldre indtil nærværende Aar. I hele dette Tidsrum har næppe nogen Nyhed om Krigens Larm, Kejserdömmers Opkomst og Fald, Staters og Rigers Oprör eller nogen anden Slags Beretning fra den ydre Verden naaet mine Ören. Det er kun faa Dage siden, at vi hörte om den Opstand og de Bevægelser, som for Tiden ryster Europa. Alting her er Fred og Stilhed. Ingen Ophidsende Valg, ingen Politiberetninger, intet Mord og ingen Krig forstyrrer vor lille Verden. Vort Höjraads Lovgivning, en eller anden Biskop eller kirkelig Embedsmands Kjendelse, en Forsamling, en Dans, et Besög, en Undersögelsestur, Ankomsten af et eller andet Handelskompagni eller Jagtselskab, en mexikansk Karavane, et Rejseselskab fra det stille Hav, Staterne, Fort Hall eller Fort Bridger, et Indianerbesög, eller maaske en Post fra den ydre Verden en Gang eller to om Aaret er Alt, hvad der tjener til Afvexling i vort frede-

lige og flittige Livs Ensformighed. Ingen Politibetjents Virksomhed har endnu været nödvendig til at beskytte os mod indre eller ydre Fare. Vel har Trommen lydt, men det har været i Forbindelse med Festligheder og Fornöjelser, eller maaske dens militære Lyd væsentlig har tjent til at paaminde os om, at der har været Krig iblandt Nationerne.

O, hvilket Liv vi lever! Det er i Sandhed Poetens Drömme, som virkeliggjöres i praktisk Liv. Her kunne vi uddanne Sindet, forny Aanden, kraftiggjöre Legemet, oplive Hjærtet og forædle Sjælen. Her kunne vi dyrke enhver Kunst og Videnskab, som er beregnet paa at udvidde Forstanden, værne om Legemet eller smykke og forskjönne vor Slægt; og her kunne vi modtage og uddele den værdifulde Kundskab, som ikke er sammenblandet med det hemmelige Babylons Virvar, men som, efter et langt og nyttigt Livs Virksomhed, vil berede en Mand til at indtage en Plads i Fredens Boliger, for at bevæge sig iblandt dem, der ere rensede i Lammets Blod.

Her sukker ingen Fange i ensomme Celler; ingen Lænke eller Baand binder Menneskets Lemmer; ingen Slave arbejder og sveder for Intet, eller skjælver og vrider sig i ydmyg Underdanighed for at behage sin herskende Medskabning. Her have alle Frihed til at gjöre ret, og Enhver, som opdages i Udövelsen af nogen slet Handling, bliver advaret og irettesat.

Her ere vi tillige alle rige; thi der findes ingen virkelig Fattigdom, hvor Alle have Adgang til Agerjorden, Engen, Skoven, Vandet og alle Velstandens Kilder uden Penge eller Betaling."

Det vil maaske være interessant for vore Læsere at vide lidt mere om Tilstanden iblandt Folket, som boede i Dalen om Vinteren 1847—48. Efter Pionerernes Ankomst lagde de Grundvolden til et Fort og opförte et Antal Huse, hvilke de efterlode til Afbenyttelse for dem, som ankom senere. Nogle af disse Huse opförtes af Adobies, (ubrændte Mursten), andre af runde Tömmerstokke. De Adobies, man den Gang lavede, vare længere end dem, der nu bruges; de vare nemlig 18 Tommer lange med tilsvarende Vidde og Tykkelse. Dette förste Fort blev kaldet det „gamle Fort" og var beliggende paa det Sted, som nu er kjendt under Navn af 6te Wards aabne Plads (Square). Da de i Pionerernes Spor fölgende Kompagnier ankom til Dalen udvidedes Fortet mod Nord og Syd, hvilke Tilbygninger bleve kaldte det nordlige og sydlige Fort. De stode i Forbindelse med det gamle Fort ved Porte, og alle tre Forte havde Porte til Ydersiden, hvor igjennem Folket gik til og fra deres Marker og Arbejde udenfor. Husene bleve byggede tæt tilsammen med den höjeste Mur til Ydersiden, hvilken ogsaa dannede Fortets Mur. Tagene skraanede nedad indvendigt, og alle Döre og Vinduer bleve an-

bragte paa Indersiden for at gjöre Husene mere sikre i muligvis paakommende Tilfælde af Angreb. Da man ikke kjendte Klimatets Beskaffenhed, men antog fra Landets Udseende om Sommeren og Vinteren og fra Alt, hvad man kunde se og forstaa i denne Henseende, at det var meget tört, lavede man Hustagene temmelig flade, hvilket havde til Fölge, at Regnen og Snevandet gik igjennem Taget paa næsten ethvert Hus, og Paraplyer kom derfor i hyppig Anvendelse, hvor en saadan Luxusgjenstand kunde opdrives, til at beskytte dem, som vare beskjæftigede med Madlavning, og selv i Sengene saa' man ofte Personer liggende eller siddende under Paraplyer. Husene vare hovedsagelig bedækkede med runde Gjærdestokke og Jord, eller Brædder og Jord. Hvor Gjærdestokkene eller Brædderne vare stærke nok blev Jordmængden paa Huset foröget for at holde Vandet ude, men da der kun fandtes forholdsvis faa Bygninger af den Slags, bleve de fleste Værelser prydede med Stolper eller Poster til at understötte Taget. Lerjorden, som fandtes paa det lave Land i Nærheden af Fortet, egnede sig særdeles godt til Gibsning paa Husenes indvendige Side, og naar den oplöstes i Vand, kunde den ogsaa bruges til Hvidtning, skjöndt den var ikke saa god som Kalk. Men den kunde ikke holde sig for Regnen, hvilket nogle af Folkene, som dækkede deres Huse dermed, bragte i Erfaring; den oplöstes hurtigt og lod sig bortföre af Regnvandet. Til at dække Huse med var det almindelige Jordsmon meget bedre, thi det kunde opsluge og beholde betydelig Væske.

Den förste Vinter, som de Hellige tilbragte i Dalen, var mærkværdig mild. Der indtraf nok koldt Vejrligt to eller tre Gange, men det varede ikke længe. Dette var meget heldigt for Nybyggerne, hvis Föde eller Klæder vare af en saadan Beskaffenhed, at de ikke kunde udholde meget koldt Vejr. Mange havde ingen Sko, og den bedste og eneste Bedækning, som Saadanne kunde faa til deres Födder, var „Mocassins“ (Indianersko). Ogsaa deres Klæder vare omtrent opslidte, hvisaarsag Gede-, Hjorte- og Elsdyrskind med Begjærlighed eftertragtedes til at lave Klæder af, uagtet Brugen af saadanne Dragter var alt andet end behagelige i Regn- eller Snevejr.

Födevarerne maatte bruges med stor Sparsommelighed. Störsteparten af Folket vejede deres Mel og tilberedte og spiste en bestemt Del hver Dag. Alle, som manglede, skulde hjælpes, og uagtet Egenkjærligheden gav sig tilkjende ved enkelte Tilfælde, var det dog Undtagelserne, thi Folket i Almindelighed vare kjærlige og gode mod hverandre samt villige til at yde de Fattige Hjælp efter bedste Evne. Biskopperne Tarleton Lewis og Edward Hunter bleve beskikkede til at vaage over de Manglendes Tarv og paase, at Ingen led Hungersnöd. Da den fra Staterne medbragte Proviant ikke var tilstrækkelig

til Folkets Underholdning, maatte man tage sin Tilflugt til saadanne Rödder, som kunde tilvejebringes, og en eller to Personer bleve forgiftede i Vinterens Löb ved at spise vilde Pastinakrödder, men „Sego"- og Tidselrödder, som man opgravede, betragtedes af det forhungrede Folk som en særdeles velsmagende Spise. Om Foraaret bleve Tidseltoppene kogte i Stedet for Gröntsager og erklærede udmærket gode. Hveden, der medbragtes fra Östen som en Del af Nybyggernes Udstyr, maledes paa en ved City Creek opfört lille Mölle, der ejedes af Broder Charles Crismon; men da der ingen Sigte fandtes i Möllen, maatte baade det Fine og det Grove spises tilsammen, dette var et meget sundt Slags Mel, særdeles kraftigt og nærende, skjöndt det vel næppe vilde være tilfredsstillende for Personer med delikat Smag; men formedelst Knapheden var det södt og velsmagende til dem, som spiste det i de Dage. Man har Grund til at tro, at hvis der ingen Sigter fandtes i vore nuværende Möller, og Folket saaledes blev nödsaget til at spise usigtet Mel, vilde Sundhedstilstanden blive meget bedre iblandt os end den nu er. Naar Nogen paa hin Tid önskede en Plade extra fine Hvedemelskager, hvilket undertiden var Tilfældet paa en Födselsdag, eller naar Naboerne besögte hverandre, lod Husmoderen almindelig Melet gaa gjennem en Majssigte for at borttage en Del af den groveste Klid, og saa var Melet endda hvad man nu vilde kalde meget grovt.

At leve paa knappe Rationer var i Særdeleshed strængt for unge Folk, som voxede og havde haardt legemligt Arbejde at udföre: Efter at de havde levet i flere Maaneder, uden nogensinde at have Lejlighed til at faa deres Appetit helt tilfredsstillet, anstillede de ofte Betragtninger over, hvor behageligt det vilde være en Gang at faa Alt, hvad de kunde spise. I deres daværende forhungrede Tilstand forekom det dem, at hvis de kunde faa Föde nok, vilde de ikke vide, hvor naar de skulde holde op med at æde deraf. Deres Systemer, som vare udmagrede formedelst Mangel paa Föde og ved haardt Arbejde, fordrede mere Næring, men at fylde Maven en Gang tilfredsstillede ikke denne Krav, hvilket fölgende Tildragelse vil tjene til at bevise:

En Dreng, der nærmede sig Manddomsalderen, blev tilladt at indbyde nogle af sine Venner til Middagsmad paa sin Födselsdag, der indtraf midt om Vinteren, da Födemanglen maaske föltes mere gjennemgribende end paa nogen anden Tid af hint skjæbnesvangre Aar. Ved dette Tilfælde og for denne ene Gang alene (eftersom det var hans Födselsdag) skulde Födevarerne ikke vejes eller maales, men Alle skulde have Tilladelse til at spise saa meget de behagede. De af vore Læsere, som have gjennemgaaet den Erfaring at leve i nogen Tid paa afknappede Rationer, kunne med Lethed forestille sig de

Fölelser, som næredes af Drengen, der skulde höjtideligholde sin Födselsdag. Han gjorde sig nemlig de skjönneste Forestillinger om, hvorledes han vilde nyde Festen og hvor meget han vilde spise. Men desværre opdagede han, at da han havde spist Alt, hvad han kunde, havde han kun fortæret en ubetydelig Del mere end sine vanlige Rationer, og det lykkedes ham slet ikke at oplægge sig noget saadant Forraad, som han havde gjort sig Forhaabning om. Förend han gjorde den Erfaring vidste han ikke, at hans Mave havde indskrænket sig og vant sig til det begrænsede Kvantum Föde, som den modtog ved hvert Maaltid. Da dette dog var Tilfældet kunde den ikke pludselig bekvemme sig til at indtage saa meget paa en Gang, som han havde önsket. En halv Time efter at han havde spist var han sulten igjen, og kunde han da have nydt et andet Maaltid, vilde han uden Tvivl have kunnet fortære ligesaa meget som han gjorde förste Gang.

En af de vigtigste Grunde, hvorfor Tidseltoppe vare saa afholdte om Foraaret 1848, var, at de fyldte og udviddede Maven. Mængde er ligesaa nödvendig til Föde som Næring, hvilket vort Folk, som levede her i de Dage, lærte at kjende. At faa Maven fyldt var en behagelig Fornemmelse, selv om det var med Tidseltoppe. Folket trivedes bedre ved at spise et meget mindre Kvantum Mel sammen med en stor Del Gröntsager, end ved at spise Mel alene, selv om det extra Mel, de fortærede uden Gröntsager, indeholdt mere Næringsstof ind disse.

Kjödet, som brugtes i Löbet af Vinteren, var i Almindelighed meget magert. Det meste af Hornkvæget var kommet til Dalen sildig paa Aaret og maatte efter Ankomsten arbejde haardt for at gjöre Forberedelser for Vinteren, hvisaarsag de ingen Lejlighed havde til at forbedre sig. De Kreaturer, som ved Ankomsten bleve slupne löse for at græsse, kunde kun holde Stand, men bleve ikke fede. Efterspörgslen efter Smör og Talg blev fölgelig stor, og Mange fölte Trang til en eller anden Slags Fedevarer i den Grad, at deres Indvolde smertede som om de skulde revne. Hvem der kunde faa Mælk nok, led ikke meget i den Henseende, men Mange havde slet ingen Mælk i Vinterens Löb, og da de blot kunde faa det allermagreste Kjöd at spise, krævede deres Natur Noget, som var federe.

Intet, der paa nogen som helst Maade kunde bidrage til Livets Ophold, forblev ubrugt. Dersom en Oxe gik fast i et Mudderhul og var for svag til at kunne hjælpe sig selv op, eller for medtaget til at leve, hvis den blev trukket op, blev den strax slagtet og brugt til Föde. I Marts Maaned 1848 kom en Mængde store, graa Ulve ned fra Bjærgene og angrebe Kreaturerne, som græssede paa Höjlandet mod Öst, ikke ret langt fra Fortet. Adskillige Stykker Hornkvæg

dræbtes, og saa knapt var det om Födemidler, at Nybyggerne spiste de Rester af de sönderlemmede Kreaturer, som Ulvene ikke havde fortæret. Enkelte Personer gjorde endog Forsög paa at spise Kjödet af Krager for at erfare, hvad Næringsstof der var deri, men det synes, at hvor Forsöget en Gang gjordes, blev det ikke gjentaget.

Indtil Savmöller, som dreves ved Vandkraft, bleve byggede, maatte Nybyggerne skjære Brædder med Haandsave, og mange af Mændene vare hele Vinteren beskjæftigede med at save paa denne Maade. Saa ængstelige var Folket for at værne om Tömmeret, at strænge Regler bleve antagne med Hensyn til sammes Brug, og Municipalraadet bestemte, at Ingen skulde bygge Huse af Tömmerstokke uden Tilladelse. Mange antoge, at Tömmerforraadet var saa begrænset, at det snart vilde blive forbrugt, og Settlementet saaledes blive udsat for en stor Ubehagelighed; men da Præsident Young kom tilbage i 1848, bleve disse Indskrænkninger afskaffede, og Folket fik Frihed til at hugge Tömmer efter eget Behag. Han havde et bedre Begreb om Skovenes Omfang i Bjærgene og frygtede ikke for, at Tömmeret saa snart skulde faa Ende. Mange af Saltsödalens förste Nybyggere vilde blevet höjligen forbausede, dersom de i 1847 og 1848 havde kunnet set den Mængde Brædder, som senere bleve bragte ned fra Bjærgene hvert Aar og solgte i Salt Lake City og paa andre Steder. Nye vidtstrækkende Skove bleve bestandig bragte for Lyset, og Flere begyndte for nogle Aar siden at gaa til den anden Yderlighed, idet de syntes at tro, at Tömmerforraadet i Bjærgene aldrig kunde blive forbrugt, hvisaarsag de med den störste Ubetænksomhed nedhuggede og ödelagde dette vigtige Velstands Element.

De offentlige Forsamlinger bleve om Vinteren hovedsagelig afholdte under aaben Himmel i Nærheden af Flagstangen i det gamle Forts Centrum. Det milde Vejrligt gjorde dette muligt, men en Slags Lövhytte blev senere opfört dersteds, hvori offentlige Möder derefter afholdtes. Aftenforsamlinger bleve ligeledes afholdte i flere af Fortets Huse, og de forskjellige Kvorumer havde ogsaa deres regelmæssige Möder. Trods Knapheden af Födemidler, Folkets daarlige Paaklædning, deres Udsættelse for Vinterkulden og deres haarde Arbejde, herskede der kun lidt Sygdom i Fortet, og kun faa Dödsfald indtraf. En Taknemlighedsfölelse gjorde sig derimod gjældende iblandt de Hellige fordi Herren havde bragt dem ud fra deres Fjenders Midte, fra Pöbelvold og Overfald, til dette fredelige og sunde Land, hvor de uforstyrret kunde bo tilsammen som en Forening af Brödre og Söstre.

Agerdyrkningslandet blev indhegnet i en stor Mark, og Folket raadtes til at optage Land saa nær sammen som muligt. Der droges ligeledes Omsorg for, at Nybyggerne fik förste Ret til at vande deres

Marker med Vandet fra Bjærgströmmene, og en af de förste Privilegier, som udstedtes for Opförelsen af en Savmölle, gaves til Brödrene Archibald og Robert Gardner ved Mill Creek paa den Betingelse, at Möllens Vandforbrug ikke maatte gjöre Indgreb i Agerdyrkernes Ret til at bruge Vandet til deres Marker. Muligvis kan det være af Interesse til mange af vore Læsere at vide, hvilken Del af Dalen, der först blev indhegnet. Mod Nord begyndte Indhegningslinien ved en stejl Pynt i Bakkerne tæt sönden for de varme Kilder — lidt sydost for det nuværende Badehus — og löb i lige Retning der fra til Fortets nordvestlige Hjörne. Den begyndte da atter ved det sydostlige Hjörne af Fortet og gik i syd sydostlig Retning til et vist Sted lidt syd for Mill Creek, hvor fra den drejede mod Öst til Bakkerne eller Foden af Bjærgene. Hele Liniens Længde var, foruden Fortets Mur, 3638 Rods eller henimod 12 engelske Mile. Arealet, som man optog til Agerdyrkning, strak sig fra den nordlige Gren af City Creek — der den Gang löb gjennem Tempelblokken og det nuværende 16de og 17de Wards af Salt Lake City — til en Mil paa den anden Side af Mill Creek. Paa Östsiden begrænsedes det af Höjlandet og mod Vest af Fortets östlige Mur. Indenfor disse Grænser vare 5133 Akres Land optagne til Agerdyrkning. I Begyndelsen af Marts Maaned (1848) havde man tilsaaet 872 Akres med Vinterhvede, hvoraf meget allerede var löbet op og saa' godt ud. Det övrige indhegnede Land, omtrent 4260 Akres, vare bestemte til Foraars- og Sommersæd. Plovene bleve af og til holdte i Gang i alle Vintermaanederne, da nemlig Vejret var saa mildt, at der kunde plöjes i det mindste en Del af hver Maaned. Dette tjente Folket til stor Fordel med Hensyn til Saaningen af deres Sæd. I Marts 1848 udgjorde Stadens Indbyggerantal 1671 Sjæle, og der fandtes 423 Huse.

Et Antal Personer, iblandt hvilke vare O. P. Rockwell, E. K. Fuller og A. A. Lathrop, forlode Dalen i November 1847 og rejste til Kalifornien for at opkjöbe Hvede, Köer, Slagtekvæg osv. I Maj Maaned kom de to Sidstnævnte tilbage. De kjöbte 200 Köer til en Pris af 6 Dollars pr. Ko, med hvilke de tiltraadte Tilbagerejsen fra Kalifornien; men förend de naaede Dalen mistede de 40 Stykker, som löbe tilbage til Kalifornien fra Mohave-Floden. Hjemrejsen varede 90 Dage. Broder O. P. Rockwell vendte tilbage til Dalen i Begyndelsen af Juli Maaned, i Selskab med Kaptejn Davis og nogle af Mormonbatallionens Medlemmer.

Naar Nybyggernes Omstændigheder og ringe Antal tages i Betragtning nedlagde de om Foraaret 1848 en Mængde Sæd og forskjellige Slags Planter, hvilket voxte saa godt, som kunde forventes i nyopdyrket Jord, indtil Slutningen af Juni Maaned, da de sorte „Crickets“ (en Slags Faarekyllinger) kom ned fra Bjærgene og be-

gyndte at fortære de spæde Planter og den grönne Sæd. De tilföjede Hveden, Majsen og Vindruerne stor Skade, og for en kort Tid saa' det ud til, at de ikke vilde levne det mindste af Afgröden. Mænd, Kvinder og Börn droge ud for at slaas med dem om Sæden, men med deres störste Anstrængelse og ufortrödne Iver syntes deres Arbejde at være aldeles forgjæves. Desuagtet vedbleve de Kampen med stor Udholdenhed og vare i Almindelighed ved godt Mod. Naar vi nu skue tilbage paa de Dage, kunne vi visselig ikke undlade at beundre hine Nybyggeres Tro, Sindsrolighed og Hengivenhed til Gud. Lad os for et Öjeblik overveje deres Stilling. De Födevarer, som de havde bragt med sig til Dalen, vare næsten forbrugte, og al deres övrige Hvede og andre Sædarter nedlagte i Jorden; de befandt sig 1200 Mile fra noget Settlement eller Sted mod Öst, hvor de kunde erholde Föde, og 800 Mile fra Kalifornien, medens de sorte „Crickets" opaade Alt, hvad der var grönt, og hver Dag ödelagde det Eneste, hvormed de kunde gjöre sig Haab om at opholde Livet i Löbet af det fölgende Aar. Hvem uden Guds Folk kunde under saadanne Omstændigheder have vedligeholdt Modet og undladt at knurre eller flygte bort fra et saa rædselsfuldt Sted? Dog, hvis nogen af disse modige Nybyggere nærede Frygt eller Tilböjelighed til at fortvivle og klage, var det ikke almindelig bekjendt. De havde et urokkeligt Haab samt stolede paa Gud om Hjælp og Befrielse; og heri bleve de ej heller skuffede. Paa en Tid, da Udsigterne vare mest sörgelige og al menneskelig Magt syntes frugteslös, kom pludselig en egen Slags Havmaager flyvende fra Saltsöen, hvilke sloge ned i store Flokke paa Markerne, angrebe de ödelæggende Insekter og slugte dem. De vedbleve saaledes at dræbe og spise indtil de vare fyldte, hvorpaa de opkastede dem, de havde slugt, og aade Andre. Om Söndagen gik Folket ikke i Marken som sædvanligt, thi de anvendte altid Sabbaten til Gudsdyrkelse, men det blev en sand Festdag for Maagerne, som fortærede „Crickets" i utallige Mængder uden at blive forstyrrede deri af Arbejderne. Da Folket Mandag Morgen atter gik i Marken fandt de den ene Dynge af döde „Crickets" större end den anden paa Kanten af Vandgröfterne, hvor Indsekterne altid vare mest talrige og hvor Maagerne havde angrebet og slugt dem, og derpaa kastet dem op igjen, da de vare blevne fyldte.

Dette er en kortfattet, upyntet og sandfærdig Beretning om et Folks höjst vidunderlige Befrielse fra Hungersnöd og Död. Den simple Fortælling om Tildragelsen er tilstrækkelig til at afgive Stof til den dybeste Overvejelse for alle tænkende Mennesker. Det er et andet Exempel paa, hvorledes Gud ofte benytter simple Midler til Udförelsen af sine store Hensigter. I Maagernes Besög saa' de Hellige tydeligt Herrens Haand; til dem var det et ligesaa stort

Mirakel som Tilfældet med Elias, da Ravnene bragte ham Föde. Herren styrede og skærpede disse Fugles Instinkt samt ledte dem fra det Element, hvori de plejede at finde deres Ophold, til et Sted, hvor de kunde være til Gavn for hans Folk og bidrage til Udförelsen af hans Hensigter. Efter at de havde udfört deres Gjerning vendte de tilbage til deres naturlige Element — Vandet. Dog hvem, uden de Hellige troede, at Forsynets Styrelse stod i Forbindelse dermed? Menneskene ville med Beredvillighed tillægge Fuglene Ære for det vidunderlige Arbejde, de udförte, eller sige, at det var naturligt for dem at söge Föde hvor som helst de kunde finde den, eller at det var et særdeles heldigt Tilfælde, at Maagerne fandt og slugte Insekterne; men anerkjende de, at Gud sendte Fuglene eller tog nogen Interesse i hvad de gjorde? Der findes vistnok faa Personer udenfor Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, som gjöre dette. Dog ville de Vantro og Bespottere sige: „Vis os et Mirakel, saa at vi kunne tro. Dersom Gud er en Gud, som udförer Mirakler i vore Dage, önske vi at se et, og saa ville vi tro.“ Paa samme Tid fornægte de Guds store Gjerninger og sige: „Vi ville ikke tro, at de ere af ham.“

Maagerne frelste Afgröden, og Hveden, Majsen og andre Sædarter gav et temmelig godt Udbytte, da Hösten kom. Alle vare enige om at erklære Landet for det bedste de havde set for Hvedeavl. Den 10de August mödte Nybyggerne i Lövsalen i Fortet for at höjtideligholde den förste Höst i Dalen. De havde en glædelig Tid; en udmærket Middagsmad, bestaaende af mange forskjellige Retter, udelukkende tilberedte af Sæd og Frugter, som vare avlede i Dalen, blev anrettet og spist. Der var Bön og Taksigelse, Kanonskydning, Musik, Dans og höje Raab af Hosianna for Gud og Lammet, hvori alle de Tilstedeværende forenede sig. Dans var en Fornöjelse, som man ofte havde deltaget i om Vinteren forud. Ligesom Tilfældet er endnu, bleve disse Danse altid aabnede og sluttede med Bön, og Folket dansede med en Smag og Kraft, der tydelig tilkjendegav, at de vare lykkelige og taknemmelige under Omstændighederne, som omgave dem.

Indtil Præsident Youngs Tilbagekomst til Dalen boede Folket hovedsagelig i Fortene; endnu havde Ingen begyndt at bygge paa nogen af Byodderne, der ikke en Gang vare optagne, med Undtagelse af de faa, som Pionererne havde valgt. I et Möde, som afholdtes faa Dage efter Præsidenterne Youngs og Kimballs Ankomst, bleve de beskikkede til at uddele Byodderne til Saadanne, som forlangte dem. I samme Möde blev Tilladelse ogsaa givet til at bygge paa Lodderne om Efteraaret (1848), men en Regel blev antagen ved Afstemning, at alle Bygninger i Staden skulde opföres i det mindste 20 Fod fra Fortoget. I et senere Möde blev det vedtaget, at en Land-

protokol skulde holdes af en Skriver, og at der skulde betales 1½ Dollar for hver Lod, nemlig en Dollar til Landmaaleren og halvtredsindstyve Cents til Skriveren for Protokolering. Præsident Young foreslog, at man skulde bygge et Raadhus med Tiendearbejde; ligeledes forelagde han en Plan om at kaste Lod for Agerjorden, samt at bringe Vandet fra Big Cottonwood Creek öst om den store indhegnede Mark til Staden ved at grave en Kanal, der da ogsaa vilde tjene til Indhegning paa Markernes Östside.

Efter at Bylodderne vare blevne optagne gjorde Folket et forenet Forsög paa at indhegne Staden. I Stedet for at indhegne hver enkelt Lod for sig selv, blev hvert Ward indhegnet i en stor Mark, og de forskjellige Lodejere i et saadant Ward opförte sin Del af Indhegningen. Dette gjorde Indhegningsarbejdet forholdsvis let, og det svarede til Hensigten i flere Aar. Gaderne bleve alle holdte aabne, men ikke til deres nuværende Bredde, thi Lodejerne dyrkede Gaderne foran deres Ejendomme, kun efterladende tilstrækkelig Plads for Færsel. Ved Enden af hver Gade, som förte ud af Wardet til Hovedgaderne, som löbe rundt om hvert Ward, fandtes Porte eller Ledde, som alle Kjörende og Ridende skulde lukke omhyggeligt efter sig, naar de passerede ud eller ind. Det blev paalagt Alle at bygge paa deres Bylodder, da Forstaaelsen var, at de alene optoges for personligt Brug. Den Regel blev i Almindelighed gjennemfört, at ingen ugift Person skulde have nogen Lod, medmindre han var en af Pionererne; dersom han havde til Hensigt at gifte sig og bygge, kunde han faa en Lod, men ellers ikke. I Tidens Löb faldt disse Regler tildels bort, men den Aand, som besjælede Præsident Young og Pionererne, havde Modarbejdelsen af al Slags Landmonopol til Hensigt, og de önskede ikke, at Nogen skulde optage mere Land end man kunde bruge og forbedre. Agerjorden blev opmaalt og uddelt i smaa Lodder, for at Alle kunde faa en passende Del og Ingen erholde Noget til at spekulere med. Gjennemförelsen af denne Regel havde til Fölge, at Staden blev ordentlig tæt bebygget og Grundvolden lagt til et vel ordnet borgerligt Samfund.

Virkningen af denne vise Fremgangsmaade kan spores i Dag overalt i Utah Territorium. Der findes ikke et Land paa hele Jorden, hvor Jordejendommene ere mere ligelig fordelte iblandt Befolkningen end netop her. Alle have Lejlighed til at kunne sikre sig Hjem og den nödvendige Agerjord til deres Familiers Ophold og Bekvemmelighed. Der findes meget Faa, som besidde store Jordejendomme i Territoriet, og kun yderst faa (hvis der virkelig er Nogen), som have optaget Land til Hinder for den fattige Emigrant, der kommer her til langvejs fra, eller med den Beslutning at ville sælge det til Nykommere for en höj Pris. Præsident Youngs og de andre

ledende Mænds Hensigt var at frelse og gavne de Hellige, og Præsident Young önskede helst, at Brödrene skulde vælge deres Jordlodder förend han valgte sin, og da han omsider gjorde sit Valg syntes Mange, at han optog det mindst önskværdige Sted i hele Staden. Dersom Præsident Young, de tolv Apostle og de andre Pionerer havde brugt den Fremgangsmaade, som i Almindelighed udmærker Verdens Börn, vilde de have valgt de bedste Steder til sig selv og optaget tilstrækkeligt Land til at de, eftersom Landet blev opfyldt med Indbyggere, kunde have solgt Jorderne til Andre, og derved erhvervet sig Rigdom. Men Pionererne nedlode sig ikke til at gjöre noget Saadant; de vare tilfredse med at dele lige med dem, som fulgte i deres Spor, og vilde ikke optage mere Land end de absolut behövede. Det var under Paavirkningen af saadanne frisindede og uegennyttige Fölelser, at Utah Territorium först blev bebygget, og dette blev til stor Fordel for dem, som senere ankom her til, da de uden stor Vanskelighed bleve i Stand til at kunne sikre sig egne Landejendomme og Hjem.

Det Agerdyrkningsland, som laa Staden nærmest, blev opmaalt i fem Akre Lodder. Dette blev gjort for at imödekomme Haandværkere og Andre, som vilde bo i Staden. Næst til disse smaa Lodder udlagdes andre med 10 Akres i hver, og dernæst fyrretyve og firsindstyve Akre Lodder, hvorpaa Agerdyrkerne kunde bygge og bo. Alle disse bleve, for Sikkerheds og forelöbig Bekvemmeligheds Skyld, indhegnede med et fælles Hegn, hvoraf hver Jordejer byggede et vist Stykke i Forhold til det Antal Akres, han havde i Marken. Hegnet skulde opföres paa en saadan Maade, at det kunde blive tilfredsstillende for visse Mænd, som bleve beskikkede til at inspicere og antage samme, naar det blev færdigt.

Præsident Young skrev i et Brev til Ældsterne Hyde, Smith og Benson i Pottawattamie, at det ikke kunde anses for nödvendigt, at Brödrene skulde bringe mere Brödkorn der fra end hvad de behövede for deres Rejse, eftersom de i Dalen allerede bosatte Hellige sandsynligvis vilde avle Tilstrækkeligt til dem selv og Nykommerne. Men i Stedet for Brödkorn skulde de bringe Kramvarer, Klæder, Urtekram, Dyr, Fugle og alle Slags Sæd, samt Nödder, Træer, Buske og forskjellige Slags Blomsterfrö til at plante.

Den 8de Oktober 1848 afholdtes en Generalkonference i Great Salt Lake City, i hvilken Præsident Brigham Young ved enstemmigt Votum anerkjendtes og opholdtes som Præsident for Kirken med Heber C. Kimball og Willard Richards som sine Raadgivere. John Smith opholdtes som Patriark, Charles C. Rich som Præsident for Staven med John Young og Erastus Snow som hans Raadgivere. Orson Hyde, Parley P. Pratt, Lyman Wight, Wilford Woodruff,

John Taylor, George A. Smith, Amasa M. Lyman og Ezra T. Benson bleve opholdte som Medlemmer af de tolv Apostles Raad, og Joseph Young, Levi W. Hancock, Zera Pulsipher, Albert P. Rockwood, Henry Herriman, Jedediah M. Grant og Benjamin L. Clapp som förste Præsidenter over de Halvfjerds. Newel K. Whitney opholdtes som præsiderende Biskop. I denne Konference holdt Præsident Young en Tale angaaende det hellige Præstedömmes Orden, hvori han paaviste Nödvendigheden af, at der skulde være et Förste Præsidentskab over Kirken, „thi," sagde han, „Gud har aabenbaret til mig, at vi vilde forfejle Maalet, hvis vi ikke organiserede et Förste Præsidentskab."

Der kunde endnu være Meget at skrive om de Helliges tidligere Liv i Klippebjærgene, om hvorledes de Aar efter Aar udviddede deres Grænser og anlagde Settlementer i de omliggende Dale samt bragte det ene Stykke Land efter det andet under Kulturens Omraade, hvorledes de kæmpede med Indianere, Græshopper, „Crickets", Törke og andre Ubehageligheder, medens de bestandig maatte leve paa knappe Rationer og manglede endog de nödvendige Klæder, og hvorledes de senere hen bleve besværede af slette og karakterlöse Embedsmænd, som Forbundsregjeringen sendte her til for at indtage de höjeste politiske Stillinger i Territoriet; men vi have allerede overskredet den Grænse, som vi havde bestemt for vor nærværende Beskrivelse, der hovedsagelig var beregnet paa at skulle gjöre det skandinaviske Publikum nærmere bekjendt med de Omstændigheder, som paafulgte Profetens Josephs Död samt angik de Helliges Rejser i Örken, efter at Pöbelen havde tvunget dem til at forlade deres yndige Stad og prægtige Tempel samt deres gode og hyggelige Hjem paa Bredderne af den mægtige Verdensflod Mississippi. For imidlertid at give vore Læsere et nogenlunde fuldstændigt Indblik i hvad der er foregaaet fra först til sidst, ville vi slutte vore Kapitler af Kirkens Historie med en kronologisk Fortegnelse over nogle af de vigtigste Begivenheder i Kirken fra Joseph Smiths Dage af til nærværende Tid, medens vi samtidig udtrykke vort Haab om, at der i en nær Fremtid vil blive truffet Forholdsregler til Udgivelsen af en fuldstændig Kirkehistorie paa Engelsk, og skulde det da være os en sand Fornöjelse at foretage en Oversættelse af saadanne Dele deraf, som endnu ikke have været trykte paa Dansk, til Fordel for det skandinaviske Folk.

KIRKEHISTORISK KRONOLOGI.

1805.

23 Decbr.—Joseph Smith blev født i Sharon, Windsor County, Vermont.

1820.

Tidligt om Foraaret havde Joseph Smith sit første Syn.

1823.

Natten mellem d. 21de og 22de Septbr. fik Joseph Smith tre Gange Besög af Englen Moroni, som gav ham megen Undervisning og fortalte ham om de Plader. efter hvilke Mormons Bog senere oversattes.

Den paafølgende Dag gik Joseph Smith til Højen Cumorah, ifølge Englens Anvisning, og aabnede Stenkassen, hvori Pladerne vare forvarede, og saa' dem.

1824.

22 Septbr.—Joseph Smith besøgte atter Höjen Cumorah og fik Undervisning af Englen. Han aflagde et lignende Besøg der til paa den samme Dag af de to efterfølgende Aar.

1827.

18 Jan.—Joseph Smith blev gift med Emma Hale.

22 Septbr.—Det himmelske Sendebud Moroni overleverede Pladerne tilligemed Urim og Thummim og Brystpladen til Joseph Smith.

I Decbr. rejste Joseph Smith paa Grund af Forfölgelse 100 eng. Mile mod Nord til Byen Harmony i Pennsylvanien, hvor hans Svigerfader boede. Strax efter sin Ankomst der til begyndte han at oversætte fra Pladerne.

1828.

Febr.—Martin Harris viste nogle Skrifttegn, kopierede efter Pladerne, tilligemed sammes Oversættelse til Professor Anthon og Doktor Mitchell i New York.

1829.

5 April.—Joseph Smith saa' Oliver Cowdery förste Gang. Den 7de begyndte han at oversætte Mormons Bog med Oliver Cowdery som Skriver.

15 Maj.—Joseph Smith og Oliver Cowdery bleve ordinerede til det aaronske Præstedömme af Johannes den Döber; de døbte ogsaa hinanden ifølge hans Befaling.

Juni.—Joseph Smith flyttede til Fayette i Staten New York og tog Ophold hos Peter Whitmer, hvor han derpaa fortsatte Oversættelsesarbejdet. I samme Maaned bleve Hyrum Smith, David Whitmer og Peter Whitmer jun. döbte.

I Juni eller Juli forevistes Pladerne til tre Vidner af en Engel. Noget senere bleve de viste til de otte Vidner af Joseph Smith.

Omtrent paa samme Tid bleve Joseph Smith og Oliver Cowdery ordinerede til det melkisedekske Præstedömme af Peter, Jakob og Johannes.

1830.

I Begyndelsen af Aaret udkom den første Udgave af Mormons Bog. Den blev trykt hos E. B. Grandin i Palmyra, New York.

6 April.—Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev organiseret i Peter Whitmer Hus i Fayette, New York, med sex Medlemmer, nemlig Joseph Smith, Oliver Cowdery, Hyrum Smith, Peter Whitmer jun., Samuel H. Smith og David Whitmer. Ældster ordineredes, Sakramentet uddeltes og Haandspaalæggelse for Annammelsen af den Helligaands Gave foretoges for förste Gang i denne Uddeling.

11 April.—Oliver Cowdery holdt den første offentlige Prædiken om Evangeliets Principer, som blev holdt i denne Uddeling.

I samme Maaned skete det förste Mirakel ved Guds Kraft i Colesville, Broom County, New York.

1 Juni.—Kirken, der nu talte omtrent 30 Medlemmer, afholdt sin første Konference i Fayette. I samme Maaned blev ét betydeligt Antal döbt i Colesville, og Joseph Smith blev to Gange arresteret iføige falske Angivelser, men blev atter løsladt.

1 Septbr.—Kirkens anden Konference, som varede i tre Dage, tog sin Begyndelse i Fayette.

Oktbr.—Oliver Cowdery, Parley P. Pratt, Ziba Peterson og Peter Whitmer jun. bleve kaldede ved Aabenbaring til at gaa som de förste Missionærer til Lamaniterne. Paa deres Rejse gjennem Ohio oprettede de en stor Menighed i Kirtland og døbte iblandt Andre ogsaa Sidney Rigdon.

Decbr.—Joseph Smith blev besøgt af Sidney Rigdon og Edward Partridge fra Kirtland.

1831.

2 Jan.—Kirken afholdt sin tredie Konference i Fayette.

Febr.—Joseph Smith ankom tilligemed sin Familie til Kirtland, Ohio. Omtrent paa samme Tid ankom Oliver Cowdery og hans Brødre til Jackson County, Missouri, og begyndte en Mission iblandt Lamaniterne paa Grænsen.

8 Marts.—John Whitmer blev ved Aabenbaring kaldet til at være Kirkens Historieskriver. Paa den Tid begyndte de Hellige fra New York og omliggende Grene at indsamles til Kirtland.

6 Juni.—Kirken, som nu talte 2000 Medlemmer, afholdt sin fjerde Konference i Kirtland, ved hvilken Lejlighed flere af Brødrene bleve udvalgte ved Aabenbaring og ordinerede til Højpræster.

19 Juni.—Joseph Smith tilligemed Flere forlod Kirtland og rejste til Independence, Jackson County, Missouri, hvor de ankom omtrent midt i Juli. Kort efter aabenbarede Herren for Joseph Smith Beliggenheden af de Helliges Arveland og hvor det nye Jerusalem skulde bygges.

2 Aug. Det förste Tömmer lagdes til et Hus i Kaw Distrikt (Township), 12 eng. Mile vest for Independence, hvilket var Begyndelsen til Zions Opbyggelse. Zions Land blev ved Bøn af Sidney Rigdon helliget og indviet til de Helliges Indsamling.

3 Aug.—Tempelpladsen, lidt vest for Independence, blev indviet i Nærværelse af otte Mænd.

4 Aug.—Kirken afholdt sin femte Konference eller sin første Konference i Zion. De Hellige begyndte fra den Tid af at indsamles til Jackson County.

9 Aug.—Joseph Smith tilligemed flere af Brødrene rejste fra Independence til Kirtland, hvor de ankom d. 27de s. M.

12 Septbr.—Joseph Smith flyttede med sin Familie til Hiram, Portage County, 30 eng. Mile fra Kirtland, hvor han fortsatte Oversættelsen af Bibelen.

11 Oktbr.—I en Konference, afholdt i Hiram, Ohio, bleve Ældsterne underviste om den gamle Maade at afholde Forsamlinger paa.

1832.

25 Marts.—Joseph Smith og Sidney Rigdon bleve frygtelig mishandlede af en Pöbelhob i Hiram, Ohio.

2 April.—Joseph Smith forlod Hiram og tiltraadte sin anden Rejse til Independence, Missouri, hvor han indtraf d. 24de.

14 April.—Brigham Young blev døbt af Ældste Eliazer Miller.

26 April.—I et Generalraad, afholdt i Independence, anerkjendtes Joseph Smith som Præsident for Overpræstedömmet, ifölge en tidligere Ordination i en Konference af Højpræster, Ældster og Medlemmer, afholdt i Amherst, Ohio, d. 25de Jan. 1832.

1 Maj.—I et Raad, afholdt i Independence, blev det vedtaget at lade 3000 Expl. af Befalingernes Bog trykke.

6 Maj.—Ledsaget af Brødrene Rigdon og Whitney tiltraadte Joseph Smith sin Tilbagerejse og ankom til Kirtland, Ohio, i Juni.

Juni.—Det förste Numer af „The Evening and Morning Star“, Kirkens förste Maanedsskrift, udgaves af Menigheden i Independence. Samtidig og i Forbindelse dermed begyndtes Udgivelsen af en Avis,

kaldet „The Upper Missouri Advertizer".

25 Decbr.—Joseph Smith profeterede om Borgerkrigen i de Forenede Stater, som fandt Sted 28 Aar senere.

1833.

2 Febr.—Joseph Smith fuldendteOversættelsen af det nye Testamente.

27 Febr.—Aabenbaringen kaldet Visdomsordet blev given.

18 Marts.—Kirkens Første Præsidentskab blev organiseret, idet Joseph Smith iføge en Aabenbaring, given d. 8de s. M., ordinerede Sidney Rigdon og F. G. Williams til sine Raadgivere. Ved samme Lejlighed saa' flere af Brödrene Frelseren og mange Engle i et Syn.

6 April.—Omtrent 80 Embedsmænd og Medlemmer af Kirken forsamlede sig ved Færgestedet over Big Blue Floden, nær ved Jackson Countys Vestgrænse, Missouri, og höjtideligholdt Kirkens Födselsdag for förste Gang.

2 Juli.—Joseph Smith fuldendte Oversættelsen af Bibelen.

20 Juli.—Bogtrykkeriet i Independence, Missouri, blev nedrevet af en Pøbelhob, der ogsaa tjærede, fjærede og piskede flere af Brødrene. Orson Pratt prædikede samme Dag i Patten, Kanada, hvilket antages at være den første Prædiken, som nogen af de Sidste-Dages Helliges Ældster har holdt i Kanada.

23 Juli.—De Hellige i Jackson County, Missouri, indgik en Overenskomst med Pøbelen om at ville forlade Countiet. Samme Dag lagdes Hjörnestenen til Herrens Hus i Kirtland.

11 Septbr.—Kirkens Authoriteter vedtog at oprette et Bogtrykkeri i Kirtland, Ohio. Biskop Partridge anerkjendtes som Kirkens Overhoved i Missouri.

8 Oktbr.—Ældsterne W. W. Phelps og Orson Hyde forelagde Missouris Guvernör en Ansøgning fra de Hellige i Jackson County, der bade om Beskyttelse mod Pøbelen.

31 Oktbr.—Forfölgelserne begyndte paany med fordoblet Raseri mod de Hellige i Jackson County.

4 Novbr.—En Træfning fandt Sted mellem en Afdeling Hellige og Pøbelen. En Mand ved Navn Barber af de Helliges Parti samt to af Pøbelen dræbtes, og Flere saaredes paa begge Sider.

5 Novbr.—Oberst Pitcher, Pøbelens Befalingsmand, fik ved falske Løfter Brødrene i Jackson County til at opgive deres Vaaben, hvorefter de Hellige, omtrent 1200 i Antal, uden Barmhjærtighed uddreves af Countiet.

13 Oktbr.—En mærkværdig Meteorregn fandt Sted, hvilken opmuntrede de uddrevne Hellige, men indjoge deres Forfølgere Skræk. De fleste af de flygtende Hellige fandt midlertidige Hjem i Clay County, hvor Befolkningen modtog dem med en vis Grad af Venlighed.

Decbr.—Forfölgelsen rasede mod de Hellige, som efter Uddrivelsen af Jackson, vare flygtede til Van Buren County.

18 Decbr.—Bogtrykkeriet i Kirtland blev indviet og Udgivelsen af „The Evening and Morning Star" begyndtes paany. Samme Dag blev Joseph Smith sen. ordineret til Patriark.

31 Decbr.—Wilford Woodruff blev døbt.

1834.

17 Febr.—Kirkens første Højraad, bestaaende af tre Præsidenter (Joseph Smith, Sidney Rigdon og F. G. Williams) og 12 Medlemmer, blev organiseret i Kirtland, Ohio.

26 Febr.—Joseph Smith begyndte ifölge Aabenbaring at samle Frivillige til at gaa til Missouri for at paaskynde Zions Forlösning.

1 Maj.—Over 20 Mand med fire Bagagevogne forlode Kirtland for at rejse til Missouri. De toge til New Portage, hvor de ventede indtil det övrige af Kompagniet ankom.

3 Maj.—I en Konference af Ældster, afholdt i Kirtland, blev Menigheden förste Gang benævnet Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

5 Maj.—Joseph Smith forlod Kirtland med de øvrige af Kompagniet, der i Kirkens Historie er bekjendt under Navn af Zions Lejr.

7 Maj.—Zions Lejr blev tildels organiseret; Kompagniet bestod af over 150 Mand med 20 Bagagevogne.

4 og 5 Juni.—Zions Lejr gik over Mississippi-Floden ind i Missouri.

8 Juni.—Et Kompagni Frivillige under Hyrum Smith og Lyman Wight for-

enede sig med Lejren, som derefter talte 205 Mand med 25 Vogne.

19 Juni.—Zions Lejr passerede igjennem Richmond og slog Lejr ved Fishing River. En Pøbelhob, som havde organiseret sig for at ville ødelægge Lejren, blev adsplittet ved et fryteligt Uvejr.

23 Juni.—Lejren ankom til Omegnen af Liberty, Clay County. Paa den Tid udbrød der Kolera i Lejren; den rasede frygtelig i fire Dage og 13 af Brödrene døde.

3 Juli.—Højpræsterne i Missouri forsamledes i Clay County og organiserede et Højraad.

9 Juli.—Joseph Smith begav sig paa Tilbagerejsen til Kirtland, hvor han indtraf sidst i Maaneden.

Oktbr.—Det förste Numer af „The Latter-day Saints' Messenger and Advocate" udgaves i Kirtland, efter at Udgivelsen af „The Evening and Morning Star" var standset.

29 Novbr.—Joseph Smith og Oliver Cowdery gjorde Pagt med Herren om at ville give Tiende, hvilket var Begyndelsen til Tiendelovens Indførelse iblandt de Sidste-Dages Hellige.

1835.

14 Febr.—I et Möde, som afholdtes i Kirtland, bleve 12 Apostle valgte, nemlig Thomas B. Marsh, David W. Patten, Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Hyde, William E. McLellin, Parley P. Pratt, Luke Johnson, William Smith, Orson Pratt, John F. Boynton og Lyman E. Johnson.

28 Febr.—Organisationen af det første Kvorum af Halvfjerds paabegyndtes i Kirtland.

3 Maj.—De tolv Apostle begave sig paa deres förste Mission fra Kirtland.

3 Juli.—Michael H. Chandler ankom til Kirtland med fire ægyptiske Mumier og to eller flere Papyrusruller, bedækkede med hieroglyfiske Figurer og Skrifttegn, som nogle af de Hellige senere kjöbte. Joseph Smith oversatte nogle af Karaktererne paa Rullerne og opdagede, at en af dem indeholdt Abrahams og en anden Joseph af Ægyptens Optegnelser.

17 Aug.—I en stor Forsamling, afholdt i Kirtland, blev Befalingernes Bog anerkjendt som en Rettesnor for de Helliges Tro og Levnet.

14 Septbr.—Oliver Cowdery blev beskikket til Kirkeregistrator og Emma Smith til at gjöre et Udvalg af Salmer til de Helliges Brug.

1836.

16 Jan.—I et Raad af de tolv Apostle sagde Joseph Smith: „De Tolv ere ikke underordnede nogen Anden end det Første Præsidentskab.*** Og hvor jeg ikke er, der er intet Förste Præsidentskab over de Tolv."

21 Jan.—Kirkens Authoriteter forsamledes i Kirtland i Templets Skoleværelse, hvor de salvede og ordinerede hverandre, og for mange oplodes Himmelens Syner. Englene administrerede til Brødrene, og Huset var fyldt af Guds Herlighed.

27 Marts.—Herrens Hus i Kirtland blev indviet.

29 og 30 Marts.—Ordinancen Fodtvætning blev foretaget i Herrens Hus (Kirtlands Tempel).

3 April.—Frelseren, Moses, Elias og Profeten Elias aabenbarede sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery i Kirtlands Tempel.

I Slutningen af Aaret flyttede de Hellige fra Clay County, Missouri, ind i Caldwell County, som den Gang var næsten aldeles ubeboet. Her anlagde de Staden Far West. Apostasiens Aand begyndte at gribe dybt om sig i Kirtland.

1837.

1 Juni.—Omtrent paa den Tid bleve Heber C. Kimball og Orson Hyde beskikkede til at gaa paa Mission til England — Kirkens förste udenlandske Mission. Den 12te s. M. blev Willard Richards kaldet til at ledsage dem.

13 Juni.—Ældsterne Kimball, Hyde, Richards og Joseph Fielding begave sig paa Rejsen fra Kirtland til England.

1 Juli.—Ældsterne Kimball, Hyde, Richards, Joseph Fielding, John Goodson, Isaac Russell og John Snider afsejlede fra New York med Handelsskibet „Garrick", og d. 20de s. M. ankom de til Liverpool.

3 Juli.—Grunden blev brudt til et Tempel i Far West, Missouri, hvilket imidlertid ikke blev opfört paa Grund af Forfølgelsen.

23 Juli.—Evangeliets Fylde blev første Gang prædiket i England (i Vel. James Fieldings Kirke i Preston).

27 Juli.—Joseph Smith blev besværet med en ondskabsfuld Rettergang i Painsville, Ohio.

30 Juli.—Den förste Daabshandling, udfört ved guddommelig Myndighed, blev forrettet i England, idet ni Personer bleve døbte i Floden Ribble, tæt ved Preston.

4 Aug.—Den Helligaands Gave blev meddelt ved Haandspaalæggelse förste Gang i England (i Walkerfold, Chaidgley).

20 Septbr.—Omtrent paa den Tid blev „The Voice of Warning" (Advarselsrøsten) udgivet af P. P. Pratt i New York.

27 Septbr.—Joseph Smith og Sidney Rigdon forlode Kirtland for at oprette Indsamlingssteder for de Hellige, samt for at besøge Menigheden i Missouri, hvor til de ankom i Slutningen af Oktober.

Oktbr.—I denne Maaned udkom det første Nr. af „The Elders Journal", redigeret af Joseph Smith i Kirtland, i Stedet for „Messenger and Advocate", som havde ophört at udkomme.

10 Decbr.—Omtrent paa den Tid kom Joseph Smith tilbage til Kirtland. Strax derefter blev Bogtrykkeriet i Kirtland ödelagt ved Ild, hvorved Udgivelsen af „The Elders Journal" standsedes. I Løbet af denne Maaned fandt et större Frafald Sted i Kirken.

22 Decbr.—Apostel Brigham Young maatte forlade Kirtland paa Grund af Forfölgelse.

25 Decbr.—De Sidste-Dages Hellige afholdt deres förste Konference i Preston, England. Kirken der i Landet talte den Gang omtrent 1000 Medlemmer.

1838.

12 Jan.—Joseph Smith og Sidney Rigdon flygtede fra Kirtland for at undgaa Pøbelens Raseri, og den 14de Marts ankom de tilligemed deres Familier til Far West, Missouri.

12 og 13 April.—Oliver Cowdery, David Whitmer og Lyman E. Johnson bleve udelukkede af Kirken. Luke Johnson, Wm. E. McLellin og John F. Boynton bleve afskaarne omtrent paa samme Tid.

20 April.—Ældsterne Heber C. Kimball og Orson Hyde afsejlede fra Liverpool paa deres Hjemrejse til Amerika. De ankom til New York d. 12te Maj og til Kirtland d. 22de s. M.

19 Maj.—Joseph Smith tilligemed flere af Brødrene besøgte Davies County og grundlagde Adam-ondi-Ahman paa et yndigt Sted ved Grand River, 25 Mile nord for Far West. De Witt ved Missouri-Floden i Carroll County, 50 Mile sydvest for Far West, var allerede anlagt.

28 Juni.—En Stav af Zion, kaldet Adam-ondi-Ahman, blev organiseret i Davies County, Missouri.

4 Juli.—Hjørnestenen lagdes til Herrens Hus i Far West.

6 Juli.—515 Hellige udvandrede fra Kirtland, Missouri; de ankom den paafølgende 4de Oktbr. til Adam-ondi-Ahman.

8 Juli.—Aabenbaringen om Tiende blev given. Samme Dag bleve John Taylor, John E. Page, Wilford Woodruff og Willard Richards ved Aabenbaring valgte til Apostle i Stedet for de fire, som vare faldne.

I denne Maaned begyndte „The Elders Journal" paany at udkomme i Far West.

6 Aug.—Forfølgelserne begyndte mod de Hellige i Davies County, Missouri, ved et Valgmöde i Gallatin, hvor Missourianerne vilde forbyde de Hellige at stemme.

7 Septbr.—Joseph Smith blev forhört af Dommer King i Davies County.

Først i Oktober angreb Pøbelen Menigheden i Carroll County, Missouri; og d. 11te bleve de Hellige uddrevne af De Witt. Efter haarde Lidelser ankom de Efterlevende til Far West.

25 Oktbr.—En Træfning fandt Sted mellem Pöbelen og de Hellige ved Crooked River i Davies County, hvor Apostlen David W. Patten og Andre faldt.

Omtrent paa den Tid organiserede Sampson Avard et Kompagni Daniter, for hvilket han blev udelukt af Kirken.

27 Oktbr.—Guvernör Boggs' Udryddelsesordre blev udstedt.

30 Oktbr.—Blodbadet ved Hauns Möller fandt Sted; samme Dags Aften blev Far West omringet af Pöbelmilitsen; Brödrene beredte sig til Forsvar saa godt de kunde.

31 Oktbr.—Joseph Smith, Sidney Rigdon, P. P. Pratt, Lyman Wight og

G. W. Robinson bleve forraadte af Oberst Geo. M. Hinkle og gjorte til Fanger i Pöbelmilitsens Lejr.

1 Novbr.—Hyrum Smith og Amasa M. Lyman bleve bragte som Fanger til Pöbelens Lejr. Et Krigsraad holdtes, og alle Fangerne bleve dömte til at skydes, men frelstes ved General Doniphans Mellemkomst. Paa Forlangende af General Lucas bleve Borgerne i Far West tvungne til at udlevere deres Vaaben, hvorpaa Guvernörens Tropper plyndrede Byen, voldtoge Kvinderne og tvang Folket med Bajonetspidsen til at underskrive Dokumenter, der paalagde dem at bære Pöbelens Omkostninger. Omtrent 80 Mand toges tilfange og de övrige befalede at forlade Staten.

2 Novbr.—Joseph Smith og de andre Fanger förtes fra Far West til Independence, hvor til de ankom d. 4de. Fra Independence bleve de faa Dage efter transporterede til Richmond, Ray County, hvor de fra d. 13de til d. 28de bleve underkastede et Slags Skinforhör under Forsæde af Dommer Austin A. King.

8 Novbr.—General Wilson satte en Vagt omkring Adam-ondi-Ahman og gjorde alle Mændene til Fanger, hvorpaa der holdtes Forhör over dem, under Forsæde af Dommer Austin A. King; alle bleve frikjendte efter tre Dages Undersögelse.

10 Novbr.—General Wilson befalede, at enhver „Mormon"-Familie skulde forlade Adam-ondi-Ahman inden 10 Dage; han gav dem Tilladelse til at gaa til Caldwell County og opholde sig der til Foraaret, da at forlade Staten under Dödsstraf.

30 Novbr.—Joseph og Hyrum Smith, Sidney Rigdon, Lyman Wight, Caleb Baldwin og Alexander McRae bleve indsatte i Liberty Fængsel, og Parley P. Pratt tilligemed fire Andre bleve samtidigt indespærrede i Fængslet i Richmond. Alle de andre Brödre bleve frikjendte.

19 Decbr.—John E. Page og John Taylor bleve ifölge Aabenbaring ordinerede til Apostle i Far West. Thomas B. Marsh var bleven Apostat.

1839.

14 Febr.—Brigham Young, hvis Liv efterstræbtes af Pöbelen, flygtede fra Far West til Illinois. Udvandringen af de Hellige fra Missouri iværksattes nu med hurtige Skridt; et större Antal af dem rejste til Quincy, Illinois, hvor Borgerne modtoge dem venligt og afhjalp deres Fornödenheder.

6 April.—Joseph Smith og hans Medfanger bleve transporterede fra Liberty til Gallatin, Davies County, hvor de atter underkastedes Forhör. Den 15de förtes de fra Davies County til Boone County, men paa Vejen lykkedes det dem den fölgende Dag at undfly fra Vagten.

20 April.—De sidste Hellige forlode Far West. Et helt Samfund, bestaaende af henimod 15,000 Sjæle, var saaledes for Religionens Skyld blevet uddrevet af en fri amerikansk Stat.

22 April.—Joseph Smith ankom til Quincy, Illinois, efter en besværlig Rejse.

26 April.—En Konference afholdtes paa Tempelpladsen i Far West af de i Hemmelighed tilbagevendte Apostle, til Opfyldelse af en Aabenbaring, der gaves d. 8de Juli 1838. Wilford Woodruff og George A. Smith bleve ved denne Lejlighed ordinerede til Apostle.

10 Maj.—Joseph Smith tilligemed sin Familie ankom til Commerce, Hancock County, Illinois, der var bleven valgt til et Indsamlingssted for de Hellige og hvor Nauvoo senere anlagdes.

11 Juni.—Det förste Hus opförtes af de Hellige i Commerce eller Nauvoo.

24 Juni.—Kirken kjöbte Byen Nashville i Lee County, Iowa, tilligemed hosliggende 20,000 Akres Land.

4 Juli.—Parley P. Pratt og Morris Phelps flygtede fra Fængslet i Columbia, Boone County, Missouri, og ankom efter mange Lidelser til Quincy, Illinois, nogle Dage efter.

29 Aug.—Ældsterne P. P. Pratt og Orson Pratt begave sig paa deres förste Mission til England. Ældsterne John Taylor og Wilford Woodruff vare rejste nogle Dage i Forvejen.

18 Septbr.—Ældste Brigham Young forlod Nauvoo paa sin förste Mission til England, ledsaget af Heber C. Kimball. Nogle Dage senere

rejste Ældsterne Geo. A. Smith, R. Hedlock og Theodore Turley til England paa Mission.

29 Oktbr.—Joseph Smith, Sidney Rigdon, E. Higbee og O. P. Rockwell rejste fra Nauvoo til Washington for som Kirkens Delegerede at fremlægge de Helliges Sag for Forbundsregjeringen og söge Skadeserstatning for dens Forurettelser.

Novbr.—Det förste Numer af „The Times and Seasons" udkom i Nauvoo.

28 Novbr.—Joseph Smith ankom til Washington.

19 Decbr.—Ældsterne W. Woodruff, John Taylor og Theodore Turley afsejlede fra New York og ankom til Liverpool d. 11te Jan. 1840.

1840.

4 Marts.—Joseph Smith kom tilbage fra Washington til Nauvoo, efter et forgjæves Forsög paa at faa Gjenoprejsning for den Uret, som de Hellige havde lidt i Missouri.

9 Marts.—Ældsterne Brigham Young, Heber C. Kimball, P. P. Pratt, Orson Pratt, George A. Smith og R. Hedlock afsejlede fra New York til England; de landede i Liverpool d. 6te April.

14 April.—Willard Richards blev i et Raad af de Tolv, afholdt i Preston, England, ordineret til Apostel.

15 April.—Ældste Orson Hyde forlod Nauvoo paa sin Mission til Jerusalem.

27 Maj.—Biskop Edward Partridge döde i Nauvoo. Samme Dag udkom det förste Numer af „The Millennial Star" i Manchester, England.

6 Juni.—Det förste Emigrantselskab af europæiske Hellige afsejlede fra Liverpool til New York, hvor det ankom d. 20de Juli. Selskabet bestod af 41 Sjæle og stod under Ledelse af Ældste John Moon.

I Begyndelsen af Juli udkom den förste engelske Udgave af Salmebogen.

11 Juli.—Apostel Geo. A. Smith beskikkede Wm. Barratt i Burslem, England, til at gaa paa Mission til det sydlige Australien.

27 Juli.—Apostel John Taylor afsejlede fra Liverpool til Irland for at aabne Evangeliets Dör dersteds.

14 Septbr.—Patriark Joseph Smith sen., Profetens Fader, döde i Nauvoo.

15 Sepbr.—Apostel John Taylor og Andre prædikede Evangeliets Fylde förste Gang paa Öen Man.

16 Decbr.—En Lov, der gav Staden Nauvoo Kjöbstadsret, blev vedtaget af Staten Illinois' Legislatur, men skulde först træde i Kraft den efterfölgende 1ste Februar.

1841.

Jan.—Den förste Udgave af Mormons Bog udkom i England.

24 Jan.—Hyrum Smith blev Patriark i Stedet for sin afdöde Fader. Wm. Law beskikkedes til Raadgiver i det Förste Præsidentskab i Hyrums Sted.

30 Jan.—Joseph Smith blev i en speciel Konference, afholdt i Nauvoo, enstemmig valgt til Kirkens timelige Forvalter.

1 Febr.—Det förste Valg for Byraadsmedlemmer fandt Sted i Nauvoo.

4 Febr.—Nauvoolegionen blev organiseret med Joseph Smith som General-Löjtnant.

6 April.—Hjörnestenen til et Herrens Tempel blev lagt i Nauvoo.

8 April.—Lyman Wight blev valgt til Apostel i Stedet for David W. Patten, der var falden som Martyr i Missouri.

21 April.—Ældsterne Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Pratt, W. Woodruff, John Taylor, Geo. A. Smith og Willard Richards afsejlede fra Liverpool til New York, hvor de ankom d. 20de Maj.

5 Juni.—Joseph Smith blev arresteret paa Forlangende af Staten Missouris Guvernör. Den 9de blev han forhört i Monmouth, Illinois, og lösladt næste Dag.

1 Juli.—Ældsterne Young, Kimball og Taylor ankom til Nauvoo fra deres Mission til England.

7 Aug.—Don Carlos Smith, Josephs Smiths yngste Broder, döde i Nauvoo.

24 Oktbr.—Orson Hyde opsendte en höjtidelig Bön til Herren paa Oliebjærget ved Jerusalem og indviede Landet til Jödernes Indsamling.

8 Novbr.—Döbefonten i Nauvoo Tempel blev indviet, og d. 21de s. M. blev Daab for de Döde förste Gang forrettet deri.

1842.

17 Marts.—Kirkens første „Kvindelige Hjælpeforening“ blev oprettet i Nauvoo. Emma Smith, Josephs Hustru, valgtes til Præsident, Elizabeth N. Whitney og Sarah M. Cleveland til Raadgivere, Eliza R. Snow til Sekretær og Elvira Call til Kasserer.

16 April.—Det første Numer af „The Wasp“, et Nyhedsblad, udkom i Nauvoo.

19 Maj.—Joseph Smith valgtes til Borgmester i Staden Nauvoo, i Stedet for John C. Bennett.

6 Aug.—Joseph Smith profeterede, at de Hellige vilde blive drevne til Klippebjærgene, hvor de skulde blive et stort Folk.

8 Aug.—Joseph Smith blev anden Gang arresteret paa Forlangende af Staten Missouris Guvernør, men blev atter lösladt ved en *Habeus corpus* Skrivelse. I en længere Tid derefter maatte han holde sig skjult for sine Fjender.

20 Aug.—Amasa M. Lyman blev ordineret til Apostel.

3 Septbr.—Et andet Forsög gjordes paa at arrestere Joseph Smith, og dette endog uden lovlig Proces. Hans Hus blev ransaget, men han undslap.

4 Decbr.—Staden Nauvoo blev inddelt i 10 Wards.

7 Decbr.—Orson Hyde kom tilbage fra sin Mission til Jerusalem.

20 Decbr.—Ældste Lorenzo D. Barnes döde i Bradford, England; han var den første Ældste, som døde paa en udenlandsk Mission.

26 Decbr.—Joseph Smith blev arresteret tredie Gang paa Forlangende af Authoriteterne i Staten Missouri.

1843.

4 og 5 Jan.—Joseph Smith blev forhört og frikjendt af Authoriteterne i Springfield, Illinois.

7 Febr.—P. P. Pratt kom hjem til Nauvoo fra sin Mission til England.

6 April.—I en Konference, som afholdtes i Kirtlands Tempel, blev det bestemt, at alle de Hellige skulde forlade dette Sted og flytte til Nauvoo.

3 Maj.—Det förste Numer af „The Nauvoo Neighbour“ udkom i Stedet for „The Wasp“, der samtidig ophörte at udkomme.

26 Maj.—Joseph Smith gav Hyrum Smith, B. Young, H. C. Kimball og Andre deres Begavelser og Undervisninger om Præstedømmet samt den ny og evige Pagt.

1 Juni.—Ældsterne A. Pratt, B. F. Grouard, K. F. Hanks og N. Rogers afrejste paa deres Mission til Selskabsøerne.

23 Juni.—Joseph Smith blev arresteret og brutalt behandlet af Sherif Joseph H. Reynolds fra Jackson County og Konstabel Harmon T. Wilson i Nærheden af Dixon, Illinois, men blev ved Borgernes Mellemkomst i Dixon frelst fra at blive bortfört til Missouri.

24 Juni.—Hjørnestenen til Frimurertemplet i Nauvoo lagdes.

25 Juni.—Nyhederne om Josephs Arrestation naaede Nauvoo, hvor fra et stort Antal Brødre strax begave sig paa Rejse ad forskjellige Veje for at komme ham tilhjælp. Et Par Dage senere traf en Del af disse sammen med ham og ledsagede ham derpaa til Nauvoo, hvor til hele Selskabet ankom d. 30te.

1 Juli.—Joseph blev forhört og frikjendt af Municipalretten i Nauvoo.

12 Juli.—Aabenbaringen om celestialt Ægteskab blev skreven.

Omtrent midt i Novbr. aabnedes et Hotel i Nauvoo kaldet „The Nauvoo Mansion.“

25 Decbr.—O. P. Rockwell ankom til Nauvoo, efter omtrent et Aars Fængsel i Missouri, i hvilken Tid han, uden at være domfældt, led de skrækkeligste Lidelser.

1844.

29 Jan.—Et politisk Möde afholdtes i Nauvoo, i hvilket Joseph Smith udnævntes til Kandidat for de Forenede Staters næste Præsidentvalg. Strax derefter rejste mange af Ældsterne ud i forskjellige Dele af Landet for at holde politiske Taler til Gunst for ham.

18 April.—William Law, Josephs Raadgiver, blev tilligemed flere tidligere fremragende Mænd udelukket af Kirken.

7 Juni.—Det første og eneste Numer af Smudsbladet „The Nauvoo Expositor“ udkom.

10 Juni.—„Expositors“ Trykkeri blev ødelagt af Stadens Authoriteter,

idet man erklærede Bladet for et „Nuisance“.

12 Juni.—Joseph Smith blev arresteret i Nauvoo, som Fölge af „Expositors“ Ödelæggelse, og blev samme Dag forhört og frikjendt af Municipalretten i Nauvoo. Dagen efter bleve de andre Medlemmer af Byraadet arresterede paa samme Beskyldning; de bleve ligeledes forhørte og hæderlig frikjendte.

17 Juni.—Joseph Smith og Nauvoo Byraadsmedlemmer bleve atter tagne i Forhør af Fredsdommer Daniel H. Wells paa samme Beskyldning, men bleve atter frikjendte.

18 Juni.—Da Pøbelen var i Færd med at ville angribe Nauvoo, erklærede Joseph Smith, i Egenskab af sin Stilling som Borgmester, Staden Nauvoo i Belejringstilstand. Samme Dags Eftermiddag holdt Joseph sin sidste offentlige Tale.

22 Juni.—Sildig om Aftenen toge Joseph og Hyrum Smith samt Willard Richards over Mississippi-Floden til Iowa i den Hensigt at rejse mod Vesten for at undslippe deres Fjender, men vendte den fölgende Dag tilbage til Nauvoo.

24 Juni.—Joseph og Hyrum Smith ledsaget af 17 andre Brödre rejste til Carthage for at underkaste sig endnu et Forhør, iføge Guvernørens Forlangende og under Löfte om Beskyttelse mod Pöbelvold.

25 Juni.—Joseph Smith og de andre Brødre overgave sig frivilligt i Konstabelens Hænder, men efter et Slags Skinforhør bleve Joseph og Hyrum Smith stik imod Loven indsatte i Fængsel. Den 26de bleve de igjen fremførte i Forhør, men af Mangel paa Vidner atter hensatte i Arresten.

27 Juni.—Joseph og Hyrum Smith bleve, omtrent Kl. 5.20 om Eftm., snigmyrdede af en Pøbel, bestaaende af henimod 200 sværtede Mænd, som angrebe Fængslet. John Taylor blev haardt saaret, men Willard Richards slap uskadt.

28 Juni.—Dr. Willard Richards og Samuel H. Smith bragte de myrdede Mænds Legemer til Nauvoo, hvor de modtoges af Nauvoo-Legionens Officerer og Borgerne.

29 Juni.—Værelset, hvor Profetens og Patriarkens Legemer laa til Skue, besögtes af 10,000 Personer. Begravelsen fandt Sted i al Hemmelighed om Aftenen.

2 Juli.—John Taylor blev bragt hjem fra Carthage. De fleste af Kirkens ledende Mænd vare borte fra Nauvoo paa Mission.

30 Juli.—Samuel H. Smith, Profeten Josephs Broder, döde i Nauvoo.

6 Aug.—Apostlene Brigham Young, H. C. Kimball, O. Pratt, W. Woodruff, George A. Smith og Lyman Wight, der saa snart de hörte om Profetens Martyrdom havde begivet sig paa Hjemvejen, ankom til Nauvoo. Parley P. Pratt og Sidney Rigdon vare ankomne i Forvejen.

8 Aug.—To store Forsamlinger afholdtes i Nauvoo. I den sidste af disse bleve de tolv Apostle, med Brigham Young som Præsident, ved enstemmigt Votum anerkjendte som Kirkens Hovedledere.

12 Aug.—I et Raad af de tolv Apostle blev Amasa M. Lyman optaget i deres Kvorum; han var tidligere bleven ordineret til Apostelskabet.

8 Septbr.—Sidney Rigdon blev af Höjraadet i Nauvoo udelukt af Kirken.

24 Septbr.—70 Præsidenter til at præsidere over de Halvfjerds og 50 Höjpræster til at præsidere over forskjellige Grene af Kirken bleve ordinerede i Nauvoo.

28 Septbr.—Paa den Tid bleve flere Personer anklagede for Deltagelse i Mordet paa Joseph og Hyrum Smith, iblandt hvilke var Jacob C. Davis, Senator i Statslegislaturen.

6 Oktbr.—Konference afholdtes i Nauvoo. Wm. Marks blev afsat som Præsident for Nauvoo Stav og John Smith indsattes i hans Sted. Præstedømmets forskjellige Kvorumer bleve mere fuldstændigt ordnede.

1845.

Jan.—Illinois' lovgivende Forsamling berövede Staden Nauvoo sin Kjöbstadsret.

12 April.—En Embedsmand ankom til Nauvoo med Arrestordre mod Brigham Young og Andre, men det lykkedes ham ikke at arrestere dem.

16 April.—Da Nauvoo var bleven berövet sin Stadsrettighed blev en lille Del af Staden optaget under Navn af Byen Nauvoo.

19 Maj.—Et Slags Skinforhör begyndtes over Josephs og Hyrums Mordere i Carthage, men uagtet deres Skyldighed tydelig bevistes, bleve de dog frikjendte d. 30te.

24 Maj.—Præsident Young og Apostlene, der for at undgaa Pöbelen havde holdt sig skjult i nogen Tid, kom frem fra deres Skjulested. Under stor Höjtidelighed lagde man denne Dag den sidste Sten paa Templet. Paa samme Tid raadede Guvernör Ford de Hellige til at forlade Staten, da han ansaa sig ude af Stand til at forsvare dem mod Pöbelen, der atter havde rejst sig mod dem.

Et Raad af Kirkens Överster stillede en Ansögning til Nationens Præsident samt til Guvernören i enhver Stat og ethvert Territorium, undtagen Missouri, affattet i de ærbödigste Udtryk, hvori de Helliges mislige Tilstand fremstilledes, og de bade om Frihed til at nedsætte sig i deres Stat og erholde Beskyttelse og Religionsfrihed, hvilket blev besvaret med fuldkommen Taushed, undtagen af Staten Arkansas' Guvernör, der gav et höfligt Svar.

Septbr.—I Begyndelsen af Maaneden begyndte Pöbelen at afbrænde Huse og mishandle de Hellige i Morley Settlementet og paa forskjellige andre Steder i Hancock County. Sheriff J. B. Backenstos gjorde flere forgjæves Forsög paa at standse Pöbelens Lovlösheder.

15 Septbr.—Pöbelen drev Sheriff Backenstos fra sit Hus i Carthage.

16 Septbr.—Pöbelen gjorde Forsög paa at dræbe Sheriffen. I hans Forsvar dræbte O. P. Rockwell en Pöbelleder ved Navn F. A. Worrell, som var Officer i Vagten ved Carthage Fængsel, da Joseph og Hyrum Smith bleve dræbte.

24 Septbr.—Kirkens Authoriteter indgik en Overenskomst med Pöbelen om at ville forlade Nauvoo det fölgende Foraar.

5 Oktbr.—Templet i Nauvoo var saavidt færdigt, at Möder kunde afholdes deri.

6 Oktbr.—En Generalkonference, der varede i tre Dage, tog sin Begyndelse i Nauvoo. Wm. Smith, Josephs Broder, blev ved denne Lejlighed forkastet som en af de Tolv, og d. 12te s. M. blev han udelukt af Kirken.

Oktbr.—De faa Hellige, som vare tilbage i Kirtland, bleve forfulgte af deres Fjender, som toge Templet i Besiddelse. Forfölgelsen fortsattes ogsaa mod de Hellige i Illinois.

30 Novbr.—Den överste Del af Nauvoo Tempel blev indviet, og i den fölgende Maaned modtoge et betydeligt Antal af de Hellige deres Begavelser.

23 Decbr.—Den berömte „Falske Brigham" Arrestation fandt Sted, ved hvilken Lejlighed Embedsmændene förte Wm. Miller til Carthage i den Tro, at de havde fanget Brigham.

1846.

13 Jan.—Et stort Möde blev afholdt i Templet for at ordne Kirkens Affærer, förend dens Afrejse fra Nauvoo.

4 Febr.—Skibet „Brooklyn" afsejlede fra New York med 235 Hellige ombord under Ledelse af Sam. Brannan. Der medtoges alle Slags Redskaber, Værktöj osv., som var nödvendigt for Anlæggelsen af en Koloni i et fjærnt Land. Der medbragtes ogsaa en Bogtrykkerpresse med tilhörende Typer og Paper, hvormed den förste regulære Avis, som udgaves i Kalifornien, blev trykt.

Febr.—De Hellige begyndte först i Maaneden at udvandre fra Nauvoo; et stort Antal tog over Mississippi-Floden, rejste 9 eng. Mile og lejrede sig ved Sugar Creek, Lee County, Iowa. Præsident Brigham Young og andre af Kirkens ledende Mænd tilligemed Familier forlode Nauvoo den 15de. Vejret var meget koldt.

10 Febr.—Joseph Young blev beskikket til at præsidere over de Hellige, som forbleve tilbage i Nauvoo.

17 Febr.—Heber C. Kimball ankom til Lejren ved Sugar Creek. William Clayton beskikkedes til Lejrens Sekretær og Willard Richards til Historieskriver.

1 Marts.—De Hellige, som havde lejret sig ved Sugar Creek, begyndte atter deres Rejse i nordvestlig Retning under Præs. Youngs Ledelse.

27 Marts.—I et Raad, afholdt i P. P. Pratts Lejr, nær ved den östlige Gren af Shoal Creek, blev de Hel-

liges Lejr mere fuldstændig organiseret. Brigham Young valgtes til Præsident over alle Israels Lejre.

I Marts Maaned rejste de Hellige omtrent 100 Mile. Vejene havde næsten været ufremkommelige hele Tiden. Uvejr og Kulde forvoldte de Hellige store Lidelser.

24 April.—Lejren ankom til Garden Grove ved Grand Rivers östlige Arm, hvor man anlagde et midlertidigt Settlement.

30 April.—Templet i Nauvoo blev privat indviet; Orson Hyde og Wilford Woodruff vare nærværende; Joseph Young opsendte Indvielsesbönnen. Den fölgende Dag blev det offentlig indviet af Orson Hyde.

11 Maj.—En Del af Lejren begyndte atter Rejsen fra Garden Grove, og d. 18de ankom den til et Sted ved Grand Rivers midterste Arm, som man kaldte Mount Pisgah. Her anlagdes ligeledes et midlertidigt Settlement til Fordel for de efterfölgende Hellige.

14 Juni.—Lejrens Hovedstyrke ankom til Missouri-Floden i Nærheden af Council Bluffs. Her byggedes en stor Færgebaad, og sidst i Maaneden begyndte Nogle at tage over Floden.

22 Juni.—Ved den Tid vare allerede 500 Vogne ankomne til Missouri-Floden.

30 Juni.—Kaptejn Allen ankom til Council Bluffs; den fölgende Dag mödte han med Kirkens Authoriteter og fremviste sin Myndighed til at hverve 500 Frivillige fra de Helliges Lejr til at deltage i Krigen mod Mexiko. Samme Dag talte Præsident Young og Kaptejn Allen til de forsamlede Brödre, og det blev vedtaget at efterkomme Regjeringens Forlangende.

3 Juli.—Præsident Young og Andre begave sig paa Rejsen til Mount Pisgah, hvor til de ankom d. 6te efter at have mödt 800 Vogne og Kareter.

7 Juli.—Præsident Young, H. C. Kimball og J. C. Little talte til en Forsamling af Brödrene i Mt. Pisgah angaaende Tilvejebringelsen af Batallionen. 66 Frivillige meldte sig. Geo. W. Langley sendtes til Garden Grove med et Brev til Brödrene dersteds angaaende samme Æmne Et lignende Brev sendtes til Nauvoo.

9 Juli.—Præsident Young og Selskab forlod Mount Pisgah og ankom til Council Bluffs d. 12te s. M.

13 Juli.—Brödrene i Lejren mödte ved Hovedkvarteret ved Musqueto Creek. Oberst Thos. L. Kane, som var ankommen til Lejren, og Kaptejn Allen vare nærværende. Præsident Young, Kaptejn Allen og Andre talte til Brödrene angaaende Tilvejebringelsen af Batallionen. Fire Kompagnier bleve strax hvervede paa den og den fölgende Dag. Det femte Kompagni organiseredes nogle faa Dage senere.

Paa den Tid rasede Forfölgelsen mod de i Nauvoo efterladte Hellige.

16 Juli.—Ezra T. Benson blev ordineret til Apostel i Stedet for John E. Page, som var bleven Apostat. Det blev vedtaget i et Raad, at O. Hyde, P. P. Pratt og John Taylor skulde gaa paa Mission til England. Fire Kompagnier af de Frivillige bleve antagne til Tjeneste, og faa Dage senere begyndte de Marschen til Ft. Leavenworth.

17 Juli.—Et Antal Mænd valgtes til at tage Vare paa de Frivilliges Familier.

22 Juli.—Det femte og sidste Kompagni af Mormonbatallionen forlod de Helliges Lejr.

1 Aug.—Omtrent paa den Tid ankom Mormonbatallionen til Ft. Leavenworth. Den bestod af 549 Personer, indbefattende Officerer, Private og Tjenere.

7 Aug.—Det blev vedtaget i Raad, at de Hellige paa Vestsiden af Floden skulde samle sig til et Sted. Strax efter blev Lejrens Hovedkvarter flyttet til Cutlers Park.

13 Aug.—Tre Kompagnier af Mormonbatallionen forlode Ft. Leavenworth, efter at have modtaget deres Vaaben og anden Udrustning. Den 14de begave de andre to Kompagnier sig paa Rejsen.

23 Aug.—Oberst James Allen, Mormonbatallionens Kommandör, döde i Ft. Leavenworth. Kommandoen tilhörte derefter Kaptejn Jeffersen Hunt som den næsthöjeste Officer; desuagtet overtog Löjtnant A. J. Smith Kommandoen tvært imod Brödrenes Villie.

10, 11 og 12 Septbr.—Flere Smaatræfninger fandt Sted mellem de efterladte Hellige i Nauvoo, der næppe

kunde opdrive 123 vaabendygtige Mænd, og Pøbelen, der var omtrent 1800 Mand stærk.

11 Septbr.—Stedet for Anlæggelsen af Winter Quarters blev valgt paa Vestsiden af Missouri-Floden. Kjörebefordringer begyndte at vende tilbage til Nauvoo efter de Fattige.

16 Septbr.—Kirkens Överster forpligtede sig til at overgive Nauvoo og at lade Resten af Menigheden tage bort. Dagen efter blev Byen tagen i Besiddelse af Pöbelen, som derpaa, trods de indgaaede Forpligtelser, strax paa en umenneskelig Maade uddreve alle de Hellige, af hvilke de fleste vare gamle, svagelige og syge Folk; de mishandlede ogsaa flere af Brødrene paa det Grusomste.

9 Oktbr.—De uddrevne Fattiges Lejr paa Bredden af Floden overfor Nauvoo blev organiseret og begyndte Rejsen vestpaa. Flokke af Vagtler besøgte Lejren, hvorved de landflygtige Helliges Nød lindredes en Del. Samme Dag ankom Mormonbatallionens Fortrop til Santa Fe. De Syge og Kvinderne ankom der til d. 12te.

13 Oktbr.—Kaptejn P. St. George Cooke overtog Kommandoen af Mormonbatallionen, ifølge Ordre fra General Kearney.

19 Oktbr.—Mormonbatallionen begav sig paa Rejsen fra Santa Fe til Kalifornien. Undervejs led den meget af Overanstrængelse og Hunger.

20 Decbr.—Winter Quarters, der senere blev kjendt under Navn af Florence. bestod paa den Tid af 538 Blokhuse og 83 Jordhytter, beboet af 3483 Sjæle, af hvilke 334 vare syge. Stedet blev inddelt i 22 Wards, der hver havde sin Biskop.

1847.

14 Jan.—En Aabenbaring blev given til Brigham Young angaaende Organisationen af Israels Lejre.

29 Jan.—Mormonbatallionen ankom efter en stræng Rejse af mere end 2000 Mile over Sletter, Bjærge og Sandörkener til San Diego i Kalifornien.

5 April.—Heber C. Kimball kjørte fire Mile ud fra Winter Quarters med sex Vogne og lejrede sig paa et Sted, hvor Pionererne samlede sig.

14 April.—Præsident B. Young og hans Brödre af de Tolv forlode Winter Quarters og begave sig paa Rejsen til Klippebjærgene. De forenede sig med Pionerlejren ved Elkhorn-Floden.

16 April.—Pionerkompagniet organiseredes. Det bestod af 73 Vogne og 143 Mænd.

27 Juni.—Pionererne rejste gjennem South Pass i Klippebjærgene. Den følgende Dag mødte de Kaptejn James Bridger, som ansaa det for et voveligt Foretagende at bringe en talrig Befolkning ind i det store Basin förend man havde forsøgt, om Korn kunde voxe der. Saa sikker var han paa, at ingen Slags Sæd kunde gro i Dalen ved den store Saltsø, at han tilbød at ville give 1000 Dollars for en Bushel Korn. som blev avlet der.

13 Juli.—Medens Pionererne laa i Lejr öst for Wasatchbjærgene blev Orson Pratt beskikket til at tage 23 Vogne og 42 Mand og rejse foran Lejrens Hovedstyrke for at bane Vej.

21 Juli.—Avantkompagniet slog Lejr i Emigration Canyon. O. Pratt og Erastus Snow rede ind i Saltsødalen, gjorde en Rundtur paa 10 Mile og vendte tilbage til Lejren om Aftenen.

22 Juli.—En Del af Avantkompagniet kjørte ind i Dalen og slog Lejr ved Canyon Creek.

23 Juli.—Avantkompagniet rejste 3 Mile og slog Lejr paa det Sted, hvor 8de Ward af Salt Lake City nu er beliggende. Ældste Orson Pratt kaldte Lejren sammen, indviede Landet til Herren og nedbad hans Velsignelser paa Sæden, som skulde plantes, og over de Helliges Arbeide i Dalen. William Carter gjorde det förste Forsøg paa at pløje. Et Selskab begyndte at grave en Kanal for at faa Vandet til at oversvømme Marken. Præsident Young, som var syg, laa tilligemed Kompagniets Bagtrop lejret ved Foden af det lille Bjærg.

24 Juli.—Præsident Young ankom til Dalen og forenede sig med Pionerernes Hovedstyrke. Samme Dag nedlagdes det förste Sæd i Jorden, idet man beplantede fem Akres Land med Kartofler.

25 Juli.—Gudsdyrkelse afholdtes for første Gang i Saltsødalen. G. A. Smith holdt den første Tale i de Helliges nye Hjem, og den hellige Nadver administreredes for første Gang i Dalen.

29 Juli.—En Afdeling af Mormonbatallionen (150 Mand), der havde overvintret i Pueblo ved Arkansas-Floden, under Kaptejn James Brown, ankom til Dalen, ledsaget af nogle faa Hellige fra Staten Mississippi. Dette forögede Antallet i Lejren til omtrent 400 Sjæle.

3 Aug.—Opmaalingen af Store Saltsøstads Bygrund paabegyndtes.

6 Aug.—Apostlene fornyede deres Pagt ved Daab,og de övrige af Pionererne fulgte deres Exempel et Par Dage senere. Siden den Tid har det været en staaende Regel, at ethvert Medlem af Kirken har fornyet sin Pagt ved Daab strax efter Ankomsten til Dalene.

26 Aug.—Præsident Young og Pionerernes Hovedstyrke samt de fleste af de fra New Mexiko ankomne Medlemmer af Mormonbatallionen begave sig paa Rejsen tilbage til Winter Quarters, hvor de indtraf d. 31te Oktbr. Paa Tilbagerejsen mødte de flere Selskaber af Hellige, som fulgte i Pionerernes Spor til Dalen. Mellem 600 og 700 Vogne med omtrent 2000 Sjæle ankom til Dalen samme Efteraar. Da Pionererne rejste tilbage havde Kolonisterne opmaalt et Fort, bygget 27 Blokhuse, samt plöjet og plantet 84 Akres Land med Majs, Kartofler, Bønner, Boghvede, Rødbeder osv.

5 Decbr.—I et Raad af de Tolv, afholdt i Winter Quarters, blev Brigham Young med enstemmigt Votum valgt til Præsident for Kirken med Heber C. Kimball og Willard Richards som Raadgivere.

27 Decbr.—I en Konference, som afholdtes i Trætabernaklet i Kanesville (nu Council Bluffs Iowa) blev Kirkens Første Præsidentskab organiseret, ifölge de Tolvs Forhandlinger i Raadet d. 5te.

1848.

Om Foraaret blev Davis County bebygget af Perigrine Sessions, der paabegyndte Bountiful. Omtrent paa samme Tid kjøbte Kaptejn James Brown en Indianerhandlers Forbedringer og bosatte sig der, hvor Ogden nu er beliggende.

9 Maj.—De første 22 Vogne forlode Winter Quarters og kjörte omtrent 20 eng. Mile til Elkhorn-Floden, hvor Organisationen af de Kompagnier, som dette Aar gik op til Dalen, fandt Sted. De efterfulgtes kort efter af store Kompagnier.

26 Maj.—Præs. Young afrejste fra Winter Quarters paa sin anden Rejse til Dalen, og i Juni begyndte han Rejsen fra Elkhorn-Floden som Leder for et Selskab, bestaaende af 1229 Sjæle med 397 Vogne. Han efterfulgtes af Heber C. Kimballs Kompagni paa 662 Sjæle og 226 Vogne samt Willard Richards' Kompagni paa 526 Sjæle og 169 Vogne.

9 Aug.—Store Saltsöstads Fort havde omtrent 450 Huse.

Om Sommeren kom „Crickets“ i utallige Mængder ned fra Bjærgene og ödelagde en Del af Afgrøden, men de bleve opslugte af Maager, som kom fra den anden Side af Saltsøen.

10 Aug.—De Hellige i Store Saltsøstad höjtideligholdt den förste Höst i det store Basin med en Fest.

20 Septbr.—Fortroppen af Præsident Youngs Kompagni ankom til Dalen, og Præs. Kimballs arriverede nogle Dage senere. De andre Kompagnier ankom i Oktober. Ialt ankom omtrent 1000 Vogne til Dalen med emigrerende Hellige dette Aar.

19 Novbr.—Nauvoo Tempel brændte.

1849.

12 Febr.—Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow og Franklin D. Richards bleve ordinerede til Apostle, i Stedet for Brigham Young, Heber C. Kimball og Willard Richards, som vare blevne valgte til Kirkens Förste Præsidentskab, samt Lyman Wight, der blev udelukt af Kirken.

I Marts blev en midlertidig Regjering dannet i Dalen og en Statskonstitution antagen af Folkeforsamlingen under Navn af Staten Deseret En Befuldmægtiget blev afsendt til Washington med en Petition for Optagelse i Unionen som Stat.

12 Marts.—Det förste Valg af Embedsmænd foretoges for den provisoriske Regjering af Staten Dese-

ret. Brigham Young valgtes til Guvernör, Willard Richards til Sekretær, N. K. Whitney til Kasserer, Heber C. Kimball til Overdommer, John Taylor og N. K. Whitney til assisterende Dommere osv.

Som Fölge af den knappe Höst i 1848 blev der stor Mangel paa Födemidler i Dalene, og i flere Maaneder maatte mange af Folket spise Raahuder samt Sego- og Tidselrödder for at opholde Livet.

Om Foraaret byggede John og Isaac Higbee et Fort i Nærheden af Provo Citys nuværende Bygrund. I Löbet af Aaret havde Nybyggerne en Del Besvær med Indianerne.

16 Juni.—Guldgraverne begyndte at ankomme til Dalen paa deres Rejse til Kalifornien, og de vedbleve hele Sommeren at rejse der igjennem i Tusindvis. Som Fölge deraf solgtes alle Slags Kjöbmandsvarer, Vogne, Værktöj osv. meget billigere i Store Saltsöstad end i Staterne.

I Juli Maaned besögte Ældste William Howell Frankrig og begyndte at prædike Evangeliet. Han döbte den Förste d. 30te Juli, og i Aarets Löb döbte han nogle faa Andre.

24 Juli.—For förste Gang höjtideligholdtes denne Dag til Erindring om Pionerernes Ankomst til Dalen.

I Oktober-Konferencen, som afholdtes i Store Saltsöstad, bleve mange Ældster kaldede til at gaa paa Mission til Jordens forskjellige Dele; iblandt disse vare Erastus Snow og P. O. Hansen til Danmark, John Forsgren til Sverige, John Taylor tilligemed to Andre til Frankrig, Lorenzo Snow og Joseph Toronto til Italien osv. Organisationen af det Vedvarende Emigrationsfonds Selskab paabegyndtes samtidig.

Novbr.—Sanpete County blev bebygget af et Kompagni, under Ledelse af Isaac Morley, Seth Taft og Charles Shumway. De grundlagde Manti.

I dette Aar blev Store Saltsöstad opmaalt af Kaptejn Stansbury og Löjtnant Gunnison, iflölge Ordre fra de Forenede Staters Regjering.

Tooele County blev bebygget af John Rowberry. Omtrent 500 Vogne og 1400 emigrerende Hellige ankom til Store Saltsöstad i 1848, foruden et Antal til Kalifornien bestemte Emigranter, som under deres Ophold i Territoriet bleve omvendte til „Mormonismen“ og forbleve der.

1850.

9 og 10 Febr.—En Kamp fandt Sted mellem et Kompagni Frivillige og Indianerne tæt ved Utah Fort (nu Provo), i hvilken Flere dræbtes og saaredes paa begge Sider. Indianerne trak sig senere tilbage til Bjærgene.

3 Marts.—Oliver Cowdery döde i Richmond, Ray County, Missouri.

26 Marts.—Oberst Thomas L. Kane holdt sit berömte Foredrag om „Mormonerne“ for det historiske Samfund i Pennsylvanien.

6 April.—Ældste William Howell organiserede en Gren af Kirken med sex Medlemmer i Boulogne, Surmer, Frankrig.

27 Maj.—Murene af Nauvoo Tempel nedblæste.

14 Juni.—Erastus Snow, John E. Forsgren og George P. Dykes ankom til Kjöbenhavn som Missionærer til Skandinavien. P. O. Hansen var ankommen en Maaned i Forvejen.

15 Juni.—Det förste Numer af „Deseret News“ udkom i Store Saltsöstad.

12 Aug.—Den förste Daabshandling blev udfört ved guddommelig Fuldmagt i Danmark, idet Erastus Snow döbte 15 Personer.

9 Septbr.—De Forenede Staters Kongres vedtog det Lovudkast, som dannede Territoriet Utah. Territoriets oprindelige Störrelse var 225,000 eng. Kvadrat Mile, eller omtrent 1710 danske Kvadrat Mile.

15 Septbr.—Den förste Gren af Kirken i Skandinanien blev organiseret i Kjöbenhavn.

19 Septbr.—Ældsterne Lorenzo Snow, T. B. H. Stenhouse og Jabez Woodard gik op paa et höjt Bjærg i Italien og organiserede sig selv til en Gren af Kirken i hint Land. I Löbet af nogle Maaneder döbte de 20 Personer.

20 Septbr.—Brigham Young blev af Præsident Fillmore udnævnt til Utahs förste Guvernör.

23 Septbr.—Biskop Newel K. Whitney döde i Store Saltsöstad.

13 Oktbr.—Det förste Selskab Emigranter, befordrede ved det Ved-

varende Emigrationsfond, ankom til Dalen fra de Forenede Stater.

7 Decbr.—En Gren af Kirken blev organiseret i Paris i Frankrig af John Taylor og Medarbejdere.

12 Decbr.—Hiram Clark, George Q. Cannon og otte andre Missionærer ankom til Sandwich-Öerne og begyndte kort efter at prædike og döbe paa de vigtigste Öer. George Q. Cannon oversatte Mormons Bog i det hawaiiske Sprog i 1855.

1851.

9 Jan.—Store Saltsöstad fik Kjöbstadsret, og den 11te s. M. blev Municipalregieringen organiseret; Jedediah M. Grant valgtes til Borgmester.

13 Jan.—George A. Smith ankom tilligemed et Kompagni Nybyggere til Centre Creek, Iron County, hvor de paabegyndte Parowan med at bygge et Fort.

5 April.—Den provisoriske Regjering af Staten Deseret blev oplöst.

7 April.—Generalkonferencen i Store Saltsöstad vedtog at opföre et Tempel. Edward Hunter blev beskikket til Biskop for hele Kirken i afdöde Biskop N. K. Whitneys Sted. Paa den Tid var der allerede omtrent 30,000 Mennesker i Territoriet.

Maj.—Mormons Bog paa Dansk udgaves af Erastus Snow i Kjöbenhavn. Det var den förste Udgave af Bogen i et fremmed Sprog.

9 Septbr.—Tvistigheder opstod mellem de Hellige i Utah og de Forenede Staters Dommere.

22 Septbr.—Utahs lovgivende Forsamling sammentraadte for förste Gang. Fillmore i Millard County, som paa den Tid blev grundlagt af Anson Call og 30 Familier, valgtes strax efter til Territoriets Hovedstad.

1 Oktbr.—Det förste Numer af „Skandinaviens Stjerne“ udkom i Kjöbenhavn.

I Löbet af dette Aar blev Box Elder County bebygget af Simeon A. Carter og Andre, og Carson County (nu i Staten Nevada) af Oberst John Reese. Juab County blev ligeledes bebygget af Joseph Heywood og Andre, som grundlagde Nephi. I Slutningen af Aaret blev ogsaa et Settlement paabegyndt af de Hellige i San Bernardino i nedre Kalifornien, under Ledelse af Amasa M. Lyman og Charles C. Rich.

1852.

Jan.—Utahs lovgivende Forsamling sammentraadte atter og vedtog en Del Love til Bedste for Territoriet, samt indgav et skriftligt Forslag til Kongressen om, at Regjeringen skulde lade en National Central Jærnbane bygge fra et passende Sted ved Mississippi- eller Missouri-Floden til det stille Havs Kyst.

26 Febr.—Lorenzo Snow og Jabez Woodard ankom som de förste Missionærer til Malta, hvor en Gren paa 26 Medlemmer blev oprettet nogle Maaneder derefter.

6 April.—Tabernaklet i Store Saltsöstad blev indviet. Det var en af raa Mursten opfört Bygning, 126 Fod lang og 64 Fod bred, hvælvet uden en eneste Söjle, og kunde rumme omtrent 2500 Personer.

1 Aug.—En lille Gren af Kirken blev oprettet i Hamborg af Daniel Carn.

29 Aug.—Aabenbaringen om det celestiale Ægteskab blev förste Gang offentliggjort.

3 Septbr.—Det förste Selskab Hellige fra Europa, befordrede af det Vedvarende Emigrationsfond, ankom til Utah.

I Löbet af Aaret blev Mormons Bog udgivet i det walesiske, franske, tyske og italienske Sprog.

1853.

25 Jan.—Ældsterne O. Spencer og Jacob Houtz ankom til Berlin paa deres Mission til Preussen, men bleve landsforviste der fra den paafölgende 2den Febr.

14 Febr.—Tempelpladsen i Store Saltsöstad blev indviet, og d. 6te April blev Hjörnestenen til Templet lagt.

7 Marts.—De förste Missionærer til Spanien ankom til Gibraltar.

18 April.—Jesse Haven, Leonard I. Smith og William Walker ankom som Missionærer til det gode Haabs Forbjærg. I omtrent fire Maaneder döbte de 39 Personer.

26 Septbr.—Kaptejn Gunnison med Selskab blev massakreret af Indianerne i Nærheden af Sevier Söen.

1 Novbr.—Det förste Numer af „Journal of Discourses“ udkom i England.

I dette Aar led Befolkningen i Utah meget som Følge af en Krig med Indianerne.

Keokuk, Iowa, blev dette Aar valgt til Udrustningssted for Emigranterne, som skulde rejse over Sletterne.

1854.

11 Marts.—Willard Richards, Brigham Youngs anden Raadgiver, döde i Store Saltsöstad.

7 April.—Jedediah M. Grant blev kaldet til at indtage Willard Richards' Plads i det Første Præsidentskab.

23 Maj.—Patriark John Smith, Profeten Josephs Onkel, döde i Store Saltsøstad, og d. 28de Juni blev John Smith, Hyrum Smiths Søn, valgt til Patriark over hele Kirken.

Juli.—Græshopperne tilføjede Afgröden i Dalene stor Skade.

15 Aug.—Muren omkring Tempelblokken blev fuldført.

22 Novbr.—Det første Numer af „The Luminary" udkom i St. Lous, Missouri; Erastus Snow, Redaktør.

I dette Aar blev de 70ves Hal bygget.

I Slutningen af Aaret 1853 og i Löbet af 1854 vare Nybyggerne indviklede i Fjendtligheder med Ute-Indianerne. Flere Hvide dræbtes og megen Ejendom blev ödelagt. Folket maatte flytte sammen for at forsvare sig mod de Röde.

Flere emigrerende Hellige begyndte Rejsen over Sletterne dette Aar fra Kansas City, Missouri.

1855.

Om Foraaret blev Morgan County bebygget af Jedediah M. Grant, Thomas Thurston og Andre.

5 Maj.—Begavelseshuset i Store Saltsøstad blev indviet.

Oktbr.—En Gren af Kirken blev organiseret i Dresden, Tyskland.

29 Oktbr.—Kirkens Første Præsidentskab foreslog i sin 13de almindelige Epistel, at de Hellige, som emigrerede ved Hjælp af Emigrationsfondet, skulde gaa over Sletterne med Haandkarrer.

10 Decbr.—Utahs lovgivende Forsamling sammentraadte første Gang i Fillmore, Territoriets Hovedstad; den vedtog samme Maaned, at der skulde gjøres et Udkast til en Konstitution for Utah som Stat, og at en Ansögning skulde indsendes til Kongressen om Utahs Optagelse i Unionen.

Mormon Grove, i Nærheden af Atchison, Kansas, var foruden Keokuk, Udrustningssted for Rejsen over Sletterne dette Aar.

Græshopperne gjorde dette Aar stor Skade i Utah.

1856.

17 Marts.—En Forsamling af Delegerede mødte i Store Saltsøstad for at udarbejde en Statskonstitution og ansøge Kongressen om Utahs Optagelse i Unionen under Navn af Staten Deseret. Konstitutionen og Ansögningen vedtoges d. 27de. George A. Smith og John Taylor bleve valgte til at fremlægge samme for Kongressen.

I den første Halvdel af dette Aar var der stor Mangel paa Levnetsmidler i Utah, og mange Husdyr döde.

Staden Iowa blev valgt til Udrustningssted for Emigranterne, i Stedet for Keokuk, som var bleven benyttet siden 1853.

26 Septbr.—Det første Selskab Hellige, som rejste over Sletterne med Haandkarrer, ankom til Store Saltsøstad.

1 Decbr.—Jedediah M. Grant, Brigham Youngs anden Raadgiver, døde i Store Saltsøstad.

I dette Aar blev Cache County bebygget af Peter Maughan og Andre, som grundlagde Wellsville. Beaver County blev bebygget af Simeon Howd og 13 Andre fra Parowan. Tiendeloven blev almindelig indfört blandt de Hellige i Europa.

1857.

Vinteren 1856—1857 var usædvanlig stræng i Utah; paa flere Steder i Dalene faldt der Sne til otte Fods Dybde.

4 Jan.—Daniel H. Wells blev ordineret til at indtage Jedediah M. Grants Plads i Kirkens Første Præsidentskab.

I April-Konferencen bleve 350 Ældster kaldet til fremmede Missioner.

23 April.—Et Selskab, bestaaende af omtrent 70 Missionærer, forlod Store Saltsöstad med Haandkarrer. De tilbagelagde Rejsen til Missouri-Floden i 48 Dage.

13 Maj.—Apostlen P. P. Pratt blev

myrdet i Nærheden af Van Buran, Arkansas.

24 Juli.—Judd Stoddard ankom fra Staterne og meldte, at General Harney var paa Vejen med Kavalleri, Artilleri og 2000 Mand Infanteri mod Utah, og at Postmesteren i Independence nægtede at udlevere Posten.

8 Septbr.—Kaptejn Van Vliet af Gen. Harneys Stab ankom til Store Saltsöstad, hvor han havde en Sammenkomst med Brigham Young; efter faa Dages Forlöb rejste han tilbage til sin Eskorte ved Hams Fork og rejste siden til Washington, hvor han virkede til Gunst for de Helliges Sag.

15 Septbr.—Brigham Young erklærede, i Egenskab af sit Embede som Guvernör, Utah Territorium i Belejringstilstand og forbød Troppernes Indmarsch i Territoriet.

Novbr.—Armeen ankom under Gen. Johnston til Fort Bridger, omtrent 110 Mile øst for Store Saltsöstad.

Høsten i Utah var i dette Aar bedre end nogensinde før. Störstedelen af de Hellige i Zion og Adspredelsen fornyede deres Pagt ved Daab.

De Hellige i San Bernardino i Kalifornien emigrerede til Utah.

1858.

16 Jan.—Et stort Möde af Borgere afholdtes i Tabernaklet i Store Saltsøstad, og en Adresse samt Resolutioner, hvori Utah-Folkets sande Stilling og Historie tydelig fremstilledes, affattedes og vedtoges sendt til de Forenede Staters Kongres.

24 Febr.—Oberst Thomas L. Kane ankom til Store Saltsøstad som Fredsmægler fra Washington; en venlig og heldig Sammenkomst med Præs. Young og andre af Territoriets fornemste Mænd paafulgte, og Utah-Affærerne begyndte at faa et fredeligere Udseende. Folket var villigt til at modtage deres ny Guvernör, hvis han vilde komme ind uden væbnet Eskorte. Efter et Par Ugers Ophold rejste Oberst Kane ud til Armeen, som var lejret ved Camp Scott eller Fort Bridger, hvor han strax havde en Sammenkomst med Guvernør Cumming, der nu bestemte sig til i Forening med Oberst Kane at tage ind til Store Saltsøstad.

5 April.—Guvernøren forlod Camp Scott, ledsaget af Oberst Kane og to Tjenere, og d. 12te s. M. ankom han til Staden, hvor han blev modtaget paa det Venligste af Præsident Young og andre af Kirkens ledende Mænd; han blev overalt anerkjendt og æret som Guvernør.

19 April.—Cumming besøgte det territoriale Bibliothek, fandt Regjeringens Protokoller og alle Ting i bedste Orden og opdagede, at Intet var brændt, som Rygtet havde meldt. Faa Dage senere sendte han en sandfærdig Rapport til Regjeringen i Washington angaaende Utah-Affærerne.

April og Maj.—De Hellige forlode Store Saltsöstad og alle deres nordlige Settlementer og droge sydpaa, efterladende nogle faa Mænd i hver By med Ordre til at afbrænde Alting, hvis Tropperne, efter deres Ankomst, viste sig at være fjendtlige.

7 Juni.—Fredskommissærerne L. W. Powell fra Kentucky og Major Ben McCullough fra Texas, som vare sendte af Unionspræsident Buchanan, ankom til Store Saltsöstad. Underhandlinger begyndte strax, en Forstaaelse blev bragt i Stand, og Soldaterne, som havde overvintret i Camp Scott, bleve tilladte at komme ind i Dalen.

26 Juni.—Tropperne ankom til Dalen, marscherede gjennem Store Saltsøstad og lejrede sig i Cedar Dalen, omtrent 35 Mile sydvest for Staden, hvor de strax grundlagde Camp Floyd.

I Juli vendte de fleste af de Hellige tilbage til deres Besiddelser i de nordlige Dele af Territoriet. Den störste Del af dem havde opholdt sig i Utah Dalen og fornemmelig i Provo, omtrent 50 Mile syd for Store Saltsöstad.

Florence, 6 engelske Mile nord for Omaha, Nebraska, blev dette Aar valgt til Udrustningssted for Rejsen over Sletterne.

1859.

8 Marts.—En Afdeling af de Forenede Staters Tropper stationeredes i Provo.

27 Marts.—Guvernør Cumming, der viste sig som en mod Territoriets Befolkning fredelig og frisindet Mand, udstedte en Proklamation

mod Nærværelsen af Soldaterne i Provo. Visse af de federale Embedsmænd, som vare fjendtlige mod Folket, lagde Planer for at ville arrestere Brigham Young, men Guvernör Cumming satte sig derimod. Det gik saa vidt, at General A. S. Johnston rustede sig mod Guvernören, og denne var netop i Færd med at ville indkalde Militsen til Forsvar, da en Ordre fra Forbundsregjeringen til Fordel for Guvernören endte Ubehagelighederne.

4 April.—Soldaterne forlode Provo.

Novbr.—En Stav af Zion blev organiseret i Cache Dalen med Peter Maughan som Præsident.

1860.

Maj.—Störstedelen af den i Utah stationerede Armé fik Ordre til at marschere til New Mexiko og Arisona.

26 Aug.—George Q. Cannon blev ordineret til en af de tolv Apostle.

Oktbr.—Jacob Hamblin forlod Santa Clara med ni Mænd for at besöge Moquis-Indianerne. Geo. A. Smith jun., som var en af Selskabet, blev paa en forrædersk Maade myrdet af Navajoerne d. 2den Novbr. i Nærheden af Moquis-Indianernes Landsbyer. Selskabet maatte vende tilbage og slap med Nöd og næppe bort med Livet.

1861.

26 April.—200 Vogne med fire Par Oxer for hver, medbringende 150.000 Pund Mel, afrejste til Missouri-Floden for at hjælpe de fattige Hellige til Utah.

5 Aug.—Ældsterne Paul A. Schettler og Van der Woude ankom som Missionærer til Rotterdam, Holland. Efter flere Maaneders Arbejde organiseredes en Gren af Kirken paa 14 Medlemmer.

Tidlig om Efteraaret forlod General Johnston tilligemed Resten af Utah-Armeen Camp Floyd for at drage til Staterne og deltage i Krigen, som var udbrudt mellem de nordlige og sydlige Stater. Ved denne Lejlighed solgtes de Regjeringen tilhörende Ejendele i Camp Floyd, bestaaende af Bygninger, Vogne, Telte, Seletöj, Værktöj, Födevarer osv. til en overordentlig billig Pris. Man anslog, at Ejendele til en Værdi af omtrent 4 Millioner Dollars solgtes for 100,000 Dolls.

18 Oktbr.—Telegraflinien fra Staterne til Store Saltsöstad blev færdig. Samme Dag sendte Brigham Young til Telegrafbestyrer Hr. J. H. Wade i Cleveland, Ohio, den förste Depesche, som gik over Linien.

Om Efteraaret blev et stort Antal Familier kaldte fra de midterste og nordlige Countier af Territoriet til at anlægge Nybygder i det sydlige Utah ved Floderne Rio Virgen og Santa Clara. Staden St. George og Byerne langs Rio Virgen bleve paabegyndte.

7 Decbr.—John W. Dawson, Utahs tredie Guvernör, ankom til Store Saltsöstad.

Theatret, som er 144 Fod langt, og 80 Fod bredt, blev bygget dette Aar i Store Saltsöstad.

1862.

6 Marts.—Theatret i Store Saltsöstad blev indviet.

Om Foraaret ansögte Utahs Befolkning ved deres valgte Repræsentanter, George Q. Cannon og W. H. Hooper, tredie Gang de Forenede Staters Kongres om Optagelse i Unionen som Stat, men uden Held.

Maj.—262 Vogne, 293 Mænd, 2880 Oxer og 143,315 Pund Mel sendtes fra Utah for at hjælpe de fattige Hellige over Sletterne.

13, 14 og 15 Juni.—Flere Træfninger fandt Sted mellem Morrisiterne, som havde lejret sig ved Weber-Floden, omtrent 30 eng. Mile nord for Staden, og Guvernörens Tropper. Joseph Morris og flere af hans Tilhængere bleve dræbte, og Resten toges tilfange.

20 Oktbr.—Oberst Connor ankom med en Afdeling Frivillige fra Kalifornien og grundlagde d. 22de s. M. Camp Douglas ved Foden af Bjærgene, omtrent 3 Mile öst for Store Saltsöstad. Den foregivne Hensigt med disse Soldaters Komme var at beskytte Postruten og Telegrafen, men det viste sig senere, at de vare sendte for at bevogte Mormonerne.

7 Juli.—Stephen S. Harding, Utahs fjerde Guvernör, ankom til Territoriet.

Juli.—Kongressen vedtog det saa meget omtalte Lovudkast mod Polygami.

1863.

I Begyndelsen af Aaret var der ikke mindre end 1000 Tropper i Camp Douglas. Betydelig Misforstaaelse herskede mellem Folket og Soldaterne samt Guvernör Harding og de to assisterende Dommere, Wait og Drake.

3 Marts.—Borgerne vedtog i et i Store Saltsöstad afholdt Massemöde at sende en Petition til Præsident A. Lincoln om at forflytte Guv. Harding og de to assisterende Dommere. Ansögningen fik samme Dag 2100 Underskrifter.

10 Marts.—Brigham Young blev arresteret paa Beskyldning af Polygami, men da Grand-Juryen nægtede at kjende ham skyldig, hævedes Sagen.

Maj.—384 Vogne, 488 Mænd, 3604 Oxer og 225,969 Pund Mel sendtes öst for at hjælpe de fattige Emigranter til Utah.

Juni.—Guv. Harding blev aflöst af James D. Doty, og Forstaaelsen i Territoriet blev bedre.

Bear Lake Dalen blev dette Aar bebygget af Apostel Charles C. Rich tilligemed mange Andre.

1864.

4 Juli.—Det förste Numer af „The Daily Telegraph", et Ugeblad, udkom i Store Saltsöstad; T. B. H. Stenhouse, Ejer og Udgiver.

Emigrationsfunds-Kompagniet sendte 170 Vogne, 1717 Oxer og 277 Mænd til Missouri-Floden efter de Fattige i Aarets Löb.

Wyoming, omtrent 7 Mile nord for Nebraska City, blev dette Aar valgt til Udrustningssted for Rejsen over Sletterne.

16 Novbr.—Et frygteligt Uvejr gjorde betydelig Skade i det nordlige Utah.

1865.

Jan.—Sevier og Piute Countier bleve bebyggede. I denne Maaned rejste Orson Pratt, ledsaget af Ældste W. W. Riter, fra England til Österrig, for at aabne Evangeliets Dör for denne Nation. De gjorde Wien til deres Hovedkvarter, men efter syv Maaneders forgjæves Anstrængelser vendte de tilbage til England.

13 Jan.—Guvernör Doty döde. Charles Durkee, Utahs sjette Guvernör, blev hans Aflöser.

1866.

Jan.—Börnebladet „Juvenile Instructor" begyndte at udkomme i Store Saltsöstad.

I denne Sommer begyndte en langvarig Krig med Indianerne i Territoriets sydligere Egne. Gen. Daniel H. Wells med en Afdeling Milits drog sydpaa for at beskytte Nybyggerne, hvoraf flere vare blevne dræbte. Alle Settlementerne langs Sevier-Floden syd for Richfield bleve opbrudte, og Indbyggerne flyttede til de stærkere Byer.

Omtrent 500 Vogne med det fornödne Udstyr sendtes til Missouri-Floden efter Emigranter.

22 Oktbr.—Dr. J. King Robinson blev dræbt i Store Saltsöstad af en ukjendt Haand. Eftersom han havde optraadt fjendtlig mod „Mormonerne", beskyldte man siden, uden mindste Grund, hele Kirken for at have medvirket til dette Mord.

2 Decbr.—Deseret Stats-Telegraflinie blev aabnet fra Logan mod Nord til St. George mod Syd.

I dette Aar emigrerede 3335 Hellige fra Europa til Utah, hvoraf 1213 vare Skandinaver. Mange af de skandinaviske Hellige döde paa Sletterne af Kolera.

1867.

Om Foraaret bleve alle Nybygderne i Sevier Dalen opbrudte paa Grund af Indianeruroligheder.

Uden Held sögte de Hellige i Utah ved en Ansögning til Kongressen at faa denne til at tilbagekalde Anti-Polygamiloven af 1862.

6 Oktbr.—Det store Tabernakel i Store Saltsöstad var saa vidt færdigt, at Konferencen kunde afholdes deri. Denne ejendommelige Bygning, hvis uhyre Tag hviler paa 40 Sandstenspiller, der ere anbragte saaledes, at de danne en stor, aflang Cirkel, er 250 Fod lang og 150 Fod bred og 68 Fod höj indvendig fra Gulvet til Taget. Paa Gulvet og Forhöjningerne findes der Siddepladser til omtrent 9000 Personer. Et stort Galleri, som kan rumme mellem 3 og 4000 Personer, blev bygget i 1870. Med Staapladser kan hele Bygningen rumme omtrent 15,000 Personer.

8 Oktbr.—Joseph F. Smith, Hyrum Smiths Sön, blev valgt til Apostel i Stedet for Amasa M. Lyman, der

samtidig blev frataget sit Præstedömme, fordi han havde prædiket falske Lærdomme, som han nægtede at tilbagekalde. Han blev udelukt af Kirken for Apostasi den 12te Maj 1870.

Græshopperne gjorde Afgröden i Utah stor Skade dette Aar.

Dette Aar rejste de til Territoriet indvandrende Hellige saa langt vest med Union Pacifik Banen som til Julesburgh, hvor til Kirkens Vogne sendtes efter de Fattige.

1868.

29 Jan.—Et Lovforslag blev underskrevet, hvorved Navnet Great Salt Lake City (Store Saltsöstad) og County forandredes til Salt Lake City (Saltsöstad) og County.

19 Juni.—Jordarbejdet begyndte paa Union Pacifik Banen i Echo Canyon. Brigham Young akkorderede med Jærnbaneselskabet om at udföre dette Arbejde i en Strækning af omtrent 90 eng. Mile gjennem Utahs værste Bjærgkløfter, og „Mormonerne“ toge derfor virksom Del deri. Penge bleve derved overflødige i Territoriet.

22 Juni.—Heber C. Kimball, Brigham Youngs förste Raadgiver, döde i Salt Lake City, 67 Aar gammel. George A. Smith af de Tolvs Kvorum blev valgt til Raadgiver i hans Sted.

Græshopperne ødelagde det meste af Afgröden i Territoriet denne Sommer.

I Oktober-Konferencen taltes der meget om Co-operation eller Samvirken i Handelsanliggender.

9 Oktbr.—Brigham Young jun. blev beskikket til Apostel i Stedet for George A. Smith.

16 Oktbr.—„Zions Co-operative Mercantile Institution“ oprettedes i Salt Lake City med Brigham Young som Præsident. Co-operative Handelshuse bleve strax efter oprettede i de fleste af Territoriets Byer og Settlementer.

Skinnerne paa Union Pacifik Banen var ved Aarets Ende lagt til Mundingen af Weber Canyon.

1869.

8 Marts.—Deserets Universitet blev aabnet i Kirkens Raadhus i Salt Lake City.

10 Maj. Det sidste Spiger paa Union Pacifik Banen blev drevet paa Promontory, nord for Saltsøen, og den store Verdensbane erklæredes for aaben.

17 Maj.—Grunden blev brudt for Utah Central Banen ved Ogden.

25 Maj.—Det förste Kompagni af de Sidste Dages Helliges Emigranter, som rejste hele Vejen over Sletterne med Jærnbane, ankom til Ogden, under Ledelse af Ældste Elias Morris.

3 Septbr.—Apostel Ezra T. Benson döde pludselig i Ogden, omtrent 58½ Aar gammel.

I Oktober-Konferencen bleve 190 Missionærer kaldede til at gaa paa Mission til de Forenede Stater.

Et Skriftstöberi grundedes i Forbindelse med „Deseret News“'s Bogtrykkeri i Salt Lake City.

1870.

10 Jan.—Utah Central Banen blev færdig til Salt Lake City.

12 Febr.—Utahs Legislatur vedtog et Lovudkast, der gav Kvinderne i Territoriet Stemmeret.

20 Marts.—J Wilson Schaeffer, Utahs syvende Guvernör, ankom til Territoriet; han var en afgjort Fjende af „Mormonerne“.

23 Marts.—Delegat Wm. H. Hooper holdt en glimrende Tale i Kongressen til Forsvar for Folket i Utah og Polygamiet, rettet mod Collums nedrige Lovudkast. Desuagtet blev Billen samme Dag vedtaget af Underhuset.

31 Marts.—En overordentlig stor Forsamling af Kvinder afholdtes i Salt Lake City for at protestere mod Lovudkastet, der endnu ikke var vedtaget af Senatet. Lignende Forsamlinger afholdtes for samme Hensigt i de fleste Byer i Territoriet.

En Ansøgning blev affattet og sendt til Senatet.

27 April.—Patriark John Young, Præsident Brigham Youngs ældste Broder, döde i Salt Lake City, omtrent 79 Aar gammel.

3 Juli.—Albert Carrington blev ordineret til en af de tolv Apostle.

Græshopperne gjorde ogsaa dette Aar en Del Skade i Territoriet, men i Slutningen af Juni Maaned vare de alle bortfløjne.

12, 13 og 14 Aug.—En Diskussion fandt Sted i Salt Lake City mellem Orson Pratt og en Methodistpræst fra Washington, ved Navn Dr. J. P. Newman, angaaende Spörgsmaalet: Er Polygami tilladt i Bibelen?

August begyndte Overdommer James B. McKean sin skandalöse Embedsførelse i Utah.

28 Aug.—Den 88 Aar gamle Martin Harris ankom til Salt Lake City. I den derpaa følgende Efteraars-Konference bar han et kraftigt Vidnesbyrd om Sandheden af Mormons Bog. Han døde i Clarkston, Cache County, d. 10de Juli 1875.

15 Septbr.—Guv. Schaeffer udstedte en Proklamation, der forbød Utah-Militsen at holde deres aarlige Mønstring.

22 Septbr.—Omtrent 40 beskjænkede Soldater fra Camp Rawlings angrebe paa gammel missouriansk Vis Byen Provo om Natten; de mishandlede flere af Borgerne, ødelagde en Del lös Ejendom samt forsøgte at sætte Ild paa Forsamlingshuset. Soldaterne bleve senere tildels dragne til Ansvar.

31 Oktbr.—Den berygtede Guvernör Schaeffer döde af Tæring i Salt Lake City.

1871.

2 Febr.—George L. Woods blev beskikket til Guvernør for Utah.

26 Aug.—Grunden blev brudt for Utah Nordbane ved Brigham City.

2 Oktbr.—Brigham Young blev arresteret paa en Slags teknisk Beskyldning for Polygami; da hans Helbred var daarlig bevogtedes han forelöbig i sit eget Hus af nogle Undermarskaller.

9 Oktbr.—Præs. Young mödte i Retten, og det blev ham tilladt at stille Kaution for 5000 Dollars. Efter at Prokuratorerne havde dröftet og kivet om hans Sag i flere Dage blev Forhøret udsat, indtil man blev bedre beredt baade paa Beskyldnings- og Forsvarssiden.

28 Oktbr.—Daniel H. Wells og Hosea Stout bleve arresterede paa en højst ugrundet Beskyldning for Mord.

Omtrent paa samme Tid blev Ældste Thomas Hawkins for Polygami dømt af Dommer McKean til 3 Aars haardt Fængsel og til at betale 500 Dollars i Mulkt.

9 Novbr.—Grunden til Templet i St. George blev indviet i Nærværelse af omtrent 500 Hellige.

27 Novbr.—Dommer McKean fremkaldte i sin Uforskammenhed Præs. Youngs Sag for Retten, og tvang ham saaledes til midt om Vinteren at foretage den 350 eng. Mile lange Rejse fra St. George til Salt Lake City.

Utah Sydbane blev dette Aar bygget til Draperville, omtrent 19 Mile fra Salt Lake City.

1872.

2 Jan.—Præs. Young mødte for Retten, anklaget for Mord osv.; hans Sag blev foreløbig udsat til d. 11te Marts. Dommeren nægtede at modtage 500,000 Dollars i Kaution for ham. Præs. Young blev derefter i sit eget Hjem bevogtet af en Marskal i flere Maaneder.

19 Febr.—En Konvention sammentraadte, bestaaende af omtrent 100 Repræsentanter fra alle Territoriets Dele, i Salt Lake City for at forfatte en Grundlov for Staten Deseret. Efter 12 Dages Forhandlinger blev den fuldendt og vedtaget, og Konventionen beskikkede Ældste Geo. Q. Cannon og d'Hrr. Thomas Fitch og Frank Fuller til at rejse til Washington, for der i Forening med Deligat Hooper at virke for Utahs Optagelse i Unionen som Stat. Ansøgningen blev fremlagt for baade Senatet og Underhuset og henvist til en særskilt Komite, men ingen Optagelse kunde endnu finde Sted.

7 Marts.—W. W. Phelps döde i Salt Lake City.

25 April.—Præs. Young blev frikjendt og ligeledes omtrent paa samme Tid Daniel H. Wells og Andre, som havde været Ofre for Dommer McKeans og hans Medforbundnes retslige Forfölgelser. De Forenede Staters Højesteret havde nemlig dömt hele McKeans Rettergang i Utah for lovstridig, og det Hele annuleredes.

14 Oktbr.—Geo. A. Smith og Andre forlod Salt Lake City for at gjöre en Rejse til Palæstina, samt for at besøge flere af den gamle Verdens större berömte Stæder.

George Q. Cannon valgtes som Repræsentant til Kongressen med om-

trent 20,000 Stemmers Majoritet. Ringen havde fremstillet en Hr. Maxwell som Modkandidat.

1873.

Jan.—Utah Nordbane blev færdig til Logan.

25 Febr.—George A. Smith og Selskab ankom til Jerusalem.

2 Marts.—Selskabet holdt höjtidelig Gudstjeneste paa Oliebjærget ved Jerusalem og velsignede Landet for Jödernes Indsamling.

18 Juni.—George A. Smith kom tilbage til Salt Lake City.

20 Decbr.—Det förste Numer af „Utah Posten", det förste skandinaviske Ugeblad i Utah, udkom i Salt Lake City; P. O. Thomassen, Redaktör og Ejer.

I dette Aar blev Utah Sydbane aabnet til Provo. Salt Lake City fik Gasbelysning.

1874.

22 Maj.—General Doniphan, der frelste Joseph Smiths og Medfangers Liv under Forfölgelserne i Missouri i 1838, besögte Salt Lake City.

2 Juni.—100 Goshute Indianere bleve ved Daab indlemmede i Menigheden af Indianertolken Lee i Deep Creek, Tooele County. Hundreder af Indianere bleve ogsaa döbte paa andre Steder.

23 Juni.—Anti-Polygamiloven, kjendt under Navn af Poland Billen, vedtoges af de Forenede Staters Senat.

24 Juli.—Et ualmindeligt stort Jubilæumsmöde afholdtes i det store Tabernakel i Salt Lake City; 4000 Sangere og Musikanter vare nærværende.

Utah Sydbane blev dette Aar færdig og aabnet til York, omtrent 75 Mile syd for Salt Lake City.

28 Decbr.—S. B. Axtell blev beskikket til Guvernör for Utah; han var fredelig sindet mod „Mormonerne".

1875.

21 Jan.—Kalakaua, Kongen af Sandwich-Öerne, rejste igjennem Utah og havde i Ogden en Sammenkomst med John Taylor, John Sharp og mange flere fremragende Borgere fra Salt Lake City.

11 Marts.—Præs. Brigham Young blev kastet i Fængsel af Dommer McKean, fordi han undlod at efterkomme en höjst uretfærdig Fordring af Retten. Han forblev ifölge Dommen indespærret i 24 Timer. Strax efter blev den berygtede Dommer James B. McKean, som havde tilföjet de Hellige saa meget Ondt, afsat fra sit Embede.

10 April.—George Reynolds blev i Utahs tredie Distriktsret erklæret skyldig i Polygami og dömt til et Aars Fængsel samt til at betale en Böde paa 300 Dollars. Han appellerede senere sin Sag til de Forenede Staters Höjesteret.

8 Juni.—George W. Emery blev beskikket til Guvernör for Utah i Stedet for S. B. Axtell, der blev forflyttet paa Grund af den Upartiskhed, som han viste de Hellige.

1 Septbr.—George A. Smith, Brigham Youngs förste Raadgiver, döde i Salt Lake City.

3 Oktbr.—De Forenede Staters Præsident, U. S. Grant, ankom til Salt Lake City paa et Besög. Han mödtes i Ogden af Præsident Young og Ledsagere.

9 Oktbr.—Det store Tabernakel i Salt Lake City blev indviet med Bön.

I December indsendte Damerne i Utah en Adresse til Kongressen om Utahs Optagelse som Stat og om Ophævelsen af de mod Polygamiet udstedte Love. Adressen med dens 23,626 Underskrifter var omtrent 341 danske Fod lang.

Arbejdet paa Templet i Salt Lake City gik dette Aar rask fremad.

1876.

5 April.—En frygtelig Explosion af 40 Tons Krudt paa Arsenal Höjen ved Salt Lake City gjorde stor Skade i Byen. Fire Personer dræbtes og flere Andre saaredes.

22 April.—Dom Pedro, Brasiliens Kejser, besögte Salt Lake City tilligemed sit Fölge.

1 Aug.—Det förste Numer af „Bikuben", et skandinavisk Nyhedsblad, udkom i Salt Lake City; A. W. Winberg, Ejer og Udgiver.

I Oktober-Konferencen blev John W. Young, en Sön af Præs. Young, valgt til Raadgiver i afdöde George A. Smiths Sted.

Et betydeligt Antal Hellige blev dette Aar kaldet fra Utah til at rejse sydpaa og anlægge nye Settlementer i Territoriet Arizona.

1877.

1 Jan.—Den nederste Del af Templet i St. George blev indviet. Ved Höjtideligheden vare 1230 Personer tilstede.

I Januar opdagedes rige Sölvminer i Nærheden af Leeds i det sydlige Utah.—Det förste Numer af „Nordstjernan“ udkom i Göteborg, Sverige.

6, 7 og 8 April.—Kirken afholdt sin sædvanlige Aarskonference i Templet i St. George.

18 Maj.—Tempelgrunden i Logan blev indviet.

29 Aug.—Præsident Brigham Young döde paa sin Bopæl i Salt Lake City, omtrent 76 Aar og 3 Maaneder gammel.

2 Septbr.–Præs. Young blev begravet.

17 Septbr.—Hjörnestenen blev lagt til et Tempel i Logan.

28 Septbr.—Grundstenen lagdes til „Salt Lake Assembly Hall“, der byggedes paa det Sted, hvor det gamle Tabernakel stod.

1878.

11 Juli.—John Whitmer, en af de otte Vidner til Mormons Bog, döde i Far West, Missouri.

28 Novbr.—Apostel Orson Hyde döde paa sin Bopæl i Spring City, mellem 74 og 75 Aar gammel.

I dette Aar blev Mormons Bog oversattes paa Svensk af Ældste A. W. Carlson.

1879.

5 Jan.—James B. McKean, forhenværende Overdommer, döde i Salt Lake City.

6 Jan.—De Forenede Staters Overret i Washington stadfæstede den i de lavere Retter afsagte Dom mod Ældste George Reynolds for Polygami, hvorved Anti-Polygamiloven af 1862 ogsaa erklæredes for konstitutionel. Ældste Reynolds maatte en Tid derefter gaa i Fængsel.

7 April.—Moses Thatcher blev valgt til Apostel i Stedet for den afdöde Orson Hyde.

14 April.—Hjörnestenen blev lagt til et Tempel i Manti.

30 April.—Emma Smith, Profeten Joseph Smiths Hustru, döde i Nauvoo. Hun var födt i Harmony, Susquehannah County, Pennsylvanien, den 10de Juli 1804.

3 Maj.—Daniel H. Wells blev indespærret i Tugthuset, fordi han i Retten nægtede at afgive Vidnesbyrd, som man paa en uretfærdig Maade vilde aftvinge ham i en Polygamisag. Efter to Dages Forlöb kom han atter paa fri Fod og hilsedes med stor Jubel og Ære af det fornærmede Folk, der til et Antal af omtrent 25,000 havde forsamlet sig i Salt Lake City og optraadte i en overordentlig Demonstration.

21 Juli.—Ældste Joseph Standing faldt som en Martyr for Sandheden, medens han virkede som Missionær i Staten Georgia.

9 Aug.—Statssekretær Wm. M. Evarts udstedte sit navnkundige Cirkulære til de Forenede Staters diplomatiske Embedsmænd angaaende „Mormon“-Emigrationen.

Oktbr.—Joseph Standings Mordere bleve frikjendte af Retten i Georgia.

1880.

6 Jan.—Det förste Numer af „Ungdommens Raadgiver“ udkom i Kjöbenhavn, Danmark.

I Begyndelsen af Aaret blev Evangeliets Dör aabnet for Indbyggerne i Mexiko af Apostel Moses Thatcher.

Febr.—Territoriets lovgivende Forsamling vedtog adskillige Lovudkast, der dannede tre nye Countier i Utah, nemlig Emery, San Juan og Uintah.

29 Febr.—Eli H. Murray, Utahs ellevte Guvernör, ankom til Territoriet, for at blive Guv. Emerys Eftertræder.

4 April.—Forsamling afholdtes förste Gang i „Salt Lake Assembly Hall“.

23 Juni.—Utah Sydbane blev aabnet til Frisco. I samme Maaned begyndte Jordarbejdet paa Utah Östbane.

17 Aug.—Et prægtigt Monument blev rejst over Martyreren Joseph Standings Grav paa Salt Lake Citys Kirkegaard.

I Oktober-Konferencen blev Kirkens Förste Præsidentskab for anden Gang siden Profeten Josephs Död organiseret, idet John Taylor valgtes til Præsident med George Q. Cannon og Joseph F. Smith til Raadgivere. De derved opstaaede ledige Pladser i de tolv Apostles Kvorum bleve tildels fyldte med samtidig at vælge Francis Marion

Lyman og John Henry Smith til Medlemmer af Apostlenes Kvorum.

2 Novbr.—Valg for en Delegeret til Kongressen fandt Sted i Utah. George Q. Cannon fik 18,568 Stemmer og Modkandidaten Allen G. Campbell 1357 Stemmer.

1881.

8 Jan.—Uagtet Geo. Q. Cannon blev valgt til Utahs Repræsentant i Kongressen med 17,211 Stemmemajoritet, udstedte Guvernör Eli H. Murray, stik imod Loven, dog Valgcertifikatet til Modkandidaten.

20 Jan.—Geo. Reynolds blev lösladt af Fængslet, efter at have udstaaet den ham tildömte Straf.

16 Juli.—Joseph Young, överste Præsident over alle de Halvfjerds, döde i Salt Lake City.

1 Aug.—Niels Wilhelmsen, Præsident for den skandinaviske Mission, döde i Kjöbenhavn, Danmark.

28 Septbr.—John M. Bernhisel döde i Salt Lake City.

3 Oktbr.—Apostel Orson Pratt döde i Salt Lake City.

1882.

8 Jan.—„Salt Lake Assembly-Hall“, indviedes.

14 Marts.—Edmunds Billen blev vedtaget i de Forenede Staters Repræsentanthus Faa Dage senere blev den underskreven af Præsidenten og blev saaledes Lov.

16 Marts—Det förste Numer af „Morgenstjernen“ udkom i Salt Lake City; Andrew Jenson, Redaktör.

19 og 20 April.—Utahs Valgsag blev forhandlet i Repræsentanternes Hus, og Geo. Q. Cannon blev nægtet sit Sæde i Kongressen fordi han var Polygamist. Den oprindelige Beskyldning om, at han ikke var nogen Borger af de Forenede Stater, blev ikke taget i Betragtning.

17 Juli.—Deseret Hospital i Salt Lake City blev indviet og aabnet for Brug.

18 Aug.—Utahkommissionen, bestaaende af fem Mænd, udnævnte af de Forenede Staters Præsident, iflölge Edmunds Loven, ankom til Salt Lake City.

Oktbr.—I Generalkonferencen blev A. H. Cannon valgt til en af de syv Præsidenter over de Halvfjerds.

13 Oktbr.—George Teasdale og Heber J. Grant bleve valgte ved Aabenbaring til at indtage de ledige Pladser i de tolv Apostles Kvorum, og Seymour B. Young til at være en af de syv Præsidenter over de Halvfjerds. Disse Brödre bleve ordinerede d. 16de s. M.

7 Novbr.—Valg for Delegat til Kongressen afholdtes i Utah. John T. Caine fik 23,039 Stemmer, medens de saakaldte Liberales Kandidat kun fik 4,884 Stemmer.

30 Decbr.—William H. Hooper döde i Salt Lake City.

1883.

18 Febr.—John Van Cott döde paa sin Bopæl i Nærheden af Salt Lake City.

21 Juni.—En frygtelig Ildebrand og Explosion ödelagde Ejendom for omtrent 100,000 Dollars i Salt Lake City.

1 Juni.—Ældste John T. Alexander, der virkede som Missionær i de sydlige Stater, blev skudt paa og haardt saaret af tre maskerede Mænd i Nærheden af Plainsville, Gorden County, Georgia.

25 Aug.—Marskal Andrew Burt blev skudt og dræbt i Salt Lake City af en Neger, der strax blev grebet og hængt af den forbitrede Befolkning.

